

श्रीमद्भोक्तृस्वामि श्रीपुरुषोत्तमचरणः ।

प्राकट्य संवत् १७२४ भाद्र-शुक्ल-एकादशी ।

श्रीकृष्णाय नमः ।
श्रीगोपीजनवल्लभाय नमः ।
श्रीमदाचार्यचरणकमलेभ्यो नमः ।

श्रीमद्रहस्यसूत्राणुभाष्यम् ।

भाष्यप्रकाश-रश्मि-परिवृंहितम् ।

तृतीयोऽध्यायः ।

तृतीयः पादः ।

सर्ववेदान्तप्रत्ययं चोदनाद्यविशेषात् ॥ १ ॥ (३-३-१.)

पूर्वपादे जडजीवधर्मनिराकरणेन शुद्धसच्चिदानन्दविग्रहरूपत्वं ब्रह्मणो निरूपितम्, इह तु ब्रह्मगता एव धर्मा विचार्यन्ते । ते चेत् एकस्मिन् वाक्ये एव सर्वे

भाष्यप्रकाशः ।

सर्ववेदान्तप्रत्ययं चोदनाद्यविशेषात् ॥ १ ॥ अथ तृतीयपादं व्याचिख्यासवः सङ्गति-
बोधनाय पूर्वपादार्थमनुवदन्तः प्रस्तूयमानस्यार्थमाहुः पूर्वपादेत्यादि । उपनिषद् एव ब्रह्मणि मुख्यं
प्रमाणमिति तासां यथा बोधकता, स प्रकारः साधनाध्याये विचार्यः, अन्यथा ब्रह्मबोधभावे तद्विषय-
कमुपासनादिसाधनं न कर्तुं शक्येत, अपराधं वा दध्यादिति, तदर्थं पूर्वमिन् पादे जडजीवधर्मनिरा-
करणेन तत्र प्रत्याख्यमानानां धर्माणां ब्राह्मत्वस्य ब्रह्मणो विरुद्धधर्माश्रयत्वस्य च व्ययस्थापनात् प्रप-
ञ्चविलक्षणशुद्धसच्चिदानन्दविग्रहरूपत्वं ब्रह्मणो निरूपितम्, तेनैवावश्यतया वा ब्रह्म बोधयन्तीति
सिद्धम् । इह तु तादृशब्रह्मगता एव धर्मा उपासनादेरन्तरङ्गसाधनत्वात् तच्छेषतया उपसंहाराद्यर्थं
विचार्यन्ते । तथाच पूर्वस्यास्य च पादस्योपजीव्योपजीवकभावः सङ्गतिरित्यर्थः । नन्वतीते पादे
उभयलिङ्गाद्यधिकरणविरुद्धसर्वधर्माधारब्रह्मस्वरूपबोधनेनोपनिषदां बोधनप्रकाराद्यधारेण धर्मास-
ङ्गावशङ्कानिवृत्तौ पुनः साधनशेषतयापि तद्विचारस्य किं प्रयोजनमित्याकाङ्क्षायामाहुः ते
चेदित्यादि । ते चेत्तथा भवेयुः, तदा तत्तदुपासने तेषामितरेतरविरुद्धानामपि 'आसीनो दूरं
व्रजती'त्यादिवत् ब्रह्मधर्मत्वेनोपादेयतया विरोधाभावात्, अथ चेद्भावनादार्धत्वं विभाव्यते,
तदापि 'शितं व्रजन्तमासीनं शयानं वा गुहाशयं'मितिवत् कालभेदेन पर्यायभेदेन च भावने

रश्मिः ।

सर्ववेदान्तप्रत्ययं चोदनाद्यविशेषात् ॥ १ ॥ इह त्विति भाष्यं विवृण्वन्ति स्म
इह त्विति । एवेति । जडजीवगतधर्मयोगव्यवच्छेदक एवकारः । अन्तरङ्गेति । धर्ममात्रापे-
क्षत्वेन स्वल्पापेक्षत्वात् । पूर्वस्यास्येति । जडजीवधर्मनिराकरणं विना सकलधर्मोपसंहारो न भवे-
दित्युपजीव्यो द्वितीयपादार्थः । उपजीवकस्तृतीयपादार्थः उपसंहारः इति । तथेति । एकवाक्ये
पठिता भवेयुः । भावनेति । स्मरणं दीर्घकम् । पठिता इत्यादिभाष्यं विवृण्वन्ति स्म पठि-

पठिता भवेयुः, तदा न विचारणीया भवेयुः, विरोधाभावात् । पठिताश्च तत्तदुपा-
नप्रकरणेषु, कश्चित् त एव, कश्चित् भिन्नाः । यथा वाजसनेयिनः पञ्चाग्निविद्यां प्रस्तु-
पष्ठमन्यमग्निं पठन्ति । 'तस्याग्निरेवाग्नि'रिति । छन्दोगास्तु पञ्चसंख्ययैवोपसंहरन्ति ।

भाष्यप्रकाशः ।

विरोधाभावात् विचारणीया भवेयुः । पठितास्तु न सर्वे एकत्र, किन्तु तत्तत्प्रकरणे कश्चित् एव,
कश्चित् भिन्नाः । यथा पञ्चाग्निविद्यायामन्यन्तरांशे त एव, पष्ठस्त्वधिक इति भेदः । प्राणविद्यायामन्ये
प्राणास्त एव, रेतस्तद्विन्नमिति । एवं सत्यब्रह्मविद्यायां व्याहृतिशरीरांशे तौल्यं स्थानभेदेनाहरि-
त्यहमित्युपनिषदोभेद इति । तथाच तादृशासनाद्विषयविशेषणत्वादिना ब्रह्मपदस्यानुक्तत्वात् तेषां
तद्वर्माणं च ब्रह्मत्वे ब्रह्मधर्मत्वे च सन्देहाद्विचारणीयाः । पादान्ते ब्रह्मण एव सकलफलदातृत्वस्य
विचारितत्वात् । पूर्वोत्तरकाण्डयोस्तु तेषु तेषु वाक्येषु तत्तत्कर्मणा तत्तद्देवप्रीत्या तेन तेन तैस्तैः
फलस्य आचणात् कथं ब्रह्मणः फलदातृत्वमित्याकाङ्क्षायां तेन तेन साधनेन तुष्टं ब्रह्मैव तैस्तै रूपैः
फलं ददातीति वक्तुं विचार्यन्त इत्यर्थः । यद्यपि प्राणादिविद्या न परविद्याः, तथापि प्राणादीनां
ब्रह्मत्वेनोपासनस्य वाक्यान्तरेषूक्तत्वात् तेषु च ब्रह्मशब्दस्य 'अमित्येतदक्षरमुद्गीथ'मित्युद्गीथ-
शब्दमिदम् ।

तास्त्विति । पञ्चाग्नीति । भेद इति । विद्याभेदः । तथेत्यारभ्य पञ्चमं पठन्तीत्यन्तं
भाष्यं विवृण्वन्ति स प्राणविद्यायामित्यादि, द्रष्टव्य इत्यन्तम् । 'प्राणविद्या वै ज्येष्ठं च श्रेष्ठं
चे'त्यारभ्य छान्दोग्ये । त एवेति । छान्दोग्योक्ता एव । रेतस्तद्विन्नमिति । प्राणमिदं 'रितो
होच्चक्रामे'ति पठितम् । सत्यब्रह्मेति । छान्दोग्ये 'अथ होवाच सत्यपञ्चं पौलुपि प्राचीनयोग्य कं
त्वमात्मानमुपास्य इत्यादित्यमेव भगवो राज्ञिति होवाच, एष वै विश्वरूप आत्मा वैश्वानर' इति ।
स इत्युद्दालक आरुणिः उद्दालको गोत्रतः अरुणस्यापत्यमारुणिः । सत्यं यज्ञो यस्य तं सत्ययज्ञं मत्स्य-
भावात् सत्यमभिव्यक्तम्, किन्तुपासनासत्तात्तद्विषय आदित्यस्तत्रोपासनार्थं विश्वरूप आत्मा इति
ब्रह्मधर्मा । वैश्वानर इति च । अथवा । बृहदारण्यके सत्यब्राह्मणेस्ति सत्यब्रह्मविद्या । 'तद्वैतदेतदेव
तदासे'त्यारम्भिका सत्यब्रह्मविद्या तस्याम् । तत्तावकेऽग्निब्राह्मणे 'आप एवेदमग्र आसु'रित्यारम्भके
व्याहृतिशरीरांशेऽवसान्तरोपनिषदोस्तौल्यमुपनिषत्त्वेन । प्रथमोपनिषदि 'य एष एतस्मिन्मण्डले पुरुषस्तस्य
मूर्तिरिति शिर एकः शिरः एकमेतदक्षरम्, भुव इति पाहू द्वौ पाहू द्वे एते अक्षरे, स्वरिति प्रतिष्ठा द्वे
प्रतिष्ठे द्वे एते अक्षरे' इति शरीरांशः । द्वितीये 'अथ योयं दक्षिणेश्वन्युरुपस्तस्य मूर्त्यादिशरीरांश-
स्तुल्य' इति तौल्यम् । स्थानेति । देशसामान्यं स्थानं तस्य भेदोऽवसान्तरोपनिषदप्रस्थानयोः परस्परं तेन ।
अहर्त्यादि । 'तस्योपनिषदहरिति हन्ति पाप्मानं जहाति च य एवं वेदे'ति प्रथमेऽहरिति । अहमिति
द्वितीये 'तस्योपनिषदहमिति हन्ति पाप्मानं जहाति च य एवं वेदे'ति । एवमुपनिषदोर्विद्याभेदः । तथा
प्राणेत्यादिभाष्ये किञ्चिदाहुः यथपीति । न परेति । अक्षरविषयत्वाभावादिति भावः । 'अथ परा
यया तदक्षरमधिगम्यते' इति मुण्डकात् । 'तथा चापरा ऋग्वेदो यजुर्वेदः सामवेदोऽथर्ववेदः शिक्षा
कल्पो व्याकरणं निरुक्तं छन्दो ज्योतिषमितिहासपुराणं न्यायो मीमांसा धर्मशास्त्राणीत्यथ परा यया
तदक्षरमधिगम्यते' इति श्रुतेरपरविद्याया ओषधकतोक्तरीत्या ब्रह्मगतधर्मा ज्ञानमक्तिपूपासनाया युक्त-
त्वात्तद्विषययोः सहसहायाः । एवं चापराविद्यावोपिता ज्ञानमत्तयुपासना इति तासां बोधकताप्रकारः ।
वाक्यान्तरेति । 'प्राणो ब्रह्मेति व्यजाना'दित्यादिवाक्यान्तरेषु । उद्गीथेति । उद्गीथं 'अमित्येतद-

‘अथ य एतानेवं पञ्चाग्नीन् वेदे’ति । तथा प्राणसंवादे मुख्यप्राणादन्याश्चतुरः प्राणान् ऋचक्षुःश्रोत्रमनांसि पठन्ति । वाजसनेयिनस्तु तमपि पञ्चमं पठन्ति ।

अपरं च । अथर्वोपनिषत्सु कश्चित् गोकुलवृन्दाकाननसञ्चरद्गोपरूपमनल्पकल्पद्रुमप्रसूनविरचितविचित्रस्थलीककालिन्दीसलिलकल्लोलसङ्गिमृदुतरपवनचलदलकविराजमानगण्डमण्डलद्युतिमण्डितकुण्डलप्रभानुभावितवामांसमिलन्मूर्धन्य-

भाष्यप्रकाशः ।

शब्दवत् तद्विशेषणत्वेन कार्यरूपप्राणादिव्यावर्तनार्थतायाः ‘तं यथा यथोपासते तथैव भवति तद्वैतान् भूत्वावती’ति श्रुत्याध्यवसितत्वात् प्राणादीनामपि ब्रह्माङ्गत्वेन तद्धर्मा अपि ब्रह्मधर्मा एव, परं न मुख्या इति ब्रह्मधर्मत्वज्ञापनार्थतदुदाहृतम् । तथाच यद्यपि ब्रह्मणि सर्वत्र सर्वे धर्माः सन्ति, तथापि तस्य तस्य संराधकस्य तत्तत्फलार्थं तांस्तानेव धर्मान् ब्रह्म प्रदर्शयति, न सर्वेषां सर्वान्, अतस्तत्तदुपासनायां ते त एव ध्यातव्याः, तच्च द्विधायकवाक्यानुरोधात् । तत्र चेदुक्तरीत्या सन्देहः, तदोपासना न कर्तुं शक्येतेति तदर्थं विचार्यन्त इति भावः । अत्र पण्डोऽग्निर्वृहदारण्यके पञ्चमप्रपाठके पठितः । पञ्चाग्न्यस्तु छान्दोग्ये सप्तमे प्रपाठके । प्राणसंवादोपि छान्दोग्ये तत्रैव । वृहदारण्यके तु पञ्चमे प्रपाठके द्रष्टव्यः । अत्र पादे अपरविद्योक्ता एव धर्मा विचार्यन्ते, न परविद्योक्ता अपीति शङ्कां निवारयन्त एव प्रस्तूयमानाधिकरणस्य विषयान्तरमप्याहुः अपरं चेत्यादि । अयमर्थः । गोपाल-पूर्वतापिन्यां ‘सविदानन्दरूपाय कृष्णयाङ्गिष्टकर्मणे । नमो वेदान्तवेद्याय गुरवे बुद्धिसाक्षिणे’ इत्यादिना भगवतः कृष्णस्य परब्रह्मत्वमुक्त्वा, ‘तदुहोवाच हैरण्यो गोपवेपमभ्रामं तरुणं कल्पद्रु-माश्रितम्, तदिह श्लोका भवन्ति । सत्पुण्डरीकनयनं मित्यारभ्य, ‘चिन्तयंश्चेतसा कृष्णं मुक्तो भवति संसृते’रित्यन्तैः स्वरूपं ध्यानफलं चोक्तम् । ‘कृपिर्भूवाचकः शब्दो ण्य निर्वृतिवाचकः । तयोरैक्यं रश्मिः ।

क्षरमुपासीते’त्यन्वयादुद्गीयशब्दवत् । कार्यादीति । व्यावर्तकविशेषणं यतः । प्राणादीनामिति । प्राणवाक्क्षुःश्रोत्रमनसाम् । ब्रह्माङ्गत्वेनेति । ब्रह्म आकाशः श्रोत्रस्यापि । वाचनसोरादेशः चक्षुषः सूर्यः आनन्दबलयां अन्यत्र च । यद्वा । प्राणविद्यासं ब्रह्म । तत्रास्पष्टत्वेपि ‘प्रजापतिं पितरमेत्योचु-रिति प्रजापतिः । तदङ्गत्वेन । तद्धर्मा ब्रह्मधर्माः । कर्माणि प्राणादीनां देहधर्मत्वदर्शनादेवकारः । मुख्यास्तु देहत्वादिवब्रह्मत्वादयोऽतो न मुख्या इत्येवं ब्रह्मधर्मत्वज्ञापनाय प्राणसंवादरूपं भाष्य उदा-हरणविषयम् । तथाचेति । अपरविद्याया ऋग्वेदादिरूपायाः शब्दरूपत्वेनार्थस्य भाव उक्तरीत्या प्राणाद्यर्थपरत्वे विचारिते ऋग्वेदाद्युपनिषदां बोधकताप्रकारे विचारिते चेत्यर्थः । तत्र चेदित्यादि । उपासनायां चेत् उक्तरीत्या पठिताश्चेत्यारभ्य पञ्चमं पठन्तीत्यन्तभाष्येणोक्तरीत्या । अन्वयार्थं तदोपासनेत्यादिग्रन्थः । तदर्थं ब्रह्मगता एव धर्मा विचार्यन्त इति पूर्वोक्तान्वय आवृत्त्येत्यर्थः । एवेति । व्यवच्छेद्यं तु न परेत्याद्युक्तम् । अत्र भाष्ये । तमपीति । प्राणमपि । प्रकृते । निवारयन्त एवेति । अवधारणेन निवारयन्तः । एवेत्यत्र तृतीयालुक् । प्रस्तूयेति । ननु सर्ववेदान्तशब्दात्प्रस्तूयमानाधि-करणविषयत्वमथर्वोपनिषद्येव कुत इति चेच्छृणु । उपलक्षणत्वात् । अपरं चेत्यादीति । अपरमाथ-र्वणं चकारेणर्वेदाद्युपनिषदः । कश्चिदिति । गोपालतापिनीये । वृन्दाकाननं वृन्दावनम् । अन-ल्पेत्यादिविशेषणम् । अनल्पानि कल्पद्रुमस्य प्रसूनानि तैर्विरचिता विचित्रा स्थली यस्यां कालिन्ध्याम् । तस्याः सलिलं तस्य कल्लोलानां सङ्गोऽस्यास्तीति सङ्गि उक्तविशेषणैः सिद्धं मृदुतरः पवनः तेन चलै-र्दलैर्विराजमानं गण्डमण्डलं तस्य द्युत्या मण्डितयोः कुण्डलयोः प्रमयानुभावितं अनु पञ्चात्पुटितो

महामणिकमुरलिकामुखावलीमिलदतितरलकरकमलयुगलाङ्गुलीवगंवदविविधस्व-
रमूर्धनामोहितव्रजवरनितम्बिनीकदम्बकटाक्षकुवलयार्चितम्, क्वचित् कोदण्डम-
ण्डितभुजदण्डखण्डितप्रचण्डदशमुण्डमतिविचित्रचरित्राभिरामं रामस्वरूपम्,
क्वचिदतिकरालवदनवित्रासितकमलाकमलासनवृषभासनादिकं नृकेसरिरूपम्,

भाष्यप्रकाशः ।

परं ब्रह्म कृष्ण इत्यभिधीयते' इति चोक्तम् । श्रीभागवते च 'कृष्णस्तु भगवान् स्वयमित्युक्तम् ।
दशमस्कन्धसुबोधिन्यां च परब्रह्मत्वं व्युत्पादितम् । तथा रामतापनीये 'रमन्ते योगिनो यस्मिन्नि-
त्यानन्दे चिदात्मनि । इति रामपदेनासां परं ब्रह्माभिधीयत' इति श्रवणात् । श्रीमदाचार्यैरपि पञ्च-
मस्कन्धनिबन्धप्रकाशे 'क्वदाचिद्रामः पुरुषोत्तमावतार एवेति पञ्चपुराणादवसीयते' इति कथनात् ।
अग्रिकुमाराणां च 'व्रजे चो मनोरथः सम्पत्स्यत' इति श्रीरामेण वरदानाच्च । नवमस्कन्धे श्रीराम-
चरित्रे 'स यैः स्पृष्टोऽभिष्टो वा संविष्टोऽनुगतोऽपि वा । कोशलास्ते ययुः स्थानं यत्र गच्छन्ति
योगिन' इत्यविशेषेण सर्वेषां मुक्तिदानाच्च श्रीरामस्य पुरुषोत्तमरूपत्वम् । नृसिंहस्वरूपे तु नृसिंह-
विद्यावस्तुत्कर्षविश्रान्त्या नृसिंहस्य परत्वमवसीयते । तद्विद्याया रहस्यत्वश्रवणाच्च । उरुकमरूपे तु
विष्णुसूक्तश्रीभागवतादिषु अनन्तवीर्यत्वकथनात्, पातिकाया क्रियया सत्यलोकस्थापकत्वरूपाद्भुत-
कर्मकथनाच्च परत्वं निरूप्यते । आदिपदेन नारायणानुवाकसद्विद्यात्मविद्याश्वेताश्वतराद्युक्तनारायणस-

रश्चिनः ।

वामांसः तेन मिलन्ती मूर्धन्या उत्तमा महामणयो यस्यां मुरलिकायां तस्या मुखानां छिद्राणामा-
वल्याः पङ्क्तयस्ताभिमिलन्ती अत्यन्तं तरलं कररूपस्य कमलस्य युगलं तस्याहुत्यः तासां वशंवदा ।
अत्र मूर्धनानिष्ठो व्यापारः । ता विविधाः सप्तानां स्वराणां मूर्धना एकविंशतिः ताभिर्मोहितो व्रजस्य वरो
नितम्बिनीनां भक्तानां कदम्बो यासु ताः मोहितव्रजवरनितम्बिनीकदम्बास्तासां कटाक्षाणि तानि कुव-
लयानि तैरर्चितमिति । श्रुतयः प्रसिद्धाः । क्वचिदिति । रामतापनीये । कोदण्डो धनुः । क्वचिदिति ।
नृसिंहतापनीये भागवतोपपञ्चे । इत्यादीति । रूपमित्यर्थः । मन्त्रे च तद्रूपम् । स च 'चरणं पवित्रं
विततं पुराणमि'ति महानारायणे । तत्रेति । यजुरूपनिपदि बृहदारण्यके, सामोपनिपदि
छान्दोग्ये इत्यर्थः । तत्रेति । ऋग्वेदोपनिपदि मण्डूके । रूपान्तरमिति । मण्डूके तु 'अद्वैतः
सर्वभूतानां देवस्तुर्यो विभुः स्मृतः' इत्यत्र देवे तुरीयत्वं विधीयते । तुर्य इति फले परोक्षवादात् ।
देवः क्रीडावान् । दशविधक्रीडाः । स तुर्यः तुरीय इत्यर्थः । उपवृद्धितेयं तु कृष्णं वदित्यतीति
तद्रूपान्तरम् । आरम्भे तु 'अभिलेखदस्तर'मित्युक्तं तच्छन्दार्ययोरौत्पत्तिकसम्बन्धादृष्टत उपासनायां
तद्रूपं तु नात्र । ब्रह्मविद्योपनिषदस्ति 'ऋग्वेदो गार्हपत्यः प्रथिवी ब्रह्म एव च । अकारस्य शरीरं तु
व्याख्यातं ब्रह्मवादिभिः ॥ यजुर्वेदोऽन्तरिक्षं च दक्षिणाग्निसत्यैव च । विष्णुश्च भगवान् देव उकारः
परिकीर्तितः ॥ सामवेदस्तथा धौश्वाह्वनीयस्तथैव च । ईश्वरः परमो देवो मकारः परिकीर्तितः' इति ।
गार्हपत्यायमयः सोमपर्यन्ताः । तेषां रूपं [सप्तहस्तश्चतुःशृङ्गः सप्तजिह्वो द्विशीर्षकः । त्रिपात्रसन्नवदनः
सुवासीनः शुचिस्मितः ॥ स्वाहां तु दक्षिणे पार्श्वे देवीं वामे स्वधां तथा । विभ्रदक्षिणहस्तैस्तु
भक्तिमन्त्रं सुचं सुवम् ॥ तोमरं व्यजनं वामैर्धृतपात्रं च धारयन् । आत्मासिमुखमासीन एवंपुरो
हुताशनः] इति लोकोक्तम् । 'चत्वारि शृङ्गा त्रयो अस्त्र पादा द्वे शीर्षे सप्तहस्तासौ अस्त्र ।

कचिदुक्तमादिरूपं च निरूप्यते । तथाच द्रव्यदेवताभेदात् यागभेदवद्दर्माणामावापोद्वापाभ्यां दृष्टादृष्टफलभेदाच्च वैद्यभेदे प्राप्ते ब्रह्मानेकत्वापत्तौ श्रुतिविरोधात् विनिगमकाभावात् सर्वपासुपासनाविषयाणामब्रह्मत्वमापतितम् ।

भाष्यप्रकाशः ।

दात्मरूपं शिवरूपमन्यच्च तत्र तत्रोक्तं रूपान्तरं संगृह्यते । चकारेण तत्र तत्रोक्तविभूतिरूपसंग्रहः । तथाच श्रुतौ ब्रह्मणो नानारूपनिरूपणात् तेषु किं समानत्वम्, उत कस्यचिच्छीघ्रं फलदातृत्वेन सुगमोपायः फलदत्वेन परमदयालुतया जीवापराधनिवारकत्वेनाधिक्यमिति सन्देहानपायात्तदर्थं विचार आवश्यक इत्यर्थः । एवमत्र विषय उक्तः । तथाच पूर्वत्र ब्रह्मप्राधान्येन विचारः, अत्र ब्रह्मरूपप्राधान्येनेति विशेषः ।

संशयं व्युत्पादयन्ति तथाचेत्यादि । तथा तेन धर्मभेदप्रकारेण द्रव्यदेवताभेदाद्यागभेदवत् । यथा पूर्वतश्च आमिक्षाधिकरणे, 'तप्ते पयसि दध्यानयति सा वैश्वदेव्यामिक्षा वाजिभ्यो वाजिन'-मित्यत्रामिक्षावाजिनात्मकधनविरलद्रव्यद्वयरूपक एको यागः, उत यागद्वयमिति सन्देहे, द्रव्यदेवताविशिष्टयागान्तरविधौ गौरवं व्यापारान्तरकल्पनापत्तिश्चेति न यागद्वयं युक्तम्, किन्त्वामिक्षायाग एव वाजिनं गुणो विधीयते । 'वाजिभ्य' इत्यनेन च वाज आमिक्षारूपमन्नं येषामिति योगेन पूर्वोक्ता विश्वेदेवा एवोपलक्ष्यन्त इति पूर्वः पक्षः । तत्रोत्पत्तिशिष्टामिक्षाद्रव्यावरुद्धे यागे उत्पन्नशिष्टं वाजिनं गुणत्वेन प्रवेशं न लभते, निर्धलत्वात् । ततश्च तत् द्रव्यं स्वसम्बन्धिनं यागं पूर्वसाद्भिन्नमिति । वाजिपदं चाश्वे रूढत्वाच्च योगेन विश्वान् देवान् उपलक्षयिष्यति । योगस्य रूढितो नैर्धल्यात् । तथा सति विधिव्यापारान्तरयोः कल्पनस्य ग्रामाणिकत्वात् तत्कृतं गौरवं न दोषायेति द्रव्यदेवताभेदात् तत्र यथा यागभेदः, तद्वदत्रोपासनायां गोपालरामनृसिंहादिरूपभेदेन परस्परं तेषां भेदात् धर्माणामावापोद्वापाभ्यां दृष्टादृष्टफलभेदाच्च प्रापञ्चिकानां मुरलीकोदण्डधरत्वादीनामावापेन तद्विरश्मिः ।

त्रिधा वद्धो वृषभो रोरुसीति महो देवो मर्त्यानाविवेशे'ति श्रुत्युक्तं च । स्वाध्यायसूत्र उपयोक्ष्यते । भाष्यीयचकारार्थमाहुः चकारेणेति । तच्चेति । तैत्तिरीये । तच्चेति । दुर्गागणपतिसूक्तोपनिषत्सु । विभूतीति । अन्नमयादिविभूतयः दुर्गादिविभूतयश्च । तासां रूपाणि पक्ष्यादिरूपाणि । तच्चेति । व्याख्येयम् । तेनामिक्षात्वेन वाजत्वेन विश्वेदेवत्वेन लक्षितविश्वेदेवत्वेनेत्यादि व्याख्यानम् । व्यापारेति । यागान्तरकल्पनापत्तिः । द्रव्यदेवता आमिक्षावाजिविश्वेदेवाः तेषां भेदात् । वाजिभ्य इतीति । अश्वे रूढेन पदेन । पूर्वोक्ता इति । आमिक्षायागोक्ताः । एवकारोऽन्ययोगव्यवच्छेदकः गौरवात् । उपलक्ष्यन्त इति । वाजिपदमश्वे रूढम्, तेनोपलक्षणेन विश्वेदेवा धोषविषयाः क्रियन्त इत्यर्थः । यद्वा । विरलद्रव्यवाजान्नसम्बन्धिषु वर्तते । वाजान्नसम्बन्धिषु विश्वेदेवेषु वाजान्नसम्बन्धिविशेषेषु विश्वेदेवेषु लाक्षणिकम् । द्रव्यदेवताभेदाद्यागभेदवदिति । व्याख्येयम् । सामान्यवाच्यस्य विशेषवाच्यस्य च सामान्यविशेषभावसम्बन्धो लक्षणा । उत्पत्तीत्यादि । वैश्वदेव्यामिक्षेति प्रथमज्ञप्तिशिष्टा । उत्पत्तेति । तप्ते पयसि दध्यानयनेनोत्पत्ते शिष्टम् । योगेनेति । वाजो येषामस्ति । 'अत इनिठनौ' इतियोगेन । उपलक्षयिष्यतीति । यथा घटपदं कम्बुग्रीवादिमति रूढं न भासाकरमुपलक्षयति योगेन । विधीति । द्रव्यदेवताविशिष्टयागान्तरविधिः । व्यापारान्तरेति । यागान्तरेत्यर्थः । दार्ष्टान्तिके योजयन्ति स्म अत्रोपासनायामिति । भेदे इति । सति इत्यर्थः । धर्माणामावापोद्वापाभ्यां दृष्टादृष्टफलभेदाच्चेति । व्याख्येयम् । साकारेति । निष्कलं षोडशीकलारूपम् ।

ननुपासनाविषयाणामौपाधिकत्वात् तेषां चाविद्याकल्पितत्वात् तद्विशिष्टानां तथात्वं युक्तमेव, नचैवं तन्निरूपकाणां वेदान्तानामग्रहपरत्वप्रसङ्गः, शुद्धस्य ब्रह्मणो दुर्ज्ञेयत्वेनोपाधिविशिष्टोपासनया चित्तशुद्धौ सत्यां स्वत एव तज्ज्ञानं भविष्यतीत्येतत्तात्पर्यकत्वादिति चेत् । मैवम् । समन्वयविरोधापत्तेः । तासां ब्रह्मविद्यात्वहानेश्च । श्रुतेः प्रतारकत्वापत्तेश्च ।

भाष्यप्रकाशः ।

लक्षणानां सदेकरसत्वात्स्थूलत्वादीनामुद्भावेन चेत्येवं ताभ्यां तत्तद्वृत्ततत्तद्वर्मावापोद्भावां च साकारदर्शननिष्कलदर्शनादिरूपयोर्दृष्टफलयोस्तत्तत्पदप्राप्तिब्रह्मभावरूपयोरदृष्टफलयोर्भेदाच्च ज्ञानवेद्यात् सर्वफलदातृत्वेन प्रतिपादितात् परब्रह्मणोपि सकाशाच्च तत्तद्व्याख्यवेद्यानां भेदे प्राप्ते, तत्तद्व्याख्येषु ब्रह्मत्वेनैवोपासनस्य विहितत्वात् ब्रह्मानेकत्वापत्तौ 'एकमेवाद्वितीय'मिति श्रुतिविरोधादुपास्यरूपेषु किं ब्रह्म, किं नेति विनिगमकाभावात् सर्वेषामुपासनाविषयाणामब्रह्मत्वमापतितम् । अतः किं सर्वेषामब्रह्मत्वम्, उत यागयज्ञभेदः, उत सर्वत्रैकमेव ब्रह्म प्रतिपाद्यमिति संशय इत्यर्थः ।

पूर्वपक्षमाहुः नन्वित्यादि । ननुपासना नाम चिन्ताभावनाद्यपरपर्याया शास्त्रप्राप्ता सविषयकज्ञानरूपा मनोवृत्तिः, ब्रह्म तु निर्विषयज्ञानैकरसम्, न तादृशानां विषयधर्मवत्तया वृत्तिविषयीभावितुमर्हतीत्युपासनाविषयाणां धर्माणामौपाधिकत्वादौपाधिकानां चाविद्याकल्पितत्वात् तद्वर्मावशिष्टानां तेषां तेषां रूपाणामब्रह्मत्वं युक्तमेवेत्यर्थः । नचेत्यारभ्य चेदित्यन्तं स्पष्टम् । एवमत्रैकः पूर्वपक्षः । तमन्यो दूषयन्नाह मैवमित्यादि । न वेदान्तानामुक्तविधतात्पर्यकत्वेन ब्रह्मपरत्वं शक्यवचनम् । समन्वयविरोधापत्तेः । 'सर्वे वेदा यत्पदमामनन्ती'त्यादयः श्रुतयो हि 'अणोरणीयान्महतो महीया'नित्यादिभिर्विरुद्धधर्माश्रयमेवाशरीरमप्राकृततनुं सर्वाचारं मृत्यूपसेचनकं ब्रह्म बोधयन्ति । तथा 'अदृश्यमग्राह्य'मित्यादि प्रकृत्य, 'यथोर्णनाभिः सृजते गृह्णते च'त्यादिभिः कारणत्वसर्वज्ञत्वादिकं तत्र वदन्ति । अक्षरं 'अस्पृष्टमनन्वि'त्यादिना प्रपञ्चविलक्षणं प्रकृत्य, प्रशासितृत्वादिधर्मकं वदन्तीति विरुद्धधर्माश्रय एव ब्रह्मणि श्रुतीनां समन्वयात् त्वदुक्तरीत्याङ्गीकारे तद्विरोधापत्तेः । उपासनाविषयाणामब्रह्मत्वे तद्विरोधकानां ब्रह्मानिरूपकतया ब्रह्मविद्यात्वहानेः । चकारेण 'परं ब्रह्म परं धामे'त्यादिस्मृतीनामपि विरोधात् । अन्यथा सतो ब्रह्मणोऽन्यथा रश्मिः ।

'निष्कलं निरवयव'मिति विरुद्धधर्माधिकरणे वा । ब्रह्मभावः 'कृष्णोह'मिति । 'ब्रह्माहमस्मी'ति । घेयभेद इति भाष्यं विवृण्वन्ति स्म ज्ञानवेद्यादिति । एकरूपादेकरसाच्च । ब्रह्मानेकत्वेति भाष्यं विवृण्वन्ति स्म तत्तद्व्याख्येयत्वादि । विहितत्वादिति । 'आत्मेत्येवोपासीते'ति पुरुषविषयाख्यश्रुत्या विहितत्वात् । चिन्तेति । आदिना मनोव्यापारः । शास्त्रेति । 'आत्मेत्येवोपासीते'त्याहुः पासना शास्त्रप्राप्ता । 'सर्वं खल्विदं ब्रह्म तज्जलानिति ज्ञान्त उपसीते'ति भावना । 'तस्मात्केनाप्युपायेन मनः कृष्णे निवेशये'दिति मनोव्यापारः । विषयो विराट् । ज्ञानमात्मत्वादिप्रकारकम् । निर्विषयेति । निर्विषयज्ञानं च तदेकरसम् । विषयस्याविद्यकत्वात् । तद्वर्मेति । औपाधिकधर्मविशिष्टानाम् । एवेति । अनौपाधिकत्वसङ्गनयुक्त्यैवकारः । स्पष्टमिति । स्वत एवेति । चित्तशुद्धिश्चित्तल्यात्मिका तद्वेदेऽहंकारे लीने (तद्वेदरूपायां बुद्धौ लीनायां) बाधकार्यलयाग्रहण्ये स्वत एव, ननु साधनतः 'अहं ब्रह्मास्मी'त्यैक्यज्ञानं । भविष्यति । एवं स्पष्टम् । उक्तेति । अव्यवहितपूर्वोक्तविधतात्पर्यकत्वेन । एवेति । उभयव्यपदेशाधिकरणादेवेति । तद्विरोधेति । समन्वयविरोधापत्तेः । तासां मितिभाष्यं विवृण्वन्ति स्म उपासनेति । श्रुतेरितिभाष्यं विवृण्वन्ति स्म अन्यथेति । अन्यथेति ।

अपरश्च । 'योऽन्यथा सन्तमात्मानमन्यथा प्रतिपद्यते । किं तेन न कृतं पापं चोरेणात्मापहारिणा' इत्यन्यथाज्ञानं निन्दन्ती श्रुतिः कथं फलसाधकत्वेन तत्तदुपासनां वदेत् । स्पष्टार्थानां श्रुतिवाक्यानां निर्णयमकृत्वा सन्दिग्धार्थानां ज्योतिराकाशादिशब्दानां तद्वाचकत्वं न निर्णीयात् भगवान् व्यासः । एवञ्च सत्युक्तरीत्या यागवत्तेषां परस्परं भेदश्चावश्यक इत्युभयतः पाशा रज्जुरिति प्राप्ते, अभिधीयते ।

सर्ववेदान्तप्रत्ययम् । अनेकरूपनिरूपकैः सर्वैः वेदान्तैः प्रत्ययो ज्ञानं यस्य तत्तथा । ब्रह्मणोऽनन्तरूपत्वेऽपि यानि यानि रूपाणि विविधैर्जैर्वैरूपासितुं

भाष्यप्रकाशः ।

कथनेन तत्तच्छ्रुतेः प्रतारकत्वापत्तेः । अथाप्तोक्तविपमोजनकथनवदिदं क्रममुक्तिहेतुत्वेन वदतीति न प्रतारकत्वमिति विभाव्यते, तदप्युक्तमित्याह अपरश्चेत्यादि । यदि तथा स्यात्, तदा 'योऽन्यथा सन्त'मित्यादिनाऽन्यथा ज्ञानं निन्दन्ती श्रुतिश्चित्तशुद्धिद्वारा क्रममुक्तिहेतुत्वेन तदुपासनां न वदेत् । आत्मापहारेण महापापापादकतया चित्ताशुद्धिजनकत्वात् । किञ्च । इदं व्यासस्यापि न सम्मतमित्याह स्पष्टार्थानामित्यादि । यदि हि तेषामब्रह्मत्वं व्यासोऽभिप्रेयात्, तदा कृष्णरा-
मादिपदानि देवतावाचकानि ब्रह्मवाचकानि वेति सन्दिह्य, तन्निर्णयमपि किञ्चित् कुर्यात् । अतः श्रुतिविरोधो व्यासाशयविरोधश्च न व्यासदर्शनानुसारिणो युक्त इत्यर्थः । एवं तन्मतं दूषयित्वा स्वमतमाह एवञ्च सतीत्यादि । उक्तहेतुभिः सर्वासां श्रुतीनां ब्रह्मनिरूपकत्वेऽपि सति उक्तरीत्या यागवद्धर्मभेदकृतधर्मिभेदेनामिक्षावाजिनयागवत् तेषां तत्तद्विद्यावेद्यानां परस्परभेद आवश्यक इति । अतो हेतोरुभयतः पाशा रज्जुः । एतदङ्गीकारे भेदापत्त्या 'अयमेव स योऽन्य'मित्याद्यभेदश्रुति-
विरोधात्, एतदनङ्गीकारे चैकदेशिमतवद्रूपाणामविद्याकल्पितत्वापत्त्या चोभयथापि दोष इति प्राप्त इत्यर्थः । अत्र सूत्रप्रतीकमुपन्यस्य समादधते अभिधीयत इत्यादि । सूत्रे व्यधिकरणपदो बहुव्रीहिः । प्रत्ययो विश्वासोत्पादकं ज्ञानम् । यद्यपि भाष्ये ज्ञानमेवोक्तम्, तथापि लोके प्रत्ययपदस्य विश्वासे प्रसिद्धत्वाच्च शब्दमहिम्ना तथा व्याख्यानेऽप्यदोषः । प्रतिज्ञा च ब्रह्मतदुपासनोभयवि-
पयिणी बोध्या । नन्विदं प्रतिज्ञावाक्यमुपासनापरतयैव व्याख्यातुमुचितम्, अतीतपादे ब्रह्मज्ञान-
प्रकारस्योक्तत्वात्, तेन निर्णीते वस्तुतत्त्वे यथा ज्ञातस्वरूपस्य गुरुप्रभृतेरुपासनं क्रियते, तद्वद्ब्रह्मो-
पासनस्य कर्तव्यत्वेन विचार्यत्वात्, न तु ब्रह्मपरतयापि, तज्ज्ञानप्रकारस्य प्रागेवोक्तत्वात्,

रश्मिः ।

विरुद्धधर्माश्रयत्वेन सतः । अन्यथेति । उक्तशुद्धत्वमात्रेण । आप्तोक्तेति । वाग्मद्यादिकंकायना-
द्यासोक्तोपधाङ्गविपमोजनकथनवत् । इदं विपमोजनं रोगनिवर्तकम्, नतु मारकम् । क्रमेति ।
शाखारुन्धतीन्यायेन सोपाधिकद्वारा दुर्ज्ञेये बुद्धिसिद्धिरित्येवं क्रममुक्तिहेतुत्वेन वदतीत्यर्थः । न वदे-
दिति । उपासनाया औपाधिकविषयत्वेनान्यथाप्रतिपादनरूपत्वात् न वदेदित्यर्थः । चित्ताशुद्धीति ।
उपाधिरूपबुद्ध्यशुद्धिजनकत्वात् । स्पष्टार्थानामित्यादिभाष्यं विवरीतुमाहुः किञ्चेत्यादि । रज्जु-
स्पष्टयन्ति स्म एतदङ्गीकार इति । इदमिति । सूत्रम् । उपासनेति । एवेति । ज्ञानयोगव्यवच्छे-
दकः । ब्रह्मेति । विरुद्धधर्माधारत्वस्य । प्रागेवेति । अतीतपादे । अयमेवेति । प्रत्ययः । ज्ञानो-

शक्यानि, तानि तानि रूपाणि तैस्तैर्वेदान्तैर्निरूप्यन्त इति तावद्रूपात्मकमेकमेव ब्रह्मेत्यर्थः । तत्र हेतुः चोदनाद्यविशेषादिति । चोद्यते कर्तव्यत्वेन बोध्यतेऽनेनेति चोदना विधिवाक्यमिति यावत् । तस्याविशेषादित्यर्थः । यथैकस्मिन्नग्निष्टोमे शाखाभेदेऽपि चोदना तथैव भवति, 'अग्निष्टोमेन यजेते'ति, तथेहापि सर्वेषु वेदान्तेषु ब्रह्मत्वेनैवोपासना विधीयत इति तथा । आदिपदात् साक्षात्परम्पराभेदेन मोक्ष-

भाष्यप्रकाशः ।

'यदेकमव्यक्तमनन्तरूप'मित्यनन्तरूपश्रुतौ वृत्तिसङ्कोचने मानाभावादसङ्कुचितवृत्तितया गणनापरिच्छेदरहितानां रूपाणां निरूपयितुमशक्यत्वाद्येत्याशङ्क्यामाहुः ब्रह्मण इत्यादि । तथाच विरुद्धधर्माश्रयतया सामान्यतो ब्रह्मज्ञानस्योक्तत्वेऽपि 'फलमत उपपत्ते'रित्यत्र ब्रह्मणः फलदातृत्वस्य निर्णीतत्वाच्च कथं फलं ददातीत्याकाङ्क्षायां तैस्तैः रूपस्तेन तेन साधनेन तत्तत्फलं ददातीति बोधयितुं तत्तत्फलसाधकोपासनार्थं तत्तद्रूपनिरूपणमिति प्रयोजनस्यानुक्तत्वेन तन्निरूपणस्यावश्यकत्वात् सर्वेषां निरूपणाशक्यत्वेऽपि कियतां निरूपणेऽनुपपत्त्यभावाच्चायमपि प्रतिज्ञार्थ इति भावः ।

नन्वेवं हेतुबोधकपदासङ्गतिः, ब्रह्मणो नित्यत्वेन तज्ज्ञानस्य चाविधेयत्वेन पुरुषव्यापारविषयत्वस्य तत्र वक्तुमशक्यत्वादित्याशङ्क्यायां हेतुमुपन्यस्य व्याकुर्वन्ति चोद्यत इत्यादि । तथाच यद्यपि ब्रह्मत्वेन ब्रह्मणो न चोदनाविषयत्वम्, तथाप्युपासनाविषयत्वादसंख्येयं तद्वारा विषयत्वमित्यदोषः । एतदेव बोधयितुं विभज्यते यथेत्यादि । इहापीत्यसौ व्याख्यानं सर्वेषु वेदान्तेष्विति । तथेति । चोदनायामविशेषः । ननु शाखान्तराधिकरणे केवलानां रूपादीनां व्यभिचारित्वं हृदिकृत्य, 'एकं वा संयोगरूपचोदनाख्याऽविशेषा'दिति सूत्रे संयोगादिरूपहेतुचतुष्टयेनाभेदः साधित इति प्रकृते एकेन हेतुना कथमभेदसिद्धिरित्याकाङ्क्षायामाहुः आदीत्यादि । अत्र भाष्ये रूपसङ्ग्रहानुक्तिस्तु साध्यनिर्देशेनैव रूपस्यार्थादेव सिद्धिमभिप्रेत्य, सूत्रे चोदनायाः प्रथममुक्तिस्तु चोदनाविषयस्योपासनास्यापि सर्ववेदान्तप्रत्ययत्वज्ञापनेन तद्विषयस्य ब्रह्मणस्तद्वारा तथात्वज्ञापनार्था । तेनान्येषां त्रयाणामपि सङ्ग्रहः । अथवा । चोदना च आदी च तत्समाहारश्चोदनादि, तस्य अविशेषः समानत्वं चोदनाद्यविशेषस्तत्सादित्यर्थो बोध्यः । तथाचैवं संयोगरूपचोदनात्मकहेतुत्रयस्यापि चोदनादिपदेऽभिप्रेतत्वात् सुखेनाभेदसिद्धिरित्यर्थः । आख्याया व्यभिचारित्वं त्वग्रे प्रदर्शनीयम् ।

एवंञ्चात्र सूत्रे, ब्रह्म तदुपासनं च सर्ववेदान्तप्रत्ययम्, तत्तदुपासनावश्यकेषु तत्तज्ज्ञानधर्मवत्तया प्रतिपादनेऽपि न भिद्यते । चोदनाद्यविशेषात् । यत्र यत्र चोदनाद्यविशेषः, तदनेकवाक्येष्वनेकविधतया प्रतिपादनेऽप्यभिन्नम् । नानाशास्त्रोक्तज्योतिष्टोमादिवदित्यनुमानं सिध्यति । तेन ब्रह्मणस्तद्विधिः ।

पासनयोर्विलक्षणप्रतीत्यर्थं विश्वासस्य निवेशितत्वादेवकारः । शाखान्तरेति । पूर्वतत्र इदं द्वितीयस्य चतुर्थपादे द्वितीयाधिकरणम् । रूपादीनामिति । 'नामरूपधर्मविशेषपुनरुक्तिनिन्दाशक्तिसमाप्तिश्चचनप्रायश्चित्तान्यार्थदर्शनाच्छाखान्तरेषु कर्मभेदः स्या'दिति द्वितीय'भेकवे'तिसूत्रम् । तत्र रूपचोदनाख्यानां अभेदे सत्त्वेन भेदसाधने व्यभिचारित्वम् । कर्म भिन्नं रूपादिसत्त्वात् । अत्र साध्याभावव्यभिग्रे हेतोः सत्त्वाद्यभिचारित्वं तद्वदिकृत्येत्यर्थः । संयोगादीति । संयोगोऽर्थसंयोगः तस्याविशेषाच्छाखान्तरे । तदेव प्रयोजनमुद्दिश्य तदेव विधीयमानं 'ज्योतिष्टोमेन यजेते'त्येवं प्रत्यभिज्ञानीमः । तदेवेदमिति । रूपमस्य तदेव द्रव्यदेवतम् । पुरुषप्रत्यक्षं तद्वत् एव चोद्यते इति चोदना ।

फलकत्वकथनमप्युपासनानामविशिष्टमिति प्रयोजनसंयोगः संगृह्यते ॥ १ ॥

भेदान्नेति चेदेकस्यामपि ॥ २ ॥

ननु द्रव्यदेवताभेदात् यागभेदवदुपास्यानां धर्मभेदेन मिथोभेदादुक्तहेत्वसिद्धिं भेदान्नेति चेदित्यनेनाशङ्क्य, तत्परिहारमाह सूत्रकारः एकस्यामपीति सूत्रावयवेन । यथैकस्यामपि गृहीतपोडशिकायामतिरात्रव्यक्तावगृहीतपोडशिकायाः सकाशात् गुणाधिक्येपि नातिरात्रभिन्नयागत्वम्, अतिरात्रलक्षणकर्मैवाधिकृत्य तद्ग्रहणाग्रहणयोर्विधानात्, एवमिहापि ब्रह्मैवाधिकृत्य तत्तद्वैशिष्ट्यावैशिष्ट्ययोरुक्तत्वात् ब्रह्मोपासनाभिन्नत्वमुपासनासु । तथाच ब्रह्मधर्मत्वे-

भाष्यप्रकाशः ।

त्साक्षात्कारस्य च साक्षात्पुरुषव्यापारविषयत्वाभावेपि साक्षात्कारसाधनभूतप्रमाणसम्पादनद्वारा तादृशवृत्तिसम्पादनद्वारा च चोदनासम्बन्धो वर्तत एवेति तथा पुरुषव्यापारस्यापि सम्भवात् ब्रह्मपक्षकत्वेपि न हेतोः स्वरूपासिद्धत्वमिति ज्ञेयम् । नचैवं सति प्रतिज्ञापि केवलविज्ञानपरत्वैव व्याख्यातुमुचितेति शङ्क्यम् । पक्षवाचकविज्ञानपदाध्याहारापेक्षया पूर्वपादान्तिमसूत्रे जैमिनिमतोपन्यासे धर्मपदेन चोदनालक्षणतयात्र विज्ञानपरामर्शवत् 'पूर्वं तु बादरायण' इति पूर्वपदोक्तब्रह्मणः सन्निहिततया तत्परामर्शस्यापि युक्तत्वात्, विद्याविचारस्य वेद्याधीनत्वाच्च तत्परतया व्याख्यानेऽप्यदोषात् ॥ १ ॥

भेदान्नेति चेदेकस्यामपि ॥ २ ॥ अस्मिन् सूत्रे केचिन्नैकस्यामपीति पठन्ति । अर्थस्तु तत्रापि तुल्यः । सूत्रप्रयोजनं वदन्तो व्याकुर्वन्ति नन्वित्यादि । मिथोभेदादुक्तहेत्वसिद्धिमिति । परस्परं रूपभेदाद्वैत्वेकदेशाभावेन पूर्वसूत्रोक्तस्य हेतोः स्वरूपासिद्धिम् । इहापीति । उपासनावाक्येष्वपि । नेत्यादि । न ब्रह्मणो भिन्नत्वम्, अतस्तदुपासनास्यपि न भिन्नत्वमित्यर्थः । एवं सूत्रं रश्मिः ।

आख्या नाम । वेद्यं चाविशिष्टम् । वर्तत एवेति । चोदनावर्तनायोगव्यवच्छेदक एवकारः । तथेति । उक्तप्रकारेण । ब्रह्मपक्षकत्व इति । यथा कर्म भिन्नं रूपादिसत्त्वादित्यत्र ब्रह्मपक्षकत्वेपि । न हेतोरिति । नामरूपधर्मविशेषादिषु चोदनादेर्हेतोः ब्रह्मपक्षे सत्त्वान्न पक्षे हेत्वभावरूपस्वरूपासिद्धत्वमिति ज्ञेयम् । प्रतिज्ञा वाक्ये वेदान्तेऽभिष्टोमविधिराचार्यस्याविशेषघटितसूत्रादभिमतत्वाचार्याणां यज्ञनारायणसोमयाजिनां पुत्रा गङ्गाधरसोमयाजिनः, तेषां पुत्रा गणपतिसोमयाजिनः, तेषां बृहन्नमद्विजितः, तेषां लक्ष्मणभट्टजितः, तेषां रामकृष्णभट्टजितः, तेषां आतुरः श्रीबृहन्नाचार्याः, तेषां सोमयागसंस्था पारम्परिकीति तदा विशेषेणोपासना युक्त्युक्तप्राया मङ्गलार्था ॥ १ ॥

भेदान्नेति चेदेकस्यामपि ॥ २ ॥ तुल्य इति । एकार्थं उभयप्रयोगात्तुल्यः । सर्ववेदान्तप्रत्ययं ब्रह्म, तदुपासनाव्याक्येषु तत्तन्नानाधर्मवत्तया प्रतिपादनेष्वभिन्नम्, चोदनाद्यविशेषात्, नानाशास्त्रोक्तज्योतिष्टोमादिवदित्यत्र चोदनाद्यविशेषरूपहेतोः पक्षे ब्रह्मण्यभावात्तथा । 'परस्परं रूपभेदादिति 'मिथोभेदादिति भाष्यार्थः । भाष्ये । तद्ग्रहणेति । पोडशिग्रहणाग्रहणयोः 'अतिरात्रे पोडशिनं गृह्णाति, नातिरात्रे पोडशिनं गृह्णाती'त्यनेन विधानात् लेङ्गिवक्ष्या । प्रकृते । तयोरिति । परस्परं

नाभेदस्य विवक्षितत्वात् त्वदुक्तहेत्वसिद्धिः । एवं सति यत्रैकस्मिन्नुपास्ये रूपेऽन्यस्माद्रूपादधिका गुणा उच्यन्ते, तत्र तेषामुपसंहार उचित इति भावः ।

भाष्यप्रकाशः ।

व्याख्याय सिद्धमाहुः तथाचेत्यादि । षोडशिग्रहणादिवत्तयोर्ब्रह्मधर्मत्वेन वेद्याभेदस्य विवक्षितत्वात् त्वदुक्तस्य भेदरूपस्य हेतोरेव प्रत्युत स्वरूपासिद्धिः । ब्रह्म तदुपासनं च न सर्ववेदान्तप्रत्ययं रूपभेदादित्येवं प्रतिसाधने, धर्मभेदेन रूपभेदः साधनीयः, तत्र रूपभेदो धर्मभेदादामिक्षादियागवदित्यत्र, न भेदोऽतिरात्रवदिति दृष्टान्तेन हेतोः साधारण्यात् व्याप्यत्वासिद्धिरिति तेन रूपभेदासिद्धौ प्रतिपक्षहेतोरेवासिद्धिः । अत एव गोपालोपासनायां 'चतुर्थं शङ्खचक्रशार्ङ्गपद्मगदान्वितमिति चतुर्थजध्यानमुक्त्वा, 'ध्यायेन्मनसि मां नित्यं वेणुशृङ्गधरं ॥ वै'ति द्विभुजध्यानमप्युक्तम्, अतो न धर्मभेदाद्रूपभेद इति तत्रैव दोषात् राद्धान्तहेतुर्निर्दुष्ट इत्यर्थः । नन्विदं पूर्वपादान्त एव साधनीयम्, ब्रह्मणः फलदातृत्वस्य तत्रैवोक्तत्वात्, पादान्तरे तत्साधनस्य किं प्रयोजनमित्याकाङ्क्षायां वक्ष्यमाणोपसंहारसूत्रविचारेण तदाहुः एवं सतीत्यादि । एवं सतीति । उक्तरीत्या वैद्यक्ये विद्यैक्ये च सति । तत्र तेषामिति । न्यूनगुणकेऽधिकगुणानाम् । तथाच गुणोपसंहारः प्रयोजनमेतस्येति तदर्थमत्र विचार इत्यर्थः । ननु उपसंहारो नाम उप समीपे संहारणम्, तत्र तत्रोक्तानां धर्माणां हेतुपलादावाप इति यावत्, तदत्र तत्तद्वाक्येऽनुक्तानां गुणानां तेन तेन हेतुना तद्वाक्योक्ते विषये सचामनुसन्धाय विशिष्टबुद्धौ विषयीकरणम् । एतच्चाग्रे 'न वा विशेषा'दिति सूत्रानन्तरं 'दर्शयति' सूत्राभासे वक्ष्यते । अत एतदर्थत्वमेतदधिकरणस्य न युज्यते । अत्र हि सर्वेषामुपासनाविषयाणां ब्रह्माभेदाद्ब्रह्मत्वेन रूपैक्यस्य, यथाकथञ्चिन्मोक्षफलकत्वाच्च प्रयोजनैक्यस्य, सर्वत्रोपासीतेत्यादिचोदनैक्यस्य, ब्रह्मत्वेनोपासनाद्ब्रह्मोपासनेत्याख्यैक्यस्य च सिद्धत्वात्

रक्षितः ।

भिन्नरूपयोः । विवक्षितत्वादिति । प्रकाशाद्ययसूत्रात्तथा । त्वदुक्तस्येति । शङ्खिदुक्तस्य । हेतोरेवेति । रूपभेदरूपस्य हेतोः । एवकारश्चोदनाद्यविशेषादित्यस्य योगस्य व्यवच्छेदकः । स्वरूपेति । ब्रह्मणि पक्षे रूपभेदरूपहेतोरभावात्तथा । रूपेति । ब्रह्मणि रूपभेदो धर्मभेदात् । आमिक्षादीति । आमिक्षात्वात् वाजिनत्वं च धर्मौ । ब्रह्मणि न रूपभेदो धर्मभेदादतिरात्रवत् । अत्र षोडशिग्रहणाग्रहणे धर्मौ । न्यूनत्वं समत्वं वा धर्मौ । धर्मभेदेन रूपभेदः सौत्रो हेतुः । तत्साधकमनुमानं भाष्यीयम् । अत्र हेतोर्धर्मभेदरूपस्य । सौत्रहेतोर्धर्मभेदेन रूपभेदस्य साधारण्यं साध्यवदन्यवृत्तित्वं तस्मात् । ब्रह्मणि साध्यं रूपभेदस्तद्वान् आमिक्षादियागस्तदन्योऽतिरात्रयागस्तद्वृत्तित्वं धर्मभेदरूपहेतोरिति । व्याप्यत्वेति । रूपभेदरूपहेतौ गुस्तथा हेतुतानवच्छेदकरूपत्वाद्वाग्रूपस्य । हेतौ हेतुतावच्छेदकाभावो व्याप्यत्वासिद्धिः । यथा वह्निमान् नीलधूमादित्यत्र । तत्र शङ्खित् रूपभेदादिति हेतौ व्याप्यत्वासिद्धिर्दोषस्तस्मात् । राद्धान्तस्य प्रतिज्ञायाः प्रतिज्ञासूत्रस्य हेतुरित्यर्थः । प्रागेवेति । समन्वयाधिकरणादौ । एतत्साधनस्य विद्यैक्यसाधनस्य । तदाहुरिति । विद्यैक्यसाधनप्रयोजनमाहुः तेन तेनेति । यथा 'अँभ्यो वै श्रीरामचन्द्रः स भगवान् । यश्चाखण्डैकरसात्मा भूर्भुवःस्वस्तस्मै वै नमो नमः' इत्युक्त्याग्रे 'अँभ्यो वै श्री० न्ये गतस्कुर्माद्यवतारा भू०' इत्युपसंहारे हेतुना वाक्येन । वाक्यो-

१. ननु मन्त्रैक्यस्य प्रागेव सिद्धत्वादेवाग्रे च विद्यैक्यस्यऽप्यग्रैव सिद्धत्वात् पुनरेतत्साधनस्य किं प्रयोजनमित्याकाङ्क्षायां वक्ष्यमाणोपसंहारसूत्रविचारेण तदाहुः एवं सतीत्यादीति पूर्वं पाठः । २. सामान्यतः प्राप्तस्य विषयविशेषे नियमनमिति यावदिति पूर्वं पाठः ।

अत्रायं विशेषो ज्ञेयः । उपासनाविषयेष्वखिलेष्वविशिष्टं ब्रह्मत्वं ज्ञात्वा तेष्वेकतरं रूपं य उपास्ते, तस्य तत्र सर्वं गुणा उपसंहर्तुमुचिताः । यस्त्वनन्तेषु विभूतिरूपेषु ओमित्यक्षरादिषु 'ओमित्येतदक्षरं ब्रह्मे'ति ज्ञात्वोपास्ते, तस्य शाखान्तरीया अप्येतदक्षरोपासनप्रकरणोक्ता एवोपसंहर्तव्याः, नान्ये । तद्रूपमधिकृत्यैव तेषां गुणानां कथनात् । अन्यथातिप्रसङ्गात् । इयं तूपासनामार्गीया व्यवस्योक्ता, भक्तिमार्गीया त्वेतद्विलक्षणा, साग्रे वाच्येति ॥ २ ॥

भाष्यप्रकाशः ।

सर्वासाधुपासनानामेक्ये प्राप्ते सर्वत्र सर्वधर्मोपसंहारप्राप्तेस्तत्र तत्र तद्रूपतत्तत्फलकथनाच्च भेदे प्राप्ते सर्वानुपसंहारस्यापि प्राप्तेश्च तत्प्राप्त्यप्राप्तिविरोधादित्याकाङ्क्षायाम्, तथा यत्र ब्रह्मत्वेनोपासनं विधीयते, तत्रैव वैधैक्यात्तद्वाक्यवेद्यस्य गुणोपसंहारनिर्णयो भवति, यत्र पुनर्ब्रह्मत्वेनोपासनं न विधीयते, यथा प्राणविद्यादौ, तत्र ब्रह्मत्वेनोपासनाया अभावेन वैधैक्याभावात् कथं निर्णय इत्याकाङ्क्षायां च सर्वप्राप्त्य न्यायस्य तौल्यादनेनैव निर्णयो विरोधाभावश्चेत्याशयेनाहुः अत्रेत्यादि । अत्र गुणोपसंहारे वक्ष्यमाणरूपो विशेषः प्रयोजकभेदबलाज्ज्ञेयः । उपासनाविषयेष्वखिलेष्ववताररूपेषु तुल्यं ब्रह्मत्वं वेदान्तवाक्यैरवधार्य, तेष्वेकतरं रूपं यो ब्रह्मत्वप्राधान्येनोपास्ते, तस्य तस्मिन् रूपे सर्वं गुणा उपसंहर्तुमुचिताः । उपसंहारप्रयोजकस्य विरुद्धसर्वधर्माश्रयब्रह्मस्वरूपप्राधान्यस्य तत्र तेनानुसंहितत्वाद्युक्ताः । एतदेवैतत्पादोपासने समाहारादिसूत्रद्वये स्फुटीभविष्यति । यस्त्वनन्तेषु विभूतिरूपेषु वर्णात्मकौङ्कारादिषु तद्रूपप्राधान्यं ब्रह्मत्वस्य गौणत्वं चानुसन्धाय उपास्ते, तस्यान्यत्रिकास्तदीया एवोपसंहर्तव्याः, नान्ये । तत्र हेतुः तद्रूपमित्यादि । अन्यथातिप्रसङ्गादिति । प्रकरणानादरे तद्विरोधप्रसङ्गात् । तथाच तत्तद्रूपानुसन्धानकृतया व्यवस्थया विषयभेदेनोपसंहारानुपसंहारप्राप्त्यप्राप्तिविरोधाभावादस्याधिकरणस्योपसंहाराथत्वं सुखेन युज्यते । किञ्च, अन्यत्रापि तत्तद्विभूतिरूपवैधैक्यादन्वेषां च हेतूनां तत्र सत्त्वादनेनैव न्यायेन निर्णय इत्यर्थः । अत्रोपासनाभात्रनिर्णयो न क्रियते, अपि तु यद्ब्रह्मप्राप्तिसाधनत्वेन विवक्षितं तस्य सर्वस्येत्याशयेनाहुः भक्तीत्यादि । अत्र इति । 'न वा प्रकरणभेदात् परोवरीयस्त्वादिव'दित्यस्य द्वितीयव्याख्यानं । नचोपासनातिरिक्त्या भक्तेरप्रसिद्धत्वादप्रस्तुतत्वाच्च तद्व्यवस्थास्मरणमाकस्मिकमिति वाच्यम् । गोपालतापनीये 'भक्तिरस्य भजनं तदिहामुत्रोपाधिर्नराशयेनामुष्मिन् मनःकल्पनमेव, तदेव च रहिमः ।

क्तामेदलिङ्गेन वा । अभावेनेति । किन्तु बाणधारकत्वेन । प्राणसंवादेऽस्ति । अस्य न्यायस्येति । व्यापकब्रह्मत्वेन वैधैक्याद्वैक्यत्वन्यायस्य तौल्यम् । व्यापकविभूतित्वेन रूपेण वैधैक्याद्वैक्यत्वनिर्णय इति तस्मात् । प्रयोजकेति । विरुद्धधर्माश्रयत्वस्य तद्रूपधिकारस्य च प्रयोजकस्य भेदात् । भेदबलमपि अधिकारस्यानिवार्यत्वात् । ज्ञेय इति परे स्तोःश्रुता श्रुतित्यस्य प्राप्तिः स्मार्ता । उपासनेत्यादिमाध्यं विवृण्वन्ति स्म उपासनेति । तेनेति । उपासनेन । यस्त्वित्यादिमाध्यं विवृण्वन्ति स्म यस्त्विति । तदीया एवेति । एवकारो विरुद्धधर्मरूपान्ययोगव्यवच्छेदकः । अन्य इति । अधिकारधर्मविरुद्धः । प्रकरणेति । अधिकारप्राप्तप्रकरणानादरे । अधिकारः प्रारम्भः । प्रकरणं देशकालौ । माष्येऽधिकृत्येत्यत्राधिकारः स्वप्राप्तप्रकरणवाचकः । लक्षणयेति भावः । अनेनैवेति । व्यापकधर्मेण वैधैक्याद्वैक्यत्वनिर्णयरूपेणैव । एवकारोऽन्ययोगव्यवच्छेदकः । यदिति । साक्षात्परम्परया । सर्वस्येति । उप समीपे स्थित्वा यथायोग्यकरणमुपासनालक्षणमेकादशसुबोधिन्याम्, तस्या नवधाभक्तेः सर्वात्मभावस्य च । रामानुजमतेनाशङ्क्य परिहरन्ति स्म न चोपेति । अपेति । भक्तिर्हंसे

नन्वग्निष्टोममेवोद्दिश्य यावन्तो धर्मास्तैस्तिरीयके पठ्यन्ते, न तावन्तो वाज-
सनेयके, तथाच त्वदुत्तरीत्या वाजसनेयिनां तद्धर्मोपसंहारोपि न्याय्यो भवेत्,
नन्वेवं सः, शिष्टाचारादिविरोधात्, तथा पञ्चाग्निविद्यामेवाधिकृत्योक्तोपि पष्ठो-
ऽग्निर्न छन्दोगैः शक्यत उपसंहर्तुम्, तथैवाथर्वणिकैर्नैकस्मिन् रूपे रूपान्तरधर्मा

भाष्यप्रकाशः ।

नैष्कर्म्यमिति लक्षणभेदेन, समाप्तौ च 'कृष्ण एव परो देवस्तं ध्यायेत् तं रसेत् तं भजे'दिति ध्यानरूपो-
पासनातो भिन्नतया विधानेन चोपासनातिरिक्ताया भक्तेः प्रसिद्धत्वात् प्रस्तुतत्वाच्च तदभावात् ।
एकस्मिन्नेव प्रकरणे सृष्टिकर्तृत्वादिना माहात्म्यस्यात्मत्वेन ग्रियत्वस्य च बोधनेन श्रुत्यन्तरेपि
श्रुतीनां माहात्म्यज्ञानपूर्वकसुदृढस्नेहरूपभक्तावेव तात्पर्यावसायाच्च । ननु विहिताविहितभेदेन
भक्तिमार्गद्वैविध्यादत्र कस्य व्यवस्था वाच्येति चेत् । श्रीभागवते श्रीनन्दादीनां फलकथनेनावि-
हितभक्तेरपि ग्रामाणिकत्वसिद्धौ मन्दमध्यमयोरर्थे तद्व्यवस्थाबोधनस्याप्यावश्यकत्वादुभयोरपीति
बुध्यस्व । ननु सूत्रकारेणेदं कुत्रोक्तं येनैवमुच्यत इति चेत् । उच्यते । अग्रिमध्वनेऽधिकारस्यानुप-
संहारहेतुताकथनेनात्र यथाधिकारनिर्णयद्वचनात् सूचितमिति जानीहि । तस्माच्चात्र शङ्कालेशः ।
एवञ्चास्मिन्नधिकरणे इदं सिद्धम् । 'यो देवानां नामधा एक एव', 'एकं सवित्रा बहुधा धदन्ती'त्या-
दिश्रुतिभिः, 'यिऽप्यन्यदेवताभक्ता' इत्यादिस्मृतिभिश्च भगवतः सर्वरूपत्वात् तेन तेन रूपेण भगवत
एव तत्फलदातृत्वं काण्डद्वये पुराणेषु चेति । तेनादित्याद्यङ्गोपासनाख्यपि ब्रह्मोपासनात्वमेवेति
च सिद्धम् ॥ २ ॥ १ ॥

अतः परं ताः कथं कर्तव्या इत्याकाङ्क्षायामग्रिमध्वनेषु तत्प्रकार उच्यत इत्याशयेन
ध्वनमवतारयन्ति नन्वित्यादि । तथेति । वैधर्म्यं दृष्टान्तः । अयमर्थः । यथा कर्मणां वैलक्षण्येपि
'संयोगरूपचोदनाख्याविशेषा'दिति शाखान्तराधिकरणोक्तन्यायादेक्यम्, एवमुपासनानामपि तेनैव
न्यायेनावान्तरेक्यमपि सिद्धम् । तथात्राख्यैव हेतोर्गुणोपसंहारप्रयोजकतयानेनैव हेतुना ज्योतिष्टो-
मादियोगेषु शाखान्तरोक्तगुणोपसंहारोपि न्याय्यो भवेत् । तत्करणे शिष्टाचारविरोधस्तद्विद्या शा-
खान्तरोक्तानादरे उपासनायामपि तदापन्या पञ्चाग्न्यादिविद्यासु पद्याभ्याद्यनुपसंहारापत्तिर्यवर्णाद्यु-
क्तरूपेषु रूपान्तरधर्मानुपसंहारापत्तिश्चेति शिष्टाचारविरोधतौल्ये प्राप्ते, तत्समाधानाय गुणानुप-
रदिमः ।

'उपास्ति मन्यन्ते मधुमयनमक्ति'मिति कारिकायास्तथा । 'भक्तिरहस्यभजन'मिति पाठे लक्ष्यलक्षणैकी-
भावाः । 'उपाधी'त्यत्र फलनैराख्येनेति पठन्ति । लक्षणेति । उक्तोपासनलक्षणभेदेनेत्यर्थः । तद-
भावात् आकस्मिकत्वाभावात् । एकस्मिन्निति । श्वेतकेतुग्रपाठके महाप्रकरणे एकविज्ञानेन सर्ववि-
ज्ञानरूपे । सृष्टीत्यादि । 'सदेव सौम्ये'त्यारम्य 'तत्तेजोऽसृजते'त्यादि । आदिना प्रिवृत्करणम् ।
आत्मत्वेनेति । 'स आत्मा तत्त्वमसि श्वेतकेतो'इत्यनया तथा । श्रुत्यन्तर इति । 'यतो वा इमानि
भूतानी'त्यत्र 'अयमात्मा ब्रह्मे'त्यत्र च । 'भगवान्ब्रह्म काल्प्ये'ति वाक्यादेवकारः । विहितेति ।
'आत्मा वा अरे द्रष्टव्यः श्रोतव्य' इति श्रवणमक्तिर्विहिता । तिसृभिः प्रेम्णि जातेऽन्यासां स्वयंभव-
नादविहितत्वम् । 'तं रसेत् भजे'दिति द्वयं विहितम् । रस शब्दे । कीर्तनम् । भजेदिति 'भज
सेवायाम्' । दास्यम् । 'यं मां स्थले'ति स्मरणम् । श्रवणमुक्तम् । किं पुनर्भक्त्या जानाति चाव्य-
यमिति नवधा भक्तिर्विहिता । अविहिताया ज्ञानाकारणत्वात् । फलेति । एकादशस्कन्धे कथनेन ।
मन्त्रेति । उत्तमसु तु गुरुदेवेनेति । तथाच सर्ववेदान्तप्रत्ययं नैकमिति प्राप्तम् ॥ २ ॥

इति प्राप्ते, उत्तरं पठति ।

स्वाध्यायस्य तथात्वेन समाचारेऽधिकाराच्च सववच्च तन्नियमः ॥ ३ ॥

स्वाध्यायो वेदः । स एकमेव कर्म शाखाभेदेन भिन्नभिन्नप्रकारकं बोधयतीति तत्प्रयुक्तः सम्यग्भूतेऽग्निष्टोमादिलक्षण आचारे तत्तदङ्गाचारनियमोऽन्यूनानधिककरणलक्षण इत्यर्थः । तावद्भिरेवाङ्गैर्यागसम्पत्तेरधिककरणस्थाप्रयोजकत्वात् तावतामेवाङ्गानां करणम् । ननूक्तं तद्धर्माणामप्युपसंहारस्त्वदुक्तरीत्या

भाष्यप्रकाशः ।

संहारहेतुकथनेनोपसंहारप्रकारं वदन्नुत्तरं पठतीति बोध्यः ।

स्वाध्यायस्य तथात्वेन समाचारेऽधिकाराच्च सववच्च तन्नियमः ॥ ३ ॥ अत्र शाखान्तराधिकरणोक्तहेतोः पूर्वसूत्रे परामर्शात् पूर्वतन्त्रविचार्यै पूर्वकाण्डे च स्वाध्यायशब्दस्य वेदवाचकत्वेन प्रसिद्धेरस्मिन् सूत्रे 'तथात्वेन'त्यनेन तदुक्तस्य प्रसिद्धस्य प्रकारस्य, 'तन्नियम' इति तच्छब्देन तत्प्रसिद्धाङ्गाचारस्य च ग्रहणमित्याशयेन व्याकुर्वन्ति स्वाध्यायो वेद इत्यादि । तावन्मात्रनिरूपणस्य यागे तावदङ्गकरणनियमने बीजं स्फुटीकुर्वन्ति तावद्भिरित्यादि । तथाच निरूपणप्रकारभेदस्य बाधकस्य सत्त्वान्नोपसंहार इत्यर्थः । द्वितीयं 'हेतुं व्याकर्तुमवतारयन्ति नन्वित्यादि ।

रश्मिः ।

स्वाध्यायस्य तथात्वेन समाचारेऽधिकाराच्च सववच्च तन्नियमः ॥ ३ ॥ तद्व्यवस्थेति । उपसंहारव्यवस्थास्मरणम् । उपेति । उपसंहारबाधकं तु 'यस्त्वनन्तेष्वि'त्यादि पूर्वसूत्रभाष्येणाधिकारप्राप्तं प्रकरणमुक्तम् । एवं च स्वाध्यायपूर्वसूत्रं स्वाध्यायसूत्रमिति मध्यमपदलोपी समासो व्याख्यातव्यः । एवमिति पूर्वोक्तप्रकारेण चोदनाद्यविशेषादिति हेतुशोधनात् । शाखान्तरेति । इदमधिकरणं पूर्वतन्त्रे द्वितीयचतुर्थपादद्वितीयाधिकरणेऽस्ति । संयोगादिरूपहेतुचतुष्टयात्मकेन । सिद्ध इत्यन्तेन तथाचेतिभाष्यं व्याख्यातम् । अत्र शाखान्तरीयेत्यादि वाजसनेयिनामिलादिभाष्यव्याख्यानम् । अत्र मध्ये त्वदुक्तरीत्येतिभाष्यं तद्व्याख्यानं 'विरुद्धधर्माश्रयत्वस्योपसंहारनिषाधकत्व'मिति त्वदुक्तरीत्येति । नत्वेवं स इति भाष्यं द्वेधा व्याकुर्वन्ति स्म स चेदित्यादिना । आद्रियत इति क्रियाध्याहारः । शिष्टाचारेति । भाष्योक्तादिशब्दार्थोपलक्षकोयम् । क आदिशब्दार्थ इति चेत् । नवीनव्याख्यात्रादिस्वीकृतत्वम् । अतीति । अधिकारप्राप्तप्रकरणविरोधः । तत्स्मारकमिति । उपसंहारस्मारकम् । तथा 'पञ्चाशिविद्यामेवाधिकृत्योक्तोपि पष्ठोभिर्न छन्दोगैः शक्यत उपसंहर्तु'मिति भाष्योक्तोपसंहारस्तत्स्मारकमित्यर्थः । भाष्ये । उक्त इति । बृहदारण्यक उक्तः । स्वाध्यायो वेद इत्यादीति । भाष्ये ह्यन्तसूत्रव्याख्यानमितीत्यन्तभाष्येण । तथाच स्वाध्यायस्य तथात्वेन एककर्मणः शाखाभेदेन भिन्नभिन्नप्रकारकत्वबोधकत्वेन । हिंती तदर्थस्तृतीयोक्तः । तत्प्रयुक्तस्तन्नियम इत्यन्वयः । केत्यत उक्तं सम्यग्भूत इत्यादि । अग्निष्टोमादीति । 'परमेष्ठिनो वा एष यज्ञोऽग्र आसीद्यदग्निष्टोम' इति श्रुतेरादिरग्निष्टोमः । अग्निष्टोमात्तन्निष्टोमोक्त्याति-

१. ननूपसंहारस्यापि वाच्यत्वादिदानीं तत्प्रसङ्गस्याभावात्तत्त्वव्यवस्थास्मरणमिलाकाङ्क्षायां स्वाध्यायसूत्र उपसंहारबाधकत्वात् तत्स्मरणमिति बोधनाय सूत्रमवतारयन्ति नन्वित्यादि । एवं हेतुशोधनाच्छाखान्तराधिकरणोक्तहेतुना कर्मव्यवहारेष्वप्येवेत्येव च विद्वे शाखान्तरीयकर्मणोपि विद्यतातुल्यादिव्याख्ये शाखान्तरीयकर्मसम्पत्तुगुणोपसंहारः प्राप्नोति, स चेदाद्रियते, तदा शिष्टाचारविरोधोतिप्रसङ्गश्च, यदि नाद्रियते, तदा विषय्यादिताधनव्यर्थत्वमिति सङ्गम्यां सूत्रं वक्ष्यते । तदेव तत्स्मारकमित्यर्थः इति पूर्वं सूत्रानुक्तिपाठः । २. अंशम् ।

सम्भवतीत्यत आह अधिकारादिति । सर्वेषां शास्त्रिणां स्वस्वशास्त्रोक्तकर्मण्ये-
षाधिकारः, न परशास्त्रोक्तेषु । अतोपि तथा नियमः । चकारात् स्वशास्त्रोक्तात्
कर्मणोऽतिरिक्ततत्करणे न्यूनकरणे च 'यदस्य कर्मण' इत्यादिप्रायश्चित्तश्रवणमपि
तन्नियमे हेतुः समुचीयते । अत एव क्वचित् परशास्त्रोक्तमपि व्यवस्थितवि-

भाष्यप्रकाशः ।

तथाच शास्त्रान्तरीयप्रकारविशेषकथनस्योत्पन्नशिष्टप्रायत्वेन नैर्बल्यात् सत्त्वकर्मभिर्वाजसनेयिभि-
स्तैत्तिरीयाद्युक्तकरणे 'अधिकं तत्रानुप्रविष्ट'मिति न्यायेन बाधाभावाच्चास्याप्रयोजकत्वमाशङ्क्य
हेत्वन्तरमाहेत्यर्थः । व्याकुर्वन्ति सर्वेषामित्यादि । अधिकारोपपत्त्याय सम्मत्यन्तरमाहुः
अत एवेत्यादि । यत उक्तहेत्वोरस्ति कर्मनियामकत्वम्, अत एव हेतोः क्वचित् यथा 'कुष्ठटोऽ-
सीत्यश्मानमादत्ते कुट्टरसीति वै'त्यश्मादानमन्त्रे, यथा वा उदित्तानुदितकालाभ्यां विकल्पिते
होमे, 'उदिते जुहोत्यनुदिते जुहोती'ति तैत्तिरीयवाक्यद्वयोक्तं व्यवस्थितविषयत्वेन तत्तत्कल्पसूत्र
रश्मिः ।

रात्रपोडश्यासोर्यामवाजपेयाख्याः सप्त सोमसंस्थाः । 'सोमश्चन्द्रशेखरः' ज्ञानेन भक्ता भगवन्मनस्काः,
'साधवो हृदयं मह्यं साधूनां हृदयं त्वह'मिति साधुहृदये सप्तस्वरूपाणि प्रसिद्धानि समष्टीनि । वेद
व्याख्याने नवाध्यायं स्फुटीकृतानि स्वाध्यायपदसामर्थ्यलभ्यानि । आचारो मीमांसकानां सम्यगा-
चारोऽस्माकम् । 'सोमेन यजेते'ति विधेः सप्तसंस्थायोधकार्यवादमूलत्वात् । अर्थवादस्य 'विधिना
त्वेकवाक्यत्वात्' । यथा 'वायव्यं श्वेतमालभेते'ति विधिः, 'वायुर्वं क्षेपिष्ठ देवता वायुमेव स्वेन भाग-
धेयेनोपधावती'त्यर्थवादः । तन्नियम इत्यस्यार्थस्तत्तदङ्गैः । ननु सोमान्तर्गतपोडश्यादीनां स्वरूप-
निर्माणभेदादिना नैवं सप्तस्वरूपपरत्वं सम्भवतीति चेत्, द्रव्ययागे प्रवर्तकत्वं सप्तसंस्थानाम् । तदति-
रिक्तमानसीसेवादौ तथाकाराभावात् । आधिदैवाकाराणामनुष्ठान आधिभौतिकपोडश्यादिसम्बन्ध
आध्यात्मिकसोमयागादिः । यथातिरात्रे मनःस्थानीयत्वेन वर्णनीये भावनायां पोडशिप्रहणाग्रहणे ।
'सर्वेन्द्रियगुणाभास'भावना पोडशिप्रहणे, पोडश्यग्रहणे तु 'सर्वेन्द्रियचिवर्जित'मित्युक्तभावना ।
अनुष्ठाने न कोपि विकारः । यथाचारमेवाग्निष्टोमादयः । यद्यप्यग्निवृत्कृता अग्निष्टोमादयः सन्ति,
तथापि प्रेष्टाम्यर्हणायोग्यत्वेन 'यमादिभिर्योग्यैरास्तीक्ष्णैश्च विषया । मदर्चोपासनाभिर्वा नान्यै-
र्योग्यं स्मरेन्मनः' इति भावनानिषेधाद्भगवदर्चोपासनायोग्याः । तत्रादित्यादि । तावतामङ्गानां करणे
नियमनं नियामकत्वम् । तत्र धीजं यागसम्पत्त्यादि । नन्वित्यादीति । तद्धर्माणामधिकधर्मविशिष्टस्य
धर्माणाम् तैत्तिरीयकाशिष्टोमधर्माणाम् पश्चादिहोत्रधर्माणाम् । त्वदुक्तेति । विरुद्धधर्माधारत्वस्योपसंहार-
नियामकत्वमित्युक्तरीत्या । प्रष्टव्यकार्थमाहुः तथाचेति । एवंप्रकारेति । उपसंहारप्रकारविशेषकथनस्य
उत्पन्नशिष्टवाजिनयागप्रायत्वेनोत्पत्तिशिष्टादतिरात्रयागसकाशात्रैर्वत्यात् । बाधेति । अधिकरणे तथा ।
अस्येति । यागसम्पत्त्यादेरव्यवहितपूर्वोक्तस्य । हेत्वन्तरेति । अधिकाराचेति चकारात्तथा । तथाच
'स्वाध्यायस्य हि समाचारे तथात्वेन'त्येको हेतुः, 'अधिकाराचे'त्यपरो नियमे हेतुः । सर्वेषामित्यादीति ।
तथा नियम इति । तत्तदङ्गाचारनियमः । यदस्य कर्मण इति । आदिना..... ।
तन्नियम इति । तत्तदङ्गाचारनियमे हेतुः । कुष्ठटोसीति अस्पृशन्तमन्त्रः । त्वं अश्मा, कुत् कुत्सितः,
कौ वा छुटः - छुट छेदे तु. प. से. छुटति पचाद्यच् । वेदमाप्येज्यः स्पष्टः । 'कुरुः श्रीकण्ठजाह्नवे
ओदने नृपभेदे चे'ति विश्वकोशे कुरुः प्रसिद्धः । यथाह श्रीगोवर्धननाथजितं प्रति कश्चित् 'कृष्णो-
य'मिति । ध्यवस्थितेति । यथा अवदस्मोऽयनसेत्यत्र गवाक्षोर्ध्वविशेषे, न तु गो अक्षः गोक्ष इति ।

कल्पविषयत्वेन कल्पसूत्रे उच्यते । विकल्पे तूभयस्याशास्त्रार्थत्वम्, उपसंहारे तूभयस्यापि शास्त्रार्थत्वम् । अतोपि नात्रोपसंहारशङ्का । अत्र दृष्टान्तमाह सववदिति । यथा सवा होमाः सप्तसूर्यादयः शतौदनपर्यन्ता वेदान्तरोदितत्रे-
ताश्विनभिसम्बन्धादधर्वणोदितैकाग्रिसम्बन्धाद्याधर्वणिकानामेव कार्यत्वेन निप-
म्यन्ते, तथा तत्तच्छाखायास्तथात्वात्तत्तदुक्त एव कर्मणि तत्तच्छाखिनामभि-
काराद्यस्वशाखोक्तादन्यूनानतिरिक्तकर्मकरणनियम इत्यर्थः । प्रकृतेपि यद्-
पोपासनाप्रकरणे यावन्तो धर्मा उक्ताः, तस्मिन् रूपे तावद्धर्मवत्त्वेनैवोपासना
कार्या, तद्वोधकप्रमाणानुरोधात्, न तु रूपान्तरोपासनप्रकरणोक्तासाधारण-

भाष्यप्रकाशः ।

उच्यते, यदि प्रकारभेदोक्तेरधिकारस्य च नियामकत्वं न स्यात्, तदा तत्र तत्र व्यवस्थाप्येत,
यदि तत्र न व्यवस्थाप्येत, तदा विकल्पो वा उपसंहारो वा प्राप्नुयात् । तत्राद्ये ऐच्छिकत्वेनाष्ट-
दोषदुष्टत्वादुभयस्याशास्त्रार्थत्वम्, उपसंहारे तूभयस्यापि शास्त्रार्थत्वम्, तथापि विरुद्धत्वात् कर्तुं न
शक्यमिति व्यवस्था आवश्यकी । अतो व्यवस्थावशादपि न कर्मण्युपसंहारशङ्केति न पूर्वोक्तस्याप्रयो-
जकत्वमित्यर्थः । ननु यदा शाखाभेदो न सिद्धः, तदा त्वधिकारस्य नियामकत्वाभावादुपसंहारः
स्यादित्यत आहुः अत्रेत्यादि । ईदृशेपि स्थले दृष्टान्तमुखेन नियामकमाहेत्यर्थः । व्याङ्ग्येति
यथेत्यादि । यथा सवाः सम्बन्धिभेदान्नियम्यन्ते, तथा विभागाभावदशायां तच्चदे विद्यमा-
नायास्तच्छाखाया एव नियामकत्वात् तथेत्यर्थः । एवमत्रोपसंहारहेतुः शोषितः । निरूपणप्रकार-
भेदादिबाधकरहित एव वेद्याभेद उपसंहारप्रयोजक इति । एवं कर्मण्युपसंहारावशकान्युत्त्वा
तेषामुपसंहाराधकानामुपासनायामपि तुल्यत्वात् सववचेति चकारेण तात्पर्यमन्यत्र सववहादे-

यदिनः ।

तयोदिते होतुरुदितहोमे दोषः, अनुदिते होतुरुदितहोमे दोष इति उदितहोतुरुदितहोमोऽनुदितहो-
तुरुदितहोम इति व्यवस्थितविषयत्वं तेन । विकल्प इति भाष्यं विवरीतमाहुः यदीति । प्रकारेति ।
प्रकारभेदः गुणभेदस्याप्रयोजकत्वरूपः । विधैकत्वं वैधैकत्वाधीनं तद्वैधैकत्वं गुणानां गोपरूपत्वगम-
नानुसारेण त्वानां भेदस्याप्रयोजकत्वाद्वाङ्मयत्वेनाङ्गीक्रियम् । यथा घटत्वपटत्वकुञ्जत्वकुम्भत्वानां
गुणानां भेदस्याप्रयोजकत्वाद्वाङ्मयत्वेन रूपेण घटादीनां वेद्यानामभेदस्तथात्र अस्याः
प्रकारभेदोक्तेरित्यर्थः । तत्र तत्रेति । तत्तत्कल्पसूत्रे तत् होमाभ्यादानद्वयम् । उपसंहार इति ।
'कुञ्जुटोसी'ति मन्त्रयितरि 'कुम्भसी'ति मन्त्रयितृत्वोपसंहारः 'कुम्भसी'ति मन्त्रयितरि 'कुञ्जुटोसी'ति
मन्त्रयितृत्वोपसंहारः । उदिते होमकर्तृर्युदिते होमकर्तृत्वोपसंहारः । अनुदिते होमकर्तृर्युदिते होम-
कर्तृत्वोपसंहारः । भाष्यं व्याङ्ग्येति स्म तत्राद्य इति । अष्टदोषेति । पूर्वमीमांसायां स्पष्टाः ।
कर्मणीति । अग्निष्टोमे । पूर्वोक्तत्वेन । व्यवस्थितविषयत्वेन प्रकारभेदोक्तेरधिकारस्य च । यदेति ।
व्यासावतारपूर्वकाले । सम्बन्धीति । आधर्वणिकसम्बन्धिभेदात् । असां फक्किकायां अयंवेपेति
पदच्छेदः उदितेलेकदेशान्वि । न्यायेऽन्यः प्रसिद्धः । तथेति भाष्यविवरणं तथा विभागेति ।
विद्यमानाया इति । 'नामो न विद्यते माव' इति वाक्यात् । नियामकत्वादिति । तथात्वाद-
ित्याप्यर्थः । तथेत्यर्थः इति । तदुक्त इत्यादित्यर्थः । उपसंहारेति । उपसंहारस्य हेतुः वेद्या-
भेदः । शोचनप्रकारमाहुः निरूपणेति । गुणनिरूपणं गुणरूपप्रकारभेद आदिनाविकारः एते-

धर्मवत्त्वेनापि । तथा सति मत्स्योपासकस्य चापशरादिकमपि भावनीयं स्यात्, पुरुषरूपोपासकस्य च लक्ष्ययोजनायामशृङ्गादिकम् ।

नन्वधर्मोपनिषत्सु श्रीरामोपासनायां 'यो वै ये मत्स्यकूर्माद्यवतारा भूर्भुवःसुवस्तस्यै वै नमो नम' इति वाक्येन तदितरावताररूपत्वमुच्यते, तेन तद्धर्मवत्त्वमप्याक्षिप्यते ।

सत्यमाक्षिप्यते तद्धर्मवत्त्वम् । तत्रायमभिसन्धिः । परमकाष्ठापन्नं ब्रह्मस्वरूपमिदमिति ज्ञात्वा ह्युपासना कार्या । तेनैतस्यैवान्येऽवताराः, तत्तद्गुणेन तानि तानि कर्माण्ययमेव कृतवानिति ज्ञेयं परम्, न तु तस्मिन्नेव रूपेऽन्यावतारधर्मवत्त्वमपीति ।

भाष्यप्रकाशः ।

तौस्तत्रापि सङ्गमयन्ति प्रकृतेपीत्यादि । तथा सतीति । तद्बोधकप्रमाणमनुरुध्य रूपान्तरासाधारणधर्मोपसंहारेऽङ्गीकृते सति । तथाचैवं तद्भावेन निरूपणप्रकारभेदाधिकारभेदसम्बन्धिभेदरूपस्यानुपसंहारनियामकत्रयस्यापि बाधापत्त्या अपराध आपद्येत, अतस्तथा न भावनीयमित्यर्थः । एतदेवैतत्पादान्ते 'न वा तत्सहमावाद्युते'रिति सूत्रद्वये सेत्स्यति । अत्र वादी साम्बन्धिकनियमस्याप्रयोजकत्वं शङ्कते नन्वित्यादि । तथाचोक्तमश्रवणाङ्गीरामस्यावतारान्तररूपत्वे प्राप्ते तदुपासकस्य तथा भावनाधिकारस्यापि प्राप्तौ मन्त्रलिङ्गविरोधात् यो यत्सम्बन्धी, तेन तत्सम्बन्ध्येव ग्राह्यमिति साम्बन्धिकोऽनुपसंहारनियमोऽप्राप्रयोजक इत्यर्थः । अत्र तदुक्तमुपगम्य सूक्ष्मेक्षिकया समादधते सत्यमित्यादि । तत्रायमभिसन्धिरिति । आक्षेपेऽयमाशयः । कार्येति । अवताररूपोपासकेन कार्या । इति ज्ञेयं परमिति । मन्त्रेऽवताराणामेव तत्त्वविधानदर्शनात् तथा भावनीयम् । अन्यावतारधर्मवत्त्वमिति । लक्ष्ययोजनायामत्वकिञ्चक्रवत्त्वादि कुतो न रक्षितः ।

धीधकै रहित एव, न तु सहितः, वेदानां गोपुरुषरामनृकेसररूपाणां अभेद उपसंहारस्य प्रयोजकः । पापकैः सहितोऽप्रयोजको यथातथा 'उपसंहारोऽयमभेदादितिसूत्रे' वक्ष्यते । तत्र वेद्याभेदो रामोपासनायामेकत्रोक्तत्वेन । न च निरूपणबाधकसहितः । निरूपणमधिकारानुरोधे तत्रास्ति । मित्राधिकारानुरोधिनिरूपणं मित्राधिकारे बाधकं भवति । गुणा बाधकाः मत्स्योपासकस्य चापशरादिकाः, पुरुषोपासकस्य लक्ष्ययोजनायामशृङ्गादिकाः । अधिकारो मित्रो बाधकः । एवं बाधकसहितो वेद्याभेद उपसंहारस्याप्रयोजकः । अतो न मत्स्योपासकस्य चापशरादिका गुणा उपसंहार्याः । न पुरुषोपासकस्य लक्ष्ययोजनायामशृङ्गादिका गुणा उपसंहार्याः इति । एतेपामिति । निरूपणप्रकारभेदाधिकाराणाम् । प्रकृतेपीत्यादीति । असाधारणधर्माः चापशरादयः लक्ष्ययोजनायामशृङ्गादयश्च । नियामकेति । उपसंहारनियामकत्रयं निरूपणप्रकारभेदाधिकारभेदरूपं तस्य । साम्बन्धिकशब्दाद्योपे बाध्यः । उक्तमन्त्रेति । 'यो वै ये मत्स्ये'त्याद्युक्तमन्त्रलिङ्गं शब्दसामर्थ्यं यच्छब्दार्थे रामेण मत्स्यकूर्माद्यवताराणामभेदान्वयात् पुरुषमत्स्याद्यवतारत्वावच्छिन्ने । उक्तमन्त्रान्वयलिङ्गं वा तस्य विरोधात् । यो यदिति । यो निरूपणादिः यत्सम्बन्धी यद्विषयसम्बन्धी तेन निरूपणादिना हेतुना तत्सम्बन्धी तद्विषयसम्बन्धी, नत्वन्यसम्बन्धी, अधिकारिणा ग्राह्यम् । अनुपेति । उपसंहाराभावस्य नियमः । अन्नेति । एकत्रानेकोपासनाश्ले । सत्यमित्यर्थाङ्गीकारे । इत्यत आहुः उपगम्येति । सूक्ष्मेक्षिकयेति । अङ्गीकृते प्रतिवचनं सूक्ष्मेक्षिका । अभावन इति । अधिकार्यभावेन । कार्येति । 'आत्मेत्येवोपासीते'ति

तथाच तस्मिंस्तस्मिन्नवतारे तत्तद्वर्मेवानिति श्रुत्या बोध्यते, न तु सर्वत्रेति । तत्र बाधकमुक्तमेव । प्राणाद्युपासनाख्येतावान् विशेषः, यथा कर्मण्यतिरेके प्रायश्चित्त-
श्रवणं बाधकम्, श्रीरामस्वरूपाद्युपासनासु च तेनावतारेणाकृतकर्मणस्तत्र भावनेऽ-
पराधो बाधकः, 'योऽन्यथा सन्तमात्मान'मित्यादिवाक्यं च । न तथा प्राणाद्युपास-
नासु अधिकगुणस्येतरत्रोपसंहारे किञ्चिद्बाधकं दृश्यत इति स कर्तुं शक्यते इति ।

भाष्यप्रकाशः ।

भावनीयमित्याकाङ्क्षायां तत्र हेतुमाहुः तथाचेत्यादि । यथा तत्तच्छाखायां ज्योतिष्टोमादिस्तत्त-
द्वर्मेवान् बोध्यते, तथा तत्तत्तापनीयेषु तत्तदवतारे तत्तद्वर्मेवानिति श्रुत्या बोध्यते, न तु सर्वत्र
तद्वान्, अतस्तथा भावने शास्त्रातिक्रम इति तथा न भावनीयमित्यर्थः । नन्वाक्षेपे कथमतिक्रम इत्यत
आहुः तत्र बाधकमुक्तमेवेति । आक्षेपे निरूपणप्रकारभेदादित्रयरूपं बाधकमुक्तमेव । तथाच
तस्य यदि बाधकता नाङ्गीक्रियते, तदा शास्त्राकृतोऽग्निष्टोमाद्यङ्गनियमः सर्वेष्वप्यार्थवर्णिककार्यता-
नियमश्च भज्येत, अतस्तदभावायात्रापि तथा न भावनीयमित्यर्थः । ननु पूर्वसूत्रोक्तहेतुना
सर्वैक्यसिद्धौ सर्वत्र सर्वगुणोपसंहारः प्राप्तः, तत्र समाचारसूत्रे निरूपणप्रकारभेदाधिकारभेदप्राय-
श्चित्तादिश्रवणसम्बन्धिभेदानामनुपसंहारनियामकत्वमादृतम्, तेन तत्तच्छास्त्रिभिस्तत्तदधिकारिभि-
स्तत्तत्सम्बन्धिनियताः स्वाधिकारानुसारेण स्वशास्त्रोक्ता गुणा उपसंहर्तव्याः, नेतर इति सिद्धम् ।
तथा सति प्राणाद्युपासनायां शास्त्रान्तरोक्तगुणोपसंहारो न स्यादित्यत आहुः प्राणादीत्यादि । नच
निरूपणप्रकारभेदरूपमुपसंहारबाधकमस्त्येवेति कथं बाधकाभाव इति वाच्यम् । कर्मणि न्यूनाधिक्ये
प्रायश्चित्तबहुपासनायां तथाभावने प्रायश्चित्ताश्रवणाभिरूपणप्रकारभेदस्य प्रायश्चित्ताद्युपासनायकत्व
एव बाधकत्वम्, नान्यथेति निश्चयात् । एवं प्रकारभेदेपि 'अधिकं तत्रानुप्रविष्ट'मिति न्यायेन
दोषाभावात् तत्रत्यानां पदार्थानामबाधेनाधिकसंख्यायां न्यूनसंख्याया निवेशतस्तस्या अप्यबा-
धादधिकप्राणादिनिवेशेन पुरःस्फूर्त्या भेदप्रतीतावपि प्राणाद्युपासनातोऽभिन्नतया तस्या बाधक-
त्वाभावात् । 'योऽन्यथा सन्तमात्मान'मितिवदोपबोधकवाक्याभावाच्च । अतः सुप्तं तत्रोपसंहारे
न किञ्चिद्बाधकं दृश्यत इति । एवं प्राणादिविद्याद्युपसंहारबाधकाभावेन तस्मिन् साधितेपि
रश्मिः ।

श्रुतेस्तथा । मन्त्र इति । मन्त्रे वैदिके । स्वविषयत्वादवताराणामेव, न तु ह्यधोक्षजस्य, तत्त्वविधान-
दर्शनात् । तथेति । अयमवतार्येव कृतवानिति विभावनीयमित्यर्थः । अवतार्यवतारयोरभेदमर्शनेनाय-
मिति प्रत्यक्षेण रूपं यत्तदुक्तम् । किणेति । कूर्मचिह्नम् । आदिना करालवदनत्वादिति । तत्तदिति ।
नृकेसरिरामगोपालतापिनीयेषु । अत्रापीति । एकत्रानेकोपासनाख्ये । निरूपणेति । गुणनिरू-
पणम् । निरूपणं च प्रकारभेदश्चाधिकारभेदश्च प्रायश्चित्तश्रवणं च सम्बन्धिभेदश्च द्वन्द्वः तेषाम् ।
अनुपसंहारेति । उपसंहाराभावस्य नियामकत्वम् । प्राणादीति । इयं प्राणसंवादेऽस्ति । पूर्व-
सूत्रोक्तायाम् । शास्त्रान्तरेति । वाजसनेयिशास्त्रोक्तपञ्चमप्राणरूपगुणोपसंहारः । प्राणादीत्यादीति ।
अधिकगुणस्य पञ्चमप्राणरूपस्य । इतरत्र वाजसनेयीतरत्र शास्त्रायाम् । स इति । अधिकगुणो-
पसंहारः । नच नीति । निरूपणं च प्रकारभेदरूपश्च तयोः समाहारः । 'स नपुंसक'मिति पाणिनीयेन
नपुंसकत्वम् । अस्त्येवेति । बाधकायोगव्यवच्छेदकैवकारः । एवमिति । पूर्वसूत्रे वाजसनेय्युक्तपञ्चम-
प्राणरूपगुणनिरूपणेन प्रकारस्य गुणरूपस्य भेदेपि । तत्रत्यानां बृहदारण्यकोक्तानां वाक्चक्षुःश्रोत्र-

ननु पुरुषादिरूपस्य विग्रहस्यैव शुद्धब्रह्मत्वादयमेवावतारान्तरेष्वपि लीला-
कतेति ज्ञानमनुपपन्नमिति चेत् । मैवम् । धर्मिग्राहकमानेनैकस्यैव शुद्धस्यैवानन्त-
रूपत्वेन सिद्धत्वात् । वस्तुन एव तथात्वाच्च काचिच्छङ्का । यथैकस्यैवान्योन्या-
भावस्यानन्तभावप्रतियोगिकतद्रूपत्वं तावत्प्रतियोगिकाल्यन्ताभावरूपत्वं चाभा-

भाष्यप्रकाशः ।

परविद्यासु रूपान्तरे पूर्वेत्तरीतिकरूपान्तरगुणोपसंहारानुपपत्तिं शङ्कते नन्वित्यादि, इति
ज्ञानमनुपपन्नमिति । रूपान्तरविग्रहस्यापि शुद्धब्रह्मत्वादयमेव तथेत्वंशेऽनुपपन्नमित्यर्थः । तत्र
समादधते मैवमित्यादि । धर्मिग्राहकं मानं हि 'यदेकमव्यक्तमनन्तरूप'मिति वक्ष्यमाणश्रुतिरूपं
तेन । वस्तुन एव तथात्वात् । ब्रह्मण एकत्वादत्र प्रकरणिनः श्रीरामचन्द्रस्यैव भगवत्त्वेन
श्रावणात् तस्य विरुद्धधर्माश्रयत्वेन सर्वाकारत्वात् तस्यैव रूपान्तरेण तत्करणसम्भवेन न कापि
शङ्केत्यर्थः । एतस्य बुद्धावारोहार्यं दृष्टान्तेनोपपादयन्ति यथेत्यादि । नियतपदार्थवादिमते
भावमिदो निषेधमुखप्रतीतिगोचरो य एकोऽभावमेदरूपोऽन्योन्याभावपदार्थस्तस्यैव तद्वद्वताद्व-
यदिमः ।

मनसां पदार्थानामाधेनाधिकसंख्या पद्मसंख्या तसां न्यूनसंख्या चतुःसंख्यायाः । अवाधेनेति ।
श्वेते पञ्चाशदितिप्रतीत्या तथा । पुरःस्कृत्यां शाखाभेदस्कृत्यां त्रिधाभेदस्कृत्यां । तस्येति । एवं प्रकार-
भेदस्येत्यर्थः । इतिवदिति । इत्यदोषोपपन्नकवाक्यवत् । शाखान्तरोक्तगुणोपसंहारेण प्राणविद्यास्वरूपस्य
प्राग्भिदर्शनात् । व्यतिरेके दृष्टान्तः । अत्रेति । अवयव्यनवयविपक्षयोरित्यर्थः । उद्गाढ्येति ।
अनवयविपक्षमाश्रित्योद्गाढ्यं । नन्वित्यादीति । विग्रहस्यैवेति । एवकारः शुद्धब्रह्मरूपावयवियोगं
व्यवच्छिनति । अयं विग्रहः । एवकारः पूर्ववद्भाष्येयः । शुद्धब्रह्मत्वादेवकारो वा । अनुपेति ।
देवदत्तोपि विष्णुमित्रे क्रीडाकर्ता स्यात् । अतोऽनुपपन्नम् । तथाचेत्यादि । अवयव्यनङ्गीकारेण शङ्का-
याम् । आकाराणां परस्परं सन्निवेशविरोधेन । वाक्यमेवेति । आकाररूपेण प्रवेशाङ्गीकारेऽन्यथा-
काररूपेणाप्रवेष्टृत्वेन सन्तमन्यथाकाररूपेण प्रवेष्टृत्वप्रतिपदनं निषिद्धं तस्य निषिद्धसाध्यस्य बाधकम् ।
एवकारोऽन्ययोगव्यवच्छेदकः । समादधत इति । अवयविपक्षमाश्रित्य तथा । मैवमित्यादीति ।
एकस्यैवेति । अवयविन एव । एवकारोऽवयवमात्रयोगव्यवच्छेदकः । शुद्धस्यैवेति । अक्षरमात्रस्य ।
तेनेति । सिद्धेनानन्तरूपत्वेन । तथात्वादित्यस्य व्याख्यानं तस्यैवेत्यादि । तस्यैवेति । अवयविन
एव । तत्करणेति । अवतारान्तरेष्वपि कर्तृत्वेन । कापीति । अवयवावयविनोरपि जन्मप्रकरणे
द्विभुजे चतुर्भुजप्रवेशेपि शङ्का । एतस्येति । दार्ष्टान्तिकस्य । दृष्टान्तेनेति । तथाचोपक्रमस्य संजात-
विरोधित्वेन छान्दोगीयनवमोपदेशार्थं दार्ष्टान्तिके प्रसिद्धपद्मं 'न्यग्रोधफलमत आहरेती'त्याद्युक्तं 'यं
वै सौम्यैतमग्निमानं न निभालयसे, एतस्य वै सौम्यैषोऽग्निमा, एवं महान्यग्रोधस्तिष्ठती'त्यनञ्प्रयोगाद-
भावदृष्टान्तेनेत्यर्थः । यद्यप्यग्निमत्वेनाभावो विशेषितो न भावयितुं शक्य इत्यभावपदार्थः, तथाप्यन्यापे-
क्षयायमेव दृष्टान्तो युक्त इत्याशयवन्त आहुः नियतेति । सप्तपदार्थवादिनैयधिकमते । निषेधेति ।
घटः पटो नेत्येवम् । तस्यैवेति । अत्र विशेषणविभक्तेः साधुत्वावयवपक्षया प्रतीयमानाभेदार्थकत्वस्य
न्यायस्त्वेन विशेषणक्यादन्योन्याभावपदार्थविशेष्यान्वयेवकारः कृतः । एकस्यैवेत्यर्थः । अमेदात् ।
तदुक्तं शुक्तावल्यां 'अन्योन्याभावस्यैकविधत्वाच्चद्विमाणाभावा'दिति । तादृशेति । वक्ष्यमाणेत्यर्थः ।
इत्याद्युक्तेति । इत्यादिभाष्योक्तेत्यर्थः । तद्यथा । भाष्ये । घटः पटो नेत्यत्र पटो पटो न, कुड्यं
कुसलं न, कुसलं कुड्यं नेत्येवमनेन भावप्रतियोगिकान्योन्याभावरूपत्वम् । तावदिति । अयं भावः ।

वप्रतियोगिकान्योन्याभावात्यन्ताभावरूपत्वं चाभावाभावरूपत्वेऽप्यभावरूपत्वमेव चाङ्गीक्रियते, तथेहाप्यस्तु । अभावत्वस्याप्रयोजकत्वात् । धर्मिग्राहकमानस्यैव तथात्वात् । तच्च तैत्तिरीयोपनिषत्सु 'अतः परं नान्यदणीयस' हि परात् परं यन्महतो महान्तम् । यदेकमव्यक्तमनन्तरूपं विश्वं पुराणं तमसः परस्ता'दित्यादिश्रुतिरूपं प्रसिद्धमेव ।

अपरश्च । सर्वासामुपासनानां हि ब्रह्मविज्ञानसाधनत्वेन श्रुतौ निरूपणं क्रियते । यत्प्रकारिकोपासना विज्ञानहेतुः, स प्रकारश्च निरूप्यते । एवं सत्येकस्यां

भाष्यप्रकाशः ।

प्रतीतिवलेन अनन्तभावप्रतियोगिकेत्याद्युक्तप्रकारकतावद्रूपत्वं स्वीक्रियते, न तु निरूपकभेदमादाय स्वरूपनानात्वम्, तद्वदत्र ब्रह्मण आपनिपदत्वेन तद्वाक्यस्यैव नियामकत्वात् स्वरूपैक्येऽप्यनन्तरूपतया तत्तल्लीलाकर्तृत्वज्ञानं स्वरूपैक्यं चोपपद्यत इत्यर्थः । ननु यद्येवं तत्तल्लीलाकर्तृत्वेन ज्ञानं रश्मिः ।

अभावत्वेनैक्यादत्यन्ताभावस्य । तदुक्तं संसर्गाभावत्वमन्योन्याभावमिन्नाभावत्वमिति यत्किञ्चिद्भेदवत्त्वम् । तावत्प्रतियोगिकात्यन्ताभावेन रूप्यते व्यवहियत इति तावत्प्रतियोगिकात्यन्ताभावरूपत्वम् । अत्रापि भावः । नित्यसंसर्गाभावत्वमत्यन्ताभावत्वमिति ध्वंसादिकालावच्छेदेनात्यन्ताभावो वर्तत इति नव्यमतम् । ध्वंसप्रागभावाधिकरणेनात्यन्ताभाव इति प्राचां मतम् । श्यामे घटे रक्तं नास्ति, रक्ते घटे श्यामं नास्तीति प्रागभावं ध्वंसं चावगाहते, ननु तदत्यन्ताभावम् । अभावप्रतीतिः । घटः पटाभावो नेलादि । अभावाभावेति । अन्योन्याभावाभावाभाव इत्येवं द्वितीयाभावस्य प्रतियोगिस्वरूपत्वात् । अत एवाभावप्रतियोगिकान्योन्याभावत्वं नित्यत्वात्तद्वेदत्वाच्चाप्रतीयमानात्यन्ताभावरूपत्वं च । तथाचामावप्रतियोगिकावन्योन्याभावात्यन्ताभावौ ताभ्यां रूप्यते व्यवहियत इत्यभावप्रतियोगिकान्योन्याभावात्यन्ताभावरूपत्वम् । अभावेति । अन्योन्याभावाभावाभाव इत्यत्रान्योन्याभावत्वं शक्यतावच्छेदकमुक्तप्रायम्, अभावत्वं शक्यतावच्छेदकमभिप्रेत्याहुः । अन्योन्याभावाभावाभावरूपत्वेऽभावरूपत्वमभावत्वं शक्यतावच्छेदकमित्यर्थः । निरूपकेति । प्रतियोगिभेदमादाय । तथेहाप्यस्तिचति भाष्यं विवृण्वन्ति स्म तद्वदित्यादि । तद्वाक्यस्येति । 'यदेकमव्यक्तमनन्तरूप'मित्यस्य महानारायणवाक्यस्य । उपपद्यत इति । इत्यस्त्वित्यर्थः । भाष्ये । ननु दृष्टान्तेनाभावत्वमपि स्यात्, तत्राहुः अभावत्वस्येति । अणिमत्वेनाभावस्य विशेषितत्वात्तथा । 'न केनापि भावयितुं शक्यमतोऽभावं वदन्त्येन'मिति व्युत्पत्तिः स्मार्ता । प्रागेवेति । गतपादे उभयलिङ्गाधिकरणे । अपरं चेत्याद्रीति । सर्वेपामिति । गोपरूपरामस्वरूपनृकेसररूपोरुकमादिरूपसर्वोपासनानां चित्तशुद्धिद्वारा भक्त्या शुद्धचित्ते । आविर्भूते उपासाविषयातिरिक्ते पुरुषोत्तमे ब्रह्मविशेषज्ञानं तत्साधनत्वेन श्रुतौ 'स वा एष पुरुषोऽन्नरसमयः, तस्येदमेव शिरः, अयं दक्षिणः पक्षः, अयमुत्तरः पक्षः, अयमात्मा, इदं पुच्छं प्रतिष्ठे'त्युक्त्वा 'अन्नं ब्रह्मेति व्यजाना'दित्यादिश्रुतौ निरूपणं क्रियते । यत्प्रकारिकेति । गोपरूपत्वादिप्रकारिकोपासना आदिपदार्थान्नरसमयत्वादिप्रकारिकोपासना गोपरूपावन्नादिब्रह्मविज्ञानहेतुः । विशिष्टं ज्ञानं भक्तिफलरूपं ज्ञानम् । स प्रकार इति । 'एको वशी सर्वगः कृष्ण' इत्याद्युक्तैकत्वादिप्रकारः । तथा रामरूपे 'सो विमुक्त उपासो य एषोऽनन्तोऽव्यक्त आत्मा सोऽविमुक्ते प्रतिष्ठित' इत्युक्तानन्तत्वाव्यक्तत्वात्मत्वानि प्रकाराः । नृकेसररूपे 'ससागरां ससप्तद्वीपां वसुन्धरां तत्सामः

घटवत् हृत्ताशेषसाधनसाध्यत्वादशेषतन्निरूपिकैव श्रुतिर्निरूपयेत् । अन्या
तृपासनाया नामोक्त्योपासीत्येतावदेव वदेत् । गुणानाक्षेपलभ्यत्वान्न वदेत् ।
उपसंहार्यान्पि वा वदेत् । निरूपयति च गुणान्नोपसंहार्यान् । नच स्वस्व-
शास्त्रामात्राध्येतृणामुपासनासिद्ध्यर्थं सर्वशाखासूपासनप्रकारोक्तिरिति वाच्यम् ।
परशाखाऽज्ञानेन तदुक्तगुणोपसंहारस्याप्यसम्भवेनोपासनाया एवासम्भवा-
पातात् । तस्मात् स्वस्वशाखोक्तप्रकारिकोपासनायामेव सर्वेषामधिकारा-
न्तयेव ब्रह्मविज्ञानं भवति । तैत्तिरीयाणां वाजसनेयिप्रभृतीनां चाग्निष्टोमस-
म्पत्त्या स्वर्ग इव । प्रकृते ब्रह्मैक्यात्तत्तद्विज्ञानं ब्रह्मविज्ञानमेव । न हि रूपरसग-

भाष्यप्रकाशः ।

सर्वगुणोपसंहारेणैकजातीयत्वात् घटवत् हृत्ताशेषसाधनसाध्यत्वात् यथा हि घटः कारणसमुदायेनैव
जन्यते, न त्वेकेन, तद्वत् तव मते उपासनाया अप्यशेषगुणानुसन्धानरूपसाधनसाध्यत्वादशेषगुण-
निरूपिकैव श्रुतिस्त्यामुपासनां निरूपयेत्, अन्या तृक्तीत्या वदेत्, गुणास्तु न वदेदेव । उपसंहा-
र्यान्पि वा वदेत् । तैर्विना उपासनाया असिद्धेः । निरूपयति च कतिपयानेव, न त्वशेषान् ।
तथाचोपासनाश्रुतौ कतिपयगुणकथनमन्यथानुपपद्यमानं सत् रूपान्तरे रूपान्तरीयगुणोपसंहारो
दोषायेति कल्पयति, अतः श्रुतितात्पर्यविरोध एव दोष इत्यर्थः । तत्कथनस्य तात्पर्यान्तरमाशङ्क्य
निषेधन्ति नचेत्यादि । तथाचोपासनाया नाममात्रोक्तौ प्रकाराज्ञानात् तत्तच्छाखिनामुपासनाया
असिद्धेस्तदुपकाराय तथोक्तिरिति तु न वक्तुं शक्यमित्यर्थः । तत्र हेतुः परेत्यादि । तथाचैवं
तात्पर्यकल्पनेपि तावन्मात्रकथनानर्थक्यस्य त्वन्मते तादवस्थमपरिहार्यमेवेत्यर्थः । तर्हि किं
तथा कथनस्य तात्पर्यमित्याकाङ्क्षायां मन्दाधिकारिणां तावदेव फलसिद्ध्यर्थं तथा वदतीत्याशयं
हृदि कृत्य तेन विवक्षितं साधयन्ति तस्मादित्यादि । तस्मादिति । त्वदुक्तस्य तथाकथनाशय-
स्यानुपपन्नत्वात् । ब्रह्मविज्ञानं भवतीति । तावद्भर्मविशिष्टब्रह्मसाक्षात्कारो भवति । तत्र
दृष्टान्तः तैत्तिरीयेत्यादि । तथाच ब्रह्मणि सर्वत्र सर्वधर्मसत्त्वेपि कतिपयगुणोक्तिवलेन तत्र
तत्रोक्तैरेव गुणरूपासनायाश्चरितार्थनिश्चयाच्च रूपान्तरे रूपान्तरधर्मोपसंहारो युक्त इत्यर्थः । ननु
तादृशस्य स्वल्पधर्मवत्ताज्ञानस्य कथं ब्रह्मज्ञानत्वमित्यत आहुः प्रकृते इत्यादि । तथाच 'अविज्ञातं
विज्ञानता'मिति श्रुतेर्ज्ञानकृतपरिच्छेदो ब्रह्मणि नास्तीति यस्य भूयो धर्मवत्त्वेन ज्ञानम्, तस्यापि न
रश्मिः ।

उपासनरूपस्य ब्रह्मज्ञानस्य । उक्तीत्येति । उपसंहारेणेत्यादिभाष्योक्तीत्योद्देशेनोपासना वदेदि-
त्यर्थः । उपसमितिभाष्यं विवृण्वन्ति स्म उपसमिति । तदुक्तेति । स्वशाखोक्तगुणोपसंहारस्य ।
एवं तात्पर्येति । तत्तदुपकाराय तथोक्तिरित्येवं तात्पर्यकल्पने । उपसंहारेण सिद्धौ तावन्मात्रकथना-
नर्थक्यस्येत्यर्थः । मन्देत्यादि । मीमांसाया मन्दमध्यमार्थत्वसारम्यो उक्तत्वादिति भावः । तत्र
मध्यमस्य बुद्धिदोषात्तन्देहसम्भवेत्येतावता ग्रन्थेन बुद्धिदोषनिवृत्तिसम्भवाश्लोक्तिः । त्वदुक्तस्येति ।
तत् उपकाराय तथोक्तिरित्येवमुक्तस्य । मन्देऽभावादनुपपन्नत्वात् । भवतीति । मनसा भवति ।
'यद्यद्विद्ये'ति वाक्यात् । शुद्धे चित्ते च भवति, 'स मानसीन आत्मा जनाना'मिति श्रुतेः । ज्ञान-
कृतेति । यथा घटादिकृत आकाशपरिच्छेदः, तथा तत्तदुपसंहृतधर्मवत्त्वेन सकलधर्मवत्त्वेन प्रसि-
द्धस्य ब्रह्मणः परिच्छेदः तन्मात्रज्ञानविषयत्वं न । 'उपासकानां कार्यार्थं ब्रह्मणो रूपकल्पने'ति राम-
तापिनीयश्रुतेः कल्पितत्वाच्चेष्टाम् । इमानि रूपाणि परिणतघटादिरूपव्यतिरिक्तानि । द्वाविति । स्वल्प-

न्यादिमत्यां भुवि पुरुषभेदेनैकस्यैव वैकैकप्रकारकं यद्भूजानं न तद्भूजानम् । एतेनानन्तधर्मवत्त्वं ब्रह्मणि ज्ञापितम् । तदुक्तम् । 'परास्य' शक्तिर्विविधैव श्रूयते स्वाभाविकी ज्ञानचलक्रिया चे'ति । अत्र 'स्वाभाविकी'ति विशेषणादविद्याकल्पितत्वं शक्तीनां निरस्तम् ।

केचित्त्वार्थवर्णिकानां विद्यां प्रति शिरोव्रतापेक्षणादन्येषां तदनपेक्षणात्

भाष्यप्रकाशः ।

पूर्णं ज्ञानम्, अतोऽसिद्धान्ने द्वावपि तुल्यावित्यर्थः । तेन सिद्धमाहुः एतेनेत्यादि । एतेनेति । स्वल्पगुणज्ञानतोपि फलार्थं तत्र तत्र तत्तद्गुणकथनेन । अनन्तगुणवस्त्वे श्रुतिमपि प्रमाणयन्ति तदुक्तमित्यादि । तथाच ब्रह्मणोऽनन्तधर्मवस्त्वेपि तत्तद्गुणोपासनया तत्तत्फलदानार्थं तत्र तत्र तांस्तानेव धर्मान् प्रकटयतीति बोधनार्थं तथाकथनं युक्तमेवेत्यर्थः । ननु यदि स्वस्वशाखोक्तप्रकारिकायामेवोपासनायामधिकारः, न परशाखोक्तप्रकारिकायामिति चेत्, तदा तत्तिरीयाणां गोपालाद्युपासने, आध्वर्यणिकानामानन्दमपाद्युपासने वाधिकाराभावात् ततः फलं न स्यात्, न चेष्टापत्तिः, अन्यशाखीयानामपि नृसिंहगोपालाद्युपासने भगवदनुभावप्रसादादेर्दर्शनादिति चेत् । मैवम् । अत्र मन्दानामर्थे स्वशाखोक्तकरणाधिकारस्य कथनात् । तत उत्तमानामधिकगुणोपसंहारे स्वस्वरुचिगोचररूपोपासने च वाधकाभावस्य ब्रह्मणः सर्ववेदान्तप्रत्ययरत्वेनैव सिद्धत्वात् तैः स्वस्वशाखोक्तादधिकमपि कर्तव्यमिति बोधितम् । किञ्च सर्वस्य स्वस्वशाखोक्तोपासनकरणे हि बीजं तत्तच्छाखायां तत्तदुपनिषन्निबन्धनम् । तच्च यादृशयागात्मकस्वरूपं यच्छिरो भवितुं युक्तम्, तत्र तादृशब्रह्मस्वरूपबोधनार्थं तन्निबन्धनमिति निबन्धे 'कर्मवत् ब्रह्मभेदाश्चे'त्यस्य प्रकाशे श्रीमदाचार्यनिरूपितम् । एवं सति यः स्वशाखाविहितकर्मप्राधान्येन स्वकामितफलसिद्धये उपास्ते, तस्य स्वशाखोक्तमेव कर्तव्यम् । कर्मणां कामाधिकारकत्वात् । यस्तुत्तरतत्रोक्तरीत्या नित्यकर्मणां सहकारित्वमवधार्य ब्रह्मप्राधान्येन तत्तद्गुणप्राधान्येन वोपास्ते, स तु तत्तदनुरूपं परशाखोक्तमुपसंहरताम् । इममुपासनामार्गीया व्यवस्था । भक्तिमार्गे तु स्नेहसंघं प्राधान्येन विहितत्वादेर्गोणत्याग्न चाशङ्का, नचोत्तरम् । एवञ्च मन्दाधिकारिणां स्वस्वशाखोक्तब्रह्मज्ञानसिद्धायपि तापज्ज्ञानसाल्पत्वेन फले विलम्बः । अधिकज्ञानेनाधिकाधिकगुणोपसंहारेण विलम्बनिवृत्तिरिति सिध्यति ।

ननु साध्यायसूत्रस्य तथार्थवस्त्वे हि कर्मादिसरणेन तादृशोपसंहाराद्युपसंहारचिन्ता, तदेव दुर्घटम्, अन्यस्तथा तदर्थानङ्गीकारादित्याकाङ्क्षायां खोक्तं सूत्रव्याख्यानं दृढीकर्तुं शङ्करभारकरामानुजाचार्याद्युक्तमेतत्सूत्रव्याख्यानमप्यसमञ्जसमिति बोधनाय तदनुवदन्ति केचिन्निधत्यादि । यद्यपीदं तेषां सूत्रविवरणं शास्त्रान्तराधिकरणस्य 'विद्यायां धर्मशास्त्र'मिति रक्षितः ।

धर्मवानधिकधर्मवान् । तद्व्यवस्थेति । स्वत्साधिकधर्मवत्त्वकृतोपासनाभेदेन धर्मव्यवस्थास्मरणम् । भाष्ये । स्वाभाविकीति । स्वाभावस्य परिणामहेतुत्वरूपत्वात्स्वभावस्य श्रौतत्वात्परिणामवादसम्भवेऽविद्याकल्पितत्वं न युक्तमिति तथा । प्रकृते । तथेति । माप्योक्तार्थवत्त्वे । तदर्थंति । सूत्रार्थानङ्गीकारात् । आदिना शैवाचार्यः । तदिति । तदीयं व्याख्यानम् । शाखेति । पूर्वतन्ने द्वितीयस्य चतुर्थचरणे द्वितीयाधिकरणम् । तस्यायमिति । अध्ययनस्थायं भूमी भोजनाचरणादिः । रूढेति । अनुशयोऽनुबन्धः । 'सादनुशयो द्वे पश्चात्तपानुपन्धयो'रिति विश्वः । केचित्चित्त्या-

विद्याभेद इति प्राप्ते, उच्यते, स्वाध्यायस्यैव धर्मः, न विद्यायाः, कथमिदम-
वगम्यते, यतस्तथात्वेन स्वाध्यायधर्मत्वेन समाचारे वेदव्रतोपदेशनपरे ग्रन्थे
आथर्वणिका इदमपि वेदव्रतत्वेन समामनन्ति, 'नैतदचीर्णव्रतोऽधीते' इति
चाधिकृतविषयादेतच्छब्दादध्ययनशब्दाच्च खोपनिषदध्ययनधर्म एवैष इति
निर्धार्यते, तस्मादनवयं विचैकत्वमिति सूत्रार्थं वदन्ति ।

स चिन्त्यते । न ह्यस्य विद्याधर्मत्वं विद्याभेदकम् । उक्तन्यायेनान्यत्रापि
तदुपसंहारस्य वक्तुं शक्यत्वात् । नचानुपसंहारार्थमेवातद्धर्मत्वं बोध्यत इति

भाष्यप्रकाशः ।

सूत्रस्य यच्छावरभाष्यं तच्छायामनुसरति, तत्र हि कारीरीवाक्यान्यधीयानास्तैत्तिरीया
भूमौ भोजनमाचरन्ति, नेतरे, तथैकेऽग्निमधीयाना उपाध्यायस्योदकुम्भमाहरन्ति, नेतरे, तथै-
केऽश्वमेधमधीयाना अश्वस्य घासमाहरन्ति, नेतरे इति धर्मभेदात् कर्मभेद आशङ्किते, 'विद्यायां
धर्मशास्त्र'मिति सूत्रेण विद्या वेदनमध्ययनमिति यावत्, तस्यायं धर्मः, न तु कर्मणः ।
तेनान्यधर्मस्यान्यभेदकत्वाभावाच्च कर्मभेदकत्वमिति स्थितम्, तेन प्रामाणिकम् । तथापि
सोऽर्थः सूत्रकारानुशयविरुद्ध इति तं स्फुटीकुर्वन्ति स चिन्त्यत इत्यादि । चिन्त्यत इति ।
युक्तोऽयुक्तो वेति विचार्यते । हि यतो हेतोः । अस्य शिरोव्रतस्य विद्याधर्मत्वं निवार्य यदध्यय-
नधर्मत्वं व्यवस्थाप्यते, तद्विद्याभेदकत्वाभावाच्च । तदस्य विद्याधर्मत्वं तु न विद्याभेदकम्,
चोदनाद्यविशेषेण सिद्धे सर्वासां ब्रह्मविद्यानामैक्ये, प्राणाद्युपासनासु रेतःप्रभृतेरिव ब्रह्मविद्या-
स्वेतस्याधिकस्यानुप्रवेशेपि दोषो न भवतीत्युक्तन्यायेनान्यत्रापि तदुपसंहारस्य वक्तुं शक्यत्वात् ।
सिद्धे च तस्य तथात्वे विद्याभेदकत्वस्याभावात् । नचानुपसंहारार्थमेवास्य विद्याधर्मत्वाभावो

रश्मिः ।

दीति । अयमर्थः । विद्यां प्रति मुण्डकादारम्भान्मुण्डकोक्तब्रह्मविद्यां प्रति शिरसङ्गारपात्रधारणरूपं व्रतं
कर्तव्यत्वेनोपदिश्यते । यथा गोदानं वेदाध्ययनाङ्गम् । इतरोपनिषदध्ययनकाले तु शिरोव्रतं नापेक्षते ।
तदाहुः शिरोव्रतेति । वेदव्रतापेक्षणात् । एष धर्म इति । शिरोव्रतलक्षणः । समामनन्तीति ।
'तेषामेतेषां ब्रह्मविद्यां वदेत शिरोव्रतं विधिवत् यैस्तु चीर्ण'मित्येवम् । नैतदिति । ब्रह्म । ब्रह्मविद्यामित्यर्थः ।
अचीर्णव्रतः अननुष्ठितशिरोव्रतः । अधीति । अविकृतचीर्णव्रतः । अधीत इत्यध्ययनशब्दः अध्य-
यनं कुरुत इत्यर्थात् । तस्मात् । खोपेति । चीर्णव्रतकर्तृकमध्ययनमित्यर्थात् । नीलो घट इत्यत्रेव
अन्यैरङ्गीकारादेवकारः । तस्मादिति । शिरोव्रतस्य भेदकस्य स्वाध्यायधर्मत्वेन विद्याधर्मत्वाभावात् ।
नह्यस्येतिभाष्यं विवृण्वन्ति स्म तदस्येत्यादि । उक्तन्यायेनेत्यादिभाष्यं विवरीतुमाहुः चोदनादी-
त्यादि । सिद्ध इति । सर्ववेदान्तप्रत्ययसूत्रे सिद्धे । प्राणादीति । 'यो ह वै ज्येष्ठं चे'ति ब्राह्मणेस्ति
प्राणाद्युपासना । आदिना वाक्चक्षुःश्रोत्रमनांसि । रेत इति । 'यो ह वै प्रजापतिं वेद, प्रजायते प्रजया
पशुमी रेतो वै प्रजापतिः प्रजायते प्रजया पशुमिर्य एवं वेदे'ति वाक्चक्षुःश्रोत्रमनोन्तानि निरूप्योच्यत
इति रेतःप्रवेशः । प्रभृतिशब्देन पूर्वसूत्रमाप्योक्तं वाजसनेयिनां पञ्चमं प्राणम् । एतस्येति । शिरोव्रत-
स्य । भाष्यं विवृण्वन्ति स्म उक्तेति । वाजसनेयिपञ्चमप्राणप्रवेशन्यायेन । अन्यत्रापि आथर्वणिके-
भ्योऽन्यत्र याजुपादिष्वपि । तस्य शिरोव्रतस्योपसंहारस्य । तस्य तथात्व इति । शिरोव्रतस्योपसंहार्यत्वे ।
अभावादिति । विलक्षणविशेषणस्य भेदकत्वात्तथा । न चेति भाष्यं विवृण्वन्ति स्म नचेति । एवेति ।

वाच्यम् । उपक्रमोपसंहाराभ्यां विधेयकत्वनिर्णयस्यैव हृदयमानत्वावुपेक्ष्य इव
भाति । ननु तदुक्तिर्यथा तथास्तु, अतद्धर्मत्वबोधनस्यानुपसंहारार्थकत्वे कानुप-
पत्तिरिति चेत् । उच्यते । सूत्रस्य तदुक्तार्थत्वे हि तत्तात्पर्यकल्पना । स एव न
साधीयान् । तथाहि । 'स्वाध्यायोऽध्येतव्य' इत्यादिषु स्वाध्यायशब्दस्य वेदवा-
चकत्वं प्रसिद्धम् । समाचारशब्दस्य विहितक्रियावाचकत्वं च । तत्रोभयोरपि
मुख्योऽर्थो बाध्यते । तस्मिन् सम्भवति तद्वाचस्त्वयुक्तः । किञ्च, एवं 'नन्वग्नि-
ष्टोममेवोद्दिश्ये'त्यादिनोक्ताशङ्काया अनिवृत्तिरिति ।

भाष्यप्रकाशः ।

बोध्यत इति वाच्यम्, भवन्मतेऽधिकरणोपक्रमोपसंहाराभ्यां विधेयकत्वनिर्णयस्यैव सूत्रकारानुशय-
गोचरतया हृदयमानत्वादेस्तद्विचारसाकसिकत्वापातात्, अतोऽस्य भेदकत्वमापाद्य ततोऽन्यधर्म-
त्वसाधनेन तदसाधकत्वकथनमनर्थकमिति, तद्व्याख्यातः सूत्रार्थ उपेक्ष्य इव प्रतिभातीत्यर्थः ।
उक्तार्थस्य शाबरभाष्यानुसारित्वेन प्रामाणिकतया तस्योपेक्ष्यत्वमसहमानश्वेदयति नन्वित्यादि ।
अतद्धर्मत्वोक्तिः कथमप्यस्तु, तथापि तस्य तथात्वे कानुपपत्तिरित्यर्थः । तत्रोपेक्ष्यत्वबीजभूता-
मनुपपत्तिमुदाहरन्ति सूत्रस्येत्यादि । सूत्रस्य तदुक्तार्थत्वे हि शिरोव्रतोपदेशतात्पर्यकल्पना,
सूत्रार्थ एव तदुक्तो न युक्तः । तदुपपादयन्ति तथाहीत्यादि । तस्मिन्निति । मुख्यार्थे । ननु
सत्यमस्ति मुख्यार्थमाद्यः, तथापि फलमुखो न दोषायेत्यतो दूषणान्तरमाहुः किञ्चेत्यादि ।
तथाच तैर्हि विधेयकत्वसाधनायेदं सूत्रमेवं व्याख्यातम् । तथा सति शिरोव्रतस्य प्रकृतोपनिषद्दि-
शेषसंयोगेनासङ्गीर्णतया पूर्वसूत्रोक्तहेतोर्दृढत्वे सम्पन्ने, 'तेषामेवैतां ब्रह्मविद्यां वदेते'त्येतच्छब्दो
यथास्यान्यत्रोपसंहारबाधकः, तथा यत्रैतच्छब्दो नास्ति, यथा 'प्रागतिथिन्मोऽश्रीया'दित्यादौ,
रक्षितः ।

विद्याभेदविचारस्येत्यर्थः । ननु नाकसिकत्वापातः ब्रह्मविद्यानभैक्याय भेदावतरणसाक्षेप्यसूत्रार्थत्वेन
सूत्रकारानुशयगोचरतया इत्याशङ्का समाधानमाहुः अत इति । अस्येति । शिरोव्रतस्य । विशेषण-
विधया भेदकत्वमापाद्य ततोऽन्यस्य स्वाध्यायस्य धर्मत्वसाधनेन तदसाधकत्वं विद्याभेदासाधकत्वकथनं
निरर्थकम् । तथाचाक्षेप्यसूत्रार्थत्वेन सूत्रकारानुशयगोचरता तदा साद्यदि विशेषणस्य वैलक्षण्येन
भेदकत्वं स्यात्, नत्वेवमित्ताक्षेप्यसूत्रार्थत्वेन सूत्रकारानुशयगोचरतया अभावात्तन्निषेधनिबन्धनस्त-
व्याख्यातः सूत्रार्थः उपेक्ष्य इव प्रतिभातीत्यर्थः । अतद्धर्मत्वेति । न तस्या विद्याया धर्मत्वोक्तिः ।
अतद्धर्मत्वोक्तिः शिरोव्रतस्य ज्ञेया । तदुक्तिरिति भाष्यस्यार्थः यथातथाप्रतिपादितोस्तु । तस्यार्थः कथमप्य-
स्त्विति । तस्य तथात्वे अतद्धर्मत्वबोधनस्यानुपसंहारार्थकत्वे । शिरोव्रतेति । शिरोव्रतस्याक्षेप्यस-
त्त्वमिति । सूत्रकारानुशयगोचरतोपदेशे व्यासतात्पर्यकल्पना भवति । तत्रतीतीच्छयोचरितत्वं तात्पर्यम् ।
वक्तुरिति वा । स एवेति भाष्यविवरणं । सूत्रार्थ एवेति । तथा चातः सूत्रस्य न तदुक्तार्थत्वमिति
मात्रः । फलमुख इति । प्राचीनव्याख्याफलं तदुपायकः । प्रकृतेति । स्वाध्यायपदेन प्रकृता या
उपनिषत् । वेदत्वात् । तद्विशेष आथर्वणत्वं तत्संयोगेनेत्यर्थः । सम्यगयोगः संयोगः स्वरूपसम्यग्व्यवस्थेने-
त्यर्थः । वेदव्याख्या आथर्वणसङ्गीर्णतया । पूर्व्वेति । चोदनाद्यविशेषादिति हेतोः । दृढत्व इति ।
एकत्र चोदनाद्यविशेषे आथर्वणे विशेषे वेदान्तप्रत्यये हेतुत्वेपि सर्ववेदान्तप्रत्ययेहेतुत्वमदृढमित्याथर्वणास-
ङ्गीर्णतया हेतुत्वे दृढत्वं तस्मिन्सम्पन्ने । एतच्छब्द इति । सदाचारादिविरोध उपसंहारे बाधक उक्तः ।
तद्वदेतच्छब्दोपि ब्रह्मविद्याविशेषणं इतरब्रह्मविद्याभेदकः उपसंहारबाधकः । उपसंहारे तेषां शिरोव-

नन्वाथर्वणोपनिषत्सु पठ्यते, 'स होवाचाब्जयोनियोऽवताराणां मध्ये श्रेष्ठोऽवतारः को भविता, येन लोकास्तुष्टा देवास्तुष्टा भवन्ति, यं स्मृत्वा मुक्ता अस्मात् संसाराद्भवन्ति, कथं चास्यावतारस्य ब्रह्मता भवति, स होवाच तं हि नारायणो देव' इत्युपक्रम्य, मथुरास्वरूपं निरूप्य, निगद्यते 'यत्रासौ संस्थितः कृष्णः स्त्रीभिः शक्त्या समाहित' इति, तेनास्यावतारस्याशेषावताराणां मध्ये श्रेष्ठ्यं निरूप्यते, श्रीभागवतेपि च 'एते चांशकलाः पुंसः कृष्णस्तु भगवान् स्वयं'मिति गीयते । पूर्वोक्तरीत्या तु सर्वतुल्यता प्रतीयत इति नैकतरनिर्धारः सम्भवति । किञ्च । ब्रह्मणो निरवयवत्वेनैकस्यांशित्वम्, अन्येषां तदंशत्वमित्यापि वक्तुमशक्यमिति प्राप्ते,

भाष्यप्रकाशः ।

तादृशां धर्माणां त्वन्यत्रोपसंहारस्य प्राप्तवसरत्वाच्छास्त्रान्तरीये कर्मणि विद्यायां च शास्त्रान्तरीयतद्दर्मस्य रूपान्तरे रूपान्तरधर्मस्य च प्राप्तिरित्यस्या आशङ्काया अनिष्टत्तिः, तस्मान्मतान्तरीयव्याख्यानमुपेक्ष्यमेवेत्यस्य सूत्रस्योक्तरीत्योपसंहारनियमबोधनेन विधैकत्वबाधकनिरासार्थतयैव व्याख्यानमुचितमित्यर्थः ।

एवं मतान्तरं परिहृत्य पूर्वं रूपान्तरे रूपान्तरगुणानुपसंहारे रूपमेदस्य नियामकताया उक्तत्वात् तं रूपमेदं स्फुटीकर्तुं चिन्तान्तरमारभन्ते नन्वाथर्वणेत्यादि । इयं श्रुतिरुत्तरतापनीत्या । तत्र हि दुर्वासाः स्वस्य भगवज्ज्ञानं वक्तुं ब्रह्मनारायणसंवादमुपचिक्षेप । तत्र नाभिकमलाज्ञातोऽब्जयोनिर्रह्मा एवं प्रश्नमुक्तवान् । अत्र यत्तदोर्नित्यसम्बन्धात् 'स को भविते'ति तच्छब्दोद्घ्याह्रियते । तत्र श्रेष्ठ्याभिज्ञापकं वाक्यं 'येने'त्यादि, 'ब्रह्मता भवती'त्यन्तम् । तथाच लोकानां देवानां तोषजनकः स्मरणेन शक्तिदाता यः स एव श्रेष्ठः । तस्य ब्रह्मता च केन प्रकारेणेति प्रश्नद्वयं सिध्यति । 'तं होवाचे'त्यादिना नारायणेनोत्तरमुच्यते । तत्र मथुरास्वरूपनिरूपणं भूम्यामवतारज्ञापनार्थम् । 'कथं च ब्रह्मते'त्यस्योत्तरं 'यत्रासौ संस्थितः कृष्णः स्त्रीभिः शक्तिसहितचतुर्व्यूहरूपेणेति सिध्यति । तेनैवमस्य श्रीकृष्णावतारस्य पूर्वोक्तं श्रेष्ठ्यं निरूप्यत इति सिध्यति । श्रीभागवते तु पुरुषांशावतारमध्ये 'रामकृष्णाविति श्रुवो भगवानहरद्भर'मिति भूभारहारकयो रामकृष्णयोः पुरुषांशावतारत्वमुक्त्वा, 'एते चांशकलाः पुंसः' इत्यनेन सर्वसाम्यं चोक्त्वा, 'कृष्णस्तु भगवान् स्वयं'मिति केवलस्य कृष्णस्य परब्रह्मत्वमुच्यते । 'यदेकमव्यक्तमनन्तरूप'मिति श्रुत्युक्तप्रकारिकया पूर्वोक्तरीत्या तु तथा प्रतीयत इत्येकः सन्देहः । किञ्चेत्या-
रश्मिः ।

तित्वे एतच्छब्दवाच्येतरविधावाधापत्यास्येति शिरोव्रतस्यान्यत्राथर्वणिकादन्यत्र याजुपादौ उपसंहारस्य बाधकः । संनियोगशिष्टन्यायं प्रापयित्वेत्यर्थः । एतच्छब्द इति । संनियोगशिष्टन्यायप्रापकः । उक्तरीत्येति । भाष्योक्तरीत्या । मतान्तरमिति । शङ्करभास्कराभाजुनाचार्याद्युक्तं मतान्तरम् । उक्तत्वादिति । 'भेदात्रेति चेत्त्रे'ति सूत्रे भाष्ये चोक्तत्वात् । भाष्ये । उक्तशङ्काया इति । सदाचारादिविरोधेनोपसंहाराभावे कर्मभेदशङ्कायाः । प्रकृते । शेषमिति । नैकतरेति । उक्तब्रह्मतासर्वतुल्यतयोरेकतरनिर्धारः ।

१. इयमित्यारम्भ्य प्राप्तमित्यन्त इत्यत्र श्रीहस्ताक्षरेण पाठेयम्-ब्रह्मतेति, मूलरूपता । तापनीयश्रुत्युपबृंहणाय निःसंदिग्धं श्रीभागवतवाक्यमुदाहृतम् । पूर्वोक्तरीत्येति । 'यदेकमव्यक्तमनन्तरूप'मिति श्रुत्युक्तप्रकारेण । शेषं निगदव्याख्यातम्-इति । २. प्रश्नो आशङ्का, रश्मौ श्रेष्ठेति भाष्यपाठः ।
म० सू० २० २८

स्वयमाविर्भूयाथःपिण्डे वह्निवत्तत्तत्कार्याणि करोति, यस्मिन् यस्मिन्नवतारे, स सौंश्श इत्युच्यते । तत्र हि विग्रहस्तत्राविर्भूतं ब्रह्मस्वरूपं च प्रतीयते । विग्रहस्य सत्त्वात्मकत्वेन धर्मरूपत्वात् तत्राविर्भूतस्यैव ब्रह्मत्वात् समुदितस्यावतारत्वेन गणनात् तत्रैकस्यैवांशस्य तद्रूपत्वं यत् तदेवांशत्वम् । यत्राधिष्ठानमनपेक्ष्य स्वयमेव शुद्धं साकारं ब्रह्माविर्भवति भक्तार्थम्, स स्वयं पूर्णो भगवान् उच्यते । एतदेव च श्रेष्ठम् । अत एव सर्वतः पाणिपादान्तत्वं स्वस्मिन् स्फुटं ज्ञापयितुं

तारः । नन्ययःपिण्ड आविर्भूतस्य बहुवह्नित्वमेवोच्यते, न त्वंशत्वम्, अतः कथमेवमित्याशङ्क्या-
माहुः तत्र हीत्यादि । एकस्यैवांशस्य तद्रूपत्वमिति । आविष्टांशस्य ब्रह्मरूपत्वम् । तथाच
विरुद्धधर्माश्रये ब्रह्मण्याकारानाकारत्वयोरुभयोः सत्त्वाद्यत्रानाकारेण तेजोरूपेण प्रविशति,
सौंश्शावतारः । इदमेव निबन्धे प्रथमस्कन्धतृतीयाध्यायार्थविचारेपि 'सत्त्वात्मके शरीरे
अलौकिकतेजसः सर्वदा संक्रमोऽवतारः, कार्यकाले संक्रम आवेश' इति तद्वेदकथनमुखेन
बोधितम् । अतः परं श्रेष्ठ्यबोधनाय मूलस्वरूपं विवृण्वन्ति यत्राधिष्ठानेत्यादि । अधिष्ठानं
सत्त्वाद्यात्मकं शरीरमनपेक्ष्य स्वयमेव शुद्धं साकारं ब्रह्म आविर्भवतीत्यादिप्रकारेण पूर्णो भगवा-
नुच्यते । एतदेव पूर्णभगवत्त्वमेव श्रेष्ठ्यम् । तापनीयवाक्येषु रामादीनां त्रयाणां प्रणवमात्रात्रय-
प्रतिपाद्यत्वमुक्त्वा, तेन सत्त्वरजस्तमोधिष्ठानत्वं प्रतिपाद्य, अग्रे अहंग्रहोपासनायां 'तत्सत् सोऽहं
परं ब्रह्म कृष्णात्मको नित्यानन्दैकस्वरूप' इत्यादिना निरधिष्ठानस्य केवलनित्यानन्दैकस्वरूपस्य
कृष्णात्मकस्यैव श्रावणादेतदेव श्रेष्ठ्यमित्यर्थः । यद्यप्येतादृशत्वं रामनृसिंहतापिन्योस्तत्तत्स्वरूपे
उच्यते, कल्पमेदेन च तथा सिध्यति, तथाप्युक्तमावतारे देवमात्रकार्यार्थतायाः स्फुटत्वात्
तेनावतारेण बलेरेव युक्तेः स्फुटत्वाच्च स्वल्पं मोक्षदातृत्वम्, श्रीनृसिंहस्वरूपे तु 'यदिदं किञ्च
जगत् सर्वं प्राण एजति निःसृत'मिति कम्पनाधिकरणविषयवाक्योक्तन्यायेन मुक्तिदातृत्वं
नृसिंहराजमत्रे स्फुटति, न तु सौम्यरूपतया सुगमोपायेन वा । श्रीरामस्वरूपे तु बहूनां
स्वल्पसाधनेनैव मोक्षदातृत्वेपि सौम्यरूपत्वेपि भूयान् मर्यादानुरोधः । पुष्टिकार्यं तु स्वल्पम् ।
श्रीकृष्णावतारं तु 'गोप्यः कामात् भयात् कंसो द्रेषाच्चैद्यादयो नृपाः । सम्बन्धाद्वृण्वयः स्नेहात्
ययं भक्त्या वयं विमो' इत्यादिवाक्याद्बहुभिः प्रकारैर्मोक्षदत्वम् । तेन मर्यादानुरोधश्चेत्याद्यनुसंधाय

रश्मिः ।

सत्त्वस्य द्रव्यत्वे । आहुरित्यस्वरसस्तु ह्याश्चर्यरसामावेपि बुद्ध्यारोहाज्ज्ञेयः । सिद्धमाहुः तस्येति ।
शुद्धसत्त्वस्य । प्राकृतगुणातिरिक्तत्वमेव, न तु प्राकृतगुणरूपत्वम् । एतस्येति । द्रव्यस्य । तेनेति ।
द्रव्यत्वेन । उच्यत इति । लोकदृष्टोच्यते । कथमेवमिति । केन प्रकारेण दृष्टान्तत्वम् । आहुरिति ।
शास्त्रदृष्ट्या समाधानमाहुरित्यर्थः । तत्र हीत्यादीति । तत्र शास्त्रदृष्ट्या सूर्यमौ दृष्टान्ते । दार्ष्टान्तिके
भगवति । सर्वदेति । यथा वराहादौ । आवेश इति । यथा बलभद्रे । 'हलधर ईपदत्रस'दिति त्रास-
बोधनात् । यत्राधिष्ठानेत्यादीति । स्वयमेवेत्यादि । मायाजवनिकां दूरीकृत्य साकारमानन्दमय-
वैश्वानराधिकरणयोरुक्तम् । श्रीमद्भागवते भगवतोऽधोक्षजत्वेपि साकारत्वं साकारकार्यानुरोधात् । कारणगुणाः

१. अधिष्ठानमित्यारभ्य अत एवेत्यन्तमित्यत्र श्रीहस्ताक्षरेषु एवमाविर्भूतत्वे साकारवद्भावे गमकमाहुः अत एवेत्यादि ।

तोकादिभावेनाविर्वभूव । तेन यादृग्यादृग्लीलाविशिष्टं यद्यद्वास्त्यपोगण्डाद्यव-
स्थाविशिष्टं तत्तद्रूपं नित्यमेवेति वयं जानीमः । नचैवं सच्चिदानन्दविप्र-
होक्तिः सर्वत्र विरुद्धा भवेदिति वाच्यम् । सत्त्वस्यापि भगवद्धर्मत्वेन सच्चि-
दानन्दरूपत्वादविरोधात् । भन्नाद्यविष्ठातृरूपाणि तु विभूतिरूपाणि । एतच्च
यथा तथा भक्तिहंसे प्रपञ्चितम् । तत्त्वं च 'प्रकाशाश्रयवद्वा तेजस्त्वा'दिति न्यायेन
भगवद्धर्मणामपि सच्चिदानन्दरूपत्वाद्दीनाधिकारिणामप्युपासकानां फलप्रेप्सूनां
तत्तत्फलदानार्थमैश्वर्यादिरूपेण तत्र तत्र स्थितत्वमेव ।

भाष्यप्रकाशः ।

विशेषान्तरमाहुः अत एवेत्यादि । एवमाविर्भूतशुद्धसाकारब्रह्मत्वादेव एवंप्रत्यक्षं स्वस्मिन् स्फुटं
ज्ञापयितुं वत्साहरणे रासे एकमौहूर्तिकनानास्त्रीविवाहे नारदपरीक्षायां यथायथं तोकप्रांटराजभावेन
बहुधा प्रकटो जातः । यदि हि तथा न स्यात्, अवतारान्तर इवात्राप्येवं न ज्ञापयेत्, नाप्येवं
प्रकटो भवेत्, अतस्तथा प्राकट्यमेव मूलरूपत्वमहामाहात्म्यादिगमकमित्यर्थः । तेन सिद्धमाहुः तेन
यादृगित्यादि । तेनेति । तोकादिभावेऽपि जृम्भाव्यादानदामोदरलीलासु सर्वात्मकत्वव्यापकत्व-
विरुद्धधर्माश्रयत्वप्रदर्शनेन । तथाचैवं निरवयवत्वेऽप्युपायौ प्रवेशतो बह्वययोगोलकघटाकाशादि-
बदंशांशिभावाविरोधान्न प्रमाणयोर्विरोधः, न वा कृष्णावतारार्थपृथग्विरोध इत्यर्थः । पुनः
किञ्चिदाशङ्क्य परिहरन्ति नचैवमित्यादि । एवमिति । सत्त्वस्याधिष्ठानत्वे । सर्वत्रेति ।
कल्पान्तरीयेष्ववतारेषु । एवं मूलरूपव्यवस्थापुक्त्वा विभूतिरूपव्यवस्थामाहुः मन्त्रेत्यादि । भक्ति-
हंसे प्रपञ्चितमिति । तद्यथा तथा भक्तिहंसविवरणे तदाशयो मया स्फुटीकृत इति ताभ्यामव-
गन्तव्यम् । विभूतिरूपस्वरूपमाहुः तत्त्वमित्यादि । तत्र तत्रेति । उद्गीथादिरूपेषु ।

रक्षिः ।

कार्यगुणानारभन्त इति । एवं रूपत्वमिति । आश्रयवत् सार्वविभक्तिकृतसिलन्तसर्वतः पाणिपादा-
न्तरूपत्वम् । व्यवस्थितावयवत्वव्योपकतोकादिभावेनेति भाष्यविवरणम् । वत्साहरण इत्यादि ।
प्रक्षिप्तत्वेऽपि 'ततः कृष्णो मुदं कर्तुं तन्मातृणां च कस्य च । उमयायितमात्मानं चक्रे विश्वकृदीश्वरः ॥
यावद्ब्रह्मसप्तकाल्यकवपुर्यावत्कराद्वादिक् यावद्यष्टिविषाणवेषुदलशिग्यावद्विमृष्टमाध्वरम् । यावच्छील-
गुणाभिधाकृतवयो यावद्विहारदिकं सर्वं विष्णुमयं गिरोद्भवदब्जः सर्वस्वरूपो धर्मा'विति विषयस्य
स्पष्टोक्तद्वयं उक्तः, कृष्णक्रीडात्वाच्च । यावत्तावत्परिमाणे वत्साहरणे । रासे 'कृत्वा तावन्तमात्मान'-
मिति । एकेत्यादिरुत्तरार्थे । धनुधेति । तावतीं मायां दूरीकृत्य । तथेति । बहुधा । अत्राप्येवमिति ।
कृष्णावतारेऽप्येवमुक्तप्रकारेण स्वस्मिन्सर्वतः पाणिपादान्तत्वं न ज्ञापयेदित्यर्थः । प्रमाणयोरिति ।
'यदेकमव्यक्तमनन्तरूप'मित्यस्य 'निष्कलं निष्क्रियं शान्त'मित्यस्य च विरोधः । तेन यादृगित्या-
दीति । तेनेत्यस्यार्थ उक्तः । आविरिति । 'अचलत्वं चापेक्ष्ये'ति सूत्राद्भक्तमनोरथेनाविर्वभूव ।
तेनेति । भक्तार्थं लीलाविर्भावनेन । नित्यमेवेति । नित्यानित्यसंयोगापत्तेरेवकारः । वयमिति । 'गुक्ताना-
मपि सिद्धानां नारायणपरायणः । सुदुर्लभः प्रशान्तात्मा कोटिष्वपि महामुने' इति वाक्यात् । भाष्ये ।
सच्चिदानन्दरूपत्वादिति । 'प्रकाशाश्रयवद्दे'ति सूत्रेण तथा । प्रकृते । तत्त्वमित्यादीति ।
तत्त्वं विभूतित्वम् । उद्गीथादीति । छान्दोग्ये सन्ति । आदिना 'पृथिवी रसः आपो रसः औषधयो रसः
पुरुषो रसः वायसः ऋषसः साम रसः उद्गीथो रसः । उद्गीथस्यादय उद्गीथादयः पृथिवीरसादयः । तेपुः

नन्वेकस्यैव शुद्धस्यैवानन्तरूपत्वं भवतैवोक्तम्, अतो मत्स्यादिरूपेण्यपि नाधिष्ठानत्वेन सत्त्वं चकृतुं शक्यम्, किञ्च, एवं निराकारस्वभावत्वं ब्रह्मणः सिध्यतीति सत्त्वाव्यवहितप्राकट्योक्तिरप्यनुपपन्नेति चेत् । मैवम् । सत्त्वाधिष्ठानत्यस्य प्रमाणसिद्धत्वेनानपनोद्यत्वात् । तद्योक्तं 'यदेकमव्यक्तमनन्तरूप'मित्यादि । प्राकट्यं हि भक्तिनिमित्तिकम् । सा तु बहुविधेति तदनुरूपं प्राकट्यमपि तथा ।

भाष्यप्रकाशः ।

एवं-रूपत्रयविभागस्याप्रयोजकत्वं मन्वानश्चोदयति नन्वित्यादि । एवमिति । सत्त्वस्याधिष्ठानत्वेनाकारसमर्पकत्वे । तथाच न्यायसिद्धत्वादिभूतिरूपं तथास्तु । मूलावताररूपे तु न तथा । यदतो व्याघातादित्यर्थः । तत्र समादधते मैवमित्यादि । तच्चेति । स्वतोऽनन्तरूपत्वे प्रमाणं च । आदिपदेन 'क्षयन्तमस्य रजसः पराक' इत्यादीनां सङ्ग्रहः । तथाच 'यदेक'मित्यादिश्रुतिषु 'तमसः परस्ता'दित्यादिब्रह्मविशेषणाद्ब्रह्मसम्बन्धिरूपादौ प्रकृतिसंसर्गराहित्यसिद्ध्या 'आनन्दरूपममृतं यद्विभाति' 'आनन्दामृतरूपं प्रणवं पोडशान्ते' इत्यादिभिः सचिदानन्दरूपताया ब्रह्मणः स्वतोऽनन्तरूपतायाश्च प्रमाणसिद्धत्वात् प्रकारत्रयमपि प्रमाणसिद्धमिति न व्याघात इत्यर्थः । ननु भवतु त्रयाणां प्रामाणिकत्वम्, तथापि कुत्र कथं प्रकटीभवतीति न ज्ञातुं शक्यते इति विशेषानवधारणात् द्वयैवायं विचार इत्याशङ्कायां तदवधारणहेतुबोधनेन तां निवारयन्ति प्राकट्यं हीत्यादि । प्राकट्यमपि तथेति । 'ये यथा मां प्रपद्यन्ते' इति भगवद्वाक्यात्तथा । तथाचैवं भक्तिभेदा-

रश्मिः ।

रूपेषु । अष्टमस्य समष्टित्वात् । रसः सारः । गन्धः (पुष्प)चन्द्रपुष्पसोमवल्लीषु पुरुषत्वमिवायुविष्णुरूपः । गन्धः श्रुतिव्याः स्पष्टः । 'अपां पुष्पं वदे'त्यारणश्रुतेश्चन्द्रः । ओषधिरसः द्वौ स्पष्टौ । 'पुष्पमूर्ध्वमेव गृह्णन्ती'ति श्रुतेश्च । सोमवल्ली यज्ञाङ्गम् । पुरुषस्य पुरुषत्वमाकाशः । 'आकाशो ह वै नाम नामरूपयोर्निर्वहिते'ति श्रुतेः । वाचोभिः ऋग्रूपः । ऋचामग्निप्रतिपादकत्वात् । 'अग्निर्वाग्मूत्वा मुखं प्राविश'दिति श्रुतेः । ऋचो वायुः सामरूपः । 'वायुः शब्दतामापद्यत' इति प्राचां प्रवादात् । साम्नो विष्णुरुद्गीयः । पूजाप्रतिपादकत्वात्साम्नः विष्णोश्चाधोक्षजसेवायाः स्वगुणद्वारा ज्ञापकत्वात् कार्यैक्यम् । एवं रूपत्रयेति । अवतारिणं विनावतारपूर्णविभूतिरूपत्रयविभागस्य । नन्वित्यादीति । एकस्यैवेति । द्वितीययोगव्यवच्छेदकः । शुद्धस्यैवेति । शुद्धसत्त्वयोगव्यवच्छेदकः । भवतैवेति । अस्मिन्नेव सूत्रे भवता सिद्धान्तिनैव । क्षयन्तमिति । अत्र विधेयकार्यं वेद्यैक्योपदेशः । अस्य जगतः रजसः ब्रह्मकार्यस्य स्वल्पभेददर्शनं क्षयन्तं यो वेद सोऽमृतो भवति । केति चेन्न । पराके खड्गे भेदद्रष्टुर्भयजनके सति । आदिना 'महद्भयं यत्रमुद्यन्तं य एतद्विदुरमृतास्ते भवन्ती'ति काठके । 'यस्त्वेवमेतं प्रादेशमात्रमभिविमानमात्मानं वैश्वानरमुपास्त' इति विधेयमुक्तमत्र । 'यदा ह्येवैष एतस्मिन्नुदरमन्तरं कुरुते अथ तस्य भयं भवती'ति तैत्तिरीयकभेददर्शननिन्दायै परामर्शो दृश्यते । 'तत्त्वेव भयं विदुषोऽमन्वानस्ते'ति श्रुतेरन्यत्राप्यभेदमन्वानस्य भयं संसाराभिनिवेशलक्षणं भवतीति । ब्रह्मसम्बन्धीत्यादि । आदिना मूलरूपम् । आनन्दरूपमिति । कृष्णावतारः । प्रणवम् । गायत्र्यर्थकारिकाभिर्विवृतम् । पोडशान्त इति । लिङ्गशरीरान्तः, आदिनानन्दमयस्य । 'को ह्येवान्या'दित्यादिश्रुतिः । स्वत इति । मूलरूपात् अनन्तावतारदयः, चकारादिभूतिरूपाणि अन्नमयादीनि । प्रमाणेति । प्रमाणपदेन 'यदेकमव्यक्तमनन्तरूप'मिति भूतिरपि । कुत्र कथमिति । त्रिषु पूर्णावतारविभूतिषु कुत्र सत्त्वाद्युपाधौ कथं केन प्रकारेण । प्रकारविशेषानवधारणात् । तदचेति । प्रकारावधारणहेतुमूलमक्तिबोधनेन तां शङ्काम् । प्राकट्यं हीत्यादीति ।

सर्गादिकार्येष्वधिकृतानां भक्तानामितरासक्तिरप्यस्तीत्युपाध्यन्तरितस्नेहवत्त्वा-
द्यानन्तरूपत्वेन मत्स्यादिरूपोपि तदर्थं तद्व्यवहित एव प्रकटीभवति । ये तु
भगवत्स्वरूपमात्रासक्ताः, तदर्थं स्वयमेवातद्व्यवधानेन प्रादुर्भवति । एतेनैव
निराकारत्वशङ्कापि निरस्ता । एतेन सोपधिलेहवदर्थमेव मत्स्यादिरूपप्राकट्यस्य
प्रमाणसिद्धत्वाच्चिरूपेधितद्वदर्थमेव श्रीव्रजनाथप्राकट्यस्यापि तथात्वात् सोपाधि-
स्नेहवत्त्वपि पुरुषार्थदानस्यानुपपन्निकत्वात् 'पुरुषविध' इति श्रुतेश्चैतदेव रूपं 'रसो वै

भाष्यप्रकाशः ।

द्रूपभेदोपि सुखेनावधारयितुं शक्य इत्यर्थः । तर्हि भक्तिभेदस्य कथमवधारणमित्यत आहुः
सर्गेत्यादि प्रादुर्भवतीत्यन्तेन ।

एवं प्राकट्यप्रकारव्यवस्थापनेन निराकारत्वशङ्काया अपि निवृत्तिमाहुः एतेनैवेत्यादि ।
भगवति प्रपञ्चवैलक्षण्यस्य पूर्वपादान्त एव प्रतिपादिततया लौकिकाकारराहित्यमेव तत्र निरा-
करता, न तु यावदाकारराहित्यम् । उपाधिव्यवधानं तु शुद्धदर्शनयोग्यताभावेन हेतुभेदात्,
अतः प्राकट्यप्रकारव्यवस्थापनेनैव यावदाकारशून्यत्वशङ्काप्यपास्तेत्यर्थः । एवं रूपविभागं रूपाणां
स्वरूपं च विशदीकृत्य भगवति श्रीकृष्णरूपे यच्छृणुयम्, अन्यत्र यत् तद्राहित्यम्, तदुभयं
व्यक्तीकुर्वन्ति एतेन सोपधीत्यादि । एतेनेत्यस्याध्यवसीयत इत्यनेन सम्यग्धः ।
तथात्वादिति । गोपालतापनीयवृहद्दामनीयसन्दर्भे 'ता नाविद'मित्यादिप्रमाणसिद्धत्वात् ।
सोपाधिलेहवत्सु मथुराद्वार(का)वतीप्रभृतिस्थेष्वपि तत्तत्पुरुषार्थदानस्य तत्तद्ग्रहेन कृततया आनुप-
पन्निकत्वात् । आनन्दमयनिरूपणे 'स वा एष पुरुषविध एवे'ति पुरुषविधश्रुतेः । एतदेवानन्दमयं
रश्मिः ।

'भक्त्या जानाति चाव्यय'मिति श्रुत्या भक्तेः करणत्वं ज्ञाने ज्ञानं प्राकट्ये सति भवतीति भक्तः भक्त्या
भगवतः प्राकट्यं कुर्वन् ज्ञानविषयं करोतीत्यर्थः । परेषां ज्ञानाश्रयो भक्तः । एवं प्राकट्यं भक्तिनिमि-
त्तकम् । बहुविधेति । भक्तिजन्या 'श्रेयोभिर्विविधैश्चान्यैः कृष्णे भक्तिः प्रसाध्यते' इति तत्तत्कारणजन्या
बहुविधेति तदनु रूपं भक्त्यनु रूपं स्वस्वकारणजभक्तियोग्यम् । सर्गादीति । भक्तानामिति । ब्रह्मा-
दीनाम् । इतरेति । सर्गादिकारणासक्तिः । इति हेतौ । हेतुन्तरं उपाधीति । सत्त्वान्तरेत्यर्थः ।
एवेति । 'सत्त्वमस्य प्रिया भूति'रिति वाक्यादेवकारः । आधिभौतिकभक्त्या सत्त्वोपाधौ प्राकट्यप्रका-
रमुक्त्वाध्यात्मिकभक्त्या निरावरण आकाशे प्राकट्यप्रकारमाहुः ये स्त्विति । आसक्तिराध्यात्मिकी भक्तिः ।
स्वयमेवेति । 'कृष्णो वै परमं दैवत'मिति श्रुतेरेवकारः । अतद्व्यवधानेन किन्तु आकाशव्यवधानेन ।
तत्रेति । अधोक्षजे । हेतुभेदादिति । भक्तिरूपहेतोः सोपाधिनिरूपाधिरूपभेदात् । यावदिति ।
सोपाधिके औपाधिकत्वेपि निरूपाधिके उपाध्यभावात्तथा । अन्यत्रेति । गत्स्यादियु । गोपालेति ।
'तदुहोवाच ब्राह्मणोसावनास्तं मेघ्यातः स्तुतः परार्पन्ते सोऽबुध्यत गोपनेपो मे पुरुषस्तदाविर्बभूवे'ति ।
वृहदिति । 'चिरं स्तुत्या ततस्तुष्टः परोक्षं प्राह तान् गिरे'ति । ता नाविद'मिति । अत्र वाक्ये
'मय्यनुपपन्नवदधिय' इत्यनेनात्मना भक्तवन्धत्वेनाविर्भूते मय्यनुपपन्नवदधिय इत्यर्थान्निरूपधितद्वदर्थत्वम् ।
सोपाधीति भाष्यं विवृण्वन्ति स्म सोपाधीत्यादिना । त्रयस्त्रिंशद्भाष्याये 'पुत्रं त्वौपाधिकस्नेहवति वसुदेवे
मथुरास्थे तस्य कसेनाधर्षितत्वस्य पुरुषार्थस्य दानं तस्य तेन प्रद्युम्नव्यूहेन कृतता यथा तथा । सम्यग्धो-

स' इत्यादिश्रुतिप्रतिपाद्यं निरुपधिलेहवतां विषयः । इदमेव च श्रेष्ठम् । मत्स्या-
दिरूपं तु सोपाधितद्वतामेव तथा । तादृक्तद्वतमर्थ एव प्राकट्यादित्यध्यवसीयते ।
एवं सति गुणभेदस्याप्रयोजकत्वात् सर्ववेदान्तप्रत्ययत्वं ब्रह्मणो निष्प्रत्यूहम् ॥३॥

भाष्यप्रकाशः ।

रूपं 'रसो वै स' इत्याद्यानन्दश्लोकविवरणश्रुत्या प्रतिपाद्यं निरुपधिलेहवतां ब्रजस्थानां विषयः ।
इदमेव अधिष्ठानाव्यवहितकेवलानन्दमयतया मुख्याधिकारिप्रमाविषयत्वमेव तस्मिन्नवतारे श्रेष्ठम्,
परमं निष्कृष्टम् । मत्स्यादिरूपं तु सोपधिलेहवतामेव विषयः । सोपधिलेहवतां कार्यायैव
प्राकट्यात् । अतो न तेषु पूर्वोक्तरूपं श्रेष्ठमित्येतत् सर्वं तच्चद्रूपभेदतत्तत्प्राकट्यहेतुभेदबोधकप्रमाण-
गणनावधार्यते । अतो न कोपि शङ्कालेशः । तथाच यदि यावद्विशेषशून्यं ब्रह्म स्यात्, तदा तथा
स्यादपि । तत्तु प्रागेव निरस्तम् । तथा सति विरुद्धधर्माधारस्वैवं स्वरूपनिर्धारसिद्धौ धर्माणाममायि-
कत्वेन वास्तवत्वात् तदुपसंहारादिचिन्ताया अप्यावश्यकत्वादुक्ताशङ्का निवर्तनीयैवेत्यतो मतान्तरी-
यमेतत्सूत्रव्याख्यानमुपेक्ष्यमेवेत्यर्थः । सिद्धमाहुः । एवं सनीत्यादि । पूर्वोक्तरीत्या तत्तद्वेतुकस्य
गुणानुपसंहारस्य रूपभेदस्य चावाधकत्वेऽनेकरूपतायामपि स्वरूपेक्ये निर्वाधे सति तच्चद्रूप-
गुणभेदस्य वेद्यभेदाप्रयोजकत्वात् ब्रह्मणः सर्ववेदान्तप्रत्ययत्वं निष्प्रत्यूहम् । मायावादिमते तु
धर्माणामोपाधिकत्वादुपाधीनां च भिन्नत्वादुपास्यरूपाणां चाब्रह्मरूपत्वान्न विद्यैक्यं स्वारस्येन
प्रयोजयति, अत्र तु ब्रह्मणः सर्वरूपत्वात् स्वारस्येन, अतोपि तथेत्यर्थः ॥ ३ ॥

रश्मिः ।

पधिलेहवत्सु द्वारवतीत्येषु ज्ञातिचन्धुषु तत्रापि सुधर्मा देवसभा तत्स्येषु तस्य मर्त्यधर्मायोगस्य
पुरुषार्थस्य दानं तस्य तेन प्रद्युम्नव्यूहेन कृततया । प्रभृतिशब्देन सुदाभ्यवन्तीत्ये मैत्र्योपाधिकं लेहवति
तस्य धैर्यस्य पुरुषार्थस्य दानं तस्य तेन प्रद्युम्नव्यूहेन कृततया । पुरुषविध इति भाष्यं विवृण्वन्तिस्म
आनन्दमयेति । तैत्तिरीये । रस इति । रस आस्वादेन । इदमेवेति भाष्यं विवृण्वन्ति स्म इदमे-
वेति । मत्स्यादीति भाष्यं विवृण्वन्ति स्म मत्स्यादीति । एवेति । स्वयंत्वाभावान्मुख्यभक्त्यविषयत्वमि-
लेवकारः । सोपधीति । श्राद्धदेवमनुरासुराहिरण्यगर्भप्रभृतीनां मनुत्वार्षणस्वार्थसृज्योपादानज्ञानोपा-
धिकलेहवताम् । मत्स्यकच्छपलेहोऽष्टमस्कन्धे, वराहलेहस्तृतीयस्कन्धे । एवकारव्यवच्छेद्या निरुपधिले-
हवन्तः । तथेति भाष्यार्थमाहुः सोपाधिलेहवतां कार्यायेति । एवकारार्थः पूर्ववत् । एतदिति ।
कृष्णावतारविभूतिरूपं द्विविधभक्तिरूपं च । प्राकट्यहेतुर्भक्तिः । भेदबोधकत्वं संज्ञाशब्दार्थबोधकत्वेन ।
संज्ञाया भेदकत्वं पूर्वतद्वसिद्धम् । भक्तिभेदो विशेषणात् । सन्दर्भसिद्धनिरुपधिसोपधिविशेषणे ।
उपासनाभेदः संज्ञाभेदात् । कोपीति । दुरुहत्वेन साङ्ख्यरूपः । तदा तथेति । यावद्विशेष्यशून्यत्वकाले
तथा निराकारत्वं स्यात् । प्रागेवेति । गतपादे 'अरूपव' त्त्वे । उक्तेति । 'किञ्चैवं निराकारे'त्यादिभाष्योक्ता
शङ्का निवर्तनीया । अत इति शङ्काया निवर्तनीयत्वात् । पूर्वोक्तरीत्येति । 'नन्वभिष्टोममेवोद्दिश्ये'त्यादि-
नोक्तरीत्या । तत्रापि 'मैत्र्य', धर्मिग्राहकमानेने'त्याद्युक्तरीत्या । तत्तद्वेतुकस्येति । शिष्टाचारप्रकरण-
हेतुकस्य । रूपभेदस्य वेद्यभेदस्य । अनेकेति । यथा घटानां नीलपीतरक्तशुक्लानां सतां नीलो घटो
घटो नेत्यप्रत्ययादनेकनीलादिरूपतायामपि घटत्वेन घटस्वरूपैक्यस्य निरावाधो यथा तथा सति ।
तत्तदिति । तत्तद्रूपेति । यथा घटे नीलादितत्तद्रूपगुणभेदस्य घटभेदाप्रयोजकत्ववत्तत्तद्रूपेत्यादिः ।
स्वारस्येनेति । उपासनाभावेन तदैक्यरूपविधैक्ये स्वारस्येन तथा । तथेति । सर्ववेदान्तप्रत्ययत्वं

दर्शयति च ॥ ४ ॥

वेद्यैकत्वेन विद्यानामेकत्वं श्रुतिर्दर्शयति 'सर्वे वेदा यत्पदमामनन्ती'त्यादिना ।
उपासनाप्रकारभेदेनोपास्यभेददर्शने दोषं च दर्शयति । 'यद्वा ह्येवैष एतस्मिन्नु-

भाष्यप्रकाशः ।

दर्शयति च ॥ ४ ॥ अस्मिन्नधिकरणे सर्वफलदातुः परब्रह्मणो वेद्यस्य तद्विषयकत्वात्
सर्वासां विद्यानामेक्यमवान्तरविद्यानामवान्तरैक्यं च प्रतिपादितमिति निगमयितुं द्रष्टुं विवृण्वन्ति
वेद्यैकत्वेनेत्यादि । इत्यादिनेति । आदिपदेन गुण्डके ब्रह्मविद्यां प्रक्रम्य, तस्मादेव परापरवि-
भागमुक्त्या, अग्नेदादिरूपा अपरा, 'अथ परा यया तदक्षरमधिगम्यते' इति तयोर्लक्षणकथनेन
सर्वासां ब्रह्मविद्यात्वं यद्वोधितं तस्य सद्ब्रह्मः । तथान्यैरुपन्यस्तानां 'एतमेव बह्वचा महत्सुकथ्ये'
मीमांसते एतमप्रावध्वर्येव एतं महाव्रते छन्दोगा' इत्यादीनां च सद्ब्रह्मः । तथाच श्रुतिरपि
प्रत्यक्षा वेद्यैकत्वेन विद्यैकत्वं दर्शयति, उपास्यभेददर्शने च दोषम्, अतोपि निष्प्रत्यूहं ब्रह्मण-
स्तद्विद्यानां च सर्ववेदान्तप्रत्ययत्वमित्यर्थः । अत्र आद्या श्रुतिः काठकेऽस्ति । 'अन्यत्र
धर्मादन्यत्राधर्मा'दिति प्रश्नमुपक्रम्य, तदुत्तरत्वेनोक्ता । तत्र च सर्ववेदवीजभूतो य अङ्कारः, तस्य
तथात्वमुक्तम् । स च 'स्वयाम्नो ब्रह्मणः साक्षाद्वाचक' इति प्रश्नोत्तरसिद्धिः । तथाचोङ्कारस्य
सर्ववेदवीजत्वात् तदर्थस्यैव सर्वत्र प्रसृतत्वात् सर्वस्यापि वेदस्य तद्वाचकत्वमिति वेद्यैक्येन विद्यैक्यं
सिद्धम् । द्वितीया तैत्तिरीयाणां ब्रह्मवित्प्रपाठकेऽस्ति । तत्र हि 'अदृश्येऽनात्म्येऽनिरुक्तेऽनिलयने'
इति विशेषणचतुष्टयविशिष्टं ब्रह्म 'एतस्मिन्'चित्तिपदेन परामृश्यते । तथाच यच्छास्त्रीयसाधनमन्त-
रेणादृश्यम्, यस्य चात्मान्यो नास्ति, किन्तु तदेव सर्वासामात्मभूतमित्यनात्म्यम् । यत् पुनरेतदग्रे
'तत्त्वेव भयं विदुषोऽमन्यानस्ये'त्यनेन यः पूर्वोक्तरूपं ब्रह्म युक्तिभिर्नानुचिन्तयति, तस्यापि
रश्मिः ।

ब्रह्मणो निष्प्रत्यूहमित्यर्थः । न च 'अनिलैर्द्रव्यैः प्राप्तवानस्मि नित्य'मिति काठके श्रावणान्न स्यारसं
नेति वाच्यम् । 'नास्ति श्रुतिषु तद्वाते'ति मायानिषेधात् । 'स ईक्षां चक' इतीक्षामात्रश्रावणात् । न च
'मायां तु प्रकृतिं विद्यान्मायिनं तु महेश्वर'मिति 'मायया सन्निरुद्धः' 'विष्णुर्नाम महायोगी महामायो
महातपाः' इत्यादिश्रुतिभिर्मायोक्तेति शङ्क्यम् । 'प्रणवत्वेन प्रकृतित्वं वदन्ति ब्रह्मवादिन' इति गोपाल-
तापिनीयात् प्रकृतिः 'प्रकण्ठेन नवीनभावजनक' इत्यादिगायत्र्यर्थविवरणकारिकोक्तलक्षणा इन्द्रिय-
भावजनिका तथा विशिष्टं मायिनं महेश्वरम् । महामायो महेन्द्रियावी विष्णुः । मायया सन्निरुद्धो जीव
इत्यर्थान्तर्भावत्वात् । गोविन्द इत्यर्थः ॥ ३ ॥

दर्शयति च ॥ ४ ॥ पूर्वं चोदनाविशेषहेतुं शोधयित्वा द्वितीयेन तृतीये शिष्टाचारप्रकरणे
'योऽन्यथा सन्त'मिति श्रुतीनामुपसंहाराधायकत्वमाशङ्क्य समाहितम् । अर्थाभेदस्योपसंहारसाधकत्वं
वक्ष्यते । एवं च साधकस्य विद्यमानत्वाद्देद्यैकत्वेनेत्यादिभ्योऽप्ये । साधकानि तु गुणभेदस्याप्रयोजनकत्वात्
सन्ति । आदिपदार्थमाहुः आदिपदेनेति । परापरेति । 'द्वे विधे वेदितव्ये इति ह स्म य इह ब्रह्म
विदो वदन्ति । परा चेवापरा चे'ति श्रुत्या परापरविभागमुक्त्या । सद्ब्रह्म इति । श्रुत्यर्थस्तु ए-
सर्ववेदान्तप्रत्ययत्वेन विहितम् । बह्वचशाखिनः उच्ये शब्दविशेषे । विचारयन्ति । एवमग्रेपि
छन्दोगा सामशाखा । आदिना वैश्वानरविद्या । वाजसनेयके प्रादेशमात्रसम्पादितस्य वैश्वानरस्य छान्दोग्ये
सिद्धवदुपादानम् । 'यस्त्वेवमेतं प्रादेशमात्रमभिविमानमालानं वैश्वानरमुपास्त' इति । प्रत्यक्षा वेद्येति

दरमन्तरं कुरुते, अथ तस्य भयं भवतीति । 'उ'दित्यन्ययमप्यर्थकम् । तथाच, अरमल्पमप्यन्तरं कुरुत इत्यर्थः ॥ ४ ॥

भाष्यप्रकाशः ।

तद्वयमुक्तम् । तादृशत्वं च मूलरूप एवेति, तदवतारेषु यो भेदं कुरुते, तस्य भयं भवतीति सिध्यति । तेन सर्वासां विद्यानां सर्वपापुपास्यानां चैक्यं सिद्धम् ।

अत्रैतद्विधेयम् । अन्ये हि शाखान्तराधिकरणोक्तहेतुभिः तच्चदुपासनानामेक्यं साधयित्वा, तत्सैक्यस्य तेषु तेषु गुणोपसंहारप्रयोजकत्वं वदन्ति । तदप्रयोजकम् । याद्वपासनानु न कश्चिद्विशेषः, तात्सैक्यसाधनमनर्थकम् । यथा ज्यैष्ठ्यत्रैष्ठ्यगुणकप्राणोपासनायाम् । यत्र च विशेषगुण उपसंहर्तव्यः, यथा पञ्चाग्निविद्यादिषु, तत्राधिकगुणोपसंहारप्रयोजकत्वात् सार्थकम् । गुणोपसंहारश्चेत् समाचारसूत्रोक्तहेतुभिरेव सिध्यति, तदा पूर्वसूत्रे तत्साधनमनर्थकम् । उक्तरीत्या सर्वासामेक्ये प्राप्ते सर्वत्र सर्वगुणोपसंहारप्राप्तेर्दुर्वारत्वात् । अतो ये ज्ञानमार्गीया ब्रह्मत्वप्राधान्येनोपासकाः, तेषामेव तथोपसंहार इति पूर्वसूत्रतात्पर्यबोधनार्थमिदं सूत्रम् । ये पुनः सर्वत्र ब्रह्मत्वमनुसन्दधाना अपि तच्चद्रूपप्रधानाः, तत्तत्फलाकाङ्क्षिणो वा, तेषां तु समाचारसूत्रोक्तैरुपसंहारनियमहेतुभिरवान्तरैक्यमवधार्य, तत्तदुपयोगिन एव गुणा उपसंहर्तव्या भवन्ति । एवं सति यदैक्यमन्यैः पूर्वसूत्रे विचार्यते, तदस्माकं समाचारसूत्रे सिध्यतीति भिन्नभिन्नाधिकारसूचनार्थमेतत्सूत्रचतुष्टयमिति ज्ञेयम् ।

शङ्कराचार्यास्तु । परस्य ब्रह्मणः पूर्वापरादिभेदरहितत्वात् सैन्धवघनवदेकरसत्वाद्ब्रह्मानानां न तद्विषयत्वम्, अतो ब्रह्मविज्ञानस्य प्रतिवेदान्तं भेदः शङ्कितुं न शक्यते, नापि ब्रह्मविज्ञानस्य चोदनाद्यविषयत्वाद्भेदः सिद्धान्तयितुम् । अविधिप्रधानैर्वस्तुपर्यवसायिभिर्हि वाक्यैर्ब्रह्मविज्ञानं जन्यत इति 'तच्च समन्वया'दित्यत्र प्रतिपादितत्वात् । तत्कथमिमां भेदाभेदचिन्तामाचार्य आरभत इत्याशङ्क्य, सगुणब्रह्मविषया प्राणादिविषया वेद्यविज्ञानभेदाभेदचिन्तेत्यदोषः । सगुणे हि ब्रह्मणि कर्मवदुपासनानां भेदाभेदसम्भवात्, कर्मवदेव चोपासनानां दृष्टादृष्टकार्यचोदनाया अपि सम्भवात्, सम्मग्नानोत्पत्तिद्वारेण केषाञ्चिदुपासनानां क्रमशुक्तिफलत्वस्यापि सम्भवाच्च । तस्मात्तेष्वेवपा चिन्तेत्याहुः ।

रश्मिः ।

'तं त्वौपनिषदं पुरुषं पृच्छामी'ति श्रुत्यौपनिषन्मात्रेण विरुद्धधर्माश्रयत्वेन 'यदेक'मितिश्रुत्युक्तमेकत्वा-
नेकत्वं भवति, एकत्वावच्छिन्नाभिन्नमनन्तरूपत्वावच्छिन्नमिति बोधः कार्यकारणवस्तुत्वैक्यमपेक्षे सम्भवति ।
'तमसः परस्ता'दिति विशेषणवलात् कारणकोटिराश्रयस इति सिद्धं तद्ब्रह्मयितुमाहुः शङ्कराचार्या इति ।
पादारम्भे आहुरित्यन्वयः । प्रतिवेदान्तमिति । आथर्वणिकवेदान्तं लक्ष्यकृत्य । चोदनादीति ।
ज्ञानस्य कृत्यविषयत्वादिति भावः । न शक्यत इति सम्बन्धः । 'एकमेवाद्वितीय'मित्यादौ विधिः
कल्प्यते । 'प्रज्ञां कुर्याति'ति विधिर्वा । तत्कथमिति । अभेदसिद्धान्तात्केन प्रकारेण हेतुना ।
प्राणादीति । आदिना चतुर्वागादिप्राणविषया । कर्मवदिति । पूर्वतन्त्रे द्वितीयाध्याये 'संज्ञाभेदाद्याग-
भेदः दशपूर्णमासाख्यकर्म न भिद्यत' इत्युक्तं तद्वत् । कर्मवदिति । 'ज्योतिष्टोमेन स्वर्गकामो
यजेते'त्यत्र दृष्टं स्वर्गः अष्टमालामुखं तत्फलार्थं चोदनाया उक्तायाः सम्भवात् तादृशकर्मवत् । तथाच
ज्योतिष्टोमादिकर्मवत् । पष्ठयन्तादिति । 'आत्मेत्येवोपासीते'ति । अत्र चित्तशुद्धिरदृष्टं फलम् ।
बृहदारण्यके प्राणसंवादे प्राणादिविषया उपासनाः सन्ति । प्राणानां देहधारणं दृष्टं फलम् । तेष्वेव

भाष्यप्रकाशः ।

तदिदं प्रथमद्वयपूर्वपक्षभाष्ये एव समन्वयविरोधापत्तेरित्यादिना निराकृतम् ।

यत्पुनर्भीमत्यां तद्भाष्यतात्पर्यमुक्तम्, सावयवस्य हवयवानां भेदाच्चतदवयवमिश्रितमह-
गोचराणि विज्ञानानि भिद्येरन्नित्यवयव ब्रह्मणो निराकृताः 'पूर्वपरादी'त्यनेन । नच नानास्वभावं
ब्रह्म यतः स्वभावभेदाद्विज्ञानानि भिद्येरन्नित्यत उक्तं 'मेकरस'मितीति ।तदप्युभयलिङ्गाद्यधिकरणविचारे 'अनुच्छिद्यधर्मा' 'य इह नानेव पश्यती'त्यादिश्रुतीनां
विचारेण विरुद्धधर्माधारत्वसाधनादेव निरस्तं ज्ञेयम् ।भास्कराचार्यास्तु । यदि विज्ञेयं ब्रह्म सर्ववैकम्, तदा तद्विषयकं ज्ञानमुत्पद्यते, फलं
भिद्येत, नच बहूनि ब्रह्माणि सन्ति, येन तज्ज्ञानानि भिद्येरन्, अतः प्रतिवेदान्तं विज्ञानभेद
इत्याद्यङ्गानुपपन्ना, नापि 'चोदनाद्यविशेषा'दिति समर्थनं कर्तव्यम्, अचोदनालक्षणत्वाज्ज्ञान-
स्येत्याद्यङ्गस्य, विज्ञानमिहोपासनमभिप्रेतम्, प्रथमं तावत् वाक्याद्ब्रह्मस्वरूपविषयकं, ज्ञानमुत्पद्यते,
तच्च प्रमेयरूपावच्छेदकम्, घटादिविषयकप्रत्यक्षादिज्ञानवत्, उपासनं तु निर्णतिं वस्तुतत्त्वे पश्चात्
क्रियते, यथा गुरुमुपासते, राजानमुपासत इति ज्ञातस्वरूपस्य गुर्वादिरूपासनं भवति, तच्च विधि-
गम्यम्, यथा च तस्मादवश्यकत्वम्, तथा चतुर्यस्याद्ये पश्यते, तस्मादुपपन्नैव चिन्तेत्याहुः ।

इदं च सिद्धान्तेऽपि सम्मतम् ।

माध्वा रामानुजास्तबोरश्चैतच्चिन्तायामुपपत्तिमविचारयन्तोऽवसरसङ्गत्या विद्याभेदा-
भेदादेव विचारयन्ति ।

रक्षितः ।

सगुणप्राणादिषु । समन्वयेति । सगुणे मित्रे प्राणादौ च निर्युगसमन्वयविरोधापत्तेः । निराकृत-
मिति । तेनाणुभाष्योक्तमेव साधीय इति भावः । 'नैषा तर्केण मतिरापनेये'ति काठकात् । 'अनन्य-
श्रोक्ते गतिरन्यत्र नास्त्यणीयाब्रह्मत्वपर्यमणुप्रमाणात् । नैषा तर्केण मतिरापनेया श्रोक्तान्येनैव मुज्ञानाय
प्रेष्ठे'ति श्रुतिः । सावयवस्येति । एकस्य सगुणस्य । पूर्वोपरेति । भाष्येण । एकरसमिति ।
एकरसत्वादित्यत्रस्येकरसमिति भाष्यीयं धोष्यम् । अनुच्छिद्यतीति । निराकृतावयवरूपसगुणधर्माः न
विद्यते उच्छिद्यिष्यां तादृशाः अनुच्छिद्यधर्मो धर्मो यस्मैतनुच्छिद्यधर्मो आत्मा । आत्माविनाशित्वस्य 'अवि-
नाशी वोरुयमाले'त्यविनाशिपदेन प्राप्तेः । नाना पश्यति अवयवभेदं पश्यति । विरुद्धेति ।
सावयवत्वनिवयवत्वरूपविरुद्धेत्यर्थः । 'निष्कल'मिति निवयवत्वम् । 'आत्मैवेदमग्र आसी'दिति
सावयवत्वम् । भास्कराचार्या इति । आत्म इत्येव । प्रतिवेदान्तमिति पूर्ववत् । फलन्यमिति ।
'न भेदा'दिति द्वितीयस्येव कर्तव्यम् । अचोदनेति । चोदनालक्षणोऽर्थो हि धर्मः । कृत्यविषयत्वात्
ज्ञानस्य तथा । तच्चेति । ज्ञानं ज्ञाताज्ञातप्रमेययोर्ज्ञातप्रमेयमवच्छिन्नचीति तथा । घटादीति । घटविषयकं
ज्ञानं मित्रं घटविषयकं मित्रं घटविषयकाद्विद्यते घटविषयकत्वात् इति प्रत्यक्षानुमाने । अयं घटविषयकज्ञान-
मित्रपदवाच्यः इदं घटविषयकज्ञानमित्रम् । शान्दोयमिति । तच्चेति । वस्तुतत्त्वं स्वरूपरूपम् ।
विधीति । 'तस्मैव धीरो विज्ञाय प्रज्ञां कुर्वति ब्राह्मण' इति निर्णतवस्तुतत्त्वबोधापासनविधिः ।
'स समित्याणिगुरुस्त्वैवमिगच्छेन्नोत्रियं यस्तनिष्ठ'मिति गुरुपासनविधिः । 'प्रियम्वतकृतं कर्म को नु कुर्या
दिनेश्वर'मिति राजोपासनम् । तस्येति । विधेः । चतुर्यस्य फलाभ्यायसाधये पादे । चतुर्यपाते
आध्याधिकरणे वा । तस्मादिति । अमित्रज्ञानस्य विषयभेदाद्विद्यत्वादीकारात् । इयमिति । भेदाभेद
सिद्धान्तविपरिणी । एकममित्रं ज्ञानं प्रमेयरूपावच्छेदकमिति मित्रम् । सम्मतमिति । भेदाद्व इवा

भाष्यप्रकाशः ।

तत्रापि माध्वमते, उपासना नाम ब्रह्मजिज्ञासा समस्तसच्छास्त्राभ्यासरूपा, श्रवणमनने इति यावत्, सा च भक्तिसाध्यत्वाज्ज्ञानसाधनत्वाद्भक्त्यनन्तरं ज्ञानात् पूर्वं विचार्यते, ध्याना-
हत्वात् । सैव प्रथमाधिकरणे विचार्यते, समस्तसच्छास्त्रश्रवणमननाभ्यां दूरोत्सारीताज्ञानसंशय-
विपर्ययस्य ध्यानाधिकारित्वादिति । तत्र वेदोदितं ब्रह्म विषयः । तत्किमेकैकेन सर्वशाखोक्तं
ज्ञातव्यम्, स्वशाखोक्तं वेति सन्देहः । सर्वशाखोक्तं ज्ञातव्यमिति सिद्धान्तः । तेन वेद्याभेदा-
द्विद्याया अभेदसिद्धिः ।

तत्र सर्वशाखानामिदानीमग्रसिद्धत्वात् सर्वपदे सङ्कोचस्त्वावश्यकः । 'अविज्ञातं विज्ञान-
ता'मिति श्रुत्या ब्रह्मणो ज्ञानापरिच्छेद्यत्वं च श्रान्वयते । अतो यथाधिकारं यत् सम्यक् ज्ञानम्,
तदेव युक्तम् । अन्यथा अशक्योपदेशापत्तिरित्यवधेयम् ।

रामानुजास्तत्र वैश्वानरविद्यां विषयत्वेनोदाहरन्ति ।

शैवस्तु दहरविद्याम् । सा प्रतिशाखं भिन्ना, अभिन्ना वेति संशयः । शाखान्तराधिकर-
णन्यायेन पूर्वोत्तरौ पक्षावित्याह ।

भिन्नुस्तु । ब्रह्मणि निरूपितेऽर्थतस्तद्विद्यापि निरूपितैव, ज्ञानस्य विषयमात्राधीनविशे-
पत्वात्, तद् किमर्थं विद्यायाः पृथग्विचार इत्याशङ्क्य, गुणोपसंहारानुपसंहारादिभिरैकैकमिदमपि
ब्रह्मणि प्रकारतो विद्यायां संशयसम्भवादिचार इत्युक्त्वा, तत्रादौ ब्रह्मविद्याङ्गभूतानां गुणादीनां
विचारार्थम्, तथा वेदविहितत्वं विना वक्ष्यमाणसर्वपापक्षयहेतुत्ववैधक्यमाहत्वादीनामनुपपत्तेश्च
साक्षात्कारसाधारण्येन सकलब्रह्मविद्यासु विध्यादिकमस्तीति सर्ववेदान्तप्रत्ययद्वये विचार्यते, तथाच
'सर्वगृहमश्वा' इतिवदत्र व्याप्यकर्मणि द्वितीयाः, अतः सर्ववेदान्तस्य प्रत्ययं विद्यां व्याप्य,
चोदनादि, वक्ष्यमाणविधिकलादिकं प्रत्येतव्यम्, अथवा, सर्वे वेदान्तप्रत्ययाः विषयत्वेनास्य

रश्मिः ।

कृत्वा संमतम् । 'अविमक्तं च मूलेषु विभक्तमिव च स्थित'मिति गीतवाक्यात् । उपपत्तिमिति ।
भेदसिद्धान्तेऽभेदोपपत्तिम् । इतरे तु विशिष्टाद्वैते शरीरशरीरिणोरभेदोपपत्तिम् । अन्तर्यामिब्राह्मणोक्तः
शरीरशरीरिभावः । उपासनेत्यादि । नामेलव्ययम् । भक्त्यनन्तरमिति । 'यथा भक्त्येश्वरे मन'
इति वाक्यात् । मनोव्यापारविशेष उपासना । ज्ञानादिति । 'तं यथा यथोपासते' इत्यादिश्रुत्या ।
ध्यानेति । श्रवणमननकालयोज्यमानम् । दूरेति । दूरोत्सारीता अज्ञानं संशयो विपर्ययो भ्रमश्च येन
तस्य । सन्देह इति । पूर्वपक्षस्तु स्वशाखोक्तं ज्ञातव्यमिति । दूषणमाहुः तत्रेत्यादि । सम्यगिति ।
उक्तश्रुत्युक्तत्वे सति विरुद्धधर्माधारत्वं सम्यक्त्वम् । पूर्वोत्तरपक्षाविति । विद्याभेदः पूर्वपक्षः,
विद्याभेदः सिद्धान्तः । शाखान्तराधिकरणे यथा कर्मभेदः पूर्वपक्षः, कर्मैक्यं सिद्धान्तः । न्यायस्तु
पूर्वतन्त्रे द्वितीयाध्याये चतुर्थपादेस्तीत्युक्तम् । पृथगिति । अविमाणाद्वैते विषयपृथग्विचारोपि विद्याया
अद्वैतरूपत्वात् । गुणेति । आदिना अविमाणाद्वैतेषु शास्त्रदृष्ट्या विभागदर्शनं गृह्यते । उपपादनं
तत्काले विमाणाङ्गीकारश्च तैः । गुणादीनामिति । आदिना जातिधर्मो । तथेति । गुणत्वादिक्रकार-
विद्याया वेदविहितत्वम् । सर्वपापेति । आदिना शिष्टादृष्टत्वम् । सर्वेति । 'सर्वगृहमश्वास्तिष्ठन्ती'त्यत्र
सर्वगृहं कर्म चतुर्विधकर्मसु व्याप्यं सम्भवति । अत्रेति । सूत्रे । विद्यां साक्षात्काररूपाम् । व्याप्य
(व्याप्य)कर्मभूतां इति हेतोस्तां व्याप्य चोदनादि । अस्यार्थमाह भगवान् भिक्ष्वाचार्यः । वक्ष्यमाणेत्यादि ।
चोदना विधिः । आदिना फलादिकम् । आदिना अपूर्वम् । साक्षात्कारमात्रप्रत्ययवाचकत्वात्त्या

उपसंहारोऽर्थाभेदाद्विधिशेषवत् समाने च ॥ ५ ॥

ननु पूर्वसूत्रोक्तरीत्या गुणोपसंहारो न क्वचिदपि प्राप्तावसर इति सिद्धम् । दृश्यते चोपसंहारः । श्रीरामोपनिषत्सु 'यो वै ये मत्स्यकूर्माद्यवतारा' इत्यादि-
नोक्तावताररूपत्वस्य श्रीरामे, 'नमस्ते रघुवर्याय रावणान्तकराय चे'त्यादिषु 'ते'

भाष्यप्रकाशः ।

सन्तीति सर्ववेदान्तप्रत्ययम्, तथाच चोदनादिकं सर्ववेदान्तप्रत्ययविषयकमिति प्रतिज्ञा, यत्र यत्र विधिफलादिकं न श्रूयते, तत्रापि कल्पनीयमिति यावत्, कुत एतत्, अविशेषात्, चोदना-
दिमत्या वेदान्तान्तरोक्तविद्यायाः सकाशादवलक्षण्यात्, सम्भवत्येकवाक्यत्वे वाक्यभेदानौचित्य-
त्यादित्येवं व्याख्याय, सूत्रान्तराण्यप्येतस्मिन्नेवार्थे योजयित्वा, सर्वसिद्धं वेदान्ते चोदनादिसा-
धनार्थमिदमधिकरणमित्याह ।

तत्र साक्षात्कारसाधारण्येन विध्यङ्गीकारस्तु न युक्तः । 'नयमात्मा प्रवचनेन' 'श्रवणायापि
बहुमियो न लभ्य' इत्यादिषु दर्शनात्मकस्य लाभस्य जीवकृतसाधनासाध्यताया वरणकसाध्यतायाश्च
श्रावणेन तच्छब्दज्ञानस्यापि दुर्लभत्वश्रावणेन च तत्साक्षात्कारस्य विधिविषयताया वक्तुमश-
क्यत्वात्, दर्शनस्य प्रमाणवस्तुपरतत्त्वाच्च । नच द्रष्टव्यश्रुतिविरोधः । दर्शनानुकूलव्यापारे
दृशिधातोर्लक्षणया तत्र विधेश्वारिताध्यैनाविरोधात् । सूत्रव्याख्यानमप्यत एवायुक्तम् । साक्षा-
त्कारवाक्येयुक्तराया विध्ययोगेन प्रतिज्ञाया बाधात् । विद्यासु वैलक्षण्यस्यापि तत्तद्देशेन स्फुटतया
हेतोरप्यभावाच्चेति दिक् ॥ ४ ॥

उपसंहारोऽर्थाभेदाद्विधिशेषवत् समाने च ॥ ५ ॥ एवमुपासनानां द्विविधमैक्य-
मधिकारभेदेनोपसंहारं च संक्षेपेणोक्त्वा तत् प्रपञ्चयितुमुपसंहारप्रयोजनं च वक्तुं सूत्रमवतारयन्ति
नन्वित्यादि । ननु वैयर्थ्येन प्राप्ते सर्वत्र सर्वगुणानामुपसंहारे समाचारस्योक्तैर्निरूपणप्रकार-
भेदाधिकारभेदासाधारणसम्बन्धिभेदैस्तद्विवरणं कर्मोपासनासाधारण्येन कृतम्, परन्तुवेतावान्

रदिमः ।

पक्षान्तरमाह अधवेति । अस्येति । विधेः । अधिकारव्यतिज्ञा । उत्तरानुवृत्तिमाह यत्र यत्रेति ।
वेदान्तान्तरेति । वेदान्तान्तरमायवर्णं तदुक्तविद्यायाः । द्रष्टव्येति । विधौ तव्याङ्गीकारात् ।
तव्यतो वा । साक्षात्कारानुकूलव्यापारे विधिविषयत्वमित्याहुः दर्शनानुकूलेति । तत्र विधेरिति ।
दर्शनानुकूलव्यापारानुकूलव्यापार इत्यर्थात् । लक्षणाशब्दस्तु दर्शनार्थकधातुप्रयोगे फले धात्वर्थत्वान्मि-
श्रमतेन 'फलव्यापारयोर्धातोराश्रये तु तिङः स्युत' इति भूषणे लाक्षणिकार्थात् । सूत्रेति । 'सर्ववेदान्त-
प्रत्ययं चोदनादि अविशेषा'दिति त्रिपदमिदं सूत्रमङ्गीकृत्य व्याख्यानम् । अत एवेति । साक्षात्कारे
निष्पन्नावादेव । उक्तेति । अव्यवहितपूर्वोक्तरीत्या । तत्तद्देशेनेति । विद्यायां प्रकारतः संशय-
सोक्तत्वात्तत्तत्प्रकाराशेन । हेतोरिति । अविशेषरूपस्य ॥ ४ ॥

उपसंहारोऽर्थाभेदाद्विधिशेषवत् समाने च ॥ ५ ॥ नन्वित्यादीति । त इतीति ।
तुम्यमित्यर्थः । चैकैक्येनेति । उपसंहारसाधकेन अर्थाभेदरूपेणेति नोक्तं वक्ष्यमाणत्वात् । निरूपणे-
त्यादि । निरूपणेन प्रकारः प्रकरणं देशकालौ प्रकरणं तस्य भेदस्याधिकारः शिरोनतकृतः तस्य भेदः
असाधारणसम्बन्धी शिष्टः तस्य भेदः । शिष्टाचारो 'योऽन्यथासन्तमात्मान'मिति श्रुत्युक्तो भेदः तैः ।
कर्मोपेति । कर्म च उपासना च कर्मोपासना तत्साधारण्येन । निरूपणेति । 'नामरूपधर्मविशेष-

इति युष्मच्छब्दविषये श्रीव्रजनाथे रघुवर्यत्वादेरित्याशङ्क्य, तत्प्रयोजकं रूपमाह उपसंहार इत्यादिना । उक्तस्थलादिषु यः उपसंहारः, स त्वर्थस्य पदार्थस्य भगव-
ल्लक्षणस्योभयत्राप्यभेदादित्यर्थः । नन्वेवं सति मत्स्ये शरचापादिकं पुरुषे च

भाष्यप्रकाशः ।

विशेषो यत् कर्मणि निरूपणप्रकारभेदो निवारकः, उपासनायां तु रूपप्रकारभेदः, तथा तत्र दैहोऽधिकारः, इह स्वान्तरः, तत्र सम्बन्धी बाह्यः, इह तु ध्येयत्वेनेष्ट आन्तरः, तथापि तेषां गुणान्तरोपसंहाराधकता त्वविशिष्टेति तद्रीत्या यस्य कस्यचन बाधकस्य यत्र कापि सम्मवाहु-
णोपसंहारो न कचिदपि प्राप्तावकाश इति सिद्धम्, तद्विरुद्धश्च श्रीरामतापनीयेऽवतारान्तरत्वस्य दशमस्कन्धीयाकूरस्तुतौ च रघुवर्यत्वादेरुपसंहारो दृश्यते, अतो न पूर्वसूत्रोक्तं साधीय इत्याशङ्क्य, तन्निवृत्त्यर्थमस्मिन् सूत्रे वेधेभ्यनिरूपणप्रयोजनं सूत्रयन्त्रुपसंहारप्रयोजकं रूपमाहेत्यर्थः । सूत्रं व्याकुर्वन्ति उक्तस्थल इत्यादि । तत्तापनीये 'इति रामपदेनासौ परं ब्रह्मामिधीयते', 'तयोरैक्यं परं ब्रह्म कृष्ण इत्यभिधीयते' इति श्रवणादकूरस्यापि भगवति परब्रह्मत्वज्ञानस्य तत्स्तुत्यास्मिन्ने उक्तत्वात् तत्र योऽवतारान्तरत्वोपसंहारः, स भगवल्लक्षणस्य वस्तुन उभयत्रा-
प्यभेदमनुसन्धाय । अन्यथा तत्र 'परं ब्रह्म' इति न वदेत् । प्रयोजनाभावात् । तथाच येन ब्रह्ममे-
दस्तत्रानुसंहितः, तेनोपसंहारः कार्य इत्येतदर्थमित्यर्थः । अत्र पूर्वसूत्रोक्तनियमभङ्गं शङ्कते नन्वित्यादि । एवं सतीति । ब्रह्मत्वेऽनुसंहिते सति । तथाचैवं मत्स्यादिषु विरुद्धधर्मभावनै प्राप्ते स्वाध्यायसूत्रोक्तनियमस्य भगवत्त्वादिप्रहोत्रादिव्यपि सर्वशास्त्रोक्तधर्मकरणापत्तिः स्यादित्यर्थः । एतत् समाधातुं सूत्रांशं व्याकुर्वन्ति यथेत्यादि । विधिशेषाणामित्यत्र बहुव्रीहिः । आज्ञायस्य क्रियार्थत्वात् । समान इति । तुल्ये । चोऽप्यर्थः । एवञ्च अर्थाभेदात् समानेऽप्युपसंहारो

रक्षिः ।

पुनरुक्तिनिन्दाशक्तिसमाप्तिवचनप्रायश्चित्तान्यार्थदर्शनाच्छाखान्तरेषु कर्मभेदः स्यादित्यत्र नामादयः कर्मभेदकाः श्रुताः । तत्र कर्मणि निरूपणप्रकारभेदः धर्मविशेषशब्दोक्तः । 'कारीरीवाक्यान्यधीयानास्तै-
तिरीया भूमौ भोजनमाचरन्ति । अपरे शाखिनो नाचरन्ति । तथाग्रिमधीयानाः केचिदुपाध्यायस्योद-
कुम्भमाहरन्ति अपरे ने'त्येवम् । दैह्य इति । अशक्तिः अभेदे सर्वशाखाप्रत्ययमुपसंहर्तुमशक्तेर्न शक्नुवन्तीति दैह्यः । आन्तर इति । सद्दीरूपः । 'यद्यद्विये'तिवाक्यात् । बाह्य इति । रूपम् । एकस्यां शाखायामग्नीषोमीयमेकादशकपालमामनन्ति । एकस्यां द्वादशकपालम्, एवं भिन्नं रूपं कथमिव न कर्मभिन्नं भविष्यति । ध्येयत्वेनेति । 'योऽन्यथा सन्तमात्मान'मिति श्रुतेः । तद्रीत्येति । सूत्रो-
क्तरीत्या । यस्यकस्यचनेति । पूर्वपक्षत्वान्नामरूपसूत्रोक्तसमाहारद्वन्द्वार्थो न स्वीकृत इति भावः । गुणोपेति । तेन पूर्वसूत्रोक्तरीत्येतस्य न 'दर्शयति चे'ति सूत्रोक्तरीत्येत्यर्थः । किन्तुक् एवार्थ इत्युक्त-
प्रायम् । दृश्यत इति भाष्यं निवृण्वन्तिस्म तद्विरुद्ध इति । उपसंहारेति । 'तत्प्रयोजकं रूपमाहे'ति भाष्यार्थ उक्तः । तत्तापिनीय इति । रामतापिनीये गोपालतापिनीये च । येनेति । अधिकारिणा । विधेः शेषाणामिति पृथीतित्युपाशङ्कानिवृत्त्यर्थमाहुः विधीति । विधिराज्ञाप्रतिपादकः सद्धर्मत्वाच्छेषो येषामग्निहोत्रादीनाम्, 'यज्ञो वै विष्णु'रिति श्रुतेर्धर्मिणामिति बहुव्रीहिरित्यर्थः । आज्ञायस्येति । वेदस्य विधिसहितस्य व्यतिरिक्तस्य । क्रिया यागादिः । चोऽप्यर्थ इति । तत्तुल्यते समाने चेति पाठो

श्रुद्धादिकं भावनीयं स्यादिति चेत्, तत्राह विधिशेषवदिति । यथा विधिशेषा-
णामग्निहोत्रादीनामग्निहोत्रत्वादिलक्षणे धर्मे समानेऽपि सन्ति स्वस्वशास्त्रोक्त-
प्रकारकस्यैव करणम्; नान्यशास्त्रोक्तधर्मोपसंहारः, एवमिहापि तत्तदवतारो-
पासकस्य तत्तदसाधारणधर्मवत्त्वेनैवोपासनम्, नान्यावतारधर्मवत्त्वेनापीत्यर्थः ।

यद्वा । मत्वर्थीयो वत्प्रत्ययोऽत्र । तथाच विधिशेषोऽर्थवादः, तद्वत्सत्समानं
च भवति यत्, तत्र चोपसंहार इत्यर्थः ।

अत्रैवं ज्ञेयम् । एकस्यां श्रुतौ यस्य कर्मणो यत् फलमुच्यते, तदितरस्यां
तस्यां तस्यैव कर्मणस्तदितरत् फलमुच्यते । एवं सन्ति द्वितीयश्रुत्युक्तफलका-
मनयापि तदेव कर्म कर्तव्यं भवतीति तत्फलसाधकत्वस्योपसंहारः । यथा

भाष्यप्रकाशः ।

विधिशेषवदिति सूत्रयोजना । तथाचात्र श्रीरामादिष्ववतारान्तरत्वं तेन तेन रूपेण तत्तत्कर्म-
कर्तृत्वमित्येवमुपसंहृतम्, न तु असिन् रूपे तद्रूपत्वमनेन रूपेण तत्तत्कर्मकर्तृत्वं वा, तदप्यधि-
कारभेदात्, ब्रह्मत्वानुसन्धानस्यैव मुख्यत्वेन तत्र ज्ञानमार्गीयाधिकारात् । भक्तिमार्गीयाधिकारे
तु मत्स्यादिरूपस्यैव प्राधान्येन सम्बन्धिप्राधान्यान्नोपसंहारः । अतः पूर्वसूत्रोक्तनियमस्यामङ्गाज-
त्वंदुक्तरीत्या तद्भावनप्राप्तिः, न वाग्निहोत्रादिषु शास्त्रान्तरीयधर्मप्राप्तिरित्यर्थः ।

असिन् पक्षे गुणोपसंहारप्रयोजनं न स्फुटं भवतीत्यतस्तदर्थं 'वसात् भारत सर्वात्मे'त्यस्य
सुबोधिनीमनुसृत्य व्याख्यानान्तरमाहुः यद्वेत्यादि । मत्वर्थीयो वत्प्रत्ययोऽत्रेति । वत्सदृशः
प्रत्ययो वत्प्रत्ययः । सोऽत्र मत्वर्थीय इत्यर्थः । असिन् पक्षे विधिशेष इत्यत्र पष्ठीतत्पुरुषः ।
समानपदमेकार्थकम् । चः समुच्चये । एतमर्थं तथाचेत्यादिना गृहीत्वा विभजन्ते अत्रैव-
मित्यादि । तत्फलसाधकत्वस्येति । श्रुत्यन्तरोक्तफलान्तरसाधकत्वस्य । उदाहरणमाहुः यथा

रश्मिः ।

भविष्यति । समानेऽपि सतीति पाठः । अग्निहोत्रादीनामग्निहोत्रत्वादिलक्षणे धर्मे समानेऽपीत्यर्थः । अतः
इत्यादि । नामरूपसूत्रोक्तानामरूपधर्मविशेषपुनरुक्तिनिन्दाऽश्रुत्यादीनां समाहारद्वन्द्वार्थस्योपसंहारप्रति-
बन्धकस्यात्र सत्त्वात्पूर्वसूत्रेत्यादि । यत्किञ्चिन्नामत्वादेः प्रतिबन्धकत्वस्यानङ्गीकारात् । त्वदुक्तरीत्येति ।
मत्स्यादिषु विरुद्धधर्मभावेन प्राप्त इत्युक्तरीत्या । विरुद्धधर्माभावनस्याव्यवहितपूर्वोक्तं 'तथाचे'त्यादिप्रकाशो-
क्तत्वात् । तद्भावनप्राप्तिर्विरुद्धधर्माधारत्वभावनप्राप्तिः । गुणोपेति । गुणोपसंहारः प्रयुज्यतेऽनेन ।
'करणाधिकरणयोश्चे'ति ल्युट् । न स्फुटमिति । कर्मरूपे भगवति शास्त्र्यधिकारोभिन्नभिन्नाग्निहोत्रेऽग्नि-
होत्रत्वस्य जातिरूपस्य सत्त्वादभेदेऽनियामकेऽनिष्ट उपसंहारः प्राप्नोति, एवं दार्ष्टान्तिके रघुर्यस्य
मत्स्यादेव्यावतारत्वेनाभेदेऽनिष्ट उपसंहारः स्यादतो न स्फुटमतोऽभेदादुपसंहारः इत्यन्वयमकृत्वाऽभेदात्
समानत्वेऽर्थवादवत्त्वे च, नियामके च, सत्युपसंहारः इत्येवं स्फुटगुणोपसंहारप्रयोजकार्थम् ।
सुबोधिनीमिति । (अतो । धर्मचतुष्टययुक्तत्वेन गुणोपसंहारन्यायेन तादृशः श्रोतव्यः) ।
यत्सदृश इति । मनुषो मस्य वकारे कृते वतिसदृशो मनुर्भवति सौत्रः । मध्यमपदलोपी
समासः । निरवकाशं बाहुलकं वा क्वचिदन्यदेवेति । पष्ठीति । विधेरर्थवादः, शेष इति ।
'विधिना त्वेकवाक्यत्वादिति । जैमिनिसूत्रादिति भावः । समुच्चय इति । यथा 'यद्वैभेदेवेने'

श्रुतिबलाग्निर्णीयते, तथा विरुद्धधर्मवत्त्वमपि तत एव तथेत्यर्थः । तेन वस्त्वेष तत्तादृशान्तव्यमिति भावः ॥ ६ ॥

न वा प्रकरणभेदात् परोवरीयस्त्वादिवत् ॥ ७ ॥

पूर्वसूत्रोक्ताशङ्कानिराकरणं वा विकल्पेन पूर्वोक्तात् प्रकारान्तरेण कर्तव्यमित्याह न वेति । तमेवाह प्रकरणभेदादिति । अत्रायं भावः । श्रुतिप्रामाण्यात् यावत्तदुक्तधर्मवद्ब्रह्मेति मन्तव्यम् । एवं सति यादृशोऽधिकारिणो यादृग्वेद्यं रूपम्, तादृशस्य तस्य तादृक् तन्निरूपयति प्रकरणभेदेन । तथाच ज्ञानप्रकरणे ज्ञानाधिकारिणो यादृग्रूपं ज्ञेयम्, तादृक् तस्मै निरूपयति 'अदृश्यमग्राह्यमित्यादिरूपा श्रुतिः । भक्तिप्रकरणे तु भक्तेर्यदुविधत्वात् यादृग्यादृग्भक्तानां यादृग्यादृक्तवन्तुभयविषयः, तादृक्तादृक् तन्निरूपयति अथर्वणोपनिपदिति । अत्र दृष्टान्तमाह परोवरीयस्त्वादिवदिति । 'अस्मिन् मे लोकेऽर्धकस्या'दिति कामवत् आराग्राधान्तरदीक्षा पूर्वमुक्ता । तदग्रे 'परोवरीयसीमवान्तरदीक्षाभु-

भाष्यप्रकाशः ।

निवृत्त्या अपेते ब्रह्मत्वेऽर्थाभेदरूपहेतोस्ततो निवृत्त्यादुपसंहार एव न स्यादिति भावः । समाधिं व्याचक्षते एकेत्यादि । सिद्धमाहुः तेनेत्यादि । तथाच शब्दबलकृतनिर्णयसोभयत्रापि तुल्यत्वात् सिद्धे ब्रह्मत्वेनाभेदे 'एकोऽहं बहु स्या'मिति श्रुत्या ब्रह्मैव स्वेच्छया 'विज्ञानमेकमुद्रयेव विभाती'ति न्यायेन जीवप्रज्ञापराधात् तथा भातीति ब्रह्मत्वप्राधान्येनोपासनायां नोपसंहारबाध इत्यर्थः ॥ ६ ॥

न वा प्रकरणभेदात् परोवरीयस्त्वादिवत् ॥ ७ ॥ पूर्वसूत्रे 'अन्यथात्वं शब्दा'दित्यंशेन यदाशङ्कितम्, तस्मैवास्मिन् सूत्रे प्रकारान्तरेण परिहारमाहेत्याशयेन व्याकुर्वन्ति पूर्वसूत्रेत्यादि । विकल्पेनेत्यस्यैव विवरणं पूर्वोक्तादित्यादि । तथाच अन्यथात्वं प्रकरणभेदाद्वा नेति सूत्रयोजना । हेतुं विवृण्वन्ति अत्रायमित्यादि । उपनिपदितीत्यन्तम् । तथाच ब्रह्मणि सर्वत्र सर्वगुणसत्त्वेपि न सर्वत्र सर्वं प्रकटयतीति प्रकरणभेदेन तत्तद्रूपतदीयतत्तद्गुणकथनादवगम्यते, तथा सति तत्तदधिकारिणात्तत्तद्गुणा एव तत्र भावनीया इति स्वरूपाणामन्यथात्वाभावात् तस्मिंस्तत्तदुपास्ये रूपे तदेकत्वतदेकरसत्वयोरनपायाच्चाब्रह्मत्वम् । अत एव 'अपि संराधनं'सूत्रे 'ज्ञानप्रसादेने'ति श्रुत्या ज्ञानाधिकारिणो निष्कलदर्शनम्, भक्त्याधिकारिणोऽर्जुनस्य 'अनेकग्राहदरे'ति स्पृत्या तद्दर्शनमुक्तमिति सङ्गच्छते । तस्माच्चात्र शङ्केत्यर्थः । अत्र दृष्टान्तमाहेति । एवं श्रुत्याशये विनिगमकं दृष्टान्तमाहेत्यर्थः । विषयवाक्योदाहरणेन दृष्टान्तं

रदिमः ।

येयात्, यः कामयेतामुष्मिन् मे लोकेऽर्धुकं स्यादिति चतुरोऽथ त्रीनथ द्वाव-
धैकमेधा वै परोवरीयस्यचान्तरदीक्षेति पठितम् । अस्य दीक्षाप्रकरणे पठितत्वात्
दीक्षां विनोक्तरीत्या व्रते तु न परोवरीयस्त्वम्, एवं भक्तिप्रकरणीयानामथर्व-
णोपनिषदाद्युक्तरूपाणां न भक्तिरहितोपास्यत्वम् । ज्ञानसाधनत्वेन विष्णुस्मर-
णादावपि क्रियमाणे भक्तित्वं नेति ।

भाष्यप्रकाशः ।

विष्णुवन्ति अस्मिन्नित्यादि । इदं वाक्यं तैत्तिरीयसंहितापृष्ठाकाण्डद्वितीयाध्यायस्यम् । अर्थस्तु,
अहीनाल्पे सोमयागे अहीनसत्रे च उपसदिनसंख्यां पूर्वं विधाय तेषु दिनेष्वचान्तरदीक्षा-
ङ्गव्रतपानस्तनसंख्यां विधत्ते, तत्राचान्तरदीक्षा द्विविधा, योऽस्मिन् लोके समृद्धिशीलं फलं
कामयेते, तस्मादाचान्तरदीक्षा, सोमकयदिने सायमेकस्तनम्, अपरेद्युः प्रातर्द्वौ स्तनौ, सायं
त्रीन् स्तनान्, परेद्युः प्रातश्चतुः स्तनान्, एवं पाने आराग्राचान्तरदीक्षा सिध्यति । सा पूर्वमुक्ता ।
आरं बलीवर्दप्रतोदनलोहम्, तद्वदग्रं मुखं यस्याः सा आराग्रा । तदग्रे परोवरीयसीवाक्येऽन्या ।
तत्र विपरीतं व्रतम्, सोमकयणदिने चतुरः स्तनान् दुह्युः, अपरेद्युः प्रातस्त्रीन्, सायं द्वौ,
परेद्युः प्रातरेकमित्येवं दिनत्रय इति । तेन सिद्धमाहुः अस्याेत्यादि । तथाच तच्चङ्गिकमर्ता
तथा तथोपासनापरिपाके तत्र ब्रह्मत्वस्यानुभवाभावाद्ब्रह्मत्वशङ्कोदयः । अभक्तशङ्कामात्रेण तु न तत्र
तद्वाध इति तेषां ब्रह्मत्वं निर्विघ्नमित्यर्थः । ननु ज्ञानार्थमपि विष्णुस्मरणादेः क्रियमाणत्वाद्
कथं न तेषां रूपाणां भक्तिरहितोपास्यत्वमित्यत आहुः ज्ञानेत्यादि । इदं भक्तिहंसे
प्रपञ्चितम्, अतो नात्र व्युत्पाद्यते ।

रश्मिः ।

सूत्रम् । विषयेति । परोवरीयस्त्वं विशेषेण सिनोति वध्नातीति विषयस्तत्प्रतिपादकवाक्यस्योदाहरणेन ।
तैत्तिरीयेति । कचिदध्यायशब्दः यथा महीधर्या शाखाभेदेन । उपसदिनेति ।
अचान्तरेति । अचान्तरा दीक्षा तस्या अङ्गव्रते पाने स्तनानां संख्यां एकत्वद्वित्वत्रित्वचतुष्टय-
संख्याम् । समृद्धीति । अर्धुकपदार्थः । सोमेति । 'अरुणया विह्वाक्ष्या एकहायन्या सोमं त्रीणाति'
तदिने । यस्या इति । दीक्षायाः । तेन दीक्षारूपदृष्टमिति ज्ञायते । अस्याेत्यादीति । अस्य परोवरीयसः ।
परोवरीयो व्रतम्, दीक्षान्तःपातित्वात् । उक्तरीत्येति । स्तनपानोक्तरीत्या । व्रते तु नेति । यतः
परोवरीयसी दीक्षेति भावः । भक्तीति । भक्तिप्रकरणं 'किं भजन'मिति प्रश्ने, 'भक्तिरस्य भजनं तदि-
हामुग्रफलमोगनैराशयेनामुष्मिन्मनःकल्पनमेतदेव च नैष्कर्म्य'मिति श्रुतेः । भक्तिप्रकरणीयानां गोपाल-
कृष्णगोविन्दानाम् । आदिना यजुराद्युक्तरूपाणाम् । अथर्वणशब्दः स्वार्थेणप्रत्ययान्तः । हुस्वश्छान्दसः ।
न भक्तीति । उपासनाशेषरूपा भक्तिः । श्रीभागवते 'यद्यनीशो पारयितु'मित्यादिनैकादशस्कन्ध
एकादशेऽध्याये । एवमुपासनायाः विमूर्तिविषयकत्वं यत्तद्वारयन्ति, परिपक्वोपासनायाः मनःकल्पनरूप-
भक्तित्वोक्त्या । तथाचेति । भक्त्या मनोव्यापारविशेषोपासनापरिपाके मनःकल्पनरूपत्वाद्भक्तित्वमिति
तत्र भक्तिविषये ब्रह्मत्वस्य पुरुषोत्तमत्वस्यानुभवाद्ब्रह्मत्वशङ्कोदयः ब्रह्मपिन्त्रविमूर्तित्वशङ्कोदयः ।
विषये ब्रह्मत्ववत् उपासकेषु भक्तत्वं प्राप्तमित्याशयेनाहुः अभक्तेति । तत्र तदिति । उपासना-
विषयेऽब्रह्मत्वबोधः । उपासनाङ्गभक्तावुक्त्वा ज्ञानाङ्गभक्तावाहुः नन्वेति । 'यथा यथात्मा परिमृज्यतेऽसौ
मनुष्यगाथाश्रवणाभिधानैः । तथा तथा पश्यति वस्तु सूक्ष्मं चक्षुर्यैवाञ्जनसंप्रयुक्त'मितिवाक्याज्ज्ञानार्थमि-
त्यादिः । तेषामिति । ज्ञानविषयाणां रूपाणाम् । ज्ञानेत्यादीति । भक्तित्वं नेति । किन्तुपासनाशे-

अथवा । पूर्वसूत्रेण सर्वरूपेषु मिथः सर्वधर्माणामुपसंहारः प्राप्तः । स चैकान्तिकभक्तानुभवविरुद्ध इत्यत्र व्यवस्थितविकल्पमाह न वेत्यादिना । सर्वेष्ववतारेषु भगवदवतारत्वेन साधारणी भक्तिर्यस्य, स सर्वत्रोपसंहारं करोतु नाम । यस्त्वेकान्ती, तस्य लेहोत्कर्षणान्तःकरणमेकस्मिन्नेव रूपे पर्यवसितमिति रूपान्तरमन्तःकरणारूढं न भवत्येवेति नोपसंहारसम्भावनापीति । तदेतदुच्यते न वेत्यनेन । तत्र हेतुः । प्रकरणभेदादिति । श्रुत्यादिषु तत्तदधिकारिणमुद्दिश्य तत्तत्प्रकरणमुक्तम् । तेनात्र प्रकरणपदेन अधिकार उच्यते । एवं सत्युपासकादिभ्य उक्तरीत्योत्कृष्टाधिकारादित्यर्थः सम्पद्यते । परोवरीयस्त्वादिवदिति । परस्मात्परश्च, घराच वरीयानिति परोवरीयानुद्धीयः । तथाचाक्ष्यादित्यादिगतहिरण्य-इमश्चुत्वादिगुणविशिष्टोपासनाया अप्युद्धीयोपासनत्वेन साम्येपि सर्वोत्कृष्ट-

भाष्यप्रकाशः ।

अथ पूर्वसूत्रेणैवोक्ताशङ्कानिवृत्तावस्य न तथावश्यकत्वमित्युच्यते प्रकारान्तरेण ध्वन्याचक्षते अथवेत्यादि । पूर्वसूत्रेणेति । उपसंहारसूत्रेण । इत्यत्र व्यवस्थितविकल्पमाहेति । इति हेतोरस्मिन् सूत्रे तथाहेत्यर्थः । व्यवस्थास्वरूपं स्फुटीकुर्वन्ति सर्वेष्वित्यादि । तदेतदिति । व्यवस्थितं विकल्पनम् । तत्र हेतुरिति । व्यवस्थायां हेतुः । नन्वस्तु व्यवस्थायामधिकारभेदस्य हेतुत्वम्, तथाप्यनुपसंहार उत्कृष्टाधिकारो हेतुरिति कथं गम्यते इत्याकाङ्क्षायां दृष्टान्तेन गम्यते इति बोधनाय दृष्टान्तमुपन्यस्य व्याकुर्वन्ति परस्मादित्यादि । छान्दोग्ये प्रथमप्रपाठके प्रवाहणेनोद्धीयकुशलत्वमेनोद्धीयविद्यासमाप्तायुक्तम् । 'आकाशो धेवैभ्यो ज्यायानाकाशः परायणम्, स एष परोवरीयानुद्धीयः, न एषोऽनन्त' इति तद्विद्यायमेवाक्ष्यादित्यादिप्रतीकोपा-
रक्षिः ।

पमक्तित्वम् । पूर्वसूत्रेणेति । उपसंहारसूत्रेण । उक्ताशङ्का अर्थभेदे रघुवर्ये शृङ्गादिभावनाशङ्का तस्याः विरुद्धधर्माश्रयत्वमन्तरापि 'विधिशेषव'दितिदृष्टान्तबलेन निवृत्तौ । न तथेति । न मुख्यत्वेन प्रकारेण । दृष्टान्तबलेन शङ्कानिवृत्तावपि प्रकरणभेदस्य सत्त्वादिति भावः । नचामिहोत्रप्रकरणत्वेन भेदाभाव इति शङ्कम् । अस्तु, परन्तु तथावश्यकत्वं नेति । किञ्च, सौत्रादिशब्दार्थो नेत्युच्यते । उपसंहारेति । अन्यथात्वसूत्रेणेति नोक्तम् । तत्र विरुद्धधर्माश्रयत्वेन शङ्कानिवर्तनात् । ननु तत्र प्रकरणप्राप्तियथाकथञ्चिदिति । तेनोपसंहारसूत्रेऽर्थभेदेऽप्युक्ताशङ्का दृष्टान्तबलेन निवृत्ता । अन्यथात्वसूत्रे साशङ्का विरुद्धधर्माश्रयत्वेन निवृत्ता । अत्र प्रकरणभेदेन निवृत्ता । पक्षान्तरे दृष्टान्तबलेन निवृत्तिपक्षे यथाकथञ्चित्प्रकरणभेदेन निवृत्तिमाश्रित्याधिकारभेदेन शङ्का निवर्त्यत इति । पूर्वसूत्रे 'अन्यथात्वं शब्दा'दित्यंशेनेत्यादिप्रकाशस्त्वविरुद्धः । भाष्ये । ननु प्रकरणस्य उपसंहारसूत्रे 'सखशाखोक्तप्रकारकसैव'त्यत्र सन्निवेशेन पुनरुक्तिरित्याशङ्काहुः श्रुत्यादिष्विति । उच्यते इति । हेतुतासम्बन्धरूपलक्षणयोन्यते । 'उद्धी-
येति । इदं विशेषणमुद्धीयविद्यावकृत्वेन । 'शिलकः शालावत्यधैकितायनो दातव्यः प्रवाहणो जैवलिः' । अनेतरे श्रोतार इति । तथाचेति भाष्यं विवृण्वन्ति स्म तद्विद्यायामिति । 'ओमित्येतदध्वरमुद्धीयमुपासीतोमिति शुद्धापती'त्यादिनोक्तोद्धीयविद्यायाम् । अक्ष्यादित्यादीति । आदित्यश्च अक्षि च अक्ष्या-

त्वेनैवोद्गीथो भासत इति न हिरण्यश्मश्रुत्वादिगुणोपसंहारः परोवरीयस्त्व-
गुणविशिष्टोद्गीथोपासनायाम्, एवं प्रकृतेपीति ॥ ७ ॥

संज्ञातश्चेत्तदुक्तमस्ति तु तदपि ॥ ८ ॥

एकान्त्यनेकान्तिनोरपि श्रीरामोपासकत्वादिसंज्ञा त्वविशिष्टेत्येकान्तिनो-
प्युपसंहारो युक्त इत्याशङ्कोत्तरं तु 'न वा प्रकरणभेदा'दित्यनेनैवोक्तम् । संज्ञा

भाष्यप्रकाशः ।

सनाप्युक्ता, अतस्तत्र हिरण्यश्मश्रुत्वादिगुणसत्त्वेपि सामगतिपरंपराविश्रान्तिस्थानभूतपरोवरीय-
स्त्वगुणविशिष्टोपासकस्य ते गुणा नैतस्मादुत्कृष्टत्वेन भान्तीति न तदुपसंहारः, तथा तत्तदेका-
न्तिन उपास्ये रूपे गुणान्तरसत्त्वेपि तेषामुत्कृष्टत्वेन मानामावाजोपसंहार इत्यर्थः ॥ ७ ॥

संज्ञातश्चेत्तदुक्तमस्ति तु तदपि ॥ ८ ॥ पूर्ववृत्तेऽधिकारभेदेनोपसंहारानुपसंहारौ
व्यवस्थापितौ, तां व्यवस्थामेव दृढयितुं किञ्चिदाशङ्क्य परिहरतीत्याशयेन पठित्वा व्याकुर्वन्ति
एकान्तीत्यादि । उक्तमिति । रूपप्राधान्यवानेकान्ती, प्रसत्त्वप्राधान्यवानेकान्ती, तयोरुक्तसं-
रश्मिः ।

दित्यौ अक्ष्यादित्यौ आदी यस्य 'य एषोऽक्षिणि पुरुषो दृश्यत' इति श्रुत्युक्तस्याक्षिपुरुषस्य सोक्ष्यादि-
त्यादिः सप्रतीकः तस्योपासनाः । प्युक्ता इत्यत्र 'वष्टिभागुरिहोप'मित्यल्लोपः । अतस्तत्रेति । उक्तत्वात्
तत्र आदित्यरूपप्रतीके । आदिना हिरण्यकेशत्वसर्वसुवर्णत्वोदितिनामत्वानि । सामगतीति । 'त्रयो
होद्गीथे कुशला घम्बुः शिलकः शालावत्यथैकितायनो दाल्म्यः प्रवाहणो जैवलिरिति, ते होद्युद्धीथे वै
कुशलाः स्मो, हन्तोद्गीथे कयां वदाम इति । तथेति ह समुपविशुः । स ह प्रवाहणो जैवलिरुवाच,
भगवन्तावमे वदेताम्, प्राक्षणयोर्वदतोर्वाचं श्रोष्यामीति, स ह शिलकः शालावत्यथैकितायनं दाल्म्यं
उवाच, हन्त त्वा पृच्छानीति, पृच्छेति होवाच, का सामो गतिरिति, स्वर इति होवाच, स्वरस्य का ग-
तिरिति, प्राण इति होवाच, प्राणस्य का गतिरिति, अन्नमिति होवाच, अन्नस्य का गतिरिति, आप इति
होवाच, अपां का गतिरिति, असौ लोक इति होवाच, अमुष्य लोकस्य का गतिरिति, न स्वर्ग लोक-
मतिनयेदिति होवाच, स्वर्गं वयं लोकः सामाभिसंस्थापयाम' इति सामगतिपरम्परा तस्या विश्रान्ति-
स्थानमृतः । 'अस्य लोकस्य का गतिरिति, आकाश इति होवाच, सर्वाणि ह वा इमानि भूतान्याका-
शादेव समुत्पद्यन्ते' इत्यादिनोक्ताकाशः । अग्रे गतिवचनाभावात् । स एव परोवरीयस्त्वविशिष्टः । 'स
एष परोवरीयानुद्गीथ' इति श्रुतेः । तस्योपासकस्य । श्रुतौ शिलकः नामतः शालावत्यः शलावतोऽपत्यं
छान्दसो ण्यः गर्गादिभ्यो यञ् । चैकितायनः चिकितायनस्यापत्यं छान्दसः प्रत्ययोण् कचिदुत्सर्गोपि
विशेषस्य बाधक इतीजं बाधित्वाण्वा । दाल्म्यो नामतः गोत्रतो वा । प्रवाहणो नामतः । जैवलरुवाच
जैवलिः अत इन् । वदतां वदेतामित्यर्थः । द्विवचनस्थाने एकवचनं छान्दसम् । गतिः कारणम् ।
प्राणो चलम् । असौ लोकः स्वर्लोकः । न स्वर्ग लोकमतिनयेदिति । स्वर्लोकमतीत्याश्रयान्तरं न
प्रापयेत् । स्वर्गमित्यादि । अतो वयमपि स्वर्लोकं प्रति साम अभिसंस्थापयामः । स्वर्गलोकप्रतिष्ठितं
साम जानीम इति । त इति । हिरण्यश्मश्रुत्वादयः । एतस्मात् परोवरीयस्त्वगुणात् । तदुपेति ।
तेषां अनधिकारोपाधिकातुत्कृष्टत्वेन मातानां धर्माणामुपसंहारः ॥ ७ ॥

संज्ञातश्चेत्तदुक्तमस्ति तु तदपि ॥ ८ ॥ भाष्ये । श्रीरामोपासकत्वादिसंज्ञेति ।

तु लौकिकी, अधिकारस्त्वान्तरः । स एव बलीयानिति । संज्ञैकत्वस्य हेतोरन्व-
यव्यभिचारमाह अस्ति तु तदपीति । प्रमितभेदेष्वप्युपासनेषु परोवरीयस्त्वा-
दिषु संज्ञैकत्वमुद्गीथोपासनेत्यस्तीत्यर्थः ॥ ८ ॥

भाष्यप्रकाशः ।

ज्ञैकत्वेनोपसंहारप्रयोजनकहेतुचतुष्टयसिद्धौ रूपप्राधान्यकृताधिकारमात्रस्याप्रयोजकत्वात्तथेत्याशङ्को-
चरं त्वतिप्रसङ्गवारकतयावश्यकत्वेन अधिकारस्योपसंहारनियामकतासमर्थनादुक्तम् । संज्ञैकत्वस्ये-
त्यादि । अधिकारस्यान्तरत्वेऽपि प्रमाणेष्वगणनान्न संज्ञातो बलीयस्त्वमित्याशङ्क्य तस्य तथात्वमाहे-
त्यर्थः । प्रमितभेदेष्वित्यादि । छान्दोग्ये 'अमित्येतदक्षरमुद्गीथमुपासीत' त्युद्गीथावयवं प्रणवं
प्रस्तुत्य, तस्य रसतमत्वादिगुणोपपत्त्याख्यानपूर्वकं 'देवासुराः संयतिर' इत्यादिना, 'अथ ह य
एवायं मुख्यः प्राणस्तमुद्गीथमुपासाञ्चकिर' इत्युद्गीथावयवप्रणवविषयमुपासनमुच्यते । तथा
आदित्याक्षिपुरुषप्रतीककम्, तथा आकाशमुपक्रम्य परोवरीयस्त्वगुणकम् । याजसनेयके तु
'हन्तासुरान् यज्ञ उद्गीथेनात्ययामे'ति कृत्स्नमुद्गीथं प्रस्तुत्य, 'अथ हेममासन्वं प्राणमूचुस्त्वं न
उद्गामे'त्यादिना कृत्स्नोद्गीथविषयमासनोपासनमुच्यत इति प्रकरणभेदविषयभेदान्मां प्रमित-
भेदेष्वपि तेषु सा संज्ञास्ति, उपसंहारहेतुर्विधावेद्योरभेदस्तु नास्तीति न संज्ञामात्रेणोपसंहारः

रदिमः ।

देवदत्तेतिसंज्ञा इत्यादिप्रयोगे योगे रूढौ च संज्ञाशब्ददर्शनात्समुदायशक्तिरवयवशक्तिर्वा संज्ञेति तथा ।
धर्माणां जात्यतिरिक्तानां स्वरूपत्वमतः संज्ञात्वमपीति । शब्देन्तर्भावोऽपि संज्ञाशब्द इति प्रयोगात् । प्रकृते
संज्ञात इति । प्रमाणभूतशब्दरूपातः । तस्येत्यादि । अधिकारस्य बलीयस्त्वं सद्हेतुत्वेनाहुः । भाष्यार्थस्तु
संज्ञास्त्वविशिष्टेत्युक्तभाष्यसिद्धस्य संज्ञैकत्वस्य हेतोः उपसंहारकर्ता व्यवस्थाभाववान् संज्ञैकत्वादस्यो-
क्तारामोपासके साध्याभाववद्वृत्तित्वलक्षणं व्यभिचारमाहेति । भाष्ये । प्रमितेत्यादि । प्रमिताः प्रकारा
येषामुपासनानां तेषु । यत्परोवरीयस्त्वं गुणः परोवरीयस्त्वादगुणेषु । आदिनाक्ष्यादित्यप्रतीके गता
हिरण्यश्मश्रुत्वादयो गुणाः । सौमत्वात्परोवरीयस्त्वस्यादित्वम् । तत्र साध्याभाववति हेतुः संज्ञैकत्वं
किं साध्याभाववदित्यत आहुः उद्गीथेति । उद्गीथोपासने उद्गीथोपासकत्वरूपे साध्याभाववतीत्यर्थः ।
अत्यस्ति अत्यन्तमस्त्यन्यापेक्षया । अप्यस्तीति वा पाठः । तत् सूत्रीयं सिद्धं संज्ञैकत्वं हेत्वाभास-
रूपं तु अस्त्यपि । अपिरुद्गीथोपासनरूपपदार्थसम्भावने । प्रकृते । तदेतदाहुः छान्दोग्ये अमित्यादि ।
उद्गीथावयवमिति । उद्गीथोऽष्टमो रसतमः तस्मातिश्वरसस्य रसा अवयवा इति । प्रणवपदं
अष्टरूपाभिप्रायेण । अन्यथाष्टमपदं निरर्थकं स्यात् । पञ्चाध्याय्या'मष्टकृष्णा भवन्ती'ति सुचोधिन्वामिति
प्रतिमति । सर्वमावेपि सारसर्वभाव इत्यपि । तस्येत्यादि । तस्य प्रणवस्य । 'तस्योपपत्त्याख्यानेमेपां
भूतानां पृथिवी रस' इत्यादिश्रुतेः रसतमत्वादिगुणैरुपपत्त्याख्यानं तत्पूर्वकम् । अत्ययामेति । अतिपूर्वः
अय गतौ पदव्यत्ययः । प्रमितेति । प्रमिता भेदाः प्रकारा येषामुपासनानां तेषु । तेष्विति उपासनेषु ।
परोवरीयस्त्वादगुणेषु च । ते च ते च ते तेष्विति विग्रहात् । तत्रापि उद्गीथोपासन उक्तरूपे
साध्याभाववति एकत्वमेकवचनलभ्यं संज्ञैकत्वसेलप्रेत्याशयेनाहुः सा संज्ञेति । एकत्वं विवक्षितम् ।
प्रकृत्यर्थः प्रत्ययार्थे सामानाधिकरण्यसम्बन्धेनान्वेति । 'एकं रूपं रसात्यय'मित्यत्रेव । संज्ञाशब्दाधिकार-

भाष्यप्रकाशः ।

प्रयोक्तुं शक्यते, अतो न पूर्वोक्तव्यवस्थाभङ्ग इत्यर्थः । एवमन्यथात्वसूत्रेण परोवरीयः सूत्रप्रथम-
वर्णकेन च वैधैक्यवाधकं परिहृतम्, तद्वितीयवर्णकेन संज्ञासूत्रेण च समाचारसूत्रोक्ता अधिकार-
स्योपसंहारनियमहेतुता प्रपञ्चितेति चतुःसूत्र्यां परापरविद्यासाधारण्येन तौ निर्णीतौ । एवमत्र
साध्यायसूत्रमारभ्य पद्भिः सूत्रैरुपसंहारप्रकारो विचारितः । तेनात्र गुणोपसंहारो विषयः । स
च सर्वैः सर्वेपूर्वासेषु पुरुषेषु सर्वेषां गुणानां कर्तव्यः, उत तैस्तैस्तेषु तेषु तेषां तेषामिति संशयः ।
तत्रायः पूर्वः पक्षः । मार्गभेदेन यथाधिकारं कर्तव्य इति सिद्धान्तः फलति । एवञ्चात्र सामान्यतः
समाचरूपा गुणास्तत्तत्कार्यकर्तृत्वादयश्च यथाधिकारमुपसंहार्यत्वेनानुपसंहार्यत्वेन विचारिताः ।

अन्ये तु, एतत्रिसूत्र्यां छान्दोग्यवाजसनेयकोक्तयोरुद्गीथविद्ययोरभेदो भेदो वेति संशयमा-
पाद्य, पूर्वसूत्रे अभेदं पूर्वपक्षीकृत्य, सूत्रद्वयेन प्रक्रमभेदकृतरूपभेदात् संज्ञाया लौकिकत्वात्
व्यभिचारित्वाच्च विद्याभेदं सिद्धान्तयन्ति ।

तत्तु तादृशसिद्धान्तस्य प्रथमसूत्रोक्तचोदनाद्यविशेषरूपहेत्वैकदेशभूतरूपाभावे पूर्वोक्तहेत्व-
भावादेव सिद्धत्वान्नात्यावश्यकमिति प्रतिभाति ॥ ८ ॥ २ ॥

रश्मिः ।

णवृत्तिरेकत्वम् । संज्ञैकत्वमिति यावत् । तथाच सा संज्ञैकत्वरूपा संज्ञास्तीत्यर्थः । हेतुत्वेनान्वये
व्यभिचारमित्यर्थेन्ययशब्दो नातिप्रयोजनोऽतो यत्रयत्र संज्ञैकत्वम्, तत्रतत्र व्यवस्थाभाववत्त्वमित्यन्वयस्य
व्यभिचारः । उपसंहारेति । उपासनेषु नास्ति । 'उपसंहारोर्थाभेदा'दिति सूत्रोक्तः । अत उद्गीथोपासन
उत्तरूपेण नास्तीति भावः । इतिहेतौ । स न पूर्वोक्तव्यवस्थाभङ्ग इत्यनेनान्वयी । संज्ञामात्रेण संज्ञैक-
त्वेतराकरणके सति संज्ञैकत्वकरणेन । पूर्वोक्तव्यवस्थाभङ्ग उक्तस्तं निवारयन्ति स्म न संज्ञामात्रेणेति ।
संज्ञामात्रेण उपसंहार उपसंहारानुपसंहारव्यवस्था न प्रयोक्तुं शक्यते, संज्ञाया उपसंहारहेतुना
विधिवेद्ययोरभेदेन तु उक्तव्यवस्था प्रयोक्तुं शक्यतेऽतः हेतुद्रव्याभावात् । संज्ञामात्रेण न पूर्वोक्तव्यव-
स्थाभङ्ग इत्यर्थः । पूर्वोक्ता व्यवस्था एकान्तिनोऽनुपसंहारो विरुद्धधर्माणामनेकान्तिन उपसंहार इति
पूर्वोक्ता व्यवस्था तस्या भङ्ग इत्यर्थः । निष्कृष्टार्थमाहुः एवमन्यथात्वेति । वैधैक्येति ।
वैधैक्ये वाधकमप्रसङ्गत्वापादनं प्रकरणभेदश्च । परापरेति । परविद्याऽक्षराधिगमः तत्साधारण्येन तौ
उपसंहारानुपसंहारौ वैधैक्यवाधकपरिहारेण निर्णीतौ । वस्तुत्वेन तादृह्यन्तव्यमिति भाष्येण 'इदं
मक्तिहंसे प्रपञ्चितमतो नात्र व्युत्पाद्यत' इति प्रकाशेन च निर्णीतौ । अपरविद्या 'ऋग्वेदो यजुर्वेद'
इत्याद्युक्तवैदादिः तत्साधारण्येन तानुपसंहारानुपसंहारौ अधिकारस्यानुपसंहारहेतुताप्रपञ्चेन निर्णीतौ ।
समाचारसूत्रे साध्यायपदस्य वेदवाचकत्वेनापरविद्यात्र । आपाद्येति । अभेदापादनं यदि संज्ञैकत्वं न
स्यात्, तदा विधैकत्वं न स्यादिति संज्ञात इति सूत्रे भेदापादनं यदि विधैकत्वं स्यात्, प्रक्रमभेदो न
स्यादिति ग्रन्थपर्यालोचनेनापाद्य । प्रक्रमस्तु अन्यथा प्रक्रमन्ते वाजसनेयिनः । अन्यथा छन्दोगाः ।
'त्वं न उद्गात्रे'ति वाजसनेयिनः । उद्गीथस्य कर्तृत्वेन प्राणमामनन्ति । छान्दोगा 'सूद्गीथत्वेन
तमुद्गीथमुपासांचकिर' इति । संज्ञाया इति । संज्ञातश्चेदिति सूत्रोक्तया । व्यभिचारित्वादिति ।
वाजसनेयिछान्दोगोक्तः विधैकत्ववान्, संज्ञैकत्वात्, रामतापिनीयोक्तार्थवदित्यत्र संज्ञैकत्वस्य हेतोः
प्रकरणभिन्न उपासने साध्याभाववति उद्गीथविधेत्युभयत्राप्येका संज्ञेति हेतुसत्त्वेन व्यभिचारित्वात् ॥ ८ ॥

व्याप्तेश्च समञ्जसम् ॥ ९ ॥

अपेक्षं विचार्यते । उपास्येषु रूपेषु बाल्यपौगण्डादिकमप्युच्यते । तथा सति विग्रहे न्यूनाधिकभाव आपततीति तत्रोक्तं सच्चिदानन्दत्वमनुपपन्नं स्यात् । तेषां सदैकरूपत्वात् । प्राकृतत्वे च सर्वमसमञ्जसं स्यादिति प्राप्ते, आह व्याप्ते-
रिति । 'सर्वतः पाणिपादान्त'मित्यादिश्रुतेः साकारमेव व्यापकमिति । चकारात् 'सर्वरस' इति श्रुत्या रसात्मकत्वेन भक्तानां बाह्यरूपेण लीलारसानुभवः,

भाष्यप्रकाशः ।

व्याप्तेश्च समञ्जसम् ॥ ९ ॥ अतः परं पुनर्ब्रह्मगतानेवान्यान् धर्मान् अवस्थारूपान् विचारयतीत्याशयेन सूत्रमवतारयन्ति अथेत्यादि । तथा स्तीति । अवस्थावत्त्वे सति । तत्रोक्तमिति । तेषु रूपेषु श्रुत्योक्तम् । तेषामिति । ब्राह्मणां सच्चिदानन्दानाम् । सर्वमिति । उपास्यरूपेषु साधितं ब्रह्मत्वं तेषां ब्रह्मत्वेनोपासने श्रुतिविरोधपरिहारादिकं च । इति प्राप्ते, आह इति । एवमवतारेष्ववस्थाविशेषदर्शनेन पूर्वसाधितस्य वैयर्थ्यं तत्परिहारमाहेत्यर्थः । व्याकुर्वन्ति सर्वत इत्यादि । क्रमेणेति । कालोपाधिक्रमेण । तथाचासामञ्जसं तदा स्यात्, यदि विग्रहस्य प्राकृतत्वं तस्मिन् विग्रहे न्यूनाधिकपरिमाणवत्त्वं च कालोपाधिजन्यं स्यात्, तच्च नास्ति, किन्त्याचरणापसारण आकाशस्यैव व्यापकत्वसच्चिदानन्दविग्रहस्याचरणभूताया योगमायायाः
रक्षितः ।

व्याप्तेश्च समञ्जसम् ॥ ९ ॥ ब्रह्मगतानिति । 'श्रीकृष्णो ह वै परमं दैवत'मिति श्रुतेः ।

'कृष्णस्तु भगवान् स्वय'मिति स्मृतेश्च । अथेत्यादीति । अवतारस्वावतार्यैक्येष्ववतारत्वेन मित्रप्रक्रम आनन्त्यं वापशब्दार्थः । भाष्ये । उच्यत इति । श्रीभागवते कृष्णस्य 'कौमारं जहतुर्ग्रेजे' 'ततश्च पौगण्डवयःश्रितो ग्रजे' इत्यादिभिः । गोपालतापिनीये 'ते होचरुपासनमेतस्य परमात्मनो गोविन्दस्या-
खिलधारिणो ब्रह्म'ति मुनिपुष्टे ब्राह्मणः 'एतस्यैव यजनेन चन्द्रध्वज' इत्याद्याह । यजनमवतारस्य तन्मूर्तेर्वा । धात्यपौगण्डावस्थावतो मूर्तेरयुक्तत्वमित्याशयः । अवतारमजनं नन्दादेर्वायकस्य च । कृष्णमूर्तेर्भजनं मरुताम् । 'चतुर्था मरुतो यजन्ती'ति श्रुतेः । श्रुत्योक्तमिति । श्रुतिस्तु 'सच्चिदानन्द-
रूपाय कृष्णायाः क्लृष्टकारिण' इति । रामरूपे वाल्मीकिरामायणे धात्यपौगण्डादयोऽवस्थाः । श्रुतिस्तु 'यो वै श्रीरामचन्द्रः स भगवान्' सच्चिदानन्दैकरसात्मा मूर्धुवःखस्तस्मै नमो नम' इति । तद्भजनं वृषध्वजस्य । तथाच श्रुतिः 'श्रीरामस्य मनुं कादयां जजाप वृषध्वजः । मन्वन्तरसहस्रेस्तु जपदो-
मार्चनादिभि'रिति । वामनरूपे वामनपुराणे धात्यपौगण्डादयः । श्रुतिस्तु 'चरणं पवित्रं विततं पुराण'मिति । तद्भजनं घलेः श्रीभागवते प्रसिद्धम् । श्रीनृसिंहरूपे नृसिंहोपपुराणे नृसिंहतापिनीये 'ऋतं सत्यं परं ब्रह्म पुरुषं नृकेसरिविग्रह'मिति धात्यपौगण्डावस्थाः । श्रुतिस्तु 'यो वै नृसिंहो देवो भगवा-
न्यश्च ब्रह्मा तस्मै वै नमो नमः । ॐ योऽन्यश्च विष्णुस्तस्मै योऽन्यश्च भदेश्वरस्तस्मै' इति । अणुविप-
येऽन्या । 'सच्चिदानन्दपूर्णान् परमात्मानं परमं ब्रह्म सम्माय्याहमित्यात्मानमादाय मनसा ब्रह्मणैकी-
कुर्या'दिति । तद्भजनं पञ्चमस्कन्धेऽष्टादशे ब्रह्मादः करोति । एवं श्रुत्योक्तमित्यर्थः । ब्राह्मणाणामिति । जीवीयव्यावृत्त्यर्थं विशेषणम् । साधितमिति । 'उपसंहारोऽर्थाभेदा'दित्यत्रार्थाभेदरूपहेतुना साधितम् । श्रुतीति । 'योऽन्यथा सन्तगात्मान'मिति श्रुतिनिरोधः, आदिनान्यथात्वसूत्रोक्तमग्रहत्वम् । पूर्वति । पूर्वं उपसंहारस्यैव साधितस्य ब्रह्मत्वस्य । तदिति । वैयर्थ्यपरिहारमाह कालोपाधीति । कालचेष्टा भगवत्कीडा स उपाधिर्येस्मिन् क्रमे स क्रमस्तु योगमायापसारणहेतुः । कालोपाधीति । यथा कालेन पन्थते सर्वं तथा

तादृग्रूपं क्रमेण योगमायापसारणेन प्रकटीकरोतीति बाल्यादिभावोपपत्तेः सर्वमुपपन्नमित्यर्थः । तेन यावदुक्तधर्मवद्ब्रह्मेति सिद्धम् ॥ ९ ॥

भाष्यप्रकाशः ।

क्रमादपसारणेन भक्तानां तल्लीलारसानुभावनार्थमिच्छया कृपया तादृशपरिमाणकं तद्रूपं प्रकटीकरोतीति यथा व्यापकस्याक्राशस्य वृद्धिहासभावत्वमुपपन्नम्, तथा ब्रह्मणो रूपेष्वपि सर्वं बाल्यादिमानमुपपन्नमित्यर्थः । इदमत्र भगवता व्यासेन समञ्जसपदकथनाद्वृद्धिहासव्योक्तमुभयसामञ्जस्यं सारयता, चकारेण 'लोकवह्नु लीलार्कवलय'मिति च सारयता बोधितं ज्ञेयम् । भगवतो योगमायावरणं च गीतायां 'नाहं प्रकाशः सर्वस्य योगमायासमावृतः । मूढोऽयं नाभिजानाति लोको मामजमव्यय'मिति स्वयमेवोक्तमिति नात्र शङ्कालेशः । सिद्धमाहुः तेनेत्यादि । एवं व्याप्त्यादिना सामञ्जससाधनेन यावदुक्तधर्मयुक्तं तत्सदृशं वा शुद्धं केवलं ब्रह्मैवेति सिद्धम् । तथाचोपास्यरूपेषु प्रतीयमानानां नित्यानामेव बाल्यपौगण्डादिधर्माणां परिमाणानां तत्तल्लीलानां चावरणतद्ब्रह्मजन्यप्रतीतिविपर्ययत्वेनाविरोधमवधार्य भक्तिमार्गाधिष्ठेन तेऽप्युपसंहार्या इत्यर्थः । तथाच बाल्यादिभावो विषयः । उपपद्यते, न वेति संशयः । पूर्वपक्षसिद्धान्तौ स्फुटौ ।

रामानुजानां मते इदं पूर्वस्यैव शेषः ।

शाङ्करे भास्करे च मते तु 'अमित्येतदधरमुद्गीथ'मित्यत्र श्रूयमाणे सामानाधिकरण्येऽध्यासापवादपर्यायविशेषणपक्षाणां मध्ये को वा युक्त इति संशये, अध्यासपक्ष एकस्मिन् शब्दे लक्षणापत्त्या, द्वितीये च एकस्य निवृत्तेरदृष्टायाः कल्पनापत्त्या, तृतीयस्य चाप्रसिद्ध्या असंगतत्वं त्रयाणाम् । अतो विशेषणपक्षो युक्त इति सिद्धान्तितम् ।

तदकाण्डताण्डवं प्रतिभाति । तन्मते प्राणादीनां यथायथमब्रह्मत्वेन ब्रह्मकार्यत्वेन च तत्र ब्रह्मदृष्टिवत् प्राणादिदृष्टेरप्यध्यस्तत्वेन अङ्कारे उद्गीथदृष्टेरपि तथात्वे विशेषाभावादिति ॥ ९ ॥

रश्मिः ।

यादृग्यादृग्रूपं कालेन स्यादित्येवं कालोपाधिजन्यम् । उपपन्नमिति । कंरकादिप्रवेशादनुपपन्नम् । ब्रह्मण इति । व्यापकस्य रूपेषु प्रवेशादित्यर्थः । तत्सदृशमिति । यावदुक्तधर्मयुक्ताकाशसदृशं वेत्यर्थः । इदं पूर्वस्येति । इदं सूत्रं पूर्वस्य सर्ववेदान्तप्रत्ययाधिकरणस्य । सामानाधीति । अक्षरोद्गीथशब्दयोः । लक्षणेति । प्रतिमादिषु विष्ण्वादियुद्धाध्यासः, एवमिहाप्यक्षरे उद्गीथयुद्धिरप्यस्यते, उद्गीथे वाक्षरयुद्धिरिति । तत्राध्यासे तावत् या युद्धिरितरत्राप्यस्यते तच्छब्दस्य लक्षणावृत्तित्वं प्रसज्येतेत्येवं लक्षणापत्त्या । द्वितीय इति । अपवादपक्षेऽपवादो नाम यत्र कस्मिंश्चिद्वस्तुनि पूर्वनिविष्टायां मिथ्याबुद्धौ निधितायां पश्चादुपजायमाना ययाया बुद्धिः पूर्वनिविष्टाया मिथ्याबुद्धेर्निवर्तिका भवति । यया दिग्भ्रान्तिबुद्धिर्दिग्गयाथार्थयुद्ध्या निवर्तते, एवमिहाक्षरयुद्धोद्गीथयुद्धिर्निवर्तते, उद्गीथयुद्ध्या वाक्षरयुद्धिरिति । अत्र फलाभावः । मिथ्याज्ञाननिवृत्तिः फलमिति चेत् । न । पुरुषार्थोपयोगानवगमात् । न कदाचिदप्योद्धारदोद्धारबुद्धिर्निवर्तते, उद्गीथाचोद्गीथयुद्धिरित्येवमेकस्या बुद्धेर्निवृत्तेरदृष्टायाः अदृष्टप्राप्ताया बुद्धेः कल्पनापत्त्येत्यर्थः । तृतीयस्येति । पर्यायपक्षस्य अक्षरोद्गीथशब्दयोरेकत्वमनतिरिक्तार्थवृत्तित्वम् । यथा द्विजोत्तमो ब्राह्मणो मूढेव इति । तदा शब्दयोश्चरणं न स्यात् । एकेनैव विवक्षितार्थसमर्पणात् । नच द्वौत्रविषये चाध्वर्यवविषयेऽक्षरे ओद्धारशब्दाव्ये उद्गीथप्रसिद्धिरस्ति येनानतिरिक्तार्थं न स्यादित्येवमप्रसिद्ध्या । विशेषणेति । व्यासेरिति सूत्रोक्तहेतोः । सर्ववेदसाधारण्यात् ।

ननु ब्रह्मधर्मत्वेन ते सर्वे नित्या वाच्याः, ते च तत्तद्भक्तविशिष्टाः, तत्र चैक-
स्यैव भक्तस्य पौर्वापर्येणानेकलीलासम्बन्धित्वं श्रूयते, तथाच पूर्वलीलाया नित्य-
त्वेन तत्सम्बन्धिभक्तस्यापि तथात्वं वाच्यम्, एवं सति तस्यैवाग्रिमलीलासम्ब-
न्धोऽशक्यवचनः, तथा वचने तु पूर्वलीलाया नित्यत्वं भज्येत, नित्यत्वे त्वग्रिमली-
लासम्बन्धिनो भिन्नत्वं स्यात्, तच्चानुभवतदावेदकमानविरुद्धमित्यत उत्तरं पठति ।

सर्वाभेदादन्यत्रेमे ॥ १० ॥

लीलामध्यपातिनां सर्वेषां पदार्थानां ब्रह्मणा सहाभेदात् ब्रह्मणश्चैकत्वात्

भाष्यप्रकाशः ।

अग्रिमसूत्रमवतारयन्ति नन्यत्यादि । 'अनुच्छित्तिधर्मे'ति श्रुत्या ब्रह्मधर्माणामनुच्छेदभा-
वणाद्ब्रह्मधर्मत्वेन ते सर्वे धास्यादयो नित्या धंसाप्रतियोगिनो वाच्याः, ते च लीलानां तत्तद्भक्ता-
नुभावनार्थत्वात्तत्तत्क्रीडोपयोगिभक्तविशिष्टाः, तत्र कृष्णोपनिषदकस्यैव भक्तस्य पौर्वापर्येणानेकली-
लासम्बन्धित्वं 'यो नन्दः परमानन्दो यशोदा मुक्तिगेहिनी'त्यादिना श्रीनन्दादिष्टुन्दापर्यन्तानां
स्वरूपकथनानन्तरं 'सोऽयतीर्णो महीतले, वने घृन्दावने क्रीडन् गोपगोपीसुरैः सहे'ति तैः सह
क्रीडाकथनाच्छ्रूयते, लीलासम्बन्धित्वे चोत्तरीत्या भक्तस्यापि नित्यत्वं वाच्यम्, एवं पूर्वली-
लातत्सम्बन्धिभक्तयोर्नित्यत्वेन पूर्वलीलावशिष्यस्यापि नित्यत्वे सति तस्यैवाग्रिमलीलासम्बन्धो-
ऽशक्यवचनः । तस्यैवाग्रिमलीलासम्बन्धवचने त्वेकस्य युगपद्विरुद्धलीलाद्वयानुभवस्याशक्य-
वचनतथाग्रिमानुरोधे पूर्वलीलानित्यत्वं भज्येत, पूर्वनित्यत्वे चैकस्य युगपदनेकलीलासम्बन्धसा-
शक्यवचनतया अग्रिमलीलासम्बन्धिनो भक्तस्य पूर्वलीलानुभवकर्तुः सकाशाद्भिन्नत्वं स्यात्, तच्च
भिन्नत्वं लीलास्यानुभवविरुद्धम्, लीलानुभवितृभक्त्यावेदकप्रमाणभूता या कृष्णोपनिषत्स्थश्रुति-
स्तद्विरुद्धं चेति लीलानित्यत्वे भक्तभेदप्रसङ्गादुक्तश्रुतिविरोधः, भक्ताभेदे च लीलानित्यत्वमङ्गाद-
नुच्छित्तिधर्मश्रुतिविरोध इत्युभयतः पाशा रञ्जुरित्याशङ्क्यामुपसंहारदौर्घ्ये प्राप्ते तन्निवृत्त्यर्थमुत्तरं
सूत्रं पठतीत्यर्थः ।

सर्वाभेदादन्यत्रेमे ॥ १० ॥ व्याकुर्वन्ति लीलेत्यादि । ब्रह्मणा सहाभेदादिति ।

'तस्मान्न भिन्ना एतास्तु आमिर्मिन्नो न वै प्रभुः । भूमावुच्चारितं सर्वं चैकुण्ठं स्वर्गवासिन'मिति
रश्मिः ।

सर्ववेदव्याप्यक्षरमिह मा प्रसज्जीत्यत उद्गीयशब्देनाक्षरं विशेष्यते । अकाण्डेति । काण्डं रहः तद्विन्नं
ताण्डवं व्यापारविशेषः । विशेषेति । अध्यस्तत्पक्षे विशेषणपक्षे च तथा ॥ ९ ॥

अनुच्छित्तीति । न उच्छित्तिर्येषां धर्माणां तेऽनुच्छित्तयः अनुच्छित्तयो धर्मा यस्येति विग्रहा-
त्तथा । तथाचेति भाष्यं विवृण्वन्ति स्म लीलासम्बन्धित्व इति । एवं सतीति भाष्यं विवृण्वन्ति
स्म एवं पूर्वैति । तथा वचन इति भाष्यं विवृण्वन्ति स्म तस्यैवेत्यादि । विरुद्धेति । अधिकारि-
योग्यायोग्यत्वाम्यां विरुद्धा लीलास्तासां द्वयं तसानुभवस्तस्येत्यर्थः । नित्यत्वं इति भाष्यं विवृण्वन्ति स्म
पूर्वैत्यादि । तथेत्यादिभाष्यं विवृण्वन्ति स्म तथेत्यादि । लीलास्येति । भक्त्युपमर्ददशायामक्षरे लीन-
तयाऽभेदमनुभववृणां लीलास्थानामनुभवविरुद्धम् । कृष्णोपेति । सा पूर्वोक्ता । उक्तेति । साप्येषा ।

सर्वाभेदादन्यत्रेमे ॥ १० ॥ तस्मादिति । एता भक्ताः । तत्र श्रीराधाजित्स्वरूपम् ।

पूर्वलीलातोऽन्यत्रोत्तरलीलायामपीमे पूर्वलीलासम्बन्धिन एव त इत्यर्थः ।
अत्रेदमाकृतम् । 'रसो वै स' इति श्रुत्या 'सर्वरस' इति श्रुत्या न सर्वरसात्म-

भाष्यप्रकाशः ।

कृष्णोपनिषद्भूतौ सर्वासां ब्रह्माभेदश्रावणेन तन्वयायेनान्येषामपि पदार्थानां तथात्वात् । नन्वस्तु
भक्तानां ब्रह्माभेदः, तथापि पूर्वोक्ताशङ्कायाः कथं निवृत्तिरित्याकाङ्क्षायामभेदस्वरूपं व्याकुर्वन्ति
अत्रेदमित्यादि । प्रकाशाश्रयाधिकरणे स्वरूपधर्माणां ब्रह्माभेदस्तादात्म्यरूपो भेदविरुद्धसम्प-
त्तिर्णीतः, तत्र परिच्छिन्नकार्यकृत्वत्वस्य भेदनिर्णायकत्वेन सन्धिदानन्दरूपत्वस्य चाभेदनिर्णायकत्वेन
भेदात्यन्ताभावरूपस्याभेदस्याभावात् । तस्यां च सम्पत्तिं स्वाश्रयाविनाभूतत्वं प्रविष्टमिति ब्रह्मा-
विनाभूता ब्रह्मात्मकाः सन्धिदानन्दरूपाः स्वरूपधर्मा इति सिद्धम् । 'असद्वा इदमग्र आसीत्',
ततो वै सदजायत, तदात्मानं स्वयमकुरुत, तस्मात् तत् सुकृतमुच्यत इति, यद्वत्त्वं सुकृतम्;
रसो वै स' इति श्रुतौ च 'सोऽकामयते'त्यादिना पूर्वोक्तवाक्य उक्ता या सृष्टिस्तं 'असद्वै'त्यादिना
असाधुत्वेन प्रदर्श्य, 'ततो वै सदजायते'त्यनेन विवक्षितस्य प्रकटितस्य साधुत्वमुक्त्वा, तत्र
हेत्वाकाङ्क्षायां 'तदात्मान'मित्यादिना ततो विशेषमाह । तत्र हि 'प्रज्ञापेदे'ति द्वितीयाकारादुच-
नीचभावः, अत्र तु स्वयमेव परिणत इत्ययं परिणामः सुकृतरूप इति । ननु तत्रापि 'बहु
सा'मिति पूर्वाकारात् स्वस्यैव परिणामे कथमस्यैव सुकृतत्वम्, न तत्वेत्याकाङ्क्षायामेतस्य सुकृत-
त्वहेतुमाह 'यद्वत्त्वं सुकृतम्, रसो वै स' इति । वैशब्द उक्तशङ्कानिवृत्त्यर्थः । एवकारार्यो वा ।
तथाच यदेतत्सुकृतं स वै निश्चयेन रसः सर्वसारभूत आनन्दः । तदेवात्र परिचाययति 'रसः

रश्मिः ।

श्रीयमुनाजित् तुरीयं तत्त्वम् । श्रुतिरूपाः आत्मत्वेन प्रतिपादकत्वेन च । ऋगिरूपाः सायुज्यमुक्तयेति
चतुर्यूपविभागः । अक्षरविषय आहुः भूमाविति । वैकुण्ठं सन्निदानात्मकम् । भक्तानामिति ।
पूर्वोक्तयूथचतुष्टयवदक्षरस्यापि श्रीढायां भक्तत्वमिति । नम्ररानन्दो ऽर्कः । भक्तत्वेन सर्वोपादानम् ।
भक्तिमार्ग इति । प्रसाभेदः कार्यकारणवस्त्वैतत्परिणतेन । पूर्वोक्तेति । आमासोक्ताशङ्कायाः ।
प्रकाशेति । गतपादे इदमधिकरणम् । भेदविरुद्धेति । तेनान्दे इत्यत्र विरोधे नञर्थ उक्तः । प्रत्ययोच
अजन्तोऽभेदशब्दः । भेदविरुद्धेत्यत्र भेदो विरुध्यते यथा कर्मा । कर्मणि क्तः । नश्यत इति नञ्
कर्मणि क्तोन्वयार्थः । तेन योगरूढः शब्दः । भेदविरुद्धा संपत् तादात्म्यमर्थः । स्वाश्रयेति ।
तादात्म्यरूपं रूढ्या प्रविष्टम् । ब्रह्मात्मका इति । भेदो ब्रह्मणा भेदविरुद्धसम्पत् इति प्रसा-
त्मकाः । असाधुत्वेनेति । असच्छब्दं समाकर्षाविक्रपोक्तीत्या स्वार्थान्न्याय्यासाधुजन्यां ताम-
साधुत्वेन प्रदर्श्य । तत इति । असाधुसृष्टेः । तत्रेति । असाधुसृष्टी । द्वितीयेति । 'यदु सा'मि-
तीच्छाकाराद्वितीयाकारात् । उच्चेति प्रश्रुन्दार्थः । तत्रापीति । असाधुसृष्टी । भाष्यस्यां श्रुतिं व्याकु-
र्वन्ति स वैशब्द इति । 'रस शब्दे', 'रस आसादने' तयोस्तादात्म्यार्थस्याग्रिमग्रन्यानुलोपाह्वयम् ।
तदाहुः सर्वसारेति । 'सर्वरस' इति द्वयमुक्तम् । द्वयं समुदितं दशरसरूपम् । रसो जलं 'जलं त्वे'-
त्युक्तम् । 'पुण्यामि चोपधीः सर्वाः सोमो मूला रसात्मकाः' । रसः शुक्रम्, तदात्मकत्वेनेत्यर्थः । तदुक्तं
'रसो गन्धरसे स्वादे तिकादौ रसोऽग्नयोः । शङ्करादौ द्रवे वीर्यं देहसात्म्यमुपारदे' इति । रसः सारः ।
यथा छान्दोग्ये, 'एषां मूतानां श्विवी रसः । श्विव्या आपो रसोऽग्नौ मेषयो रस भोपधीनां पुरयो

कत्वं ब्रह्मणो निर्णीतम् । तथाच यस्य रसस्य ये विभावानुभावादिरूपाः, तैः स रसः सम्पद्यते । आतानवितानात्मकतन्तुभिः पट इव । अतस्तत्तादात्म्यं रसस्येति सर्वाभेदो निष्पत्त्युह इति ।

ननु विरुद्धदिक्कयोरेकजातीयभाववतो भक्त्यतिशयेन युगपदेकजातीयलीलासहितभगवत्प्रादुर्भावे भगवतो व्यापकत्वेनैवं प्रादुर्भावस्योपपन्नत्वेऽपि लीलापदार्थानामव्यापकत्वाद्युगपदाविर्भावोऽनुपपन्नः । भक्तयोः समानत्वाद्भक्तिमार्ग-

भाष्यप्रकाशः ।

होवाय'मित्यारम्भानुवाकसमाप्तिपर्यन्तम् । तथाच पूर्वश्रुतौ सचितोरेव प्राधान्यम्, नानन्दस्य, इह त्वानन्द एव तत्तद्रूप इति तस्याः सकाशादसिञ्चयं विशेष इत्यर्थः सिद्धः । एवं 'सर्वरस' इति श्रुतौ च सर्वरसात्मकत्वेन । तेनैताभ्यां ब्रह्मणो रसात्मकत्वं निर्णीतम् । तेन यत् सिद्धं तदाहुः तथाचेत्यादि । विभावानुभावरूपा इति । आलम्बनविभावरूपा भक्ताः, उद्दीपनविभावरूपा श्रुत्वादयः, अनुभावाः कटाक्षेषुबादनादयः, तेषां सर्वेषामेवं तादात्म्यरूपे अभेदे निर्विभे लीलास्थानां भक्तानां ब्रह्मात्मकत्वेन नित्यत्वात् पूर्वोत्तरलीलासम्बन्धित्वं निर्विभम्, लीलानां च ब्रह्मधर्मत्वान्नित्यत्वम्, एवं सर्वेषां नित्यत्वे युगपत्सर्वलीलानुभव आपत्तति, स च 'अङ्गसङ्गं करिष्यामी'त्यादिश्रौतप्रयोगान्ध्यानुपपत्त्यवगतभगवदिच्छामहिम्ना तत्सामर्थ्यमहिम्ना च निवारणीयः, न तु भक्तानुभवादेरनित्यत्वं स्वयं कल्पनीयम्, ब्रह्मणो मनोवागगोचरत्वस्यानिरुक्तादिश्रुतिसिद्धत्वात् । इदमत्र बोधसौकर्यार्थमुक्तम् । उत्पत्तिपक्षस्याप्येकदेशत्वेनादरणात् । वस्तुतस्तु यथा लीला सम्पद्यते, तत्प्रकारकं सर्वं ब्रह्मैव । तथैव लीलापि । 'यदेकमव्यक्तमनन्तरूपं विश्वं पुराणं तमसः परस्ता'दिति श्रुतेः । 'यथा सुवर्णं सुकृतं पुरस्तात् पश्चाच्च सर्वस्य हिरण्यस्य । तदेव मध्ये व्यवहार्यमाणं नानापदेशैरहमस्य तद्'दित्येकादशे भगवद्वाक्याच्च उपपत्तिपक्षस्यैव मुख्यत्वात् । तच्च प्रागेवोपपादितमिति न किञ्चिदनुपपन्नमित्यर्थः । अत्रैव किञ्चिदाशङ्क्य परिहरन्ति नन्वित्यादि । सामञ्जस्यादित्यन्तम् । प्रादुर्भाव इति । विचार्यमाण इति शेषः ।

वक्षिः ।

रसः पुरुषस्य वाग्रसो वाच ऋग्रसः ऋचः सामरसः साम उद्गीथो रसः स एष रसानां रसतमः परमः पराध्वोऽष्टमोयमुद्गीय' इति । तेनेत्यादि । सर्वरसत्वेन यत् उपलब्धं दशरसरूपं सिद्धम् । यत् 'सर्वरसः स्मृतो वाद्यभाण्डभेदेऽवधूलक' इति विश्वः । तत्तु लौकिकरूढिमात्रात् । सिद्धान्ते 'योगयोगरूढिमात्र' सत्त्वात् । 'महानामशनि'रिति वाक्योपलब्धौ दशविधरसस्वदात्यात्मा । सर्वेषु रसेषु । वस्तुतस्तु दशविधरसातिरिक्तं न जगत्, किं तसामन्ये रसा इत्याशयेन व्याकुर्वन्ति सः ये 'विभावेत्यादिना । अत्र स्वगतपरगतरसः पुष्टिमार्गे भक्तिसंवलितो भगवान्कलमिति अधोक्षजस्यालम्बनत्वेऽपि भक्ता आलम्बनविभावरूपत्वेनोक्ताः । तस्याविषयत्वात् । उद्दीपनेति । कारणरूपाः श्रुत्वादयः समानाः । आदिना चेष्टा देशश्च । अनुभावाः कार्यरूपाः । कटाक्षेति । आदिना युगलगीतोक्ता हारहासादयः । अङ्गसङ्गमिति । भविष्यत्प्रयोगोऽत्र । भाष्ये । निःस्पृह इति । 'आविर्भावतिरोभावौ शक्ती वै मुरवैरिण' इति वाक्यं ब्रह्मस्वरूपनिविष्ट इवार्थाभेदेषु द्रष्टव्यम् । 'अविभक्तं च भूतेषु विभक्तमिव च स्थित'मिति गीतावाक्यात् । विरुद्धदिक्कयोरेति । प्राचीप्रतीचीदक्षिणोत्तरा विरुद्धा दिक् सहानवस्थानात् ।

विरोधापाताद्विनिगमकाभावाच्चैकत्र मायया प्रदर्शयतीति च न वक्तुं युक्तमिति शङ्काप्येताभ्यां सूत्राभ्यां निरस्तेति ज्ञेयम् । ब्रह्मणो व्यापकत्वाद्दीलायाश्च तेन सहाभेदात्तथात्वादेकस्मै भक्ताय यथा ब्रह्मणा सह लीलापदार्था आविर्भवन्ति, तथैव तदैवान्यत्रापि भक्तसमानदेश आविर्भवन्तीति सर्वसामञ्जस्यात् ॥ १० ॥

ननु व्यापकत्ववत् पूर्णानन्दैश्वर्यवीर्यादयोपि धर्मास्तेषु प्रतीता भवेयुः, नचैवमस्ति, दुःखसम्भावनायां प्रभुमेव प्रार्थयन्ति यतः, एवं सति व्यापकत्वमपि न वक्तुं शक्यम्, तुल्यत्वात्, अत उत्तरं पठति ।

भाष्यप्रकाशः ।

इति शङ्केति । लीलासम्बन्धिपदार्थाव्यापकत्वकृता शङ्का । तथात्वादिति । व्यापकत्वाद् । तथाच तेषु व्यापका एव । परिच्छिन्नत्वप्रतीतिस्तु तेन तेन प्रकारेण ततस्ततो मायापसारणाद्विरुद्धधर्माश्रयत्वस्य साधितत्वाच्चेति न किमप्यनुपपन्नमित्यर्थः । तेन स्वरूपप्रधानस्य भक्तिमार्गीयस्य तच्चलीलासम्बन्धिनां भक्तादयो गुणाः सर्वेऽप्युपसंहरणीया इति बोधितम् ।

अन्ये त्वत्र छान्दोग्यवाजसनेयिकौशीतकिनां ज्यैष्ठ्यश्रैष्ठ्यादिगुणका प्राणविद्याकां, मित्रा वेति संशये, भिन्नैत्याशङ्क्य, छान्दोग्यवाजसनेयिनोर्गुणाधिक्येपि रूपामेदाद्विधैक्ये कौशीतकिनामपि वशिष्ठत्वादिगुणोपसंहारं सिद्धान्तयन्ति ।

तदसन्मते समाचारसूत्रे निरूपणप्रकारभेदस्य प्रायश्चित्ताद्यनुष्कार्यकत्वे उपसंहारानुगुण्यस्यापनादुपसंहारसूत्रेऽर्थाभेदकथनाच्च सिध्यतीत्युपेक्षितं बोध्यम् ॥ १० ॥

रश्मिः ।

विरुद्धा दिक् ययोर्भक्तयोः । भक्तिमार्गेति । भगवति मायाङ्गीकारो न भक्तिमार्गे । 'प्रवर्तते यत्र रजस्तमस्तयोः सत्त्वं च मिश्रं न च कालविक्रम' इति द्वितीयस्कन्धनवमाध्यायवाक्यात्, मायाङ्गीकारो भक्तिमार्गविरोधापातात् उभयोरन्यतरस्य मायया प्रदर्शने विनिगमकस्य प्रमाणस्याभावाच्चैकत्र माययेत्यादि । ब्रह्मणो व्यापकत्वादिति । सूत्रान्यामित्युक्तम् । तत्र प्रथमसूत्रीयो निरासप्रकारः । अभेदादिति द्वितीयसूत्रीयो निरासप्रकारः । प्रकृते । तेन तेनेति । देशत्वेन कालत्वेन । उपलक्षणमेतत् । ततस्तत इति । आश्रयात् । भाष्ये । आविरिति । देशे इति योजनीयम् । आधुनिकभक्तेषु देशेन सहाविर्भवन्तीति ज्ञेयम् । 'अक्षरात्मकत्वे हृदयस्य जात' इति 'लीला च हृदये सदे'तिवाक्याभ्याम् । सर्वेति । सर्वशब्दाजित्यलीलावादसुवर्णसूत्रोक्ता अष्टाविंशतिदोषास्तत्परिहाराच्च सत्कृतभक्तिमार्तण्डफलप्रकरणे योजिता अत्र ज्ञेयाः । 'अनागत'मिति वाक्यात् । प्रकृते । ज्यैष्ठ्येति । 'यो ह वै ज्येष्ठं च श्रेष्ठं च वेद ज्येष्ठश्च श्रेष्ठश्च खानां भवति प्राणो वै ज्येष्ठश्च श्रेष्ठश्च'त्येवं ज्येष्ठश्च श्रेष्ठश्चादिगुणका प्राणविद्या । गुणेति । वशिष्ठत्वादिगुणाधिक्ये । वशिष्ठत्वादीति । वाजसनेयकानां 'यो ह वै वशिष्ठं वेद वशिष्ठः खानां भवति'इति श्रुतिरत्र । आदिना 'यो ह वै प्रतिष्ठां वेद प्रतितिष्ठति स मे प्रतितिष्ठति दुर्गे चक्षुर्वै प्रतिष्ठा । यो ह वै सम्पदं वेद सः सै पद्यते यं कामं कामयते श्रोत्रं वै सम्पदिति । एवं वशिष्ठत्वादिगुणोपसंहारम् ॥ १० ॥

नन्वित्यादीति । तेषु भक्तेषु । प्रार्थयन्तीति । यथा श्रीगोवर्धनप्रसङ्गे आसारपीडिताः प्रार्थयन्ति स्म ।

आनन्दादयः प्रधानस्य ॥ ११ ॥

पूर्णानन्दैश्वर्यादयः प्रधानस्य धर्मिणो ब्रह्मण एव धर्माः । लीलापदार्थास्तु ब्रह्मधर्मत्वेन व्यापका उच्यन्ते । व्यापकस्य धर्मिणोऽनागन्तुकधर्मस्य व्यापकत्वं नियमात् । न हि धर्मेण पूर्णानन्दत्वादयः सम्भवन्ति । धर्मित्वापत्त्या धर्मत्वं व्याहृतेः । अत एवात्र प्रधानपदमुपात्तम्, गुणभावेन लीलापदार्थानामाधिर्भाव इति ज्ञापयितुम् ॥ ११ ॥

भाष्यप्रकाशः ।

आनन्दादयः प्रधानस्य ॥ ११ ॥ अग्रिमसूत्रमवतारयन्ति नन्वित्यादि । व्याकुर्वन्ति पूर्णेत्यादि । व्यापकत्वनियमादिति । अयं नियम आकाशपरिमाण आत्मचेतनायां च स्फुटः । नच पूर्णानन्दैश्वर्याधभावे तेषु ब्रह्मत्वस्योपचारिकत्वापत्तिरिति शङ्क्यम् । तत्र तदनादिर्भावेनैवोपपत्तेः । नच तत्र को हेतुरिति शङ्क्यम्, लीलेच्छाया एव तथात्वात् । नच तर्हि विशेषतो निर्वाच्यमिति वाच्यम् । विदिताविदितान्यत्वानिरुक्तत्वादिश्रुतिभिरेव तन्निवारणात् । ननु तथापि संशयो न निवर्तते इति चेत्, न निवर्ततां नाम, तथापि 'भिद्यते हृदयग्रन्थि'रिति श्रुतेर्भगवद्दर्शनानन्तरमेव तन्निवृत्तेरिति यथाश्रुतमिति मन्तव्यमिति दिक् । स्वव्याख्यातस्यार्थस्य व्यासाश्रयगोचरत्वायाहुः अत एवेत्यादि । एतेन तेषु स्वरूपानन्दांशभूतजैवानन्दसत्त्वेऽपि भगवद्दानेन तद्वर्मांशभूतानां भजनानन्दैश्वर्यादीनां तेषु प्राकट्येऽपि न गुणभावनिश्रुतिरित्यपि स्थापितम् । अयमेवार्थः पुष्टिप्रवाहमर्यादायां 'स्वरूपेणावतारेणे'त्यादिकारिकावृत्त इति बोध्यम् । तेन भगवदसाधारणनिरहुद्यजगत्कर्तृत्वादयः सर्वेशितृत्वादयश्च भक्तेषु नोपसंहर्तव्या इति बोधितम् । एवं त्रिविध्या भक्तिप्रकरणीया भगवद्वर्मा विचारिताः ॥ ११ ॥

रक्षिः ।

आनन्दादयः प्रधानस्य ॥ ११ ॥ पूर्णेत्यादीति । धर्मिण इति । प्रधानादिशब्दाः परवाचकाः । प्रस्थानरत्नाकरे व्युत्पादितम् । अतो न योगरूढ्या त्रिगुणवाचकत्वम् । आकाशेति । आकाशो व्यापकः । अनागन्तुको धर्मः परममहत्परिमाणम् । एवं आत्मा व्यापकः । चेतनानागन्तुको धर्मः । 'सोऽश्रुत' इति श्रुतौ भक्तप्राधान्यमुक्तं तत्समाधानायाहुः एतेनेति । तेऽप्येति । भक्तेषु । स्वरूपेति । 'एतस्यैवानन्दस्यान्यानि मृतानि मात्रागुपजीवन्ती'ति श्रुतेः । जैवानन्दे सर्वात्मभावोऽपि निविष्ट इति तमनुसन्धायाहुः भगवद्दानेनेति । तद्वर्मेति । स्वानन्दधर्मांशभूतानाम् । सर्वात्मभावव्यापारकेण भगवद्दानेन प्रकृत्यानां भजनानन्दैश्वर्यादीनां तेषु प्राकट्येऽपि 'युक्तं भगैः स्वैस्तिरत्र चाधुवै'रिति वाक्यात्प्राकट्यम् । अपिशब्दात् 'सोऽश्रुत' इत्युक्तत्वात्तत्रैव स्वाभाविकगौणभावनिवृत्तिर्नैत्यर्थः । भक्तीति । भक्तिमार्गस्य स्वप्राप्त्यर्थं कृतत्वात्तद्वैयर्थ्यपरिहाराय प्रकटितेषु वात्यपौगण्डादिषु नवधाभक्तिसुपयोगिषु तिरोहितेषु च विश्वरूपप्रदर्शनाध्यायोक्तधर्मेण । पूर्वसूत्रे सच्चिदानन्दत्वं समर्थितम् । द्वितीयसूत्रे लीलापदार्थानां व्यापकत्वसमर्थनेन 'नैथिन्त्वं वाचि पूर्वव'दिति सुबोधिनीकारिकाया माहात्म्यज्ञानप्राकट्यावृत्तीयसूत्रे लीलानां गौणभावेनाविर्भाव इति भक्तिप्रकरणीया इत्यर्थः । प्रकरणं तामसम् । तत्रापि प्रमाणप्रकरणे टिप्पण्यां 'रक्षां चक्रुः सशस्त्रे'त्यस्य सुबोधिण्याः ॥ ११ ॥

प्रियशिरस्त्वाद्यप्राप्तिरूपचयापचयौ हि भेदे ॥ १२ ॥

ननूपासकस्य प्रियत्वादिप्रकारकज्ञानक्रममादाय प्रियत्वादिधर्माणां शिर-
स्त्वादिरूपत्वमानन्दमयाधिकरणे निरूपितमिति लीलास्थानामपि प्रियत्वादि-
ज्ञानस्य सत्त्वादत्रापि स्वरूपोपासकस्य प्रियशिरस्त्वादिधर्माणामुपसंहारः कार्यं
इत्याशङ्क्य परिहरति प्रियशिरस्त्वाद्यंप्राप्तिरिति । चित्तशुद्धितारतम्यहेतुकं प्रि-
यत्वादिज्ञानं लीलास्थानां चित्तशुद्ध्यपेक्षाऽभावात् सम्भवतीति न तेषामत्रोप-
संहारः कार्यं इत्यर्थः ।

भाष्यप्रकाशः ।

प्रियशिरस्त्वाद्यप्राप्तिरूपचयापचयौ हि भेदे ॥ १२ ॥ आनन्दमयविद्यायामा-
नन्दादयो धर्मा ब्रह्मासाधारणा इति सिद्धम्, तत्प्रसङ्गेन तद्विशेषणानि विचारयतीत्याशयेन
सूत्रमवतारयन्ति ननूपासकस्येत्यादि । उक्तत्रिध्वन्यां साकारत्वव्यापकत्वादयो भक्तसाधारणाः,
पूर्णानन्दैश्वर्यादयस्तु भगवदसाधारणा इति भगवद्धर्मरूपेषु भक्तेषु न त इति स्थितम् । तथा सत्या-
नन्दादय इव प्रियशिरस्त्वादयोपि तत्र पठितत्वात् तदसाधारणा इति प्रियादीनां शिरस्त्वादिरूप-
त्वमानन्दमयाधिकरणे अन्नमयादिपूपासनाकथनेनोपासकस्य ज्ञानक्रममादाय निरूपितम् । तेन
लीलास्थानां भगवति प्रियत्वादिज्ञानस्य सत्त्वात्, भक्तिमार्गीयोपासने तेषां पुरुषविरुद्धत्वमानेऽप्य-
साधारणत्वात् प्रियत्वादिषु शिरस्त्वादिके अधिके श्रौतत्वाद्भाविने दोषाभावात्, तेषामुपसंहारः
कार्यं इत्याशङ्क्य परिहरतीत्यर्थः । सूत्रं तात्पर्यकथनमुखेन व्याकुर्वन्ति चित्तशुद्धीत्यादि । अत्र
प्रधानस्येतिपदं पूर्वसूत्रादनुवर्तते । तथा च चित्तशुद्धितारतम्येन भासमाने प्रधानस्य भेदे, हि यसां-
द्वेतोः, उपचयापचयौ प्रमोदमोदरूपावानन्दोपचयापचयावुपासकस्य भासेते, लीलास्थानां तु
ब्रह्मतादात्म्यस्य पूर्वाधिकरण उक्तत्वात् तादृशां चित्ते तारतम्यमानस्य कुत्राप्यनुक्तत्वाच्चदभावेन
भगवति तदवयवेषु च यत् प्रियत्वादिज्ञानम्, तन्निरूपयित्वेहहेतुकम् । न चित्तशुद्धितारतम्यहेतुकम् ।
अत उपासकज्ञानक्रममादाय श्रुतां निरूपितानां प्रियशिरस्त्वादीनामप्राप्तिः, प्राप्तिरेव न
सम्भवतीति भक्तिमार्गे तदनुसारिणा स्वरूपोपासकेन तेषामुपसंहारो न कार्यं इत्यर्थः ।

रश्मिः ।

प्रियशिरस्त्वाद्यप्राप्तिरूपचयापचयौ हि भेदे ॥ १२ ॥ भक्तेति । भक्तेष्व-
पीति भक्तसाधारणाः । भगवदिति । भक्तेष्वदानदशायामसत्त्वादसाधारणाः । सांकर्यामावायोक्तम् ।
तदसाधारणा भगवदसाधारणाः । प्रियत्वादीति । भाष्ये प्रियत्वादिप्रकारकज्ञानस्येत्यत्र ज्ञाने
प्रियत्वादेः प्रकारस्य प्रियद्वारकत्वेन साक्षाज्ज्ञानं प्रियत्वादेरुक्तम् । आशङ्काग्रन्यत्वाद्वा । भक्ति-
मार्गीयेति । एकादशसुबोधिन्यामुप समीपे स्थित्वा यथायोग्यकरणस्योपासनालक्षणत्वम्, अत्र
तु मनोव्यापारविशेष उपासना । चित्तेति । उपासनानां चित्तशुद्धिहेतुत्वं पूर्वमुक्तम् । तारतम्यं
संशयभ्रमप्रमाजनकत्वेन । प्रधानस्य स्वावयवैस्तामसचित्तेन भेदे भासमान इत्यर्थः । पूर्व्वेति । आन-
न्दमयाधिकरणे । तारतम्याभावेपि नित्यक्रीडास्थानां सात्त्विकतामसज्ञानं फलप्रकरणस्थानामिवाहुः
भगवति तदवयवेषु चेति । भगवत्त्वेन ज्ञानं सात्त्विकम्, एकत्वेन ज्ञानात् । अवयवित्वेना-
वयवज्ञानं तामसम् । अस्यावयवा इति भेदवत्त्वेन ज्ञानात् । प्रियत्वादिज्ञानमिति । सिद्धान्त-

अथवा । नन्वानन्दमयोपासनामथर्वणोपनिषदुक्तपञ्चरात्राद्य-
रेण कुर्वतः पुरुषरूपे पक्षाद्युपसंहारस्यायुक्तत्वादानन्दमयाधिकरणे तद्वत्-
क्तत्वात् पुरुषरूपः कथमानन्दमयः । तथात्वे वा कथं नोक्तोपसंहारः ।
अपरं च । मोदप्रमोदयोरुपचितानुपचितानन्दरूपयोर्युगपत्सत्त्वेन देशभेदेनापि
भिन्नत्वान्नित्यानन्दैकरसे ब्रह्मणि तादृशरूपकथनमनुपपन्नमित्याशङ्क्य परिहरति
प्रियशिरस्त्वादीति । यद्यथर्वणोपास्यात् प्रियशिरस्त्वादिविशिष्टस्य भेदः स्यात्,
तदा तदप्राप्तिः स्यात्, नच तथेति प्रियशिरस्त्वादिकमुपासनामार्गीयस्यांथ-
र्वणिकादेरुपसंहार्यमेवेत्यर्थः । चित्तशुद्धितारतम्यहेतुकं प्रियत्वादिविज्ञानमिति पक्षे

भाष्यप्रकाशः ।

असिन् पक्षे उपासनामार्गीयस्य तदुपसंहारपक्षोऽर्थादेवापाति, तथाप्यानन्दमयवाक्ये-
ऽथर्वणोपनिषदि च सदानन्दत्वस्योक्तत्वादुभयप्राधान्येनोपासकस्य निर्णयो न सिध्यतीत्यतः
सूत्रं प्रक्रान्तरेण व्याख्यातुमवतारयन्ति अथवेत्यादि । उक्तविधयोपासकस्य पुरुषरूपविरुद्ध-
पक्षाद्युपसंहारस्यायुक्तत्वादानन्दमयवाक्ये च पुरुषस्य विधामात्रमेव गृहीतम् । तच्च स्त्रीत्वव्यवच्छे-
दार्थत्वेनापि युज्यते इति पक्षिरूपस्यैवोक्तत्वात् पुरुषरूपः कथं सः । अतः सोपासना एतदुपनि-
षदुक्तरूपेण न युक्ता । अथ ब्रह्मत्वस्याविशिष्टत्वादेतदुपनिषदुक्तस्याप्यानन्दमयत्वेऽपि पक्षिरूपस्य
सत्त्वात् कथं न पक्षाद्युपसंहार इत्येका शङ्का । अपरं चेत्यादिनोक्ता मिथ्यावादिकृता द्वितीया ।
देशभेदेनेति । दक्षिणोत्तरभेदेन । तादृशरूपकथनमिति । भेदयुक्तरूपकथनमानन्दमयवा-
क्येऽनुपपन्नमित्यर्थः । सूत्रं व्याकुर्वन्ति यदीत्यादि । तथाचास्य सूत्रस्य तर्कगर्भत्वेनापि
व्याख्यातुं शक्यत्वात्, वाक्यद्वयेऽप्युक्तस्य ब्रह्मण ऐक्येन विरुद्धगर्भाश्रयत्वेन च पूर्वाशङ्कोक्त-
स्योभयरूपत्वस्य पक्षिरूपत्वस्य वा अदुष्टत्वादुपासकस्यात्र तदुपसंहारो न दुष्ट इति भावः । ननु

रक्षितः ।

रीत्यात्रैव पूर्वमुपपादितम् । उपासकेति । ज्ञानक्रममत्र प्रियत्वादिमात्रविषयकज्ञानक्रमम् ।
विभूतित्वादित्येवाम् । प्राप्तिरेवेति । प्राप्तिर्नैव संभवतीत्यन्वयः । भाष्ये एवकारार्थस्य प्रतियोगि-
त्वाभावात् । निर्णय इति । नच निषेधमुखेन निर्णय इति शङ्क्यम् । पक्षिरूपेणोपासनामार्गीयो
निर्णयो नैत्याशयात् । उक्तविधस्येति । नन्विह्यादिभाष्योक्तविधस्य । आनन्दमयाधिकरण
इत्यादिभाष्यविवरणं आनन्दमयवाक्ये इति । सामान्यप्रकारकजिज्ञासाया विशेषप्रकारकजिज्ञा-
साजनकत्वाद्वाख्यानम् । 'आत्मैवेदमग्र आसीत्युपविष' इति वाक्ये 'को ह्येवान्यात्का प्राण्याद्यदेप
आकाश आनन्दो न स्यादिति विषयवाक्ये । विधा तु 'अन्वयं पुरुषविष' इति श्रुतौ । अयं प्रकाशः
पक्षिरूपस्यैवेति भाष्यीयैवकारव्यवच्छेदार्थः । पक्षिरूपस्यैवेति तद्वत्स्यैवेतिभाष्यव्याख्यानम् । एतदिति ।
तैत्तिरीयोपनिषदुक्तानन्दमयरूपेण । अविशिष्टेति । अथर्वणोपनिषदि मुण्डके 'आनन्दरूपममृतं
यद्विभक्ति' । पञ्चरात्रागमे 'आनन्दमात्रकरपादमुखोदरादिः' । आदिना मन्त्रशास्त्रागमः सत्प्रत्ययानन्दः ।
अत्र स्तुत्या मपहर्त्यत्वं बोध्यम् । एवं तैत्तिरीयानन्दमयादवशिष्टत्वात् । अत्रोक्त इति । आधर्वण-
पञ्चरात्रोक्तः । अत्रापीति । आधर्वणपञ्चरात्राद्युक्तेषु पुरुषविधानन्दमयेषु पक्षिरूपस्य निषेधामा-
त्रेण सत्त्वात् । तर्केति । अन्ययाज्ञानं तर्कः । वाच्येति । आधर्वणे पञ्चरात्राद्युक्ते च । उक्तस्येति ।

तथापि गुणोपसंहारप्रसङ्गे मिथ्यावादिन आपाततः शङ्का सम्भवतीत्याचार्येणो-
क्त्वा निरस्ता ॥ १२ ॥

ननूपास्यरूपस्याविरुद्धा एव गुणा उपसंहर्तव्याः, न तु विरुद्धाः, तथाच
पुरुषरूपे पक्षादि विरुद्धमिति न तदुपसंहार्यमित्याशङ्क्याह ।

इतरे त्वर्थसामान्यात् ॥ १३ ॥

इतरे पुरुषरूपे विरुद्धत्वेन ये भासमाना धर्मास्तेऽप्युपसंहर्तव्याः,
तत्र विरोधव्यवच्छेदज्ञापनाय तुशब्दः । तत्र हेतुरर्थसामान्यादिति । अर्थः
पदार्थ आनन्दमयत्वलक्षणस्तस्य समानत्वादेकत्वादित्यर्थः ॥ १३ ॥

भाष्यप्रकाशः ।

उपसंहार्याः । भक्तिमार्गीयस्य तु तेषु भेदभानात् तेन तत्र नोपसंहार्या इति पूर्वोक्ताधिकारनियता
वर्णकद्वयसिद्धा व्यवस्येत्यर्थः । ननु यथानन्दमयाधिकरणे अयमर्थः सूत्रकारेण सूचितः स्यात्,
पुनरत्र किमिति वदेदित्याशङ्क्यामाहुः यद्यपीत्यादि । इयमिति । मोदप्रमोदविपयिणी ।
तथाचैतदर्थं पुनः कथनम् । अतो न दोष इत्यर्थः ॥ १२ ॥

इतरे त्वर्थसामान्यात् ॥ १३ ॥ नन्वेवं पञ्चद्वयसीकारे को हेतुरित्याकाङ्क्षायां
इतरादिपञ्चत्रयप्रणयनमेव हेतुरिति सूचयन्तः पूर्वमुपसंहारपक्षे हेतुं वदतीत्याशयेनावतारयन्ति
ननूपास्येत्यादि । व्याकुर्वन्ति इतर इत्यादि । ननूपसंहारसूत्रे एवाप्यं हेतुः सिद्ध इति पुनः
कथनस्य किं प्रयोजनमत आहुः तत्रेत्यादि । तत्रेति । परस्वरूपे । तत्रेति । उपसंहारे ।
तथाच ब्रह्मत्वप्राधान्येनोपासने सम्बन्धि ब्रह्मैव । सदानन्दप्राधान्येनोपासनेपि 'तयोरैक्यं परं
ब्रह्मे'ति वाक्याद्भूतेर्गौणत्वाच्च सम्बन्धि ब्रह्मैव, पुरुषत्वादिकं तु न प्रधानम्, अतस्तन्नोपसंहार-
नियामकमित्येतत्सारणाय तदुक्तिरित्यर्थः ॥ १३ ॥

रक्षितः ।

धिकरणे तस्मिन्नेव वर्णक इत्यर्थः । अवयवेति । अवयवाश्च तेऽभिन्नाः । एवकारः शिरस्त्वादि-
धर्मव्यवच्छेदकः । यथाधीति । सात्त्विकादिचित्तकत्वाद्यनतिक्रम्य । अव्ययीभावः । त इति ।
भिन्नाः शिरस्त्वादिधर्माः । भेदभानादिति । 'अन्तरा भूतग्रामव'दिति सूत्रे वक्ष्यमाणभेदभानात् ।
'भक्त्या जानाति चाव्यय'मिति श्रुत्येवार्थो भेदः । 'अविमक्तं च भूतेषु विमक्तमिव च स्थित'मिति
ब्रह्मस्वरूपपरगीतायाः । तेनेति । तेन भक्तेन । तत्र पुरुषोत्तमे । पूर्वोक्तेति । 'नये'ति सूत्रवर्णको-
क्ताधिकारनियता । न दोष इति । पुनरुक्तिदोषो न ॥ १२ ॥

इतरे त्वर्थसामान्यात् ॥ १३ ॥ पक्षद्वयेति । पुरुषरूपे पक्षिरूपोपसंहारानुपसंहार-
पक्षद्वयसीकारे । 'स वयाऽसृजते'ति तृतीयाष्टके पुरुषविधान्वयस्य पक्षिसृष्टृत्वोत्तरेकरूपस्य ह्य-
ग्रीवावतारवदविरुद्धत्वात् । अर्थभेदस्य भेदप्रतिबध्यत्वादस्य हेतोर्भेदरूपप्रतिबन्धकप्रतिबन्धकत्वेनो-
त्तेजकत्वाद्देवत्वन्तरमित्याहुः । तथाचेति । अस्ति पुरुषान्वयपक्ष्येकत्वम्, परन्तु तत्र पुरुषो ब्रह्मा तृती-
याष्टके 'प्रजापतिरकामभते'त्युपक्रम्य 'स वयाऽसृजते'त्युक्तेः । तथाच ब्रह्मस्ये ब्रह्मा स्वं आत्मा
यस्य पक्षिणस्तस्मिन् पक्षिणि लीलानां गौणभावेन धर्मिणः प्राधान्येनोपासने सम्बन्धी अन्वयी ब्रह्मा
प्रजापतिरेव, नतु अन्यः । पुरुषत्वादिकं लीलारूपमप्रधानं 'मानन्दादयः प्रधानस्ये'ति सूत्रमाध्यातव्यं
ब्रह्मप्रजापत्योरभेदात् । 'ब्रह्मसृष्टि चे'ति सूत्रात् । तत् अव्ययम् । सः अर्थभेदो न उपसं-

आनन्दमयाधिकरण उक्तप्रकारेण ये प्रियत्वादिधर्माः, तेषामेवोपसंहारः कार्यः, न तु पुरुषरूपे पक्षादीनामपीत्यग्रिमं पठति ।

आध्यानाय प्रयोजनाभावात् ॥ १४ ॥

आनन्दस्वरूपस्य यावन्तो धर्मा भक्तिमार्गीयाः परोक्षवादेन उच्यन्ते प्रियत्वप्राधान्यादयः, तेषां सर्वेषां ध्यानमासमन्तात् ध्यानम्, तदर्थं ये धर्मा उपयुक्ताः, त एवोपसंहर्तव्याः, नान्ये । तत्र हेतुः । प्रयोजनाभावादिति । ध्यानपदार्थस्य तावद्भिरेव सिद्धेरधिकोपसंहारे तथात्वादित्यर्थः ॥ १४ ॥

भाष्यप्रकाशः ।

आध्यानाय प्रयोजनाभावात् ॥ १४ ॥ तर्हि भक्तिमार्गेषु परस्वोपास्यत्वात् तत्र कुतो नोपसंहार इत्याकाङ्क्षायामनुपसंहारपक्षे हेतुं वदतीत्याशयेनावतारयन्ति अथेत्यादि । उक्तप्रकारेणेति । परोक्षवादोक्तरीतिकरसात्मकतया । एतस्य पदस्य उपसंहारः कार्य इत्यनेनान्वयः । ध्वजं व्याकुर्वन्ति आनन्देत्यादि । ध्यानपदार्थस्येति । भक्तिमार्गीयस्य तस्य । शेषस्तु निगदव्याख्यातः ॥ १४ ॥

यदिमः ।

हारनियामकः । अर्थाभेदस्य हेतोर्नामरूपसूत्रोक्तप्रकरणाधिकारकृतभेदप्रतिषेधत्वादस्य हेतोर्भेदरूपप्रतिषेधकस्य प्रतिषेधकत्वेनोत्तेजकत्वात् । तदुक्तिरिति । अर्थाभेदमिन्नस्यार्थसामान्यरूपस्य हेतोरुक्तिः । यथा घटपटकुड्यकुसुलानि अर्थसामान्यहेतुशून्यानि तत्र द्रव्यत्वेनाभेदात् परस्परमुपसंहारः प्राप्तः नामरूपादिभेदेन प्रतिषेधो न भवति । यत्र तु नीलो घटो द्रव्यमित्यत्राप्यर्थाभेदोभेदप्रतिषेधोऽर्थसामान्यरूपोत्तेजकहेतुमति । परस्परमुपसंहारः नामरूपादिभेदकेन न प्रतिषेधो भवति । तथा रामोपनिषदि राममत्स्यकच्छपा अर्थसामान्यरूपहेतुशून्यास्तत्र नामरूपादिभेदेन प्रतिषेध उपसंहारो न भवति । यत्र तु वासुदेवसङ्कर्षणपक्षिपुरुषहयग्रीवेष्वर्थसामान्यहेतुमत्सु अर्थाभेदः भेदप्रतिषेधः उत्तेजकविशिष्ट इति सिद्धम् । भाष्ये । आनन्देति । पूर्वतन्ने आकृतौ शक्तेः ॥ १३ ॥

आध्यानाय प्रयोजनाभावात् ॥ १४ ॥ तर्हीति । अन्यथात्वसूत्रे उपासनाप्रसङ्गे विरुद्धधर्माश्रयत्वस्योक्तत्वादुपासनाकाले । अथेत्यादीति । मिन्नप्रक्रमेऽयशब्दः पुरुषोत्तमविचारात् । तेन ध्याय्याधकमावोत्तेजकमपीयदवधि । कार्य इति । वेदत्वात्कार्यः । इत्यग्रिममिति । इति हेतोरनुपसंहारार्थमग्रिमं सूत्रं पठतीत्यर्थः । एतस्येति । नच वक्ष्यमाणभाष्यविरोधः । उपसंहारेऽपीदं करणमिति करणान्तरनिषेधपरत्वात् । आनन्देत्यादीति । 'आनन्दादयः प्रधानस्येति सूत्रमनुवर्तते । आनन्दादय इत्यस्य विभक्तिविपरिणामेनान्वयः । आनन्दादीनामिति । प्रधानस्येत्यस्यार्थः आनन्दस्वरूपस्येति । रसरूपत्वस्य भेदप्रमोदाभ्यां सिद्धेः किमिति प्रश्नः । प्रियविषयकेत्यादीति । सर्वेषामित्यन्तेन भाष्येणानन्दादीनामित्यस्यार्थः । उपसंहर्तव्या इति । उपसंहारसूत्रादुपसंहारोप्यनुवर्तते इति भावः । यथासम्भवमन्वयः । भक्तिमार्गीयस्येति । ज्ञानमार्गे सर्वतः पाणिपादादीनां ध्याने प्रकृतोपयोगाभावेन विशेषणम् । अङ्गोपासनाप्रक्रमाद्व्यानमुक्तम् । एकैकाङ्गेषु मनोनिवेशनस्य ध्यानत्वात् । द्वितीयस्कन्धेऽवताराणामप्यङ्गत्वोक्तेः । यथा हासं राम इति ॥ १४ ॥

अन्येषामनुपसंहारे हेत्वन्तरमप्याह ।

आत्मशब्दाच्च ॥ १५ ॥

‘प्रियमेवे’त्यादिना परोक्षवादेनोक्तानां प्रियप्राधान्यादीनामेव भावना कार्या, न तु यथाश्रुतानां शिरःपक्षादीनाम् । तेषामविवक्षितत्वात् । तत्र हेतुरात्मशब्दादिति । ‘आनन्द आत्मे’त्यनेन पूर्वोक्तानां प्रियप्राधान्यादीनां रसात्मकानामात्मा स्वरूपमानन्द इत्युक्तम् । अग्रे ‘रसो वै स’ इति वक्ष्यमाणत्वात् तस्य च स्वाधिभा-

भाष्यप्रकाशः ।

आत्मशब्दाच्च ॥ १५ ॥ सूत्रमवतारयन्ति अन्येषामित्यादि । ननु प्रयोजनाभावेऽपि ब्रह्मस्वरूपपरताया अवशिष्टत्वात् पक्षाद्युपसंहारे को दोष इत्याकाङ्क्षायां हेत्वन्तरमप्याहेत्यर्थः । व्याकुर्वन्ति प्रियमेवेत्यादि । तत्र हेतुरिति । अविवक्षितत्वे हेतुः इत्युक्तमिति । तस्मादिति शेषः । तथाच यथान्नमये इदमा परिदृश्यमानबोधनाल्लौकिकदृष्टौ पक्षादीनामविवक्षितत्वम्, तथात्र आनन्दपदसमभिव्याहृतेनात्मपदेन प्रियादिस्वरूपस्यानन्दत्वेन बोधनाद्भक्तियुक्तदृष्टौ पक्षादीनामविवक्षितत्वमेव दोष इत्यर्थः । न च समाचारसूत्रे अधिकारभेदस्यानुपसंहारनियामकत्वेन सिद्धत्वात् तेनैव तत्सिद्धावेतयोः सूत्रयोः किं प्रयोजनमिति शङ्क्यम् । समाचारसूत्रोक्तानां निरूपणप्रकाराधिकारसम्यग्निर्णयानामनन्दमयविद्यायामेक्यात् तन्नेदकृतानुपसंहारस्य भक्तिमार्गीयोपासने वक्तुमशक्यत्वात् तदर्थमेतयोर्हेत्योः सूत्रकृता निर्देशात् । नन्वाकारप्रकाशयवप्रायपाठे प्रविष्ट आत्मशब्द आकारे तात्पर्यरहित इत्यत्र किं मानमित्यत आहुः अग्र इत्यादि । आनन्दमयविवरणे ‘आत्मानं स्वयमकुर्वते’त्यादिना आत्मन एव प्राकट्ये ‘रसो वै स’ इति रसरूपताया वक्ष्यमाणत्वात् रसस्य च निरूपयिप्रियात्मरूपस्याधिभावात्मकत्वात् तस्यैव परसात्मनो विवरणाय प्रपाठकप्रवृत्त्या रश्मिः ।

आत्मशब्दाच्च ॥ १५ ॥ अप्याहेति । नामभेदादिः प्रतिबन्धकोपिपदार्यः । अधोक्षजत्वं च प्रतिबन्धकम् । उपासनाऽविषयत्वं च प्रतिबन्धकम् । प्रियमेवेत्यादीति । ‘तस्य प्रियमेव शिर’ इत्यत्र प्रियमेवेत्यादिः । आनन्दादय इत्यनुवर्तते । भावनेति । ‘तस्मान्क्रीकृष्णमार्गीसो विमुक्तः सर्वलोकतः । आत्मानन्दसमुद्रस्थं कृष्णमेव विचिन्तये’दिति । ‘तमेव धीरो विज्ञाय भ्रजो कुर्वति ब्राह्मण’ इति च । लौकिकेति । लौकिकपुरुषे वैराजत्वेन देवदत्तशिर एव शिरः द्यौरूपं दक्षिणोत्तर-पक्षावन्तरिक्षरूपौ इदं चरणं पुच्छं परिदृश्यमानौ पादौ पृथिवीरूपाविति । दृष्टावित्यर्थः । भक्ति-दृष्टाविति । प्रियमोदप्रमोदात्मब्रह्मसु प्रीतिः धर्मो भक्तिः मोदप्रमोदौ आनन्दविशेषौ भक्तेराधारौ (आनन्द) आनन्द आत्मा चाधारः ब्रह्म उदीपनं व्यभिचारि वा । ब्रह्मानन्दो भक्तेराधारः । एवं भक्तौ दृष्टौ । दोष इति । पक्षाद्युपसंहारे दोषः । अनेन रसात्मकानामिति प्रियप्राधान्यादीनां विशेषणं भाष्ये व्याख्यातम् । आत्मा स्वरूपमिति भाष्यमपि । आत्मा व्यापकः । स्वस्य रसस्य रूपमानन्द इत्यर्थकम् । आनन्देति । तैत्तिरीये तथा । रसरूपता दशरसरूपता । तस्य चेति भाष्यार्थमाहुः रसस्य चेति । निरूपयतीति । फलदत्ताद्युपाधिशून्यः प्रिय आत्मा तेन विषयेण रूप्यते व्यवहियते या रतित्वद्रूपस्याधिभावात्मकत्वात् । तस्यैवेति । रसस्यैव । शेषं पूरयन्त एवाभासोक्ताशङ्कां वारयन्ति स्म उपक्रमेति । उपक्रमोऽत्रात्मनो रसस्य च । आदिनानन्दमयत्वं तत् । तात्पर्यं । स्वेषां आकार-प्रकाशयवप्रायपाठे प्रविष्टत्वेऽप्यनाकारे तात्पर्यं लिङ्गं कारणं त्रिविधात्मप्रसिद्धा कारणम् । आत्मा-

चात्मकत्वात्तस्यैवानन्दमयत्वाच्च । प्रियविषयकलीलामध्यपातिभक्तज्ञानप्रकाराणा-
मपि रसात्मकत्वेनानन्दरूपत्वात् तेषामुपासना तत्तत्ताधिकाराभावाच्छिरःपक्षा-
दिरूपेण कार्येति भावयती श्रुतिस्तथा न्यरूपयत् । एतेन यत्परम्परासम्बन्धेऽप्युपा-
स्यत्वं तदस्य महत्त्वं कियदवधि वाच्यमिति ज्ञाप्यते । एवं सत्युपासनामार्गीयो-
पास्यं विभूतिरूपम्, न तु मूलरूपम् । 'यत्र योगेन' इति वाक्यादिति ज्ञेयम् ॥ १५ ॥
इति तृतीयाध्याये तृतीयपादे प्रथमं सर्ववेदान्तप्रत्ययाधिकरणम् ॥ १ ॥

भाष्यप्रकाशः ।

तस्यैवानन्दमयत्वाद्योपक्रमादिकं तात्पर्यलिङ्गमेव मानमित्यर्थः । नन्वेवं सति श्रुतौ पक्षादिरूपत्वं
किमित्युक्तम्, अत आहुः प्रियविषयकेत्यादि । तथाच न सर्वथा तत्र निस्तात्पर्यः, अपि तु
मुख्याधिकारिणः प्रति तथेत्यर्थः । ननुभयोः परस्वरूपपरत्वे तुल्ये कथमधिकारवैलक्षण्यावगति-
रित्यत आहुः एतेनेत्यादि । आत्मपदस्थानन्दस्वरूप एव तात्पर्येण यत्परम्परासम्बन्धेऽपि
पक्षादिविशिष्टानन्दमयस्योपास्यत्वम्, तस्य सम्बन्धिनो महत्त्वं कियदवधि वाच्यमिति तदग्रिमया
'यतो वाच' इति श्रुत्यापि ज्ञाप्यते । एवं तस्योक्त्यै सति उपासनामार्गीयोपास्यं विभूतिरूपम्, न
तु मूलरूपम् । 'यत्र योगेन सांख्येन दानव्रततपोऽध्वरैः । व्याख्यास्वाध्यायसंन्यासैः प्रामुयाद्य-
त्त्वानपीत्येकादशस्कन्धे भगवता केवलेन भावेन स्वप्राप्तिं प्रक्रम्येतरनिषेधकथनादग्रे च
रसभाववतामेव प्रज्ञंसाया उक्तत्वात् । तथाचैवंविधवाक्यैरेव वैलक्षण्यावगतिरित्यर्थः । एवं
चतुःसूत्र्या प्रियशिरस्त्वादिधर्माणामुपसंहारानुपसंहारावधिकारभेदेन विचारितौ । एवञ्चात्र चोद्य-
सौकर्यार्थमवान्तराधिकरणव्यवस्था कृता । वस्तुतस्तु पञ्चदशसूत्रेणानेनाधिकरणेन विधेयवैधेय-
योरुपसंहारहेतुप्रयोजनयोः परविद्यासु तद्वाधकपरिहारस्तद्व्यवस्थयोरानन्दादीनामसाधारणत्वेनानुप-
रदिमः ।

निपद्युक्तरीत्याऽन्नमयो बाह्यात्मा, प्राणमयमनोमयावन्तरात्मा, विज्ञानमयानन्दमयौ परमात्मेति । तत्र
स्वावयवरूपाकारेणापि विशिष्टः । ननु लिङ्गं कथं मानमिति चेत् । न । आत्मरसानन्दमयानां मानाधि-
दैविकत्वेन मानत्वात् । पक्षादिरूपत्वमिति । धर्मिणोक्षजत्वात् सोऽर्थो न कृतः । प्रियविषयक-
लीलामध्यपातिभक्तानां विज्ञानमयपदवाच्यानां विशन्देनोक्तानां विविधज्ञानरूपज्ञानप्रकाराणामपि मोदप्रमो-
दरूपपक्षात्मकरसात्मकत्वेनानन्दरूपत्वात् । उत्तमाधिकारः श्रीभागवतप्रथमस्कन्धे त्रयोदशाध्यायैरुक्तः ।
तथेति । पक्षादिरूपत्वेन । तृतीयाया लुक् । तत्रेति । पक्षादिरूपत्वे । निस्तात्पर्यो ग्रन्थः । तथेती-
ति । निस्तात्पर्यो ग्रन्थ इत्यर्थः । उभयोरिति । पुष्टिमार्गे विज्ञानमयानन्दमययोर्भक्तभगवतोः । परस्व-
रूपपरत्वे पुष्टिमार्गायिफलपरत्वे । यद्वा । स्वरूपपक्षादिविशिष्टयोः स्वरूपपरत्व आत्मपरत्वे इत्यर्थः ।
यत्परम्परैति । यदित्यव्ययं यस्येत्यर्थः । सम्बन्धिन इति । अध्याससम्बन्धिनोऽभेदसम्बन्धिनो
वा । एवंसतीतिभाष्यं विवृण्वन्ति स्म एवं तस्येति । तस्येति । आनन्दमयस्य । उपासना-
मार्गीयेति । एतेन भक्तिमार्गीयं विज्ञानमयभक्तरूपोपास्यमपि ज्ञेयम् । तस्याध्यात्मिकादिव्रितयवि-
दाश्रयत्वात् । यत्रेति भाष्यं विवृण्वन्ति स्म यत्रेति । इतरेति । सत्सङ्केतरस्याः स्वाध्यायो वेदस्तदु-
क्तोपासनाया निषेधकथनात् । रसभावेति । अधिकारिणाम् । एवंविधेति । उपास्यभजनीयप्र-
तिपादकैः । तथा चोपासना पश्चिविषया । भजनं रसरूपभगवद्विषयकम् । विद्यैक्येति । चतुःसूत्र्या
प्रतिपादितयोः । उपसंहारेति । 'उपसंहारोऽर्थाभेदादित्यत्र । उपसंहारस्य हेतुः अर्थाभेदरूपः

भाष्यप्रकाशः ।

संहारस्य प्रियशिरस्त्वादीनां व्यवस्योपसंहारस्य च निर्णयात्, सर्वप्रपञ्चातीतः सर्वमुपसंहृत्यैवमेकः कारणरूपश्च भवति, प्राणाख्यां च कलां सृजत इति बोधितम् ।

शङ्कराचार्यास्तु, अन्यथात्वादित्रिसूत्रेऽधिकरण उद्गीयविद्याम्, व्याप्तश्वेत्येकसूत्रेऽधिकरणे च तदीयशेषम्, सर्वाभेदेत्येकसूत्रे च प्राणविद्याम्, आनन्दादय इति सूत्रे च ब्रह्मधर्माणामेवोपसंहारानुपसंहारौ विचार्य, आध्यानादिद्विसूत्रे 'इन्द्रियेभ्यः परा ह्यर्था' इत्यादिके, 'सा काष्ठा सा परा गति' रित्यन्ते काठकत्राक्येऽर्थादीनां उतस्ततः परत्वप्रतिपादने प्रयोजनाभावात्, 'सा काष्ठा सा परा गति' रित्यनेन पुरुषविषयकादरप्रदर्शनाच्च तस्यैव परत्वं प्रतिपाद्यत इति सिद्धान्तमाहुः ।

भास्कराचार्या अप्येवमेव वदन्ति ।

तत्र परविद्याविचारं विहाय प्रथमत एवोद्गीयप्राणविद्याविचारे बीजं न पश्यामः । युक्तं तु परविद्यासु विचार्यमाणास्वानुपाङ्गिकी तद्विचारस्यापि सिद्धिरिति । अतीतपादान्ते ब्रह्मण एव धर्माणां विचारात् । समन्वयेऽपि पूर्वमानन्दवाक्यान्वयेऽपि विचार्य पश्चात् प्रतीकवाक्यविचारादिति । एवमाध्यानाधिकरणविषयवाक्येऽपि अर्थादीनामिन्द्रियादिभ्यः परत्वप्रतिपादनं न निष्प्रयोजनम् । तच्च ब्रह्मलिप्ताप्रतिपादनस्यैव प्रयोजनत्वात् । अन्यथा विषयत्यागेन्द्रियमिन्द्रियोरनास्यायां 'इन्द्रियै-
रधिभः ।

समानं च । अन्यथात्वादित्रिसूत्रोपसंहारस्य प्रयोजनं तादृक् तादृगुणविशिष्टत्वेनोपासनम् । एवमुपसंहारहेतुप्रयोजनयोरित्यर्थः । 'व्याप्तेष्वे'ति द्वाभ्यां सूत्राभ्यां परविद्यास्वक्षरविधिमपिप्रीषु उपासनावाचकं पौगण्डादिकम्, तस्य परिहारः 'सर्वतः पाणिपादान्त'मिति श्रुतेः 'साकारमेव व्यापक'मिति । तस्य । किंच द्वितीयसूत्रे तद्व्ययस्या तयोर्नित्यत्वमङ्गानुमततदावेदकमानविरोधयोर्व्यवस्था, सर्वाभेदाव्यवस्था । एवं तद्व्यापकपरिहारतद्व्यवस्योरित्यर्थः । आनन्दादय इति सूत्रार्थे आनन्दादीनामिति । प्रियेति सूत्रार्थमाहुः प्रियशिरस्त्वेति । व्यवस्योपसंहारस्य चतुःसूत्र्या च निर्णयादित्यर्थः । अधिकरण-समासावाक्यनन्दमयोक्तेः भक्तिविषयस्य जगत्कर्तृत्वमाहुः सर्वप्रपञ्चेति । 'असद्वा इदमग्र आसी'-दित्यन्तेदमर्थो जगत्सत्तासत्त्वेनोक्तेः । 'आनन्दाद्भवे खल्विमानि भूतानि जायन्ते । आनन्देन जाता वि-जीवन्ति । आनन्दं प्रयन्त्यमिसंविशन्ती'ति श्रुतेः । प्राणाख्यामिति । 'एतस्माज्जायते प्राणो मनः सर्वेन्द्रियाणि च'ति श्रुतेः । भाष्ये आनन्दमयादीनां निरूपणात् उपासनाप्रकरणानन्दमयादिशिरः-पुरस्कारेण निरूपणं प्रियशिरस्त्वादिसूत्राकृतम्, न त्वात्मपुरस्कारेण । उपासनायामात्मनोऽद्वयत्वात् । तत्र प्रथमाधिकरणे प्रियकला तदादिसृज्यत्वेन प्राणकला प्राणमयशिरः । यद्यपि भाष्ये आनन्दमया-दीनां निरूपणम्, न शिरोमात्रस्य निरूपणम्, तथापि प्रियशिरस्त्वादिसूत्रे शिरोमात्रग्रहणसूचितशिर-आदिध्यानम् । एकैकाङ्गध्यानस्य 'आध्यानाये'ति सूत्रे सिद्धत्वात् । तेनान्नमयादिपञ्चापि ज्ञेयाः । अत्र पादार्थसंगमनाय आनन्दमयस्य प्राणधर्मो विचारितः, प्राणमय इति तैत्तिरीये उपसंहृत्यानन्दमयो-पासना । वेदे 'वायुर्वै क्षेपिष्ठ देवते'त्युक्तेः । 'त्वमेव प्रत्यक्षं ब्रह्मासी'ति तैत्तिरीये । अतो वेदोक्तधर्म-वत्त्वेनोपासना कार्या । कलापदान्दुक्ता प्राणकला स्मृत्यानन्दमयप्रसङ्गेन प्राणमयः तत्प्रसङ्गेन प्राण-कलेति । तद्विधेति । 'अमिलेतदक्षयुद्गीयमुपासीत'त्यत्राक्षरोद्गीयशब्दयोः सामानाधिकरण्ये श्रूयमाणे शेषं विशेषणपक्षम् । पुरुषेति । 'पुरुषान्न परं किञ्चित्सा कोष्ठे'त्यादिना पुरुषविषयकेत्यादिः । ननु परस्य शब्दापरोक्षविषयस्य विद्याविचार इत्यत आहुः अतीतेति । तथाच धर्मद्वारिकैव परमि-येति भावः । समन्वय इति । प्रथमाध्याये प्रथमाधिकरण आनन्दवाक्यानि । पञ्चादिति ।

आत्मगृहीतिरितरवदुत्तरात् ॥ १६ ॥ (३-३-२.)

तैत्तिरीयकेऽन्नमयादिनिरूपणे पुरुषविधत्वं तेषां निरूप्य, 'तस्यैव एव शारीर आत्मा यः पूर्वस्येति सर्वत्र निगद्यते । तत्रानन्दमयपर्यन्तं शारीरात्म-
त्वकथनाद्भवति संशयः । शरीराभिमानी जीव एव कश्चित्, उत ब्रह्मैव ।

तत्र शारीरपदाजीव एव भवितुमर्हति । तथा सत्यानन्दमयस्यापि ब्रह्मत्वं
नोपपद्यते । उच्यते च भार्गव्यां विद्यायां 'अन्नं ब्रह्मेति व्यजाना'दित्यारभ्या-

भाष्यप्रकाशः ।

विषयाकृतैरिति स्मृत्युक्तप्रणाख्या तैः प्रबलानर्थप्रसङ्गात् । ज्ञाते तु तत्तन्नियामकतया तेषां
तत्तत्परत्वे तत्त्यागनिग्रहादिभिः पुरुषनिष्ठपरत्वप्रतिपत्तिसौकर्यमिति तस्यैव मुख्यप्रयोजनत्वादिति ।

रामानुजाचार्यास्तु, आध्यानादिसूत्रद्वयमग्रिमं च सूत्रद्वयमानन्दाद्यधिकरणस्यैव शेषत्वे-
नाहुः । तत्र प्रियशिरस्त्वादीनां ध्यानार्थत्वमेव, न तु सर्वदा आनन्दमयप्रतीतावनुवर्तन्त इत्या-
ध्यानसूत्र आहुः । अग्रिमे तु 'अन्योऽन्तर आत्मानन्दमय' इत्यानन्दमयस्य आत्मशब्देन निर्दे-
शादात्मनश्च शिरःपक्षपुच्छाद्यसम्भवात् प्रियशिरस्त्वादयस्त्वस्य सुखप्रतिपत्त्यर्थं निरूपणमात्रमि-
त्याहुः । इह तु विभूतिरूपे तथा वर्तन्त इति मुख्यधिकाररहितानां आनन्दमये ध्येयाः, मुख्य-
धिकारिणां तु विभूता ध्येयाः, न तु पुरुषोत्तम इति विशेषः । आत्मगृहीत्यादिसूत्रद्वये तु 'अन्यो-
ऽन्तर आत्मानन्दमय' इत्यत्रात्मपदेन परमात्मैव गृह्यते । इतरवत् । 'आत्मा वा इदमेक एवाग्र
आसीत्, स ऐक्षत लोकानुसृज' इत्यतरेयवत् । कुतः । उच्यते । 'सोऽकामयत बहु स्या'मिति
वाक्यात् । अवधारणं च 'तस्माद्वा एतस्मा'दिति पूर्ववाक्यस्यमाहुः । तदस्माकमपि संमतम् ॥ १५ ॥
इति प्रथमं सर्ववेदान्तप्रत्ययाधिकरणम् ॥ १ ॥

आत्मगृहीतिरितरवदुत्तरात् ॥ १६ ॥ पूर्वाधिकरणे भक्तिमार्गीयाणां प्रियशिर-
स्त्वाद्यनुपसंहारे 'आनन्द आत्मे'त्यात्मशब्दप्रयोगो हेतुत्वेनोक्त इति तत्प्रसङ्गेनानन्दमयप्रकरणस्य-
मात्मशब्दयुक्तवाक्यान्तरं विचारयतीत्याशयेनैतदधिकरणविषयादिकमाहुः तैत्तिरीयक इत्यादि ।
भवति संशय इति । असिन् वाक्ये भवति संशयः । पूर्वपक्षमाहुः तत्रेत्यादि । इदं हि
वाक्यं प्राणमयमारभ्यानन्दमयपर्यन्तं पठ्यते, तत्र तस्य प्राणमयादेः, एष एव शारीरः शरीरा-
भिमानी आत्मा इत्युक्ते, क एष इति शङ्कायां 'यः पूर्वस्ये'त्युच्यते । तत्रापि पूर्वपूर्वविचारे
सर्वेभ्यः पूर्वोऽन्नमयोऽस्तीति तस्य यः शारीर आत्मा स सर्वस्येति सिध्यति, तदभिमानी च
जीव एव लोके दृश्यते । तथा सति स एवानन्दमयस्याप्यभिमानित्वेनायातीति तस्यापि ब्रह्मत्वं
रश्मिः ।

'अन्तस्तद्धर्मा'दधिकरणेषु प्रतीकस्य सूर्यादेः 'अथ योन्तरादित्ये हिरण्मयः पुरुषो दृश्यते' इत्यादीनि
वाक्यानि तेषां विचारात् । तत्तन्नियामकेति । तेषां तेषामिन्द्रियादीनां नियामकतया तेषामर्थादीनां
तत्तत्परत्वे तत्तन्नियामकपरत्वे, तत्त्यागः प्रतिकूलस्य विसर्जनं अन्यविषयेभ्यो निग्रहः । आदिनानुकूलस्य
सङ्कल्पः । पुरुषेति । पुरुषे निष्ठा भक्तिर्यस्य तत्परत्वस्य प्रतिपत्तिर्ज्ञानं तस्याः सौकर्यमिति । तस्यैव
प्रतिपत्तिसौकर्यस्यैव । अस्येति । उपासकस्य । अवेति । द्वितीयसूत्रस्यम् । 'तस्माद्वा' इत्यत्र वै अव-
धारणे ॥ १५ ॥ इति प्रथमं सर्ववेदान्तप्रत्ययाधिकरणम् ॥ १ ॥

आत्मगृहीतिरितरवदुत्तरात् ॥ १६ ॥ असङ्गरूपामधिकरणसङ्गतिमाहुः पूर्वेति । उच्यते

नन्दमयपर्यन्तं 'आनन्दो ब्रह्मेति व्यजाना'दित्यन्तया श्रुत्या ब्रह्मत्वमित्युभयतः-
पाशा रज्जुरिति प्राप्ते, आह ।

इतरवज्जीववदात्मग्रहीतिरात्मग्रहणम् । 'तस्यैव एव शरीर आत्मे'ति यत्त-
दुत्तरात् । 'यः पूर्वस्ये'ति सर्वत्रोक्तत्वात् सर्वेभ्य उत्तर आनन्दमयस्तस्माद्वेतोरि-
त्यर्थः । अन्नमयादिषु सर्वेष्वानन्दमयस्यैवोक्ततत्त्वच्छरीराभिमानित्वात् तथा ।
एतद्यथा तथा नन्दमयाधिकरणे प्रपञ्चितमस्माभिः ।

अथवा । 'अन्योऽन्तर आत्मे'त्यन्नमयादन्यत्र सर्वत्रोक्तत्वात् पूर्वपूर्वनिरू-
पितो यः, स इतर इत्युच्यते । तथा च, 'यः पूर्वस्ये'ति श्रुत्येतरवत् पूर्वनिरू-
पितवत् प्रकृतस्याप्यात्मग्रहणं कथनं यत्तदुत्तरादिति पूर्ववत् ॥ १६ ॥

भाष्यप्रकाशः ।

नोपपद्यते । नचाब्रह्मत्वमेवास्त्विति वाच्यम् । उच्यते च भार्गव्यां विद्यायामन्नाधानन्दान्तानां
ब्रह्मत्वम् । अत उभयथापि श्रुतेर्वैरोधादत्र निर्णयो दुर्घट एवेति पूर्वः पक्ष इत्यर्थः ।

सिद्धान्तं व्याकुर्वन्ति इतरवदित्यादि । जीववदिति । शरीरपदसमभिध्याहाराजीववत् ।
तथाच 'यः पूर्वस्ये'ति सर्वत्र कथनात् सर्वेभ्यः पूर्वो योऽन्नमयस्तस्य पूर्वमाकाशादिसृष्टिजनकस्य
परस्यैव ब्रह्मण उक्तत्वाच्चत्वरूपबोधनार्थमेवानन्दमयस्योक्तत्वाच्छरीरपदसमभिध्याहारमात्रेण
जीवशङ्का न कार्या, किन्तूपक्रमदिकं विचार्य ब्रह्मैव तत्रात्मत्वेन बोध्यमित्येतदर्थमुत्तरादित्यु-
क्तमित्यर्थः । नचाभिमानित्वे जीवत्वं स्यादिति शङ्क्यम् । सर्वात्मकत्वात् । अन्यस्यान्यसिद्ध-
भिमानस्यैवाध्यासरूपत्वेन जीवत्वापादकत्वात् । पुरुषविधब्राह्मणे उपक्रान्तस्यात्मनो 'ब्रह्म यो
इदमग्र आसी'दिति ब्रह्मत्वं निगमयित्वा, 'तदात्मानमेवावैदहं ब्रह्मासी'ति श्रावणेन तथावसा-
यादिति । तदेतत् स्मरयन्ति एतदित्यादि ।

ननु तस्मिन्नेव प्रकरणे 'शरीर आत्मे'तिवत् 'अन्योऽन्तर आत्मे'त्यप्यात्मग्रहणमस्तीति
कमात्मशब्दमत्र सूत्रकारोऽनुसन्धत्त इति न विनिगमनेत्यतो व्याख्यान्तरमाहुः, अथचेत्यादि ।
य इति । प्राणमयादिविज्ञानमयान्तः । तेन यत् सिद्धं तदाहुः तथाचेत्यादि । 'यः पूर्वस्ये'ति
'असन्नेवे'त्यनुयाकस्या श्रुत्या पूर्वनिरूपितानां प्राणमयादीनामिव यत् प्रकृतस्यानन्दमयस्यापि
पूर्वसम्बन्ध्यात्मकथनम्, तत् उत्तरात् पूर्वव्युत्पादितरीत्या 'अन्योऽन्तर आत्मे'त्यनुत्तया च
आनन्दमयादित्यर्थः । एवमप्यन्तरात्ममानन्दमय एव परिसमाप्यत इति निर्व्याज आत्मा ॥
एवेति 'शरीर आत्मे'त्यत्रापि स एव परामृष्यत इति वाक्यविनिगमनाभावेपि आनन्दमय एव
सर्वत्र शरीर आत्मेत्यस्यार्थस्य न व्याहृतिरित्यर्थः ॥ १६ ॥

रश्मिः ।

चेति भाष्यं विवरीतुमाहुः नचेति । उभयतःपाशा रज्ज्वर्थमाहुः उभयथापीति । जीवत्वे च ब्रह्मत्वे
च । ब्रह्मत्वबोधकश्रुतिविरोधः । 'शरीर आत्मे'ति श्रुतिविरोधः । तस्मात् । भाष्ये । यत्तदिति ।
इति यत् तत् उत्तरादित्यर्थः । तथेति । आनन्दमयस्य ब्रह्मत्वात् । प्रकृते । एतत्सिद्धान्तमाहुः
तथाचेत्यादि । एतदित्यादिभाष्यमवतारयितुमाहुः नचाभीति । कमिति । शरीरशब्दत्वेनान्तरश-
ब्दत्वेन वा प्रकारेणेति प्रश्नः । श्रुत्येति । 'असन्नेव स भवति असद्ब्रह्मेति वेद चेत् । अस्ति ब्रह्मेति
वेदेद सन्तमेनं ततो विदुरिति । तस्यैव एव शरीर आत्मा । यः पूर्वस्ये'ति श्रुत्या । 'असन्नेवे'त्यस्या
उपन्यासस्तु द्वितीयस्कन्धनवमाध्यायोक्त 'तप तपे'ति वचनाज्ज्ञयाऽसत्त्वे प्राप्ते आनन्दमयस्य तन्निरासाय ।
वाक्येति । वाक्ययो 'अन्योऽन्तर आत्मे'त्यस्य 'शरीर आत्मे'त्यस्य च विनिगमनाभावेपीत्यर्थः ॥ १६ ॥

अन्वयादिति चेत् स्यादवधारणात् ॥ १७ ॥

ननु सर्वत्र 'अन्योऽन्तर आत्मे'ति श्रुत्या प्रत्येकमन्नमयादीनां भेदनिरूपणा-
च्छरीरपदाच्च भिन्नो भिन्नो जीव एवात्मा शरीराभिमानी सर्वत्रोच्यते,
आनन्दमयेपि तथोक्तिर्या, सा त्वानन्दमयस्य ब्रह्मत्वेन व्यापकत्वेन सर्वत्रा-
न्वयात् सर्वेषु शरीरेषु सम्बन्धादित्याशङ्क्य, तन्निरासायोक्तेऽर्थ उपपत्तिमाह
स्यादित्यादिना । स्यात् । आनन्दमय एवोक्तसर्वशरीराभिमानी भवतीत्यर्थः ।
तत्र हेतुरवधारणादिति । 'एष एवे'त्येवकारेणेतरनिषेधपूर्वकमानन्दमयस्यैवात्मत्व-
निर्धारणादित्यर्थः ॥ १७ ॥

इति तृतीयाध्याये तृतीयपादे द्वितीयमात्मगृहीत्यधिकरणम् ॥ २ ॥

भाष्यप्रकाशः ।

अन्वयादिति चेत् स्यादवधारणात् ॥ १७ ॥ अत्र भाष्यमतिरोहितार्थम् । तथाचा-
न्नमयादीनां चतुर्णामाच्यात्मिकानां विभूतिरूपत्वाद् तच्छरीरमप्राकृतसत्त्वात्मकम् । तत्र य
आनन्दमयांशः प्रविष्टः, स तदभिमानी । तेन तदाधिभौतिकेष्वसदादिशरीरस्येषु पञ्चकोशेष्वपि
स एवाभिमानी । तेन 'आच्यात्मिकस्तु यः प्रोक्तः सोऽसावेवाधिदैविक' इति न्यायेनैकस्यैव
कार्यद्वयकर्तृत्वाङ्गीत्रोपि तदभिन्नत्वेन सिध्यति । एवमभेदे उपसंहृते सति 'सर्वं सहेत परं
सर्वेषां कृष्णभावना'दित्युक्ता सेवाङ्गभूता शिक्षा सुखेन सिध्यति । तेन विचारदशायां 'सर्वभूत-
स्थितमेकमेव चिन्तये'दिति बोधितम् । श्रद्धारूपकला च बोधिता ।

अन्ये तु, ऐतरेयवाक्ये परमात्मैवोच्यते, न तु हिरण्यगर्भ इत्याहुः । तदपि युक्तम् ॥ १७ ॥
इति द्वितीयमात्मगृहीत्यधिकरणम् ॥ २ ॥

रश्मिः ।

अन्वयादिति चेत् स्यादवधारणात् ॥ १७ ॥ अतिर इति । श्रुत्येतन्न एको हेतुः ।
स्यादिति । आनन्दमय एवोक्तसर्वशरीराभिमानी भवतीति स्यादित्यर्थ इत्यर्थः । आनन्दमयस्यै-
वेति । एवकारेणान्नमये 'अयमात्मे'त्यनेनानन्दमयस्य आत्मत्वम् । 'तस्माद्वा एतस्मा' दित्यस्यामात्मा-
नन्दमय इति । आत्मन आनन्दमयत्वस्यानन्दमयाधिकरणेन सिद्धेः । प्रकरणान्न सत्यज्ञानात्म-
कत्वम् । तिरोहिते सत्यज्ञाने तु स एव । एवमतिरोहितार्थमित्यर्थः । एतेनेति । अन्वयपदात्
व्यापकत्वेन । एकमेवेति । अवधारणव्याख्यानश्रुतावेकत्वस्य विवक्षितत्वादिति भावः । चिन्तये-
दिति । 'आच्यानाये'ति सूत्रवासनायाः । उपासनाया वा । अद्वेति । श्रद्धाकला विज्ञानमयशिरः ।
छान्दोग्ये पष्ठे प्रपाठके तु 'यौः कला' इत्यादिषु द्रष्टव्या । दिवि जलदर्शनात् । 'श्रद्धा वा आप' इति
श्रुतेः । 'समुद्रः कला' इति वा । सामुद्रं जलं सूर्यनिपीतं मिष्टं जातमिति । बोधितेति । इतरव-
त्पदेन व्यञ्जनया बोधिता । आनन्दमये प्राणधर्मसेव तदिधायिका आपोत्रानन्दमयधर्मत्वेन स्मृता
अत्रिवृत्तताः । तद्धर्मत्वेनानन्दमयोपासना । अन्नमय इत्यत्र 'आपो वा अन्न'मिति श्रुतेः । ऐतरेयेति ।
'आत्मा वा इदमेक एवाग्र आसीन्नान्यत्किञ्चन विपत्स ऐक्षत लोकानसृजते'ति वाक्ये । युक्तमिति ।
आत्मनः परमात्मत्वाद्युक्तम् । 'विशिष्टं शुद्धाज्ञातिरिच्यत' इति नैयायिकोद्धोषात् । सूत्राणां सारव-
द्विश्वतोमुखत्वाच्च ॥ १७ ॥ इति द्वितीयमात्मगृहीत्यधिकरणम् ॥ २ ॥

कार्याख्यानादपूर्वम् ॥ १८ ॥ (३-३-३.)

तैत्तिरीयके पठ्यते । 'तस्माद्वा एतस्मादात्मन आकाशाः सम्भूत' इत्युपक्रम्य महाभूतसृष्टिमुक्त्वा, आन्नायते 'इथिन्वा ओषधयः, ओषधीभ्योऽन्नम्, अन्नात् पुरुषः, स वा एष पुरुषोऽन्नरसमय' इति । एतदग्रेऽन्नस्योत्पत्तिस्थितिलयहेतुत्वमुक्त्वा, 'येऽन्नं ब्रह्मोपासते' इत्युच्यते । श्रुयवरुणसंवादे च 'अन्नं ब्रह्मेति व्यजाना'दित्युच्यते । तत्र 'स वा एष पुरुषोऽन्नरसमय' इत्यनेन पूर्वोक्त एष पुरुष उच्यते, उत तद्विन्न इति भवति संशयः । किमत्र युक्तम् । पूर्वोक्त एवेति । यतः पूर्वोक्तस्यैव 'स वा एष' इत्यनेन प्रत्यभिज्ञानं प्रतीयते । तत्र ब्रह्मत्वेनोपासना कार्येणभिप्रायेण ब्रह्मत्वेन स्तूयत इति प्राप्ते, आह कार्याख्यानादपूर्वमिति । पूर्वस्यान्नकार्यस्य पुरुषस्याख्यानात्, 'स वा एष' इत्यनेनाग्निमश्रुतिभिर्ब्रह्मत्वेन प्रतिपिपादयिपितमन्नरूपमेवोच्यते, न तु पूर्वमित्यर्थः । 'स वा एष' इति प्रत्यभिज्ञानमिति यदुक्तम्, तन्न । 'अन्नात् पुरुष' इत्यन्तेनाधिभौतिकतन्निरूपणात् । 'स वा एष' इत्यनेनाध्यात्मिकतन्निरूपणादुभयोश्च भेदात् । अत एव संशयाभावापाह । वै निश्चयेन एव वक्ष्यमाणः पुरुषः स आध्यात्मिकत्वेन प्रसिद्धोऽन्नरसमय इति । अन्यथा ब्रह्मात्मकतपोलक्षणसाधनेनाधिकारे सम्पन्ने 'अन्नं ब्रह्मेति व्यजाना'दिति न वदेत् । न चातदपि

भाष्यप्रकाशः ।

कार्याख्यानादपूर्वम् ॥ १८ ॥ अन्नमयादीनां कोशातिरिक्तत्वं बोधयितुमनुप्रसङ्गेन वदतीत्याशयेनाहुः तैत्तिरीयके इत्यादि । एतदन्न इति । 'अन्नाद्वा प्रजाः प्रजायन्ते' इत्यग्निमानुवाके । संशयमाहुः तन्न स चेत्यादि । तथाच 'अन्नात् पुरुष' इति हेतुहेतुमद्भावश्रावणात् पूर्वोक्त एव अन्नजन्य एव, उत अन्नस्य ब्रह्मत्वेनोपासतायास्तपसा ब्रह्मत्वेन ज्ञानस्य चाग्रे वक्ष्यमाणतया तादृशान्नरसमयत्वात् पूर्वोक्तपुरुषतो भिन्नो विभूतिरूप इति संशय इत्यर्थः । पूर्वोक्त एवेत्यादि-पूर्वपक्षस्तु स्फुटः । सिद्धान्तं वक्तुं घटं व्याकुर्वन्ति पूर्वस्येत्यादि । एतेन कार्यस्य आख्यानात् कथनात् । व्यक्लोपे पक्षमी । कार्यसाधक्यं कृत्वा अपूर्वं अग्रे उच्यमानं अतिरिक्तम्, न तु तदिति घटयोजनाय स्फुटीकृता ।

अत्रायमाशयः । अन्नमयश्लोके यदि कार्यभूतस्यान्नस्य ब्रह्मत्वेनोपासनाय ब्रह्मधर्माः स्तुत्यर्थमुच्येरन्, तदा 'अन्नाद्वा' इत्यादिना पूर्वं तातुक्त्वा अग्रे 'सर्वं वै तेऽन्नमाभुवन्ति येऽन्नं ब्रह्मोपासते' इति सफलमुपासनमात्रं वदेत् । ब्रह्मत्वेनोपासनस्य तावदेव सिद्धेः । न तु तदग्रे पुनरपि 'अन्नं हि भूतानां, ज्येष्ठ'मित्यादिना भूतजनकत्ववर्धकत्वाभ्यां धर्मान्मां 'अतति रक्षिः' ।

कार्याख्यानादपूर्वम् ॥ १८ ॥ कोशातीति । विभूतित्वम् । हेतुहेतुमदिति । अन्नं हेतुः, पुरुषो हेतुमान् । कार्यकारणभावश्रावणात् । प्रत्यभिज्ञानमिति । तत्तादन्ताप्रकारकं ज्ञानम् । अतिरिक्तमिति । अपूर्वत्वेन प्रसिद्धातिरिक्तम् । तस्य परमतत्वेन लौकिकभाषात्वेन सूत्रे विवक्षणात् । आत्मप्रकाशरूपम् । 'पमो यसां मदात्मक' इति वाक्यात्, न तु पूर्वपुरुषरूपं प्रसिद्धं वा पूर्वमित्यर्थः । पूर्वपक्षोक्तमनुवदन्ति स अन्नमयश्लोक इति । निरस्यन्ति स पूर्वस्येति भाष्याशयात् । तदेति । तानिति । ब्रह्मधर्मान् ।

१. न च तदपि, नवा तदपि इति पाठे । २. अन्नमय इति वाच्यम् ।

तत्तथात्वेन स्तूयत इति वाच्यम् । श्रुतेः प्रतारकत्वापत्तेः । आनन्दमयान्तमेवमेव निरूपणाच्च । अत एवास्याप्यात्माग्रे निरूपितो 'यः पूर्वस्ये'ति । स त्वाधिदैविक आनन्दमयः ।

भाष्यप्रकाशः ।

भूतानि सततं व्याप्नोतीत्यन्नमिति भूतव्याप्तिबोधकं निर्वचनं सूचयेत् । नापि 'अद्यतेऽपि च भूतानि तस्मादन्नं तदुच्यते' इति निरुच्यात् । प्रयोजनाभावात् । एवं सत्यपि यदेवं पुनर्निर्वक्ति, तेन पूर्वोक्तात् कार्यरूपादन्नादेतं व्यवच्छिनचि । अग्रिमप्रपाठके ब्रह्मात्मकेन तपोरूपेण साधनेन तस्मिन् ब्रह्मत्वेन ज्ञानं भूगोर्वक्ति, न तु साधनं विना । तेनास्यान्नस्य पूर्वसाद्वैलक्षण्यमवश्यं वक्तव्यम् । मैत्रायणीये 'विश्वभृद्वै नामैषा तन्मूर्धगवतो विष्णो'रिति भगवत्तनुत्वावणात् । बृहन्नारायणोपनिषदि चान्नमुपक्रम्य 'स वा एष पुरुषः पञ्चधा पञ्चात्मा येन सर्वमिदं प्रोतं पृथिवी चान्तरिक्षं चेत्यादिना व्यापकत्वावणाच्च । एवमन्नयो-
धैलक्षणे सिद्धे 'अन्नात् पुरुष' इत्यत्र य उच्यते, स भौतिक एव, पूर्व तस्यै सिद्धत्वात् । यः पुनस्तदग्रे 'स वा एष पुरुषोऽन्नरसमय' इत्यनेनोच्यते, स आध्यात्मिक एव । अन्नसार-
भूतत्वात् । अत एव मध्ये निश्चयार्थकस्य 'वै' इत्यस्य कथनम् । नच प्रत्यभिज्ञाबोधकयोः 'स एष' इत्यनयोर्विरोधः शङ्क्यः । 'स' इत्यस्य 'स राजा तोयनीय्या भुवः' 'कला च सा कान्तिमती कलावत' इत्यादाविव प्रसिद्धार्थकतया 'एष' इत्यस्य वक्ष्यमाणार्थकतया चोपपत्तेः प्रत्यभिज्ञाया निश्चेतुमशक्यत्वात् । नच तौल्यं शङ्क्यम् । तदेतत्पदार्थां प्रसिद्धवक्ष्यमाणपरामर्षे पूर्वोक्तनिरुक्ति-
लिङ्गाम्बासानां सामञ्जस्यस्यान्यथा तदनुपपत्तेश्च प्रमाणत्वेन तन्निरासात् । प्रत्यभिज्ञापक्षे तज्जनकस्यान्नस्य कार्यतया अन्नब्रह्मणो ब्रह्मत्वेन ज्ञानं तपसा वदन्त्याः श्रुतेः प्रतारकत्वापत्तिरिति दोषसम्भवात् । प्रशंसामात्रार्थतायास्तत्र वक्तुमशक्यत्वात् । आनन्दमयज्ञानपर्यन्तं तपोरूपसाध-
ननिरूपणाच्चात्रैव तथा वक्तुमशक्यत्वात् । किञ्च । यदि भौतिक एवान्नमयः स्यात्, तदा

रश्मिः ।

निरूप्यादिति । निर्वचनं कुर्यात् । भाष्यीयहेत्वाशयपूर्वकं 'स वा एष' इत्यादिसाध्यभाष्याश-
यमाहुः विश्वभृदिति । 'पृथिवी वा अन्नमिति श्रुतेः । पञ्चात्मेति । पञ्चमहामृतात्मा । अन्न-
सारिति । 'पुरि शेत' इति पुरुषः कीटादिः सोऽन्नसारः, नत्वन्नम्, तथा दर्शनाभावात् ।
एवं भाष्योक्तहेत्वाशयमुक्त्वा साध्याशयमाहुः नचेति । देहलीदीपन्यायेनोभयहेत्वन्वयि । पूर्वोक्त-
हेतुग्रन्थेन न शङ्क्य इत्यर्थः । स्वीयभाष्याशयमाहुः स इत्यस्येति । स प्रसिद्धः राजा दशरथः ।
तोयं नीवी मर्यादा यस्या भुवः । कान्तिमती सा प्रसिद्धा । कलावतबन्द्रस्य । वक्ष्यमाणेति । माय्ये
वक्ष्यमाणोऽर्थोऽन्नरसमयरूपः । अशक्येति । तदादीनां पूर्वपरामर्शकत्वमात्रत्वाभावात् । तौल्य-
मिति । सुन्दोपसुन्दन्यायेनोभयत्र निश्चयाशक्या प्रसिद्धार्थस्यापि निश्चेतुमशक्त्या तथा । निरुक्तीति ।
'अद्यतेऽपि च भूतानि'त्यन्ननिरुक्तिः । तपोरूपसाधनसाध्यत्वं ब्रह्मत्वेन ज्ञाने लिङ्गम् । अन्नाभ्यासः
पूर्वोक्तः । प्रमाणत्वेनेति । अनुपलब्धेः प्रमाणत्वं प्राचां मते । तन्निरासस्तौल्यनिरासः तस्मात् ।
नचान्तरिति भाष्याशयमाहुः प्रत्यभिज्ञापक्ष इति । तज्जनकस्येति । विषयविधया प्रत्यभिज्ञा-
जनकस्य । वदन्त्या इति । 'स तपस्तास्वा अन्नं ब्रह्मेति व्यजाना'दिति श्रुतेः । कार्यतयाऽब्रह्मत्वेपि
प्रशंसान्नस्येत्यत आनन्दमयप्रशंसेत्यादिभाष्याशयमाहुः प्रशंसेति । तत्रेति । श्रुतौ अर्थवादत्वापत्त्या
तथा । तदेवाहुः आनन्देति । अत्रैव तथेति । अन्नमये तत्तवाहपरिस्ते प्रशंसामात्रार्थतायाः । तथेत्-

अथवा। वाजसनेयिशाखायां 'आत्मेत्येवोपासीते'त्युपक्रम्य 'तदेतत्प्रेयः पुत्रात् प्रेयो वित्तात् प्रेयोऽन्यस्मात् सर्वस्मादन्तरतरं यद्यमात्मे'ति। एतदग्रेऽन्यस्य प्रियत्वं

भाष्यप्रकाशः ।

आनन्दमयस्य एतदात्मरूपत्वं न वदेत् । वदति तत् । अतः कार्यरूपाद्वैलक्षण्यमस्यावगन्तव्यम् । नचैवमपि आधिदैविकाद्रेदस्तु वर्तत एवेति किमनेन प्रयासेनेति शङ्क्यम् । 'आध्यात्मिकस्तु यः प्रोक्तः सोऽसावेवाधिदैविक'इति, द्वितीयस्कन्धे आध्यात्मिकाधिदैविकयोः स्वरूपभेदनिवारणेन तदभावात् । अमिलापभेदस्य तु पाचकपाठकत्वं कार्यभेदप्रयुक्तत्वेन स्वरूपाभेदकत्वात् । तस्मादाध्यात्मिकाधिदैविकयोरवगमनानन्दमययोः कार्यभेदेन विभूतिविभूतिमद्भावादेव भेदः, न तु स्वरूपतः । धर्मधर्मिणोस्तादात्म्यरूपस्याभेदस्य पूर्वं साधितत्वात् । अयमेव न्यायः प्राणमयादिष्वपि द्रष्टव्यः । तेनानन्दमयविद्यायां पञ्चाप्यन्नमयादयः कोशातिरिक्ताः, तेषु चत्वारो विभूतिवत्तेनोपासाः, आनन्दमयः पुरुषोचमस्तु तादृशविभूतिमत्त्वेनोपास्य इत्येतदर्थः मिदमिति बोधितम् । तेन विशेषतो वैष्णवानां समीपे आसीनत्वं द्रष्टव्यमिति ज्ञापितम् ।

एतस्य विचारस्य पूर्वशेषत्वादर्थस्य प्रागपि व्युत्पादितत्वाच्च नात्यन्तमावश्यकतैत्यरुण्या प्रकारान्तरेणैतत् न्याकुर्वन्ति अथचेत्यादि । विषयादिकमाहुः वाजसनेयीत्यादि । वाजसने-

रश्मिः ।

स्मात्पृष्ठचालुक् । वैलक्षण्यार्थं पुनराहुः किञ्चेति । एतदात्मरूपत्वमिति । एतस्मान्नमयस्यात्मा इदंपदवाच्यस्तेन रूप्यते आत्मित्वेन व्यवहियत इत्येतदात्मरूपत्वम् । वदति तदिति । 'तस्यैव एव शरीर आत्मा यः पूर्वस्ये'ति श्रुतिर्वदति तत्, एतस्य अन्नमयस्य आत्मा इदंपदवाच्योऽन्नमयनिरूपण आत्मत्वेनोक्तः, तेन रूप्यते आत्मित्वेन व्यवहियते इत्येतदात्मरूपत्वम् । न च पूर्वमाप्यानन्दमयाधिकरणयोर्विरोधः । 'आनन्द आत्मे'ति श्रुत्युक्तात्माभेदेन 'तस्यैव' इत्यत्रात्मनो नेतुं युक्तत्वाच्च विरोध इति । ननु 'तस्माद्वा एतस्मादात्मन' इति श्रुत्युक्त आत्मा, 'तस्यैव' इति श्रुतौ 'आनन्द आत्मे'ति श्रुतौ तु प्रतीकगतो यः कश्चिदिति चेत् । न । अप्रसिद्धेः । तथाचान्नमये मूलात्मान्यात्मा न प्रसिद्धः । प्राणमये आकाशस्यात्मनाध्यासात्सम्बन्धः । 'आकाशशरीरं प्रक्षे'ति श्रुतेः । आकाशाभिन्नो बाह्यात्मेत्यर्थः । आत्मोपनिषदा नात्मपदे लक्षणा । मनोमये आदेशस्यात्मना प्रतिपाद्यतासम्बन्धः । आदेश-प्रतिपाद्याभिन्न आलेत्यर्थः । सर्वस्यात्मत्वेनादेशस्याप्यात्मत्वाच्च लक्षणादेशपदे । विज्ञानमये योगस्यात्मना साध्यसाधनभावसम्बन्धः । 'भक्त्या प्रसन्ने तु हरौ तं योगेनैव योजये'दिति निबन्धात् । मूलत्वेन साधनत्वात्तेन रूपेणाभेदः आत्मना । स्वस्वरूपसाधनाभिन्न आलेत्यर्थः । लिङ्गमयस्त्वाधिकरणे सर्वात्मभावस्य मूलत्वं योगस्तदन्तर्गत इति सुष्ठु अभेदान्वयः । अस्येति । आध्यात्मिकस्य । अत एवेत्यादिभाष्याशयं विवरीतुमाहुः नचैवमित्यादि । भाष्यार्थस्तु अत एवेति । आध्यात्मिकत्वादेव । अस्यापीति । अन्तानन्दमयस्यापि । अग्रे अग्रेषाम् । स त्विति । 'यः पूर्वस्ये'ति निरूपितः । अत्राशङ्कते स नचैवमित्यादिना । वर्तत इति । आध्यात्मिकस्य ज्ञेयः । अनेनेति । आधिदैविक-शक्त्येनोपासनाविचारप्रयासेन । तदभावादिति । वैयर्थ्यापादकस्य किमनेन प्रयासेनेति प्रश्नस्याभावात् । कार्यभेदेति । प्राणमयमनोमययोराध्यात्मिकयोः कार्यं शरीरधारणं सङ्कत्पादि च । आधिदैविकानन्दमयकार्यं प्रेरणम्, वेदान्तप्रसिद्धम् । तादृशभेदप्रयुक्तत्वेन । स्वरूपेति । पाचनकाले पाठनकाले एकस्य स्वरूपाभेदकत्ववदिति बोध्यम् । पूर्वमिति । प्रकाशाप्रयाविकरणे । अयमिति । कार्यात्यानसूत्रन्यायः ।

निराकृत्य 'ईश्वरो हि तथा स्यादात्मानमेव प्रियमुपासीते'ति पठ्यते । अत्रात्मौपाधिकत्वात् सर्वत्र प्रियत्वस्यात्मपदेन जीवात्मन एव प्रियत्वेनोपासना विधीयते, उतेश्वरपदात् परमात्मन इति भवति संशयः । किमत्र युक्तम् । जीवात्मन एवेति । कुतः । यथा पुत्रादेरात्मौपाधिकप्रियत्वोक्त्या जीवात्मन एव प्रियत्वमुच्यतेऽन्यत्र श्रुतौ, तथेहापि 'प्रियः पुत्रा'दित्यादिकथनाज्जीवात्मैव भवितुमर्हतीति प्राप्ते, आह कार्याख्यानादपूर्वमिति । इतः पूर्वमाश्रयते 'प्राणश्चैव प्राणो नाम भवति वदन् वाग रूपं पश्यंश्चक्षुः शृण्वञ्छ्रोत्रं मन्वानो मनस्तान्यस्यैतानि कर्मनामान्येवे'ति । तथाच प्राणनवदनादिकार्यैः कृत्वा प्राणवागादित्वेनैकस्यैवात्मन आख्यानात् कथनादपूर्वम्, पूर्वं तु पुत्रचित्ताद्यभिमानदशायां 'न वा अरे पत्युः कामाय पतिः प्रियो भवती'त्यादिना यत्प्रियत्वेनोच्यते, तस्माद्विज्ञमात्मशब्दवा-

भाष्यप्रकाशः ।

यिशाखायामिति । तस्यां बृहदारण्यके पुरुषविधब्राह्मणे । संशयं तद्वीजं चोक्त्वा पूर्वपक्षमाहुः जीवेत्यादि । अन्यत्रेति । मैत्रेयीब्राह्मणे । यद्यपि मैत्रेयीब्राह्मणेऽपि ब्रह्मैव प्रतिपाद्यत इति वाक्यान्वयाधिकरणे निर्णयः, तथाप्यापाततो निरूपधिप्रियत्वं जीवे भासते इति पूर्वपक्षे तदाहृतम् । सिद्धान्तं वक्तुं सत्रे कार्यैराख्यानं कार्याख्यानामिति तृतीयासमास इत्यभिप्रेत्य कर्मनामकथनादित्यर्थः सिध्यतीति तत् व्याकुर्वन्ति इत इत्यादि । अपूर्वमिति । पुत्राद्यभिमानदशायामभिमानित्वेन प्रतीयमानात् प्रतीचो भिन्नम् । तदेतद्विवृण्वन्ति पूर्वं त्वित्यादि । यदिति । जीवात्मरूपं वस्तु । आत्मशब्दवाच्यमत्रेति । 'आत्मानं प्रियमुपासीते'तिवाक्ये-

रश्मिः ।

'यः पूर्वस्ये'ति सर्वत्र श्रावणात् । प्राणमयस्यादिः प्राणमयादिः अन्नमयः प्राणमय आदिर्ययोः मनोमयविज्ञानमययोः तौ प्राणमयादी, प्राणमयादिश्च प्राणमयादी च प्राणमयादयस्तेषु । सिद्धमाहुः तेनेत्यादि । पूर्वोक्तवेदनमुपासनं यद्यपि, तथाप्यात्मत्वात्सर्वेषां विशेषतः 'मद्भक्ता यत्र गायन्ति तत्र तिष्ठामि नारदे'तिवाक्याद्वैष्णवानां भेदमात्रानन्दमयमात्मानमुपसंक्रम्येत्यत्रैतच्छब्दात्समीपतरत्वानन्दमयः 'आसीनः संभवा'दिति सूत्रादासीनः इत्येवं विशेषमुपासनायामनुसन्धायाहुः तेनेति । भार्गवी वारुणी विद्येयम् । पूर्वेति । विषयवाक्यमुपनिषत् भाष्यादसन्दिग्धं मन्येतेति । विद्याद्युपाधिना । अतः पूर्वस्य जन्माधिकरणस्य शेषत्वम् । पूर्वाधिकरणस्य वा । तेनाधिकरणान्तरत्वभङ्गकत्वमिति भावः । प्रागपीति । आनन्दमयाधिकरणेपीत्यर्थः । उपासनाप्रकरणे विचारस्यास्मारणान्नात्यन्तमिति । तद्वीजमिति । हेतुतृतीयान्तहेतुपञ्चम्यन्तपदार्थां संशयवीजम् । इत इत्यादीति । विषयवाक्यात्पूर्वं पुरुषविधब्राह्मणे । अस्याेति । अकृत्स्नस्य । प्राणनादिक्रियाविशिष्टस्य । 'भेने सन्तमिवात्मानं'मितिवाक्योक्तस्य । कर्मकृतानि नामानि कर्मनामानि । अभिधाविषयकर्मणो नामानि वा । 'कर्मणा जायते जन्तु'रितिवाक्योक्तस्य । एवकारेण रूपनामव्यवच्छेदः क्रियते । तथा च पुरःस्फूर्तिकस्य कार्याख्यानात्साध्यत्वेनाख्यानात् यागस्य स्वर्गपर्यन्तं स्थित्यर्थमपूर्वमित्यस्यार्थस्य विचारेऽपि वेदान्तीयकर्मविचारः । अन्तरात्मपरत्वे तूपलक्षणेन षोडशापि ज्ञेयाः । तथाचेति । पुराणे परमतलौकिकीभाष्यां हेतुभ्यां पूर्वोत्तरसंदर्भसिद्धान्त्ये च अपूर्वमित्यन्तः सूत्रार्थ इत्यर्थः । आत्मन इति । कर्मविशिष्टात्मरूपस्य, नित्यस्याफलमनुवर्तमानस्य । वेदान्तीयकर्मनन्तरं तदीयापूर्वं वक्ष्यमाणभाष्योक्तमाहुः पुत्रादीति । अहं पुत्रीति पुत्राभिमानः ।

च्यमन्त्रेत्यर्थः । लोके हि प्राणवायुवाग्निन्द्रियादीनामेव तत्तच्छब्दवाच्यता, न तु जीवस्य, अत एवाग्रे श्रुतिराह 'ईश्वरो हि तथा स्या'दिति । अत एव 'प्रेयोऽन्यस्मात् सर्वस्मादन्तरतरं यदयमात्मे'त्याह । अन्तरो जीवात्मा, ततोऽप्यतिशयेनान्तरमन्तरतरं पुरुषोत्तमस्वरूपमेव भवितुमर्हतीति । एतेन विग्रहस्यैवात्मरूपत्वं सिध्यति । तेनाविकृतत्वपरमानन्दत्वादयोपि धर्मा उपसंहर्तव्याः ॥ १८ ॥

ननु विग्रहे चक्षुःश्रोत्रादीनां वैलक्षण्यप्रतीतेरात्मनश्चैकरसत्वादुक्तकर्मनामवत्त्वं ब्रह्मण्यनुपपन्नमित्याशङ्क्योत्तरं पठति ।

भाष्यप्रकाशः ।

आत्मशब्दवाच्यम् । ननु प्राणनादिकार्ये जीवस्यापि प्रयोजकत्वात् कार्याख्यानमात्रेण प्रत्यगात्मातिरिक्त आत्माश्रोच्यत इति कथं निधेयमित्यत आहुः लोके हीत्यादि । अत एवेति । जीवमिन्नत्वादेव । अत एव प्रेय इत्यादि । ईश्वरत्वादेव प्रेयोऽन्यस्मादित्यादिकं श्रुतिराह । तदेव व्युत्पादयन्ति अन्तर इत्यादि । तथाचेश्वरत्वान्तरतरत्वाभ्यां लिङ्गाभ्यामुपपद्येन तेन तथेत्यर्थः । ननु भवत्वेष्वम्, तथापीदानीं तद्विचारस्य किं प्रयोजनमत्र आहुः एतेनेत्यादि । एतेनेति । प्राणनादिकार्यमुक्त्वा 'ईश्वरो हि तथा स्या'दिति तत्तत्सर्वरूपताख्यानेन । एषमेतत्साधनस्यापि प्रयोजनमाहुः तेनेत्यादि । उपसंहर्तव्या इति । अवतीर्णे स्वरूपेऽनुसन्धेयाः । तथाचैतदर्थमिदमत्र विचारितमित्यर्थः । तेन पूर्वोक्ते अनावश्यकतामात्रं न वर्णकान्तरकथने धीजम्, किन्तुवैतदपीति बोधितम् ।

अन्ये तु इदमेकसूत्रमधिकरणमङ्गीकृत्य अत्र प्राणविद्याशेषं विचारयन्ति । भोजनारम्भसमाप्त्योराचमनीयास्यप्लु प्राणवासोदष्टिः कर्तव्येति ।

तत्र नासाकमादरः । तासामग्न्युपविद्यात्वेन तद्विचारस्य प्रासङ्गिकत्वात् । विद्यान्तरं मध्ये विचार्य दूरस्थितस्य पुनरत्र स्मृतां धीजानुपलम्भाच्चेति ॥ १८ ॥

रश्मिः ।

प्रतीचो जीवात् । मित्रमात्मशब्दवाच्यम् । न हि जीवो वदन् वामभवति अनुक्ते, किन्तु छान्दोग्यीयाष्टमोपदेशविषयः । आत्मशब्देति । अपूर्वं प्रकाशाश्रयात्मशब्दवाच्यम् । 'धर्मो यसां मदात्मक' इति वाक्यात् । अभिधातात्पर्याभ्याम् । प्रयोजकेति । 'जीव प्राणधारण' इति धातुपाठात्प्राणनादिप्राणकार्यं परम्परया जीवस्य कारणत्वात् । तेन तथेति । आत्मपदेन अन्तरो जीवात्मेत्यादिः । प्राणनादीति । अन्तर्यामिप्राणोक्तस्यात्मनो विग्रहत्वकथनेनेत्यप्येतेनेत्यस्यार्थो बोध्यः । एतदिति । नित्यविग्रहवत्त्वसाधनस्य । एतदपीति । विग्रहस्यैवात्मरूपत्वम् । प्रत्याविद्येति । प्राणवासोदष्टिरूपम् । भोजनसारम्भसमाप्त्योः । प्राणवास इति । 'आपोमयः प्राण' इति श्रुतेरप्यु प्राणवासः । दूरेति । प्राणविद्यास्थितस्य ॥ १८ ॥

समान एवं चाभेदात् ॥ १९ ॥

चोऽप्यर्थे । तथाचैवमपि सति श्रोत्रचक्षुरादिवैलक्षण्यप्रतीतावपि सति समान-एकरूप एव, न तु विषमः । तत्र हेतुरभेदादिति । चक्षुरादीनां ब्रह्मत्वेन परस्परमभेदादित्यर्थः ।

अत्रेदमाकृतम् । 'तं त्वौपनिषदं पुरुषं पृच्छामी'ति श्रुतेरुपनिषद्वेद्य-मेव ब्रह्मस्वरूपम् । ताश्च 'प्राणज्ञेय प्राणो भवति वदन् वा'गित्यादिरूपाः प्रतिनियतेन्द्रियग्राह्यान् अर्थान् स्वरूपेणैव गृह्यत् ब्रह्म तत्तच्छब्दवाच्यं भवतीति वदन्ति । तद्वाच्यता च व्यवहार्यत्वे । स च 'तदेतत्प्रेयः पुत्रा'दित्यादि-वाक्यैकवाक्यतया निरुपधिस्नेहवतामेव व्यवहार्य इति ज्ञाप्यते । स चाविर्भूत-वताररूप एव सम्भवति । एवं सति तत्र भक्तैर्भगवद्विग्रहे तत्तदवयवेषु भेदेन यथा यथा व्यवहियते, तथा तथैव तदेकमेवास्वण्डसंघिदानन्दरूपं ब्रह्मेत्यर्थः सम्पद्यते । एवंविधो लोके न प्रसिद्ध इत्यसम्भावना स्यात्, तदभावायाग्रे श्रुतिराह 'ईश्वरो हि तथा स्या'दिति । एतेनाविर्भूतरूपे व्यापकत्वेकरसत्वसंघिदानन्दत्वाद्यो धर्मा उपसंहर्तव्याः, अनाविर्भूतेऽपीति स्थितम् । एवं सत्याविर्भावेऽनाविर्भावेऽपीश्वरः

भाष्यप्रकाशः ।

समान एवं चाभेदात् ॥ १९ ॥ सूत्रमवतारयन्ति ननु विग्रह इत्यादि । तथाच तत्सुमयोरिव स्वगतद्वैतमापततीति तत्परिहारायोचरं पठतीत्यर्थः । व्याकुर्वन्ति चोऽप्यर्थ इत्यादि । ननु भिन्नप्रकारकप्रतीतौ विद्यमानायां कथमभेदसिद्धिरित्यतस्तद्युत्पादयन्ति अत्रे-त्यादि । स चेति । औपनिषदः पुरुषश्च । स चेति । व्यवहारश्च । नच तस्य व्यवहारस्या-प्रामाणिकत्वं शक्यशङ्कम् । वरणहेतुकतनुविवरणैकसाध्यत्वात् । 'प्रकाशवचावैयर्थ्यात्' 'आह च तन्मात्र'मिति सूत्रद्वयेनातीतपादेपि तस्योपपादनात् । तदेतदभिसन्ध्यायाहुः एवं सतीत्यादि । अत्र लौकिकयुक्तेः कौट्यमेव श्रुत्यभिप्रेतमित्याशयेनाहुः एवंविध इत्यादि । सिद्धमाहुः एतेनेत्यादि । एतेनेति । ईश्वरस्य तथात्वभावेन ।

एतामेव श्रुतिं हृदिकृत्य प्रकारान्तरेण सूत्रं योजयन्ति एवं सत्याचिरित्यादि । तथाच, 'अजोऽपि सन्नव्ययात्मा भूतानामीश्वरोपि सन् । प्रकृतिं स्वामधिष्ठाय सम्भवाम्यात्ममायये'ति रश्मिः ।

समान एवं चाभेदात् ॥ १९ ॥ भाष्ये । परस्परमिति । धर्मिधर्मयोरिति बोध्यम् । प्रकृते । स चेतीति । अत्र निरुपधीत्यादिभाष्यं गताज्ञानानामिति बोध्यम् । तस्येत्यादि । औपनिषदः पुरुषश्चेत्याकारकस्य । शक्या शङ्का यस्मिन्निति शक्यशङ्कम् । वरणेत्यादि । पुष्टिमार्गोऽयम् । वरणस्य स्वीयत्वेनाङ्गीकारे रूढेः । वस्तुतस्तु ब्रह्म संभक्तौ । सर्वोत्पन्नावो वरणम् । वेदान्ते योगात्, रूढे-भावात् । विवरणं प्रकाशनम् । तथा च निरुपधिस्नेहवतामिति भाष्येण गताज्ञानानामिति सूचनात्तमो-भावेन विशुद्धसत्त्वज्ञानविषयत्वेन स व्यवहारः प्रामाणिक इति भावः । एवं सतीत्यादि । भेदेनेति । इदार्थेन । गीतायां 'अविमक्तं च भूतेषु विमक्तमिव च स्थित'मिति ब्रह्मनिरूपणे वाक्यात् । एवं सत्याचिरित्यादीति । आविर्भाव इत्यादिना सूत्रार्थः । एवं चेत्यत्र सूत्रेऽन्यथादिति सूत्रान्मण्डूकसूत्राव-

समानः । न ह्याविर्भावे काँश्चनागन्तुकान् धर्मानादायाविर्भवतीति वक्तुं शक्य-
मनाविर्भूतस्यापि । एवमाविर्भूतप्रकारेणैवाभेदादित्यपि सूत्रार्थः सूत्रकाराभिमत
इति ज्ञातव्यम् । चकारेण विरुद्धसर्वधर्माश्रयत्वं समुचीयते । एवं साक्षादाविर्भूते
भगवद्रूपे पूर्णानन्तधर्मास्तदुपासकेनोपसंहर्तव्या इति सिद्धम् ॥ १९ ॥

अथ यत्र कार्यचिकीर्षया जीवे स्वयमाविशति, तदावेशात्तद्धर्मा अपि
केचित् तस्मिन्नाविर्भवन्ति । तत्रोपासकेनाखिलब्रह्मधर्मोपसंहारः कर्तव्यः, न
वेति शङ्कासमाधानं विकल्पेनाह सूत्रान्याम् । तत्रादौ विधिपक्षमाह ।

सम्बन्धादेवमन्यत्रापि ॥ २० ॥

अन्यत्रापि जीवेऽप्येवं ब्रह्मणीवोपासना कार्या । तत्र हेतुः सम्बन्धादिति ।

भाष्यप्रकाशः ।

गीतावाक्येनास्यां श्रुतायुक्तसेधरत्वस्य नैसर्गिकत्वेन तादृगाकारस्य सार्वदिकत्वात् तथेत्यर्थः ।
अत्र च 'विश्वतश्चक्षुः' 'यदेकमव्यक्तमनन्तरूप' मित्यादिश्रुतयोप्यनुसन्धेयाः । पूर्वं चोप्यर्थे व्या-
ख्यात इत्यस्मिन् पक्षेऽर्थान्तरमाहुः चकारेणेत्यादि । सिद्धमाहुः एवं साक्षादित्यादि ।
साक्षादाविर्भूत इति । सत्त्वाद्यधिष्ठानमनपेक्ष्य स्वरूपेणाविर्भूते ।

अन्ये त्विदमेकसूत्रमधिकरणमङ्गीकृत्य वाजिशस्त्रीयान्निहस्यस्यबृहदारण्यकस्यो-
शाण्डिल्यविद्ययोरैकविद्यं परस्परगुणोपसंहारं च विचारयन्ति ।

तदपि प्रथमाधिकरणीयपञ्चसूत्र्यैव सिध्यतीति बोध्यम् । रूपाभेदस्यैव प्रयोजक-
त्वादिति ॥ १९ ॥

सम्बन्धादेवमन्यत्रापि ॥ २० ॥ एवमवतारोपासनादौ गुणोपसंहारं विचार्यविशेषे तं

विचारयतीत्याशयेनाग्रिमसूत्रमवतारयन्ति अथेत्यादि । 'य आत्मनि तिष्ठन् य आत्मनोऽन्तरो
यमात्मा न वेद यस्मात्मा शरीर'मिति श्रुत्या आत्ममात्रस्य ब्रह्मशरीरत्वेपि, 'योऽन्तर्बहिस्तनु-
भूतामशुभं विधुन्वन्नाचार्यचैत्यवपुषा स्वगतिं व्यनक्ती'त्येकादशस्कन्धे तनुभृदन्तर्बहिरशुभवि-
रश्मिः ।

धारणादित्यनुवर्तते इत्याशयेन सूत्रशेषं व्याकुर्वन्ति स्म एवमित्यादि । एवेति । अनुवृत्ते स्थले ।
स्वामिति । उक्तरीत्या स्वाम् । आत्ममाया पञ्चाध्याय्युक्तयोगमाया । पुराणे, अत्र लिच्छेति ज्ञेयम् ।
नैसर्गिकत्वेनेति । 'प्रकृतिं स्वा'मित्यनेन विशुद्धसत्त्वाधिष्ठानकत्वोक्तेः । वासुदेव इत्यर्थः । तथेति ।
एवंसत्याविरत्यादिरित्यर्थः । विश्वत इति । अत्र योगमाययौपनिषदः पुरुषश्च ज्ञेयः । आदिना 'एकं
सद्दिश्या बहुधा वदन्ती'ति श्रुतिः । सत्त्वादीति । सत्त्वं ब्राह्मसाधिष्ठानं रजो वामनस्य तमो मत्स्य-
कच्छपयोः । सात्त्विकादिपुराणोक्तत्वात् । तावती मायां दूरीकृत्य स्वरूपेण मूलरूपेणाविर्भूते ।
शाण्डिल्येति । पूर्वस्यां गुणाः श्रूयन्ते । 'स आत्मानमुपासीत मनोमयं प्राणशरीरं भारूपमि'त्येव-
मादयः । तस्मात्मेव शाखायां बृहदारण्यके पुनः पठ्यते 'मनोमयोऽयं पुरुषो भाः सत्यस्तस्मिन्नन्तर्हृदये
यथा ग्रीहिषी ययो वा स एव सर्वस्येशानः सर्वस्यापिपतिः सर्वमिदं प्रस्थास्ति यदिदं किञ्चे'ति । तयोः ।
रूपाभेदस्येति उपसंहारहेतोस्तोपासनासूत्रोक्तस्य ॥ १९ ॥

सम्बन्धादेवमन्यत्रापि ॥ २० ॥ अवतारेति । सर्वदा संक्रमणमवतारः (कार्य)कार्यकाले

अयोगोलके वहेरिव तस्मिन्नावेशलक्षणः सम्बन्धोऽस्तीति, तत्त्वेन व्यपदेशाच्च तथेत्यर्थः ।

अत्रैवं ज्ञेयम् । अयं तु जीवः, अत्राविष्टं भगवन्तमहमुपास इति जानाति चेत्, तदा न सा जीवगामिन्युपासना, किन्तु ब्रह्मगामिन्येव । तत्राखिलधर्मोपसंहारे न किञ्चित् बाधकम् । यत्र ब्रह्मत्वेनैव ज्ञात्वोपास्ते, तत्रापि 'तं

भाष्यप्रकाशः ।

धूननपूर्वकस्वगतिव्यञ्जनरूपविशेषकार्यसंरणात् तदादिकार्यचिकीर्षया यत्र जीवे स्वयं भगवानावि-
शति, तदा भगवदावेशाद्भगवद्धर्मा अपि केचित्तस्मिन्नाविर्भवन्ति । यथा इन्द्रप्रतर्दनसंवादे इन्द्रे ।
अत्र जीव इत्युपलक्षणम् । तेन प्रतिमाया अपि सङ्ग्रहः । गोपालतापनीये मथुरासमीपस्थवनस्थिता
द्वादशमूर्तीरुक्त्वा, 'ता हि ये यजन्ति ते मृत्युं तरन्ति मुक्तिं लभन्त' इति फलमुक्त्वा, अग्रे
'मथुरामण्डले यस्तु जम्बूद्वीपे स्थितोपि वा । योऽर्चयेत् प्रतिमां मां च स मे प्रियतरो भुवि ।
तस्यामधिष्ठितः कृष्णरूपः पूज्यस्त्वया सदे'त्यादिभिः प्रतिमोपासनं लक्ष्यकृत्य सर्वेषां स्वपूजन-
स्योक्तत्वात् प्रतिमायामधिष्ठानोक्त्या स्वावेशस्य चोक्तत्वात् । अतस्तादृशे जीवादावुपासकेनाखिल-
ब्रह्मधर्मोपसंहारः कर्तव्यो न वेति शङ्कायाम्, 'यस्य देवे परा भक्तिर्यथा देवे तथा गुरौ । तस्यैते
कथिता धर्माः प्रकाशन्ते महात्मन' इति श्रेताश्वतरश्रुत्या गुरुभक्तेर्देवभक्तिवदतिष्ठत्वात्,
भक्तिपारम्यस्य चाखिलगुणोपसंहार एव सिद्धेर्गुरौ स कार्यः । अन्यत्र प्रतिमादौ तु न कार्यः,
तादृशवाक्याभावादिति प्राप्ते, तत्समाधानं मार्गभेदव्यवस्थितविकल्पेन सूत्राभ्यामाहेत्यर्थः ।
तत्रेति । गुरौ प्रतिमादौ च । सूत्रं व्याकुर्वन्ति अन्यत्रापीत्यादि । प्रतिमासंग्र-
हायाहुः तत्त्वेन व्यपदेशादिति । उक्तं च स्कान्दे पाण्डुरङ्गमाहात्म्ये 'शिलाबुद्धिर्न कार्या
च तत्र नारद कर्हिचित् । ज्ञानानन्दात्मको विष्णुर्यत्र तिष्ठत्यचिन्त्यकृ'दिति । उपासनमार्गे
व्यवस्थितस्य विधिपक्षस्य बीजं स्फुटीकुर्वन्ति अत्रैवमित्यादि । एवमिति । वक्ष्यमाणप्रकारा-
रश्मिः ।

स्वाक्रमणमावेशः । स्वगतिस्मिति । नूतनमार्गं प्रवर्तयतीत्यर्थः । तद्वादीति । आदितोपनयनसाङ्गवेदा-
ध्यापने । 'उपनीय तु यः शिष्यं वेदमध्यापयेद्विजः । सरहस्यं तदङ्गं च तमाचार्यं प्रचक्षत' इति
वाक्यात् । 'इहसं वेदान्ताः । तानि शिक्षादीनि अङ्गानि यस्य वेदस्य स तयोक्तस्तम् । अधिष्ठानेति ।
अधिकस्थितिः । 'यमादिभि'रिति श्रीभागवतवाक्यात् । तस्या उक्त्येत्यर्थः । जीवादाविति । जीवगुरु-
प्रतिमासु । अतिदिष्टत्वादिति । देव उपसंहृतविरुद्धधर्माश्रयस्तद्भक्तिवत् उपसंहृतविरुद्धधर्माश्रयगुरु-
भक्तिर्भवतीत्यतिदेशस्तस्मात् । येनकेनापि गुणेन भक्तिदर्शनाद्भक्तिपारम्यस्येत्युक्तम् । तदिति ।
उक्तायां शङ्कायां समाधानम् । सप्तमीति योगविभागात्समासः । मार्गभेदेति । मार्गावुपासामक्तिरूपौ
तयोर्भेदेन व्यवस्थितः उपासामार्गोपसंहारः भक्तिमार्गेऽनुपसंहार इत्येवं विकल्पस्तेनेत्यर्थः । आहेति ।
उत्तरसाहेत्यस्यार्क्यः । तत्रेतीति । विधिपक्षमिति । कर्तव्य इत्यत्र विधौ त्व्य इति तं पक्षम् ।
अन्यत्रापीत्यादीति । आवेशलक्षण इति । अभेदसंसर्गात् आवेशलक्षण इत्युक्तम्, संयोगविशेष
इत्यर्थः । सम्बन्धोऽस्तीत्येतिशब्दो हेतौ । हेत्वन्तरमाहुस्तत्त्वेनेत्यादिनेत्याशयेनाहुः प्रतिमेति । ननु
प्रतिमायाः ऐतदात्म्येन व्यपदेशः, नतु तत्त्वेन महावाक्य इत्यत आहुः उक्तं चेति । यत्रेति । सति
प्रतिमादौ । तथा च ज्ञानानन्तानन्दसद्रूपत्वं प्रतिमादौ । ब्रह्मलक्षणमुक्तम् । प्रतिमाया असंग्रहायाहुरिति
वाभासार्थः । विधीति । उपसंहारः कर्तव्य इति पक्षस्य । एवमित्यस्याप्रकारवाचकात्ततीयाद्विवचन-

यथा यथोपासते तथैव भवति तद्वैतान् भूत्याऽचतीति श्रुतेर्गुर्वादौ जीवत्वबुद्धि-
निषेधाच्च तथा । तत्र यादृगुपासकस्तदुपासनासिद्ध्यर्थं तत्फलदानार्थं च तादृग्युपो-
भगवानाविशतीति च तथा ॥ २० ॥

यस्त्वन्तरङ्गं भगवद्भक्तं हृद्याविर्भूतभगवत्कं ज्ञात्वैतद्भजनेन अहं भगवन्तं
प्राप्स्यामीति ज्ञात्वा तमेव भजते, स भक्तिमार्गीय इति भक्तहृद्याविर्भूते रूपे
उपसंहारो धर्माणां तेन न कार्य इत्यग्रिमं पठति ।

न वाऽविशोपात् ॥ २१ ॥

अनुपसंहारे हेतुरविशोपादिति । अस्य भक्तभक्तत्वेन तद्भजनरसाद्यादनेन
विस्मृततदाविष्टभगवत्कत्वेन तन्निरपेक्षत्वेन वा तदाविष्टभगवति गुणोपसंहारेऽनु-

भाष्यप्रकाशः ।

भ्याम् । जीवत्वबुद्धिनिषेधादिति । 'आचार्यं मां विजानीयान्नावमन्येत कर्हिचि'दित्यादि-
वाक्योक्तात् तस्मात् । नचोक्तश्रुत्या गुरौ भक्तिरेवोक्ता, नोपासनेति तदुपासनप्रकारव्यवस्थात्र
न सङ्गतेति शङ्क्यम् । एवं 'गुरुपासनयाशितेने'त्येकादशस्कन्धे तस्या अप्युक्तत्वादिति । अग्रैवं
प्रकारद्वयेष्वभिसन्धिमात्रं न प्रयोजकम्, किन्तु ब्रह्मवेश इति बोधनायाहुः तत्र यादृगित्यादि ।
आवेशस्त्वनुभावादिनावधार्यत इति नात्र काचिच्छङ्का । एवमेव श्रीजगन्नाथादौ पूजाप्रवाहस्यले-
प्पवगन्तव्यम् । तेन उपासनामार्गे उभयत्राप्युपसंहारः सर्वगुणानां युक्त इत्यर्थः ॥ २० ॥

न वाऽविशोपात् ॥ २१ ॥ निषेधपक्षो भक्तिमार्गे इति बोधयन्तः सूत्रमवतारयन्ति
यस्त्वन्तरङ्गमित्यादि । स भक्तिमार्गीय इति । श्वेताश्वतरमन्त्रोक्तरीतिकप्रेमविश्वासयोरुत्कर्षात्
स भक्तिमार्गीयः । सूत्रं व्याकुर्वन्ति अनुपसंहारे इत्यादि । कुतो वा, कुत्र वा अविशेष
रदिमः ।

लुगित्याहुः बक्ष्यमाणेत्यादि । भाष्ये । महावाक्ये ऐतदात्म्येन तत्त्वेन च सचितोरभेद उक्तः, तत्र
सचितोरुपासने स्तः, तत्र सत्युपासनं बाधकमित्यन्तेनोक्तम् । अत्रेति । प्रतिमादौ सति ।
ऐतदात्म्येऽभेदसम्बन्धेनाविष्टम् । ब्रह्मेति । ऐतदात्म्यरूपब्रह्मगामिनी । एवकारस्तु, पाण्डुरङ्गमाहात्म्यो-
क्तवाक्यात् । अधुना यत्रेत्यारम्य तथेलन्तेन चित्युपासनमाहुः यत्रेत्यादिना । ज्ञात्वेति । 'तत्त्व-
मस्या'दिवाक्येन जीवं ज्ञात्वा । तथेति । अखिलधर्मोपसंहारे । 'तं यथायथे'ति श्रुत्यनुसारेण कृतं न किञ्चिद्वा-
धकम् । इदमपि कचित्प्रकारः तथाशब्दनिविष्टः । प्रकृते । एवं प्रकारेति । सुबोधिन्यनुसारेण जीवविशेषं
गृहीत्वोक्तप्रकारद्वये सद्विषये चिद्विषये च । अभिसन्धीति । भग्नानुसन्धानस्य संघटनमात्रम् ।
सन्धिर्भग्नसंघटनम् । तत्र यादृगित्यादीति । तथेति । पूर्ववत् । अनुभावेति । 'द्रीण्यस्त्रविष्णुष्ट'मित्यत्र
द्वितीयस्कन्धेऽस्ति । आदिना विरुद्धधर्मप्रदर्शनं शैत्यां भूतौ निमित्तत्वदर्शनं यथा । भक्तिमार्गे उक्त्वा
शरणमार्गे आहुः एवमेवेति । यथाश्रुतं जगन्नाथवलभद्रयोरश्वावरुष भक्तकार्यकरणम् । प्रकारद्वये
भक्तिमार्गभ्रमं धारयन्ति स्म तेनेति । उभयत्रेति । सति चिति च । 'तेन जीवो नोपास्य' इत्युक्तं
सुबोधिन्यां तद्भक्तिमार्गीयमिति न तस्या विरोधः ॥ २० ॥

न वाऽविशोपात् ॥ २१ ॥ श्वेतेति । तथा गुरावित्यत्रादिष्टा भक्तिः प्रेम । अविश्वासो बाधकः ।
बाधकाभायो विश्वासः, सोपि तात्पर्यविषयः, यथा देवस्तथा गुरुरिति विश्वासः 'यथा देवे तथा गुरा'-
वित्यत्र । तयोरुत्कर्षो भक्तिमार्गीयत्वम्, स पुष्टिभक्तिमार्गीय इत्यर्थः । पुष्टिमार्गे भक्तसहितो भगवान्

पसंहारे वा भक्तोपासनायां विशेषाभावादित्यर्थः । अनुपसंहारस्यात्र बाधकत्वाभा-
वज्ञापनाय वाशब्दः ।

विशेषादिति वा । पूर्वं विहितत्वेन भगवदाकारादिषु भजनं कुर्वन्नप्युक्त-
रूपभक्तसङ्गेन तद्भजनेन च पूर्वस्माद्विशिष्टं रसमनुभूतवानिति रसास्वादे
विशेषाद्गुणोपसंहारं स न करोतीत्यनुवादः । विहितत्वेन गुणोपसंहारपूर्वकोपास-
नायां नीरसत्वेनानादरज्ञापनाय वाशब्दः । भगवदवताररूपोपि वादरायणः प्रास-
ङ्गिकेऽपि भक्तिमार्गस्मरणे तदीयरसावेगपरब्रह्मावस्वभावमनूक्तवान् ॥ २१ ॥

अपिच । उपसंहारो हि तत्रानुक्तानामन्यत्रोक्तानां गुणानां तत्र सत्त्वेन
ज्ञानमात्रम् । उक्तरूपभक्ताय तु तद्भजनीये भक्त एवालौकिकाननुभावान्
भगवान् प्रत्यक्षं दर्शयतीति न तत्रोपसंहारापेक्षागन्धोऽपीत्यत्रोत्तरं पठति ।

भाष्यप्रकाशः ।

इत्याकाङ्क्षायां तदुत्पादयन्ति अस्येत्यादि । तथाच नवमस्कन्धे 'तत्प्रसङ्गानुभावेन रन्तिदेवा-
नुवर्तिनः । अभवन् योगिनः सर्वे नारायणपरायणा' इतिवत् तादृशस्य तथात्वेन तद्भजनरसास्वादेन
तदाविष्टभगवति गुणोपसंहारे वा 'विस्मृते'त्यादिहेतुद्वयेनानुपसंहारे वा तत्प्रसङ्गानुभावादेव
भगवत्प्राप्तिरविशिष्टेति तादृशभक्तोपासनायां ताभ्यामुत्कर्षापकर्षाभावाच्चोपसंहारस्य किमपि
प्रयोजनमित्यर्थः । 'अविशेषा'दिति पदच्छेदं कथिन्न मन्येत, तदोक्तोऽर्थो न सिध्येदिति, तदापि
तत्सिद्धये प्रकारान्तरे हेतुं ध्याकुर्वन्ति विशेषादित्यारम्भ्य वाशब्द इत्यन्तम् । तद्भजनेनेति ।
भगवदाकृतिमजनेन । ननु तर्धनुवादस्य किं प्रयोजनम्, अत आहुः भगवदवतारेत्यादि
तथाच । तदुत्कर्षबोधनाय तत्स्वभावबोधनमेव प्रयोजनमित्यर्थः ॥ २१ ॥

रदिमः ।

फलतीति साधनेपि तथेति । भाष्ये । इत्यग्निरिति । इति हेतोः कार्याकार्यसाधारणमग्निं सूत्रम् ।
प्रकृते । तद्वयुदिति । कुत इति प्रश्ने, भक्तभक्तत्वेनेत्यादिव्युत्पादनम् । कुत्रेति प्रश्ने, तदाविष्टभगवतीति
व्युत्पादनम् । कुर्वन्तीत्यर्थः । तत्प्रसङ्गेति । रन्तिदेवप्रसङ्गस्य योऽनुभावः विसर्पियशोरूपः तेन
तत्पुत्राः । तथात्वेन भक्तभक्तत्वेन । तत्प्रसङ्गेति । भगवद्भक्तप्रसङ्गस्यानुभावः स्वर्गपुनर्भवाधिक-
भगवत्सङ्गिसङ्गस्य स्वर्गपुनर्भवानादरः । 'तुल्याम लवेनापि' इति वाक्यात् । ताभ्यामिति । भगव-
त्पुसंहारानुपसंहाराभ्यां भक्तभक्तसोत्कर्षापकर्षाभावात् । भाष्ये । वाशब्दोऽनादर इत्याहुः
अनुपेति । अत्रेति । भक्तभक्तविषये भगवत्प्राप्ती । प्रकृते । प्रकारान्तर इति । उक्तरूपभक्त-
सङ्गेन भगवद्भजने । विशेषादित्यारम्भेत्यादि । विहितत्वेनेति । 'तं भजे'दिति गोपालतापिनीये ।
विशिष्टमिति । भक्तपूजनेन समं भगवद्भजने पुष्टिभागो जात इति, 'ज्ञात्वाज्ञात्वा च कर्माणि जनोऽय-
मनुतिष्ठति । विदुषः कर्मसिद्धिः सात्तया नाविदुषो भवे'दिति भक्तसङ्गेन भगवज्ज्ञानं जातमिति वा,
विशिष्टम् । अनुवाद इति । अनुपसंहारे प्रकारानुवादः प्रकारान्तरे । विहितत्वेनेति । पूर्ववत् ।
नीरसत्वेनेति । सात्त्विकत्वात्तया । 'मुक्तसङ्गोऽनहंवादी धृत्युत्साहसमन्वितः । सिद्धसिद्धोर्निर्विकारः
कर्ता सात्त्विक उच्यते' इति गीताष्टादश्यायाववाक्यात् । तर्हीति । प्रकारान्तरकाले । तदुत्कर्षेति ।
भक्तिमार्गोत्कर्षबोधनाय । तत्स्वभावेति । भक्तस्यानुपसंहारस्वभावबोधनम् ॥ २१ ॥

ब्रह्मैव ज्येष्ठमनन्यापेक्षं सृष्ट्यादि करोतीत्यर्थः । एवं सति ब्रह्म ज्येष्ठं येषां तानि ब्रह्मज्येष्ठानि वीर्याणि । अत्र छन्दसि बहुवचनस्य डादेशः । किञ्च, अन्येषां वीर्याणां चलवद्भिर्मध्ये भङ्गोऽपि भवति । तेन ते स्ववीर्याणि न सम्बिभ्रति । ब्रह्मवीर्याणि तु ब्रह्मणा सम्भृतानि निष्पत्त्युद्गं सम्भृतानीत्यर्थः । तत्र ज्येष्ठं ब्रह्माग्रे इन्द्रादि-जन्मनः प्रागेव दिवं स्वर्गमाततान व्याप्तवन्नित्यमेव विश्वव्यापकमित्यर्थः । देशतो-ऽपरिच्छेदमुक्त्वा कालतोऽपि तमाह ब्रह्मेति । भूतानामाकाशादीनां पूर्वमेव जज्ञे । आचिर्यभूवेत्यर्थः । एतेन वीर्यसम्भृतिद्युव्याप्तिप्रभृतिमाहात्म्यमुक्तं भवति ।

तथाच सम्भृतिश्च युव्याप्तिश्च तयोः समाहारस्तथा । एतावपि स तत्र नोप-संहरति । तत्र हेतुः 'न चाविशेषा'दिति सूत्रोक्त एवेत्यतिदिशति अत एवेति । एतत् यथा तथा तत्रैवोक्तम् ।

विषयवाक्योत्तरार्धोक्तधर्मानुद्देशेनैवं ज्ञायते भक्तस्यैहिकपारलौकिकोपयो-गिधर्मापलक्षणार्थं द्वयोरेवोद्देशः कृत इति । चकारेण दर्शनमप्युक्तं समुचीयते ।

भाष्यप्रकाशः ।

सूत्रं व्याकुर्वन्ति तथाचेत्यादि । तत्रैवोक्तमिति । 'अस्य भक्तभक्तत्वेने'त्याद्युक्तीत्या उपासनायामविशेषात्, एवं 'विहितत्वेने'त्याद्युक्तीत्या च भजनरसास्वादेन एतदपेक्षया विशेषाच न करिष्यतीति तस्मिन्नेव सूत्र उपपादितम् । अयमेव सूत्रकाराशय इत्यत्र गमकमाहुः विषयवा-क्येत्यादि । तथाचोपसंहारं विनापि भक्तस्य लौकिकलौकिकसम्पादनादलौकिकानुभावदर्शनाच्च एतयोरपि नोपसंहारशङ्कात्रेति पूर्ववदत्रापि भक्तसमावस्यवानुवादः, प्रथमाधिकारिणः शिक्षा वेति रश्मिः ।

भक्तत्वसर्वग्रहस्तम्भकत्वादिवीर्यं यस्य सम्भारकत्वं तस्य । उपसंहारमित्यनेनाच्चेति । भाष्ये । इन्द्रादीनामिति । आदिना महर्लौकादिस्थजनाः । तथा तत्रैव श्रुतयः 'सर्वेषां लोकं जयति स भुवर्लोकं जयति स स्वर्लोकं जयति स महर्लोकं जयती'त्यादयः । तथा च इन्द्रस्यादी इन्द्रादी इन्द्र आदिर्येषां ते इन्द्रादयः इन्द्रादी च इन्द्रादयश्च इन्द्रादयस्तेषाम् । भक्तभक्ताज्ञापेक्षित्यमेकाद-शवाक्येन विष्ण्वात्मकसाक्षरात्मकहृदयस्य भक्तभक्तस्य सर्वगे मनोनिवेशेनाज्ञापकत्वशक्तः प्राप्तत्वात् । वान्यं तु 'विष्णो व्यधीश्वरे चित्तं धारयेत्कालविग्रहे । स ईशित्वमवामोति क्षेत्रक्षेत्रज्ञचोदना'-मिति पञ्चदशाध्याये । प्रकृते । राणायाणीयेत्यादीति । अस्यार्थ इति । चेदस्यार्थः । प्रज्ञज्येष्ठत्वं स्फुटयितुमन्यत्राज्येष्ठत्वं वीर्यं सम्पादनीय आहुः अन्यैरित्यादि । सहायानिति । यथा कौरवैः पाण्ड-वैश्च । सम्भिभ्रयन्ते सम्पादन्ते । ज्येष्ठा मुख्याः । ब्रह्मज्येष्ठेति व्याकुर्वन्ति स्म ब्रह्मधर्माणामिति । धर्मा जगत्कर्तृत्वादयः । धर्माणां धर्म्यभेदाभिधाने पट्टी । सम्भृतानीति व्याकुर्वन्ति स्म किञ्चेति । चलवद्भिरिति । यथा यादवैर्जरासन्धवीर्यमग्नः । त इति । अन्ये । समिति । शिशुपालस्तु विभर्ति । ब्रह्मणेत्यसहायेन । ब्रह्माग्र इत्यादि व्याकुर्वन्ति स्म तच्चेति । विन्धेति । विश्वस्मिन्व्यापकम् । देशत इति । वीर्यदेशमिन्द्रदेश इति तथा । कालतः प्रथमकालम् । अत्यन्तसंयोगे द्वितीयेति तथा । तथाचेत्यादीति । तथेति । सम्भृतिद्युव्याप्ति । 'स नपुंसक'मिति नपुंसकत्वम् । एतावित्यर्थः । अतिदिशति अन्यत्र हेतुसाध्यादिप्राप्तिं करोति । सौत्रचकारमेवकारार्थसमुच्चायकमाहुः अत एवेति । अनुपसंहारो विशेषाभावदेव । वक्ष्यमाणप्रकाशात् स्थानविशेषादेव । स्थानं दहरादिविषयां हृदयादि तत्र विशेष आध्यात्मिकत्वादिः तस्मात् । विषयवाक्येत्यादीति । धर्मः भूतप्रथमजत्वं तस्यानुद्देशेन

अन्यच्च । स्पर्धाकृतिसम्भावनायां हि तद्योग्यतानिवेधः सम्भवति । सा चावि-
र्भूत एव भगवति सम्भवतीत्यखिलशक्त्याविर्भावपूर्वकमाविर्भूतस्य तस्य एतया
श्रुत्या माहात्म्यमुच्यत इति गम्यते । एवं सत्येतद्वाक्योक्तधर्मयोरेवानुपसंहार्य-

भाष्यप्रकाशः ।

भावः । चकारेणोत्तरार्धोक्तधर्मसमुच्चयमाशङ्क्य तत्तात्पर्यमाहुः चकारेणेत्यादि । श्रुतेरनारभ्या-
धीतत्वेन भक्तहृदयाविष्टभगवद्भक्तत्वस्य सन्दिग्धत्वात् पूर्वोक्ते व्यासाशयो न निश्चेतुं शक्यत
इति शङ्कायां विषयवाक्यतात्पर्यकथनपूर्वकं तमुद्घाटयन्ति अन्यचेत्यादि । तथाच तुरीयपादेन
श्रुतेराविर्भूतब्रह्मविषयकत्वे निश्चिते यत् द्वयोरेवानुपसंहारकथनम्, तेन तत्र व्यासाशयो
निश्चीयत इत्यर्थः । तेनानारभ्याधीतानामप्यनुपयुक्तानां नोपसंहार इति सिद्धम् ।

अन्ये तु, इदमेकमत्रमधिकरणमङ्गीकृत्य, अनारभ्याधीतेऽसिन् वाक्ये उक्तानां गुणानां
सर्वासु विद्यामुपसंहारः न वेति शङ्कायाश्च, नोपसंहारः । कुतः । विशेषात् । दहरादिविद्यासु
हृदयादिरूपस्थानविशेषादिति व्याख्याय, स्थानस्य तदनुपसंहारकत्वे आध्यात्मिकत्वं
रक्षितम् ।

सूत्रे । द्वयोरिति । सम्भृतिद्युव्याप्त्योः । कथमत्र भक्ते सूत्रकाराशय इत्यत आहुः तथाचेत्यादि । आभा-
सोत्तरीत्या लौकिकः सम्भारः अलौकिकं द्युव्यापनेन भगवत इन्द्रादीनां भक्ताज्ञापैक्षित्वं तयोः सम्पादनं
तस्मात् । नृसिंहतापिनीयोक्तस्याग्निपुतत्वादेरलौकिकानुभावस्य जीवत्वम् । तद्विरुद्धधर्मरूपस्य दर्शनात् ।
एतयोरिति । सम्भृतिद्युव्याप्त्योरत्र भगवति तथा । पूर्वचदिति । रसास्वादे विशेषात्तस्य भक्त्यभावत्वा-
त्तथा । एवकारो विषयवाक्यस्य श्रुतित्वात् । अनुवाद इति । सिद्धस्य कथनम् । प्रथमेति । जिज्ञासुत्वामा-
त्सर्यश्रवणादरवत्त्ववतः शिक्षा धर्मानुपसंहारशिक्षा । अस्पर्धाशिक्षा वा । तत्तात्पर्यमिति । चकारस्य
तात्पर्यार्थमाहुरित्यर्थः । वैयाकरणमतम् । नैयायिकमतेन चकार एवकारार्थ इत्युक्तम् । सन्दिग्धेति ।
अनारभ्याधीतस्यात्र 'यं यं लोकं मनसा संविभाति विशुद्धसत्त्वः कामयते यांश्च कामान् । तं तं लोकं जयते
तांश्च कामांस्तस्मादात्मज्ञं ह्यर्चयेद्भूतिकामः । स वेदैतत्परमं ब्रह्मधाम यत्र विश्वं निहितं भाति शुभ्रम् ।
उपासते पुरुषं ये ह्यकामास्ते शुक्रमतिवर्तन्ति धीरा' इति मुण्डकश्रुत्येकवाक्यतयार्थः कृतः । अन्य-
श्रुत्येकवाक्यतायां तु सन्दिग्धत्वादित्यर्थः । स इति । भूतिकामः । पुरुषमात्मज्ञं तत्त्वं वा । अति-
वर्तन्ति पुंसो रेतःकणाश्रया न भवन्तीति भावः । तमिति । व्यासाशयम् । अन्यचेत्यादीति । स्पर्धा
संघर्षः । संघर्षः पराभिभवेच्छा । सम्भवतीति । अभावस्य प्रतियोगिनिरूपणाधीननिरूपणकत्वात् ।
एवेति । नचानाविर्भूताय नास्तिकः स्पर्धते इति वाच्यम् । ॐ । एवेत्यस्याप्यर्थकत्वात् । माहात्म्य-
मिति । सम्भृतिद्युव्याप्तिरूपम् । एतद्वाक्येति । धर्मो सम्भृतिद्युव्याप्त्याख्यौ । एवकारेण मूलप्रथमजत्वं
व्यवच्छिद्यते । ननु कथं सर्वादित्यस्यानुपसंहार्यत्वम् । उपसंहार्यत्वस्यान्यत्र परस्परमसाधारणत्वेन
स्थितधर्मनियम्यत्वात् सर्वसाधारण्येन प्रकारेणोपसंहारायोग्यत्वादनुपसंहार्यत्वम्, न तु प्रकृतमनुपसं-
हार्यत्वम्, व्यापकधर्मत्वात् । तथाचेति । तुरीयेति । उपसंहारेणार्थनिर्णायकेन । आविर्भूतेति ।
अपिग्रे योज्यः । तच्चेति । सम्भृतिद्युव्याप्तिरस्यैव भगवद्भक्ते उपसंहारस्तन्निष्ठभयवत्यनुपसंहारे । ब्रह्म-
तानामित्यत्र भूतानां प्रथमं ब्रह्म जज्ञ इत्यन्वयवत् ब्रह्मभूतानां 'ब्रह्मभूतः प्रसन्नास्मे'ति गीतोक्तानां
प्रथमं जज्ञ इत्यन्वयस्यापि सम्भवात् स भगवतो ब्रह्मभूतस्य भक्तिमतो निरूपयन्त्याः श्रुतेः कीर्तनभक्तेः
भक्तभक्तविषयत्वेन तदुर्वीकाणामप्येवं भवत्विति व्यासाशयः । तेनेति । सकलसाधारणधर्ममूलप्रथम-
जत्वस्योपसंहार्यनुपसंहार्यधर्मव्यवचारेण । दहरादीति । आदिना शाण्डिल्यविद्यादहरविद्योपकोशल-

भाष्यप्रकाशः ।

केचन हेतुत्वेनाहुः । केचिदल्पत्वम् । अन्ये तु विद्याविशेषं हेत्वन्तरमाहुः । किञ्च । यद्यपि तासु 'यावान् वा अयमाकाशस्तावानेपोऽन्तर्हृदय आकाशः' 'अतः परो दिवो ज्योतिर्दीप्यते' 'ज्यायान् पृथिव्या ज्यायानाकाशा'दित्यादिभिराधिदैविकयो विभूतयोऽप्युच्यन्ते, तथापि ता माहात्म्यज्ञापनार्था इति ता एव तत्रोपसंहार्याः, प्राकरणीकत्वात्, न त्वितराः । अतो द्युव्याप्तिनिवृत्तौ तत्सहपठिताया वीर्यसम्भूतेरपि निवृत्तिरित्याहुः ।

तत्र रोचिष्णु । द्युव्याप्तिरूपाया महत्या आधिदैविक्या विभूतेर्ब्रह्मस्वरूपमादायैव स्थानस्य तदाध्यात्मिकतायास्तदन्यतायाश्च बाधकतामनादत्योपदेशेन तस्मिन् स्थानविशेषे द्युव्याप्त्युपसंहार-बाधकत्वकथनस्यायुक्तत्वात् । नच सा दिकालादीनामिव भिन्नेति युक्तम् । ब्रह्मण उभयत्रार्थक्येन व्याप्ता भेदस्य वक्तुमशक्यत्वात् । नच शब्दान्तरनिर्देशाद्भेद इत्यपि युक्तम् । सौत्रहेतुविरोधात् । सूत्रे पूर्वसूत्रोक्तस्थानविशेषोपबन्धस्यैवातिदेशाङ्गीकारात् । एतेनैव विद्याविशेषस्याप्यनुपसंहारहेतुत्वं दत्तोत्तरम् ।

यत्तु भामत्याम्, या काचिदाधिदैविकी विभूतिः शाण्डिल्यविद्यायां श्रूयते, तस्यास्तत्प्र-फरणाधीतत्वात् तन्मात्रं गृहीष्यते, नैतावता सम्भृत्यादीननुकष्टमर्हति, तत्रैतत्प्रत्यभिज्ञानाभावात्, ब्रह्माश्रयत्वेन प्रत्यभिज्ञानमतिप्रसक्तम्, भूयसीनामक्यप्रसङ्गादित्युक्तम् ।

रश्मिः ।

विद्या आधिदैविक्यः । तदनुपेति । अनारम्याधीतस्योपसंहारकत्वविरोधित्वे । विरोधरूपे । विरोधो नञर्थ इति । आध्यात्मिकत्वमिति । स्थानस्येति बोध्यम् । केचनेति शंकराचार्याः भास्करा-चार्याश्च । केचिदिति रामानुजाचार्याः । अन्ये त्विति । माध्वादयः । तास्त्विति दहरादिविद्यासु । निवृत्तिरिति । सन्नियोगशिष्टानां सदैव प्रवृत्तिः सदैव निवृत्तिरिति न्यायेन । ता एवेति । नत्वना-रम्याधीते सम्भृतिद्युव्याप्ती उपसंहार्ये । महत्या इति । व्यापकधर्मस्य व्यापकत्वनियमान्महत्याः । तस्या धर्मत्वेनाधारभूतं ब्रह्मस्वरूपम् । एवकारो विद्वन्मण्डनोक्तत्वात् । तदाध्यात्मिकेति । द्युव्याप्त्या-ध्यात्मिकायाः । बाधकता उपसंहारबाधकता या परैराहता तामित्यर्थः । उपदेशेन सूत्रे सम्भृति-द्युव्याप्त्योपदेशेन । तस्मिन्निति । आध्यात्मिकेऽन्यस्मिन् । अयुक्तत्वादिति । भवता ब्रह्मस्वरूप-मादायानुक्तत्वेन तथा । तथाच स्थानविशेषस्यानुपसंहारहेतुत्वं न सभम्बतीतिभावः । अथ सौत्रसमा-हारविचारेणाहुः न च सैति । व्याप्तिः । दिग्देशरूपा कर्मणि प्रसिद्धा । आदिना मद्यः तेजः द्युत्वम् । भिन्निति । व्याप्तिः सम्भृतिभिन्ना वा । ब्रह्मण इति । उक्तब्रह्मस्वरूपस्य उभयत्र सम्भृतिद्युव्याप्त्यो-रैक्यं समाहारद्वन्द्वात् तेनेत्यर्थः । भेदे सति उभयत्र एकहेतोरसम्भवाभिप्रायेणाहुः सौत्रेति । विरोधमाहुः सूत्र इति । एवकारोऽविशेषादित्यस्य व्यवच्छेदकः । तेन सम्भृतिद्युव्याप्त्योर्वीर्यत्वेपि स्वतन्त्रेच्छस्य मुनेर्वर्णनासक्तस्य पर्यनुयोगानर्हत्वमिति बोधितम् । एतेनैवेति । उक्तप्रकारेण । विद्याविशेषस्य स्थानघटितत्वात् । एवकारस्तु सौत्रार्थस्य व्यासाश्रयगोचरत्वोक्तेः । तन्मात्रमिति । सैवेति तन्मा-त्रम् । प्राकरणीकाधिदैविकविद्यामात्रम् । नत्वाधिदैविक्योरनारम्याधीतयोः सम्भृतिद्युव्याप्त्योर्ग्रहणं करिष्यते । तत्रैतदिति । शाण्डिल्यविद्यायाम् । एतयोः सम्भृतिद्युव्याप्त्योः प्रत्यभिज्ञानाभावात् । दहरविद्योक्ताधिदैविक्यो विभूतयस्तु प्रत्यभिज्ञायन्ते । 'अतः परो दिव'इत्याद्युक्तश्रुत्योः शाण्डिल्यवि-द्यास्थयोः दहरविद्यास्थस्य 'यावान्वा अयमाकाशस्तावानेपोऽन्तर्हृदय आकाशः, उभे ह्यस्मिन्वावापृथिवी अन्तरेव समाहिते'इति श्रुतिभ्यां तत्तादन्ताप्रकारकज्ञानसम्भवात् । दहरविद्योक्तोपं शाण्डिल्यविद्यास्थ

त्वेन यत् कथनम्, तच्च भक्तहत्याविर्भूतं ब्रह्माप्येवंभूतमेवेति ज्ञापनाय, अतो युक्त एवानुपसंहारः ॥ २३ ॥

इति तृतीयाध्याये तृतीयपादे तृतीयं कार्याख्यानादित्यधिकरणम् ॥ ३ ॥

भाष्यप्रकाशः ।

तदपि तथा । विद्यैक्ये संयोगरूपचोदनाख्यानां चतुर्णां हेतुतायाः पूर्वमुक्ततया केवलेन रूपैक्येन विद्यैक्यप्रसङ्गस्य वक्तुमशक्यत्वादिति । एवमन्यत्रापि ज्ञेयम् ।

सिद्धान्ते तूक्तरीत्या 'सर्वभूतस्य एक' इत्येवं चिन्तिते, स आत्मत्वेन निरुपधिप्रपत्त्वेन पतितत्वेन च साकारः पर्यवस्यति, सम्बन्धश्च तस्यावेशरूपो यत्राधिकः, तत्राप्याधिष्ठितं तमनुसन्धाय तद्वृणा अन्येषूपसंहार्याः । यद्यधिष्ठान एव विशेषस्फूर्तिः, तदा तत् एव फलसिद्धेरुपसंहारस्य न किञ्चित्प्रयोजनमिति सिद्धम् । एवं व्याख्या स्वरूपा कला च सिद्धेति ॥ २३ ॥ इति तृतीयं कार्याख्यानादित्यधिकरणम् ॥ ३ ॥

उद्दिमः ।

आकाश इति । ब्रह्माश्रयत्वमाकाश इव संभृतियुव्यास्योरप्यस्तीति ब्रह्माश्रयत्वेन रूपेणाकाशशब्देन संभृतियुव्यास्योरपि प्रत्यभिज्ञानमुपकोसलविधास्ये 'य एषोऽक्षिणि पुरुषो इदमते' इत्यादिप्रसक्तं सत् भूयसीनामौपमन्यवादिविधानामैक्यप्रसङ्गात् ऐक्यप्रसङ्गमालोच्यान्यत्रैक्यमापादयेत् । स्यन्दो-पपञ्चम्यान्ते शेषः पूरणीयः । तथेति । दत्तोत्तरम् । पूर्वमिति । सर्ववेदान्तप्रत्ययसूत्रे । अशक्येति । तथाच ब्रह्माश्रयत्वेन सम्भृत्यादेः प्रत्यभिज्ञानं प्राप्तमिति भावः । अन्यत्रेति । ब्रह्माश्रयत्वेनेत्याशङ्का-यामशक्यत्वं ज्ञेयम्, शिथिलत्वात् । नैयायिकानां घटत्वेन बहुचभावमादाय साध्याभाववद्भूतित्वं धूमेस्तु, शास्त्रान्तरत्वात् । उक्तरीत्येति । अधिकरणत्रयोक्तरीत्या । पुरुषविद्यायाः अग्रे स्पष्टत्वा-त्सृज्यता । सर्वभूतस्य सर्ववेदान्तप्रत्ययो भवति । 'तृतीयं सर्वभूतस्य'मिति वाक्यात् । 'सर्वं खल्विदं ब्रह्मे'ति सामान्यं ब्रह्मोपासनम् । 'सर्वभूतेषु मन्मति'रिति श्रीभागवतं चासन्दिग्धम् । 'व्याप्ते'ति सूत्रे पुरुषोत्तमः । 'प्रथमं महतः सद्भि'ति वाक्यात् । 'पुरुषविद्या'सूत्रे 'द्वितीयं त्वण्डसंस्थितं' वक्ष्यते । चिन्तित इति । चिन्तितप्रये । स इति । पुरुषोत्तमः रसरूपः, दशरसात्मकं जगदिति । आत्मत्वेनानन्दमय इति सूत्रे । निरुपधीति । समानसूत्रे पतितत्वनेत्येपि ज्ञेयम् । साकारोऽग्रिमा-धिकरणेनेति तत्कारणं साकारः । अत उक्तं पर्यवस्यतीति । सम्बन्धश्चेत्यादि । 'सम्बन्धा'दिति सूत्र उक्तम् । तत्रापीति । भक्तेषु । तमित्यावेशरूपं सम्बन्धम् । विशेषेति । पूर्वमजनाद्विशेषस्य रसे स्फूर्तिः । तत् एव अधिष्ठानभक्तादेव । उपसंहारस्येति । भगवत्पुनःसंहारस्य । एवं व्याख्या खेति । 'समान' सूत्रोक्तरीत्या व्याख्याकलान्नमपशिरोरूपा सिद्धेत्यर्थः । 'आकाशशरीरं ब्रह्मे'ति श्रुतेरीश्वरशिरः खम्, एवमवतारोपीति । किं पुनर्जैवेपि, 'छिद्रा व्योम्नीव चेतना' इति सिद्धान्तमुक्तावलीवाक्यात् । आकाशस्य छिद्रदातृत्वात् । वृद्धिहासभावत्वाच्च । मनोमये 'आकाश आत्मे'ति मनोमये श्रावणम्, तस्य न ग्रहणम्, आत्मरूपस्याकाशस्योपासनानुपयोगात् । 'अन्तरिक्षं कले'ति छान्दोग्ये । 'श्रोत्रं कले'ति च । 'अन्तरिक्षमाकाशः' । श्रोत्रं कर्णशकुल्यवच्छिन्न आकाशः ॥ २३ ॥ इति तृतीयं कार्याख्यानादित्यधिकरणम् ॥ ३ ॥

पुरुषविद्यायामिव चेतरेपामनाम्नानात् ॥ २४ ॥ (३-३-४.)

तैत्तिरीयके, 'सहस्रशीर्षा' पुरुषः सहस्राक्षः सहस्रपात्, स भूमिं विश्वतो वृत्त्वा अत्यतिष्ठत् दशाङ्गुलम्, पुरुष एवेदं सर्वं यद्भूतं यच्च भाव्य'मित्यादिना पुरुषविद्या निरूप्यते । तत्रैव, 'ब्रह्मविदामोति पर'मिति प्रश्ने, 'स वा एष पुरुषोऽन्नरसमय' इत्यारभ्य प्राणमयमनोमयविज्ञानमयानन्दमयात्मकं ब्रह्मस्वरूपं निरूप्यते । तत्र सर्वत्र 'स च पुरुषविद्य एवे'ति च पठ्यते ।

अन्नान्नमयादिषु पुरुषसूक्ते च पुरुषपदश्रवणादन्नमयादिषु सहस्रशीर्षत्वाद्युपसंहारः कर्तव्यो न वेति भवति संशयः । किमत्र युक्तम् । उपसंहर्तव्यमेवेति । कुतः । सर्वत्र ब्रह्मण एवोपास्यत्वादत्राप्युपासनोक्तेर्ब्रह्मत्वपुरुषत्वयोरविशेषाद्विधैक्यादिति प्राप्ते, उच्यते । पुरुषविद्यायामिवेति । अन्नमयादिषु सहस्रशीर्षत्वादिकं नोपसंहर्तव्यम् । कुतः । पुरुषविद्यायां यथा पुरुषस्वरूपं निरूप्यते, न तथेतरेपामन्नमयादीनां विज्ञानमयान्तानां स्वरूपं तत्प्रकरणे निरूप्यते । अत्र हि पुरुषत्वमुच्यते । सहस्रपदमनेकत्वोपलक्षकम् । अन्यथाक्षां शिरोभ्यो द्वैगुण्यं वदेत् । तेन साकारव्यापकत्वमुक्तं भवति । तत्र पुरुषविधत्तवम्, स चाध्यात्मिकरूपः, तच्छरीराभिमान्यात्मा चान्य आधिदैविक उच्यते, न तथात्र । किञ्च, 'पुरुष एवेदं सर्व'मित्यादिना प्रपञ्चात्मकत्वं मुक्तिदातृत्वं चोक्त्या, नैतावन्मात्रमस्य माहात्म्यम्, इतोऽपि महन्माहात्म्यमस्तीति वक्तुं प्रपञ्चरूपं तद्विभूतिरूपमिति 'एतावानस्य महिमे'त्यनेनोक्त्या तत् आधिक्यमाह 'अतो ज्यायान्श्च पुरुष' इति । एवमतिचैलक्षण्यात् पुरुषपदमात्रसाधर्म्येण

भाष्यप्रकाशः ।

पुरुषविद्यायामिव चेतरेपामनाम्नानात् ॥ २४ ॥ एवमनारम्भाधीतानां धर्माणाम्भक्तिमार्गेऽनुपसंहारमुक्त्वा उत्तमाधिकारिभिरशेषगुणपूर्णं परं ब्रह्मैवोपास्यम्, न तु विभूतिरूपमिति बोधनायोपासनामार्गे तेष्वशेषानुपसंहारमवसरसङ्गत्या वदतीत्याशयेनाधिकरणविषयादिकं दर्शयन्ति तैत्तिरीयक इत्यादि । प्रश्न इति । प्रपाठके । अविशेषादिति । भृगुविद्यायां ब्रह्मत्वस्यात्र च पुरुषविधत्वोक्त्या तदाकारत्वस्योक्तत्वेन तयोरविशेषात् । सर्वं व्याकुर्वन्तोऽपि नशब्दः पूर्ववत्तदनुवर्तत इत्याशयेनाहुः अन्नमयादिष्वित्यादि । निरूप्यत इति । 'सहस्रशीर्षे'त्यादिना निरूप्यते । अत्र हीति । पुरुषविद्यायाम् । तेनेति । सहस्रशीर्षत्वादिश्रावणेन । वैलक्षण्यबोधनायाहुः तत्रेत्यादि । तत्रेति । अन्नमयाद्युपासनप्रकरणे । स चेति । अन्नमयादिः । वैलक्षण्यान्तरमाहुः किञ्चेत्यादि । सिद्धमाहुः एवमित्यादि । तथाच पुरुषविद्यायाममृतत्वस्य फलत्वेनोक्ततया अन्नमयादिचतुष्टयविद्यासु यथायथमन्नायुर्भयाभावसर्वकामप्राप्तिनां फलत्वेनोक्ततया रश्मिः ।

पुरुषविद्यायामिव चेतरेपामनाम्नानात् ॥ २४ ॥ उत्तमेति । दृढवैराग्यवत्त्वमुत्तमाधिकारः । दृढत्वं द्वादशाङ्गपुरुषोत्तमैकतानत्वरूपम् । हरेरपि हरित्वं वैराग्य उत्कर्षः । तादृशैः । विशोषेति । विभूतीनामशेषगुणपूर्णत्वार्थं तथा । प्रश्न इति । 'सर्वे सर्वार्थवाचका' इति तथा । तत्रेत्यादीति । द्वैगुण्यमिति । सहस्रशीर्षसु द्विगुणाक्षिसत्त्वात्तया । द्विसहस्राक्ष इति पदं वदेत् ।

१. इत्यप्याये इति पाठः । २. सहस्रशीर्षवत्त्वादिकमिति पाठः । ३. भक्तिमार्गेऽपि विशेषानुपसंहारमिति पूर्वः पाठः ।

नैकविवृत्यं यत्कुं वाक्यम्, नचोपसंहार इति । चकारात् 'अम्भस्यपारे भुवनस्य मध्ये नाकस्य पृष्ठे महतो महीया'नित्यादिश्रुतयः, 'सर्वतः पाणिपादान्त'मित्यादिस्मृतयश्च संगृह्यन्ते । एतेन यत्किञ्चिद्वैतसाम्येऽपि न मूलभूतब्रह्मरूपत्वम्, अत एव न तत्रोपास्यता तथात्वेनेति ज्ञापितम् । अत एव भृगूपाख्यानेऽनमयादिब्रह्मज्ञानेऽपि जिज्ञासैवोक्ता । भृगोरानन्दरूपपरब्रह्मज्ञाने तु नोक्ता । तेनाशेषगुणपूर्णं ब्रह्मेत्युक्तं भवति । अत उत्तमाधिकारिभिस्तदेवोपासनीयम्, न

भाष्यप्रकाशः ।

संयोगभेदात्, पुरुषविद्यायां पुरुषत्वस्यानमयादिषु पुरुषविधत्वस्य चोक्ततया रूपभेदादेतस्यात्मासां च चोदनाख्ययोर्भेदस्य स्पष्टत्वाच्च न विद्यैक्यमिति तथेत्यर्थः । वैलक्षण्यबोधनस्य तात्पर्यमाहुः एतेनेत्यादि । एतेनेति । विभूतिभ्योऽतिवैलक्षण्यबोधनेन । न तत्रोपास्यता तथात्वेनेति । ब्रह्मत्वेनोपास्यतायां सत्यामपि न मूलभूतब्रह्मरूपत्वेन । एतदधिकरणप्रयोजनस्य पूर्वमतुक्तत्वादिदानीमाहुः तेनेत्यादि । तेनेति । एवं महिमाधिकादतिवैलक्षण्यबोधनेन । उत्तमाधिकारिभिरिति । एतेन भक्ता अपि संगृहीता ज्ञेयाः । तेषामेव तथात्वादिति । अत्र समाचारसूत्रोक्तहेतुमिरयानुपसंहारग्राह्यमपि यत्पुनर्विशेषतस्तद्वैतकथनम्, तद्विभूतिरूपेषु मूलरूपगुणानुपसंहारार्थम् । 'योऽन्यथा सन्तमात्मान'मिति वाक्योक्त्याधकस्य विद्यमानत्वात् । एवञ्चात्र पूर्वं पतित्वेन चिन्तिते चित्तस्य निवेशो यदाधिकः, तदा सोऽक्षरस्यापि पतिरित्येवं पर्यवस्यति । 'उत्तमृतत्वस्येशान' इति मोक्षेशनशीलत्वस्यात्र श्रावणात् । अनस्तमितत्वाद्वायुरूपा कलाप्यत्र बोधिता ।

अन्ये तु, ताण्डिनां पैङ्गिनां च या 'पुरुषो वा य यज्ञ' इत्यादिनोक्ता षोडशशतवर्षजीवनफलिका पुरुषविद्या, या च तैत्तिरीयाणां 'तस्यैवं विदुषो यज्ञस्यात्मा यजमान' इत्यादिनोक्ता विद्या, तयोः पुरुषविद्येति समारम्भक्यात् पुरुषावयवेषु यज्ञावयवकल्पनेन रूपैक्याच्च विद्यैक्ये, तैत्तिरीयोक्ता गुणास्तत्रोपसंहर्तव्या इति प्राप्ते, यथा पुरुषविद्यायां ताण्ड्यादिभिर्गुणा आन्नायन्ते, न तथा तैत्तिरीयक इति रूपभेदात्, तैत्तिरीयके च 'य एवं वेद ब्रह्मणो महिमानमामोती'ति फलसंयोगभेदाच्च विद्याभेदे सति न तैत्तिरीयोक्तानां गुणानां तत्रोपसंहार इत्येवमाहुः ।

तत्रेदमवधेयम् । व्यासचरणैर्हि जिज्ञासाशार्त्तं शीघ्रं मोक्षो भवतु जीवानामिति कर्णया आरब्धम् । तेन याभिः शीघ्रं मुच्यन्ते, ता एव विद्या आदरेण विचारणीयाः, शेषाणां तु तत्रोद्धिमः ।

नच द्विरुपवर्णलोपः । सहस्रपादित्यत्रापि तथापत्तेः । पूर्वमिति । 'ईशान' इति श्रुत्येशनशीलत्वस्य भावित्वात्तत्पूर्वं पतित्वेन 'दर्शयति'सूत्रभाष्योक्तरीत्या चिन्तिते 'स मानसीन आत्मा जनाना'मिति श्रुत्या चित्तस्य निवेशः स यदाधिकः मानससेवारूपः, तदा स भगवान् अक्षरस्यापि पतिः । 'मम योनिर्महद्ब्रह्मे'ति गीतावाक्यात् । अविना स्वस्य पतिः । अतिगोप्यत्वात्स्पष्टं नोक्तम् । विभूत्युपासना-नन्दमयमजनाभ्यामानन्दमयाधिकरणोक्तरीत्या पर्यवस्यति । तदेतद्भजनं गीतगोविन्दटीकायां श्रीगोस्वामिभिः कृतमिति निगद्यैः । मोक्षेति । ज्ञानिप्राप्यभगवदोन्यक्षरस्य ईशानशीलत्वं तस्य । 'यदन्तेनातिरोहती'ति श्रुतिविचारेणाहुः अनस्तमिति । तैत्तिरीय 'स वा एषोऽन्नरसमय' इत्युक्तेरन्तेन स्वकारणेन अतिरोहतीति छान्दसो नलोपः । 'आविर्भावतिरोभावौ शक्ती वै स्रवैरिण' इति वाक्यात्पक्षे भावविकारोऽस्तस्यदभाव इतत्वात् गतत्वात् वायुरूपा कलेति । 'सैपानस्तमिता देवते'ति श्रुतेः । इयं कलाऽनमयादिनिरूपणानुवृत्त्याजमयस्य शिरोरूपापि प्रियशिरस्त्वादिसूत्रोक्तप्रियशिरस्त्वादिव्यासनामय-शब्देन बोधिता । 'वायवस्ये'ति संदिताश्रुतेः । मनोमयस्य शिरो यज्ञः कला सा नोक्ता । प्रतिपादकत्वात् ।

विभूतिरूपमिति ज्ञापितम् ॥ २४ ॥

इति तृतीयाध्याये तृतीयपादे चतुर्थं पुरुषविद्यायामित्यधिकरणम् ॥ ४ ॥

अथ निर्दोषत्वं ज्ञात्वा भजनीयमिति ज्ञापयितुमधिकरणान्तरमारभते ।

वेधाद्यर्थभेदात् ॥ २५ ॥ (३-३-५.)

वाजसनेयिशाखायां 'द्वया ह प्राजापत्या' इत्युपक्रम्य तेषां मिथः स्पर्धासु-
क्तवोच्यते, 'ते ह देवा ऊर्जुहन्तासुरान् यज्ञ उद्गीथेनात्ययामेति, ते ह वाचमूचुस्त्वं
न उद्गायेति, तथेति, तेभ्यो वागुदगायत्, यो वाचि भोगस्तं देवेभ्य आगायत्,
यत् कल्याणं वदति तदात्मने, तेऽविदुरनेन वै न उद्गात्रालेप्यन्तीति तमभिहुत्य

भाष्यप्रकाशः ।

क्तेरेव न्यायैरानुपङ्गिको निर्णयो भविष्यति । अतः परविद्यां विहायैतद्विचारो युक्तो वा,
परविद्याविचारो वा युक्त इति । ताण्डिप्रभृतीनां विद्यायामाधुर्वृद्धादिरूपं लौकिकं फलम्,
'तत्सर्वं विदुषः' इति तैत्तिरीयविद्यायामपि ब्रह्ममहिमप्राप्तिः फलम्, महिमा च विभूतिः, 'गोअश्व-
मिह महिमेत्याचक्षत' इति छान्दोग्ये सिद्धत्वात् । पुरुषसूक्ते तु 'तमेवं विद्वानमृत इह भवती'ति
फलम् । अतो विद्यान्तरं विहायेदमत्र विचारितमिति । एवमन्यत्रापि बोध्यम् ॥ २४ ॥ इति
चतुर्थं पुरुषविद्यायामित्यधिकरणम् ॥ ४ ॥

वेधाद्यर्थभेदात् ॥ २५ ॥ एककार्यत्वरूपां सङ्गतिमधिकरणप्रयोजनं च वदन्तोऽज्ञता-
रयन्ति अथेत्यादि । द्वयं व्याकर्तुं विषयादिकमाहुः वाजेत्यादि । 'वाजसनेयिशाखायामिति ।
रश्मिः ।

अत्रैतदधिकरणे । करुणयेति । गुरुलक्षणे करुणानिवेशात्तथा । भविष्यतीति । सूत्राणां न्याय-
रूपत्वाद्भवति । अन्यत्रापीति । मास्कराचार्यादिभेदेऽपि दूषणं बोध्यमित्यर्थः ॥ २४ ॥
इति चतुर्थं पुरुषविद्यायामित्यधिकरणम् ॥ ४ ॥

वेधाद्यर्थभेदात् ॥ २५ ॥ एककार्यत्वेति । एकस्य विचाररूपस्य कारणस्य कार्यत्वमशे-
षगुणपूर्णभजने पूर्वोक्ते निर्दोषभजने चेति तथा । न च पूर्वमुपासनीयमिति पदान्न भजनमिति शङ्क्यम् ।
उप समीपे स्थित्वा यथायोग्यकरणसोपासनापदार्थत्वेन मनोनिवेशरूपोपासनाभावात् । अशेषगुणपूर्ण-
पदसमभिध्याहारेणोपासनायास्तादृशत्वात् । तेन निर्दोषत्वज्ञानमधिकरणप्रयोजनम् । भजनीयत्वं पूर्वं
सिद्धम् । वाजेत्यादीति । यज्ञेत्यादि । सोमे सप्तसंख्ये तत्राप्यग्निष्टोमे उद्गीथकर्तृकर्तृप्राणस्वरूपा-
श्रयणेनासुरानभिभूय स्वं देवभावमत्ययामातिगच्छामह इत्यन्योन्यमुक्तवन्तः । उद्गीथकर्मकर्तृस्वरूपा-
श्रयणं च ज्ञानकर्मभ्यां भवति । तत्र कर्म 'तदेतानि यजे'दिति विधास्यमानं मन्त्रजपलक्षणम् । ज्ञानं
त्विहाख्यायिकया परीक्ष्यमाणमशुद्धवादिप्रत्याख्याननेन विशुद्धप्राणोपादानरूपमित्यर्थः । तदुपास-
स्वरूपनिर्धारणाय परीक्षाप्रकारं दर्शयति स्म 'ते ह वाचमूचु'रिति कण्डिकापट्टेन । ते देवा ह उक्त-
प्रकारेण निश्चित्य वाचं वागभिमानिनीं देवतामग्निमेवोद्गानकर्त्री 'असतो मां सद्गमये'त्यादिमन्त्रप्रकाश्यां
देवतां च मत्वा त्वं नोऽस्मभ्यमुद्गायौद्गात्रकर्म कुर्वित्युच्यते । एवं देवैर्नियुक्ता वाग्देवताकृत्य-
माह तथेत्यादीति । तथास्तिवति तन्नियोक्तृन्प्रयुज्य स्वसामर्थ्यमविचार्योद्गानकर्तृत्वं मन्त्रप्रकाशयत्वं
चात्मनोऽङ्गीकृत्य तेभ्योऽर्थिभ्य उदगायत् उद्गानं कृतवती । कः पुनरनेन कर्मणा कार्यविशेषः कृत
इत्यपेक्षायां यथा प्रकृते ज्योतिष्टोम उद्गात्रा त्रियु स्तोत्रेषु यजमानार्थमुद्गानं क्रियते, न च सुखार्थम्,
तद्वदत्रापि द्विविधं तदिति कथयन्तं कार्यविशेषमाह य इति । यो वाचि निमित्तमूतायां सत्यां संघातस्य
भोगः सुखविशेषस्तं देवेभ्योऽर्थिभ्य आगायदुद्गानेन प्रापितवती । यत्पुनः कल्याणं शोभनं वदति

पाप्मनाविध्यन्, स यः स पाप्मा यदेवेदमप्रतिरूपं वदति स एव, स पाप्मे'ति । एवमेव प्राणचक्षुःश्रोत्रप्रभृतिषु पापवेधमुक्तवोच्यते । 'अथैनमासन्यं प्राणमूचुत्स्वं न उद्गायेति तथेति तेभ्य एष प्राण उदगायत्, ते विदुरनेन वै न उद्गात्रात्येच्यन्तीति तमभिद्रुत्य पाप्मनाविध्यत्सन्, स यथाश्मानम् ऋत्वा लोष्टो विध्वंसेतैव' ह वै विध्वंसमाना विष्वक्षो विनेशु'रिति । छान्दोग्येपि प्राणादिष्वेवमेव पाप्मवेधमुक्त्यासन्ये न तथेत्युच्यते । एतावान् परं विशेषः, वाजसनेयिनां गानकर्तृत्वम्, सामगानामुद्गीथत्वेनोपास्यत्वमुच्यते याकृप्राणादीनामिति ।

अत्र देहसम्बन्धित्वगानकर्तृत्वयोरुपास्यत्वस्य चाविशेषेपि वागादिषु पाप्मवेधः, आसन्यप्राणे कुतो नेति भवति जिज्ञासा ।
नचासन्योपासनाया विधेयत्वात् तत्स्तुत्यर्थमन्येषु पाप्मवेध उच्यते,

भाष्यप्रकाशः ।

वृहदारण्यक उद्गीथब्राह्मणे । तथैव छान्दोग्येपि । न तथेति । न पाप्मवेधः । सन्देहमाहुः अत्रेत्यादि । इति भवति जिज्ञासेति । इति हेतोर्वागादीनां पाप्मवेधः सत्यः, फाल्गुनिको वेति संशय इत्यर्थः । सिद्धयच्छुक्तिः सन्देहवीजम् । नन्वपार्येयं चिन्ता, अन्येषु पाप्मवेधोक्तेर्विधेयासन्योपासनास्तुत्यर्थत्वेन 'अन्ये त्वपश्य' इति वदाम्यसन्त्यप्रशंसामात्रार्थतया वस्तुतः सर्वेषु रक्षितः ।

यथाशास्त्रं वर्णानिनिर्वर्तयति तदात्मने स्वार्थमेव । तद्व्यसाधारणं वादेवतायाः कर्म यत्सम्यग्दर्शनाधारणम् । एवं वाग्देवतायाः कल्याणवदनरूपासाधारणविषयाभिपङ्गलक्षणरन्त्रं स्वावसरं प्रतिरूप्यतेऽसुराः स्वकार्यायुक्ता इत्याह त इति । तेऽसुराः कामादिस्वाधिकारादेवैः शुभादिना कृत्वा प्रच्यव्यमाना देवहृद्गतमविदुर्विदितवन्तः । किं तदित्यत आह अनेनेति । अनेनैवोद्गात्रा शास्त्रजनितकर्मज्ञानरूपेण नोऽस्मान् स्वाभाविककर्मज्ञानात्मकान् देवान् अलेप्यन्तीति तमुद्गातारं वाग्रूपमभिद्रुत्य वेगेनागम्य स्वेनासङ्गलक्षणेन पाप्मनाविध्यंस्ताडितवन्तः स्वनिष्ठपापं संयोजितवन्त इति यावत् । अस्मानसुरानतिक्रम्य देवानेप्यन्तीत्यर्थः । एवमसुरैः प्रजापतेर्वाचि पाप्माक्षित इति कुतोऽवगम्यत इत्याशङ्क्यां प्रजास्वनुभूयमानपाप्मकार्यलक्षणलिङ्गानुमीयमानः पाप्मा प्रजाकारणप्रजापतावप्युपमेयादित्याह स य इति । यः स पाप्मा साधकावस्थस्य प्रजापतेर्वाचि प्रक्षिप्तः, स एषोऽनुमानेन प्रत्यक्षीक्रियते । क्रोसौ । यदेव येनैव प्रयुक्ता सतीयं वागिदमप्रतिरूपमनुरूपं शास्त्रप्रतिपिद्धं स्वीवर्णनादि वदति, स एव य एवं प्रजासु प्रतिरूपवदनहेतुत्वेनानुमितः, स एव पाप्मा स कारणमृतप्रजापतिर्वाचि गतः । कारणानुविधायि हि कार्यमित्यर्थः । अथैनमित्याद्युक्तार्थम् । वागादिषु नैराश्यानन्तरं अथेत्यस्यार्थः । अविध्यत्सन् वेदुमिच्छां कृतवन्तः संक्षिप्यमाणाः सन्तो विष्वक्षो नानागतयो विनेशु रित्यन्वयः । तत्र स प्रसिद्धो दृष्टान्तो यथा लोके पापाणचूर्णनाय प्रक्षिप्तो लोष्टः पांसुपिण्डः अश्मानं पापाणं ऋत्वा प्राप्य स्वयं विध्वंसेन विचूर्णीभवदेवं हैव एवमेव खलु विध्वंसमाना त्रिशिर्यमाणा असुरा अपि नष्टा इत्यर्थः । छान्दोग्य इति भाष्यं विवृण्वन्ति स्म तथैवेति । उद्गीथब्राह्मण एव । इति हेतोरिति । प्राणस्यातिदेशाधिकरणेन ब्रह्मत्वानुसन्धानमकुर्वतो यतो जिज्ञासा भवतीति हेतोः प्रजापतेर्वागादीनां संप्राणानाम् । ननु प्रजापतेः सद्युग्ब्रह्मे पाप्मवेधो विरुद्धधर्मोपि न संभवति । ब्रह्मत्ववदपहृतपाप्मत्वस्याप्यसाधारण्यात् । अन्येषां साधारणधर्माणां स्वविरुद्धधर्मसामानाधिकरण्येपि साधारणधर्माणां तदभावात् । अन्यथा ब्रह्मत्वविरुद्धाब्रह्मत्वस्याप्यापत्तेरिति सत्यत्वकोटिर्न संभवतीत्यनुसंधायाहुः सिद्धयदिति । 'तमभिद्रुत्य पाप्मनाविध्य' इति तत्र तथा । तथाच द्वितीयकोटिसंभवा-

अस्मिन्नेति वाच्यम् । न हि प्रयोजनायासन्तमप्यर्थं बोधयति श्रुति-
रिति वक्तुं शक्यम् । प्रमाणत्वव्याहृतिप्रसङ्गात् । एकत्र प्रतारकत्वे
सर्वत्रापि तच्छङ्क्या तदुक्ते कोपि न प्रवर्ततापि । साक्षात्क्रियार्थत्वाभावेपि

भाष्यप्रकाशः ।

तदभावादिति पूर्वपक्षं हृदि कृत्याहुः नचेत्यादि । असद्वचने बाधकं व्युत्पादयन्ति न हीत्यादि ।
नन्वर्थवादाधिकरणे विधेयस्तावकत्वेनार्थवादानां ग्रामाण्यं पूर्वतन्त्रे व्यवस्थापितम्, 'विधिना
त्वेकवाक्यत्वात् स्तुत्यर्थेन विधीनां स्यु'रिति, अतस्तदर्थं एव ग्रामाण्यं तेषाम्, न तु स्वार्थं
इत्याकाङ्क्षायामाहुः एकत्रेत्यादि । तथाच विचारकस्य हृदि श्रुतेः प्रकारांशे असत्यमापित्वे
भाते विधेयाद्यंशेषि सादृश्यशङ्कोदयस्य दुर्निवारतया तत्र प्रवृत्तिव्याघातेन विधेः प्रवर्तकत्वमेव
कुण्ठीमवेत्, ततश्च वेदस्य वैयर्थ्यमेव स्यात्, 'अपशव' इत्यत्रापि पशुत्वपर्युदासोऽन्येषु पशुसादृश्यं
ग्राहयति, न तु पशुत्वं निषेधति । यथा 'न कलञ्ज'मित्यत्र । तच्च गवादिसादृश्यं तु तेष्वस्त्येवेति
तत्सादृश्यं तेषाममुल्यतां बोधयद्वादिप्रशंसायां पर्यवस्यतीति नासदर्थबोधने स दृष्टान्तः ।
नच मध्वादिविध्यायां कल्पनोपदेशस्य व्यासपादैरप्यङ्गीकारादत्रापि तथास्त्विति वाच्यम् ।
'अविध्य'न्निति भूतार्थकप्रयोगवाधापत्तेः । 'यदेवेदमप्रतिरूपं वदति, स एव पाप्मे'त्यादिभिः
श्रावितस्य पाप्मस्वरूपस्येदानीमनुभूयमानस्याप्यननुभवापत्तेः । मध्वादिविध्यास्यपि कल्पनोपदेशा-
ङ्गीकारः सांख्यप्रसिद्धा तद्बोधनार्थं इति तु तत्रैवोपपादितम् । अथ यदि स सिद्धान्त्य-
त्वेनाद्रियते, तदापि 'तस्य द्यौरेव तिरश्चीनवंशोऽन्तरिक्षमूप' इत्याद्युद्देश्यरूपविशिष्टस्यैव
रश्मिः ।

त्सदेह इति भावः । अनेन विषयवाक्यस्यासंदिग्धत्वं विषयत्वविषयकं वारितम् । विधेयेति ।
विधेया यासन्न्योपासना तस्याः स्तुत्यर्थत्वेन । इतिवदिति । 'गो अश्वा एव पशवोऽन्ये त्वपशव'
इतिवत् । सर्वेषु वागादिषु । तदभावात् सत्यपाप्मवेधाभावात् । पूर्वपक्षं पूर्वमीमांसकपूर्वपक्षम् ।
तदर्थं इति । स्तुत्यर्थं । प्रकारांश इति । स्तुत्यंशे । अर्थवादेन स्तुतो विधिरिति प्रकारत्वम् ।
गो अश्वा एवेत्यत्र गुणवाद उक्तः सोऽसदर्थबोधक इति तदुदसितुमाहुः अपशव इति । पशुत्वाव-
च्छिन्नप्रतियोगिताकाभाव इत्यर्थोऽपशव इत्यत्र यदा, तदा पशुत्वपर्युदासो भवति । यदा तु पश्वभा-
वोऽर्थः, तदा पशुप्रतियोगिकाभाव इत्यर्थो भवति । पर्युदासो नश्यः । अन्येषु गवाश्वमित्रेषु गवाश्व-
मित्रा गवाश्वसदृशा इति सादृश्यमपशवो गृह्णन्ति तत्पशुत्वपर्युदासो ग्राहयति । पर्युदासः सद्यग्राही ।
न कलञ्जमिति । अत्र कलञ्जपर्युदासः पूर्वतन्त्रे नास्ति । आकृतौ शक्तेः । अतः कलञ्जत्वपर्युदासः ।
कलञ्जत्वमित्रं कलञ्जत्वसदृशं आक्षेपलभ्यं कलञ्जं भक्षयेदित्यर्थः । कलञ्जमक्षणादेरनर्थहेतुत्वमाक्षिपन्
पुरुषं ततो निवर्तयति निषेधः निषेधस्य निवर्तनाभिधायकत्वात् । निवर्तना पर्युदासरूपा, लिङ्यः
प्रवर्तना । तेन सम्बध्यमानो नञ् प्रवर्तनाप्रतिपक्षमूलां निवर्तनां गमयति, विधिवाक्यश्रवणोत्तरं प्रवर्त-
यतीति प्रवर्तनाप्रतीतिवत् निषेधवाक्यश्रवणेऽयं मां निवर्तयतीति निवृत्त्यनुकूलव्यापारनिवर्तनायाः
प्रतीतेरपि अर्थान्वयो नञ इति मीमांसार्थप्रदीपे । तेऽप्येति । गवादिमित्रपशुषु । तत्सादृश्य-
मिति । गवादिसादृश्यं गवादीतरपशूनां पशुत्वांशेऽमुख्यताम् । प्रत्यक्षविरोधे कल्पना, नतु भूतेर्ध
इत्याशयेन हेतुमाहुः अविध्यन्निति । व्यष ताडने लङ् । तत्रैवेति । प्रथमाध्याये तृतीयपादे एव ।
साक्षादिति भाष्यं विवरीतुमाहुः अथेति । स इति । संशयनिरूपण उक्तः कल्पनापक्षः । आद्रियत
इति । असाधारणधर्मस्य विरुद्धधर्मानङ्गीकारात् । अन्यथा ब्रह्मत्वविरुद्धाब्रह्मत्वस्याप्यपत्तेः ।
उद्देश्येति । द्यामुद्दिश्य तिरश्चीनवंशत्वकल्पना । एवमन्तरिक्षमुद्दिश्यापूषत्वकल्पना । एवं च द्यौरूप-

न्यायाद्वेदान्तेपूपास्यं ब्रह्मातिरिक्तं नोच्यत इत्यासन्न्योऽपि ब्रह्माभिन्नः, अत एव 'अपहृतपाप्मा ह्येव' इति सामगैः पठ्यते । अतस्तत्र न पाप्मवेध इति भावः । ब्रह्मणः स्वतन्त्रपुरुषार्थत्वज्ञापनायार्थपदेनोक्तिः । एतेन विभूतिरूपेऽपि यत्रैवम्, तत्र मूल-भूतब्रह्मणि निर्दोषत्वं किं वाच्यमिति ज्ञापितम् । अथवा, अर्थः प्रयोजनं विषय इति यावत् । तद्भेदादित्यर्थः । अत्रेदमाकृतम् । देवा हि स्वस्यासुरजघाय गानार्थं वागादीन्नुः 'त्यं न उद्गाये'ति गानानन्तरं 'यो वाचि भोगस्तं देवेभ्य आगाय'-दित्युच्यते । एवमेव प्राणादिष्वपि 'स्वस्वभोगं देवेभ्य आगाय'दिति । एवं सति

भाष्यप्रकाशः ।

ब्रह्माभिन्न इति । उत्कृष्टतद्विभूतिरूपत्वात् तदात्मकतयोक्तः । उत्कर्षश्च पाप्मवेधाभावादेव गम्यते । एवञ्च 'मनो ब्रह्मेत्युपासीत'त्यादौ यत्तेषामुपास्यत्वेन विभूतित्वेपि नैतत्साम्यम्, तद्भगवता स्वसामर्थ्यस्य तत्र तारतम्येनैव स्थापितत्वादिति । यत् पुनर्वागादीनामुपास्यत्वं छान्दोग्ये प्रतीयते, तत्तु भ्रमप्राप्तानुवादरूपम्, न तु वास्तवम् । श्रुत्यनभिप्रेतत्वात् । उदवसानीयपञ्चक-पालयत् । तत्र निषेधेनैवात्र पाप्मवेधादेव तथा निश्चयात् । अतो न चोदावकाशः । ननु यदि वागादीनां ब्रह्माभिन्नत्वमेवमभिप्रेतम्, तदा यत्र ब्रह्मभेदादित्येवोच्येतेत्यत आहुः ब्रह्मण इत्यादि । ननु भवत्वेवमासन्न्योत्कर्षः, तथापि पूर्वप्रतिज्ञातस्याधिकरणप्रयोजनस्य कथमवगतिरित्यत आहुः एतेनेत्यादि । तथाच कस्मृतिकन्यायादवगतिरित्यर्थः । नन्वर्थपदस्य वस्तुवर्थकत्वे उक्तमेव सिध्यति, तदनङ्गीकारे कथमेतदवगन्तव्यमित्यत आहुः अधवेत्यादि । रायमिधेयनिवृत्तीनामत्र प्रसङ्गाभावात् प्रयोजनमप्राप्तौ प्राहः । स चात्र वागादीनां विषयरूपः । तस्यैव देवार्थत्वेनोक्तत्वात् । अतस्तद्भेदादित्यर्थः । तदेतदुपपादयन्ति अत्रेदमित्यादि । उच्यत इति । बृहदारण्यके रश्मिः ।

प्रणवो यः प्रणवः स उद्गीथ इत्यसौ वा आदित्य उद्गीथ एष प्रणव उमिति ह्येव स्वरन्नेतीति । अत्रे 'अथाध्यात्मं य एवायं मुख्यः प्राणस्तमुद्गीथमुपासीतोमित्येव स्वरन्नेतीति । प्रणवशब्दवाच्योपि कस्मात्, हि यस्मात् एष सविता उमिति स्वरनुच्चारयन् एति गच्छति । यद्वा । प्राणिनां प्रवृत्त्यर्थमिति स्वरन्ननुज्ञां कुर्वन्निव एति । स्पष्टमन्यत् । अत्र यद्यपि प्रणवोद्गीथयोरेकत्वोक्तिरिति व्याख्यातम्, तथापि भाविनीमाख्यां आदित्य उद्गीथरूपामादायोद्गीथस्थले आदित्यपदोक्तिः । एवमुद्गीथद्वयिरित्यत्रादित्यद्व-यिरिति व्याख्यानं द्रष्टव्यम् । 'असौ वा आदित्य उद्गीथ' इति श्रुतेः । भाष्ये । ब्रह्मातिरिक्त-मिति । ब्रह्म अतिरिक्तमिति छेदः । प्रकृते । उत्कृष्टेति । अन्येषामप्रत्यक्षत्वात् 'त्वमेव प्रत्यक्षं ब्रह्मासी'ति श्रुतेः प्रत्यक्षत्वादुत्कृष्टेति विशेषणम् । यद्यपि तथाप्यध्यात्मत्वात्पाप्मवेधाभाव उत्कर्षः । पाप्मा-वेध उत्कर्ष इत्याहुः उत्कर्ष इति । पूर्व्वेति । आभासे प्रतिज्ञातस्य । अधीति । निर्दोषत्वज्ञानस्य । वस्तुवर्थेति । 'अयंऽमिधेयैरेवस्तुप्रयोजननिवृत्तिष्विति' कोशात्तया । उक्तमिति । प्रत्येवार्थत्वेन सिध्यति । ब्रह्मातिरिक्तस्यावस्तुत्वात् । तदनङ्गीकार इति । सौत्रार्थशब्दस्य वस्तुवर्थकत्वानङ्गीकारे रायाद्यर्थानामङ्गीकारे केन प्रकारेण एतद्ब्रह्मणो निर्दोषत्वमधिकरणप्रयोजनमवगन्तव्यम् । प्रयोजन-रूपार्थाभावादित्यर्थः । अरुचिर्नोक्ता । अस्याप्यर्थस्य विवक्षितत्वात् । रायभीति । रश्मि अभिधेयं च निवृत्तिश्च रायामिधेयनिवृत्तयः तासां । अत्रेति । पूर्व्व्याख्याने वस्तुरूपे । अत्रेति । द्विती-यार्थशब्दव्याख्याने । तस्येति । प्रयोजनरूपविषयस्यैव 'यो वाचि भोगस्तं देवेभ्य आगाय'दित्यादि-श्रुतिषु देवार्थत्वेनेत्यादिः । तद्भेदात् विषयरूपप्रयोजनभेदात् । प्रयोजनं फलं तदत्र विषयभोगः ।

देवार्थमेवैतद्ज्ञानम्, न तु भगवदर्थम् । यद्यप्यासन्न्येऽप्येवमुच्यते, 'तेभ्य एष प्राण उद्गाय'दिति, तथापि यथा वागादिषु स्वनिष्ठभोगं 'देवेभ्य आगाय'-दित्युक्तम्, तथा नासन्न्ये । तेनोक्तमानैर्ब्रह्मात्मकत्वेनासुरजयहेतुर्भगवत्सम्बन्ध एवेति ज्ञात्वा तथैवागायदासन्न्य इति ज्ञायते । अत एवान्यत्र वेध उक्तोऽत्र तत्करणेच्छायामप्यासुराणां नाश उक्तः । अग्रे च, 'भवत्यात्मना परास्य द्विपन् भ्रातृव्यो भवति य एवं वेदे'ति पठ्यते । तेन परब्रह्म निर्दोषमिति किमु वाच्यम् । यत्र तद्विभूतिरूपासन्न्यस्योक्तरूपतां यो वेत्ति, सोऽपि गुणयुक्तो दोषरहितश्च भवतीति कैमुतिकन्यायः सूचितो भवति । एतेन लोके दोषत्वेन ये धर्माः प्रतीयन्ते, त एव धर्मा भगवति निरूप्यमाणा न दोषत्वेन ज्ञेयाः, किन्तु

भाष्यप्रकाशः ।

उच्यते । उक्तमानैरिति । उपास्यत्वपाप्मवेधराहित्यासुरजयहेतुभूतार्थज्ञानैः । आसन्न्यसंबन्ध-प्रकारकज्ञानसत्तायां गमकमाहुः अत एवेत्यादि । एवं व्याख्यानेपि पूर्वोक्तार्थसिद्धिमाहुः तेनेत्यादि । एतेनार्थान्तरस्यापि सिद्धिमाहुः एतेनेत्यादि । य इति । मोहव्रणपलायनादयः । न दोषत्वेन ज्ञेया इति । यथा सृष्टिसिद्धिप्रलयकर्तृत्वस्य भगवच्छरणत्वात्समूलरूपे प्रलयकर्तृत्वमनृत्यादिकं च न दोषः, तथावतीर्णेषु भगवति मोहादयोप्यसुरमोहानार्थत्वात्तथा । 'अज्ञत्वं पारम्यं च विधिभेदादिकं तथा । तथा प्राकृतदेहतत्वं देहत्यागादिकं तथा । असुराणां विमोहार्थं दोषा विष्णोर्न हि क्वचि'दिति ब्रह्माण्डवाक्यात् । तथाच तेभ्यः सकाशादोपत्यमुद्राप्य भगवतो निर्दोषत्वं ज्ञात्वा भजनीयमिति सिद्धम् । तेन मुख्यविभूत्यतिरिक्तविभूतीनामपहतपाप्मत्वाभावात्तेषूक्तप्राणुपसंहारोपि सिद्धो बोध्यः ।

अन्ये तु, इदमप्येकमत्रमधिकरणं स्वीकृत्य, 'शुक्रं प्रविध्य' 'हृदयं प्रविध्ये'त्यादीन्यायवर्णिकानामुपनिषदारम्भस्थानि वाक्यानि विषयत्वेनोदाहरन्ति ।

रश्मिः ।

उपास्यत्वेत्यादि । अत्रैवोक्तैः 'य एवायं मुख्यः प्राणस्तमुद्रीयमुपासीते'त्युपास्यत्वमानं प्रमाणं शब्दरूपं 'अपहतपाप्मा ह्येष' इति पाप्मवेधराहित्यमानं शब्दरूपम् । आसुरजयहेतुभूतोऽर्थ उद्रीयस्तस्य ज्ञानं येनोक्तशब्देन तैर्मानैरित्यर्थः । भाष्ये । भगवत्सम्बन्ध एवेति । विलक्षणोपास्यत्वापहतपाप्मत्वं विशिष्टभगवतो व्याप्यव्यापकभावसम्बन्धः विभूतिविभूतिमद्भावः सम्बन्धो वा आसन्न्यस्येति ज्ञेयम् । व्यापकेनाप्यासुरजयसम्भवादेवकार आसन्न्यत्वस्यासुरजयहेतुत्वयोगव्यवच्छेदकः । प्रकृते । एवंप्रकारकेति । आसुरनाशो ज्ञानसाध्य इत्याशयेनोक्तम् । अत एवेत्यादीति । एतादृशज्ञानवत्त्वादेव । भवतीति । भवति प्रजापतिरूपेण असोपासकस्य । द्विपन् पाप्मा । भ्रातृव्यः भ्रातुः 'व्यन्सपन्न' इति सूत्रात्सपन्नः । भवति पराभवति । 'व्यवहितार्थे'ति सूत्रम् । पूर्वोक्तेति । अत्रैव पूर्वोक्तार्थः कैमुतिकस्य सिद्धिस्ताम् । 'शुक्रं प्रविध्ये'ति श्रुत्यर्थस्तु, अभिचारकर्मदेवतागभिचारकर्मं प्रार्थयन्ते । हे देव, ते मद्विषोः सर्वमङ्गं प्रविध्य विदारय । हृदयं च विदारय । धमनीः शिराः प्रवृज्य मिन्धि । तस्य शिरश्चाभितो मिन्धि । एवं मद्विपुक्षेणा विभक्तो विविष्टो भवतीत्यर्थः । आदिना 'देव सवितः प्रसुव यज्ञ'मिति ताण्डिनं 'श्रुताश्चो हरितनीलोसी'त्यादिः शास्त्राध्यायनानां श्रुती गृह्यते । सविता देवपत्नी स्यात्परिपरीयत्वात् । निरस्यो देवपत्नीनामसु पठित इति प्राणिगर्भविमोचने मरणकोस्तीत्यभिचारकर्म । हरित इन्द्रनीलस्तद्वर्णी

गुणत्वेनैव, वस्तुन एव तथात्वादिति भावो ज्ञाप्यते ॥ २५ ॥

एवं भगवत्सम्बन्धभावे दोषसम्बन्धमुक्त्वा तथा सति गुणहानिं च वदंस्तत्र विशेषमाह ।

हानौ तूपायनशब्दशेषत्वात् कुशाच्छन्दःस्तुत्युपगानवत् तदुक्तम् ॥ २६ ॥

भाष्यप्रकाशः ।

तत्र केवलो वेधशब्दो नास्ति ।

माध्वास्तु, 'अग्रे त्वचं यातुधानस्य भिन्धी'ति वाक्यम् ।

तत्र तु वेधशब्द एव नास्तीति विषयवाक्यत्वं चिन्त्यम् । अथ वेधरूपार्थबलाद्विषय-
वाक्यत्वम्, तदापि सन्निधिना विद्याङ्गत्वपूर्वपक्षोत्थापनम् । लिङ्गस्य बलिष्ठत्वान्नाङ्गत्वमिति
सिद्धान्तः । स च पूर्वतन्नादेव सिध्यन्नस्य सूत्रस्यानुवादकत्वमापादयतीत्यतोपि चिन्त्यम् ॥ २५ ॥

हानौ तूपायनशब्दशेषत्वात् कुशाच्छन्दःस्तुत्युपगानवत्तदुक्तम् ॥ २६ ॥

एवमुपायस्य निर्दोषत्वं व्युत्पाद्य पूर्वसूत्रस्य पुरःस्फूर्तिकमादाय जीवस्य ब्रह्मभावेपि ब्रह्मासाधारण-
गुणा नोपसंहार्या इति प्रसङ्गतो वक्तीत्याशयेन सूत्रमवतारयन्ति एवमित्यादि । भगवत्सम्बन्धा-
भावे सति गुणहानिमपि यदन् भगवत्सम्बन्धे गुणप्राप्तिरूपं विशेषमाहेत्यर्थः । सूत्रं व्याकृतं
रश्मिः ।

लोऽसीतीन्द्रः सम्बोध्यते । केवल इति । किंतु प्रशब्दघटित इति । सति वेधादेः केवलस्य विषयवाक्ये
सम्भवे प्रशब्दघटितमयुक्तमिति हृदयम् । सूत्रार्थस्तु प्रविध्यादयो मन्त्रा विद्यासूपसंहियेरन्, किंवा
नोपसंहियेरन्निति संशयः । उपसंहार एवैषां विद्याप्रधानानामुपनिषद्ग्रन्थानां समीपे पाठादिति पूर्वपक्षे,
सिद्धान्तः नैपामुपसंहारो विद्यास्त्विति । कस्मात्, वेधाद्यर्थभेदात् । 'हृदयं प्रविध्ये'त्यादिमन्त्राणां
येऽर्था हृदयवेधादयो भिन्नाः अनभिर्भवद्वाः ते उपनिषदुक्ताभिर्विद्याभिः, न तेषां ताभिः संगन्तुं साम-
र्थ्यमस्ति । अयमर्थः । पूर्वपक्षोक्तस्थानरूपप्रमाणस्य लिङ्गरूपप्रमाणोपेक्षया दुर्बलत्वान्न पूर्वपक्ष इति ।
देशसामान्यं स्थानम् । तच्च द्वेधा पाठदेशसामान्यमनुष्ठानदेशसामान्यं च । तत्र पाठदेशसामान्यमपि
द्वेधा । यथासंख्यरूपं सन्निधिरूपं च । तत्र प्रथमस्यानुक्तत्वाद्वितीयः सन्निधिपाठरूपदेशसामान्यसह-
कृतो 'यथाग्रये कृतिकाम्यः पुरोडाशमष्टाकपालं निर्वपे'दिति, 'सोत्र जुहोत्यग्रये स्वाहा' 'कृतिकाम्यः
स्वाहे'त्यादि च । अत्र 'सोत्र जुहोती'त्यादिवाक्यविहितोपहोमानां सन्निधिपाठरूपदेशसामान्येन 'अग्रये
कृतिकाम्यः पुरोडाश'मित्यादिवाक्यविहितनक्षत्रेष्टयङ्गत्वं धोष्यत इति । लिङ्गरूपप्रमाणं त्वर्थगतं
शब्दगतं वा सामर्थ्यम्, तत्रार्थगतसामर्थ्यं रूपलिङ्गसहकृतो यथा 'सुवेणावधती'त्यादि । अत्र
सुवादीनां सामर्थ्यमालोच्य 'द्रवं मांसं कठिन'मित्यभिधायीं श्रुतिं कल्पयित्वा सुवस्य द्रवावदानेङ्गत्वं
बोधयतीत्येवं प्रकृतेषु विद्यासमीपे पाठे पूर्वोक्ते समीपपाठसामर्थ्यमालोच्य वेधादीनां विद्याभिर्भेद
इत्यभिधायीं श्रुतिं कल्पयित्वा वेधादिविद्यासु नोपसंहारेङ्गत्वं बोधयतीति ज्ञेयम् । अग्र इति । हे
अग्रे, त्वं यातुधानस्य सत्त्वविशेषस्य श्रीभागवतप्रसिद्धस्य त्वचं भिन्धीति । लिङ्गस्येति । स्थानरूपसन्नि-
ध्योपेक्षया भिन्धीति विधिश्चन्द्रसामर्थ्यस्य । असन्दिग्धं न विषयवाक्यमित्याहुः स चेति । सिद्धान्तश्च ।
आपादयतीति । यदि सूत्रमनुवादकं न भवेत्पूर्वतन्त्रोक्तं नानुवदेदित्येवमापादयति । वेधादि विद्याङ्गं
न वेति सन्देहे, विद्याङ्गमिति पूर्वपक्षेऽर्थस्य लिङ्गस्य स्थानाङ्गेदेन भेदादिति सूत्रार्थः ॥ २५ ॥

हानौ तूपायनशब्दशेषत्वात् कुशाच्छन्दःस्तुत्युपगानवत् तदुक्तम् ॥ २६ ॥

‘तदा विद्वान् पुण्यपापे विधूय निरञ्जनः परमं साम्यमुपैतीत्याधर्षणिकैः पठ्यते । परमपदेन ब्रह्मोच्यते । तथाच सकार्याविधारहितः परममुपैति । तदनन्तरं साम्यमुपैतीति योजना ।

तत्रेदं विचार्यते । साम्यं हि समानजातीयधर्मवत्त्वम् । तच्च कतिपयधर्मैरशेषतश्चिष्टधर्मैर्वा भवति । तत्रान्यः पक्षो ब्रह्मणा समं न सम्भवति । ‘न तत्सम-आभ्यधिकश्च दृश्यते’ इति श्रुतिविरोधात् । अत आद्य एव पक्षोऽनुसर्तव्यः । तत्र कैर्धर्मैः साम्यमिहोच्यते इत्याकाङ्क्षायामाह हानाविति । ब्रह्मणः सकाशाद्विभागो जीवस्य हानिशब्देन उच्यते । तथाच तस्यां सत्यां ये धर्मा जीवनिष्ठा आनन्दांशैश्वर्यादयो भगवदिच्छया तिरोहिताः, ते ब्रह्मसम्बन्धे सति पुनराविर्भूता इति तैरेव

भाष्यप्रकाशः ।

भगवत्सम्बन्धे विशेषयोधिकां श्रुतिमाहुः तदेत्यादि । एतत्पूर्वार्धं तु ‘यदा पश्यः पश्यते रुक्मवर्णं कर्तारमीशं पुरुषं ब्रह्मयोनिमिति । पठ्यते इति । मुण्डके पठ्यते । ननु कात्र भगवत्सम्बन्ध उच्यते इति शङ्कायां पूर्वार्धस्य स्फुटार्थत्वादुत्तरार्धं व्याकुर्वन्ति परमपदेनेत्यादि । विद्वान् भगवज्ज्ञानवान्, पुण्यपापे अविद्याकार्ये, ज्ञानेन विधूय निवार्य, निरञ्जनः अविद्यारहितः सन्, परमं ब्रह्म उपैति, तदनन्तरं साम्यमुपैतीत्येवमर्थः संक्षेपेण तथाचेत्यादिनोक्तः । एतेन यदन्यैरुक्तं ‘परममत्युत्कृष्टं साम्यं समत्वं अद्वैतलक्षणं उपैति अवगच्छतीति । तस्मिन् । समशब्दस्य सर्वपर्यायत्वे साम्यं सर्वत्वम्, तुल्यपर्यायत्वे तौल्यम्, न पुनरद्वैतं निर्विशेषत्वलक्षणम्, लक्षणाप्रसङ्गात् । उभयनिरूपितधर्मरूपसाम्याङ्गीकारेपि यथा नाद्वैतहानिः, तथातीतपाद एवोपपादनात् । अन्यथा श्रुतिविरोधप्रसङ्गाच्च । अत उपैतिपदावृत्तिरेव युक्तेति । ननु भवत्वेषम्, तथापि किमत्र विचार्यमित्यत आहुः तत्रेदमित्यादि । इदमिति । साम्यम् । विचारमुपपादयन्ति साम्यं हीत्यादि । आह्वेति । यैर्धर्मैः साम्यं तानब्राहेत्यर्थः । सर्वं व्याकुर्वन्ति ब्रह्मण इत्यादि । सूत्रे तु शब्देन श्रुत्यन्तरे साम्यधिकनिषेधादत्र साम्यपदं लक्षणया अद्वैतपरमिति पक्षो निरस्यते । ब्रह्मणः सकाशाद्विभागो जीवस्य, ‘ओहाक् त्याग’ इति धातुनिष्पन्नेन हानिशब्देनोच्यते । विभागस्य पूर्वस्थितित्यागरूपत्वात् । तथाच तस्यां सत्याम्, उपायनशब्दशेषत्वात्, उपायनं ब्रह्मप्राप्तिस्तद्वाचकः शब्द उपैतिशब्दस्तच्छेषत्वात् साम्यस्य ये धर्मास्तिरोहिताः, ते परमोपायने ब्रह्मसम्बन्धे सति पुनराविर्भूता इति तैरेव तथा तैरेव साम्यमित्यर्थः । नन्वेवं

रश्मिः ।

तथा सतीतिभाष्यं विवृण्वन्ति स्म भगवदित्यादि । विशेषेति । साम्योपायनरूपविशेषयोधिकात् । पश्य इति । पश्यतीति पश्यः । भगवज्ज्ञानेति । स्मार्तः प्रयोगः । उपैतीति । उप आ एतीति पदच्छेदः । तथाचेत्यादिना भाष्येनोक्तः । लक्षणेति । ब्रह्मवत् सर्वत्वे अमेदसम्बन्धो लक्षणा । तौल्येपि अमेदः । ब्रह्मतुल्यः ब्रह्माभिन्न इत्यर्थात् । सिद्धान्ते साम्येऽद्वैतमुपपादयन्ति स्म उभयेति । पश्यमाणे इत्यर्थः । अतीतेति । तदनन्यत्वाधिकरणे । ‘परमत’ इत्यधिकरणे ‘स्थानविशेष’ सूत्रे ‘अम्बुव’दधिकरणे वा । श्रुतीति । अद्वैतश्रुतिविरोधप्रसङ्गात् । लक्षणयेति । अमेदसम्बन्ध-

तथेत्यर्थः । भगवदानन्दादीनां पूर्णत्वाज्जीवानन्दादीनामल्पत्वान्नामैव समैर्धर्मैः कृत्वा ब्रह्मसाम्यं जीव उपचर्यते । 'साम्यमुपैती'ति । वस्तुतस्तु नैतरपि धर्मैः साम्यमिति भावः । अत एव, 'न तत्सम' इति श्रुतिरविरुद्धा । अत एव सूत्रकृता 'साम्यमुपैती'ति साम्योपायनशब्दमात्रम्, न तु साम्यपदार्थः स्वारसिकोऽत्रास्तीति भावप्रकटनाय शब्दशब्द उक्तः । ननु तैरेव धर्मैः साम्यम्, नेतरैरित्यत्र को हेतुरित्याकाङ्क्षायामाह उपायनशब्दशेषत्वादिति । 'परममुपैती'ति य उपायनशब्दः, तच्छेषत्वात् साम्योपायनस्येत्यर्थः । ब्रह्मसम्बन्धहेतुकत्वादानन्दांशाद्याविर्भावस्य, तदैव साम्योपायनकथनात्तैरेव धर्मैः साम्यमभिप्रेतमिति भावः । नन्वानन्दादीनां ब्रह्मधर्मत्वात् तैस्तत्साम्यकथनं तदभेदमेव गमयतीत्याशङ्क्य, तद्वर्धनत्वमात्रस्य न तदभेदसाधकत्वमित्यत्र दृष्टान्तमाह कुशेत्यादि । कुशा औदुम्बर्यः समिधस्ता अग्निष्टोमादियागेषु प्रस्तोत्रा स्थाप्यन्ते । तदा तत्सम्यन्धि यच्छन्दःस्तुत्युपगानं तद्वदित्यर्थः । तत्र 'अभि त्वा शूर नोनुमो दुग्धा इव धेनव'

भाष्यप्रकाशः ।

साम्येपि 'न तत्सम' इति श्रुतौ संकोचस्तु स्यादेवेत्यत आहुः भगवदित्यादि । जीवानन्दादीनामल्पत्वादिति । 'सर्वे जीवाः सर्वमयास्तथाप्यत्या' इति नृसिंहोत्तरतापनीये जीवानामल्पताया उक्तत्वेन तदानन्दादीनामपि तथात्वात् । नन्वेवमेव सूत्राशय इति कथं ज्ञातव्यमित्यत आहुः अत एव सूत्रकृतेत्यादि । हेतुमवतारयन्ति नन्वित्यादि । तदैवेति । ब्रह्मसम्बन्ध एव । तथाचोपायनशब्दशेषत्वात् उक्तैरेव धर्मैः साम्यमिति सूत्रयोजनेत्यर्थः । दृष्टान्तमवतारयन्ति नन्वानन्देत्यादि । व्याकुर्वन्ति कुशा इत्यादि । उपगीयतेऽनेनेत्युपगानम् । करणे ल्युट् । तथाच कुशाभिः कृत्वा छन्दःस्तुत्युपगानसाधनभूतभकारवदिति सूत्रार्थ इत्यर्थः । एतद्युत्पादयन्ति तत्रेत्यादि ।

रश्मिः ।

पया । तच्छेषत्वादिति । हानावुपायनशब्दशेषत्वात् । भगवदित्यादीति । उपचर्यते कतिपयधर्मैर्गौणं कियते । सूत्रपरोजनेति । हानौ जीवस्य भगवत्सकाशादिभागे ये जीवनिष्ठा धर्मास्तिरोहिता भगवदिच्छया आनन्दैश्वर्यादयस्ते भगवत्सम्बन्धे सति पुनराविर्भूता भवन्तीति परमं तुकारात् 'न तत्समश्चाम्यधिकश्च दृश्यत' इति श्रुतिनिषिद्धसाम्यपदं लाक्षणिकमद्वैतवाचकमिति पक्षनिरासकात् साम्यमुपैतीति योजना यद्यपि, तथापि दुरुहत्वमन्यमाना उपायनशब्दस्योपैतीत्यस्य साम्ये कर्मत्वाच्छेषत्वं विशेषणत्वं तस्मात् उक्तैरेवैश्वर्यादिधर्मैः साम्यमिति साम्यस्यैतादृशस्य योजनेत्यर्थः । नन्वानन्देत्यादीति । नेति । चन्द्रवन्मुखमिलादौ तथा । अनेनेति । मकारेण । छन्द इत्यादि । छन्दोमिवैदैः स्तुतियुक्तमुपगानं तत्साधनभूतो मकारः तद्वत् । अवरोपगानं भावल्युडन्तम् । ऋत्विजो गायन्तीत्यात्विज्यं गानस्य । अत्र भाष्ये । तत्सम्यन्धीति । स्तुतिरूपप्रतिपाद्यस्य प्रतिपादकत्वसम्बन्धि, छन्दसः स्तुतियुक्तमुपगानमित्यर्थः । प्रकृते । तत्रेत्यादीति । अभि त्वेति श्रुत्यर्थस्तु, हिरण्याक्षस्य वराहं प्रति वचः, ब्राह्मणे वाराहोक्तेः । कृष्णं प्रति भीष्मवचो वा । वेदान्ते कृष्णोक्तेः । यद्वा, हे शूर यातुधानादे, यज्ञाभिर्भावक, त्वामभि त्वा नोनुमः न रथन्तरेण साम्ना स्तुमः । तत्र दृष्टान्तः । अदुग्धाः न विद्यते दुग्धं यासु ताः धेनवो यथा न स्तुत्यास्तद्वत्, तवापि ब्रह्मत्वं परं

इत्युचि ये चर्णाः, तेषामंच एवोपसंहृत्य भकारेणैव गानं क्रियते । न हि तदंवि-
क्वचर्णधर्माणामचामुपसंहारोऽस्तीति तदगात्मकत्वं भकारस्य सम्भवति, एवं
प्रकृतेऽपि ब्रह्मधर्मप्राकट्येन न तदात्मकत्वं जीवस्य सम्भवति । ननु तत्त्वमस्यादि-
वाक्यैरत्राभेदबोधनादस्तु तथेति चेत्, तत्राह तदुक्तमिति । जीवब्रह्माभेदबोध-
नतात्पर्यमुक्तमित्यर्थः । 'तद्गुणसारत्वाच्च तद्व्यपदेशः प्राज्ञव'दिति सूत्रेणेति शेषः ।

अपिच । श्रुतौ ब्रह्मोपायनस्य साम्योपायनहेतुत्वोक्त्या तदनुपायनस्य
साम्यानुपायने हेतुत्वमिति ज्ञाप्यते । तथाच, 'पराभिध्यानात् तु तिरोहितं ततो
ह्यस्य चन्धविपर्यया'विति सूत्रे जीवस्य ब्रह्मांशत्वेनानन्दैश्वर्यादिब्रह्मधर्मवत्त्वात्

भाष्यप्रकाशः ।

तदात्मकत्वमिति । तदभेदः । अत्र किञ्चिदाशङ्क्य तत्समाधिं सारयतीत्याहुः । ननु
तत्त्वमित्यादि । अत्राभेदबोधनादिति । जीवे ब्रह्माभेदबोधनात् । तदुक्तपदं व्याकुर्वन्ति जीवे-
त्यादि । नच तद्गुणसारत्वसूत्रे संसारावस्थायामेव व्यपदेशपक्ष उच्यते, न तु मुक्त्यवस्थायाम्, 'यत्र
त्यस्य सर्वमात्मैवाभूत्', 'सलिल एको द्रष्टाऽद्वितीयो भवती'त्यादिश्रुतिषु ब्रह्माभेदस्यैव श्रावणादिति
वाच्यम् । अभेदेऽपि मुक्त्यवस्थायां जीवन्मुक्ताया 'यथोदकं शुद्धे शुद्धमासिकं तांद्रगेव भवति,
एवं मुनेर्विजानत आत्मा भवति गां तमे'ति काठकश्रुत्या भेदसहिष्णोरभेदस्यैव निश्चायनात् । नच
'सलिल एक' इत्यादिविरोधः । तत्र तादृशाभेदप्रतीत्यापि तदुपपत्तेः । लोकेऽपि मिलिताहुंल्यादौ
विभागाभाव एव एकशब्दप्रयोगाच्च । नचावान्तरमुक्तावेवंभाव इति वाच्यम् । मानांभावात् ।
परमतेऽपि 'अविभागेन दृष्टत्वा'दिति सूत्रेऽविभागस्यैव व्याख्यातत्वात् । ब्रह्मसूत्रेषु मुक्तिविचारे
कुत्राप्येक्यपदादर्शनाच्च । नचैवमापि शङ्कापेशाची न निवर्तत इति चेत् । 'भिद्यते हृदयग्रन्थि'रिति
श्रुत्युक्तदर्शने एव निवर्त्यते इति किमतोऽधिकं वाच्यमिति दिक् । नच गतिसामान्यसूत्रभाष्य-
विरोधः । तत्रापि सामान्यपदस्य तुल्यपदेनैव व्याख्यानात् । सूत्रकारस्याप्येतदेव मतम् । अन्यथा
तु 'गत्यंस्या'दित्येव वदेत् । नच तद्विपर्ययाव्यविरोधः । तत्रापि विज्ञाता विज्ञातारूपेण न तिष्ठति,
किन्तु ब्रह्मरूपेणेति भेदविरुद्धसंपदा अभेदेन स्यान्स्याभिप्रेतत्वादिति न कोऽपि चोघावकाशः ।
तदुक्तपदस्यचित्तमर्थान्तरमाहुः अपिचेत्यादि । एतेन गुणहानिर्वाख्यात्ता बोध्या । नन्वेतद्व्या-
रम्भः ।

दुष्टमिति भावः । पूर्वपक्षयोरदुष्ट्या दुग्धविरोधिन्यः । विरोधो नञर्थः । अच एवेति । द्वितीया-
पदुवचनान्तमंच इति पदम् । एवकारः स्वार्शक्षरव्यवच्छेदकः । उपसंहृत्येति । 'त्वामिद्धि हवामह'
इत्यस्यामुपसंहृत्य, सान्निध्यात् । सान्निध्यं पूर्वतमे द्वितीयाध्यायस्य तृतीयपादे प्रथमाधिकरणे ।
'अमिला शूरे'त्येतस्यां योनावुलन्नं रयन्तरं साम । 'त्वामिद्धि हवामह' इत्येतस्यामुलन्नं बृहत्साम ।
जंगतीछन्दस्कायामप्युलन्नं जगत् सामेत्युक्तेः । त्वां इत् हि इति छेदः । त्रिमिदा स्नेहने त्वा
त्वामिद्धि इति वा । भकारेणैवेति । 'अभि ले'ति श्रुते रयन्तरसामयोनित्वेनास्या उद्धतभकारस्य
रयन्तरसामत्वं प्रतिमाति । अस्याः श्रुतेर्लोपवम् । भकारशब्दः कोशदेकादशबल्युक्तशुकस्य वाचकः ।
नक्षत्रवाचको वा । तेनेत्यर्थः । लाषवादेवकारः शरीराणुवीं श्रुतिं व्यवच्छिनति । आर्चिकेति ।
ऋक्साम्यजुर्नां ऋचि भवानाम् । 'तत्र भव' इति ठक् । चतुर्दशमाहेश्वरसूत्रोक्तत्वात्पाणिनी-
यानुक्तत्वादचो वर्णधर्मत्वम् । तदगात्मकत्वमिति । अष्टादशाक्षः पञ्चाशद्वर्णास्तदज्जलात्मकम्
तदात्मकत्वम् । गतीति । इदं सूत्रं प्रथमस्य प्रथमपादे । गुणहानिरिति । भाष्यीयामासोक्ता ।

ब्रह्मणः सकाशाद्विभागे सति तदिच्छया तद्धर्मतिरोधानस्य संसारित्वे हेतुत्वमुक्तं यत्, तदपि 'तदुक्त'मित्यनेन स्मार्यत इति न विस्मर्तव्यम् । यथान्यशास्त्रोक्तधर्मा अन्येकस्यां विद्यायामुपसंहियन्ते, एवं ब्रह्मनिष्ठा धर्मा जीवेऽप्येतया श्रुत्या बोध्यन्त

भाष्यप्रकाशः ।

ख्यानमसङ्गतम्, उपसंहारप्रकरणे धर्मसाम्यविचारप्रसङ्गस्याभावादित्यत आहुः यथेत्यादि । यथा छान्दोग्यस्यपञ्चामिविद्यायां काण्वाद्युक्तः षष्ठोऽग्निः प्राणविद्यायां पञ्चमं रेतश्चोपसंहियते, विद्यैक्य-बलात्, तथात्र श्रुत्या परमसाम्यनिरूपणादैक्यप्रमेणासाधारणा ब्रह्मनिष्ठा धर्मा अपि जीवे उपसंहार्या इति शङ्कानिरासायैतदुक्तमित्यर्थः । तस्मान्निर्दोषत्वे तिरोहितगुणप्राप्त्या साम्ये च सिद्धे ब्रह्मभूतस्य मुख्यं भजनं सिध्यतीति तदर्थं यतनीयम्, न तु विभूतिपरेण भवितव्यमिति बोधितम् । अत्रापहतपाप्मत्वस्य यज्ञे प्राक्तन्याद्यज्ञसम्बन्धे रुक्मवर्णत्वात् सौभाग्यस्य कर्तृत्वयो-

रश्मिः ।

पञ्चममिति । सर्ववेदान्तप्रत्ययसूत्र एवोक्तम् । 'उपसंहियन्त' इत्यनुक्त्वा 'बोध्यन्त' इत्युक्तं तदर्थ-माहुः इति शङ्केति । उपसंहारशङ्कानिरासायैतत् 'बोध्यन्त' इति पदमुक्तमित्यर्थ इत्यर्थः । उपासनां प्राकरणिकीमाहुः तस्मादिति । ब्रह्मनिष्ठधर्माणां जीवे बोधनात् । दोषः पाप्मवेषः तस्मान्निर्गतत्वे प्रथमसूत्रोक्ते द्वितीयसूत्रोक्ते तिरोहितगुणानामानन्दादीनां प्राप्त्या साम्ये । 'ब्रह्मभूतः प्रसन्नात्मा न शोचति न काङ्क्षति । समः सर्वेषु भूतेषु मद्भक्तिं लभते परा'मिति गीताया आहुः ब्रह्मभूतस्येति । जीवस्य । मुख्यं परं फलविसंवादि एकादशैकोनविंशत्यायोक्तम् । तदर्थ इति । मर्यादामार्गीयं तदुक्ते । एतेन तत्पदार्थाशया भजनेऽयं पुष्टिमागो भवति । 'तत्त्वायामि ब्रह्मणे'ति सन्ध्याश्रुतेः । तत् महावार्क्योक्तं त्वां त्वायामि पद्भ्यां सेवे । पादसेवोक्ता । ब्रह्मणा हिरण्यगर्भेण वन्द्यमानः वन्द्यमानम् । अमः सुः । 'ब्रह्मो मानसी सेवां प्रत्यहं करोती'ति सुवोधिन्याम् । वन्दनभक्तिः सेवापक्षेण एकादशस्कन्धसुवोधिन्यामुक्तम् । तत् पूर्वोक्तं यजमानो दैशिक आशाले आशां कुरुते । हविर्भिः बहुविधभक्तिमार्गीयैः समर्पणदानैः । स यजमानो न कृतात्मनिवेदी, किन्तु श्रुतात्मनिवेदीत्याह अहेडमान इति । हेड अनादरे । हेडते कृतात्मनिवेदनत्वदशयां गुरुणा न हेडमानोऽहेडमानः, हे वरुण, इह लोके बोधी ज्ञानी उरु येषां भवति तथा शंसमानः कीर्तनभक्तिमान् । आयुः अन्नं प्रमोषीः प्रकर्षेण मोषीः । मुप स्तेये । जलदोषेण स्तेयं मा कार्षीः । अडभावश्छान्दसः । उरु शं यथा भवति तथा स यजमानोऽतो नोऽस्माकं आसुः त्वं प्रमोषीः । आनन्दमयादीनां प्रियशिरस्त्वसूत्रानुसारेण प्रियाद्युपासनमुक्त्वा तत्प्रसङ्गेन स्मृताय विरुद्धधर्माधारत्वाय 'निकेतत्वानिकेतत्वे श्रीवैराग्यरूपे आहुः पुरुषविधब्राह्मणोक्तपतिपत्नीमर्जनय । तत्प्रसङ्गेन स्मृताय च । अत्रापहतेति । श्रुतौ अपहतपाप्मा यज्ञ उक्तः, सोऽत्र शास्त्रभेदेन पुरुष-विधः । आनन्दमयाधिकरणे पुरुषविधब्राह्मणोक्तेरानन्दमयायुपासनप्रसङ्गेन पुरुषविध आनन्दमय इति स्मृतेः । पुरुषविधयज्ञो दंपतीत्वतः 'पतिः पत्नी चामवता'मिति पुरुषविधब्राह्मणश्रुतेः । ततो यज्ञ आसन्नेऽपहतपाप्मत्वं रुक्मवर्णत्वं पत्नीकृतमधोक्षजे । तस्याः क्रियात्वेन रुक्मवर्णत्वमिति । गोप्यत्वा'दजामेका'मिति श्रुत्युक्ताया अजायास्त्वक्ताया गुणहानिः तस्यां सत्यां ब्रह्मोपायनशेषत्वात्सां-म्यस्य । ब्रह्मप्राप्तिमुख्यनित्यक्रीडाप्रवेशोपयिकः प्रपञ्चः तस्य शेषत्वं पत्नीनिष्ठसाम्यस्येति परम्परया साम्यरूपस्य । ब्रह्मवदभिन्न (निमिन्न) निमित्तोपादानत्वं तेन साम्यमित्युक्तम् । तस्याः कार्यकारणभावः प्रपञ्चसम्बन्धः इति त्रिधा सौभाग्यतज्जन्यकर्तृत्वयोनित्वैस्त्रिधा आधिदैविकादिभेदेन या श्रीलक्ष्मीः शोभा

भाष्यप्रकाशः ।

नित्याभ्यां प्रपञ्चस्य च सम्बन्ध इति त्रिधा श्रीनिकेतनत्वमुक्तम् ।

अन्ये तु इदमप्येकसूत्रमधिकरणमङ्गीकृत्य, 'अथ इव रोमाणि विधूय पापं चन्द्र इव राहुमुखात् प्रमुच्य, धृत्वा शरीरमकृतं कृतात्मा ब्रह्मलोकमभिसम्भवानी'ति ताण्डिश्चुति 'तदा चिद्वा'नित्यार्थवर्णयति 'तस्य पुत्रा दायमुपयन्ति सुहृदः साधुकृत्यां द्विपन्तः पापकृत्या'मिति श्लाघायानिश्रुति 'तत्सुकृतदुष्कृते विधूयते तस्य प्रिया ज्ञातयः सुकृतमुपयन्ति अप्रिया दुष्कृत'-मिति कौशीतकिश्चुति 'चोदाहृत्य, यत्रोभयं श्रूयते, तत्र न कथिद्विचारः, यत्राप्युपायनमेव श्रूयते, न हानम्, तत्राप्यर्थादेव हानं सन्निपतति, अन्यैरुपेयमानयोरात्मीयसुकृतदुष्कृतयोर्हानस्या-वश्यकत्वात्, यत्र पुनः केवलं हानमेव श्रूयते, तत्रोपायनं सन्निपतेन्न वेति संशये, अथवणा-द्विधान्तरगोचरत्वाच्च न सन्निपततीति पूर्वपक्षे, तत्रापि तत्सन्निपातं सिद्धान्तयितुं सत्यमेवं व्याकुर्वते । हानौ केवलयायामपि श्रूयमाणायामुपायनं सन्निपतति । कौशीतकिरहस्ये उपायनशब्दस्य हानशेषत्वेन समधिगतत्वादित्यादि ।

रश्मिः ।

तस्या निकेतनत्वं निकेतनं धर्मो भक्तिविषयः । उक्तम् । सूत्रयोस्तात्पर्येण भजनीयतावच्छेदकपञ्चकेन सहोक्तश्रीनिकेतनमुक्तम् । प्रपञ्चस्त्वं सम्बन्धयति प्रियाम् । श्रीनिकेतनत्वमुक्तमिति पाठे । उक्त-प्रपञ्चस्य स्वत्वमात्मत्वं सम्बन्धयति प्रियामिति गिजन्तत्वेन कर्मद्वयम्, प्रिया श्रीः तस्या निकेतनमुक्तम् । द्वितीयस्कन्धसुयोधिन्यां भाष्ये भजनीयमुक्तं तद्विषयतावच्छेदकं पञ्चकमुक्तं द्वितीयस्कन्धसुयोधिन्यां द्वितीयाध्याये तत्त्वध्यानप्रकरणे 'एवं स्वचित्ते स्वत एव सिद्धे' इति श्लोके 'आत्मत्वं प्रियत्वं अर्थत्वं भगवत्त्वमनन्तत्वं चे'ति । 'आध्यानाये'ति सूत्रेण तत्त्वध्यानप्रकरणस्मारणात् । सुयोधिन्यामुक्तपञ्चधर्मो-त्त्पन्नन्तरं भजने चैते धर्मा भजनीयविषयतावच्छेदकत्वेन गुणोपसंहारन्यायेन ग्राह्या इति । तेन 'नमामि हृदये शेषे लीलाक्षीराग्निशायिनम् । लक्ष्मीसहस्रलीलाभिः सेव्यमानं कलानिधि'मित्यत्र सेवा प्रपञ्चिता । तेनानन्दमयस्य नित्यक्रीडास्थसाम्येऽपि श्रीवत्सकौस्तुभौ विनां साम्यमिति केवल-स्वरूपभक्तिभावेन श्रीवत्समुपसंहार्याधोक्षजे जानातीच्छति यत इति 'क्रमेण भक्तिः सम्पाद्येति साम्ये भजनव्यभिचारात् कथमानन्दमयस्य भजनीयत्वमिति कुचोद्यं निरस्तम् । श्रीवत्सेनेतरार्थ-क्यात् । किंच तृतीयस्कन्धे 'अद्राक्षमेकमासीन'मित्यत्र सुयोधिनी 'तदा भगवतः ऐश्वर्यस्य प्रादुर्भूत-त्वात् षोडशापि कलाः तदा भगवति दृष्टाः संपूर्णा भवति । अतोत्र भगवतः षोडशविशेषणानि । एतान्येव गुणोपसंहारे षोडशाधिकरण्या प्रतिपादितानी'ति । अथ इवेति । प्रत्येकं भाष्यकाराणा-मिमानि विषयवाक्यानि । श्रुत्यर्थस्तु, 'यथाऽश्वो जीर्णानि रोमाणि रजोभिः सह त्यक्त्वा स्वच्छो भवत्येवमहमपि पापं सर्वं विधूय निर्मलः सन् यथा वा चन्द्रो राहोर्मुखात्प्रमुच्य भास्वरो भवत्येव-मकृतं प्रवाहरूपेणानादिसिद्धं शरीरं धृत्वा त्यक्त्वातिस्वच्छः सन् कृतात्मा कृतकृत्यो ब्रह्मात्मकं लोक-मभिसंभवाम्यामिमुख्येन असक्तेन प्राप्नोमीत्यर्थः । परमं साम्यमैक्यम् । तस्य मृतस्य विदुष इत्यर्थः । दायं भागमित्यर्थः । हानस्येति । उपायनशेषस्य । इत्यादीति । अमूर्तयोः पुण्यपापयोरन्यत्र संचारात्मकोपादानस्य मुख्यसायोगात् सूत्रे शब्दपदेन हानावुपायनोपसंहारस्य स्तुत्यर्थत्वं सूचितम् । शास्त्रान्तरे विशेषः शास्त्रान्तरे पापेक्षित उपसंहारणीय इत्यत्र दृष्टान्तमाह कुशाच्छन्द इत्यादिना । तत्र कुशाच्छान्तो यथा-कुशा वानस्पत्याः स्वेत्यादौ मातृविनां शुतौ द्वे कुशाः समिद्रा यूयं वानस्पत्याः स्यामो यजमानं रक्षतेति यजमानप्रार्थने वनस्पतियोगित्वेन सामान्यसमित्प्रवणे 'औदुम्बरा' इति

भाष्यप्रकाशः ।

तच्चिन्त्यम् । आद्ये उपायनशब्दस्याभावेन अर्थग्रहणेऽपि तस्य फलबोधकत्वेन द्वितीयवाक्येऽपि तस्य तथात्वेन हानशेषत्वाभावाद्विषयत्वायोगात् । ताण्ड्याथर्वणकौशीतकिवाक्येषु कम्पनार्थकधातु-
निष्पन्ने 'धृत्वे'त्यादिशब्दे हान्यर्थत्वं लक्षयित्वा उपायने तच्छेषताकल्पनस्य क्लिष्टत्वात् । चतुर्थ्यापि
वाक्येषूपायनस्य सत्त्वात् क उपायनशब्दः सूत्रकाराभिसंहित इत्यनिश्चयेन कौशीतकित्यशब्दस्यैव
विषयत्वमित्यस्याप्यतिक्लिष्टत्वाच्च ।

यदप्यस्योपायनवादस्य स्तुत्यर्थत्वादन्वदीयपुण्यपापयोः कथमन्यत्र प्राप्तिरित्यत्र नाभि-
निवेशः कार्य इत्युक्तम् ।

तदपि न रोचिष्णु । 'रात्रि चामात्यजा दोषाः पत्नीदोषाश्च भर्तरी'त्यादिस्मृतावभिमान-
रसिमः ।

शाखान्तरीयो विशेष आश्रितः 'औदुम्वराः कुशा' इति । छन्दोदृष्टान्तो यथा—'छन्दोभिः स्तुवीते'त्यत्र
देवासुरच्छन्दसामविशेषेण पौर्वापर्यग्रसङ्गे 'देवच्छन्दांसि पूर्वाणी'ति पैङ्गिश्रुत्या निर्णयः । स्तुतिदृष्टान्तो
यथा—पोडशिनः पात्रविशेषस्य ग्रहणे त्वङ्गभूतं स्तोत्रं कदा कर्तव्यमित्याकाङ्क्षायां छन्दोगानां काला-
विशेषप्राप्तौ 'समयाध्युषिते सूर्ये पोडशिनः स्तोत्रमुपाकरोती'ति तैत्तिरीयकवाक्यात् कालविशेषधीर्भवति ।
एवं (मूपा अन्यानां श्रुते) वा कालविशेषधीरिति । उपगानदृष्टान्तो यथा—'ऋत्विज उपगायन्ती'ति
सामान्यवाक्यं शाखान्तरीयं नाध्वर्युरुपगायन्तीति विशेषमपेक्ष्याध्वर्युर्वर्जिता ऋत्विज उपगायन्ती-
त्येतदर्थपरतया निश्चीयते । तथाच यथा कुशादिश्रुत्यन्तरगतविशेषान्वयास्तथा हानाहुपायनान्वय
इत्यर्थः इत्यादिशब्दार्थः । अभावेनेति । उपयन्तीति पदमावाचयत्वा । अर्थेति । विधूयेत्यस्यार्थः
विभागानुकूलो व्यापारः त्यक्त्वेत्यर्थात् । तत्र पूर्वक्षणे ईश्वरस्य निमित्तत्वात् पुण्यपापयोः कर्म, ततः
देवदत्तात् पुण्यपापयोर्विभागः, ततः पुण्यपापवैशिष्ट्येन सास्त्रनित्यारम्भकवैशिष्ट्यधनाशः, ततः पुण्य-
पापनाशः, तेन सास्त्रनित्यनाश इति । ततस्तेनैव देवदत्तात्पुण्यपापयोर्विभागेन सकर्मणोः पुण्यपापयो-
राकाशादिविभागो जन्यते, ततः पूर्ववैशिष्ट्यधनाशः, ततो विष्णुमित्रकृष्णदत्तयोर्वैशिष्ट्यम् । ततो
विष्णुमित्रे कृष्णदत्ते चोपसंहृतयोः पुण्यपापयोर्हानम्, ततः कर्मनाश इति विभागस्यार्थस्तस्य ग्रहण
इत्यर्थः । तस्येति । उपायनशब्दस्य फलं उपयन्तीत्युपायनं तस्य फलबोधकत्वेन । इदं हानशे-
पत्वाभावादित्यनेनान्वेति । तस्येति । उपायनशब्दस्य फलबोधकत्वेन । उपायनानुकूलव्यापार इति
धात्वर्थात् । फलं वा धात्वर्थ इति मतम्, मण्डनमिश्राणामपि । हानशेषत्वेति । 'परार्थः शेष-
लक्षण'मिति जैमिनिसूत्रात् हानार्थत्वाभावात् । किन्तु व्यापारार्थत्वम् । फलं धात्वर्थ इति पक्षेऽपि
लकारार्थव्यापारशेषत्वेन हानशेषत्वाभावात् । लक्षयित्वेति । जन्यजनकभावसम्बन्धो लक्षणा ।
सत्त्वादिति । प्रथमे धृत्वेत्यस्य त्यागार्थग्रहणे सत्त्वात् । द्वितीये विधूयेतिपदस्य त्यागार्थग्रहणे
सत्त्वात् । तृतीये उपयन्तीत्युपायनस्य सत्त्वात् । तथा चतुर्थे सत्त्वात् । कौशीतकीति । उभयो-
क्तेरेवकार एकोक्तिविशिष्टव्यवच्छेदकः । अतीति । प्रथमविषयवाक्यव्यागे मानाभावान्मानस्यापन
एकवाक्यताङ्गीकारादेकवाक्यतायाश्चतुर्षु प्रमाणेष्वन्तर्भावभावान्तरस्परमेकवाक्यतापन्नवाक्यचतुष्टयस्य
शब्दत्वेन प्रामाण्यादतीति । स्तुत्यर्थत्वादिति । असदर्थबोधकत्वात् । 'नाभिनिवेशः कार्य' इत्यने-
नान्वेति । अभिमानेति । अमालेन निग्रहादिके कृते-राजाभिमान्यते मया कृतमिति, पर्यां दुष्टायां

लोतावत्साम्यमस्तीत्युपसंहारप्रकरण एतस्य निरूपणं कृतम् ॥ २६ ॥

इति तृतीयाध्याये तृतीयपादे पञ्चमं वेद्याद्यधिकरणम् ॥ ५ ॥

भाष्यप्रकाशः ।

मात्रेण दोषसंक्रमकथनात्, भारतादौ माण्डूक्यदत्तयमशापप्रसङ्गे बालकृतपापस्य जनकत्वोपाधिना पितृसंक्रमकथनात्, विश्वामित्रपुण्येन विशङ्कोः स्वर्गप्राप्तिसरणाच्चापि तथा सम्भवेन स्तुतिमात्र-
 'जीमन्ते चास्य कर्माणि तस्मिन् दृष्टे परावरे' 'ज्ञानाग्निः सर्वकर्माणि
 ज्ञानस्य कर्मनाशकत्ववत् विद्याविशेषस्यान्यत्र कर्मसंक्राम-
 कत्वेपि बाधकाभावात् । न च सुकृतदुष्कृतयोः कर्तृसामानाधिकरण्यस्यैव सर्वत्र दर्शनाभ्यान्यत्र साक्षात्
 संक्रमः, अपि तु फलस्य तत्र सम्बन्धात् तत्र स उपचर्यत इति वाच्यम् । हेतुव्यधिकरणस्य फलस्यै-
 वाशक्यवचनत्वात् । न च वाक्यान्वयानुपपत्त्या तत्र तथा कल्प्यत इति वाच्यम् । तस्या अत्रापि
 तीत्यात् । किञ्च । आन्यत्रिकवाक्यस्य आन्यत्रिकवाक्यशेषत्वात् 'कुशाच्छन्दःस्तुत्युपगानव'-
 दित्यत्र दृष्टान्तत्रयं यत् स्वीकृतम्, तदपुष्टार्थम् । एकेनापि तत्सिद्धेरप्रत्यूहत्वेन बहूनां कथने
 प्रयोजनाभावादिति ॥ २६ ॥ इति पञ्चमं वेद्याद्यधिकरणम् ॥ ५ ॥

रश्मिः ।

पतिर्दुष्ट इति लोका वदन्ति । दोषसंक्रमेति । अन्यथा नास्मिन्नेत । जनकत्वेति । अभिमान-
 स्थलेऽयमुपाधिः । यथाभिमानोऽन्यदीयपुण्यपापयोरन्यत्र प्राप्तिरित्यत्राभिनिवेशे उपपत्तिसाधकः, तथात्र
 जनकत्वमाला वै पुत्रनामासि स जीव शरदः शतमिति श्रुत्युक्तपितृपुत्रयोरैक्यज्ञानसंजातवासना
 समानाधिकरणमुपपत्तिसाधकं ज्ञेयम् । तथेति । अन्यदीयपुण्यपापयोरन्यत्र प्राप्तिरित्यत्राभिनिवेशे शब्द-
 सोपपत्तिसाधकत्वेन संभवस्तेन । एवं भगवन्माहात्म्यमुक्त्वा 'अनृतेन प्रत्यूहा' इति श्रुतेः पुण्यपापयो-
 रविधया प्रतिकूलत्वेन प्रापितयोरन्यदीयपुण्यपापयोरन्यत्र प्राप्तिरित्यत्राभिनिवेशसाधकं विद्याविशेषमाहुः
 क्षीपत् इति । कर्मनाशेति । कर्माविचारूपमत्र बोध्यम् । 'अविद्यायामन्तरे वर्तमाना' इति
 गुण्डकश्रुतेः । विचेति । विद्याविशेषोऽत्र ग्रन्था व्यतिरिक्त आर्यवर्णः । अन्येति । ऋतादन्यदनृतं
 कर्म । योगमायास्थले दशमे प्रसिद्धं यथा कथयित् । कर्तृत्वेति । यो हि कर्ता तत्र सुकृतदुष्कृते
 इति । फलस्येति । सुकृतदुष्कृतफलस्य पुण्यपापरूपस्य । तत्रेति । तथा 'तस्य सुहृदः साधुकृत्या-
 मुपयन्ति' । मृतस्य साधुकृत्यां मृतोऽयं सुहृदयं तत्कार्यरहितास्तत्सुकृतफलमागिन इत्युपयन्ति ।
 'द्विपन्तः पापकृत्यामुपयन्ति' । मृतस्य पापकृत्यां मृतोऽयं द्वेपेण वयं पापफलमागिन इति । सम्बन्धो
 दार्ष्टान्तिके । स इति । सुखदुःखोपसंहारः सुकृतदुष्कृतोपसंहारो वा । वाक्यान्वयेति । विषय-
 वाक्यान्वयानुपपत्त्या । यद्दिना यदनुपपत्तिरसम्भवस्तेन । तत्र तत्समाधानाय तथा उपायनवादः
 स्तुतित्वेन कल्प्यत इत्यर्थः । तस्या इति । स्तुतेरवास्मन्मतेपीत्यर्थः । दृष्टान्तत्रयमिति । पूर्वमुक्तं
 व्याख्यातं च । एकेनापीति । न च बहुभिः साध्यदार्ढ्यमिति वाच्यम्, हेतोः सदो-
 पत्तापत्तेः ॥ २६ ॥ इति पञ्चमं वेद्याद्यधिकरणम् ॥ ५ ॥

सम्पराये तर्तव्याभावात् तथा ह्यन्ये ॥ २७ ॥ (३-३-६.)

वाजसनेयिशाखायां 'स एष नेति नेतीत्यात्मे'त्युपक्रम्य, 'न व्यथत' इत्यन्तेन ब्रह्मस्वरूपमुक्त्वा, यत एतादृशब्रह्मातस्तद्विदपि विवक्षितरूप इत्यभिप्रायेणाग्रे पठ्यते 'अतः पापमकरवमतः कल्याणमकरवमित्युभे ह्येव एते तरत्यमृत' इत्यादिना । अग्रिमया 'एष नित्यो महिमा ब्राह्मणस्य'त्युक्त्वा च ब्रह्मविदो माहात्म्यमुक्त्वा पठ्यते । 'तस्मादेवंविच्छान्तो दान्त उपरतस्तितिक्षुः श्रद्धा-

भाष्यप्रकाशः ।

सम्पराये तर्तव्याभावात् तथा ह्यन्ये ॥ २७ ॥ साम्पराय इति पाठे स्वार्थेऽण्युच्यते । पूर्वाधिकरणे जीवस्य भगवत्सम्बन्धे विशेषमुक्त्वा तत्साधनयोर्ज्ञानमत्त्वोर्मध्ये किं ज्याय इति विचारयितुमधिकरणभारमत इत्याशयेन सूत्रे तर्तव्याभावपदात्तच्छिद्भिर्न श्रुती विषयत्वेनोदाहरन्ति याजेत्यादि । अथर्वणेत्यादि च । एतयोराद्यं वाक्यं बृहदारण्यके शारीरब्राह्मणस्यम् । तत्र च पूर्वं 'मनसवानुद्रष्टव्य'मित्यनेन तद्दर्शनसाधनमुक्त्वा, 'विरजः पर आकाश'दित्यादिना विरजत्ववशित्वेज्ञानत्वादीन् धर्मान् बोधयित्वा, ततोऽनिरुक्तत्वाय 'नेति नेती'त्यनेनैतावन्मात्रतां निषिध्य, 'अगृह्यो नहि गृह्यते, अशीर्यो नहि शीर्यते, असङ्गोऽसितो न सङ्गते न व्यथत' इत्यनेन लौकिकप्रमाणाग्राह्यत्वमनाशित्वमसङ्गत्वम्, 'पिञ्च बन्धने', अथद्वयं निर्दुःखत्वं चोक्त्वा, तेन जडविलक्षणं ब्रह्मस्वरूपं बोधयित्वा, ब्रह्मण एतादृशत्वात् तद्विदपि साध्वसाधुर्मरहित इति बोधनायाग्रे पठ्यते 'अतः पापमकरवमतः पुण्यमकरवमित्युभे ह्येव एते तरत्यमृतः साध्वसाधुर्न' इति । अत इदमभिसंधाय पापमकरवत् कृतवानसि, अत इदमभिसन्धाय कल्याणं पुण्यं कृतवानसि, इति एवमभिसन्धिपूर्वकं कृतं एते उभे साध्वसाधुर्न हि निश्चयेन एव उक्तरीतिक्रमविवेकं तस्मिन् अतिक्रामत्यभिभवति । अमृतो जीवन्नेव, नैनं कृताकृतं तपतः, एनं ब्रह्मविदं निन्दितकरणकल्याणकरणे पश्चात्तापं न जनयतः, नास्य केनचन कर्मणा लोको भीयते, अस्य प्राप्तव्यो ब्रह्मलोकः केनापि कर्मणा नापयाति, प्राप्तव्यं प्राप्तोत्थेवेत्यर्थः । तदेतद्वचाम्बुक्तम् । ब्राह्मणोक्तोऽर्थो ब्रह्ममाण्वाम्बुक्त इत्यर्थः । अहं तु 'एष नित्यो महिमा ब्राह्मणस्य न कर्मणा वर्धते नो कर्मायान् तस्यैव सात् पदवित् तं विदित्वा न कर्मणा लिप्यते मापकेने'ति । 'एष' इति ब्राह्मणोक्तः । 'तं' पूर्वोक्तरूपमात्मानं विदित्वा तस्यैवात्मनः पदवित् पदं चरणं स्थानं वा 'तद्दाम परमं ममे'ति वाक्यादधरं तद्वित् सात् । ततः पापेन लिप्तो न भवतीत्येवमक्षरविदो माहात्म्यमुक्त्वा पठ्यते । तत्साधनमुच्यते 'तस्मादेवंवि'दित्यादिना । यस्मादेवं ज्ञातुर्माहात्म्यम्, तस्मादेवं शास्त्रतो ज्ञः, यः स्वरूपवित्, शान्तो दान्तः निगृहीतान्तर्बहिःकरण उपरतो निवृत्तसर्वेहस्तितिक्षुः दुःखसाहिष्णुः श्रद्धाचिच आस्तिक्यबुद्धिमान् आत्मनि स्वशरीर एवात्मानमक्षरं पश्येत् । 'अहं कृत्यदृचधे'-

रश्मिः ।

सम्पराये तर्तव्याभावात् तथा ह्यन्ये ॥ २७ ॥ अत इति । अमावस्य प्रतियोगि-सापेक्षत्वात् । साध्वसाधुर्न इति । द्वितीयादिवचनान्तं पदम् । नापयातीति । भीयत इति । माम्भाने शब्दे च । अपयातिशब्देन शब्धत इत्यर्थः । पदवित्त्वमिति । पदवित् तं इति छेदः । 'तस्यैवात्मा पदवित् तमिती'दानीन्तनपाठः । स्वशरीर इति । स्वजीवे । 'यस्यात्मा शरीर'मित्य-

तत्र श्रुतावविशेषेण पापनाशश्च वणान्मुक्तिपूर्वकाले पापनाशावश्यम्भा-
यादेकत्र निर्णीतः शास्त्रार्थोऽपरत्रापि तथेति न्यायेन भक्त्या पापनाशादत्रापि
तथैवेति प्राप्ते, आह सम्पराय इत्यादि । सम्परायः परलोकः, तस्मिन् प्राप्तव्ये
सतीत्यर्थः । अथवा । परः पुरुषोत्तमस्तस्याऽयो ज्ञानम् । तथाच सम्यग्भूतं
पुरुषोत्तमज्ञानं येन स सम्परायो भक्तिमार्ग इति यावत् । अथवा । परे पुरुषोत्तमे
अयनमयो गमनं प्रवेश इति यावत् । तथाच सम्यक्सम्परायो येन स तथा भक्तिमार्ग
इत्यर्थः । ज्ञानमार्गोऽक्षरप्राप्त्या भक्तिमार्गं पुरुषोत्तमप्राप्त्या तस्माद्विशेषमत्र ज्ञाप-
यितुमेवंकथनम् । अतो भक्तेः पूर्वमेव पापनाशो युक्त इति भावः । ब्रह्मभूतस्य
भक्तिलाभानन्तरं 'भक्त्या मामभिजानाती'ति भगवद्वाक्यात् पुरुषोत्तमस्वरूप-
ज्ञानस्य भक्त्येकसाध्यत्वात् तथा । एवं सति 'मुक्तानामपि सिद्धानां नारायण-

भाष्यप्रकाशः ।

पूर्वपक्षमाहुः तत्र श्रुतावित्यादि । तथैवेति । भक्तिदशायां पापसत्त्वमेव ।
सिद्धान्तं वक्तुं स्वप्नं व्याकुर्वन्ति सम्पराय इत्यादि । भक्तिदशायामेव तर्तव्याभाव इति
भावः । संपरायशब्दस्य प्रसिद्धार्थग्रहणे भक्तिमार्गयोगकपदाध्याहारापत्तिरिति तमर्थं विहाय
योगिकार्थं गृहीत्वा व्याकुर्वन्ति अधयेत्यादि । अत्र इंधा व्याख्यानेन पुरुषोत्तमज्ञानस्य तत्प्राप्तेश्च
साधनं भक्तिमार्ग एवेति ज्ञापिते सन्देहो भवति । ननु 'रुद्धिर्योगमपहरती'ति न्यायेन योगस्य
निर्वलत्वादित्दं न युक्तम्, व्यासचरणैर्वा कुत एवं प्रयुक्तमिति, तद्वारणायाहुः ज्ञानमार्गं इत्यादि ।
तस्मादिति । ज्ञानमार्गात् । एवंकथनमिति । योगिकपदकथनम् । तथाचैवं व्यासाशयादध्या-
हारापेक्षया योगिकादरस्य लघुत्वाच्चैवमाशयकथनं युक्तमित्यर्थः । भक्तेरिति । मर्यादामार्गीयमे-
मात्मिकाया भक्तेः । नन्विदं तदा युज्येत, यदा ज्ञानमार्गोद्भक्तिमार्गोत्कर्षः स्यात्, स एव तु कथ-
मित्यत आहुः ब्रह्मेत्यादि । तथेति । ज्ञानमार्गोद्भक्तिमार्गसोत्कृष्टत्वम् । ज्ञानमार्गं साक्षात्कारोत्तरं
पुण्यपापनिवृत्त्या सुखप्राप्तेः, भक्तेस्तु पापनाशोचरमेव भवनादादित एव सुखप्राप्तेऽथेत्यपि बोध्यम् ।
किञ्च । ननु भयत्वेवम्, तथापि कथं भक्तिमार्गं तर्तव्याभाव इत्यत आहुः एवं सतीत्यादि ।

रश्मिः ।

युक्तो ज्ञानमार्गीयाद्विज्ञः । तत्र श्रुतावित्यादीति । अत्रापीति । भक्तिमार्गोऽपि । प्रसिद्धेति ।
'कृत्वा तत्साम्परायिक'मित्यादौ परलोके सम्परायशब्दः प्रसिद्धः । भक्तिमार्गोऽपि । भक्तिमार्गं यः
सम्परायः परलोकस्तस्मिन् तर्तव्याभावात् । तथा ज्ञानानन्तरमपि पापवन्तोऽन्ये भक्तिमार्गीयैर्म्योऽन्ये
'मुक्तानामपि सिद्धानां'मित्यायुक्तवान्येष्वपि इति सूत्रार्थः स्यादत्र तथेत्यर्थः । सप्तम्यन्तभक्तिमार्गपदा-
ध्याहारः । लापवादर्थाध्याहारे पदजन्यपदार्थोपस्थितित्वात् पदपदात्त्वयोः स्यादिति भावः ।
तत्प्राप्तेरिति । भाष्ये प्रवेशः प्राप्तिरिति भावः । भक्तिमार्ग एवेति । प्रयमान्तं पदम् । तथाच
तृतीयसुबोधिनी । 'भक्तिमार्ग एव मार्ग' इति । सन्देह इति । उक्तसन्देहः । एवमिति । योगिकं
पदम् । ज्ञानमार्ग इत्यादीति । इदमानुमानिकाधिकरणे 'त्रयाणामेव चैव'मिति सूत्ररश्मौ 'यस्मि-
न्निदं विचिकित्सन्ती'ति श्रुतिव्याख्याने स्पष्टम् । युक्तमित्यर्थ इति । तथाच पूर्वमीमांसाकारिकासु
श्रीमदाचार्याः 'विचारो योगरूढित' इति । वेदे तथा । वेदान्ते योगमात्रं 'सर्वे सर्वार्थवाचकाः' 'सर्वे
सर्वमय'मिति चेति । अत्रेति । भक्तिमार्गं । ब्रह्मेत्यादीति । ब्रह्मभूतस्येति । तर्तव्यपापरहितस्य ।
भक्त्येकेति । न तु पापमात्रं द्वारीकृत्य भक्त्येकसाध्यत्वात् । उत्कृष्टत्वमिति । 'अभिजानाती'ति-

परायणः । सुदुर्लभः प्रशान्तान्मा कोटिष्वपि महामुने' 'मुक्तोपसृप्यव्यपदेशात्' 'जन्मान्तरसहस्रेषु तपोध्यानसमाधिभिः । नराणां क्षीणपापानां कृष्णे भक्तिः प्रजायते' 'जन्मान्तरसहस्रेषु समाराध्य वृषध्वजम् । वैष्णवत्वं लभेत् कश्चित् सर्वपापक्षयादिहे'त्यादिवाक्यैः पापनाशानन्तरमेव भक्तिसम्भवाद्भक्तस्य तर्तव्यपापादेरभावाच्च ज्ञानमार्गीयतुल्यतेत्यर्थः ।

ननु 'य एवं वेदे'ति सामान्यवचनात् पुरुषोत्तमविदोऽप्येवमेवेति चेत्, तत्राह तथा ह्यन्ये । तथा ज्ञानानन्तरमपि पापवन्तोऽन्ये भक्तिमार्गीयेभ्योऽन्य इत्यर्थः । उक्तवचनरूपोपपत्तिर्हि शब्देन ज्ञाप्यते ॥ २७ ॥

ननु भक्तिमार्गीयाणामपि गोपस्त्रीणां 'दुःसहप्रेष्ठविरहतीव्रतापधुताशुभाः । ध्यानप्राप्तान्युताश्लेषेपनिर्मुल्या क्षीणमङ्गला' इति वचनेन दुष्कृतसुकृतयोरपि हानि-
श्रवणात् पूर्वोक्तवचनैर्विरोध इत्याशङ्क्यामुत्तरं पठति ।

छन्दत उभयाविरोधात् ॥ २८ ॥

छन्द इच्छा, तथाच भक्तिमार्गीयाणामपि पूर्व पापानाशो यः, स भगव-

भाष्यप्रकाशः ।

'मुक्ताना'मिति वाक्यं तु पष्ठस्कन्धचतुर्दशाध्यायस्यम् । 'नराणां क्षीणपापाना'मिति 'तु पाण्डव-
गीतास्यम् । 'समाराध्य वृषध्वज'मिति तु वाराहपुराणीयप्रबोधिनीमाहात्म्यस्यम् । वैष्णवत्वमिति । भक्तिमार्गीयप्रेमवच्यम् । एतदग्रे 'एतज्ज्ञात्वा तु विद्वद्भिः पूजनीयो जनार्दनः । वेदोक्तविधि-
ना सम्यक् भक्तिमार्गीनुसारत' इति गारुडवाक्यात् । 'स्निग्धास्ते वैष्णवाश्च त' इति गारुडाच्च ।
तथाचैतेभ्यो वाक्येभ्यो भक्त्योक्तकृत्वात् तथेत्यर्थः । सूत्रशेषमवतारयन्ति 'ननु य इत्यादि ।
नन्विदं ध्वने हुतो लभ्यत इत्यत आहुः उक्तेत्यादि । तथाच हि शब्दाच्छ्रम्यत इत्यर्थः ॥ २७ ॥

छन्दत उभयाविरोधात् ॥ २८ ॥ सूत्रमवतारयन्ति ननु भक्तीत्यादि । पूर्वोक्तव-
चनैरिति । पापामावबोधकवचनैः । तथाच विरोधादनिश्चये पापसन्निपातान्न भक्तिमार्गीयस्यो-
रहिमः ।

परोक्तं ज्ञानं तु फलात्मकमिति भावः । उत्कर्षापकर्षौ तु साधनमूतज्ञानभक्तयोः । इति स्थितिः ।
अत्र श्रुतिः 'अमुकस्य'मित्यस्य । एतेभ्य इति । भाष्ये आदिशब्देन 'दुःसहप्रेष्ठविरहतीव्रतापधुताशुभा'
इति वाक्यं तदव्यापीति ज्ञेयम् । तथेति । तर्तव्याभावो भक्तिमार्ग इत्यर्थः । ननु य इत्यादीति ।
इयं 'वाजसनेयिशाखाया'मित्यादिमाप्योक्ता ज्ञेया । यः पूर्वोक्तप्रकारेण ब्रह्म वेदेत्यर्थे पुरुषोत्तमो वाग्वि-
पयः सगुणं ब्रह्मेति पुरुषोत्तमविदोप्येवमेवेत्यर्थः । अन्य इत्यर्थ इति । तथाच ब्रह्मशब्देन न
पुरुषोत्तमः, तस्मात् पुच्छत्वात्, 'ब्रह्म पुच्छं प्रतिष्ठे'ति श्रुतेः । पुरुषोत्तमस्तु भक्तैः सह निगूढभावं
करोतीति ब्रह्म वेदेत्यत्र पुरुषोत्तमग्रहणामावाञ्च ब्रह्मशब्दः पुरुषोत्तमसाधारणः । तथाच ब्रह्मविदो
ज्ञानानन्तरमपि पापवन्तो पुरुषोत्तमविद्वद्वो भक्तिमार्गीयेभ्योऽन्य इत्यर्थः ॥ २७ ॥

छन्दत उभयाविरोधात् ॥ २८ ॥ चिरोचेति । भक्तिमार्गे पापपापापाययोर्विरोधः

१. अर्धमरादिति पाठः । २. सर्वोदामार्गीयव्रमेवत्वमिति पाठः । ३. वेदोक्तविधित्वा मन्त्रे आगमोक्तेन वा
श्रुतीति वास्तव्यमिति पाठः ।

दिच्छाविशेषतः, अतो भक्तेः पूर्वमेव पापनाशनिरूपकातन्नाशनिरूपकवचनयो-
रविरोधाद्धेतोर्भक्तेः पूर्वमेव पापनाश आवश्यक इत्यर्थः । एवं सति भक्तेः पूर्वमेव
तन्नाश औत्सर्गिकः । स कचिद्विशेषेच्छयापनोद्यत इति भावो ज्ञापितो भवति ।
अत्रेच्छाविशेषे वक्तव्यबहुत्वेपि किञ्चिदुच्यते । चिकीर्षितलीलामध्यपातिभक्ता
न सोपधिसेहवत्यः, न सगुणविग्रहाः, न वा सुकृतादियुक्ता इति ज्ञापयितुं कति-
पयगोपीस्तद्विपरीतधर्मयुक्ताः कृत्वा, तस्यां दशायां स्वप्राप्तौ प्रतिबन्धं कार-
यित्वा, स्वयमेव तां दशां नाशयित्वा, खलीलामध्यपातिनीः कृतवानिति । न
ह्येतावता सार्वदिक एवायं भावो भवति । न हि मन्त्रप्रतिबद्धशक्तिरग्निरदाहक
इति तत्त्वभाववत्त्वमेव तस्य सार्वदिकमिति वक्तुं शक्यम् । एतच्च श्रीभागवतद-

भाष्यप्रकाशः ।

त्कर्षसिद्धिरिति शङ्कायां विरोधनिवारणायोत्तरं पठतीत्यर्थः । स्रगं व्याकुर्वन्ति छन्द इच्छे-
त्यादि । एवं सतीति । पापनाशस्य बहुवाक्यसिद्धत्वे सति । ज्ञापितो भवतीति ।
इच्छाया अविरोधकथनेन ज्ञापितो भवति । ननूपपादनमन्तरेणवमिच्छा कथं ज्ञातुं शक्यत
इत्यत आहुः अत्रेच्छेत्यादि । तथाच विस्तरमियात्रानुपपादनेपि सुबोधिनीतोऽवगन्तव्यमित्यर्थः ।
एवं चात्र तर्तव्यलिङ्गकथ्युक्तौ 'तमेतं वेदानुवचनेन विविदिपन्ती'ति पूर्वं श्रावणात् सामान्यतो
वेदेकसमधिगम्यत्वं प्रतिपादितम् । सरस्वत्यां कृतकेतमिति । विशेषस्त्वग्रे वाच्य इति ।

रश्मिः ।

सहावस्थानाभावस्तस्य निवारणाय । इच्छाया इति । पञ्चम्यन्तम् । अत्रेच्छेत्याद्रीति । द्वितीयस्क-
न्धनवमाध्याये मूलेच्छा विशेषेच्छा चोक्ता, तयोक्तविशेषेच्छायां वक्तव्यं बहुत्वं यत्र विषयबहुत्वात्-
स्मिन् सत्यपि । तद्विपरीतेति । चिकीर्षिताङ्गसङ्गलीलामध्यपातिभक्तधर्मा निगुणत्व-सोपाधिसेहवत्त्वा-
भाववत्त्व-सगुणविग्रहाभाववत्त्व-सुकृतदुष्कृतत्वयुक्तत्वाभाववत्त्वरूपाः । तद्विपरीतधर्माः सगुणत्वसोपाधि-
कसेहवत्त्व-सगुणविग्रहवत्त्व-सुकृतदुष्कृतत्वयुक्तत्वरूपाः । तैर्युक्ताः कृत्वा । तस्यामिति । शारीयां दशा-
याम् । गोपकृतं प्रतिबन्धं कारयित्वेति । गोपाः कुर्वन्ति तान् प्रतिबन्धं कारयित्वा । तां शारीरीम् ।
'अङ्गसङ्गं करिष्यामी'ति श्रुतिविरोधोऽङ्गसङ्गाभावे मत्वा परिहरन्ति स्म नहीति । अयमिति । सगुण-
त्वादिभावः । तस्येति । अग्रेः । दशमेति । पञ्चाध्याय्याम् । सम्परायछन्दश्चन्द्रयोः गूढार्थं व्यङ्ग्यार्थं
बाहुः एवं चात्रेति । अत्रेति । अधिकरणे । श्रावणादिति । वेदस्य वेदान्ताङ्गत्वश्रावणात्
सामान्यतः वेदवेदान्तसाधारण्येन वेदत्वेन यो वेदः तदेकसमधिगम्यत्वम् । सरस्वत्यां वेदवेदान्तरूपायां
कृतं केतः स्थानं प्रतिपादकत्वं येन तत् । विशेषः सकलजीवनिकायकेतत्वम् । अग्रेऽग्निमाधिकरणे ।
तेनोक्तश्रीनिकेतत्वधर्मे प्रमाणं सूत्रीयछन्दःशब्दो वेदवेदान्तार्थव्यञ्जक उक्तः । पश्चात् सकलजीवि-
कायकेतत्वमग्रेतनाधिकरणे निरूपयिष्यत इति ज्ञेयम् । श्रीवत्सकौस्तुभौ भगवतोऽन्यवैलक्षण्यज्ञापकौ ।
तेन प्रसङ्गात्पूर्वोक्तश्रीवत्सवत्त्वोपसंहारो द्बीकृतः । भक्तिमार्गे पापानुपसंहारः काचित्को विशेषेच्छाप-
नोद्य उपसंहारश्चोक्तः । किञ्च, पादारम्भे 'इह तु ब्रह्मगता एव धर्मा विचार्यन्त' इति सावधारणभाष्या-
ङ्गोक्तोऽत्राध्यात्मिकादिप्रितयविदाश्रयभक्तो निललीलास्यो भक्तत्वेन न ग्राह्यः, अपित्वाश्रयत्वेनेति-
फलप्रकरणवाक्योत्तया ज्ञायते । अन्यत्र तु 'जीवमुख्यप्राणलिङ्गा'दिति सूत्रन्यायेन परम्परया ब्रह्मगता
धर्मा धोष्या इति ।

शमस्कन्धविवृत्तौ प्रपञ्चितमस्माभिः ॥ २८ ॥

इति तृतीयाध्याये तृतीयपादे षष्ठं सम्परायाधिकरणम् ॥ ६ ॥

गतेरर्थवत्त्वमुभयथान्यथा हि विरोधः ॥ २९ ॥ (३-३-७.)

ननु 'सत्त्वं ज्ञानमनन्तं ब्रह्म यो चेद निहितं गुहायां परमे व्योम' इति 'तमेवं विद्वानमृत इह भवति नान्यः पन्था विद्यतेऽयनाये'त्यादिश्रुतिभिरुक्तस्-

भाष्यप्रकाशः ।

द्यावत्सदा तदा तथा तथेति यथाश्रुताङ्गीकारेण श्रुतिप्रतिबन्धमावाञ्छतिसङ्कोचाभावाच्च किं ज्याय इत्यपि विचार्य । न हि क्रमेण श्रुतिं प्राप्नुवतो देहवियोगकाले वा किञ्चित्क्षणोत्तरं विरजानदीतरणे वा सुकृतादिक्षये पर्यङ्कोपासकस्य कश्चिद्विशेषो भवति । अतः काकदन्तविचार-प्रायमेतत् ॥ २८ ॥ इति षष्ठं सम्परायाधिकरणम् ॥ ६ ॥

गतेरर्थवत्त्वमुभयथान्यथा हि विरोधः ॥ २९ ॥ पूर्वाधिकरणे ज्ञानापेक्षया भक्ते-र्ज्ञान्यपेक्षया भक्तस्य चोत्कर्षः प्रतिपादितः । तदेव तद्वेतुबोधनेन दृढीकरोतीत्याशयेनाधिकरण-मयतारयन्ति नन्वित्यादि । अत्र 'तमेवं विद्वा'मिति वाक्यमुत्तरनारायणस्यम् । तत्र 'वेदाहमेतं रश्मिः ।

श्रुतेरक्षरमात्रान्यथाऽवकीर्त्तनेन सुकृतदुष्कृतहानावान्तरविचारसेच्छया स्पष्टत्वाद्विचारानपेक्षे सति । तत्तद्विद्येति । कौपीतकिनां पर्यङ्गविधोपकोशलविधा-पञ्चमिविधा-दहरविधा-मधुविधा-शाण्डिल्य-विधा-पोडशकलविधा-वैश्वानरविद्यासु सा सा विद्या तत्तद्वतः । तदा तदा तत्तद्विधाकाले । तथा तथेति । तत्तद्विधाप्रकारेणैवेति । यथाश्रुतं देहत्यागकालेऽप्यनि वा सुकृतदुष्कृतक्षयं श्रुत्युक्तम-नतिक्रम्य यथाश्रुतम् । अव्ययीभावः । तस्याङ्गीकारे । मुक्तीति । पर्यङ्गविद्यायामामनन्ति । 'स एतं देवयानं पन्थानमासाद्यानिलोकमागच्छतीत्युपक्रम्य 'स आगच्छति विरजां नदीं तां मनसैवालेति तत्सुकृतदुष्कृते विधुनुते' इति तदुक्तमुक्तेः श्रुत्युक्तत्वेन प्रतिबन्धकाभावात् । यथादृष्टमिति विरोधाभाव-श्रुत्योः । श्रुत्योः संकोचाभावो यथादृष्टवादित्यादेव, तथैव विषयवाक्यत्वविरोधासंदिग्धत्वाङ्गीकारादेव च । किं ज्याय इति । अयमर्थः । सम्परायसूत्रादारम्य ज्ञानमार्गीयत्वेन व्याख्यातोपि गीतादिवाक्यै-रुपवृद्धा भक्तिमार्गो व्याख्यातः । स च ज्ञानकाण्डः कर्मकाण्ड इति समाख्यातो विरुद्धश्च । मैवम् । गतिप्रतिबन्धस्य श्रौतत्वेनैवाभावादसन्दिग्धत्वेन विषयत्वायोगाच्च । न्यूनतात्पर्यनिग्रहस्यानसापत्तेश्चा-भावः । ननुक्तं समाख्याद्वयाद्भक्तिमार्गोऽग्रामाणिक इति । नैप दोषः । उक्तदुर्लभाधिकारात्काण्डद्वयस-माख्या, अन्यथा 'भगवान्ब्रह्माकारव्येन त्रिरन्वीक्ष्य मनीषया । तदध्यवस्यत्कृतस्थो रतिरात्मन्यधो भवे'दिति वाक्यं न स्यात् । तथाच प्रत्यक्षश्रुतिः 'अग्नये जुष्टं निर्वपामी'ति संहितायाम् । निरुक्ते च दुर्गाचार्याः 'सरस्वतीमाविवासेम धीतिमि'रिति । सरस्वती भगवच्छृणु । विवासतिः परिचरणकर्मा । धीतिमिरहुलिभिः, उपलक्षणं विविधोपचारैरिति । तामसत्त्वं च 'यत्तु कृत्स्नवदेकस्मिन्कार्ये सत्तमहेतुकम् । अतत्त्वाध्वदत्तं च तत्तामसमुदाहृत'मिति वाक्यात् । नच स्याते पर्यवसानाद्विषयवाक्यमपि स्मार्तकं सादिति वाच्यम् । पूर्वतन्त्रे स्मृतिविषयवाक्यत्ववददोषात् । 'स्मृतेष्वे'ति 'स्मृत्यनवकाशदोषप्रसङ्ग इति चेन्नान्य-स्मृत्यनवकाशदोषप्रसङ्गा'दिति सूत्राभ्यां व्यासपादैस्त्रतत्र स्मृतीनामुपगमकत्वोक्तेः । एतदिति । गतिप्रतिबन्धकसुकृतदुष्कृतविचारसूत्रेण कथनम् ॥ २८ ॥ इति षष्ठं सम्परायाधिकरणम् ॥ ६ ॥

गतेरर्थवत्त्वमुभयथान्यथा हि विरोधः ॥ २९ ॥ तदेवेति । प्रतिपादनमेव उक्त-मेव वा । तदेतुः पुरुषोत्तमः यच्चात्रानेनैव मोक्षः तद्वोपनेनेत्यर्थः । उत्तरेति । टीकायां द्रष्टव्यम् ।

पद्मज्ञाने सत्येव मोक्ष इत्युच्यते । 'यमेवैष वृणुते तेन लभ्य' इति श्रुत्या आत्मी-
यत्वेनाङ्गीकारात्मककरणस्य भक्तिमार्गीयत्वात् तस्मिन् सति भक्तिमार्गे प्रवेशा-
द्भवत्येव स इत्युच्यते । किञ्च । 'भक्त्या मामभिजानातीत्युक्त्वा, 'ततो मां तत्त्वतो
ज्ञात्वा विशते तदनन्तर'मिति भगवतोक्तमिति भक्तिमार्गेऽपि पुरुषोत्तमज्ञाने-
नैव मोक्ष उच्यते, ज्ञानमार्गे त्वक्षरज्ञानेनेति विशेषः । 'तस्मान्मद्भक्तियुक्तस्य
योगिनो वै मदात्मनः । न ज्ञानं न च वैराग्यं प्रायः श्रेयो भवेदिह' इति वचनेन
भक्तिमार्गीयस्य ज्ञाननैरपेक्ष्यमप्युच्यते । तथाचैवं मिथः श्रुत्योः स्मृत्योश्च विरो-

भाष्यप्रकाशः ।

पुरुषं महान्तमादित्यवर्णं तमसः परस्ता'दिति पूर्वार्धे एतं जगत्कर्तृतया पूर्वमत्र उक्तं महान्तं
पुरुषं अहं वेदेति श्रुतिः स्वस्य ज्ञातृत्वमुक्त्वा, तत्स्वरूपमाह, तमसः अज्ञानात्मकस्य परस्तात् परम्,
आदित्यवर्णम्, आदित्यस्येव मण्डलान्तःस्थामावदातो वर्णो यस्य, 'इयामाच्छवलं प्रपद्ये शबला-
च्छयाम'मिति छान्दोग्ये श्रुतत्वात्तादृशम् । तथाचैतादृशश्रुतिभिः सत्यादिलक्षणकोक्तरूपब्रह्मज्ञानेन
मोक्ष उच्यते, 'यमेवे'ति श्रुतौ तूक्तप्रकारेण भक्त्यैव स आत्मलाभात्मको मोक्ष उच्यत इति
मोक्षार्थं ज्ञानभक्ती समुच्चेतव्ये, किं वा विकल्पयितव्ये इत्येकः संशयः । किञ्च, 'भक्त्या मा'मिति
गीतायां पुरुषोत्तमज्ञानस्य, 'ब्रह्मविदामोति पर'मिति श्रुतावक्षरज्ञानस्य च मोक्षहेतुत्वमुच्यते इति
भक्तेन तदर्थं ते समुच्चेये, विकल्पनीये वेत्यपरः । नच विकल्पस्याष्टदोषदुष्टत्वात् समुच्चय एव
युक्त इति वाच्यम् । 'तस्मान्मद्भक्ती'त्येकादशस्कन्धीयभगवद्वाक्ये भक्तं प्रति ज्ञानस्यानुपयोगयो-
ग्येन तत्समुच्चयस्य वैयर्थ्यात् । तथाचैवं प्रथमे कल्पे श्रुत्योर्द्वितीये च स्मृत्योर्विरोधात् समुच्चय-

रदिमः ।

इयामावेति । अवदातो भास्वरशुक्लरूपः । शवलं मिलितम् । भास्वरशुक्लेनेति ज्ञेयम् । शबलादिति ।
भास्वरशबलश्यामात् श्यामं कदाचिज्ज्ञानप्रत्यक्षविषयम् । 'सत्यं ज्ञानमनन्त'मित्यत्र व्यापारं विनैव
हेतुतया निर्व्यापारया निर्वाहमाश्रित्य द्वितीयकोटित्वसमर्थनाद्वितीयकोट्या संशयमाहुः सत्यादीति ।
यमेवेति । मुण्डकश्रुतौ । भक्त्यैवेति । 'बृह् संभक्ता'विति धातुपाठाद्वरात्मकस्य भक्तिसाधनकण-
व्युत्पत्तिलभ्यस्य । एतद्राष्ट्रभक्तिमार्गीयत्वात् । तस्मिन्साधने सति । चरणपदार्थनिविष्टफलरूपभक्तिमार्गे
प्रवेशात् फलरूपभक्त्यैवेत्यर्थः । 'भक्त्या जानाति चाव्यय'मिति श्रुतेरेवकारः । ज्ञानभक्ती इति ।
ज्ञानं ज्ञानमर्पादाभक्तिभेदेन द्विविधम् । भक्तिः पुष्टिभक्तिः । एवं साधनमूतज्ञानभक्ती उपत्वा
फलात्मकज्ञानमसिद्धवादावृत्तं पश्यदार्थनिविष्टं ब्रह्मज्ञानं तदुभयविषयकसंशयमुखेन किञ्चेत्यादिभाष्यं
विवृण्वन्ति स्म किञ्चेत्यादि । ब्रह्मविदिति । 'हेणोऽधिकतरस्तेषामव्यक्तासक्तचेतसा'मिति तदर्थ-
कस्मृतिः पाठ्या । भाष्ये स्मृत्योरित्युक्तेः । प्रथमकोटावक्षरज्ञानमसिद्धवादावृत्तं गृहीतमत्रापि तथा ।
'ते प्राश्रवन्ति मामेवे'ति वाक्यात् । अत एव 'हेणोऽधिकतर' इति स्मृतावक्षरमात्रविषयिण्यामक्षर-
ज्ञानस्य च मोक्षहेतुत्वमुच्यत इति न कोपि दोषः । 'हेणोऽधिकतर' इति स्मृत्युपन्यास इति प्रोध्यम् ।
तदर्थमिति । मोक्षाय । समुच्चेये इति । 'भक्तिज्ञानाय कल्पत' इति ज्ञानाभेदात्समुच्चेये । भेदे तु
विकल्पनीये । गेहस्य ज्ञानाद्भेदात् । 'तस्मान्मद्भक्ती'त्यादिभाष्यं निवरीतुमाहुः नचेत्यादि । अष्टेति ।
एते पूर्वे व्याख्याताः । तथाचैवमिति भाष्यं विवृण्वन्ति स्म तथाचैवमिति । स्मृत्योरिति । 'ब्रह्मवि-
दामोति पर'मित्यस्य स्मृतित्वं 'वेदान्तशुद्धेदविदेव चाह'मित्यत्र गीतायां वेदवित् वेदान्तशुद्धेदिति

धानैकतरनिर्धारः सम्भवति । नच ज्ञानेनैव मोक्षः, उभयत्रापि तथोक्तेः, ज्ञाननै-
रपेक्ष्योक्तिस्तु भक्तिस्तुल्यभिप्रायेति वाच्यम् । विषयभेदेन ज्ञानभेदान्मुक्तिसाधनं
कृतमज्ज्ञानमित्यनिश्चयात् । नच श्रौतत्वाविशेषात् समुच्चय इति वाच्यम् ।
ज्ञानिनोऽक्षरे भक्तस्य पुरुषोत्तमे लयात् समुच्चयासम्भवात् । तद्धैवं विरोधाभा-
वादुपपन्नं सर्वमिति चेत् । न । पूर्वं ज्ञानमार्गीयज्ञानवतः पश्चाद्भक्तिमार्गीयज्ञान-

भाष्यप्रकाशः ।

विकल्पयोरेकतरानिर्धाराद्वाक्यानामबोधकत्वं प्रसज्यते । नच ज्ञानेनैव मोक्षः, 'तमेव'मिति श्रुतौ
'भक्त्या मा'मिति स्मृतौ च तस्यैव मोक्षहेतुत्वेनोक्तेः, भक्तस्य ज्ञाननैरपेक्ष्योक्तिस्तु तत्त्वतो ज्ञानं
भक्त्येति साधनान्तरसाधितं ज्ञानमताच्चिकत्वाच्च श्रेयः, अतो भक्तिरेव ज्ञानार्थं कार्येति तत्स्तुल्य-
भिप्रायेति न भक्तेः समुच्चयशङ्केति वाच्यम् । एवं भक्तित्यागेऽपि श्रुतौ 'ब्रह्मवि'दित्यत्र अक्षरस्य
'तमेव'मित्यत्र पुरुषोत्तमस्य च विषयत्वेनोक्ततया विषयभेदेन ज्ञानभेदान्मोक्षसाधकज्ञानविकल्पस्य
दुर्वारत्वात् । नच श्रौतत्वाविशेषाज्ज्ञानयोरेव समुच्चयोऽस्त्विति वाच्यम् । 'अक्षरात् परतः
परः' इति श्रुतेः 'अव्यक्तोऽक्षर इत्युक्तस्तमाहुः परमां गतिम् । यं प्राप्य न निवर्तन्ते तद्धाम परमं
ममे'ति गीतावाक्याच्चाक्षरपुरुषोत्तमयोर्भेदादव्यक्तवाक्येऽक्षरस्य परमगतिवत्त्वकथनेन ज्ञानिनोऽक्षरे
लयात्, 'भक्त्या मा'मिति वाक्ये स्वस्य विशतिकर्मत्वबोधनेन भक्तस्य पुरुषोत्तमे लयात् तत्स्थानभे-
देन फलभेदे तयोरपि समुच्चयस्यासम्भवात् । ननु यद्वैवं फलभेदः, तर्हि तस्य तस्य साधनस्य तत्र तत्र
व्ययस्थित्या वाक्यानामितरेतरविरोधाभावात् सन्देहे निवृत्ते सर्वं श्रुत्युक्तं स्मृत्युक्तं चोपपन्नमिति
व्यर्थमेवाधिकरणमिति चेत् । न । पूर्वं ज्ञानमार्गीयज्ञानवतः पश्चाद्भक्तिमार्गीयज्ञानवतः 'अन्ते या मतिः

रश्मिः ।

वेदार्थस्मरणप्राप्तेः । वस्तुतस्तु श्रुतिस्मृत्योरिति पाठः । 'स्मृतेष्वे'तिसूत्रभाष्ये वेदान्तानां वेदत्वोक्तेः ।
'ब्रह्मवि'दिति श्रुतिसूत्रे 'हेतुशोऽधिकतरलोपामप्यक्तासक्तचेतसा'मिति स्मृतिः पठनीया । भाष्ये
'स्मृत्यो'रित्युक्तेन ज्ञानेनेति भाष्यं विवृण्वन्ति स्म नच ज्ञानेनेति । उभयत्रापीति भाष्यविवरणं
तमेवमितीति । तस्यैवेति । ज्ञानस्यैव । 'भक्तिर्ज्ञानाय कल्पत'इत्यङ्गीकारात् । गीतायां 'मयि
चानन्ययोगेन भक्तिरव्यभिचारिणी'त्युक्त्वा 'एतज्ज्ञानमिति श्रुत'मिति गीताया एवकारः ।
ज्ञाननैरपेक्ष्येति भाष्यं विवृण्वन्ति स्म भक्तस्येति । तच्चत इति । फलत्वेन ज्ञानम् । साधना-
न्तरेति । साधनं भक्तिः तदन्यत्साधनं साधनान्तरं तेन साधितमित्यर्थः । अन्तार्चिकत्वादिति ।
अतत्त्वसम्बन्धित्वात् । अफलरूपत्वादिति यावत् । ज्ञानार्थमिति । फलात्मकज्ञानार्थम् । तत्स्तुतीति ।
भक्तिस्तुल्यभिप्राया । विषयेति भाष्यं विवृण्वन्ति स्म एवं 'भक्तित्याग इति । नचेति भाष्यं
विवृण्वन्ति स्म नचेति । ज्ञानिन इति भाष्यं हेतुं दत्त्वा विवृण्वन्ति स्म अक्षरादिति । तदिति ।
लयस्थानभेदेन । फले अक्षरपुरुषोत्तमौ तयोस्तज्ज्ञानयोः । तद्धैवमिति भाष्यं विवृण्वन्ति स्म
नन्वेति । वाक्यानामिति । अक्षरतत्वाधिसाधनपुरुषोत्तमतत्वाधिसाधनप्रतिपादकवाक्यानाम् ।
अक्षरमात्रप्राप्त्यसाधकत्वात्तथा । उपपन्नमिति । तत्तत्परत्वेनोपपन्नम् । तत्रापि 'भक्तिमार्ग एव मार्ग'
इति सुबोधिण्या पुष्टिमर्यादाभक्तिसम्बन्धिनां वाक्यानाम् । उपपन्नमिति । पूर्ववत् । अधिकर-
णमिति । पुष्टिमर्यादाभेदेन वाक्यानामुपपत्तिकम् । न पूर्वमिति भाष्यं विवृण्वन्ति स्म न पूर्वमिति ।

१. (न पूर्वमिति भाष्यं विवृण्वन्ति स्म न पूर्वमिति । मत्तीति । भक्तिमार्गीयवाक्यज्ञानवतः । ज्ञानमार्गीय-
ज्ञानं तु शब्दापरोक्षरूपं श्रवणादिभिः शुद्धान्त-करणस्य सूक्ष्मपदार्थविपर्ययं 'यथा यथास्मेति' वाक्यादिति स्पष्टम्) इति
विद्वान्तर्गतमधिकम् ।

वतो लयस्थाननिर्धारासम्भवात् । अपरं च । 'ततो मां' तत्त्वतो ज्ञात्वे'ति वचना-
द्वक्तिमार्गे तत्त्वतो भगवज्ज्ञानमेव प्रवेशसाधनमिति मन्तव्यम् । तथाच-
'मत्कामा रमणं जारं मत्स्वरूपाविदोऽवलाः । ब्रह्म मां परमं प्रापुः सङ्गाच्छतसह-
स्रश' इति वाक्याज्ज्ञानमार्गीयभक्तिमार्गीयज्ञानरहितानामपि भगवत्प्राप्तेस्ते-

भाष्यप्रकाशः ।

सा गति'रित्यङ्गीकारे पूर्वज्ञानवैयर्थ्यप्रसक्तेर्दुर्वारतया तस्य न्यायस्याशक्यवचनत्वेन तादृशस्य लयस्था-
ननिर्धारासम्भवात् सन्देहेऽधिकरणप्रणयनस्यावश्यकत्वात् । अपरं च । यदि भक्तेरिवाक्षरज्ञानादपि
परज्ञानमेव कयाचिद्विधया आदृत्याधिकरणावश्यकत्वमुच्यते, तदा तु 'ततो मा'मित्याद्युक्तरीत्या
भगवज्ज्ञानस्यैव प्रवेशसाधनत्वमधिकरणे मन्तव्यम् । तथाच 'तमेवे'ति श्रुतेः सावधारणत्ववत्,
'मत्कामा' इति स्मृतौ 'सङ्गाच्छतसहस्रश' इति कथनेन तदुपबृंहिताया चरणश्रुतेरपि सावधा-
रणतुल्यत्वेन मार्गद्वयसिद्धज्ञानरहितानामपि भगवत्प्राप्तेर्ज्ञानसाधनत्वनिरूपकश्रुतिविरोध इति
रदिमः ।

ज्ञानमार्गभक्तिमार्गौ विविच्य साधने वक्तव्येने मिलितयोर्विचारः कियते । ज्ञानं सर्वभावः सर्वत्वं
सर्वस्मिन्नात्मनो भावः स्मरणम् । स्वयमेवानुभूतनिजसुखानुभवश्च । सर्वश्चासावात्मनो भावश्चेति
विप्रह्वान् सर्वात्मभावोभिन्नः । मनोमात्रजन्यत्वसर्वेन्द्रियभवनत्वाम्यामपि ज्ञानमार्गीयज्ञानसर्वात्म-
भावयोर्भेदः । मार्गभेदाच्च भेदः । सर्वात्मभावस्वरूपं भक्तिमार्तण्डे स्पष्टम् । सर्वभावः सर्वभूतेषु
मन्मतिः । स्वयंप्रकाशः । सर्वभूतस्याक्षरत्वेन स्वयंप्रकाशत्वं तत्प्रकाश्यत्वेऽप्यक्षुण्णमक्षरे । भक्ति-
कारणं श्रीभागवत उक्तम् । ज्ञानं भगवद्धर्मः । सर्वभावसामानाधिकरण्यान्मार्गत्वम् । तदीयभाव-
मेलनात् । ज्ञानमार्गीयज्ञानं सर्वभूतेषु मन्मतिरूपम् । 'यथा यथात्मा परिसृज्यते' इति ज्ञानं
ज्ञानाङ्गभक्तिजन्यं पृथक् । 'सर्वं खल्विदं ब्रह्मे'ति श्रुत्युक्तं कार्यकारणवत्स्वैक्यमर्पणजन्यं ज्ञानं एतद-
न्तर्गतं हृदयस्याक्षरत्वेन ज्ञानम् । साधनेन सदानन्दतिरोभावपूर्वकं ज्ञानप्राधान्यात् । स्वरूपात्मकज्ञानं
चतुर्विधं नित्यम्, पञ्चिधं अन्यम्, एवं दशविधम्, तत्रेदं ज्ञानं कचिन्नित्ये जीवधर्मे ज्ञाने निविशते ।
तज्ज्ञानवतो भक्तस्य पश्चात् उक्तसाधनात्यक्षार् भक्तिमार्गीयं ज्ञानं साध्यम् । भक्तिरन्तानन्दधर्मः ।
तपो वैराग्ययोगे मार्गः । भक्तिमार्गीयं ज्ञानं फलात्मकं ज्ञानं तद्वतः । पूर्वज्ञानेति । अक्षरप्राप्तिसाधकस्य
पूर्वज्ञानस्य यत्रोक्तसाध्यसाधनभावः तत्र वैयर्थ्यं तस्य प्रसक्तेर्दुर्वारत्वमेवेत्यर्थः । तस्येति । 'अन्ते या
मति'रित्युक्तस्य मर्यादाभक्तसाक्षरालम्बचरणयोरुच्यः, पुष्टभक्तस्य पुरुषोत्तमे लय इत्यर्थविषयकस्य ।
तादृशस्येति । भक्तस्य । भक्तसंवलितो भगवांल्लयस्थानं चरणौ वा लयस्थानमिति निर्धारासम्भवात्
पुष्टभक्तो मार्पादिकभक्तो वेति सन्देहे सति । सन्देहे इति । उक्तोभयविधसन्देहे उभययेति सिद्धान्तास्त्रिवृत्त
इत्यर्थः । यद्वा । ज्ञानभक्ती समुच्चतव्ये विकल्पयितव्ये वेति सन्देहः । अधिकरणेति । पुष्टमर्यादा-
भक्तोपासनार्थं पुष्टिमर्यादयोः पुष्टौ साधनोपसंहारो न वेति सन्देहे नेति तात्पर्यकाधिकरणप्रणयनस्य
तयात्वात् । कचिन्नोभयशुक्तिसाधनमिति प्रतिपादकं भाष्यमपरं चेति तद्विवृण्वन्ति स्म । अपरं चेति ।
अक्षरज्ञानादिति । पादरूपाक्षरज्ञानं भगवज्ज्ञानं अवयवज्ञानस्यावयविज्ञाननिविष्टत्वात् । कथेति ।
पादत्वविषया । 'भक्त्या माममी'त्यत्र ज्ञाने पादरूपाक्षरस्य सत्त्वात् । अर्धीति । पादसेवनमात्रमभक्तविव-
क्षितमोक्षसाधकत्वाभावात् भगवत्पादसेवनस्य शमलधूननसाधनत्वात् तन्निवारणायाधिकरणावश्यकत्व-
मुच्यत इत्यर्थः । उत्तरीत्येति । भाष्योक्तरीत्या । एवेति । पादत्वेन ज्ञानव्यवच्छेदकैवकारः ।
अवयवित्वेन तु ज्ञानमस्येव । सावधारणतुल्यत्वेनेति । 'बहूनामुपग्रहो न्याय्य' इति न्याया-

त्साधनत्वनिरूपकश्रुतिविरोधः । तथाच कचिज्ज्ञानं मुक्तिसाधनत्वेनोच्यते, कचिद्भक्तिः, कचिन्नोभयमपीत्येकतरसाधनानिश्चयान्मुक्तिसाधने मुमुक्षोः प्रवृत्त्य- सम्भव इति प्राप्ते, आह गतेरर्थवत्त्वमित्यादि । गतेर्ज्ञानस्य अर्थवत्त्वं फलजन- कत्वम्, उभयथा मर्यादापुष्टिभेदेनेत्यर्थः ।

अत्रायमाशयः । 'एष उ एव साधु कर्म कारयति तं यमेभ्यो लोकेभ्य उन्निनीपती'त्यादिश्रुतिभ्यो भगवान् सृष्टिपूर्वकाल एवेनसौ जीवायैतत्कर्म कार- यित्वैतत्फलं दास्य इति विचारितवानिति तथैव भवति । तत्रोक्तरीत्या मुक्तिसा- धनानुगमे हेतुरवश्यं वाच्यः । एवं सति कृतिसाध्यं साधनं ज्ञानभक्तिरूपं

भाष्यप्रकाशः ।

तत्कृतसंशयादप्यधिकरणमावश्यकम् । अतः पूर्वोक्ता विषया संशया च निर्वाधा । तथा सति, तथाच कचिदित्याद्युक्तरीत्या मुमुक्षुप्रवृत्त्यसम्भवान्मोक्षेच्छां परित्यज्य स्वर्गसाधन एव प्रयत- नीयम्, किञ्च, एवं मुमुक्षुप्रवृत्त्यसम्भवे प्राप्ते पूर्वोक्तं ज्ञानमज्योत्सारतम्यं भक्त्युत्कर्षो दोषस्य कादाचित्कत्वं च न निर्धारयितुं शक्यमिति च पूर्वपक्षे प्राप्ते श्रुतेर्बोधकताप्रकारं वदन् सिद्धान्तेन पूर्वोक्तं द्रढयितुं ज्ञानोत्कर्षबोधनतात्पर्यमाहेत्यर्थः । यत्र व्याकुर्वन्ति गतेरित्यादि । नन्विदं कथं पुद्गावारीहतीत्याकाशायां व्युत्पादयन्ति अत्रायमित्यादि । कार्यमात्रं प्रतीथरेच्छायाः कारण- त्वेन तस्याश्च नित्यत्वेन 'एष उ एव'त्यादिश्रुत्युक्तापीच्छा तथेति भगवान् सृष्टिपूर्वकाल एव यद्यद्यथा विचारितवान्तत्तथेति, तत्र भगवद्विचारशरीरप्रविष्टोन्नयनकारणविमर्शं पूर्वोदाहृतवा- क्योक्तरीत्या ज्ञान-भक्ति-चरण-भगवद्विषयककाम-रमण-जारादियुद्धीनां शास्त्रे कथनेन मुक्तिसाधना- नुगमे सति शास्त्रद्वारा मुमुक्षुप्रवृत्तिसिद्धये तत्साधनानुगमे हेतुरवश्यं वक्तव्यः । एवं तद्वदनावश्य- फत्वे सति उक्तमार्गभेद एव हेतुः । तत्र कृतिसाध्यमित्याद्युक्तरूपा मर्यादा, सर्वसाधारणहेतुना साध्यसिद्धौ मर्यादापदप्रयोगस्य लोके दर्शनात्, यथैतावति कृत एतावदीयत इति राज्यमर्यादेति,

रश्मिः ।

पेक्षया तथा । 'शतशोऽथ सहस्रश' इति बहुमानुग्रहः । तत्कृतेति । ज्ञानरहितानां भगवत्प्राप्तिः ज्ञानसहितानां वेति विरोधकृतसंशयात् । प्राप्तस्वर्गसाधने यतनीयमिति पूर्वपक्षवारकमधिकरणमाव- श्यकमित्यर्थः । निर्वाधाविति । वायाः पूर्वोक्तशङ्काः । पूर्वपक्षार्थं तथाचेति भाष्यार्थमाहुः । तथासतीति । उक्तरीत्येति । भाष्योक्तरीत्या । श्रुतेरिति । ज्ञानसाधनत्वबोधकश्रुतेः । नित्यत्वेनेति । 'अविनाशी वा अर' इति श्रुतेः । इच्छेति । अवान्तेच्छा । तथेति । नित्यत्वेन नित्या । तत्रेति भाष्यं विवृण्वन्ति स्म तत्र भगवदिति । ज्ञानेति । ज्ञानं च भक्तिश्च धरणं च भगवद्विषयककामश्च रमणं च जारवत्तुद्विश्च ताः तासाम् । शास्त्र इति । ज्ञानभक्तिचरणानि वेदान्तशास्त्रेऽन्यच्छ्रीभागवतशास्त्रे । 'इतिहासः पुराणं च वेदानां पञ्चमो वेद' इति छान्दोग्यश्रुतेः । वेदोपाङ्गत्वेन वेदशास्त्रनिवेशाच्च । उपाङ्गानि चरणव्यूहं प्रसिद्धानि । पूर्वपक्षग्रन्थोक्तरीत्याननुगमः । सदिति । तस्या मुक्तेः साधनानि शास्त्रोक्तान्युक्तानि तेषां मुक्त्यनुगमे मुक्त्यर्थं पार्थक्येन प्रापणे हेतुमार्गभेदः । एवं सतीति भाष्यं विवृण्वन्ति स्म एवमिति । तद्वदनं हेतुवदनं तस्यावश्यकत्वे सति । उक्तानां मार्गाणां भेदः । कृतीति । मर्यादेत्यन्ता । सर्वेति । राजप्रज्ञासाधारणेन हेतुना । साध्येति । साध्यं राज्यं तस्य सिद्धिर्मर्यादाया भवतीति स्वकार्ये कार्यकारणमावसम्बन्धरूपलक्षणया मर्यादापदप्रयोगस्य । राज्यमर्या-

शास्त्रेण बोध्यते । तोभ्यां विहितान्यां मुक्तिर्मर्यादा । तद्रहितानामपि स्वस्वरूपध-
लेन स्वप्रापणं पुष्टिरित्युच्यते । तथा च यं जीवं यस्मिन्मार्गेऽङ्गीकृतवान्, तं जीवं
तत्र प्रवर्तयित्वा तत्फलं ददातीति सर्वं सुस्थम् । अत एव पुष्टिमार्गेऽङ्गीकृतस्य
ज्ञानादिनैरपेक्ष्यम्, मर्यादायामङ्गीकृतस्य तदपेक्षित्वं च युक्तमेवेति भावः ।

भाष्यप्रकाशः ।

शास्त्रेऽपि 'सकृत्सेतुपरीप्सये'ति सेतुर्मर्यादा । तद्रहितानामित्याद्युक्ता तु पुष्टिः अनुग्रह इति
यावत् । 'पोषणं तदनुग्रह' इति द्वितीयस्कन्धात् । अनुग्रहश्च धर्मान्तरमेव, न तु फलदिप्ता ।
'यसानुग्रहमिच्छामी'ति वाक्यात् । कृपानुकम्पादिशब्दानां स एव वाच्यः । एवं सति 'लोकवत्तु
लीला कैवल्य'मिति न्यायेन तथाच यं जीवमित्याद्युक्तरीत्या ददातीत्युदितानुदितहोमिवद-
धिकारिभेदाद्व्यवस्थितमिति सर्वं पूर्वोक्तं सुस्थम् । केवलमर्यादायां हृतस्य जीवसाक्षरे पूर्वं ज्ञान-
मार्गीयज्ञानवतः पश्चाद्भक्तिमार्गीयज्ञानवतः क्रमेण मर्यादायां पुष्टौ चाङ्गीकारात्तस्य पूर्वमक्षरे ततः
पुरुषोत्तमे लयस्य 'ते तु ब्रह्महृदं नीता मयाः कृष्णेन चोद्धृता' इति यत् सुखेन सम्भवाच्छ्रुतिद्व-
योक्तृपपन्नमित्यर्थः । एतेनैव स्मृत्योरपि विरोधः परिहृत इति बोधयन्ति अत एवेत्यादि ।
अत एवेति । मार्गभेदादेव । ब्रह्मशेषमवतार्य व्याकुर्वन्ति अत्रेत्यादि । तथेति । मुक्तिसाधने
रक्षितः ।

देति । राज्ये मर्यादा राज्यनिमित्तं तत्तिद्धिफलिका मर्यादा । परीप्सा इच्छा तथा । एतेनोभयथापद-
विवरणभाष्यान्तर्गतमर्यादेत्यस्य विहितज्ञानभक्ती इत्याशयो विवृतः । अविहितज्ञानभक्ती तु 'आत्मा वा अरे
द्रष्टव्यः श्रोतव्य' इति मैत्रेयब्राह्मणश्रुती । श्रवणस्य स्मरणकीर्तनभक्तिनिर्वर्त्यत्वेन तन्मात्राक्षेपेऽन्यासां
प्रेमवशात्स्वयमेव भवनादविहितत्वम् । 'श्रवणकीर्तनस्मरणैः प्रेम'ति सुषोधिण्यामेकादशस्कन्धस्य
सुषोधिण्याम् । 'श्रोतव्य'इत्यत्र तव्यस्त्वावश्यकेषु श्रोत इत्यवैधत्वम् । तथाच, श्रवणादिसरणिर्म-
र्यादामक्तिः । सा च मत्कृतभक्तिरन्नतद्भोक्तव्योः प्रपञ्चिता, ततो द्रष्टव्या । तद्रहितानामिति भाष्यं
विवृण्वन्ति स्म तद्रहितानामिति । इति वाक्यादिति । नचानुग्रहामित्रं फलं दातुमिच्छां करोमीत्यर्थः
इति वाच्यम् । सनयच्छानन्वयात् । कृपेति । आदिना दया । सः अनुग्रहः । एवकारः फलदिप्ताव्य-
वच्छेदकः । तथाचेति भाष्यं विवृण्वन्ति स्म एवं सतीति । उक्तरीत्येति । भाष्योक्तरीत्या । उदितानु-
दितकालिकौ होमा ययोस्तः तौ उदितानुदितहोमिनौ तयोस्त्वेति पृष्ठयन्ताद्वतिः । अधिकारिणौ तयोर्भेदा-
दित्यर्थः । अपरं चेति भाष्योक्तमत्र नोक्तमिति न्यूनं पूरयन्ति स्म केचलेति । न्यूनताया निग्रहस्थानत्वे तूपल-
क्षणविषयाहुः केचलेति । मर्यादाशब्देन भगवद्धर्मरूपं ज्ञानं केवलशब्देन विद्याहृतपरादियोगो व्यावर्त्यते ।
केवलज्ञानेन तु ज्ञानमार्ग इत्यर्थः, केवलानां ज्ञानमक्तिकर्मणां भगवद्धर्मत्वम्, वैराग्यादिविद्याहृतसाहित्ये
मार्गत्वमित्येकादशसुषोधिण्याम् । अक्षर इति । आध्यात्मिके । केवलमक्तेस्तु । स्वस्वरूपधले धर्णेनीय
उपयोगः । योगादिविद्याहृतवैशिष्ट्ये तु तस्य मार्गत्वमित्याहुः पूर्वमिति । ज्ञानमार्गे योगयोगाद्विद्यापश्चा-
द्वेषु । मर्यादायामङ्गीकारादिति वक्ष्यमाणत्वात् । मर्यादा प्रेम्णीत्यर्थत् । 'योगयोगे तथा प्रेम'ति
नियन्धात् योगयोगः । भक्तिमार्गीयेति । अत्रापि योगयोगः । पुष्टावङ्गीकारादिति वक्ष्यमाणत्वात् ।
मर्यादाप्यामिति । मर्यादामक्तिमार्गे । पुष्टौ पुष्टिमार्गे । अक्षर इति । पादरूपे । श्रुतिद्वयेति ।
'सत्यं ज्ञानमनन्त'मित्यनया 'यमेवैष' इत्यनया चोक्तम् । अत एवेत्यादीति । मर्यादायामिति ।
मर्यादामक्तिज्ञानं च तस्मात् । युक्तमिति । किञ्च, 'भक्त्या मा'मित्यादिभाष्योक्तस्तत्सुत्युक्तमित्यर्थः ।

अत्र साधकत्वेन विपक्षे बाधकमाह अन्यथा हि विरोध इति । अन्यथा मर्यादापुष्टिभेदेन व्यवस्थाया अकथने विरोधाद्वेतोस्तथेत्यर्थः । विरोधस्तु पूर्वपक्ष-

भाष्यप्रकाशः ।

मुमुक्षुप्रवृत्तिप्रतिरोधः ।

ननु ध्वे को वा विरोधोऽभिप्रेतो योऽत्र साधकत्वेनाद्रियत इत्यत आहुः विरोध इत्यादि । अत्रेदं बोध्यम् । ब्रह्मनिरूपकेषु वेदान्तवाक्येषु क्वचित्सृष्टिकर्तृत्वप्रशंसितत्वादिरूपं ब्रह्मा-
हात्म्यं जीवात्मनः परमात्माभेदस्तादृशज्ञानस्य मोक्षसाधनत्वं चोच्यते । क्वचिन्न वरणेन स्वत-
नुविवरणम् । क्वचिद्भक्त्यैव मोक्ष इत्युच्यते । तत्र प्रवृत्तमेदान्माहात्म्यज्ञानवतात्माभेदज्ञानेना-
क्षरप्राप्तिः । वरणेन स्वतनुविवरणश्रावणात्तेन भगवत्स्वरूपे दर्शनगोचरं सति हृदयग्रन्थिभेदात्
मुहृदस्त्रेरुहूपायां भक्तां जातायां पूर्वजातमुक्तविधज्ञानमपि तत्रयोपकरोतीति पुरुषोत्तमप्राप्तिः ।
नच केचले ज्ञाने वरणमुपसंहर्तुं शक्यम् । विद्याधर्मत्वाभावात्, वरणश्रुतां जीवकृतसर्वसाधनाल-
भ्यत्वश्रावणेन परमात्मनः श्रवणादिविध्युक्तसाधनालभ्यतया तन्मात्रसाधनकायां विद्यायां
रश्मिः ।

अत्रेति । मर्यादापुष्टिभेदेन व्यवस्थाकथने मुक्तिसाधने मुमुक्षुप्रवृत्तिसाधकत्वेन विपक्षे पुष्टिमर्यादाभेदेन
व्यवस्थाया अकथने बाधकं मुमुक्षुप्रवृत्तिप्रतिरोधमाहस्यर्थः । मर्यादापुष्टीति । धर्मादिव्यनियम इति
पूर्वप्रयोगार्हस्य पुष्टिशब्दस्य परप्रयोगः । अत्रेदमिति । भाष्ये श्रुतिविषयवाक्यत्वायेदं वक्ष्यमाणं
‘बोध्यम् । वेदान्तेति । ‘यतो वा इमानि भूतानि जायन्ते’, ‘एतस्यैवाक्षरस्य प्रशंसने गार्गीं धावा-
पृथिवी विधूते तिष्ठतः’, ‘तदात्मानं स्वयमकुर्वत’ ‘तत्त्वमसी’त्यादिषु । स्पष्टीति । आदिना साक्षात्स-
ष्टिकर्तृत्वम् । तादृशेति । भक्त्यङ्गज्ञानस्य । मोक्षसाधनत्वं भक्तिरूपव्यापारद्वारा चोच्यते । तदुक्तम्-
‘माहात्म्यज्ञानपूर्वस्तु मुहृदः सर्वतोऽधिकः । खेदो भक्तिरिति श्रोक्तस्तया मुक्तिर्न चान्यथे’ति पञ्चरात्रे ।
‘अनवगाह्यमाहात्म्ये’ ‘नृप स्वात्मैव बल्लभ’ इति वाक्यद्वयं श्रीभागवते । भगवानात्मनोऽप्यात्मा ।
क्वचिदिति । वरणश्रुतौ । तनुविवरणं ‘विवृणुते तनुं स्वा’मिति पाठे । क्वचिदिति । ‘ब्रह्मविद्यामेति
पर’मित्यत्र ‘ब्रह्मसंस्थोऽमृतत्वमे’तीति । संस्था भक्तिः । ‘तत्संस्थसामृतत्वोपदेश’दिति शाण्डिल्यसूत्रात् ।
पादस्यानभेदेनाक्षरस्य द्विविध्याद्याद्यज्ञानेन पादरूपाक्षरप्राप्तिस्तदाहुः तत्रेति । प्रकरणेति । अक्षर-
प्रकरणपुरुषोत्तमप्रकरणयोर्भेदात् । माहत्म्यज्ञानं श्रमतोद्भवं तस्य त्वमसीति तत्त्वमसीत्यत्रार्थपक्षे
जीवस्यांशत्वेन ज्ञानं ‘मध्यात्मज्ञानमित्यत्व’मिति गीतोक्तम्, नत्वर्थवादरूपम् । तद्वतामात्माभेदज्ञानं
तेनाक्षरस्य पादरूपस्य प्राप्तिः । एतस्य पश्चाद्भक्तिमार्गाधिज्ञानोपयोगं वक्तुमाहुः वरणेनेति । ‘यमेवैष
घृणुते तेन लभ्यस्तस्यैव आत्मा विवृणुते तनुं स्वा’मित्यस्यां तेन घृतेनेत्यर्थे वरणे पर्यवसानाद्वरणेनेत्यु-
क्तम् । स्वतनुविवरणं स्वस्य भगवत्स्तनुस्तस्या विवरणं प्रकाशनं बाहुलकात् तस्य श्रावणात् । तेनेति ।
स्वतनुविवरणश्रावणेन । ‘मिथते हृदयग्रन्थि’रिति श्रुतेराहुः हृदयेत्यादि । हृदयग्रन्थिः दुष्टकाम-
श्लोधादिः । सुहृदेति । तत्त्वं च ‘कामाग्रोप्य’ इत्यादिवाक्योक्तं अदुष्टकामावविहितमपि पूर्वकावम् ।
पूर्वजातमिति । अक्षरात्मकहृदये भगवत्स्वरूपे दर्शनगोचरं सत्यक्षराज्ञानं पूर्वजातं उक्तविधज्ञानं
अक्षरप्रतिष्ठितव्यविषयकं सत्तत्र नाम भक्त्यङ्गमाहात्म्यज्ञानमुपकरोति तज्जनकत्वेन इत्येवं भक्त्या पुरुषो-
त्तमप्राप्तिः । उपसंहारपादत्वादाहुः नचेति । शक्यमिति । तस्य ज्ञानवद्भक्तधर्मत्वादिति भावः ।
नन्वेकं रूपं रसाद्युप’मित्यत्रैकत्वपृथक्त्वयो रूपधर्मवच्चानधर्मत्वं वरणसेत्यत आहुः वरणेति ।
श्रवणादीति । ‘श्रोतव्य’ इत्यत्र त्रिधौ तव्य इति भावः । साधनानि श्रवणादीनि । तन्मात्रेति ।

ग्रन्थ उपपादितः । एतेनैव ननु श्रवणादिरूपा प्रेमरूपा च भक्तिरविशेषेण पाप-
क्षय एवोदेति, उत । कश्चिद्विशेषोऽस्ति । तत्राधुनिकानामपि भक्तानां दुःखदर्श-
नाच्छ्रवणादेः पापनाशकत्वश्रवणाद्याविशेषपक्षस्त्वसङ्गतः । अथ श्रवणादिरूपा
पापे सत्यपि भवति, प्रेमरूपा तु तत्राश एवेति विशेषो वाच्यः । सोऽपि प्रेमव-
तामपि अक्रूरादीनां मणिप्रसङ्गे भगवता समं कापट्यकृतिश्रवणाच्च साधीयानि-
त्यपि शङ्का निरस्ता चेदित्यन्या ।

भाष्यप्रकाशः ।

वरणस्योपसंहर्तुमशक्यत्वाच्च । एवं साधनभेदेन फलभेदसिद्धौ पूर्वोक्तोन्निनीपाश्रुतिसिद्धभगवद्वि-
चारशरीरे श्रौतसाधनानां तदभावस्य तद्विरुद्धानां कामादीनामपि प्रवेशेन वरणे प्रकारभेदः
सिध्यति । स च पुराणोक्तैरुपबृंहणविशेषतोऽवगम्यत इति हृदिकृत्य सूत्रकृता इदमधिकरणं प्रणी-
तमित्याशयेन पुराणस्यविरोधपरिहारचिन्तनमत्र कृतम्, न तु मुख्यतया तेषां विषयवाक्यत्व-
मिति वैदिकम्मन्यवहिर्मुखबोधनाय पदम् । वस्तुतस्तु 'सर्ववेदेतिहासानां सारं सारं समुद्धृतमि-
तिवाक्याद्वेदत्वमेव श्रीभागवतस्य । इतिहासपुराणं वेदानां पञ्चमो वेद' इति बृहदारण्यकश्रुतेश्च ।
अतस्तद्वाक्यत्वेनापि विषयवाक्यत्वं युक्तमिति न शङ्कालेशः ।

प्रकृतमनुसरामः । एतस्याधिकरणस्य पूर्वाधिकरणोत्पन्नशङ्कानिरासरूपं प्रयोजनान्तरमाहुः एते-
नेत्यादि । एतेनेत्यस्य इत्यपि शङ्का निरस्ता चेदित्यप्येत्यनेनान्वयः । न साधीयानिति ।
पापं विना भगवति कापट्यकृत्यसम्भवाच्च साधीयान् । तथाच सम्परायकप्रसिद्धः सिद्धान्तो न
रक्षितः ।

वरणमात्रं साधनं यस्याः सा वरणमात्रसाधनिका तस्याम् । अशक्यत्वादिति । नहि साधनस्य वरणस्य
साध्ये ज्ञाने उपसहारो ऋ इति भावः । अन्यत्रादर्शनात् । तथा 'चैकं रूपमिति दृष्टान्तो नेति भावः ।
एवमित्यादि । श्रवणादिविध्युक्तसाधनतन्मात्रसाधनयोर्भेदेन । फलयोः पुरुषोत्तमतदितरफलयोर्भेदसिद्धौ ।
पूर्वोक्तेति । अत्रैव पूर्वोक्तेत्यादिः । तदभावस्य वरणेतसाधनाभावस्य । स चेति । अत्रैव
'यमेवैष' इत्यादिभाष्योक्तो वरणे प्रकारभेदश्च । उपेति । 'भगवान्मह्यं काल्प्येन विरन्वीक्ष्य मनीषया ।
तदध्यवस्यत्पूटस्था रतिरामन्यतो भवे'दित्यशेषोपबृंहणे यच्छब्दार्थ एव्यमाहात्म्ययोर्माहात्म्ये वरणस्या-
न्तर्भावाद्विशेषतः । तथेतिहासपुराणाधिर्भेदं समुपबृंहये'दित्युपबृंहणम् । तथा 'जन्माद्यस्य यतोऽन्वया-
दितरत' इत्युपबृंहणम् । जगज्जन्मादिकर्तृत्वस्य माहात्म्यात् । किंच 'भक्त्या मामभिजाना'तीति भाष्यो-
क्तोपबृंहणे तः । वैदिकमिति । वेद एव षडङ्गानीत्येवं वैदिकमात्मानं मन्यते स वैदिकमन्यः, स च
वहिर्मुखः, बहिः तर्का मुखान्युपाया यस्य तस्य बोधनाय उपबृंहणानां विशेषतोऽवगमांशे उपकारात् ।
ननु नेयं भाष्यकृतां शैली, यदि स्यात्, तदा पूर्वोक्तं स्यात्, न त्वेवम्, पूर्वमीमांसामाष्ये श्वरस्वामि-
शैल्याः पष्ठाध्याये द्वितीयपादे पष्ठाधिकरणे 'तस्मिन्सु शिष्यमाणानि जननेन प्रवर्तेर'न्नित्यधिकरणे दर्शना-
दित्यत आहुः वस्तुतस्तत्त्विति । ननु 'स्मृतीनामुत्सन्नप्रच्छन्नशाखामूलत्वादस्तु पूर्वमीमांसाविषयत्वम्,
पुराणानां तु कथं मीमांसाविषयत्वमत आहुः सर्ववेदेति । तद्व्याख्यायति । पुराणवाक्यत्वेनापि ।
एतेनेत्यादीति । भक्तानामिति । श्रवणादिमताम् । ननु कुतो न कारणसत्ये प्रेमेति चेत् । न ।
प्रेमवन्मुक्तस्य फलत्वात्, प्रेमादिकं प्रति श्रवणादीनां तृणारणिमणिन्यायेन कारणत्वात् । दुःखेति ।
पापकार्यदुःखदर्शनात् । पापनाशकत्वेति । अन्योन्याश्रयापादकात्तस्मात् । श्रवणं तु 'केचित्केवलया
भक्त्या वामुदेवपरायणाः । अथं धुन्वन्ति काल्प्येन नीहाराभिव 'भास्कर' इति वाक्ये । कापट्येति ।

तथाहि । मर्यादापुष्टिभेदेनाङ्गीकारे वैलक्षण्यादाद्यायामङ्गीकृतानां सुसु-
क्षयैव श्रवणादौ प्रवृत्तिः, तदातुल्येनैव भगवति प्रेमापि, न तु निरुपधिः ।
कदाचिद्वस्तुस्वभावेन मुक्तीच्छानिवृत्तावपि तद्वक्तेः साधनमार्गीयत्वात् 'अनि-
च्छतो मे गतिमर्षीं प्रयुङ्क्त' इति वाक्यादन्ते मुक्तिरेव भवित्री । अस्मिन्
मार्गे. श्रवणादिभिः पापक्षये प्रेमोत्पत्तिः, ततो मुक्तिः । पुष्टिमार्गेऽङ्गीकृते-
स्तत्त्वानुग्रहसाध्यत्वात् तत्र च पापादेरप्रतिबन्धकत्वाच्छ्रवणादिरूपा प्रेमरूपा च
युगपत्, पौर्वापर्येण वा, वैपरीत्येन वा भवत्येव । अत्र श्रवणादिकमपि फलरूप-
मेव । स्नेहेनैव क्रियमाणत्वाच्च विधिविषयः । न ह्यविद्यादिमुक्त्यन्तरूपभजनान-

भाष्यप्रकाशः ।

मुक्त इत्याशङ्काप्येतेन मार्गभेदेन समाधानाभिस्ता वेदितव्येत्यर्थः । कथं निरस्तेत्याकाङ्क्षायां
व्युत्पादयन्ति तथा हीत्यादि वक्तुं शक्येत्यन्तम् । तथाच सम्परायस्रष्टसिद्धः सिद्धान्तो मर्यादा-
मार्गविषयः । सत्यपि पापे भक्त्युदयपक्षस्तु पुष्टिमार्गे, तत्र वरणप्रकारभेदे नियामिका या इच्छा,
रश्मिः ।

कापत्यं पापकार्यम् । तथाहीत्यादि वक्तुं शक्यमित्यन्तमिति । अस्मिन्निति । मर्यादा-
यामङ्गीकारे मार्गे । 'यमेवैव वृणुत' इत्युक्तमाप्यरीत्या मार्गे । वैपरीत्येनेति । पूर्वं प्रेमरूपा
पश्चाच्छ्रवणादिरूपेलेयम् । अयोग्यव्यवच्छेदकैवकारः । 'आत्मा वा अरे द्रष्टव्यः श्रोतव्यो मन्तव्यो
निदिध्यासितव्य' इत्यत्र पाठक्रमे 'दृष्ट एव स्नेह' इति भाष्यादर्शनानन्तरं प्रेम तदनन्तरं श्रोतव्य
इत्युक्तश्रवणादीत्येवं श्रुत्यर्थात् । अत्रेति । पाठक्रमेण श्रवणाद्यङ्गीकारे । फलरूपमेवेति । स्नेहस्य
श्रवणादिफलत्वात्तथा । मुक्तिप्रतिपादकैकादशस्कन्धे 'श्रद्धामृतकयायां मे शश्वन्मदनुकीर्तन'मित्युपक्रम्य
'एवं धर्ममनुप्याणामुद्धवात्मनिवेदिनाम् । मयि संजायते भक्तिः कोऽन्योऽर्थोऽस्यावशिष्यत'
इत्यन्तवाक्यैरेवकारः । मुक्तेः फलत्वात् । न कुलालकुविन्दादिफलघटपट्टादिवदवान्तरफलत्वम् ।
न विधीति । स्नेहेनैवैवत्रापि हेतुः । तथाच प्रेमपर्यन्तं विधेयत्वेन श्रवणादिकम्, प्रेमानन्तरं तु
स्वव्यसनतः क्रियमाणमुत्तमभक्तिरूपं न विधिविषयम् । भाष्ये विषयशब्दो नियतलिङ्गः । पूर्वतन्नेप्येवम् ।
नहं,ति । अविद्या आदिर्यस्य मुक्तिः सायुज्यमन्ते यस्य भजनानन्दात्यन्तरायस्य । अत एवाविद्यादि-
मुक्त्यन्ताभ्यां रूपं यस्य भजनानन्दात्यन्तरायस्यान्तेन रूप्यन्ते उपमीयन्ते इत्यविद्यादिमुक्त्यन्तरूपभज-
नानन्दात्यन्तरायरूपाणि तानि अग्रं कपाविरलविधिविषमहातरुगहनानि तेषाम् । ययानलोग्रं कपम् ।
कप हिंसायां (भ्वा-प-सेद) अग्रमाकाशं कपति हिनस्तीत्यग्रं कपं गहनं विपिनं दहति । स्वदेहहिंसकं
वस्त्वित्युक्तम् । दाहत्वसमर्थकं विशेषणं अविरलविधिविषमहातरु इति । अविरला गह्वरा विविधा अनेकरूपा
महान्तोत्पुष्टाः तरवो यस्य । तथानुग्रहः अग्रं कपं गहनं दुःखं दहति अविद्याऽज्ज्ञानं आकाशं देहं हिनस्ति ।
यथाधुनिक आकाशं व्रक्षदेहं न मनुत इति । अत्रापि दाहत्वसमर्थकं विशेषणं अविरलेत्यादि । अवि-
रलानि विद्यानाश्यानि विविधानि विविधदुष्कृतजन्मानि महातरुादिवृक्षस्तस्य दुःखानि गहनानि ।
आदिवृक्षस्य वेदार्थत्वेन कर्मरूपत्वात् । तस्य वेदार्थत्वं तु 'ऊर्ध्वमूलमपःशाख'मिति श्वेताश्वतरश्रुतेः ।
'कर्मैकं तत्र दर्शना'दिति जैमिनिसूत्रात् कर्मरूपत्वं तस्य । अतो महातरुादिवृक्षसम्बन्धीनि दुःखानि
मुक्त्यन्तरूपाणि । भगवदीयानां मुक्त्यनादरस्मरणत्वात् गहने प्रवेशः । 'शुद्धाश्च सुखिनश्चैव ब्रह्मविद्या-
विशारदाः । भगवद्भजने योग्या नान्य इत्यर्थतः फल'मिति प्रथममुपोधिनीकारिकायाः सुखिनो
भजनानन्दाधिकारिण इति दुःखानां गहनानामत्यन्तरायत्वं भजनानन्दे । मुक्तेरत्यन्तान्तरायरूपत्वम् ।

उक्तविशेषणविशिष्टस्य स्वतो विकर्मकृत्यसम्भवात् सांसर्गिकं मत्तो भूतम्, न तु मया कृतमिति वत् वा यत् कृतं विकर्म तत् 'कथञ्चिदुत्पत्तित'मित्युच्यते । त्यक्तान्यभावत्वेन भगवत्सेवाध्यासङ्गेनेन्द्रद्युम्नाख्यपाण्ड्यराजवन्महदागमनाद्य-ज्ञानं वा । वक्ता उक्तरूपे भक्ते विकर्मोक्तावेनुचितत्वज्ञापनाय वा 'कथञ्चिदि-त्युक्तवान् । तेन तर्कितं विकर्मात्राभिप्रेतमिति ज्ञायते । एतादृशस्यापि यदि विकर्म भवेत्, तदा तद्विषयार्थं न तेनान्यत् कर्तव्यम् । भगवानेव हृदि निवि-ष्टस्तद्बुधोति यत् इति । कदाचित् स्वभक्तिवलस्कृत्या सदोपमपि जनं कृतार्थी-करिष्यामीत्यङ्गीकुर्यादेव च, तदैव तद्बुदिस्य एव तत्संसर्गजं दोषमस्यैतदङ्गी-कारेण तदोपमपि बुधोतीति सर्वपदेनोच्यते । चिरकालभोग्यमपि तत्क्षणैव नाशयति । तन्नाशने कालादेरप्रतियन्धकत्वमित्यपि ज्ञापयितुं परस्य कालादेरीश-

भाष्यप्रकाशः ।

पूर्वपदेनैव सम्बन्धो युक्त इत्याशयेन द्वितीयं विवृण्वन्ति उक्तेत्यादि । मत्तो भूतम्, न तु मया कृतमिति वदिति । अकामतः अबुद्धिपूर्वकं च कृतम् । एवञ्च सांसर्गिकेन सह त्रिविधं विकर्मोक्तम् । त्यक्तान्यभावस्यैतदपि न सम्भवतीत्यरुच्या ततोऽतिरिक्तमन्यदाहुः त्यक्तेत्यादि । अज्ञानं वेति । कथञ्चिदुत्पत्तितविकर्मस्थानीयमिति शेषः । गौण्यद्वीकारे बीजं वक्तुमाहुः उक्तेत्यादि । तथाच तादृशस्य पापमेव नास्ति, किन्तु भगवदिच्छैव तादृशी सन्मार्गस्थापनार्थ-त्याशयेनैतद्वाक्यवक्ता करमाजनो योगीश्वर एकादशस्कन्धे निर्मि । प्रति तथोक्तवानित्यर्थः । एवं कथनस्य तात्पर्यमाहुः तेनेत्यादि । सर्वपदतात्पर्यमाहुः कदाचिदित्यादि । इदमपि नवमस्कन्धे रन्तिदेवोपाख्याने सिद्धम् । 'तत्प्रसङ्गानुभावेन रन्तिदेवानुवर्तिनः । अभवन् योगिनः सर्वे नारायणपरायणा' इति, द्वितीयस्कन्धे शुकोक्तं च 'किरातहृणान्धपुलिन्दपुष्कसा आभीरकङ्का यवनाः खसादयः । येऽन्येऽपि पापा यदपाश्रयाश्रयाः शुष्यन्ति तस्मै प्रभविष्णवे नमः' इति । चिरकालभोग्यस्य यत्र क्षणमात्रेण नाशनम्, तदुदाहरणं त्वन्तर्गृहगताः प्रागेयोक्ताः । सिद्धमाहुः

रश्मिः ।

त्यर्थात् । अयमिच्छाविषयो वाच्यः पूर्वभाष्यात् । पूर्वभाष्य इच्छाविवरणम् । पूर्वेति । उत्पत्तितपदेन । द्वितीयमिति । कथञ्चिदुत्पत्तितम् । मत्त इति । इत्यत्रेतीति वत् । सम्बन्धान्तादिति । मत्तो कामतः भूतं अबुद्धिपूर्वकं मूतं संसर्गतो भूतम् । अकामतः पञ्चमस्कन्धे बभ्रूहनं बभ्रूहनने इच्छाभावात् । अबुद्धि-पूर्वकं यथा सेवा संसारसहितसंसारस्य नाशने कृतम् । संसर्गतः कृतमकुरे । संसर्गः शतधन्वनः । सांसर्गिक-मित्यत्र संसर्गेण निवृत्तमिति विग्रहे 'तेन निवृत्तमि'ति सूत्रेण 'अध्यात्मादेष्टजिष्यत' इति वा भवायै 'तदस्य प्रयोजन,मिति वा ठञ् । एतदपीति । त्रिविधं विकर्म । तत्त इति । त्रिविधात् । गौणीति । एकस्या-नीयत्वं गुणस्तद्योगादौणी । वक्तेत्यादीति । उक्तरूप इति । पाण्ड्यराजवद्वर्तमाने । अनुचित-त्वेति । अनुचितत्वसूचनाय । तादृशस्येति । पाण्ड्यराजवद्वर्तमानस्य । सन्मार्गेति । पाण्ड्यराजवद्व-र्तमाने भक्ते विकर्मोक्तावेनुचितत्वं यत्र मायै तादृशसन्मार्गस्थापनार्था । तथेति । कथञ्चिदित्युक्तवान् । तेनेत्यादीति । तर्कितं अन्यथाज्ञानविषयं विकर्मात्रं वाक्येऽभिप्रेतम् । तत्प्रसङ्गेति । रन्तिदेवस्य यः

त्वमुक्तम् । अत्र भजनादिहृन्निवेशान्तानां स्पष्ट एव विकर्मणि सत्यपि सम्भव इति ॥ २९ ॥

इति तृतीयाध्याये तृतीयपादे सप्तमं गतेरर्थवत्त्वमित्यधिकरणम् ॥ ७ ॥

उपपन्नस्तद्वृक्षणार्थोपलब्धेलोकवत् ॥ ३० ॥ (३-३-८.)

ननु मुक्तेरेव सर्वत्र फलत्वमुच्यते, युक्तं चैतत्, संसृतेर्दुःखात्मकत्वात्, तन्निवृत्तेः सर्वेषामिष्टत्वात्, पुष्टिमार्गीयभक्तानां तु तदनपेक्षित्वमुच्यते । तदुक्त-
मर्थवणोपनिपत्सु । अष्टादशार्णमन्त्रस्वरूपमुक्त्वा पठ्यते 'परब्रह्मतयो धारयती'त्या-
देरन्ते 'सोऽमृतो भवती'त्यादि । एतदग्रे 'किं तद्रूपं किं रसनं कथं हैतद्भजनं'मित्या-
दिप्रश्नोत्तरं पठ्यते 'भक्तिरहस्यभजनं तदिहामुत्रोपाधिनैरादयेनैवामुप्यात्मनः

भाष्यप्रकाशः ।

अत्रेत्यादि । तथाच मर्यादाभक्तिमार्गे तत्तद्व्यामावाज्ज्ञानमार्गत उत्कर्षः, पुष्टिभक्तिमार्गे तु क्वचित्पापसत्त्वेपि भगवतैव तन्नाशनेन कृपातिशयादुत्कर्ष इति सिद्धमित्यर्थः । तेन पूर्वाधिकरणोक्तो भक्त्युत्कर्षो हेतुबोधनेन दृढीकृतः । किञ्च, एतेन भगवतः फलत्वबोधनात् स्वरूपावस्थितसैव तथात्वादकेतनत्वरूपो धर्मोपि प्रतिपादितः ॥ २९ ॥ इति सप्तमं गतेरर्थवत्त्वमित्यधि-
करणम् ॥ ७ ॥

उपपन्नस्तद्वृक्षणार्थोपलब्धेलोकवत् ॥ ३० ॥ पूर्वाधिकरणे भक्तिहेतुबोधनेन ज्ञानमा-
र्गपेक्षया भक्तिमार्गस्योत्कर्षो दृढीकृतः । अत्र त्वनुग्रहजन्ययोर्मर्यादापुष्टिभक्त्योर्मध्ये मर्यादाभक्तः
पापनाशोत्तरमेव जायमानत्वात् पुष्टिभक्तौ च तादृशनियमाभावात् तत् आधिक्यं न स्यादतस्ता-
रतम्यं विचार्यते । वरणश्रुतिप्रपञ्चभूतमिति पूर्ववदेव विशयसंशयौ पूर्वपक्षे निक्षिप्य सूत्रमवतारयन्ति
ननु मुक्तेरित्यादि । पुष्टिमार्गीयभक्तानां मुक्त्यनपेक्षत्वं कुत्राप्यर्थोपनिपत्सुच्यत इत्याकाङ्क्षयाम्,
गोपालपूर्वतापनीय इत्याह अष्टादशार्णेत्यादि । भक्तिरहस्यभजनमिति । अत्र भक्तिशब्दा-
च्छान्दसः सोर्लुक् । रहस्यभजनमित्यस्य विवरणं तदिहेत्यादि । अर्थस्तु-तत् भजनम्, अमुप्यात्मनो
रक्षिः ।

प्रसङ्गस्तस्य योऽनुभावो नारायणपरायणत्वं साधनाभावेपि तत्त्वं तेन । तर्तव्येति । तर्तव्यं पापम् ।
पुष्टीति । भाष्यीयाग्रशब्दसार्थः । पूर्वाधिकरणसमाप्तौ विरुद्धधर्माधारत्वप्रतिज्ञानादुक्तकृतकेतनत्वविरु-
द्धधर्ममाहुः किञ्चेति । एतेनेति । हृदि सन्निवेशकथनेन । 'स मानसीन आत्मा जनानां'मिति श्रुतेः
फलत्वम् । स्वरूपेति । फललोकेमोक्षरूपत्वात् 'मुक्तिर्हित्वान्यथा रूपं स्वरूपेण व्यवस्थितिः' सा
च भगवतः 'स आत्मा स्वाश्रय' इत्याश्रयलक्षणवाक्योक्तोऽतः स्वरूपावस्थितिराश्रयरूपता तदाधारस्य
तथात्वात् फलत्वात्, 'दशमस्य विशुद्ध्यर्थं नवानामिह लक्षणं'मिति वाक्यादेवकारः । तथात्वात्
फलत्वात् । अपिना फलत्वम् ॥ २९ ॥ इति सप्तमं गतेरर्थवत्त्वमित्यधिकरणम् ॥ ७ ॥

उपपन्नस्तद्वृक्षणार्थोपलब्धेलोकवत् ॥ ३० ॥ भक्तिहेत्विति । कृपातिशयरूपभक्ति-
हेतुबोधनेन । ननु मुक्तेरित्यादीति । तदनपेक्षित्वं मुक्त्यनपेक्षित्वम् । आहिति । पूर्वपक्ष्याह ।
अष्टादशार्णेत्यादीति । पञ्चपदोष्टादशार्णमन्त्रः । 'कृष्णाय गोविन्दाय गोपीजनवल्लभाय स्वाहेति' ।
गोपीजनेति बलमायेति पदद्वयम् । अत्र दशार्णपदमावेपि, अग्रे 'एतस्मादन्ये पञ्चपदाऽभूवन् गोविन्दस्य
मनसो मानवानाम् । दशार्णांघ्रास्तेपि संक्रन्दनाद्यैरम्यस्यन्ते भूतिकामैर्यथावत्' । 'तदेतस्य स्वरूपाय वाचा
वेदयती'ति श्रुतेरत्रापि दशार्णत्वं प्राप्यते । श्रुत्यर्थस्तु टीकायां द्रष्टव्यः, अत्र प्रयोजनाभावात् लिख्यते ।

कल्पनमेतदेव नैष्कर्म्यमिति । एतदत्र विचार्यते । मन्त्रावृत्तितदधिष्ठातृरूपध्याना-
देरमृतत्वं फलमुच्यते । भजनस्वरूपं च यावत्फलनैराशयेन भगवत्यात्मनः कल्प-
नमित्युच्यते । नच फलनैराशयेन भजनेऽप्यन्ते मुक्तिरेव भवित्रीति वाच्यम् । 'तं
यथा यथोपासते तथैव भवति तद्वैतान् भूत्वावती'ति श्रुतेर्मुक्तिसाधनत्वेन ज्ञात्वा
भजतः सैव फलम् । स्वरूपस्यैव स्वतन्त्रपुरुषार्थत्वमनुभवन् यो भजते, तस्य तदेव
फलमिति यतो निर्णयः सम्पद्यते । 'ये यथा मां प्रपद्यन्ते तांस्तथैव भजाम्यहं'मिति

भाष्यप्रकाशः ।

यस्तुत एतदीयस्य जीवस्य इहामुत्रोपाधिनैराशयेनैव ऐहिकामुष्मिकयावत्फलेप्साराहित्येन कल्पनं
तदीयत्वसमर्थनम् । अन्तर्बहिःसेवया तद्वृद्धीकरणम् । 'कृपू सामर्थ्य' इति धात्वर्थात् । एतदेव स्वस्य
तदीयत्वसमर्थनमेव, नैष्कर्म्यं संन्यास इति । अन्ये तु, 'भक्तिरस्य भजनं तदिहामुत्रोपाधिनैराशये-
नामुष्मिन् मनःकल्पनमिति पठन्ति । एवं पाठद्वयेऽपि यावत्फलनैराशयस्य प्रविष्टत्वादामुष्मिक-
मध्ये मुक्तेरपि प्रवेष्टात् तदनपेक्षत्वं समानम् । एतदत्र विचार्यते इति । उक्तं तापनीयवाक्यद्वयम-
सिन् द्वये विचार्यते । सन्देहं वक्तुं विचारप्रकारमाह मन्त्रेत्यादि । 'अमुं पञ्चपदं मन्त्रमावर्तयेद्यः स
यात्यनायासतः केवलं तत्' इति मन्त्रोक्ता या पञ्चपदस्याष्टादशार्णमन्त्रस्याष्टुत्तिः पुनः पुनः
कथनम्, 'तस्मात् कृष्ण एव परो देवस्तं ध्यायेत् रसेत् भजे'दिति ब्राह्मणोक्तं यत्तदधिष्ठातृ-
ध्यानादि, तस्य सर्वस्य अमृतत्वं फलम्, उपक्रम एव 'यो ध्यायति रसति भजति सोऽमृतो
रश्मिः ।

एतस्य दशार्णमन्त्रस्य स्वरूपं पञ्चपदमुक्त्वा । 'भक्ती रहस्यभजनमिति प्राप्त आहुः अत्र भक्तीति ।
'सुपां सुलुगि'तिसूत्रेण लुक् । अमुष्येति । अमुष्य विप्रकृष्टस्य य आत्मा जीवस्तस्य । नैष्कर्म्यमिति ।
यावत्फलेप्साराहित्ये सति तदेककामत्वे तदीयत्वं भवतीति यावत्फलेप्साराहित्यं करणं तदीयत्वसमर्थने
उक्तम्, तज्जन्यं तदीयत्वसमर्थनं नैष्कर्म्यम् । तदित्यम् । कर्मणा कर्मनिर्हारे नैष्कर्म्यं कर्मनिर्हारे कर्म ।
अकामस्याप्तकामस्य यावत्फलेप्साराहित्यं भवति तदन्वासकामस्याविहितं विहितं दास्यं भवति । 'आदरः
परिचर्याया'मित्येकादशैकोनविंशे कथनात् । कर्मनिर्हारे कर्म । भक्तित्वाच्च । 'केचित्केवलया भक्त्या
वासुदेवपरायणाः । अयं धुन्वन्तीति वाक्यात् । तच्च नैष्कर्म्यं संन्यासः । कर्मसंन्यासयोगाध्याये
'त्यक्त्वा कर्मफलासङ्गं नित्यतृप्तो निराश्रयः । कर्मण्यभिप्रवृत्तोपि नैव किंचित्करोति सः ॥ निराशीर्य-
तचित्तात्मा त्यक्तसर्वपरिग्रहः । शरीरं केवलं कर्म कुर्वन्नाप्नोति कित्विषम् ॥ यदृच्छालाभस्तुष्टो
द्वन्द्वतातीतो विमत्सरः । समः सिद्धावसिद्धौ च कृत्वापि न निबध्यते ॥ गतसङ्गस्य मुक्तस्य ज्ञानाव-
स्थितचेतसः । यज्ञायाचरतः कर्म समग्रं प्रविलीयते ॥ ब्रह्मार्पणं ब्रह्म हविर्व्रक्षाग्र्यो ब्रह्मणा हुतम् । ब्रह्मैव
तेन गन्तव्यं ब्रह्मकर्म समाधिना' इति । नचापः सेवनं संसारजनकं 'अधश्चोर्ध्व'मिति वाक्यविषयत्वात्
अस्मादादिविषयवत् इत्यनुमानेन संसारजनकं दास्यमिति वाच्यम् । आचार्यमार्गत्वस्योपाधित्वात् । 'कृत्वा-
उत्तरं वत्सपदं स्म यद्वज्राः' इत्यस्य सुषोधिन्त्यनुगुणयत्किंचित्संसारवत्सेवनं साध्यव्यापकत्वस्थलम् ।
सेवनातिरिक्तविषयं साधनव्यापकत्वस्थलम् । एवं नैष्कर्म्यं संन्यास इत्यर्थः । उपवृंहितोयं संन्यास
उपनिषत्सु तत्तदधिकारानुसारी ज्ञेयः । समानमिति । पुष्टभक्तानां समानम् । तन्मते पुष्टभक्ताभावेपि
स्वमते तदविरुद्धमित्यर्थः । मनःकल्पनं मानसी सेवा । आहृति । पूर्वपक्षीति बोध्यम् । एवमग्रेपि ।
ब्राह्मणेति । ब्रह्मा ब्राह्मणः ब्रह्म जानाति ब्राह्मण इति व्युत्पत्तेः । अधिष्ठाता, दशार्णप्रतिपाद्यः ।

भगवद्वाक्याच्च । अत एव रहस्यभजनं लक्ष्यमुक्तम् । तथाच श्रौतत्वभगवत्सम्बन्धित्वयोरविशेषात् कतमो गरीयानिति संशये गूढाभिसन्धिः पठति ।

मुमुक्षोः सकाशाद्रहस्यभजनकर्तृव उपपन्नः उपपत्तियुक्तः । तमेवोद्घाटयति तल्लक्षणार्थोपलब्धेरिति । तल्लक्षणो भगवत्स्वरूपात्मको योऽर्थः स्वतन्त्रपुरुषार्थरूपः, तदुपलब्धेः स्वाधीनत्वेन तत्प्राप्तेरित्यर्थः । यद्यपि पुरुषोत्तमे प्रवेशे तदानन्दानुभवो भवति, तथापि न प्रभोस्तदधीनत्वम् । भक्तितिरोभावात् । प्रत्युत वैपरीत्यम् । भजनानन्दस्य तत् आधिक्यं तु 'मुक्तिं ददाति कर्हिचित् स न भक्तियोगम्'

भाष्यप्रकाशः ।

भवती'त्यनेनोच्यते । भजनस्वरूपमित्यारम्भ, भगवद्वाक्याच्चेत्यन्तग्रन्थस्तु स्फुटार्थः । एतन्निगमनायाह अत एवेत्यादि । अत एवेति । स्वरूपस्य फलत्वादेय । 'अस्य भजन'मिति पाठे तु निरुपधिभजनमेव लक्ष्यम् । उभयथापि 'तद्वैता'नित्यादिभिः सिद्धो निर्णयस्तुल्यः । अतो निरुपेक्षभजनेपि मुक्तिरेव फलमिति निर्णयस्य कर्तुमशक्यत्वात् यत् सिद्धं तदाह तथाचेत्यादि । उक्तहेतुम्यामुभयोर्भक्तयोः साम्यमेव युक्तमिति पूर्वपक्षरूपे संशये श्रुतिसंगूढाभिप्रायं प्रकटयन् सूत्रं पठतीत्यर्थः । सूत्रं व्याकुर्वन्ति मुमुक्षोरित्यादि । रहस्यभजनकर्तृति । पाठान्तरे तु निरुपधिभजनकर्ता । तमेवेति । तादृशं भक्तम् । गूढाभिसन्धिं वा । अत्र उपपत्तेरेव कथनादिति । ननु पुरुषोत्तमे सायुज्येपि सूत्रोक्तस्य हेतोरुपपद्यमानत्वात् कथं रहस्यभजनकर्तुरेवाधिक्यस्य सिद्धिरित्यत आहुः यद्यपीत्यादि । ननु मास्तु प्रभोस्तदधीनत्वं सायुज्ये, तथापि स्वरूपानन्दापेक्षया भजनानन्दस्याधिक्ये किं मानम्, अत आहुः भजनानन्दस्येत्यादि । अत्र प्रथमवार्क्यं पञ्चमस्कन्धपद्याध्याये श्रीशुकैः परीक्षितं प्रत्युक्तम् । 'राजन् पतिर्गुरुयं भवतां यदनां दैवं प्रियः कुलपतिः कच किङ्करो यः । अस्त्वेवमङ्ग भगवान् भजतां मुकुन्दो मुक्तिं ददाति कर्हिचित् स न भक्तियोग'मिति । अत्र मुक्तिदातुरप्यदेयत्वेन भक्तेराधिक्ये सिद्धे तदानन्दस्या-
रक्षिम् ।

एतन्निगमनायेति । तस्मात्तथेति निगमनं न्यायशास्त्रे । भाष्ये । रहस्येति । तत्प्राप्तिसाधनं लक्ष्यम्, 'तदिहामुत्रे'त्यादिलक्षणम् । लक्ष्यं निरुपधि बोध्यम् । प्रकृते । मुक्तिरेवेति । एवकारः स्वरूपस्य व्यवच्छेदकः । उक्तंति । श्रौतत्वभगवत्सम्बन्धित्वाम्यां हेतुम्यां उभयोर्मुक्तिभगवत्स्वरूपार्थं भजतोः । इति पूर्वपक्षेति । मुक्तिसाधनत्वेन भजन् गरीयानुत स्वरूपस्यैव स्वतन्त्रपुरुषार्थत्वमनुभवन् भजन् गरीयानिति संशये उक्तहेतुम्यामित्यादिपूर्वपक्षे रूपं यस्य तादृशे संशये । उक्तायां 'यो ध्यायति रसति भजति सोऽमृतो भवती'ति श्रुतौ तिष्ठतीति श्रुतिसं गूढं मुमुक्षोः सकाशात् रहस्यभजनकर्तृवोपपन्न इत्यमृतपदगूढं अभिप्रायम् । गूढाभिसन्धिरितिपाठे उक्ताभिप्रायवान् व्यासो भगवान् गूढोभिसन्धिर्यसेति षडुद्गीहः । सूत्रमिति । बुद्धिसत्वात्सूत्रमपठित्वा व्याकुर्वन्तीत्यर्थः । गूढाभिसन्धिरूपे माध्वीयार्थव्यतिरिक्ते । अत्र हेतुः अत्र इति । सूत्रेऽग्रे उपपत्तेः उपपन्नरूपतादृशभक्तधर्मस्य । यदि तल्लक्षणार्थो न सात्तदा तदुपलब्धिर्न स्यादित्येवमन्यथाज्ञानरूपायाः । ननु स्तादमृतपदगूढोभिप्रायः मुमुक्षोः सकाशाद्रहस्यभजनकर्तृव मुख्य इति उपपन्नरूपतादृशभक्तधर्मस्य तथापि तल्लक्षणार्थोपलब्धेरिति हेतुना कथं प्राप्तिरत उक्तं एवेति । अप्यर्थे आकृतौ शक्तेः तदाक्षेप्यन्त्येतेरुपपन्नरूपाया गौणार्थत्वात् । कथनात् तल्लक्षणार्थोपलब्धेरिति पदेन कथनात् । सायुज्य इति । उक्ततदीयत्वविलक्षणसायुज्ये । रहस्येति । तदीयस्य । तदानन्दस्येति । भजनानन्दस्य । ननु भजनेनानन्दो भजनानन्दः । अत्र

‘दीयमानं न गृह्णन्ति विना मत्सेवनं जनाः’ ‘नारायणपरा लोके’ इत्युपक्रम्य
‘स्वर्गापवर्गनरकेष्वपि तुल्यार्थदर्शिन’ इत्यादिवाक्यैरध्यवसीयते । अत एव सा-
मीप्यवाच्युपसर्ग उक्तः । तेन दासीत्वेन दासत्वेन लीलायां सुहृत्त्वेन प्रभुनिकटे
स्थितिरुक्ता भवति । नच महत्पदार्थस्वरूपाज्ञानादल्प एवानन्दे यथा सर्वाधिक्यं
मन्वानः पूर्वोक्तं न वाञ्छति, तथाप्रापीति वाच्यम् । दीयमानानामर्थानां स्वरूपा-
ज्ञानासम्भवात् । अनुभवविषयीक्रियमाणत्वस्यैवात्र दीयमानपदार्थत्वात् । तद-

भाष्यप्रकाशः ।

धिक्यम् । द्वितीयं तृतीयस्कन्धे कपिलवाक्यम् । तृतीयं षष्ठस्कन्धे सप्तदशाध्याये उमां प्रति
शियवाक्यम् । नन्वयमर्थः सूत्राशयगोचरत्वेन कथं ज्ञेय इत्यत आहुः अत एवेत्यादि ।
तथाच यद्येवमर्थोऽभिप्रेतो न स्यात्, तदा ‘वल्लक्षणार्थलब्धे’रित्येव सूत्रं वदेत् । भगवत्स्वरूप-
लाभसोभयत्रापि तुल्यत्वेनोपोपसर्गप्रयोजनाभावात् । अत उपलब्धिपदाज्ज्ञेय इत्यर्थः । चतुर्वि-
धमुक्त्यन्तर्गतत्वव्यावृत्त्यर्थं तादृशस्य सिद्धं स्वरूपमाहुः तेनेत्यादि । एतदेव भक्तेराधिक्यमूहा-
पोहेन ब्रूयन्ति नचेत्यादि । स्पष्टम् ।

इतोप्यत्युत्कटभक्तसूचनाय यक्षान्तरमाहुः अथवेत्यादि । स्पष्टम् । एवमत्र भक्तेः परमा

रश्मिः ।

साधनसाधनयोरेकीकृत्य निरूपणात्कथं सायुज्यापेक्षयाधिक्यम् । किञ्च, किं शक्यतावच्छेदकमिति
चेत् । सत्यम् । भजनेनेत्यत्र न करणे तृतीया, अपि तु ‘प्रकृत्यादिभ्य उपसंख्यान’मिति वार्तिकेनाभेदे
तृतीया । फलत्वेनाभेदः । ननु किं साधनं फलरूपमिति चेत् । न । एकादशे मुक्तिफलप्रतिपादकं सुयो-
धिण्यां फलात्मकं साधनमाहेति परस्परानुक्त्यनमित्यस्याभासेन तदुक्तसाधनानां फलत्वात् । तेन
साधनभूतभजनाभिज्ञानन्दपदस्य भजनानन्दस्य भजनानन्दत्वमपि शक्यतावच्छेदकम् । ‘साधनानाम-
सिद्धवदावृत्तिः कर्तव्ये’ति सुयोधिण्या फलदशायामपि साधनावृत्तेः । यादृशं साधनं तदुक्तं भजनानन्दत्वं
वा शक्यतावच्छेदकं भजनं तादृशानन्दे तात्पर्यग्राहकम् । लक्षणात् । उभयत्रेति । उपोपसर्गे
तदभावे च, सायुज्ये तदीयत्वे वा । ज्ञेय इति । तथाहि । उप समीपे लब्धिः तदीयत्वे । तस्य भेदघ-
टितत्वात् । सायुज्ये लब्धिः, नतूपलब्धिः, सायुज्येऽभेदादिति । चतुर्विधेति । सामीप्यस्य वक्ष्यमाण-
भाष्यातदीयत्वेन तदतिरिक्तस्य सालोक्यवाक्योक्तसालोक्यादिचतुष्टयरूपचतुर्विधेत्यर्थः । तादृशस्येति ।
तदीयत्वरूपमुक्तिं प्राप्तस्य । तेनेत्यादीति । शरीरादिकं चतुर्थपादे वक्तव्यम् । ऊहेति । ऊहस्तर्कः ।
वाच्यमित्यत्रोहवचनविवक्षणात् । अपोहः तर्कापोहनं समाधानम्, तयोः समाहारः तेनैकवचनम् ।
स्पष्टमिति । तादृशं महतां पदार्थस्वरूपमक्षरज्ञानं तस्यान्यत्र वैराग्यजनकस्याज्ञानात् अत्यानन्दे
भगवदीयसम्बन्धिनि सगुणे । उक्तदेति । तदीयत्वमुक्तिं गतस्य भेदोऽयमुत्कटभक्तस्तस्य सूचनाय ।
पूर्वोक्तमिति । पदार्थस्वरूपमज्ञातम् । तथाप्रापीति । दृष्टान्तवत् अत्र भजनानन्दाधिक्यप्रति-
पादकवाक्येषु । उत्कृष्टत्वेन सालोक्यादिसायुज्यान्तेषु ज्ञानाभाववतः सगुणे भजनानन्देऽल्पे आधि-
क्यज्ञानमिति भावः । वाच्यमिति । वचनमूहरूपं अपोहनम् । दीयमानानामिति । सालोक्या-
दीनाम् । उत्कृष्टत्वेन स्वरूपाज्ञानासंभवात् । दीयतेऽनुभवविषयीक्रियते तत् दीयमानमित्याश्रयवन्त
आहुः अनुभवेति । दीयमानेति । आकृतौ शक्तिपक्ष इति भावः । भाष्यीयत्वादेवकारः । नन्व-

ज्ञाने स्वर्गादित्रये तुल्यदर्शित्वासम्भवश्च । 'भुक्तिं ददाति कर्हिचित् स न भक्तियोग'मिति वाक्ये भक्तेराधिक्यं स्पष्टमेवोच्यते । तस्मान्न्यूनार्थजिघृक्षोः सकाशात् पूर्णार्थवान् महानिति युक्तमेवास्योपपन्नत्वम् । इममेवार्थं दृष्टान्तेनाह लोकवदिति । यथा स्वाधीनभर्तृका नायिका तदवस्थाननुगुणगृहवित्तादिकं दीयमानमपि नोररीकरोति, तथेत्यर्थः ।

अथवा । स भगवानेव लक्षणमसाधारणो धर्मो यस्य स तल्लक्षण उद्भूतभक्तिभावः स एव अर्थः स्वतन्त्रपुरुषार्थरूप इति । अग्रे पूर्ववत् । भगवत्प्राकट्यवानेव हि भक्तो भक्तत्वेन ज्ञायत इति तथा । एतेन ज्ञाप्यं हि ज्ञापकादधिकं भवति । एवं सति यज्ज्ञापकं परमकाष्ठापन्नं वस्तु पुरुषोत्तमस्वरूपं सर्वफलरूपं तन्महिम्नं कथं वक्तुं शक्यमिति सूच्यते ॥ ३० ॥

इति तृतीयाध्याये तृतीयपादेऽष्टममुपपन्नाधिकरणम् ॥ ८ ॥

भाष्यप्रकाशः ।

काष्ठा सूचिता । तेन फलभक्तां भुक्तिर्न सन्निपततीति मर्षादामक्तिफलभूतभुक्तिभाजोपि सकाशात् पुष्टिभक्तोऽधिक इति सिद्धम् । अत्र गोपालतापनीयोक्ते विषयवाक्ये भक्तिविषयतया पुरुषोत्तमस्वरूपस्य सिद्धत्वेन इयमावदातत्वं प्रतिपादितम् ।

रश्मिः ।

(सु)भवविषयीक्रियमाणत्वं न जातिरिति कथं तस्य पदार्थत्वमिति चेत् । न । विशेष्यौदासीन्येन धर्मावच्छिन्ने शक्तेः । कलशपदस्य कलशत्वे शक्तस्य कलशत्वधर्मवाचकत्वेऽप्याकृतौ शक्तेरनिवार्यत्वात् । व्यक्तेरभेदस्य जातिबाधकस्य सत्त्वात् । तदज्ञान इति । तुल्यत्वनिरूपकलौकिकसगुणसुखत्वेनापवर्गाज्ञाने । अपवर्गस्य सात्त्विकत्वात्सगुणत्वम् । उत्कृष्टत्वेनापवर्गज्ञाने । पूर्णार्थमिति । यथा 'पूर्णा भगवदीयास्ते शेषव्यासामिमास्ता' इत्युक्ताः पूर्णार्थवन्तः । 'अत इतरउपाय' इति सूत्रादेवकारः । अस्य सुसुक्ष्मोः सकाशाद्रहस्यमजनकर्तुः । तद्वयस्येति । भर्त्रवस्येत्यर्थः । एवं स्पष्टमित्यर्थः । स्पष्टमिति । यस्येत्येति । भक्तस्य । उद्भूतेति । भक्त इति वक्तव्ये भक्तत्वसोद्भूतभक्तिभावप्रभुक्तत्वाद्यपोजकस्य मुख्यत्वात्तदेवोपात्तम् । अग्न इति । दृष्टान्तादि । ज्ञाप्यमिति । अत्र भक्तो ज्ञाप्यः । सामान्ये नपुंसकम् । तन्महिम्नमिति । भक्तमहितम् । सूच्यत इति । सूत्रेण सूच्यते । एवं स्पष्टमित्यर्थः । काष्ठेति । तदीयत्वरूपा । फलभक्ताविति । 'भक्तिरहस्यमजन'मिति श्रुत्युक्तायां मनःकल्पनं मानसीसेवारूपं तनुवित्तजसेवाफलमिति फलभक्तित्वम् । नेति । 'फलभोगनैराशयेने'त्यत्र मुक्तिरूपफलस्य सत्त्वात् सन्निपततीत्यर्थः । यद्यपि तदीयत्वस्य सामीप्यमुक्तित्वम्, तथापि सामीप्ये दासत्वेन दासीत्वेन सुहृत्वेन सित्यभावान्न प्रायपाठपठितसामीप्यमुक्तित्वम् । तत्र सुहृत्वरूपमर्जयभावात् । वस्तुतस्तु प्रायपाठपठितसामीप्ये दासत्वदासीत्वे सोपाधिके, न तु निरुपाधिके । आत्मकामस्य नोपाधित्वम् । 'अकाम आसकाम आत्मकाम' इति श्रुतावकामत्वानन्तरमात्मकामत्वश्रावणात्सकलोपाधिनैराशयात् । विषयवाक्य इति । 'भक्तिरहस्यमजन'मित्यादिरूपे तदाक्षिप्त 'एतदत्र विचार्यत' इत्यादिभाष्योक्तेषु । भजतीत्युत्तया भजनविषयतयेत्यादिः । अक्षरस्य ज्ञानविषयत्वात् । इयामेति । पूर्वमानन्दमय-

भाष्यप्रकाशः

शंकराचार्यास्तु, 'गतेरर्थवत्त्व'मिति द्विद्वयमधिकरणमङ्गीकृत्य, क्वचित् पुण्यपापहान-
सन्निधौ देवयानः पन्था श्रूयते, क्वचिन्न । स किं सर्वत्र सन्निपतेन्न वेति संशये, उपायनवत्
सर्वत्रेति प्राप्तम् । तत्राह । गतेः देवयानस्य पथः, अर्थवत्त्वमुभयथा विभागेनेत्युक्त्वा क्वचिदर्थवती
गतिः, क्वचिन्नेति विभागस्वरूपं व्याचक्रुः । तन्मन्दम् । एकस्य प्रकारस्य गतिसार्थक्यं प्रत्यहेतुतया
सौत्रसौभयथापदस्य विरोधात् ।

भास्कराचार्यास्तु, उभयथेत्यस्य सुकृतनिवृत्त्या दुष्कृतनिवृत्त्या चेत्यर्थमाहुः । पूर्वव्या-
ख्यानादिदमेव समीचीनम् । सूत्रस्यपदसङ्गतेः ।

वाचस्पतिमिश्रास्तु, यदि पुण्यमपि निवर्तते, किमर्था तर्हि गतिरिति भास्कराचार्योक्तम्-
यतारणं सूत्रव्याख्यानं चान्याहुः । तेरनाशङ्कनीयमेवाशङ्कितम्, विद्याक्षिप्तायां हि गतौ केयमाशङ्क,
यदि क्षीणसुकृतः किमर्थमयं यातीति । न हीयं सुकृतनिवन्धना गतिः, अपि तु विद्या-
निवन्धनेति । तस्माद्भोक्तमेवोपवर्णनं साध्विति । तन्मन्दम् । विद्याक्षिप्ताया एव गतेरर्थवत्त्वस्य
सूत्रे प्रकारद्वयेन समर्थितत्वात् । तत्र प्रकाराकाङ्क्षायामर्थशब्दस्य पञ्चस्येषु निवृत्तेरप्युक्तत्वात्
तदभिप्रेत्य द्वेधा निवृत्त्यर्थवत्त्वव्याख्याने दोषाभावात् । तद्व्याख्येयवृद्धोक्तौ त्वर्थशब्दस्य प्रयोज-
नार्थताया निवृत्त्यर्थताया वा उपगमेऽप्युभयथेति पदासामञ्जसं दुर्वारमेव, अतो वृथायमाहम्बरः ।
किञ्च । मतद्वयेपि देहवियोगकाल एव द्विविधकर्मक्षयसाङ्गीकृतत्वात् ब्रह्मणश्च व्यापकत्वाद्भूति-
वैयर्थ्यं तु मतद्वयेपि नापैति ।

यत्पुनर्भास्कराचार्यैः पर्यङ्कस्थस्य ब्रह्मणः कार्यब्रह्मत्वमुपगतम् । तदपि मन्दम् । हेत्वद-
र्शनात् । नच साकारत्वमेव हेतुरिति वाच्यम् । तस्य कार्यासाधारणतायाः प्रागेव बहुधास्माभि-
निरस्तत्वेनाभिमानमात्रत्वात् । नच 'यजूदरः सामशिरा' इति श्लोकरूपया तत्स्वरूपसंग्राहकशु-
रश्मिः ।

निरूपणेन स्मृतविरुद्धधर्मौ निरूपितौ । तत्र श्रीनिकेतत्वेन लक्ष्मीसहस्रलीलाभिः सेव्यमान उक्ताः,
तस्य शृङ्गारसरूपत्वाच्छ्यामावदातत्वं भक्त्यर्थं सौत्रदृष्टान्तेन प्रतिपादितम् । आध्यानाय द्वितीयस्कन्धे
इदं रूपं द्रष्टव्यम् । अर्थवत्त्वं पुण्यपापहानवत्त्वम् । उभावयवौ यस्येत्युभयं तस्मात्प्रकारे यावत् ।
एतदाह चिभागेनेति । एकस्येति । क्वचिन्नेत्युक्तस्य । सूत्रव्याख्यानं पूर्वोक्तम् । अनाशङ्कनीय-
मिति । यदि पुण्यमपि निवर्तते, किमर्था तर्हि गतिरित्यनाशङ्कनीयम् । विद्याक्षिप्तेति । विद्याप्रेरिता-
याम् । आशङ्केति । पुण्यप्रेरितत्वाशङ्का । यातीतीति । आशङ्केति बोध्यम् । सुकृतेन निवन्धते
साध्यसाधनभावसम्बन्धेनेति सुकृतनिवन्धना । 'शङ्करव्याख्यानापेक्षयेदमेव समीचीन'मित्युक्तत्वा-
दपेक्षजत्वं विस्मृत्य 'पुण्यः पुण्येन भवती'ति श्रुत्या पुण्यरूपमगवत्प्राप्तिः पुण्येन भवतीत्याशयेनाहुः
विद्याक्षिप्ताया इति । सुकृतनिवन्धनाया व्यवच्छेदक एवकारः । अर्थवत्त्वस्येति । व्याख्यात-
मिदं पदम् । तत्र प्रकारेति । सुकृतदुष्कृतप्रकारद्वये । प्रकारः निवृत्तसुकृतो निवृत्तदुष्कृत इत्यत्र
निवृत्तत्वं निवृत्तिः । पञ्चस्त्विति । 'यथोऽभिप्रेयैरैवस्त्वित्युक्तेषु । अर्थवत्त्वस्येति । अर्थवत्त्वमर्थ एव
निवृत्तिरित्यर्थस्तद्व्याख्याने । दुर्वारमिति । एतदुपपादितं पूर्वम् । आहम्बरः समारम्भः । गतीति ।
व्यापकस्य प्राप्तत्वात्प्राप्त्यर्थकगतिवैयर्थ्यम् । नापैतीति । न आ अप एतीति छेदः । पर्यङ्कस्थस्येति ।
इयं प्रागुक्ता । पर्यङ्कविद्यायां कार्यब्रह्मप्राप्तिरित्यत्र तद्भाष्यम् । तस्येति । साकारत्वस्य । प्रागेवेति ।
सर्ववेदान्तप्रत्ययाधिकरण एव । न चेति । 'यजूदरः सामशिरा असावृद्धीतिव्ययः । स च ब्रह्मेति

भाष्यप्रकाशः ।

त्योक्तं वेदरूपत्वमेव हेतुरिति युक्तम् । तदा मनोमयत्वेन भगवद्भस्मरूपतयापि नित्यत्वानपायात् । नच द्वैतापत्तिः । तस्या अपि प्रागेवाभेदस्वरूपविचार एव निरस्तत्वात् । उपासकस्य लिङ्गशरीरवत्त्वं वेदात्मकस्थूलशरीरवत्त्वं च युक्तमिति बोध्यम् ।

रामानुजाचार्यास्तु, संपरायाधिकरणं पञ्चसूत्रमङ्गीकृत्य, तत्र देहपातसमय एव यावत्कर्मक्षयं सूत्रद्वयेन व्याख्याय, गतिद्वयं पूर्वपक्षत्वेन व्याकुर्वन्ति । गतेर्देवयानगतिश्रुतेः । उभयथा अर्थवत्त्वं सुकृतदुष्कृतयोरेकदेशस्य देहविधोगकाले हानिः शेषस्य पश्चादित्युभयथा कर्मक्षये सत्येवार्थवच्चम्, अन्यथा हि विरोधः । देहत्यागसमय एव सर्वकर्मक्षये सूक्ष्मदेहस्यापि नाशात् केवलस्य गमनं तु विरुध्येतेति । एतस्योचरमुपपन्नद्वये । उपपन्न एवोक्तान्तिकाले सर्वकर्मक्षयः । कथम् । तद्वक्षणाथोपलब्धेः । 'परं ज्योतिरुपसंपद्य खेन रूपेणाभिनिष्पद्यते, स तत्र पर्येति जज्ञन् क्रीडन् रममाण' इत्यादिषु क्षीणकर्मण आविर्भूतस्वरूपस्यापि देहसम्यन्धाख्य-स्यार्थस्योपलब्धेः । विद्या हि स्वयं सूक्ष्मशरीरस्थानारम्भिकापि सर्वकर्मणां निरवशेषक्षयेपि स्वफलभूतप्रज्ञप्राप्तिप्रदानाय देवयानेन पथा गमयितुं सूक्ष्मशरीरं स्थापयति, यथा लोके केनचित् तडागादिके कृते, तस्य पुंसो नाशोत्तरमप्यन्ये तडागादिकमक्षयिलं कृत्वा स्थापयन्ति, तद्वदित्येवं व्याकुर्वन्ति । अन्यापेक्षया इदमेवातिसुन्दरम् । अस्मन्मते तु यदेतन्न विचारितं तत् 'छन्दत' इति सूत्रे भगवद्विच्छायाः कारणत्वोक्त्या यादृश्येच्छया यो यादृगधिकारी तस्य तस्य-तदा तदा कर्मक्षयस्तथा तथा विद्येतेति न कुत्रापि कल्पना, न वा श्रुतिविरोध इत्यस्य निर्णयस्यार्थादेव सिद्धिरिति बोध्यम् ॥ ३० ॥ इत्यष्टममुपपन्नाधिकरणम् ॥ ८ ॥

रश्मिः ।

विज्ञेय ऋषिब्रह्मोभयोर्महा'निति श्लोकः । तदेति । पर्यङ्गस्यदशायासम् । नित्यत्वेति । वेदनित्यत्वानपायात् । प्रागेवेति । पादास्मि 'न वा प्रकरणभेदादि'ति सूत्रभाष्यादौ, 'सर्वाभेदादन्यत्रेमे' इति सूत्रभाष्ये च । तर्हि 'यजूदर' इत्यस्य का व्यवस्थेत्यत आहुः उपासकस्येति । श्यामावदातत्वमुक्तं स चाकाशशरीरः आकाशस्य 'भूतानां छिद्रदातृत्वं बहिरन्तरमेव चे'ति लक्षणा 'छिद्रा व्योम्नीव चेतना' इति चेतनच्छिद्रकाः उपासका भवन्ति, तत्रैकस्योपासकस्य । 'स एष जीवो विवरप्रसूति'रिति श्लोकार्थमाहुः लिङ्गशरीरेति । युक्तमिति । अत्रैवं प्रतिभाति । 'तस्माद्वा एतस्मादात्मन आकाशः संभूत' इत्यादि-श्रुत्याऽऽगिष्टकृतमृतव 'छिद्रा व्योम्नीव चेतना' इति श्याचार्यैकित्वाकाशरूपजीवाद्वायुः पञ्चधा प्राणात्मा वायोरग्निरौदर्यादिः । अमेराषः शरीरे दृश्यमानाः । तान्यः पृथिवी अस्मिरूपा । 'यत्कठिनं सा पृथिवी'ति श्रुतेः । तस्या ओपधयः केशाः तेभ्योऽञ्जं लिङ्गाः । तस्मात्पुरुषो यूका इति । पुरुषोऽन्तरसमय इति । सकलसाधारणं कर्मजन्यं युक्तम् । कारणे तथा दर्शनात् । नित्यलीलास्थानां तु शरीरे भक्तमनोरथेनात्मजन्ये, न तु कर्मजन्ये । श्रुतिरूपाणामिच्छा तु 'भद्रं कर्णेभिः शृणुयाम देवा' इति श्रुत्युक्तेन्द्रियैः शरीरेण चेति तदुभयविषयिणीति नित्यलीलात्मकत्तानां लिङ्गशरीरवत्त्वं वेदात्मकस्थूलशरीरवत्त्वं च युक्तमिति बोध्यमित्यर्थः । सूक्ष्मदेहस्येति । कर्मजन्यस्य । केवलस्येति । जीवस्य । 'स्वयमिति । कर्मपूर्वप्रज्ञादिता । 'तं विद्याकर्षणी समन्वारभेते पूर्वप्रज्ञा चे'ति बृहदारण्यकात् । तडागादिकमिति । केनचित्कृतमेव । श्रुतिविरोध इति । श्रुतीनां पुण्यपापसन्निधौ देवयानपथि श्रुतिः । 'पुण्यः पुण्येन भवती'ति श्रुतिः । 'यजूदर' इति श्रुतिः । 'परं ज्योतिरुपसम्पद्ये'ति श्रुतिः । एतासां विरोधः । सिद्धिरिति । असन्दिग्धत्वे पर्यवसानमिति भावः ॥ ३० ॥ इत्यष्टममुपपन्नाधिकरणम् ॥ ८ ॥

अनियमः सर्वासामविरोधः शब्दानुमानाभ्याम् ॥ ३१ ॥ (३-३-९)

अथर्वणोपनिषत्सु पठ्यते 'परब्रह्मैतत् यो धारयति रसति भजति ध्यायते प्रेमति शृणोति श्रावयत्युपदिशत्याचरति सोऽमृतो भवति सोऽमृतो भवती'ति । तत्र धारणादीनां समुदितानामेवास्मृतसाधकत्वम्, उत प्रत्येकमपीति भवति संशयः । अत्र धारणादिसाधनकलापमुक्त्वा फलमुच्यत इति समुदितानामेव मुक्तिसाधकत्वम् । उपलक्षणं चैतत् । श्रवणादिनवविधभक्तीनामप्येवमेव तथात्वमिति पूर्वपक्षे, सिद्धान्तमाह अनियम इति । समुदितानामेव तेषां फलसाधकत्वमिति नियमो नास्तीत्यर्थः । अत्रोपपत्तिमाह सर्वासामविरोध इति । 'चिन्तयञ्चेतसा कृष्णं मुक्तो भवति संसृते'रिति श्रुत्या चिन्तनमात्रस्य तथात्व-

भाष्यप्रकाशः ।

अनियमः सर्वासामविरोधः शब्दानुमानाभ्याम् ॥ ३१ ॥ एवं पुष्टिभक्तेः फलरूपत्वं तादृशभक्तस्य स्वरूपं च निरूप्य ततो न्यूनाया अपि मर्यादाभक्तैर्ज्ञानमार्गादुत्कर्षं विषयोत्कर्षात् बोधयितुं मर्यादाभक्तिसाध्यायां मुक्तौ सर्वा भक्तयः सन्निपतन्ति, किं वा प्रत्येकमेवेतरनिरपेक्षाः मुक्तिं साधयन्तीति विचारयितुमधिकरणमारभत इत्याशयेन विषयादिक-माहुः । अथर्वणेत्यादि । अत्र सर्वाङ्गे मनोधारणं करोतीति धारयतिपदार्थः । रसति कीर्तयति जपतीत्यर्थः । भजति शरीरादिना सेवते । ध्यायते एकाङ्गं लीलां वा चिन्तयति । प्रेमति युधिष्ठिरादिवत् स्निहति । शृणोति श्रावयतीति प्रकटार्थम् । उपदिशति मन्त्रद्वारा बोधयति । आचरति भगवद्धर्मानिति शेषः । एवमत्र नवोक्ताः । अयं च शास्त्रान्तरीयः पाठः । प्रसिद्धपाठे तु 'ध्यायति रसति भजती'ति त्रयमेवोच्यते, तदाप्युपलक्षणविधया अन्या अन्यत्रोक्ता अपि समायान्ति । संशयपूर्वपक्षौ स्पष्टौ । सिद्धान्तं वक्तुं सूत्रं व्याकुर्वन्ति समुदितानामित्यादि । अत्रेति । अनियमे ।

रश्मिः ।

अनियमः सर्वासामविरोधः शब्दानुमानाभ्याम् ॥ ३१ ॥ फलभक्तौ मुक्तिनैर-पेक्ष्यमुक्तम्, तदग्रे मुक्तिविचारं विरुणद्दीत्यालोच्याहुः एवं पुष्टीति । गतिसूत्रे उक्तायाः उपपन्नसूत्रे फलरूपत्वम् । स्वरूपं दासदासीसुहृदृष्टम् । मर्यादेति । गतिसूत्रोक्ता या मर्यादाभक्तिस्तत्साध्यायाम् । इतरिति । स्वेतरभक्तिनिरपेक्षाः एकैकेत्यर्थः । धारयतीति । धारणां करोतीत्यर्थः । कीर्तयतीति । 'रस शब्द' इति धातुपाठात् । मानसं कीर्तनमित्याहुः जपतीति । 'जप मानसे' । सेवत इति । 'भज सेवायाम्' । एकाङ्गमिति । ध्यायतीत्यस्य ध्यानं करोतीत्यर्थाद्ज्ञानस्वरूपमुक्तम्, 'वैकुण्ठलीला-धिष्ठान'मिति तृतीयस्कन्धादाहुः लीलां वेति । 'ध्यै चिन्ताया'मिति धातुपाठादाहुः चिन्तयतीति । भगवदिति । मध्यमाधिकारे भगवद्धर्माचरणम् । अन्या इति । भक्तयः । अन्यत्रेति । श्रुत्यन्तरेषु । संशयेति । पूर्वपक्षस्तु अत्रेत्यादि । तथात्वं फलसाधकत्वम् । एवमेवेति । धारणादिकलापवदेव समुदितानां तथात्वं फलसाधकत्वम् । एवाहेति । केचलेति भावविशेषणादेवकारः । तथाच पुष्टि-

मुच्यते । 'पञ्चपदीं जप'त्रित्याशुक्त्वा 'ब्रह्म सम्पद्यते ब्रह्म सम्पद्यत' इति श्रुत्या कीर्तनमात्रस्य तथात्वमुच्यते । तथाच प्रत्येकपक्ष एव सर्वासां श्रुतीनामविरोधः स्यात् । एवं सति 'परब्रह्मैतत् यो धारयती'त्यादिषु 'सोऽमृतो भवती'ति पदं प्रत्येकं सम्पद्यत इति ज्ञेयम् ।

ननु यथा दण्डादीनां प्रत्येकं घटहेतुत्वोक्तावपि नैकस्यैव तज्जनकत्वम्, एवमत्राप्येकैकस्य चिन्तनादेस्तथात्वोक्तावपि फलसाधकत्वं समुदितानामेव तेयामिति चेत् । मैवम् । योऽर्थो यत्प्रमाणैकसमधिगम्यः, स तेन प्रमाणेन यथा सिध्यति, तथा मन्तव्यः । दण्डादेस्तथात्वं प्रत्यक्षेण गृह्यत इति तत्र तथास्तु, प्रकृते तु तेषां तथात्वमलौकिकशब्दैकसमधिगम्यम् । श्रुतिस्तूक्तैव । नचोक्तन्यायः श्रुतिष्वपि तात्पर्यनिर्णायको भवतीति वाच्यम् । अलौकिकेऽर्थे लौकिकस्यासामर्थात् । अन्यथा ब्रह्मणा मनसैव प्रजाजनने निषेकादिकमपि कल्प्येत । स्मृतिरपि 'केवलेन हि भावेन गोप्यो गावः खगा मृगाः । यैऽन्ये मृदधियो नागाः सिद्धा मामीयुरञ्जसा ।' 'एतावान् सांख्ययोगाभ्या'मित्युपक्रम्य, 'अन्ते नारायणस्मृति'रित्यादिरूपैवमेवाह । इममेवार्थं हृदि कृत्वाह सूत्रकारः शब्दानुमानाभ्यामिति । श्रुतिस्मृतिभ्यामित्यर्थः । ते चोक्ते ।

एतेन सूत्रकारस्यान्योऽप्यनुशयोऽस्तीति भाति । यत्रोक्तसाधनस्तोमसम्पत्तिरेकस्मिन् भक्तेऽस्ति, तत्रैकेनैव मुक्ताच्चितरसाधनत्वबोधकश्रुतिविरोधाच्चव्रणकीर्तनस्मरणानां मुक्त्यव्यवहितपूर्वक्षणे युगपदपि सम्भवादन्वयासिद्धिसम्भवे विनिगमकाभावादेकेनैव मुक्तिरिति न नियमः । अतः प्रत्येकसाधकत्वबोधिकानां

भाष्यप्रकाशः ।

किञ्चिदाशङ्क्य परिहरन्ति नन्वित्यादि । एवमेवाहेत्यन्तम् । एवमेवाहेति । प्रत्येकपक्षमेवाह । एवं प्रत्येकपक्षं निर्णाय यत्रासां समुदायस्तत्र कस्य कारणतेत्याकाङ्क्षायां ताम्रव्येतेन पूरयतीत्याहुः एतेनेत्यादि । एतेनेति । अनियम इत्यादिकथनेन । तमेवानुशयं व्युत्पादयन्ति यत्रोक्तेत्यादि । युगपदपि सम्भवादित्ययं अन्यथासिद्धिसम्भवे हेतुः । विनिगमकाभावादिति । त्रयाणां मध्ये कस्यान्यथासिद्धिरित्यत्र विनिगमकाभावात् । अत इति । अनियमात् । ननु प्रत्येकपक्षे भक्तिकारणत्वश्रुतीनां मियोविरोधाद्भक्तीनां न प्रत्येकं कारणत्वम्, तथा समुदितानामपि कारणत्वं मास्तु, ज्ञान एव तदुपक्षयस्य चतुः शक्यत्वात्, श्रुतीनां चोपचारेण नेतुं शक्यत्वादित्येवं तर्ह्येत्यादिना आशङ्क्य, तत्र भक्तीनां मुख्यकारणत्वे रक्षितः ।

भावेन मर्यादाभावेकैवल्यवदत्रापि प्रत्येकं कैवल्यमित्यर्थः । तामिति । आकाङ्क्षाम् । अनियम इत्यादीति । आदिना पदद्वयम् । अन्यथासिद्धीति । अव्रणजन्यमुक्तिं प्रति कारणतां ज्ञात्वैव समुदितजन्यमुक्तिं प्रति कारण(ण)ताज्ञानादन्यथासिद्धिः । त्रयाणामिति । एकमुक्तिकारणानाम् । मिथ इति वृषारणिमणिन्यायोऽत्र न, किन्तु 'विरोधे विकल्प' इति मनुस्मृतिरपि न, किन्तु मुक्तीच्छुभिः तदर्थं क मक्तिरिति विरोधो भक्तिप्रदानवस्थानलक्षणस्तस्मात् । न प्रतीति । सुन्दोपसुन्दन्यायेनाभावात् ज्ञान एवेति । 'भक्त्या विमुच्यते'त्यत्र भक्त्येति कारणतृतीयानिर्वाहाय तथा । 'भक्त्या जानाति चाव्यय'मिति श्रुतेरेवकारः । हेतुतृतीयाज्ञानं फलत्मकमिति श्रुतिविरोधमाशङ्क्यः श्रुतीनामिति । उप

सर्वासां श्रुतीनां मिथोऽविरोधः । तर्ह्येकत्र तथात्वे सर्वत्रैव तथास्त्वित्याशङ्क्य तत्र बाधकमाह शब्दानुमानाभ्यामिति । पूर्ववत् । तत्र प्रत्येकमपि मुक्तिहेतुत्वमुच्यत इति न तथेत्यर्थः । यत्र प्रत्येकमपि तथात्वम्, तत्र किमु वक्तव्यं समुदितानां तथात्व इति भावः । तेन श्लिष्टः प्रयोगोऽयमिति ज्ञेयम् ॥ ३१ ॥

इति तृतीयाध्याये तृतीयपादे नवममनियमाधिकरणम् ॥ ९ ॥

यावदधिकारमवस्थितिराधिकारिकाणाम् ॥ ३२ ॥ (३-३-१०)

पूर्वं मुमुक्षुभिर्मुक्तिसाधनत्वेन क्रियमाणानां भगवद्धर्माणां मुक्तिसाधनप्रकारो विचारितः, अधुना तु भगवान् स्वविचारितकार्यं लौकिकैश्वर्याद्यशक्यं ज्ञात्वा, स्वैश्वर्यादिकं दत्त्वा, येन जीवेन तत् कारयति, स जीवस्तेष्वर्थैर्मुक्तो भवति, न वेति विचार्यते ।

भाष्यप्रकाशः ।

बाधकमाहेत्यर्थः । तत्रेति । श्रुतौ स्मृतौ च । तथाच श्रुतेरुपचारसहिष्णुत्वेपि स्मृतौ 'केवलेन हि भाषेने'ति केवलपदान्नोपचारसहिष्णुत्वम्, अतस्तदुपबृंहितश्रुतावपि यथाश्रुतमेवादरणीयमित्यर्थः । ननु तर्हि पूर्वं विकल्पितस्य दोषस्य कथं परिहार इत्यत आहुः यत्र प्रत्येकमित्यादि । तथाच तादृशस्थले सर्वासां भक्तीनां सन्निपातात् फलश्रव्यं बोध्यमित्यर्थः । श्लिष्ट इति । 'अनियम' इत्यनेन एकमेव कर्तव्यम्, न द्वयं त्रयमित्यस्याप्यनियमस्य संग्रहाच्चानार्थसंश्रय इत्यर्थः । अत्र भगवदभिज्ञानद्वारा मुक्तिजनिकानां भक्तीनां विचारेण तामिज्ञेयस्य भगवतो निर्मलत्वबोधकं विरजमिति विशेषणं प्रतिपादितं बोध्यम् ।

अन्ये तु अचिरादिगतिः सर्वासु विद्यासु, उत यत्र श्रूयते तत्रेति संशये, सर्वत्रेति सिद्धान्तयन्ति । असिन् सिद्धान्ते तु यत्रातिकृपा, तत्र सद्योमुक्तिः । इतरत्र त्वचिरादिगतिरिति विशेषो गतिद्वन्नादेव सिध्यतीति बोध्यम् ॥ ३१ ॥ इति नवममनियमाधिकरणम् ॥ ९ ॥

यावदधिकारमवस्थितिराधिकारिकाणाम् ॥ ३२ ॥ पूर्वाधिकरणसङ्गतिं वदन्तोऽधिकरणप्रयोजनमाहुः पूर्वमित्यादि । मुक्तो भवति, न वेति । सायुज्यं प्राप्नोति, न वा । तथाच यदि तैः प्राप्नोति, तदा भक्तित्वम्, न मुक्तिजनकतावच्छेदकम् । तेषु भक्तित्वाभावात् रश्मिः ।

चारेणेति । हेतुतृतीयायाः करणे उपचारः फलालम्बकज्ञानस्य साधनज्ञान उपचारः तेन । पूर्वमिति । भाष्येऽन्यानुशयपक्षे विकल्पितस्य समुदिताभिर्मुक्तिः श्रुतीनां मिथो विरोध इत्येकैकस्या मुक्तिर्वेति विकल्पितप्रायस्य दोषस्य साधनाज्ञानस्य संशयग्रन्थोक्तस्य वा साधनाज्ञानस्य । यत्र प्रत्येकमित्यादीति । तथात्वमिति । तृणारणिमणिन्यायेन मुक्तिसाधकत्वम् । भाव इति । कैमुतिकन्याये भावः । एकमेवेति । भजनम् । संग्रहात् सूचनात् । अनियमादिपदद्वये नानार्थसंश्रय इत्यर्थः । 'भक्त्या माममी'तिवाक्यादाहुः अत्रेति । विरजमिति । 'प्रवर्तते यत्र रजस्तम' इति द्वितीयस्कन्धनवमाध्यायवाक्यान्निर्मलपदसामानाधिकरण्यम् । विशेषणमिति । एकमित्यस्य विशेषणम् । 'अद्राक्षमेकमासीन'मिति तृतीयस्कन्धवाक्ये । अस्मिन्निति । प्रत्यक्षेऽस्मत्सिद्धान्ते । गतिसूत्रादिति । भक्तिमार्गस्य भगवद्दशीकारकत्वाद्भक्तेच्छया यत्रातिकृपारूपलीला, तत्र सद्योमुक्तिरित्यादि सिध्यतीत्यर्थः ॥ ३१ ॥ इति नवममनियमाधिकरणम् ॥ ९ ॥

यावदधिकारमवस्थितिराधिकारिकाणाम् ॥ ३२ ॥ न मुक्तीति । किंतु भगवद्धर्मत्वं

तत्र जीवकृतभगवद्विषयकधर्माणां यत्र तत्साधकत्वम्, तत्र भगवद्दीयानां धर्माणां तत्साधकत्वं सुतरामेव । तेषां स्वकृत्यसाध्यत्वेनाविधेयत्वात्तत्साधनेष्वप्रवेशोपीति सन्देहे निर्णयमाह यावदित्यादि ।

यस्मिन् जीवे यत्कार्यसाधनार्थमधिकारो भगवता दत्तः, तत्कार्यसाधनक्षमास्तस्मिन् ये स्वधर्मा भगवता स्थापिताः, त आधिकारिका इत्युच्यन्ते । तत्कार्यसम्पत्तिरेव तदधिकारप्रयोजनमिति तावदेव तेषां तस्मिन् स्थितिरित्यर्थः । एवं सति तत्सम्पत्तौ सोऽपि निवर्तत इति तत्सम्बन्धिनो धर्मा अपि निवर्तन्त इति मुक्तिपर्यन्तं न तेषां व्यापारसम्भवः । भगवता तथैव विचारितत्वात् ।

भाष्यप्रकाशः ।

यदि न प्राप्नोति, तदा भगवद्धर्मत्वमपि न तथा । अत्राद्ये पूर्वोक्तश्रुतिस्मृतिविरोधः, द्वितीये भगवद्धर्माणां मुक्तिप्रतिषन्धकत्वप्रसङ्ग इत्यतो विचार्यत इत्यर्थः । एवञ्च ते भगवद्धर्मा विषयः । मुक्तिहेत्वो न वेति संशयः । ते च 'यदादित्यगतं तेज' इत्यादिवाक्योक्ताः प्रवर्तनसंवाद इन्द्रेण स्वसिक्ततास्तादृशा अन्यत्रापि द्वेयाः ।

पूर्वपक्षमाहुः तत्रेत्यादि । अत्र द्वौ पूर्वपक्षौ । तत्र भगवान् यदा स्वकार्यकर्तृत्वेन अङ्गीकरोति, तदा तान् धर्मान् ददातीति वरणहेतुकत्वाच्चैरपि मुक्तिरित्येकः सुतरामित्यन्तेनोक्तः । तादर्थ्येन विहितत्वाभावाच्चेत्यपरः अप्रवेशोपीत्यन्तेनोक्तः । एवं सत्युभयत्रापि मुक्तिसद्भावात् सन्देह एव पर्यवस्यतीत्यतः सन्देहे निर्णयमाहेत्युक्तम् ।

सिद्धान्तं वक्तुं सूत्रं व्याकुर्वन्ति यस्मिन्नित्यादि । भवत्वेवम्, तथाप्युक्तसन्देहस्य कथं निवृत्तिरित्यतस्तदर्थं सूत्रतात्पर्यं स्फुटीकुर्वन्ति एवं सतीत्यादि । कार्यसम्पादनाय भगवता दत्तानां धर्माणां यावत्कार्यमवस्थाने सति कार्यसम्पत्तावधिकारोपि निवर्तत इति तन्निवृत्तौ ते धर्मा अपि निवर्तन्ते । 'लोकवत् लीले'ति न्यायात् । अतो निवृत्तत्वादेव न मुक्तिपर्यन्तं तेषां व्यापारसम्भवः । नच तन्निवृत्तौ न्यायमात्रमेव मानम्, अपि तु 'स्थानं पुरन्दरादृत्वा बलये दास्यतीश्वर' इत्यादीनि वाक्यान्पि । अतो भगवता तेषां कार्यार्थताया एव विचारितत्वाद्वरणहेतुकत्वेपि न तेषां मुक्तिहेतुत्वम् । अतो भक्त्यभावे तेषां प्रकृतौ लयः । यदि तेऽधिकारिणो भक्ताः, तदाधिरक्षिणः ।

मुक्तिजनकतावच्छेदकम् । न तथेति । मुक्तिजनकतावच्छेदकम् । आद्य इति । प्राप्तिपक्षे । द्वितीय इति । अप्राप्तिपक्षे । स्वसिन्निति । 'मायुषाखे'ति । अन्यत्रापीति । भगवान् शेषः भगवान् व्यासः भगवानग्निः भगवान्मातुः इत्यत्रापि । अङ्गीकरोतीति । 'यमेवैष वृणुत' इति श्रुतेः । ददातीति । 'तस्यैव आत्मा विवृणुते तनुं स्वा'मित्यत्र श्रुतावात्मनोप्यात्मा स्वां तनुं विवृणुते घृतभक्तात्मानं स्वां तनुं खतनुत्वेन प्रकाशयति । विशेषेणाङ्गीकुरुत इति वार्यः । 'आचार्यचैत्यवपुषा स्वर्गतिं ध्यनक्ती'ति वाक्यात् । विहितत्वेति । भगवद्धर्माणां तथा । लोकवदिति । यथा लोके पाठको भक्तिवशाद्भगवद्गुणवान् तदा न स पाठकः, पाठकत्वस्य गतत्वात्, किंतु भक्त इत्युच्यते । भगवद्भावाद्युक्तौ तु पाठक इत्युच्यते तद्वत् । भगवतेति भाष्यं विवरीतुमाहुः नच तदिति । विवृण्वन्ति स्म भगवतेति । तेषामिति । भगवद्धर्माणां कार्यं भगवति व्यासे वेदशास्त्रविभागः, आचार्येषु मार्गप्रकटनम् । तदर्थतायाः । तावत्कार्यदर्शनादेवकारः । वरणहेतुकत्वं भगवद्धर्मेषु । प्रकाशत्रयन्यायेन धर्माणां प्रमेयवत्प्रकाशत्वाद्वाहुः नैतेपामिति । प्रमाणाभावादिति भावः । प्रकृताविति ।

मुक्तिस्तु भक्त्यैवेति भावः । यच्च 'ब्रह्मणा सह ते सर्वे सम्प्राप्ते प्रतिसञ्चरे ।
परस्यान्ते कृतात्मानः प्रविशन्ति परं पद'मिति वाक्यम्, तत्त्वाकल्पान्तं येषा-
मधिकारः सप्तर्षिप्रभृतीनां तद्विषयकमिति ज्ञेयम् । अन्यथा भगवद्दत्ताधिकार-
सामर्थ्यस्य भरतस्य स्वाधिकारसमाप्ती मुक्तिं न वदेत् । 'कृतात्मानः' इति

भाष्यप्रकाशः ।

कारसमाप्त्यनन्तरं भक्तिः फलोन्मुखीभवतीति न भक्तित्वस्य मुक्तिजनकतावच्छेदकत्वहानिरिति
मुक्तिस्तु भक्त्यैवेति भाव इत्यर्थः । ननु यद्याधिकारिकाणां न मुक्तिपर्यन्तो व्यापारः, तर्हि 'ब्रह्मणा
सह ते सर्वे' इति वाक्ये अधिकारान्ते मुक्तिकथनं विरुद्धं स्यादित्यत आहुः यच्चेत्यादि । तथाच
तद्वक्तृस्तदानीमेव फलोन्मुख्यस्य भगवता विचारितत्वाच्चापि तथैव तन्मुक्तिः, न त्वाधिकारि-
कैर्गुणैरित्यदोषः । अत्र गमकमाहुः अन्यथेत्यादि । तथाच यद्याधिकारिकैरेव गुणैर्मुक्तिः स्यात्,
तदा 'स भुक्तमोगां त्यक्त्वेमां निर्गतस्तपसा हरिम् । उपासीनस्तत्पदवीं लेभे वै जन्मभिक्षि-
भि'रिति तादृशोपासनया तथा मुक्तिं न वदेत् । अत एतदनुरोधेन पूर्वोक्तवाक्येपि साधनान्तरेणैव
मुक्तिर्बोध्येत्यर्थः । तत्रापि गमकमाहुः कृतेत्यादि । तथाचात्रापि तथेत्यर्थः । एतेन प्रशान्ता-
रुणलोचनत्वं विचारितम् । प्रशान्तं ज्ञानम्, अरुणं क्रिया, रजोरूपत्वात् । तदुभयविचारात्मकं
लोचनम् । तेषु तेष्वधिकारिषु ज्ञानक्रिययोः कार्यार्थं प्रदानादिति बोध्यम् ।

अन्ये त्वत्र अपान्तरतमवशिष्टप्रभृतीनां पूर्णज्ञानवतां दृष्टपरतत्त्वानामपि व्यासमैत्रावरुणा-
दिरूपजन्मान्तरदर्शनाद्विद्याया न मुक्तिहेतुत्वमित्याशङ्क्य, तन्निरासायाधिकारस्य प्रतिबन्धकत्वा-
त्तत्समाप्तां पूर्वया विद्ययैव मुक्तिमाहुः ।

रश्मिः ।

नात्र भगवद्धर्मेषु तेषां लय उक्तः । प्रकृतेः स्वरूपात्मिकायाः प्रणवत्वेन नवीनभावजनकत्वात्तत्र लयेपि
भगवद्धर्मत्वाभावप्रसङ्गाभावात् । 'श्रुद्धार्थसरूपशृ'मिति द्वादशस्कन्धात् । उक्कारस्य शब्दत्वात् ।
यच्चेत्यादीति । सप्तर्षीति । प्रभृतिशब्देन चतुर्दशमन्वन्तराणि दिवाभिमानिदेवता(नि) च ग्राह्याणि ।
तदानीमिति । अधिकारसमाप्तिकाल एव । पूर्वोक्तेति । 'ब्रह्मणा सह ते सर्वे' इति वाक्ये 'स
भुक्तमोगा'मित्यस्मिन्वाक्ये वा साधनान्तरेण भक्त्या । उपासनेन वा । तथेति । साधनान्तरेणैव
व्यापियैकुण्ठे प्रवेश उच्यते, नत्वाधिकारिकगुणैरित्यर्थः । प्रशान्तेति । सूत्रेऽधिकारशब्दात्साधनाध्याये
साधनानां पादे भगवद्धर्माणां विचारादधिकार उत्तमोत्तमः साधनं भक्त्यादिरध्यायार्थः भगवद्धर्मा
आनन्दमयादेः तत्र 'आनन्दादयः प्रधानस्यो'क्ताः अन्येऽधिकारशब्दात्तृतीयस्कन्धीयाधिकारप्रकरणस्मर-
णात् 'आध्यानाये'ति सूत्रस्मारितध्यानादिविषयाणां तृतीयस्कन्धादाहुः प्रशान्तेति । तेन पूर्वोक्तोत्तरं च
तृतीयवाक्योक्तधर्माणामान्यत्रिकाणां भगवत्परत्वविचार इति पादार्थस्य नाव्याप्तिः । तृतीयवाक्यानि तु
'अद्राक्षमेकमासीनं विचिन्वन् दयितं पतिम् । श्रीनिकेतं सैरखत्यां कृतकेतमकेतनम् । दैयामावदातं
विरंजं प्रशान्तारुणलोचनम्' इति पङ्क्तिपणानि विचारितानि । पष्टी कला च । अन्यास्तत्रतत्र
वक्ष्यन्ते । तेषु तेष्विति । भगवद्भासाचार्यादिषु ज्ञानकार्यार्थं प्रदानं ज्ञानस्य । एवं क्रियावतारेषु
क्रियाकार्यं प्रथममुद्योधिण्यां स्पष्टम् । अपान्तरतमेति वेदाचार्यनाम । स व्यासो जातः ।
मैत्रावरुणो वशिष्ठपितरौ । आदिना मनसो नारदः । व्यासमैत्रावरुणादिभ्यो रूप्यते व्यवहियते तादृशं

पदात्तेषामपि भगवति कृतान्तःकरणानामेव परस्य भगवतः परपदे व्यापिवैकुण्ठे प्रवेशो उच्यते, न त्वाधिकारिकगुणैः ॥ ३२ ॥

इति तृतीयाध्याये तृतीयपादे दशममाधिकारिकाधिकरणम् ॥ १० ॥
अक्षरधियां त्ववरोधः सामान्यतद्भावाभ्यामौपसदवत्तदुक्तम् ॥ ३३ ॥ (३-३-११)

ननूक्तार्थवर्णोपनिषद्वाक्यैर्भगवद्दर्माणां मुक्तिसाधनत्वमुच्यते, श्रुत्यन्तरेषु 'तमेव विदित्वातिमृत्युमेति नान्यः पन्था विद्यतेऽयनाय', 'ज्ञानादेव तु कैवल्यम्' 'नरति शोकमात्मवित्' 'ब्रह्म वेद ब्रह्मैव भवती'त्यादिषु ज्ञानस्यैव मुक्तिसाधनत्वमुच्यते, श्रुतित्वाविशेषादुभयोस्तथात्वे कारणवैजात्ये कार्यवैजात्यस्यावश्यक-

माप्यप्रकाशः ।

सिद्धान्ते तु तादृशाधिकारस्य भगवद्भूतत्वाच्चादृशाज्ञापरीपालनस्याप्रमत्तत्वेन प्रकरणे तदाद्भगवत् एव कृतात्मत्वम्, ततो मुक्तिः, न तु तया विद्ययेति विशेषः । उचितं चेत् । 'मोक्षमिच्छेन्नार्दना'दिति वाक्याद्भगवतो मोक्षदातृत्वादिति । नच विद्ययेति युक्तम् । तस्याः सात्त्विकीत्वेन स्वप्नप्रसङ्गोपन्यायादविद्ययोपमर्दस्यापि सम्भवादिति । एवमेव ज्ञानपक्षेपि हेयम् । तेनात्र भक्ताधिकारिणां मुक्तिरन्यथा प्रकृतौ लघः ।

पुनः सृष्टौ तथैश्वर्यं कर्मिणां पुनरागतिः ॥ १ ॥ इति सर्वोपि विषयः सूचितो हेयः ॥ ३२ ॥ इति दशममाधिकारिकाधिकरणम् ॥ १० ॥

अक्षरधियां त्ववरोधः सामान्यतद्भावाभ्यामौपसदवत्तदुक्तम् ॥ ३३ ॥ पूर्वाधिकरणे प्राप्तज्ञकविचारेणापि भक्तेरेव मुक्तिकारणत्वे दृढीकृते तदर्थं भगवद्भक्तिरेवावश्यं कार्येति सिध्यति । तथा सति श्रुत्यन्तरे अक्षरज्ञानस्यापि मुक्तिकारणत्वभ्रावणात् तस्य वा गतिरित्याकाङ्क्षायां तत्रकारं विचारयितुमधिकरणमारभत इत्याशयेन विषयसंशयौ पूर्वपक्षबुद्धावेव निक्षिप्य सूत्रमवतारयन्ति नन्वित्यादि । भगवद्दर्माणामिति । भगवद्विषयाणां श्रवणादीनाम् । अत्र उच्यते इत्यन्तेन विषयसंशयतद्गीजान्युक्तानि । श्रुतित्वेत्यादिना पूर्वं पक्ष उच्यते । तयार्थं वैजात्यस्यावश्यकत्वात्, 'भूयश्चान्ते विश्वमायानिवृत्तिरिति श्वेताश्वतरश्रुत्या मुक्तेः' इति ।

ज्ज्ञानान्तरे तस्य दर्शनात् । कृतात्मत्वमिति । 'ब्रह्मणा सह' इति वाक्योक्तमनूदितम् । स्वप्नप्रसङ्गोऽप्येति । एतपोरूपमयोपमर्दकमात्रः । उपमर्दस्येति । विद्यया सः । ज्ञानपक्ष इति । अज्ञानेन ज्ञानोपमर्दस्य सम्भवात् । अन्यथा भक्त्यभावे । प्रकृतौ स्वरूपे । ज्ञानित्वात् । अन्येषां तु प्रकृतौ । ज्ञानिनां सृष्टौ ज्ञानित्वेनैश्वर्यम् । सर्वं इति । भक्तज्ञानिकर्मविषयः । यावदवस्थितराधिकारिकाणां व्याप्योऽर्थः । सूत्राणां विषयतोमुखत्वात्सर्वो विषयः सूचितः ॥ ३२ ॥ इति दशममाधिकारिकाधिकरणम् ॥ १० ॥

अक्षरधियां त्ववरोधः सामान्यतद्भावाभ्यामौपसदवत्तदुक्तम् ॥ ३३ ॥ भक्तेरेवेति । पादार्थत्वाद्भगवद्भूतत्वेन भक्त्युपादानमित्याशयेन भगवद्दर्माणामित्यस्यार्थोऽयम् । भगवान्भक्तिमक्तिर्मात्रं तिवाक्याद्भगवद्भूमौ भक्तिः । 'तस्य प्रियमेव शिर' इति श्रुतेः । उच्यते इतीति द्वितीयोच्यते इत्यन्तेन । पूर्वपक्षे विषयसंशयनिक्षेपपूर्वकं विषयसंशयतद्गीजानि वदन्त एव तावद्भाष्यं निवृण्वन्ति स्म तथाचेति । वैजात्यस्येति । आर्यवर्णोपनिषद्वाक्येषु श्रुत्यन्तरेषु मिलितेषु विषयेषु भक्ति

त्वान्मुक्तौ च तदसम्भवात् 'भक्त्या मामभिजानाती'ति वाक्याद्भक्तौ ज्ञानस्यापि सम्भवाज्ज्ञानेनैव मुक्तिरिति पूर्वपक्षे, ज्ञानसाधनत्वनिरूपकं श्रुतितात्पर्यं निरूपयन् पुरुषोत्तमप्राप्तेरेव मुक्तिपदवाच्यत्वात्तद्भजनस्यैव तत्प्रापकत्वमिति हृदि कृत्वाह अक्षरधियामित्यादि । तुशब्दः पूर्वपक्षनिरासे । वाजसनेयके श्रूयते

भाष्यप्रकाशः ।

सर्वमायानिष्ट्यात्मकत्वेन तस्यां वैजात्यासम्भवात्, ज्ञानकारणत्वबोधकधृतेः सावधारणत्वेन भक्तिकारणत्वबोधिकायां च तदभावेन 'भक्त्या माममी'ति गीतावाक्याद्भक्तौ ज्ञानस्य सम्भवात् 'गतेरर्थवत्त्व'मित्यतीताधिकरणे मर्यादामार्गे ज्ञानस्य मुक्तिसाधनताप्रतिपादनाच्च भक्तेः परम्परया कारणतामादाय भक्तिकारणतावाक्यानां समर्थनीयतया ज्ञानेनैव मुक्तिरिति पूर्वपक्षे, ज्ञानसाधनत्वनिरूपकश्रुतितात्पर्यं निरूपयन् उक्तं हृदि कृत्वा अक्षरज्ञानस्य तां प्रति स्वरूपयोग्यतां सम्पादकत्वेन कारणत्वमाहेत्यर्थः । स्रष्टुं व्याकुर्वन्ति तुशब्दः पूर्वत्यादि । पूर्वपक्षनिरास इति । पूर्वोक्तरीत्या सावधारणवाक्यसिद्धत्याज्ज्ञानेनैव मुक्तिरिति पूर्वपक्षनिरासे । तं ज्ञानकारणत्वनिरूपकश्रुतितात्पर्यनिरूपणमुखेनोपपादयन्ति वाजेत्यादि ।

अयमर्थः । अस्यूलादियाक्यस्योपसंहारे 'य एतद्विदित्वा प्रेति स ब्राह्मण' इत्यक्षरवैतुषेणत्वमुक्तम् । 'अथ परे'ति वाक्ये च परविद्याया अक्षरज्ञानजनकत्वमेवोक्तम् । तेन ज्ञानरूपे मार्गे इष्टप्राप्त्युपाये अस्यूलत्वादृश्यत्वादिगुणकं यदक्षरं तद्विषयकाण्येवं ज्ञानानीष्टप्रापकतया निरूप्यन्ते, न तु पुरुषोत्तमविषयकाणीति ज्ञानविषयविशेषणबलान्निधीयते । तत्फलविचारं च 'ब्रह्मविदांभोति पर'मिति श्रुतावक्षरब्रह्मविदोऽक्षरात् परस्य प्राप्तिः फलत्वेनोच्यते । नचाक्षरमेव पुरुषोत्तम इति वाच्यम् । परपदप्रयोगवैयर्थ्यापत्तेः । 'दिव्यो ह्यमूर्त' इति मन्त्रे 'अक्षरात् परतः पर' इत्येतस्यापि विरोधापत्तेः । नच तत्राक्षरपदेन प्रकृतिर्वा, जीवात्मा वा ब्राह्म इति युक्तम् । प्रकृतविरोधात् । जगत्कारणभूतस्य चेतनस्यैव तत्राक्षरत्वेन प्रकृतत्वात् । अतस्तत्र 'अव्यक्तोऽक्षर इत्युक्तस्तमाहुः रश्मिः ।

ज्ञानरूपसाधनवैजात्यस्य । ज्ञानं भक्तिर्वा साधनमिति संशयः । भक्तिज्ञानप्रतिपादकश्रुतिद्वयं संशयबीजम् । वैजात्येति । पूर्वपक्षत्वाद्वैजात्यासंभव उक्तः । अयं समर्थनीयतयेत्यस्य । भक्तौ ज्ञानस्येति । इदमपि पूर्वपक्षत्वात् । ज्ञानं तु फलात्मकम् । परम्परयेति । फलात्मकज्ञानद्वारा । तामिति । भक्तिं प्रति । ज्ञानेनैवेति । एवकारो भक्तिव्यवच्छेदकः । तमिति । पूर्वपक्षम् । ज्ञानविषयेति । विशेषणमस्यूलत्वादृश्यत्वादिगुणकत्वम् । ब्रह्मविदिति भाष्यं विवृण्वन्ति स्म तत्फलमेति । भाष्यमुपवृंहणपरमिति मत्वोपवृंहं वैकुण्ठाहुः नचेत्यादि । सगुणगुणानां विशेषदर्शनेनोत्तरमभावात्तर्कः । वाच्यमित्यस्य तर्कितव्यमित्यर्थात् । परपदेति । परिणामाद्वैतत्वाद्विशेषदर्शनेनोत्तरमपि परत्वादिरूपपुरुषोत्तमगुणानां विशेषदर्शनेनोत्तरं भावात् । एवं परपदेत्यादिः । पुरुषोत्तमपदमात्रादत्राहुः दिव्य इति । 'दिव्यो ह्यमूर्तः पुरुष' इत्यत्र नामैकदेशग्रहणादस्ति पुरुषोत्तमपदमिति । 'विष्णुर्नाम महायोगी महामायो महातपाः । तत्त्वमार्गे यथा दीपो दृश्यते पुरुषोत्तम' इति । यस्तु 'अर्धमात्रा तु निश्चले'त्युक्त्वा 'शुद्धस्फटिकसंकाशं किंचित्त्वं मरीचिवत् । लभते योगयुक्तात्मा पुरुषोत्तमतत्पर' इति योगतत्त्वोपनिषदि । 'अर्धमात्रात्मकः कृष्णः' तस्य लाभसाधकत्वेनोक्तः पुरुषोत्तमः सोऽभेदाच्छुद्धमेदेन साध्यसाधनभावः । ब्राह्म इति । एवमक्षरपरं परपदमिति भावः । प्रकृतेनेति । प्रकृतमक्षरं न प्रकृतिर्न जीवात्मेति भावः । तच्चेति । मुण्डके । प्रकृतत्वादिति । 'तथाक्षरात् विविधाः सौम्य भावाः प्रजायन्ते तत्र चैवापियन्ती'तिश्रुत्या तथा । तच्चेति । मुण्डके ।

‘एतद्वै तदक्षरं गार्गि ब्राह्मणा अभिवदन्त्यस्थूल’मित्यादि । तथाथर्वणे च ‘अथ परा यया तदक्षरमधिगम्यत’ इति । तेन ज्ञानमार्गेऽक्षरविषयकाण्येव ज्ञानानि निरूप्यन्ते, पुरुषोत्तमविषयकाणि नेति निश्चीयते । ‘ब्रह्मविदामोति पर’मिति श्रुतावक्षरब्रह्मविदोऽक्षरात् परस्य प्राप्तिरुच्यते । ‘अक्षरादपि चोत्तम’ इति भगवद्वाक्याच्चाक्षरातीतः पुरुषोत्तमः । ‘भक्त्या मामभिजानाती’ति वाक्ये ‘मा’मिति पदात् पुरुषोत्तमविषयकं ज्ञानमुच्यते, न त्वक्षरविषयकम् । किञ्च, ब्रह्मभूतस्य भक्तिलाभोक्तेस्तस्य चानन्दांशाविर्भावात्मकत्वात्तस्य चाविद्यानाशजन्यत्वात्तस्य चाक्षरज्ञानजन्यत्वात् पूर्वकक्षाविश्रान्तमेवाक्षरज्ञानम् । एवं सत्यक्षरविषयिणीनां

भाष्यप्रकाशः ।

परमां गतिम्, यं प्राप्य न निवर्तन्ते तद्धाम परमं ममे’ति ‘कूटस्थोऽक्षर उच्यत’ इति गीतास्थु-
त्युपबृंहित एव ग्राह्यः । तस्माच्चाक्षरात् परः पुरुषोत्तम एवेति गीतास्थात् ‘अक्षरादपि चोत्तम’ इति
भगवद्वाक्यतोऽक्षरातीततया निश्चितः, अतस्तत्प्राप्तिरेव फलत्वेन निश्चीयते । तत्कारणविचारे
तु श्रुतौ ‘ब्रह्मवि’दित्यनेन तद्विवरणं चिं ‘ब्रह्म यो वेदे’त्यनेन च ज्ञानं प्राप्तुविशेषणत्वेनोच्यत
इति स्वरूपयोग्यतासम्पादकमेवाक्षरविषयकं ज्ञानम् । ‘भक्त्या माममी’ति गीतावाक्ये तृतीयया
भक्तेः कर्णत्वं ‘मा’मिति पदात् तद्व्यापारभूतं पुरुषोत्तमज्ञानं चोच्यते, न त्वक्षरविषयकम् ।
किञ्च । यद्यधिगम्यत इत्यस्य प्राप्त्यर्थकत्वमङ्गीक्रियते, तदा तेनाक्षरप्राप्तिर्भवति, सैव ‘ब्रह्म वेद
ब्रह्मैव भवती’ति श्रुत्यन्तरेणोच्यते । तदापि ‘भक्त्या मा’मित्यस्मात् पूर्वं यत् ‘ब्रह्मभूतः प्रसन्नात्मा
न शोचति न काङ्क्षति । समः सर्वेषु भूतेषु मङ्गलं लभते परा’मिति वाक्यम्, तस्मिन् ब्रह्मभूतस्य
भक्तिलाभोक्तेर्ब्रह्मावस्य च स्वरूपलभरूपत्वेनानन्दाविर्भावात्मकत्वादानन्दाविर्भावस्य चाविद्या-
नाशजन्यत्वादविद्यानाशस्य चाक्षरज्ञानजन्यत्वात् परप्राप्तिपूर्वकक्षारूपो यो ब्रह्माभावस्तद्विश्रान्त-
मेवाक्षरज्ञानम् । तेनाक्षरप्राप्तेर्मुक्तित्वं यदुच्यते, तदक्षरस्य परमधामत्वेन पुरुषोत्तमाविनाभाया-
रक्षिः ।

ग्राह्य इति । अमूर्तः पुरुषो ग्राह्यः । तस्माच्चेति । उक्तोपबृंह्यात् । चकारेण भाष्यीयोपबृंहणाद्वक्ष्यमाणात् ।
भाष्यं संयोज्य विवृण्वन्ति स्म अक्षरात्पर इति । इति निश्चीयत इति पूर्वान्वयिभाष्यमाहुः । ‘अक्षरा-
तीततया निश्चित’ इति शब्दभेदेन पूर्वान्वयि । किञ्च । भाष्यं परस्य प्राप्तिरुच्यत इति पूर्वान्वयीत्याहुः
अतस्तत्प्राप्तिरेवेति । शब्दाप्याहारेणार्थभेदेन च । भक्त्या मामभीत्यादिभाष्यं विवरीतुमाहुः
तत्कारणेति । परप्राप्तिकारणत्वेन । ज्ञानं प्राप्नोति । ‘ब्रह्मवि’दित्यत्र ‘वि’दित्यत्र प्राप्तिविशेषणं ज्ञानम्,
‘यो वेदे’त्यत्र प्राप्तिविशेषणं ज्ञानम् । ब्रह्मविषयकज्ञानवान् ब्रह्मविषयकज्ञानानुकूलो व्यापारो देवदत्तनिष्ठ
इति क्रमेण बोधात् । भाष्यं विवृण्वन्ति स्म भक्त्या मामभीति । मामिति पदादिति । ‘अभिजाना-
ती’त्यत्राभिजानानुकूलव्यापार इति ज्ञानस्य विषयतासंबन्धेन ‘मा’मित्यस्मत्पदार्थत्वाद्भक्तिव्यापारभूतं
पुरुषोत्तमज्ञानं जातम् । तदनुकूलो व्यापारस्तु देवदत्तनिष्ठः । नन्वेति । भक्तिव्यापारभूतमित्यर्थः । किञ्चेति ।
भाष्यं विवरीतुमाहुः किञ्चेति । ‘अथ यया तदक्षरमधिगम्यत’ इति भाष्योक्तश्रुतेः अक्षरस्याधिगमो
ज्ञानं यया साक्षरज्ञानजनिका तस्या भावोऽक्षरज्ञानजनिकालम् । तयो हस्ते पुंयद्वावे वा इतोपि टोपः ।
‘निमिचापाये नैमित्तिकस्याप्यपाय’ इति न्यायादित्याशयेन (अ)क्षरज्ञानजनिकेत्युक्तम् । तत्र विद्या ज्ञान-
मित्येकस्य जन्यजनकभावो विरुद्ध इति प्रकारान्तरेण व्याख्यामाहुः यद्यधीति । ब्रह्म वेदेति ।
ब्रह्मविषयिणीं विद्यां चकार करोति वा । विवृण्वन्ति स्म ब्रह्मभूतस्येत्यादिना । पुरुषोत्तमाविनेति ।

धियां श्रुतौ मुक्तिसाधनेषु यः अवरोधः प्रवेशनं गणनेति यावत्, स सामान्यत-
द्भावाभ्यां हेतुभ्याम् । पुरुषोत्तमसम्बन्धिसम्बन्धे मुक्तिरिति सामान्यम् । मर्या-
दामार्गंङ्गीकृतानां ब्रह्मभूतः प्रसन्नात्मा न शोचति न काङ्क्षति । समः सर्वेषु

भाष्यप्रकाशः ।

दुच्यते । तेनावधारणमपि जीवस्य पुनरावृत्त्यभावेन मृत्यवतिक्रमेण कैवल्येनाक्षरप्राप्तेर्ब्रह्मभावात्म-
कत्वेन चोपपद्यमानं न विरुध्यत इति ज्ञानकारणत्वनिरूपकश्रुतिमिरुच्यत इत्यर्थः । तेन
सिद्धमाहुः एवमित्यादि । एवं तदविरोधे सति अक्षरविषयिणीनां धियां तैत्तिरीयादिश्रुतौ
योऽवरोधो मुक्तिसाधनेषु गणना, स सामान्यतद्भावाभ्यां हेतुभ्याम् ।

तत्र किं सामान्यमित्यपेक्षायां पुरुषोत्तमसम्बन्धिसम्बन्धे मुक्तिरिति भक्तसङ्गे सिद्धम् ।
'सत्सङ्गलब्धया भक्त्या मयि मां य उपासिता । स वै मे दर्शितं सद्भिरञ्जसा विन्दते पद'मित्ये-
कादशस्कन्धे । स च पुरुषोत्तमसम्बन्धिसम्बन्धस्त(त्त)द्ब्रामरूपाक्षरज्ञानेष्यस्तीति तदेव सामान्यम् ।
तथा, 'मर्यादामार्ग' इत्याद्युक्तरीत्या तद्भावावो ब्रह्मभावः ताभ्यां हेतुभ्यां अक्षरज्ञानानां
मुक्तिसाधनेषु प्रवेशः । मर्यादामार्गिणां पुरुषोत्तमप्राप्तौ स्वरूपयोग्यतासम्पादकत्वेन प्रवेश इत्यर्थः ।

रश्मिः ।

रसत्वेनातिसुन्दरत्वात्परमं धाम पीठं चरणौ पुच्छं वृन्दावनम् । तदविनाभावात् । भक्तैः सह निगूढ-
भावकरणे पीठाद्यन्यतमापेक्षा । न तु युगपत् । 'तं पीठस्थं येऽनुयजन्ति धीरास्तेषां सुखं शाश्वतं
नेतरेषा'मिति श्रुतेः । 'अथ परे'त्यस्या अर्थकथने भाष्ये एवकाराश्रुतौ 'ज्ञानादेव तु कैवल्य'मिति सावधारणो-
क्तेस्तदेकवाक्यतापक्षायामवधारणमित्याशयो ज्ञेयः । 'ब्रह्म वेद ब्रह्मैव भवती'त्यत्रोक्तश्रुतावेवकारविरोध-
माशङ्क्याहुः तेनावेत्यादि । ब्रह्मभावेति । ब्रह्मभावो ब्रह्मत्वं 'बुद्ध्या विशुद्धया युक्त' इति गीतोक्त
आत्मा स्वरूपं यस्याः । भावे त्वः । हलोपपुंवद्भावौ पूर्ववत् । तेन । ज्ञानेति । 'ज्ञानादेव तु कैवल्य'-
मित्याद्युक्ताभिः । तदविरोधेति । पुरुषोत्तमाक्षरज्ञानप्रतिपादिकयोः श्रुत्योर्विषयभेदादविरोधे
सति । पुरुषोत्तमेतिभाष्यमुक्तसुवार्थभाष्यप्रपञ्चं विवरीतुमपेक्षामाहुः तत्र किमिति । विवृण्वन्ति स्म
पुरुषोत्तमेति । सम्बन्धिनोऽक्षरभक्तप्रमेयवलानुग्रहाः । तेषां सम्बन्धोऽंशशिभाव एकस्वामिकत्व-
माधाराधेयभावी । तन्निष्ठभगवद्भावब्रह्मभावयोजन्यजनकभावः सम्बन्धः । एकस्वामिकत्वं भगवद्दीर्घसं-
विजनकैकाधिकारण्यं सम्बन्ध इत्याशयेनाहुः भक्तसङ्ग इति । भक्तसङ्गे सिद्धं सामान्यम् । केत्यतो
वाक्यं पठन्ति स्म सत्सङ्गेति । पदं मुक्तिः । स चेति । अस्यार्थः पुरुषोत्तमेति । पुरुषोत्तम-
सम्बन्धिभक्तः भगवद्दीर्घसंविजनकः (भगवद्भावजनकः) तस्य भगवद्भावस्य सम्बन्धोऽक्षरज्ञाने जन्य-
जनकभावः । अन्यत्रायाहुः तद्भावेति । तद्ब्राम पुरुषोत्तमसम्बन्धि तद्रूपाक्षरं तस्य ज्ञाने । परम-
मुक्तिजनके । मम पुरुषोत्तमाधिष्ठानं हृदयमक्षरमिति ज्ञानेऽप्यस्ति । अपिनोक्तोदाहरणं तस्मिन् ।
तदेवेति । विधेयलिङ्गम् । उक्तसम्बन्ध एव सामान्यमित्यर्थः । मर्यादेति भाष्यं विवृण्वन्ति स्म तथा
मर्यादेति । इति चाक्यादिति ब्रह्मभावानन्तरं भगवद्भावसम्भवादित्यत्र हेतुः, न तु ब्रह्मभावा-
नन्तरमित्यत्र । तेनेति वाक्याद्ब्रह्मभावस्तदनन्तरमिति नान्वेतव्यम् । परम्परोपयोगे तु प्रवेशादित्यन्तो
हेतुः । साध्यार्थकभाष्येणैवं सत्यक्षरेत्याद्युक्तेन सह युवन्ति स्म अक्षरज्ञानानामिति । भाष्यीयप्रवेशन-
मित्यस्यार्थः । कार्यभूतहेतुना साध्यमुक्तं प्रवेशमाहुः मर्यादामार्गिणामिति । इदमुक्तं मर्यादामार्ग
इत्यादिभाष्येण । स्वरूपेति । स्वरूपयोग्यतासम्पादनेन कार्येण हेतुना प्रवेशोऽक्षरज्ञानानां मुक्तिसाधनेषु

भूतेषु मङ्गलिं लभते परा'मिति वाक्याद्ब्रह्मभावानन्तरमेव भगवद्भावसम्भ-
वात्तेन पुरुषोत्तमे प्रवेशात्तत्र परम्परोपयोगो ब्रह्मभावस्येत्युभाभ्यां हेतुभ्यां तथे-
त्यर्थः । वस्तुतस्तु पुरुषोत्तमप्राप्तिरेव मुक्तिरिति भावः ।

नन्वक्षरस्याविशिष्टत्वेन तदुपासकानामपि तत्पात्वात् केपाञ्चित् तत्रैव लयः,
केपाञ्चिद्भक्तिलाभ इति कथमुपपद्यत इत्याशङ्क्य, तत्र हेतुं दृष्टान्तेनाह औपसदव-
दिति । उपसदाख्ये कर्मणि तानूनप्त्रस्पर्शाख्यमौपसदं कर्मास्ति । तत्रातिध्यायां
धौढ्यां सुचि चमसे वा यदाज्यं चतुरवत्तं पञ्चावत्तं वा समवद्यति, ततानूनप्त्र-
मित्युच्यते । 'अनाष्टमसी'ति मन्त्रेण षोडशाप्यृत्विजो यजमानेन सह तानूनप्त्रं

साध्यप्रकाशः ।

अत्र सामान्यादित्युक्ते करणतापि सम्मान्येतेति तद्वारणाय द्वितीयो हेतुरिति बोध्यम् ।
अक्षरज्ञानस्य मुक्तिसाधनतावच्छेदकं यद्रूपं तज्ज्ञापनाय प्रथमः । यदि क्षरप्राप्तः परममुक्तित्वं
स्यात्, तदाथर्वणिकायामक्षरविद्यायां पुरुषस्याक्षरात् परत्वं न श्रान्येत । तत्तु श्राप्यते । अतोऽक्षर-
ज्ञानानामक्षरप्रापकत्वेन तज्ज्ञापकत्वेन वा न परममुक्तिकारणता, किन्तुत्तरीत्या भगवद्भामता-
ज्ञापकत्वेनेत्याशयेनाहुः वस्तुत इत्यादि । दृष्टान्तमवतारयन्ति नन्वक्षरस्येत्यादि । तत्रैव लय
इति । 'ब्रह्मैव भवती'त्यवधारणादक्षर एव लयः । भक्तिलाभ इति । 'ब्रह्मविदामोति पर'मिति
रश्मिः ।

प्रवेश इति दृष्टान्तरहितसूत्रार्थ इत्यर्थः । करणतेति । ब्रह्मभावव्यापारो भगवद्भावः ब्रह्मभावजन्यत्वे सति
ब्रह्मभावजन्यपुरुषोत्तमप्रवेशजनकत्वात् । द्वितीय इति । 'ते प्राप्नुवन्ति मांमेव'ति सावधारणवाक्या-
द्वितीयापेक्षा नास्ति, तथाप्यात्मक्लिष्टं न भगवति समर्पणीयमित्यक्षरभावस्य 'क्लेशोऽधिकतरस्तेषा'मिति
वाक्यादतिक्लिष्टक्षरभावस्य 'कृष्णायार्क्लिष्टकारिण' इति गोपालतापिनीयादभगवत्कृतत्वेन करणतापक्षस्यो-
क्तध्रुतिविरुद्धत्वाद्वितीय इत्यर्थः । नचेतिहासपाधो न युक्तः श्रुत्येति वाच्यम् । 'भक्त्या जानाति
चाव्यय'मिति श्रुत्युक्तफलात्मकज्ञाने भक्तिमात्रोपयोगाद्भक्तौ ब्रह्मभावस्योपयोगो हि चित्तशुद्धिद्वारा
कर्मवत् पापाभाववत् । श्रेयोभिर्विविधैश्चान्यैः कृष्णे भक्तिः प्रसाध्यत इति वाक्यादित्यनावश्यकत्वं
रूपपापस्य सम्भवात् । एवमनेकेषु भक्तिसाधनेषु सत्यु ज्ञानकाण्डत्वादक्षरज्ञानस्य भक्तिकारणस्योक्तौ
अक्षरज्ञानस्य फलत्वं अक्षरज्ञानस्य भगवद्भावसाधनत्ववत् मुक्तिसाधनत्वं चेति । पृथक्साधन-
तावच्छेदकं यद्रूपं तद्वक्तुमाहुः अक्षरेति । यद्रूपं पुरुषोत्तमसम्बन्धिसम्बन्धः, स चात्र तद्भामत्वेना-
क्षरज्ञानेति । भगवद्भाववान् भक्तः, भगवद्भाव आनन्दधर्मः, स चात्र पुरुषोत्तमधामत्वेनाक्षरज्ञानेनेति
तथा । तेन परममुक्तिसाधनतावच्छेदकं पुरुषोत्तमधामत्वम् । पुरुषोत्तमधामत्वप्रकारकाक्षरविशेष्यक-
ज्ञानत्वात् । मुक्तिजनकतावच्छेदकमक्षरत्वेनाक्षरज्ञानादक्षरत्वमिति विवेकः । परममुक्तिः पुरुषोत्तम-
प्राप्तिः । मुक्तिः स्वरूपलभः । अयं यद्रूपप्रपञ्चः । प्रथम इति । हेतुः । तथाच ज्ञानकाण्डत्वा-
द्ब्रह्मभावपूर्वकभगवद्भाव इति हेतुद्वयमित्यर्थः । आथर्वणिकायामिति । मुण्डके । 'अन्यत्वात्पुरुषः
परः । पुरुषाच्च परं किमित्सा कष्टा सा परा गति'रित्यस्याम् । नन्वक्षरज्ञानं ज्ञानविषयकं ज्ञानम्,
तत्साधनत्वेन शब्दम्, तत्रैकज्ञाने साध्यसाधनभावविरोधादाहुः तज्ज्ञापकत्वेनेति । शब्दं ज्ञानं
तदक्षरत्वेनाक्षरज्ञापकं न भवत्येवेत्यर्थः । उक्तेति । तत्र किं सामान्यमित्याद्युत्तरीत्या । इति
श्रुत्युक्तेति । ब्रह्मवित् भक्त्या परमाप्नोतीति माये उक्तत्वात्तथा । व्याख्यानमिति । दृष्टान्तेन
हेतुव्याख्यानम् । अतिध्यायां चतुर्थ्याम् । धौढ्याम् । धौढ्येति पाठः । डसेडी । ध्रुवमेव ध्रौवं

समवमृशन्ति, 'अनु मे दीक्षा'मिति मन्त्रेण यजमानः 'तत् समवमृशान् यं ऋत्विजं कामयेत, अयं यज्ञयशसमृच्छेदिति तं प्रथममवमर्शये'दिति श्रूयते श्रुतौ कल्पे च । अत्र सर्वपापमृत्विजां तानूनप्त्रत्वाविशेषेपि यस्मिन् स्नेहातिशयेन तथेच्छा, तत्रैव तथा कृतिः, नेतरेषु । न हि तत्राविशिष्टेषु कथमेवं कृतिरिति पर्यनुयोगः सम्भवति, एवमिहापीत्यर्थः ।

ननु अथणादेर्यथा पुरुषोत्तमसम्बन्धित्वेन तत्प्राप्तिहेतुत्वम्, एवमक्षरस्याप्यस्त्वित्याशङ्का तु निखिलासुरजीवतमः पुञ्जनिरासकेन यदुवंशोदयाचलचूडामणिनैव निरस्तेति न स्वतो वक्तुमुचितेत्याशयेन आह तदुक्तमिति । भगवद्गीतास्थिति शेषः । तत्र 'यदक्षरं वेदविदो वदन्ती'त्युपक्रम्य, 'स याति परमां गति'मित्यन्तेनाक्षरप्राप्त्युपायमुक्त्वा, 'अनन्यचेताः सतत'मित्यादिना स्वप्राप्त्युपायं वैलक्षण्यं चोक्त्वा, भक्त्येकलभ्यत्वं स्वस्य वक्तुं पूर्वं क्षराक्षरयोः स्वरूपमाह, 'सहस्रयुगपर्यन्त'मित्युपक्रम्य, 'प्रभवत्यहरागम' इत्यन्तेन क्षरस्वरूपमुक्त्वा, 'परस्तस्मात्तु भाषोऽन्य' इत्युपक्रम्य, 'तद्धाम परमं ममे'त्यन्तेनाक्षरस्वरूपमुक्तम् ।

भाष्यप्रकाशः ।

श्रुत्युक्तपरप्राप्तिसाधनीभूतमक्तिलामः । हेतुमिति । भगवदिच्छारूपम् । व्याख्यानं तूत्तानार्थम् । तथाच भगवदिच्छयैव विशेष इत्यर्थः । स्रोक्तां सम्मतिं व्याकर्तुमवतारयन्ति ननु अथणादेरित्यादि । व्याकुर्वन्ति तत्रेत्यादि । तत्रेति । गीताया अष्टमाध्याये । वैलक्षण्यमिति । साधनसौकर्यं स्वप्राप्तिरूपस्य फलस्योत्कर्षं च । स्वस्य वक्तुमिति । अत्राक्षरस्वरूपकथने अक्षरस्य परमगतित्वं स्वधामत्वं चोक्त्वा 'पुरुषः स परः पार्थ'त्यादिना परस्य यद्वक्तव्येकलभ्यत्वं वक्ष्यति, तदक्षरादुत्तमत्वेन वाक्यान्तरे सिद्धे स्वसिद्धेव परत्वविश्रान्तेः स्वसैव वक्ष्यति, बाधकामाये स इति रश्मिः ।

आज्यस्थालीस्वमाज्यं तस्माद्भौवाज्यात् । स्रक् प्रसिद्धा । चमसः पात्रविशेषः । चतुरवचं चतुर्गृहीतम् । समवच्यति सम्यक् अवहीनं घति खण्डयति । 'दो अवसण्डने' । केनापि प्रकारेण । अनाधृष्टमिति । न आसमन्ताद्गृहम् । जिघृषा प्रागल्भ्ये । 'प्रगल्भमसि अनाधृष्टमसनाधृष्ट'मिति मन्त्रे हे तानूनप्त्र । असन्तत्वान्मध्रत्वम् । समवमृशन्तीति । स्पृशन्ति । अनु म इति । अनु पश्चात् मे मम दीक्षां अवमृशेति मध्यमपुरुषान्तत्वान्मध्रत्वम् । तत् तानूनप्त्रम् । यं ऋत्विजमिति च्छेदः । कामयेत इच्छेत् । 'कुमु कान्तौ' । कान्तिरिच्छा । यज्ञयशसं यज्ञकीर्तिं ऋच्छेत् प्राप्नुयात् । अवमर्शयेदिति । स्पृशेत् । एवं व्याख्यानं तूत्तानार्थमित्यर्थः । विशेष इति । 'केषांचित्तत्रैव लयः, केषांचिद्भक्तिलाम' इति भाष्योक्तो विशेषः । सम्मतिमिति । तदुक्तमितीतिहाससम्मतिम् । ननु अथणादेरित्यादीति । पुरुषोत्तमेति । पुरुषोत्तमाविर्भावस्य श्रवणादेश्च जन्यजनकभावसम्बन्धोऽतः पुरुषोत्तमसम्बन्धित्वं तेनेत्यर्थः । एवमिति । अवयवावयविभावसम्बन्धः स्वस्वामिभावसम्बन्धः । निखिलेति । निखिला येऽसुरा जीवाः तेषां तमसः पुञ्जस्तस्य निरासकेन । यदुवंश उदयाचलः तस्य चूडामणिना मुख्येन । उदयाचले चूडामणिः सूर्यस्तेन । निरस्तेति । 'क्रोधस्यान्तं फलोदया'दिति वाक्यात् फलं युद्धम् । अष्टमाध्याय इति । षडध्यायी कर्ममार्गं, षडध्यायी ज्ञानमार्गं, षडध्यायी भक्तिमार्गं इति ज्ञानमार्गीयत्वं प्रमेयस्य बोधयितुमुपातः । स इतीति । स पर इत्यत्र स इति तच्छब्देन सन्निहितस्य 'तद्धाम परमं

अत्र पूर्व क्षरस्वरूपमुक्तमिति 'परस्तस्मात्त्वि'त्यत्र क्षरादेव परत्वमुच्यते । तच्छब्दस्य पूर्वपरामर्शित्वात्तस्यैव पूर्वमुक्तत्वात् । अत एवाक्षरव्यावर्तकस्तुशब्द उक्तः । एतेन नित्यत्वेन क्षरणाभावादक्षरशब्देन जीव एवोच्यते, न तु पुरुषोत्तमाधिष्ठानभूतो जीवातीति इति निरस्तम् । 'यं प्राप्य न निवर्तन्त' इति वाक्यात् जीवे तथात्वासम्भवात् । नित्यमुक्तत्वापत्त्या शास्त्रवैफल्यापत्तेश्च । इत एव ज्ञानमार्गिणां तत्प्राप्तिरेव मुक्तिरिति ज्ञेयम् । ततोऽनिवृत्तेः । 'पुरुषः स परः पार्थ' - ल्यनेनाक्षरात् परस्य स्वस्य भक्त्येकलभ्यत्वमुक्तम् । तेन ज्ञानमार्गीयाणां न पुरुषोत्तमप्राप्तिरिति सिद्धम् । 'यस्यान्तःस्थानी'त्यनेन परस्य लक्षणमुक्तम् । तच्च मृत्जादिप्रसङ्गे श्रीगोकुलेश्वरे स्पष्टमुच्यते । तेनाक्षरोपासकानां न पुरुषोत्तमोपासकत्वम् । तद्विषयकश्रवणादेरभावादिति भावः । 'अव्यक्तोऽक्षर इत्युक्तस्तमाहुः परमां गतिं'मिति वाक्यात् 'स याति परमां गतिं'मित्यत्राक्षरमेव यातीत्यर्थो ज्ञेयः ।

भाष्यप्रकाशः ।

तच्छब्देन संनिहितपरामर्शाच्च स्वस्य वक्तुम् । अत्रेति । 'सहस्रयुगे'त्यादिग्रन्थे । अत्र मत्तान्तरमुद्भाव्य परिहरन्ति एतेनेत्यादि । एतेनेति । 'क्षरः सर्वाणि भूतानी'ति वाक्यान्तरसिद्धं भूतग्रामं व्यक्तकोटौ निवेश्य ततः परत्वकथनेन । हेत्वन्तरमाहुः यमित्यादि । तथाच भूतग्रामपदेन जडान् गृहीत्वा अक्षरपदेन जीवग्रहणे एतां दोषौ प्रसज्येयाताम्, अतस्तन्मतमुक्तमित्यर्थः । अस्मादेव सन्दर्भादर्थचतुष्टयं यदन्यत् सिद्धं वदाहुः इत एवेत्यादि । ज्ञेय इत्यन्तम् । इत एवेति । अक्षरस्य भगवद्भामत्यादेव । इत्यर्थो ज्ञेय इति । ऐकशब्द्याज्ज्ञेयः । तथाचाक्षरस्य पुरुषोत्तमसम्बन्धित्वे सत्यपि पुरुषोत्तमप्राप्तिं प्रति न हेतुत्वम् । तद्वेतुतावच्छेदकस्यानन्यभक्तित्वस्य तत्राभावादित्येवमेतेन सन्दर्भेण सा शङ्का निवारितेत्यतो न कार्येत्यर्थः ।

रश्मिः ।

मने'त्यस्मत्पदार्थस्य परामर्शाच्च स्वस्य वक्तुमन्यथा त्वक्षरस्य वक्तुम् । एताविति । तथात्वासम्भवादिति भाष्योक्तं मुक्तित्वं शास्त्रवैफल्यापत्तिश्चेत्येता । अर्थचतुष्टयमिति । ज्ञानमार्गीयामक्षरप्राप्तिः १ । अक्षरात्परस्य स्वस्य भक्त्येकलभ्यत्वम् २ । 'समान एवं चामेदा'दिति सूत्रोक्तावतारे श्रीगोकुलेश्वरेष्य-क्षरोपासकानां न पुरुषोत्तमोपासकत्वम्, पुरुषोत्तमविषयकश्रवणादेरभावात् ३ । 'स याति परमां गतिं'मित्यत्राक्षरमेव यातीत्यर्थः ४ । इत्यर्थचतुष्टयम् । एकेति । उभयोर्वाक्ययोरेकः शब्दः परमामिति गतिमिति च ययोस्ते एकशब्दे वाक्ये तयोर्भाव ऐकशब्दं तस्मात् । ननु गणनादेवार्थचतुष्टये लब्धे तदुपादानस्य किं प्रयोजनमत आहुः तथाचेति । अनन्येति । नन्ववयवावयविभावसम्बन्धे मास्तु अनन्यभक्तित्वम्, स्वस्वामिभावसम्बन्धे तु स्यादिति चेत् । न । ज्ञानमार्गस्य मित्रत्वात् । 'उत्तमः पुरुषस्त्वन्य' इति पुरुषोत्तमस्य मित्रत्वे तत्रापकस्यापि भेदात् । नन्वेवं सति पुष्टिमक्तावप्यनन्यभक्तित्वं न स्यात्, प्रतिकृतिकसम्बन्धिन्याः मूलरूपातिरिक्तविषयत्वादिति । चेत् । न । अनन्यभक्तैर्यथादामार्गीयत्वात् । 'मयि चानन्ययोगेन भक्तिरव्यभिचारिणी'ति गीतावाक्यस्य 'अमानित्वमदम्भित्वमहिंसा शान्तिराजैव'मित्यादिसाधनप्रायपाठपठित्वेन साधनसाध्यत्वेन तथावसायात् । तत्रेति । अक्षरसम्बन्धे । एतेनेति । अर्थचतुष्टयप्रतिपादकेन । सेति । एतेन नित्यत्वेनेत्यादिभाष्योक्ताक्षरपदेन जीवधी-प्राद्या, न तु पुरुषोत्तमाधिष्ठानभूतजीवातीतोऽक्षरपदेन ग्राह्य इत्याद्या । निवारितेति । अक्षरत्वेन

किञ्च । तैत्तिरीयोपनिषत्सु पठ्यते 'यस्मिन्निदं सञ्च विद्येति त्वं यस्मिन् देवा अधि विश्वे निपेदुः । तदेव मृतं तदु भव्यमा इदं तदक्षरे परमे व्योमन् । येनावृतं स्वं च दिवं महीं च येनादित्यस्तपति तेजसा ब्राजसा च । यमन्तःसमुद्रे कवयोऽवयन्ति यदक्षरे परमे प्रजा' इति । अत्राक्षरात्मकत्वेन क्षरात्मकादाकाशात् परमे व्योमि भक्तानां हृदयाकाश इति यावत् । तत्र प्रकाशमानमित्यर्थात् । अत एव 'ब्रह्मचिदामोति पर'मित्युपक्रम्य, 'सत्त्वं ज्ञानमनन्तं ब्रह्म यो वेद निहितं गुहायां परमे व्योम' इत्येतदुपनिषत्सु पठ्यते । 'यदक्षरे परमे प्रजा' इति पदं 'अवयन्ती'त्यनेन सम्बध्यते । अत्र प्रजापदात् व्यापिवैकुण्ठात्मको लोकोऽक्षरपदेनोच्यते इत्यवगम्यते । अत एव 'न यत्र भाग्येत्यादिना श्रीभागवते तत्स्वरूपमुच्यते । एतेनाक्षरस्य पुरुषोत्तमाधिष्ठानत्वं निश्चीयते । इतोऽप्यक्षरातीतः पुरुषोत्तम इत्यवगम्यते । एवं सति सामान्यं भगवद्विभूतिरूपत्वम्, तद्भावस्त्वस्य

भाष्यप्रकाशः ।

ननु श्रुतावक्षरात् परत्वमेव पुरुषस्योक्तम्, न तु तत्र स्थितत्वम्, तथोक्तौ परस्य स्वप्रतिष्ठत्वं च हीयेतेति गीतास्मृतिवाक्यमन्यथा नेतव्यमित्याशङ्क्याहुः किञ्चेत्यादि । अस्यां श्रुतौ सर्वाधारत्वं सर्वदेवनिपदनस्थानत्वं सर्वात्मकत्वं च पादत्रयेणोच्यते, तुरीये सदाधार उच्यते, तस्यार्थमाहुः अत्रेत्यादि । भक्तहृदयाकाशमेवात्र परमव्योमपदे परामृश्यत इत्यत्र मानमाहुः अत एवेत्यादि । ननु भवतु भक्तहृदयाकाशे प्रकाशमानत्वमक्षरस्य, तथापि कर्षं लोकात्मकत्वम्, अत आहुः यदित्यादि । तथाच प्रजालिङ्गादक्षरस्य लोकात्मकत्वमित्यर्थः । एतमर्थं पुराणेनोपबृंहयन्ति अत एवेत्यादि । इतोपीति । शुकवाक्यादपि । तथाच श्रुतौ पुराणे च तथा सिद्धत्याद्रीतावाक्यं नान्यथा नेतुं शक्यमित्यर्थः । स्वप्रतिष्ठताहानिं परिहरन्ति एवं सतीत्यादि । तथाच छान्दोग्ये 'स्वे महिन्नि प्रतिष्ठित' इति श्रावणात्, तैत्तिरीये 'ब्रह्म पुच्छं प्रतिष्ठे'ति श्रावणाच्चाक्षरब्रह्मणो भगवद्विभूतिरूपत्वेन चरणरूपतया स्वाभिन्नत्वेन च भक्तिसामान्याद्भगवत्तत्त्वस्थितावपि न स्वप्रतिष्ठत्वहानिरित्यर्थः । एवमत्र भुक्तिस्वरूपमस्थूलत्वादयो धर्माश्च रश्मिः ।

रूपेण पुरुषोत्तममेदात् मार्गान्तरत्वात् । श्रुताविति । 'पुरुषाच्च परं किञ्चित्सा काष्ठा सा परा गति'रित्यादिश्रुतौ । गीतास्मृतिवाक्यमिति । ननु पुराणवज्जेतिहासः श्रुतिमाध्य इत्यत उक्तं स्मृतीति । इतिहासस्य स्मृतित्वपक्षे वाध्यत्वमिति भावः । आहुरिति । अक्षरस्य पुरुषोत्तमाधारत्वप्रतिपादिकां श्रुतिमाहुरित्यर्थः । सर्वाधारत्वमिति । यस्मिन् ब्रह्मणि इदं विश्वं समेति च व्येति चेति जगद्व्यस्थानत्वं विरुद्धमेतीत्युत्पत्तिस्थानमित्युक्तेस्तथा । सर्वदेवेति । यस्मिन्ब्रह्मणि विश्वस्मिन् इति अधिविश्वं तत्र । सर्वेति । तृतीयपादे तत् ब्रह्म । स्पष्टमन्यत् । तस्यार्थमिति । सर्वाधारेऽक्षराधारत्वस्य बाधातुरीयस्यार्थमाहुरित्यर्थः । भक्तिसामान्यादिति । भक्त्या सामान्यं भगवद्विभूतित्वं भक्तिसामान्यं तस्मात् । भक्ताक्षरयोर्भक्तिसामान्यं तदत्रापीति ज्ञेयम् । स्वसंभवाव्यापारसम्बन्धेन भक्तिक्षरात्मकभक्तहृदय इति स्वं भक्तिस्तत्समवाय्यानन्दो भगवान् तदधिकरणं भक्तहृदयमक्षरात्मकमिति । चरणरूपतया स्वाभिन्नत्वेन च भगवत्स्वराक्षरे भावः सत्ता उत्करीत्या 'तद्धाम परमं ममे'त्युत्करीत्या स्थितावपि । अपिना 'स आत्मा स्वाश्रयाश्रय' इत्युक्तस्वप्रतिष्ठत्वेन सह छान्दोग्योक्तस्वमहिमप्रतिष्ठत्वं समुचीयते । न स्वेति । योगिवदनेकरूपत्वाद्भक्तहृदयगमित्वं स्वप्रतिष्ठत्वमिति । तस्य हानिर्नैत्यर्थः । भाष्यं स्फुटार्थम् । पादाध्यायार्थं सङ्गमयन्ति स्माव्याप्तिवारणाय एवमत्रेति । अत्राधिकरणेऽक्षरधीरूपमपि न जन्यभुक्तिस्वरूपम्, विषयवाक्ये चास्थूलत्वादयो धर्माश्चाक्षरधर्मा अपि

पुरुषोत्तमस्य भावः सत्ता उत्तरीत्या तत्र स्थितिरिति यावत्, ताभ्यां हेतुभ्यां तथेत्यप्यर्थो ज्ञेयः ॥ ३३ ॥

भाष्यप्रकाशः ।

सफला विचारिताः । एतान् धर्माक्षरणीयत्वेन बोधयन्तीत्यादिर्बोधकताप्रकारश्च । (तेन भगवत्प्राप्तिप्रेप्सुना भक्तिरेव कार्या, न तु पूर्वकक्षाधामेव विग्रहान्तव्यम्, द्वितीयस्कन्धे 'भगवान् ब्रह्मकात्स्न्येनैत्यत्र भगवता भक्तावेव श्रुतितात्पर्यस्य निर्धारितत्वात्, गीतायां द्वादशाध्यायेषु 'मय्यावेश्य मनो ये मा'मित्यादिना श्लोपासनयैव शीघ्रं सुखेन स्वप्राप्तिबोधनात्, अक्षरोपासनेन दुःखतः स्वप्राप्तेरुक्तत्वाच्च भक्तिरेवावश्यकीति सिद्धम् ।) अत्राक्षरस्य गणितानन्दत्वात् 'ब्रह्मविदा-मोति पर'मित्यत्र पुरुषोत्तमज्ञानस्य 'भक्त्या मा'मिति गीतावाक्ये तद्वक्त्रेः 'औपसद्व'दिति दृष्टान्त इच्छाया एव प्राधान्यबोधनेन परम्परया कर्मणोपि कश्चित् प्रापकत्वसूचनात् क्रियया भक्त्या ज्ञानेन च सायुज्यप्राप्तिबोधकं दोर्भिश्चतुर्भिर्विदितमिति विशेषणं च प्रतिपादितं ज्ञेयम् ।

अत्र भट्टभास्करशाङ्कररामानुजभाष्येषु पूर्वोक्तवाजसनेयकाथर्वणोक्तवाक्यद्वयमेव रक्षितम् ।

भगवद्धर्माः तदभेदात् पादार्थैः । सफला इति । मुक्तिस्वरूपफलं भगवद्भावः । अस्थूलत्वादि धर्मफलम् । किमन्यद्ब्रह्मभावनिर्वाहकमिति जिज्ञासया 'यतो वा इमानि भूतानि जायन्त' इत्यादिजगज्जन्मादिकर्तृत्व-भगवद्धर्मबोधकश्रुतिभिर्विरुद्धधर्माधारत्वम् । पूर्वाधिकरणसङ्गतिप्राप्तमर्थमाहुः एतानिति । 'परब्रह्मैतद्यो धारयति रसती'त्याद्युक्तान् भगवद्धर्मान् । चरणीयत्वेन आचरणीयत्वेन बोधयन्ती अस्थूलादिश्रुतिः ।

अयमर्थः । अनियमाधिकरणे भगवद्धर्मो उक्ता धारणादयः, तेषामेव मुक्तिसाधनत्वम्, नैश्वर्यादीनां भगवद्धर्माणामिति यावदधिकाराधिकरण उक्तम्, तेषां धारणादीनां विषयो विरुद्धधर्मा-श्रयोऽत्राधिकरण उक्तः, सोऽघोक्षज इति दशविधलीलाः धारणासनादिविषयिण्य इति बोध्यमित्येवं तात्पर्येणास्थूलादिश्रुतयो बोधयन्ति । आदिना सूचयन्तीत्यर्थः । बोधकताप्रकारोऽधिकरणस्येति बोध्यम् । 'विषयो विशयश्चैव पूर्वपक्षस्तथोत्तरम् । सङ्गतिश्चेति पञ्चाङ्गं शास्त्रेऽधिकरणं स्मृत'मिति । ननु तद्भावे भगवद्भावो न भवति, वृत्तेर्द्विविध्यात्, अतोऽक्षरधीमात्रमित्यतस्तेनेत्यादिः सिद्धमित्यन्तो ग्रन्थः प्रवर्तते । यदि च तत्सरब्रह्म 'अस्तत्'दिति गीतायाः तद्भावः पुरुषोत्तमभावः, तदा तु मूलपुस्तकेऽयं ग्रन्थो नास्तीति न व्याख्येयः । मूलपुस्तकेऽभावात् ।

षोडशधिकरण्यां षड्विधेपणान्युक्तानि, सप्तमं 'दोर्भिश्चतुर्भिर्विदित'मित्येकस्य विशेषणं वक्तुमाहुः 'अत्राक्षरस्येति । षष्ठ्यन्तत्रयं प्राधान्यबोधनेत्यनेनाह्वेति । पुरुषोत्तमेति । गौणमुख्य-न्यायप्राप्तसारगणितानन्दज्ञानस्य परम्परयेतीच्छाया इत्यनेनान्वयि । कश्चिदिति । 'कर्मणैव तु संसि-द्धिमास्थिता जनकादय' इत्यत्र 'कर्मणा ब्रह्मैवमुन्यत' इति सुबोधिण्याम् । चतुर्भिरिति । दोः कर्मेन्द्रियम् । तदत्र चत्वारि । पुरुषोत्तमज्ञानं क्रिया पञ्चरात्रात् । भक्तिः क्रिया स्पष्टम् । इच्छापि क्रिया । इच्छयत इतीच्छा । क्रियावाचि स्वादित्वात् घातुत्वं घातुत्वाल्लडादय इति । कर्म क्रिया लोकप्रसिद्धा । कर्मेत्यत्र कर्तरि मन् । क्रियेत्यत्र भावेशः इयद् । कयं सामाना-धिकरण्यमिति । अतश्चतुर्भिर्ज्ञानभक्तीच्छाकर्मभिः । चतुर्भिः पादसेवनादिभिश्चतुर्भिर्विशेषेण ज्ञातम् ।

१. यद्यप्ययं ग्रन्थो मूलपुस्तके नास्ति, तथाप्यस्य प्रामाणिकत्वं तु नैव संदिग्धम् । मूलपुस्तकतो लिपीकृतेऽन्यपुस्त-केऽयं ग्रन्थः शोषत्वेन श्रीपुरुषोत्तमानां श्रीहस्ताक्षरेषूपलभ्यत एवेति ।

भाष्यप्रकाशः ।

विषयवाक्यत्वेनोपन्यस्य, किमासां विशेषप्रतिषेधबुद्धीनां सर्वत्र प्राप्तिः, उत व्यवस्थेति संशये, प्रकरणावरोधाच्छ्रुतिविभागात्, विद्यान्तरूपस्य विद्यान्तरूपत्वे प्रमाणाभावाभिपेधरूपाणां गुणा नामानन्दादिवत् स्वरूपावगमोपायत्वाभावाच्चेति हेतुमिर्नान्यत्र प्राप्तिरिति पूर्वः पक्षः । सिद्धान्तस्तु, प्रपञ्चपर्युदासस्य, विशेषनिराकरणरूपस्य ब्रह्मबोधनप्रकारस्य, सामान्यात्, तस्य प्रतिपाद्यस्य ब्रह्मणः सर्वत्र भावाद्व्यात् सर्वत्रावरोधस्तासां निषेधबुद्धीनां परिग्रहः । तेन 'आनन्दादयः प्रधानस्य' त्यत्र विधिमुखो विचारः, इह तु निषेधमुख इति तस्यैवायं प्रपञ्च इति भास्करं शाङ्करं च मतम् ।

रामानुजभाष्ये तु, सर्वेषूपपासनेषु ब्रह्मणः समानत्वात्, अस्थूलत्वादीनां तत्प्रतीतौ भावादन्तर्भावात् । अयमर्थः । केवलानन्दादेः प्रत्यगात्मनि विद्यमानत्वेन तेषामसाधारणाकारेण ब्रह्मोपस्थापकत्वाभावादसाधारणाकारनिश्चयार्थं हेयप्रत्यनीकताज्ञानस्वावश्यकत्वेन चिदचिदात्मक-प्रपञ्चवैलक्षण्यबोधनमावश्यकम् । तत्रास्थूलत्वादिना अचिद्वैलक्षण्यम्, प्रशासनेन चिद्वैलक्षण्यं च वाजसनेयके उच्यते, एवमायवर्णेऽप्यदृश्यत्वादिकथनानि रङ्गशकर्टत्वसर्वज्ञत्वादिना ज्ञेयम् । तथा-चास्थूलत्वादिविशेषितज्ञानानन्दाद्याकारस्य ब्रह्मणोऽनुसन्धेयत्वादस्थूलत्वादीनामानन्दादिवदस्ति ब्रह्मप्रतीतायन्तर्भाव इति तासामस्थूलत्वादियुद्धीनां सर्वत्रावरोध इति सिद्धान्तः । तेनेदमधि-करणं तत्सहकारित्वादत्यन्तावश्यकमिति तन्मतापेक्षयेदं मतं युक्तम् । ननु तर्हि पूर्वपक्षोक्तहेतूनां का गतिरित्याकाङ्क्षायां गुणानां प्रधानानुवर्तित्वे दृष्टान्तं तत्र प्रमाणं चाह 'औपसदवत्-दुक्त'मिति । यथा चतुरात्रे जामदग्न्याहीने पुरोडाशिनीपूपसत्त्वपसदुहणभूतः सामवेदपठितोपि 'अग्निर्वे-रश्मिः ।

विशेषेति । स्थूलत्वादीनां श्रौतानां विशेषाणां प्रतिषेधस्तद्विषयिणीनामस्थूलत्वादिप्रकारकास्थूलादि-विशेष्यकबुद्धीनाम् । सर्वत्रेति । वाजसनेयकायवर्णातिरिक्तेषु स्थलेष्वपि । विद्यान्तरेति । सगुणो-पासनेषु सर्वत्र विशेषप्रतिषेधोपसंहारेण विद्यान्तरं सगुणोपासनरूपत्वे । प्रपञ्चेति । पर्युदासः सद्ग्रही । विशेपेति । प्रापञ्चिकस्थूलत्वादीनां निराकरणरूपस्य । सामान्यादिति । सर्वत्र सामान्यात् । सौत्रतद्वावशब्दव्याख्यानं तस्य प्रतीति । विधिमुखेति । विशेषाणामानन्दादीनां विधिस्तन्मुखस्त-दुपायो विचारः । इहाधिकरणे तु स्थूलत्वादीनां निषेधोपायः । तस्यैवेति । 'आनन्दादयः प्रधान-स्य'त्यस्य । 'भास्करमिति । अत्र भेदोपि ज्ञेयः । शाङ्कर धारोपापवादः स्पष्टः । विशिष्टाद्वैतार्थं पृथगाहुः रामानुजेति । सामान्यहेतुं व्याकुर्वन्ति स्म सर्वे'ष्विति । तद्वावहेतुं व्याकुर्वन्ति स्म तत्प्रतीताविति । ब्रह्मप्रतीतौ । प्रत्यगात्मनीति । जीवे । असाधारणेति । चिदचिदात्मक-प्रपञ्चवैलक्षण्यकारनिश्चयार्थम् । हेयेति । हेयः प्रपञ्चस्तस्य प्रत्यनीक आनन्दादिस्तत्ता वैलक्षण्यं तस्या ज्ञानस्य । अचिदिति । जडं शब्दवैलक्षण्यम् । स्वल्पार्थे नञ् । चिद्वैलक्षण्यमिति । नहि चिज्जीवः प्रशास्तीति भावः । अस्थूलत्वादीति । आदिना प्रशासित्वम् । तथाचास्थूलादिमज्ज्ञानानन्दा-कारस्येत्यर्थः । अन्तर्भाव इति । विषयतयान्तर्भावः । तासामिति । सौत्रं पदम् । तत्सहेति । 'आनन्दादयः प्रधानस्य'त्यस्य सहकारित्वात् । प्रधानेति । प्रधानविशेषणत्वे । तत्रेति । दृष्टान्ते प्रमाणं तदुक्तमिति । यथा चतुरात्र इति । तथाहि । यजुर्वेदे 'जमदग्निः पुष्टिकामश्चतुरात्रेणायजेते'त्युत्पन्ने जामदग्न्याहीने जामदग्न्यं च तदहीनं जामदग्न्याहीनम्, तत्र पुरोडाशं 'पुरोडाशिन्युपसदो भवन्ती'ति,

आप्यप्रकाशः ।

होत्रं वेत्ति'त्यादिकः पुरोडाशप्रदानमन्त्रो विनियोगविधेर्यजुषत्वेन यजुर्वेदिनाध्यर्षणा याजुर्वेदिके-
नोपांशुखरेण पठ्यते, न तद्वात्रा सामनेन सामखरेणोच्चैस्त्वेन, तद्वत् । तदुक्तं पूर्वकाण्डे शेषलक्षणे
'गुणमुख्यव्यतिक्रमे तदर्थत्वान्मुख्येन वेदसंयोग' इति । अयंस्तु, गुणमुख्ययोर्व्यतिक्रमे
विरोधे सति तदर्थत्वात् गुणस्योत्पत्तिविधेः प्रधानार्थत्वान्मुख्येन याजुर्वेदिकेन विनियोगविधिना
वेदसंयोगो ग्राह्य इति । एतद्वृष्टान्तव्याख्यानं पूर्वोक्तभाष्यत्रयेऽपि समानम् ।

। शाश्वरभाष्ये त्वत्रान्यदुदाहृतम् । तथाहि । अस्त्याधानं यजुर्वेदविहितम्, 'य एवं विद्वानग्नि-
माधत्' इति, तदङ्गत्वेन यजुर्वेद एव गानं च विहितम्, 'य एवं विद्वान् वारवन्तीयं गायति
यज्ञायज्ञीयं गायति वामदेव्यं गायती'ति, एतानि च सामानि सामवेदे उत्पन्नानि, अतः केन
खरेण पठनीयमिति सन्देहे, उत्पत्तिविधेर्विनियोगविध्यधीनतया यजुर्वेदखरो ग्राह्य इति ।

एवञ्चात्र विचार्यमाणे पूर्वोक्तं मतद्वयं न रुचिरम्, 'अक्षरविद्या'मित्यत्राक्षरस्य धीरिति पट्टीस-
मासे अक्षरस्य विशेषनिषेधसम्बन्धितया निवेशेन गौरवात् प्रशासनादेरसंग्रहात् पूर्वोक्तानावश्यकत्वं
रक्षितम् ।

पुरोडाशयुक्तासुपसत्स्विष्टिपूर्पदिष्टासु पुरोडाशप्रधानकमन्त्राणामुद्गातृवेदोत्पन्नानां 'ममेवैहोत्रं वेरध्वर'मित्या-
दीनामुद्गात्रा प्रयोग इति यथाध्वर्युकर्तृकपुरोडाशविशेषाणां मन्त्राणां यत्र कचिच्छ्रुतानामप्यध्वर्यूणां
सम्बन्धः, एवमक्षरं प्रति शेषाणां निषेधानां यत्र कचिच्छ्रुतानामप्यक्षरेण सर्वत्र सम्बन्ध इत्यर्थः ।
रामानुजभाष्ये तु उद्गातृवेदोत्पन्नमन्त्राः 'अग्निर्वै होत्रं वेत्ति'त्यादयः । प्रकाशे ते उपात्ताः । वेः पक्षिणः
वायोर्वैहोत्रं पुरोडाशं वेः पूर्वार्थस्याध्वरमित्यर्थः । अग्निः वै निश्चयेन होत्रं पुरोडाशं वेतु गच्छतु । 'वी
प्रजननकान्तिगल्यवसादनेषु' । पुरोडाशप्रदानमन्त्रः पठ्यत इत्यनेनान्वेति । विनियोगेति । श्रुतिलिङ्ग-
वाक्यप्रकरणस्थानसमाख्यारूपपदप्रमाणान्यतमप्रमाणसहकृतो योङ्गसम्बन्धं बोधयति स विनियोगविधिः ।
यथा 'दध्ना जुहोती'त्यत्र दधिगुणवत् उपांशुखरो गुणो विधीयते उपसदाख्ये कर्मणि 'अग्निर्वै होत्रं
वेत्ति'त्यादिमन्त्रेषु । विनियोगविधिस्तु यजुर्वेदे 'जमदग्निः पुष्टिकामश्चतुरात्रेणायजेत'त्यत्र लङ्लिङ्ग्यर्थः
इति । श्रुतिस्तु ब्रह्मावृत्तवर्षिण्यां शङ्करभाष्यमतीयायाम् । 'अग्निर्वै होत्रं वेत्ति'त्यादिक इत्यत्रादिना
भास्करभाष्यीया 'अग्निर्वै होत्रं वेरध्वरस्य पितरं वैश्वानरमवसेकं इन्द्राय देवेभ्यो जुहतां हविः स्वाहे'ति
ग्राह्या । अत्र जुहतामिति विनियोगविधिर्वा । अत्र याजुषत्वं याजुषौपसदाङ्गत्वाद्बोध्यम् । याजुर्वेदि-
केनेत्युपांशुखरविशेषणम् । उत्पत्तीति । प्रथमज्ञप्तिरुत्पत्तिः । 'यथाभेयोऽष्टकपालः पुरोडाश' इति ।
समानमिति । श्रुतिपाठमदस्तूक्तः । वारवन्तीयमिति । वारवन्तपदयुक्तं साम वारवन्तीयम् । एवमग्रेऽपि ।
'उच्चैः सामोपांशु यजुषे'ति सामयजुषोः स्वरभेदोक्तिः । उत्पन्नानि प्रथमज्ञातानि । पठनीयमिति ।
गानम् । विनियोगेति । यथा 'दध्ना जुहोती'ति विनियोगविध्यधीनः 'अग्निहोत्रं जुहोती'त्युत्पत्तिविधिः ।
दधिद्रव्यज्ञानं विना विशिष्टमिहोत्रज्ञानाभावात् । अत्र दृष्टान्तेन पूर्वपक्षोक्तहेतूनां गतिरुक्ता । तथाहि ।
श्रुतिविभागादिति शङ्करभाष्यीयो हेतुः, अग्रे द्वयं रामानुजभाष्यीयम् । तेषां गतिश्चिन्त्या । अक्षरस्य धीरित्यत्र
विशेषनिषेधविषयिणीत्वं सम्बन्धोऽक्षरस्य धिया सह । तदाहुः अक्षरस्येति । विशेषनिषेधसम्बन्धो
विशेष्यविशेषणभावः सोऽस्यास्तीति विविनिषेधसम्बन्धवद्वा । तत्तथाक्षरनिवेशेन शक्यतावच्छेदके
गौरवात् । व्यावहारिकसत्त्वेनाद्वैतक्रियाभाणस्य जीववैलक्षण्यार्थं सोपाधिके । प्रशासनधावापृथिवी-
विचारकलादेरसंग्रहात् । देयप्रपञ्चप्रत्यनीकतायाः सगुणेऽभावात् पूर्वं रामानुजाचार्यमतनिरूपणे

इयदामननात् ॥ ३४ ॥

ननु संसारनिवृत्त्यानन्दाविर्भावयोरविशेषादक्षरे ब्रह्मणि लये पुरुषोत्तमे प्र-
वेशात् न्यूनतोक्तौ को हेतुरित्याकाङ्क्षायामाह । इयदिति परिमाणवचनम् । तस्य
श्रुतौ कथनादित्यर्थः ।

अत्रेदं ज्ञेयम् । तैत्तिरीयोपनिषत्सु 'सैपानन्दस्य मीमांसा भवती'त्युपक्रम्य,
मातुपमानन्दमेकं गणयित्वा, तस्मादुत्तरोत्तरं शतशुणमानन्दं गन्धर्वानारभ्य,
प्रजापतिपर्यन्तस्योक्त्वा, उच्यते 'ते ये' शतं प्रजापतेरानन्दाः, स एको ब्रह्मण
'आनन्द' इति । एवं सति इयत् एतावदित्यक्षरानन्दस्य सावधिकत्वेन श्रुतौ कथना-
दानन्दमपत्वेन निरवध्यानान्दात्मकत्वस्य पुरुषोत्तमे कथनात्तथोक्तिरिति ॥ ३४ ॥

इति तृतीयाध्याये तृतीयपादे एकादशमक्षरधियामित्यधिकरणम् ॥ ११ ॥

भाष्यप्रकाशः ।

दोषापत्तेश्च । तृतीये त्वक्षरस्याक्षरत्वेन निवेशादुक्तदोषत्रयाभावात्तन्मतमुत्तमम् । तथाप्याथर्वणोदि-
तस्य परसादपरत्वस्य तैत्तिरीयोक्तस्य लोकरूपत्वस्य या धीस्तदसंग्रहाच्च पूर्णमित्यवधेयम् ॥ ३३ ॥

इयदामननात् ॥ ३४ ॥ ध्वनयतारयन्ति नन्वित्यादि । व्याकुर्वन्तः परिमाणवचनं
प्युत्पादयन्ति अत्रेत्यादि । आनन्दमपत्वेनेत्यादि । पूर्वोक्तुवाकसमाप्तावानन्दमपे जीवस्योप-
संक्रमणमुक्त्वा, अग्रिमारम्भे 'तदप्येष श्लोको भवती'ति तच्छब्देनानन्दमेव लक्ष्यित्य, 'यतो
वाचो निवर्तन्ते' इति श्लोकेन पाश्चान्नसगोचरत्वस्य ब्रह्मानन्दे कथनेन पुरुषोत्तमे तथा कथना-
दक्षरे सावधिकत्वोक्तिरित्यर्थः । ननु 'यतो वाच' इति श्लोकः 'कदाचने'ति पाठमेदेन मनोमयेपि
पठ्यते, ब्रह्मोपनिषदि च 'आनन्दमेतज्जीवस्य यज्ज्ञात्वा मुच्यते बुध' इति श्लोकोत्तरार्थं पठ्यते, अतः
कथमेतेन पुरुषोत्तमानन्दस्य तथात्वसिद्धिरिति चेत् । उच्यते । मनोमयस्य वेदात्मकताया यजुःशि-
स्त्यादिना बोधितत्वाद्देदस्य च शब्दब्रह्मात्मकत्वात् 'सर्वे वेदा' इति श्रुतेर्ब्रह्मबोधकत्वान्मनो-
मयश्लोके ब्रह्मण इति पञ्चम्या शब्दब्रह्मणो वेदान्मनोमयादवाश्चान्नसगोचरमानन्दं विद्वान्

रश्मिः ।

उक्तमनावश्यकत्वं सगुणत्वस्य विशेषस्य निषेधादनावश्यकत्वदोषापत्तेरित्यर्थः । द्वितीयमास्करमते
भेदोपि कार्यात्मना ज्ञेयः । उक्तेति । गौवादिस्वाद्युक्तदोषत्रयाभावात् । तन्मतं रामानुजमत-
मुत्तमम् । परस्मादिति । नन्वक्षरधियामित्यत्राक्षरशब्दशक्यतावच्छेदकमक्षरत्वम्, परस्मादपरत्वं तु
'ऋग्वेदो यजुर्वेद' इत्यादिश्रुत्युक्तं ऋगादाविति चेत् । न । अक्षरसापर्विधात्वात्तत्राप्यपरत्वं प्राप्त-
मिति । द्वे त्रिवे वेदितव्ये परा चैवापरा चे'ति श्रुतेः । तैत्तिरीयेति । किंचेतिभाष्ये महाना-
रायणोक्तस्य । तदसंग्रहादिति । 'अक्षरधिया'मित्यत्राक्षरस्याक्षरत्वेन निवेशात्, विशेषनिषेधसम्ब-
न्धितयाप्यनिवेशात् परसादपरत्वेन-लोकरूपत्वेनाप्यनिवेशात् तस्या असंग्रहात् । अक्षरपदशक्य-
तावच्छेदेके न पूर्णम्, किंतु न्यूनमिति न्यूनताख्यतिग्रहस्यानमित्यर्थः ॥ ३३ ॥

इयदामननात् । नन्वित्यादीति । अविशेषादिति । 'दुःखाभावः सुखं चेति पुरुषार्थ-
द्वयं मत'मित्यत्राख्यादविशेषात् । तथात्वेति । निरवध्यानानन्दत्वसिद्धिः । पुरुषोत्तमेति । शब्दमपत्ति-

साध्यप्रकाशः ।

कदाचन न विभेतीति पुरुषोत्तमानन्दज्ञानसाधनतया मनोमय एतस्योक्ततया, ब्रह्मोपनिषदि च 'यज्ज्ञात्वा मुच्यते बुधः' इति । तुरीयपादे कथनेन जीवाभिन्नमानन्दमेतदित्यर्थायोगात् यस्मिन् परमात्मनि जीवात्मा संधेयत्वेन पूर्वमन्त्रे उक्तः, एतत्परमात्मस्वरूपं आनन्दं आनन्दोऽस्यास्तीत्यानन्दं जीवस्य सन्धेयत्वेन सम्बन्धि, यज्ज्ञात्वा बुधः सन् मुच्यत इत्यर्थकतया तस्य भगवदीयत्वेन तयात्वसिद्धिरिति जानीहि । अतो न चोद्यवकाश इति दिक् ।

अन्ये तु, इदमेकसूत्रमधिकरणान्तरमङ्गीकृत्य, 'द्वासुपर्णेति' मन्त्रो मुण्डके श्वेताश्वतरे च ब्रह्मप्रकरणे पठ्यते, काठके तु 'ऋतं पिवन्ता'विति । तयोराद्ये भोक्त्रभोक्त्रोर्वेद्यता, द्वितीये तु भोक्त्रोरेवेति घेद्यभेदादिघाभेदे प्राप्ते, विधेयं युक्तम् । इयत् एतावन्मात्रस्य द्वित्वपरिच्छिन्नस्योभयत्रामननात् । 'पिवन्ता'वित्यस्य प्रयोगस्य छत्रिन्यायेन पिवदपिबत्समुदायेपि सम्भवात् । उपक्रमोपसंहारान्यामेतयोर्वाक्ययोः परविद्यात्वनिश्चयेन उभयत्रापि जीवसहितस्य ब्रह्मण एवं प्रतिपाद्यत्वादित्याहुः ।

तन्मतेऽधिकरणवैयर्थ्यमेव । काठकाव्यस्य जीवद्वयपरत्वं निवार्य जीवसहितब्रह्मपरत्वस्य 'गुहां प्रविष्टा'वित्यधिकरण एव प्रतिपादितत्वात्तदपेक्षयाधिक्यस्यात्रादर्शनाच्चेति ।

रामानुजाचार्यास्तु, इयत् अस्थूलत्वादिविशेषितमानन्दादिक्रमेव गुणजातं सर्वत्रानुसन्धेयत्वेन प्राप्तम् । कुतः । आमननात् । आभिमुख्येन मननं चिन्तनमामननं तस्माद्देवतोरित्येवमर्थमाहुः । तत्रास्तुदासीना वयम् ॥ ३४ ॥ इत्येकादशमक्षरधियामित्यधिकरणम् ॥ ११ ॥

रश्मिः ।

पाद्यपुरुषोत्तमानन्दशब्दं ज्ञानं तस्य साधनतया । साधनत्वमुक्तविषया । एतस्येति । निरवध्यानन्दस्य । इत्यर्थायोगादिति । कर्मकर्तृभेदैचित्यादितिभावः । पूर्वमन्त्र इति । 'महात्मा प्रज्ञायामत्वं संधते परमात्मनि । तेन सन्ध्याध्यानमेव तस्मात्सन्ध्यामिवन्दन'मिति मन्त्रे । तस्येति । निरवध्यानन्दस्य । तथात्वेति । निरवध्यानन्दसिद्धिः । चोद्येति । पुरुषोत्तमजीवमनोमयानन्दश्चुत्वा प्राप्तस्य चोद्यस्य दोषसावकाशः । तयोरिति । वाक्ययोः । भोक्त्रभोक्त्रोः प्रबुद्धजीवयोः । भोक्त्रोरिति । छाया-तपयोः । छत्रीति । 'छत्रिणो यान्ती'तिन्यायेन छत्री राजा, अन्ये त्वच्छत्रिणः । उपक्रमेति । मुण्डके तृतीयमुण्डकारम्भस्यापि द्वितीयमुण्डकस्या 'दिव्यो ह्यमृतः प्ररूप' इत्युपक्रमेण 'आनन्दरूपममृतं यद्विभाती'-ति बोधक्रमेण संपन्ना । श्वेताश्वतरे 'य एको वर्णो बहुधा शक्तियोगा' दित्युपक्रम्य 'अजामेकां लोहितकृष्ण-रूपा'मित्युपक्रम्य वा 'द्वा सुपर्णे'त्यस्याः कथनात् । उपसंहारस्तु मुण्डके 'नायमात्मा बलहीनेन लम्प' इति, श्वेताश्वतरे 'ऋचो अक्षरे परमे व्योम'न्निति । उभयत्रेति । वाक्ययोः । अत्रेति । अस्मिन्नधिकरणे । अतोस्य सूत्रस्य पूर्वशेषत्वमिति भावः । अस्थूलत्वादीति । अस्थूलत्वादिमदानन्दादिकमित्येवं विशेषितम् । इदं पूर्वशेषमस्मिन्मते । तत्रापीति । अपिना पूर्वमतसमुच्चयः । एकत्रा-वृत्तेरदृष्टत्वादपरत्र विद्वन्मुण्डने 'अभेदादनुपाधित्वा'दित्यनयोक्तत्वादुदासीनाः मायारुणैः सर्वकर्मत्वादि-भिश्चिन्तनीयमित्यन्ये । रामानुजास्तु मायारुणैरचिन्तनीयम् । अस्यन्मतेऽपि । 'प्रवर्तते यत्र रजस्तमस्तयोः सत्त्वं च मिश्र'मिति द्वितीयस्कन्धात् ॥ ३४ ॥ इत्येकादशमक्षरधियामित्यधिकरणम् ॥ ११ ॥

अन्तरा भूतग्रामवत् स्वात्मनः ॥ ३५ ॥ (३-३-१२.)

अथ ज्ञानमार्गे यथा स्वात्मत्वेन ब्रह्मणो ज्ञानम्, तथा भक्तिमार्गेऽपि भक्त्या पुरुषोत्तमज्ञाने स्वात्मत्वेन पुरुषोत्तमज्ञानं भवति, न वेति विचार्यते । सर्वान्तरत्वेन श्रुतौ कथनात् तत् भवतीति पूर्वः पक्षः । तथात्वेऽपि 'सर्वस्य वशी सर्वस्येशान' इत्यादिश्रुतिभिरेवमेव ज्ञानम्, न तु तथेति सिद्धान्तः । अत्र तथा

भाष्यप्रकाशः ।

अन्तरा भूतग्रामवत् स्वात्मनः ॥ ३५ ॥ अधिकरणमवतारयन्ति अथेत्यादि । यथा ज्ञानमार्गेऽश्वरथियः स्तूयन्ते, तथाऽभेदोपासनापीति भक्तिमार्गे अश्वरथीविनियोगविचारोत्तरमभेदधीस्तरणाज्ज्ञानमार्गे पूर्णज्ञानसम्पत्तौ यथा स्वात्मब्रह्मभेदानुभवात्मिका वृत्तिर्भवति, तथा भक्तिमार्गे सिद्धायां भक्तौ 'भक्त्या मामभिजानाती'ति वाक्यावेदिते ज्ञाने स्वात्मपुरुषोत्तमभेदानुभवात्मिका वृत्तिर्भवति, न वेति संग्रहे विचार्यत इत्यर्थः ।

पूर्वपक्षमाहुः सर्वान्तरत्वेनेत्यादि । बृहदारण्यके कहोडप्रश्ने उपस्तप्रश्ने च 'यत्साक्षादपरोक्षाद्ब्रह्म य आत्मा सर्वान्तरस्तं मे व्याचक्ष्वे'ति, तदुत्तरवाक्ये च 'एष त आत्मा सर्वान्तर' इति याज्ञवल्क्येन सर्वान्तरत्वेन कथनात्, अन्तर्यामिब्राह्मणे च 'यः पृथिव्यां तिष्ठन् यः पृथिवीमन्तरो यं पृथिवी न वेद यस्य पृथिवी शरीरं यः पृथिवीमन्तरो यमयती'त्यारभ्य, 'य आत्मनि तिष्ठ'न्नित्यन्तैर्वाक्यैः परमात्मा सर्वान्तरत्वेन श्रावितः । स च यदन्तस्तिष्ठति, तं स्वान्तः स्थापयति, बहिरावायोगोलकमित्यन्तर्यामिब्राह्मणे सिद्धम् । तथा सति धौतेन येन केनापि साधनेन तस्मिन्निष्ठापमाने स्वात्मनस्तद्ब्रह्मात्मत्वेन भेदास्फुरणात् स्वात्मत्वेन ज्ञानमदण्डवारितम्, अतस्तद्भवतीति पूर्वः पक्ष इत्यर्थः ।

सिद्धान्तमाहुः तथात्वेपीत्यादि । ब्रह्मणः सर्वान्तरतया एतदात्मनस्तदविभक्तत्वेऽपि 'सर्वस्य वशी'त्यादिश्रुतिभिः सर्वेशितृत्वादिरूपेणैव ज्ञानम्, उत्कटया भक्त्या तेषामेव स्फुरणात्, न तु स्वात्मत्वप्रकारकमित्येव सिद्धान्त इत्यर्थः । नन्वभिज्ञाने सर्वांशज्ञानदर्शनात्तदंशज्ञाने को हेतुरित्याकाङ्क्षायां हेतुं गृह्णन्ति अत्र तथेत्यादि । विपरीत इति । स्वात्मत्वेन ज्ञाने । एतदेव रश्मिः ।

अन्तरा भूतग्रामवत् स्वात्मनः ॥ ३५ ॥ एष इति । समीपतरवर्ती । स्थापयतीति । स्वाश्रयाश्रयत्वार्थं तथा । तस्मिन्निति । पुरुषोत्तमे । अभीति । 'भक्त्या मामभिजानाती'ति वाक्यं स्मारितम् । अदण्डेति । यथा दण्डेन गामम्याजेत्यत्र दुष्ट्यां गवि दण्डोपयोगः, तथाऽदुष्टे पूर्वपक्षज्ञानमदण्डेन वारितमित्यर्थः । एतदात्मनः समीपतरवर्तीजीवात्मनः । एवेति । श्रीगोस्वामिनां महाविष्णुत्वेन टिप्पण्युक्तदिक् परस्याप्यभिप्रेतेत्येवकारः । तेषामिति । सर्वेशितृत्वादीनाम् । अयमर्थः । टिप्पण्यां श्रीगोस्वामिभिः 'समुद्दिजे गवद्धेतो'रित्यत्र ब्रह्मविद्यायां देवक्यां भक्तिमार्गीयसामग्र्या ज्ञानमार्गीयसामग्रीचाधोपपादनात्तेषामिति । अधुनापि तथैव भक्तप्रत्यक्षविषयत्वेनैवकारः । स्वात्मत्वेति । स्वात्मत्वप्रकारकपुरुषोत्तमविशेष्यकं ज्ञानमित्यर्थः । तदंशेति । ईक्षत्यधिकरणे यावद्धर्मत्वेनाज्ञानमुक्तमत्राभिज्ञाने तदंशज्ञाने को हेतुरिति प्रश्नः । अत्र तथेत्यादीति । वृत्तभक्ते स्वात्मत्वेन पुरुषो-

ज्ञानाभावस्यावश्यकत्वार्थं विपरीते बाधकमाह । पूर्वस्मिन् सूत्रे ब्रह्मानन्दात्
भजनानन्दस्याधिक्यं निरूपितम् । स तु भगवदत्तः । तद्व्यवधायकोऽर्थश्च प्रभुणा न
सम्पाद्यते । स्वात्मत्वेन ज्ञानं च भजनानन्दान्तरायरूपम् । यद्येतत् सम्पादयेत्, तं
न दद्यात्, अग्रेऽन्यथाभावात्, अतः स्वात्मत्वेन ज्ञानं भक्तिमार्गीयस्य न सम्भव-
तीत्याशयेनाह अन्तरा स्वात्मन इति । भगवता भक्तिमार्गे स्वीयत्वेनाङ्गीकृतो य-
आत्मा जीवस्तस्य यदात्मत्वेन ज्ञानम्, तत् भजनानन्दानुभवे अन्तरा व्यवधान-
रूपमिति भगवता तादृशे जीवे तन्न सम्पाद्यत इत्यर्थः । तत्सम्पादनस्य सर्वधैवा-
सम्भावितत्वं हीनत्वं च ज्ञापयितुं दृष्टान्तमाह भूतग्रामवदिति । उक्तभक्तस्य
विग्रहोऽप्यलौकिक इति तत्र लौकिको भूतग्रामो न सम्भवति, हीनत्वात्त-

भाष्यप्रकाशः ।

विमजन्ते पूर्वस्मिन्नित्यादि । 'इयदामनना'दिति सूत्रे अक्षरस्य गणितानन्दत्वबोधनेन
ब्रह्मानन्दाद्भजनानन्दस्याधिक्यं निरूपितम् । ॥ भजनानन्दस्तु कृपाधिक्येन भगवता दत्त इति
तद्व्यवधायकोऽर्थो भगवता न सम्पाद्यते । 'स च नैव रेमे तसादेकाकी न रमते स द्वितीयम-
च्छ'दित्यादिश्रुतिभ्यो मुख्यभक्तिमार्गस्य क्रीडार्थत्वावगमादभेदे च क्रीडाया असम्भवात् ।
स्वात्मत्वेन ज्ञानं हि 'यत्र त्वस्य सर्वमात्मैवाभूत् तत्केन कं पश्ये'दिति श्रुतेर्भेदविलायकत्वेन
भजनानन्दान्तरायरूपं यदि स्वात्मत्वेन ज्ञानं सम्पादयेत्, भजनानन्दं न दद्यात्, अग्रे विलयेन
तस्यान्यथाभावात्, अतः स्वात्मत्वेन ज्ञानं भक्तिमार्गीयस्य पूर्णदक्षायं न सम्भवतीत्याशयेन
स्वात्मत्वेन ज्ञाने बाधकमनेन सूत्रेणाहेत्यर्थः । सूत्रं व्याकुर्वन्ति भगवन्तेत्यादि । अन्तरेति
मध्यवाचकमव्ययम् । तथाच व्यवधायकमित्यर्थः । नन्वस्तु तस्यान्तरायत्वम्, तथापि तत्र
सम्पादयतीति कथमवगन्तव्यमित्यत आहुः तत्सम्पादनस्येत्यादि । अलौकिकः इति ।
साक्षात्सम्बन्धस्य हेतुः लौकिकविग्रहे असम्भवादलौकिकः । हीनत्वात्तथेत्यर्थ इति । तथाच
विकीर्णितलीलाप्रतिबन्धकत्वेन हीनत्वाद्भूतग्रामवदन्तरायत्वं दृष्टान्तेनावगन्तव्यमित्यर्थः । लौकि-
रक्षितः । -

तमज्ञानाभावस्य । बाधकमिति । अन्तरायत्वरूपं बाधकं सूत्रकार आह दत्त इति । सर्वात्मभावो
दत्त इति तत्फलं सोपि दत्तः । फलसाधने एकीकृत्य निरूपिते वा । अर्थ इति । अभेदः । नेति । भक्त-
वश्यत्वादिति भावः । भक्तभावस्तु 'भद्रं कर्णेभिः शृणुयाम देवा' इति श्रुत्युक्तः । एकाकीति । एता-
वत्पर्यन्तमेकाकी पुरुषविधः । अहंकरापाप्मादहमयविशिष्टः । मुख्येति । भक्तिमार्गेऽहंकारादिसत्त्व एका-
किंत्वम्, ज्ञानमार्गे तु न, अस्मातिरिक्ताहंकारादेर्लयात् । कर्ममार्गे तु कर्मरूपीश्वरः । अतोऽत्र भक्ति-
मार्गोऽलुक्तम् । मुख्यत्वं त्रिषु मार्गेषु । स्वात्मत्वेनेत्यादिभाष्यं विवृण्वन्ति स्म स्वात्मत्वेनेति ।
भजनानन्देति । सर्वात्मभावजन्यमभजनानन्दान्तरायरूपम् । ज्ञानमिति । पुरुषोत्तमज्ञानम् । भज-
नानन्दमिति । भाष्यीयस्य तमितिपदस्यार्थः । अग्र इति भाष्यार्थोऽग्र इति । तस्येति । भक्तैः सह
निगृहभावकर्तुः श्रीपुरुषोत्तमसेवार्थेन भेदेन लीला अनुभ(व)वतः अन्यथाभावोऽभेदेन भावः । बाधक-
मिति । विभाज्यसानुवृत्तिः । भगवन्तेत्यादीति । ननु जगद्व्यापारवर्जोऽपेक्षजे स्वात्मत्वेन ज्ञानम-
सम्भवीत्यन आहुः स्वीयत्वेनेति । तथाच 'नायमात्मा प्रवचनेन लभ्य' इति श्रुतिविषयभक्तविषयं
पुरुषोत्तमस्य स्वात्मत्वेन ज्ञानं सम्भवीति भावः । तादृश इति । वृते । नेति । अन्यत्राप्राप्तं वृत्तं प्राप्तं
नेत्यर्थः । तत्सम्पादनस्य अभेदसम्पादनस्य । उच्येति । वृत्तभक्तस्य पुरुषोत्तमशरीरत्वेन तस्य विग्रहोपि

धेत्यर्थः । अथवा । लौकिको भूतग्रामः स्त्रीपुत्रपञ्चादिर्ब्रह्मानन्दानुभवे बाधकः, तथा भजनानन्दानुभवे स्वात्मत्वेन भगवज्ज्ञानमित्यर्थः ॥ ३५ ॥

अन्यथाऽभेदानुपपत्तिरिति चेन्नोपदेशान्तरवत् ॥ ३६ ॥

ननु भक्तेष्वप्युद्वादिषु ज्ञानोपदेशः श्रूयते, स चात्मब्रह्माभेदज्ञानफलक इत्यात्मत्वेन ज्ञानाभावे तदभेदोपदेशानुपपत्तिः स्यादिति तन्मन्तव्यमेव, एवं सति भक्तिमार्गात् ज्ञानमार्गस्योत्कर्षश्च सिध्यतीत्याशङ्क्य, परिहरति उपदेशा-

भाष्यप्रकाशः ।

कशरीरस्य प्रतिबन्धकत्वं सन्दिग्धत्वादुपपादनसापेक्षमित्यल्ल्या प्रकारान्तरेण दृष्टान्तं व्याकुर्वन्ति अधवेत्यादि । यत्तदोर्नित्यसम्बन्धाद्यधेति पदमर्थादेवायातीत्यतो नोक्तम् ॥ ३५ ॥

अन्यथाऽभेदानुपपत्तिरिति चेन्नोपदेशान्तरवत् ॥ ३६ ॥ स्वात्मत्वेन भगवज्ज्ञानस्य बाधकत्वे भक्तेषु तदुपदेशो नोपपद्येतेत्याशङ्क्य परिहरतीत्याशयेन व्याकुर्वन्ति नन्वित्यादि । श्रूयते इति । एकादशस्कन्धे उच्यते । आत्मत्वेन ज्ञानाभावे इत्यन्तोऽन्यथापदस्यार्थः । तदभेदोपदेशानुपपत्तिरित्यभेदानुपपत्तिरित्यस्यार्थः । इतीत्यारभ्य, परिहरतीत्यन्त इति चेन्नेत्यस्यार्थो व्याख्यातः ।

तत्रैवमभिसन्धिः । पूर्वं उपपन्नद्वये दासीदारामुद्भेदेन विविधा लीलामध्यपातिनो भक्ता उक्ताः, तत्र 'नोद्भवोऽप्यपि मरुचून' इति वाक्यादुद्भवोऽत्यन्तरङ्गः । आदिपदेन ब्रजस्थाः, तेषु 'रामेण सार्धं मथुरां प्रणीत' इत्यादिना विगाढभावा उक्ताः, तत्रोद्भवे साक्षादुपदेशः, ब्रजस्थेषु सन्देशेन साक्षाच्च । तथा सतीतरेषु तदावश्यकत्वं किं वाच्यम् । किञ्च, तेषु चेदुपदेशो विफलः स्यात्, तदा अपार्थकार्यकर्तृत्वाजीवितुल्यत्वं चापद्येतेति तस्य तेषु फलमवश्यमभ्युपेयम् । एवं सति पूर्वोक्तं सर्वमयुक्तमिति सूत्रांशेनाशङ्क्य, दृष्टान्तेन परिहरतीति बोध्यः ।

रश्मिः ।

'ममास्तु तव सन्निधौ तनुवत्समेतावता न दुर्लभतमा रतिर्गुरुरिपौ मुकुन्दप्रिय' इति यमुनाएकोक्तोऽलौकिकः । साक्षात्सम्बन्धस्येति । भगवत्साक्षात्सम्बन्धस्य । चिकीर्षितेति । 'अथातोऽनुप्रश्नाः । उताविद्वानमुं लोकं प्रेत्य कथनं गच्छति । आहो विद्वानमुं लोकं प्रेत्य कश्चित्समश्नुता उ ।' अग्रे 'अस्माहोकात्प्रेत्य एतमन्नमयमात्मानमुपसंक्रामती'त्यानन्दमयपर्यन्तमुपसंक्रमणमुक्तम् । तदनन्तरं चिकीर्षितलीलाप्रतिबन्धकत्वेन । सन्दिग्धत्वादिति । पुष्टिमार्गाणि भक्तानामलौकिकशरीरप्राप्तिं विनैव पुरुषोत्तमानुभव इति सन्दिग्धत्वात् । किञ्च, पुरुषोत्तमस्य स्वात्मत्वेनानुभवो लीलान्तःपात्यपि लीलान्तःपातिप्रतिबन्धकसहित इति स नोक्तः । इत्यर्थः इति । तथाच श्रुतिः 'गुहां प्रविष्टात्माना' विलधिकरणे 'विशेषणाच्चे'तिसूत्रे भाष्यभाष्ये 'सत्य आत्मा सत्यो जीवः सत्यं मिदा सत्यं मिदा सत्यं मिदा मैवारुणो मैवारुणो मैवारुण' इति पैक्षिश्रुतिः । भेद इवशन्दार्थकः । गीतायां 'विमक्तमिवे'ति ब्रह्म(प्र)करण-वाक्यात् ॥ ३५ ॥

अन्यथाऽभेदानुपपत्तिरिति चेन्नोपदेशान्तरवत् ॥ ३६ ॥ विगाढेति । विगाढत्वं नामाविहितभक्त्या निरन्तरपुष्टप्रब्रह्मभक्तित्वं भावे । 'रामेण सार्धं'मिति श्लोके सिद्धम् । तस्य ते-
ष्विति । उपदेशस्योद्वादिभक्तेषु । फलं स्वात्मत्वेन पुरुषोत्तमाभेदज्ञानम् । पूर्वोक्तमिति । अभेदज्ञा-

न्तरवदिति । न ह्यज्ञाभेदज्ञानापोपदेशः, किन्तु यथाग्रिमस्वर्गापवर्गाद्यपार-
लौकिकानन्दफलकालौकिके कर्मण्यधिकाररूपसंस्कारार्थं गायत्र्युपदेशः क्रियते,
तत्संस्कारसंस्कृतं तच्छरीरादिकमपि भूतदिभिर्नपि नोपहतं भवति, यथा वा
योगोपदेशसंस्कृतस्य वपुरभ्यादिभिर्नोपहन्यते, तथा प्रकृते भक्तिभावस्य रसा-
त्मकत्वेन संयोगविप्रयोगभावात्मकत्वात् द्वितीयस्य प्रलघानलादतिकारालत्वेन
फट्वाचित्तद्वाबोधये तेन भक्तवपुरादेस्तिरोधानेऽग्रिमभजनानन्दानुभवप्रतिबन्धः
स्यादिति तन्निवृत्त्यर्थं ज्ञानोपदेशसंस्कारसंस्कृतं तद्वपुरादिकं भगवता क्रियते,
न त्वात्माभेदज्ञानं भगवतोऽभिप्रेतमित्यर्थः । अन्यथोपदेशानन्तरं वदरीं गच्छन्
विदुरं प्रति 'इहागतोऽहं विरहातुरात्मे'ति न वदेत् । एवमेवान्येष्वपि भक्तेषु
ज्ञेयम् । अत्रोपदेशान्तरपदं प्रस्तुतोपदेशभिन्नमुपदेशान्तरमाहेति प्रस्तुतस्य

भाष्यप्रकाशः ।

दृष्टान्तं व्याकुर्वन्ति न हीत्यादि । अत्र प्रथमार्थे वृत्तिः । तथाच फलान्तरार्थं यथा
गायत्र्युपदेशः, तथा भजनानन्दार्थमयमुपदेश इत्यर्थः । तस्यावान्तरफलं तत्संस्कारेत्यादिनोच्यते ।
तत्रापि न प्रसिद्धम्, अतः प्रकारान्तरमाहुः यथा वेल्यादि । एतच्चोक्तमेकादशे 'अग्रादिभिर्न
हन्ते सुतेयोंगमये वपु'रिति । अभिप्रेतमिति । मुख्यत्वेन अभिप्रेतम् । तथाचोक्तरीत्या
उपदेशस्य फलान्तरसत्त्वेनात्मनि तदभेदज्ञानस्य साफल्ये सति न भगवतो जीवतुल्यत्वापत्तिः,
नापि ज्ञानमार्गात्कर्ष इत्यर्थः । नन्वोक्तरीत्या भजनानन्दप्रतिबन्धभावात् एवोपदेशफलम्, न
ब्रह्माभेदानुभव इत्यत्र किं गमकमित्याकाङ्क्षायामाहुः अन्यथेत्यादि । एवमन्येष्वपि भक्तेषु
ज्ञेयमिति । कुरुक्षेत्रप्रसङ्गस्योक्तगडावाक्यं : 'आहुश्च ते नलिननाभे'ति वाक्याच्च ज्ञेयम् । ननु
भयत्वेयम्, तथापि द्वये 'अमेदानुपपत्ति'रित्युक्तम्, न त्वभेदोपदेशानुपपत्तिरिति, अतोऽत्रायमेव
सत्रकाराशय इति कथं ज्ञातव्यमित्यत आहुः अत्रेत्यादि । दृष्टान्तकोटिप्रविष्टमुपदेशान्तरपदं
प्रस्तुतोपदेशभिन्नमुपदेशान्तरमाहेति प्रस्तुतस्य तस्योपदेशस्याभावादभेदानुपपत्तिपदमलम्बकं स्यात्,

वक्षिः ।

नस्य प्रतिबन्धकत्वम् । बोध्य इति । अभिसन्धिवर्धे इत्यर्थः । अत्रेति । सौत्रदृष्टान्ते । अयमिति ।
सौत्रो भेदोपदेशः । मुख्यत्वेनेति । अन्यानङ्गत्वेन । उक्तविरोधादिति भावः । उक्तरीत्येति ।
यथा वेल्यादिमाप्योक्तरीत्या । नेति । अपार्यकार्यकर्तृत्वात्तथा । नापीति । एवं सति भक्तिमा-
र्गाज्ञानमार्गात्कर्ष इत्यादिमाप्योक्तज्ञानमार्गात्कर्षो नेत्यर्थः । उक्तरीत्येति । यथा वेल्यादिमा-
प्योक्तरीत्या । अन्यथेत्याद्रीति । न वदेदिति । उपदेशानन्तरं पुरुषोत्तमामिन्नत्वादविरहात्मेति
वदेत् । अन्येष्वपि । देवकीवसुदेवाज्जेनेषु । एकादशप्रमातो 'प्राणांश्च विजहुस्तत्र भगवद्विरहातुरा'
इति वाक्यम् । अजुने तु 'कृष्णस्य विरहातुर' इति वाक्यम् । श्रीनन्दे तु वक्ष्यमाणम् । अत्र
विरहोऽविवक्षा विषयोपमर्दे इत्याशङ्काहुः कुरुक्षेत्रेति । एकोनाशीतितमाध्याय उत्तरार्धे 'अथैकदा
द्वारिकायां नित्यारम्भके उत्कण्ठवाक्यानि । तानि च 'का विस्मरेत् वां मैत्री'मित्यादीनि ।
वां नन्दयशोदयोः मैत्रीम् । रोहिणी देवकी च वदति यशोदां प्रति । इतोऽप्युत्कण्ठावाक्यमाहुः
आहुश्चेति । गोप्य आहुश्च । 'आहुश्च ते नलिननाभ' पदारविन्दं योगेश्वरहृदि विचिन्त्यम-

तस्यान्यस्याभावादभेदपदेनाभेदोपदेश एवोच्यते । एतेन भगवान् स्वीयानां भक्तिभावप्रतिबन्धनिरासायैव सर्वं करोतीति ज्ञापितं भवति ।

अथवा । उपदेशान्तरवदित्यस्यायमर्थः । शरीराद्यध्यासवतस्तद्विन्न आत्मा तत्त्वम्, न तु शरीरादिरित्युपदेशो ज्ञानमार्गेण यथा क्रियते, तेन शरीरादावात्म-
बुद्ध्या यः स्नेहादिः, सोऽपगच्छति, तथात्र सर्वेषामात्मनो ह्यात्मा 'य आत्मनि तिष्ठ'न्नित्यादिश्रुतिसिद्धो जीवात्मनोऽप्यात्मा पुरुषोत्तम इति बोध्यते । तेन पुरुषोत्तमे निरूपधिः स्नेहस्तत्सम्बन्धित्वेनात्मनि स सिध्यति । यद्यप्येवंभावः पूर्वमप्यासीदेव, तथापि सहजस्य शास्त्रार्थत्वेन ज्ञाने सति प्रमोदो दारुण्यं च भवतीति तथा । नैतावता जीवाभेद आयाति । अग्रे जीवनसम्पत्तिरेवोपदेशकार्यम्, न तु तेन पूर्वभावोपमर्दः सम्भवतीति सारम् । तेन ज्ञाने सर्वाधिक्यं मन्यानां च भक्तिबलप्रदर्शनं च सिध्यति ॥ ३६ ॥

भाष्यप्रकाशः ।

अतोऽप्राभेदपदेनाभेदोपदेश एव लक्षणोच्यते इत्यभेदपदान्वयापनुपत्त्या ज्ञातव्यमित्यर्थः । तेन सिद्धमाहुः एतेनेत्यादि । एतेनेति । उक्ताशङ्कानिरासेन ।

भक्तदेहस्थितैर्योगादेशादपि सम्भवेन तदर्थमात्मब्रह्माभेदोपदेशकथनं न युक्तमित्यरुच्या उपदेशान्तरपदसार्थान्तरमाहुः अथवेत्यादि । तथाच स ज्ञानोपदेश एतदर्थः, न त्वात्मब्रह्माभेद-
ज्ञानफलक इति न तेन ज्ञानोत्कर्षसिद्धिरित्यर्थः । नन्वेवं सति ज्ञानोपदेशवैयर्थ्यं नापैतीत्याशङ्क्य परिहरन्ति यद्यपीत्यादि । तथेति । अवैयर्थ्यम् । नैतावतेत्यादि । तथाचैवं ज्ञानोपदेशस्य सार्थक्यादेतावता आत्मत्वोपदेशमात्रेण न जीवस्य ब्रह्माभेद आयातीत्यर्थः । तेन सिद्धमाहुः अत्र इत्यादि । तथाच यत्र किञ्चित्कार्यार्थं विप्रयोगसहनमावश्यकम्, तत्रैवं प्रभुः करोति, न तु सर्वत्र । अतः पूर्वोक्तं सर्वं सारमुपपन्नमित्यर्थः । एवंकरणस्य प्राप्तिकं फलमाहुः तेनेत्यादि ।

ननुद्ववादिषु ज्ञानोपदेशः पौराणः, स किमर्थमिह विचार्यत इति चेत् । उच्यते । 'विधिश्च प्रतिषेधश्च निगमो ही'त्यादिनोद्वयकृतप्रश्नेन 'मां विधत्तेऽभिधत्ते मा'मित्यादिना भगवदुक्तोत्तरेण रहिमः ।

गायबोधैः । संसारकूपपतितोत्तरणावलम्ब्य गेहंजुषामपि मनस्सुदियात्सदा नः । लक्षणयेति । नामैकदेश-
त्वाद्वैशिकसम्बन्धो लक्षणा तथा । अभेदपदेति । यथा 'गङ्गायां घोष' इत्यत्र घोषपदान्वयानुप-
पत्त्या लक्षणाजीजमूतया ज्ञातव्यमित्यर्थः । उक्तेति । ननु भक्तोऽप्यित्याद्युक्तशङ्कानिरासेन । भक्ति-
भावेति । विदेहेण वपुराद्यभावे भक्तिभावे विरहांशप्रतिबन्धः तन्निरासाय । अमरगीतसुबोधिनैवकारः ।
अपैतीति । पूर्ववत् । यद्यपीत्यादीति । पूर्वमिति । (यथाहुस्ते उद्धवादयः) उत्पत्यैव भक्ता इति ।
तथाच जन्मना ज्ञानवन्तो जडभरतादयो ज्ञेयाः । यद्वा । युगलमीते गोपीनां सिद्धेः । उपदेशात्पूर्वमित्यर्थः ।
अतीति । तेनोत्तमाधिकारोद्द्योति माध्यात्मभक्तिकारिकायाः । अत्र इत्यादीति । देवकीवसुदेवार्जुन-
नन्दगोपीषु । अग्रे एकादशसमाप्तौ एकाशीतितमाध्याये अमरगीते च । उपदेशकार्यमुक्तम् । अतः
पूर्वोक्तमिति । भक्तविषयत्वात्पूर्वोक्तं भक्तिभावप्रतिबन्धनिराकरणाय ज्ञानोपदेशः, न तु पुरुषोत्तमस्य
स्वात्मत्वेन ज्ञानापेक्ष्युक्तम् । सारमिति । स्मार्तः प्रयोगः । 'सारं सारं समुद्धृत'मिति वाक्यात् । प्रास-
ङ्गिकमिति । प्रसङ्गो ब्रह्माभेदज्ञानफलकज्ञानोपदेशपरिहारस्य तेन जन्यते भक्तिबलप्रदर्शनं प्रासङ्गिकम् ।

व्यतिहारो विशिष्यन्ति हीतरवत् ॥ ३७ ॥

ननु 'तयोऽहं सोऽसौ योऽसौ सोऽह' मित्यैतरेयके, तैत्तिरीयके च 'अहमस्मि ब्रह्माहमस्मी'ति पठ्यते । अत्र मध्यस्थं ब्रह्मपदमुभयत्र सम्यध्यते । तेनावृत्त्या व्यतिहारः । अतो ब्रह्माभेदः सिध्यति । तथा लीलामध्यपातिभक्तानामपि 'कृष्णोऽहमहं कृष्ण' इति भाव उल्लेखश्च श्रूयते । अतस्तदभेदज्ञानं भक्तिफलमिति पुष्पुल्यमानं प्रतिवादिनं तत्स्वरूपं बोधयति । रसात्मकत्वाद्भक्तेः संयोगविप्रयोगात्मकत्वात्

भाष्यप्रकाशः ।

च तस्य श्रौतत्वस्फुटीकरणात्, सन्देशेपि 'एतदन्तः समाम्नाय' इति वाक्येन तथात्वाद्विचार्यत इति जानीहि ।

अत्र शाङ्कराद्विद्वज्जमेतदधिकारणमङ्गीकृत्य बृहदारण्यकस्योपस्तकहोडब्राह्मणयोर्भिन्नविद्यात्वमभ्यासादाशङ्क्य रूपाभेदादैकविधं साधयन्ति ।

। भास्कराश्च सूत्रमेकीकृत्य उपदेशवदित्येवं पठित्वा पूर्ववदेव सिद्धान्तयन्ति ।

रामानुजास्तु व्यतिहाराद्विद्वज्जमेतदधिकारणमङ्गीकृत्य निक्षिप्यतदेव सिद्धान्तयन्ति ।

तदिदमुपसंहारस्याध्यायस्यभ्यामेव सिध्यतीति तेनैव गतार्थम्, अतो न पृथक् चिन्तनीयम् ॥ ३६ ॥

व्यतिहारो विशिष्यन्ति हीतरवत् ॥ ३७ ॥ सूत्रमवतारयन्ति नन्वित्यादि । ऐतरेयके इदं वाक्यमादित्यपुरुषं प्रकृत्योक्तम् । तैत्तिरीयके तु जलस्थं ब्रह्म प्रकृत्य । अत्रेति । तैत्तिरीयके । तेनावृत्त्या व्यतिहार इत्यादि । ब्रह्मपदस्योभयत्र सम्यन्धेन तदावृत्त्या व्यतिहारः स्वात्मनो ब्रह्मत्वविधानेन ब्रह्मणः स्वात्मत्वविधानेन व्यत्ययः । अत उक्तरूपाद्व्यत्ययाज्जीवस्य ब्रह्माभेदः सिध्यति, तथा भक्तवाक्येपीति शङ्कायां व्यतिहारस्वरूपं सूत्रेण बोधयति । तथाच यद्यभेददर्शनस्य भक्तिफलत्वं न स्यात्, तदा लीलास्यानां ब्रह्माभेदो न स्यात्, न तु स्फुरतीति दृश्यत इति पूर्वोक्तः सिद्धान्तो न युक्त इत्याशङ्कायां व्यतिहार-
रक्षितः ।

शैषिका प्रत्ययः । भाष्यीयचकारार्थः । श्रौतविषयाग्रहिणः प्रत्याहुः नन्विति । श्रौतत्वेति । विशिष्यन्ति विषयार्थवादानामधेयमन्त्राणां श्रुतिषु दर्शनाश्रौतत्वस्फुटीकरणात् । समाम्नायः श्रुतिः । 'यने वृन्दायने श्रीङ्ग गोपगोपीसुरैः सहे'ति श्रुतिः । प्रपञ्चोयमिति । बृहदिति । 'यत्साक्षादपरोक्षं ब्रह्म, य आत्मा सर्वान्तर' इत्येवं द्विरुपस्तकहोडप्रश्नयोर्नैरन्तर्येण वाजसनेयिनः समामनन्तीति । 'अभ्यासस्य भेदफलं पूर्वतन्त्रसिद्धम्' । एकीकृत्येति । तेन 'अन्तरां मृतग्रामवदात्मनोऽन्यथाभेदानुपपत्तिरिति चेन्नोपदेशवदित्येवमेकीकृत्य ॥ ३६ ॥

व्यतिहारो विशिष्यन्ति हीतरवत् ॥ ३७ ॥ आदित्येति । अन्तस्तद्धर्माधिकरणोक्तमादित्यपुरुषम् । जलस्थमिति । 'अम्मस्म्यार' इत्यारम्भात् । अम्मसि अपारे इति छेदः । अत एव 'नमामि हृदये' इति सुभोधिन्धारम्भे कारिका । व्यत्यय इति । विशेष्यविशेषणभावस्य ब्रह्मजीवयोर्व्यत्ययो वैपरीत्यम् । पूर्वोक्त इति । ज्ञानोपदेशस्य मत्पर्यं वपुरादिधारणार्थत्वमिति सिद्धान्तः ।

द्वितीयभावोद्रेके यथेतेरश्चुप्रलापादयो व्यभिचारिभावाः, तथातिविगाढभावेन तदभेदस्फूर्तिरप्येकः, स च न सार्वदिकः, तदा स्वात्मानं तत्त्वेन विशिंपन्ति, तं च स्वात्मत्वेन । सोऽत्र व्यतिहारपदार्थ इत्यर्थः । अपरं च । उद्देश्यविधेयभावस्फूर्तिं न ह्यद्वैतज्ञानमस्ति, किन्तु भावनामात्रम्, भक्तानां तु विरहभावे तदात्मकत्वमेवाखण्डं स्फुरति, येन तल्लीलां स्वतः कुर्वन्ति । एतद्यथा तथा श्रीभागवतदशम-

भाष्यप्रकाशः ।

स्वरूपमनेन बोधयतीत्यर्थः । सूत्रं व्याकुर्वन्ति रसात्मकत्वादित्यादीति । एकः स इति । एको व्यभिचारिभावः । तथाच विरहदशायां काश्चनात्मानं तत्त्वेन विशिंपन्ति, अन्याश्च तं स्वात्मत्वेन, अतो भिन्नवक्तृको व्यतिहारपदार्थः, न तु त्वदुक्तरीतिकः, अतः कदाचित्कत्वान्न तस्य भक्तिफलत्वमित्यर्थः । सूत्रयोजना तु, इतरवत् अथुप्रलापादिवत्, भक्तानां 'अहं कृष्णः कृष्णोऽहं'मिति व्यतिहारो विशेषणयुद्धिव्यत्ययो व्यभिचारिभावः, हि यतो हेतोः विशिंपन्ति । भगवद्भूषणेनाश्रयत्वादीनि च । अनेन प्रकारेणानात्मानं कदाचिदेव विशिंपन्ति, न सर्वदा, अवलम्बेति । एतेनोदाहरणेन भक्त्युत्कर्षसिद्धिं स्फुटीकुर्वन्ति अपरं चेत्यादि । (तथाचात्र 'लीला भगवतस्तात्ता ह्यनुचक्रुस्तदात्मिका' इति पूर्वं कथनात्, 'रिङ्गयामास काप्यङ्गी कर्पती'त्यादावनुकरणे स्वात्मविसरणेन केवलभगवत्स्फूर्तिरेव बोधनात्तथेत्यर्थः । एवञ्च 'मय्येव सकलं जात'मित्यत्रापि भावनामात्रम्, चतुर्थपादे 'तद्ब्रह्मास्म्यहमेव य' इत्यत्र 'ब्रह्माह'मिति पदाम्यामद्वयभावनामात्रस्यैव बोधनात् । एतद्यथा तथा अस्माभिः कैवल्योपनिषदर्थसंग्रहे स्फुटीकृतमिति ततोऽवधेयम् । अत्रामेदानुभवस्य विगाढभावदशास्थव्यभिचारिभावतया भक्तिमार्गे चिनिर्योग-

रश्मिः ।

रसात्मकत्वादित्यादीति । अतिविगाढेति । अविहितभक्तिपूर्वकशस्त्रीयस्नेहवत्त्वं विगाढत्वम् । अतिशब्दस्तु अन्यामिनवगुणपादादिप्रौढदृष्टत्वेनात्यन्तत्वात् विगाढम् । तदभेदेति । रामानुजभाष्ये 'अम्मस्वपार' इत्यारम्भे 'महीया'निति पदेनानन्दवल्लीस्यो 'रसो वै स' इत्युक्तः परामृश्यतेऽतोऽत्र तदभेदस्फूर्तिः । तमिति । पुरुषोत्तमम् । भिन्नेति । ज्ञानिभिन्नभक्तवक्तृकः । त्वदिति । ज्ञानिवक्तृकः । 'अहं मनुभवं सूर्यश्चे'तिवत् । अत इति । भक्तिमार्गीयत्वात् । तस्येति । पुरुषोत्तमाभेदज्ञानस्य । विशोपणेति । व्यत्ययो वैपरीत्यम् । व्यभीति । शान्तरसनिष्ठत्वे सति भक्तिरसनिष्ठत्वात् । तथेतीति । भक्तिमार्गीयेति । अपरं चेत्यादीति । परेपामैतरयतैत्तिरीयकयोरुद्देश्यविधेयभावेऽविद्याया अगतत्वान्न ह्यद्वैतज्ञानमस्ति, किन्तु शास्त्रदृष्ट्या भावनाऽभेदस्मरणम् । एवकारार्थं माध्वः । पूर्णज्ञानिनो यामदेवस्य 'अहं मनुभवं सूर्यश्चे'त्येवमवयुल(१)निरूपणमद्वैतस्य । कर्ममार्गे संन्यासाभावाद्भक्तिमार्गे आहुः भक्तानामिति । संन्यासे विरहभावे । 'विरहानुभवार्थं तु सर्वत्यागः प्रशस्यत' इति वाक्यात् । अखण्डमित्यस्य भावाद्वैते विशेषणं तदात्मकत्वमेवेति । यथा 'सा सा सा सा जगति सकले कोऽयमद्वैतवाद' इति । वक्ष्यन्ति चाग्रे लिङ्गभूयस्त्वाधिकरणे । येनेति । अनेनाखण्डस्फुरणस्य करणत्वमुक्तम् । निरोधलीलाकरणे 'दृच्छयेमा उता' इत्यत्राखण्डं तदात्मकत्वं उतासु स्फूर्तिः करणम् । यतो भगवदीय एव भगवद्वर्ति जानातीति दृच्छया भवन्ति । 'स्वयमेवात्मनात्मानं जानासी'ति वाक्यात् । तत्रापि स्वतः स्फुरणं प्रत्यक्षात्मकमिति नान्यप्रथापेक्षा । भक्त्युत्कर्षस्त्वेवम् । सर्वभावः पुरुषोत्तमः । गीतायां पुरुषोत्तमयोगाध्याये तथोक्तेः । स चाक्षरद्वारा, स च पाद इति अखण्डांश इदमित्यतयाक्षर एव, पुरुषोत्तमस्या-

स्कन्धविवृतौ प्रपञ्चितमस्माभिः । एवं सति मुख्यं यदद्वैतज्ञानं तत् भक्तिभावैक-
देशव्यभिचारिभावेष्वेकतरदिति सर्पपखर्णाचलयोरिव ज्ञानभक्तयोस्तारतम्यं
कथं वर्णनीयमिति भावः ॥ ३७ ॥

इति तृतीयाध्याये तृतीयपादे द्वादशमन्तरा भूतग्रामवदित्यधिकरणम् ॥ १२ ॥

भाष्यप्रकाशः ।

विचारेण साधनदशायां सर्वभावेन भजने भेदोपासनवदभेदोपासनस्याप्येकदेशत्वं बोधितम् ।
सर्वभावेनैवाकृत्स्नत्वपरिहारे तत्र विशेषाभावादिति ।)

यत्तु शङ्करभास्कराचार्यौ पूर्वोक्तमन्तरेयवाक्यं 'त्वं वा अहमस्मि भगवो देवते अहं वै
त्वमसी'ति जावालवाक्यं चोदाहृत्य, किमिह व्यतिहारेणोभयरूपा मतिः कार्या, उक्तंरूपेति
संशये, उभयरूपमतिकरणे ईश्वरस्य निकर्षः, संसारिणश्चोत्कर्ष आपद्येतेत्येकरूपेण कार्येति
पूर्वपक्षमुक्त्वा, उभयरूपेण कार्या, अन्यथा उभयाज्ञानमन्तर्यं स्यात् । नचोक्तदोषापत्तिः । अनेन
प्रकारेणाप्यात्मैक्यसंबन्धुचिन्तनीयत्वात् । वचनप्रामाण्यात्तत्र द्विरूपा मतिः कर्तव्येत्युच्यते ।
फलतस्त्वेकत्वमेव दृढीभवति । यथा ध्यानार्थेऽपि सत्यकामादिगुणोपदेशे तद्गुण ईश्वरः प्रतिष्यति,
तद्वदित्याहुः ।

तदसङ्गतम् । तस्या मतेर्वचनमात्रजन्यत्वे विशेष्यविशेषणभावस्फुरणेन तादृशभावनामात्रं
कार्यमिति सिध्यति, न तु तेन भेदोऽप्येति, आहार्यज्ञानत्वात् । नचानेन फलत ऐकात्म्यसिद्धि-
रित्यपि युक्तम् । पूर्वोक्तैर्न्यायैस्तद्विषयश्रुतिभिश्च सिद्धे अंशांशिभावे तदपनोदेनैकात्म्यस्य वस्तु-
मशक्यत्वात् । 'यथा ध्यानार्थेऽप्येति' --- 'तदात्म्यस्यैव' ।

रश्मिः ।

धोक्षजत्वात् । तथाचेदमिदमिदं चरणेऽखण्डत्वम्, न भक्तिलभ्ये पुरुषोत्तम इति ज्ञानाद्भक्त्युत्कर्ष-
सिद्धिः । अत्रेत्यारम्भेतीत्यन्तो ग्रन्थो मूलपुस्तके नास्ति । व्याख्या तु सर्वभावेनेति । पुरुषोत्तम-
योगाध्याये 'यो मामेवमसंमूढो जानाति पुरुषोत्तमम् । स सर्वविद्भजति मां सर्वभावेन भारते'तिवाक्या-
त्सर्वभावेनेत्यादिः । एकदेशित्वं वृक्षधर्मदेशित्वम् । तत्रेति । अखण्डज्ञाने । भाष्ये । एवं सतीत्यादि ।
मुख्यमिति । लोकाश्रयणात् । अन्यमार्गत्वाद्वा । भक्तिभावेति । त्रयस्त्रिंशद्व्यभिचारिभावाः तेष्वेक-
तम इति प्राप्ते महाभाष्यप्रयोगात्तरम् । ज्ञानभक्त्योरिति । दृष्टान्तोऽखण्डस्फुरणेनेति अक्षरज्ञानपीत-
कौशेयवासोभक्तयोस्तारतम्यं कथं वर्णनीयमिति प्रश्नः । भक्तिमार्गेन्तराभेदासम्पादनाद्भक्त्युत्कर्ष इत्यु-
त्तरम् । संसारिणश्चोत्कर्ष इति । एकेषां जीवब्रह्मवादादपरेषां व्यापकैकजीववादादुत्कर्षः ब्रह्मज्ञानात् ।
व्यापकैकजीवस्य ब्रह्मणा भेदाभेदौ । एकरूपेति । 'अहं वै त्व'मिति । उक्तेति । निकर्षोत्कर्षदोषयो-
रापत्तिः । एकत्वमिति । आवरणभङ्गं बोध्यम् । अपतैतीति । अप आ एति । बाधकालीनमिच्छा-
जन्यं ज्ञानमाहाप्रज्ञानम् । वेदान्तविज्ञानेनावरणभङ्गे फलतस्त्वेकत्वे भूयसां साधनप्रतिपादकानां वेदभा-
गानां वैयर्थ्यप्रसङ्गमालोच्याहुः पूर्वोक्तैरिति । द्वितीयाध्यायोक्तैः सूत्रैः । वक्तुमिति । साधनेर्विना
वक्तुम् । विशेषणेति । 'त्वमहं अहं त्व'मिति विशेषणविशेष्यभावः । विशेषणस्य विशेष्यभावः ।
अन्यथा धर्मादित्वं स्यात् । तस्य बोधनवलात् । तादात्म्यस्येति । नीलो घट इत्यत्रेव गुणस्यांशस्य
तदात्मनो भावत्वं तस्यैव सिद्धेः । पटो नील इतिपक्षेऽपि तथा । लक्षणेति । अंशांशिभावे तादात्म्यम् ।

सैव हि सत्यादयः ॥ ३८ ॥ (३-३-१३.)

अथेदं विचार्यते । प्राप्तभक्तेः पुरुषस्य सत्यशमदमादयो विधीयन्ते, न

भाष्यप्रकाशः ।

सकलशास्त्रव्याकुलीकरणानौचित्यस्य प्रागेवोक्तत्वाच्चेति ।

रामानुजाचार्यास्तु । 'सर्वं खल्विदं ब्रह्म', 'ऐतदात्म्यमिदं सर्वं तत्त्वमसी'त्यवगतसर्वा-
त्मभावविषयत्वादस्य वाक्यस्य नात्र प्रतिपादनार्थमपूर्वं किञ्चिदस्ति, तच्च वक्ष्यति 'आत्मेति
तूपगच्छन्ति प्राहयन्ती'ति । नच सर्वात्मत्वानुसन्धानातिरेकेण परस्मिन् ब्रह्मणि जीवत्वानुसन्धानं
जीवे च ब्रह्मत्वानुसन्धानं तथ्यं सम्भवति । तस्मादनादरणीयं तन्मतमित्याहुः । तदपि युक्तमेव ।

एतस्मिन्नधिकरणे चैराग्यतपःसमाधिपरिपाकसिद्धस्य ब्रह्मात्माभेदज्ञानस्य भक्तिमार्गाद्यव्य-
भिचारिभावतानिरूपणेन ब्रह्मभावप्राप्यत्वबोधकं पीतकौशाम्बरेण च विदितमिति विशेषणं
प्रतिपादितं ज्ञेयम् । ज्ञानमार्गिणां तावत्तैव ब्रह्मभावात्मकफलसिद्धेरिति ॥ ३७ ॥ इति द्वादश-
मन्तराभूतग्रामवदित्यधिकरणम् ॥ १२ ॥

सैव हि सत्यादयः ॥ ३८ ॥ फलतो भक्त्युत्कर्षं साधयित्वा साधनतोऽपि तत्
रश्मिः ।

तदपेक्षया तदंशे तच्छब्दलक्षणेत्वेवं एकदेशं तदिति अभेदसम्बन्धः । सकलशास्त्रेति । 'ऐतदात्म्यमिदं
सर्वं'मित्यादिदेवशास्त्रेत्यर्थः । तन्मूलान्यन्यशास्त्राणीति सकलशब्दः । प्रागेवेति । द्वितीयाध्याये तदनन्य-
त्वाद्यधिकरणे । सर्वात्ममेति । सर्वस्मिन्नात्मभावः सर्वात्मभावः । तद्विषयत्वात् । अस्प्येति । उक्तैतरेय-
वाक्यस्य जायालवाक्यस्य च । अपूर्वमिति । 'सर्वं खल्विदं'मित्यादिप्रतिपादितं पूर्वं न भवतीत्यपूर्वम् ।
वक्ष्यतीति । फलाध्याये । तन्मतं पूर्वमतम् । षोडशधिकरणीप्रतिपाद्यमाहुः एतस्मिन्निति । 'भक्त्या
प्रसन्ने तु हरौ तं योगेनैव योजये'दिति भक्त्यनन्तरं योगसूत्रसिद्धमाहुः चैराग्येत्यादि । 'जन्मौ-
पविमद्यतपःसमाधिजाः सिद्धय' इति । तेन साधनसिद्धमभेदज्ञानमुक्तम्, न तु शब्दज्ञानेनापरोक्षम् ।
ब्रह्मभावेति । अक्षरज्ञानप्राप्यत्वबोधकं सात्त्विकत्वेन सगुणाक्षरज्ञानप्राप्यः पीतकौशाम्बरो भाति ।
पीतकौशाम्बरं माया । गोपालतापिनीये 'माया पीताम्बर'मित्युक्तम् । अत्र ब्रह्मभावानन्तरं भगवद्भावो
ज्ञेयः 'अक्षरधिया'मिति सूत्रादनुवृत्तः । तेन पीतकौशेयाम्बरो विषयो नास्थूलादिमात्रश्रुतिविषयोऽक्षरः ।
ब्रह्मभावेत्यत्र ब्रह्मभावेन प्राप्यत्वं ब्रह्मभावप्राप्यत्वं तस्य बोधकमिति करणतृतीयासमासः । ननु
क्वचिद्ब्रह्मभावविषयत्वमक्षरस्य क्वचित्पीतकौशेयाम्बरस्येत्यत्र व्यवस्थामाहुः ज्ञानमार्गिणामिति । मार्ग-
भेदाद्यवस्थेति भावः । तावता अक्षरज्ञानमात्रेण । ब्रह्मभावत्वेनाक्षरात्मकत्वेन कार्यकारणभावादेवकारः ।
ब्रह्मभावस्य भगवद्भावद्वारत्वे तु पीतकौशेयाम्बरस्य ब्रह्मभावस्य सगुणत्वादिति भावः । अत्र सुबोधिनी ।
'पीतं कौशं कौशेयं यदम्बरं तेन च विदितम् । अनेन ब्रह्मभावेऽपि ज्ञानमङ्गमिति तदेव विशेषणमाह
पीतमिति । अहन्ताममताभावः । रूपत्रये शुद्धे पीतान्तर्भावात् । अहन्ताममता कृष्णा मायाकार्यत्वेन
तमोरूपत्वात्तमसश्च नीलत्वात् । कौशमिति कुशसम्बन्धिनो यमनियमादयः । अम्बरमित्यवस्थापरित्यागेन
निलेपता । एतानि ब्रह्मभावे ज्ञानसाधनानि । 'चैराग्यं च तपश्चैव समाधिरिति साधनम्' । एकमेवैतन्न
प्रत्येकपर्यवसायि । चकारोऽनुक्तसमुच्चयार्थः । सर्वफलरूपो भगवानित्यर्थः इति । अत्रालौकिकं व्याख्यातं
भगवतोऽलौकिकत्वात् ॥ ३७ ॥ इति द्वादशमन्तरा भूतग्रामवदित्यधिकरणम् ॥ ११ ॥

सैव हि सत्यादयः ॥ ३८ ॥ फलत इति । ब्रह्मभावसाक्षरं तद्भावस्य पुरुषोत्तम इति ।

भाष्यप्रकाशः ।

अत्र शाङ्करभास्कराचार्या, इदमेकग्रन्थमधिकरणमङ्गीकृत्य, बृहदारण्यकोपान्ते, 'स यो हतं महद्यक्षं प्रथमजं वेद सत्यं ब्रह्मे'त्युपक्रम्य, 'जयतीमान् लोका'निति फलमुक्तम् । अग्रे च 'आप एवेदमग्र आसुस्ता आपः सत्यमश्नुजन्ते'ति प्रकृत्यानन्तरमुच्यते, 'तद्यच्चतसत्यमसौ स आदित्यो य एष एतस्मिन्मण्डले पुरुषः, यथायं दक्षिणेधनुं पुरुष' इत्यादि, ततो 'हन्ति पाप्मानं जहाति चे'ति फलमुच्यते, तत्र फलभेदाद्विद्याभेद इति प्राप्ते, सर्व पूर्वोक्तवेद्यं विद्या, हिहेतौ, सत्यादयः पूर्वप्रकृता एवात्र 'तद्यच्चतसत्य'मित्यनेन परामृश्यन्ते । स्थानविशेषसम्बन्धाच्चैकविद्यम् । फलं तूपनिषदो 'हरित्यह'मिति चोक्तयोः, न तु विद्यायाः, तस्माददोष इत्याहुः ।

तदुक्तम् । सांख्यस्यादिपदस्यासङ्गतेः । उत्तरास्मिन् वाक्ये हि 'तद्यच्चतसत्य'मिति तत्पदेन सत्य-मात्रमाकृष्यते, न त्वन्यत्किञ्चिदादिपदवोधितं तस्मात् । नच पूर्ववाक्ये स्थानविशेषोक्तिर्येन तदैक्या-द्वैक्यं सम्भाव्यम्, किञ्च, सर्ववेदान्तप्रत्ययाधिकरणे शाखान्तराधिकरणोक्तास्त्रयो हेतव एकविद्यार्थ-माहतास्तत्कथं तत्रानुक्तात् स्थानविशेषात् तत्सिद्धिः । नापि केवलाद्वैक्यात्, 'चोदनाद्यविशेषा'-दित्यस्य व्यभिचारित्वापत्तेः । किञ्च, इयं सत्यविद्या पूर्वमुपनिषदोः प्रसङ्गे विचार्यमाणा पूर्ववाक्यो-क्त्या स्वैक्यमस्मारयन्ती कथमकस्मादत्र स्मारयेत् । अतः काल्पनिक एवायं विचार इत्युपेक्ष्यः ।

रामानुजाचार्यास्तु, 'न वा विशेषा'दित्यग्राह्यादित्यस्थानभेदेन विद्याभेदस्योत्तरवाक्ये साधितत्वाद्वा च वाक्यद्वये फलभेदस्य दृश्यमानत्वादवस्थाभेदेन रूपभेदस्यापि सत्त्वादुत्तरवाक्य उपा-सनभेदे सति कथं पूर्ववाक्योक्तेनास्याभेदः सम्भवति, किञ्च, एकविद्यात्वे फलभेदस्योपनिषद्गुणनिब-न्धनत्वम्, तस्य तन्निबन्धनत्वेन बाधकनिवृत्तौ चैकविद्यात्वमित्यन्योन्याश्रय इति दूषणमाहुः ॥३८॥

रश्मिः ।

बृहदिति । बृहदारण्यकचतुर्थप्रपाठकोपान्ते यक्षपूज्यम् । फलभेदादिति । लोकजयपाप्महननभेदात् । स्थानेति । स्थानविशेषसम्बन्धैक्यप्राप्तमेकविद्यमित्यर्थः । फलभेदाद्विद्याभेदं वारयतः स्म त्रय इति । तृतीयान्त एकः । अधिकारादिति द्वितीयः । चकारोक्तस्तृतीयः । एवं त्रय आहताः । पूर्वतत्र-द्वितीयाध्यायीयशाखान्तराधिकरणे संयोगादयश्च तस्य हेतव उक्तास्तेष्वेकं संयोगं विहाय त्रय आहता इत्यर्थः । रूपैक्यादिति । विद्यारूपैक्यात् । प्रासङ्गिकोऽयं हेतुः । व्यभिचारित्येति । सर्ववेदान्त-प्रत्ययत्वसाध्याभावेति सत्यत्वादिधर्मवति चोदनाद्यविशेषहेतोर्वृत्तित्वेनासाधारण्यात्तथा । फलं त्वित्या-द्युक्तं प्रत्युत्तरयन्ति स्म किञ्चेयमिति । उपनिषदोः प्रसङ्गे सत्यविद्या पूर्वं विचार्यमाणेत्यन्ययः । पूर्व-वाक्येति । हृदयब्राह्मणोक्त्या हृदयब्रह्मणः सर्वत्वेन अक्षरत्वेनोपासनं सर्वात्मभावरूपं ध्यक्षरं तद्विषय-कम् । पूर्ववाक्यं 'य एवं वेदे'ति । तदुक्त्या हृदयविद्यया । स्वैक्यमिति । स्वस्या हृदयविद्यायाः पूर्वायाः तदुत्तरसत्यब्राह्मणीयायाः 'तद्वैतदेतदेव तदा सत्यमेवे'ति श्रुतेः प्राप्तं स्वस्याः सत्यविद्याया ऐक्यम् । श्रुतेस्तु तत् हृदयं ब्रह्म । तदाख्येत्यत्र तत् ब्रह्मेत्यर्थः । अकस्मादिति । वाक्यं विना । अत्रेति । अत्रेतन 'आप एवेदमग्र आसु'रिति ब्राह्मणे । स्मारयेदिति । नच 'ता आपः सत्यमश्नुजन्ते'ति 'ते देवाः सत्य-मित्युपासत' इति । 'तेदेतद्व्यक्षरसत्य'मितीति प्रत्यभिज्ञानमतो नाकस्मादिति वाच्यम् । पूर्ववाक्योक्त्या स्वैक्यस्यास्मरणे प्रथमपर्यवसानात् । उत्तरवाक्य इति । 'आप एवेदमग्र आसु'रिति महावाक्ये । अत्र चेति । अधिकरणेयम् । अत्रस्येति । वात्यतदितररूपावस्थाभेदेन । पूर्व्वेति । सत्योपासनेन । अस्य द्वितीयवाक्योक्तोपासनस्य अभेद इत्यर्थः । फलभेदो विवैक्ये बाधकः । तस्य एकविद्यात्वे निवृत्ति-रूपनिषद्गुणे ऐक्येपि फलभेदसाधकः । अत एकविद्यात्वे फलभेदस्य तथा । तस्येति । उपनिषद्गुणस्य फलभेदनिबन्धनत्वं तेन । बाधकेति । बाधकः फलभेदस्तस्य निवृत्तौ ॥ ३८ ॥

कामादीतरत्र तत्र चायतनादिभ्यः ॥ ३९ ॥

पूर्वसूत्रे शास्त्रोक्ताखिलसाधनरूपत्वं भक्तेरुक्तम् । तद्द्वार्थार्थनधुना मुक्ति-
प्रतिबन्धकत्वेन हेयत्वेनोक्तानां कामादीनामपि भगवत्सम्बन्धान्मुक्तिसाधकत्व-
मुच्यते । भक्तिस्तु विहिताविहिता चेति द्विविधा । माहात्म्यज्ञानयुतेश्वरत्वेन
प्रभो निरुपधिसेहात्मिका विहिता । अन्यतोऽप्राप्तत्वात् कामाद्युपाधिजा सा
त्वविहिता । एवमुभयविधाया अपि तस्या मुक्तिसाधकत्वमित्याह । इतरत्र
विहितभक्तेरिति शेषः । कामाद्युपाधिजस्वेह्रूपायां कामाद्येव मुक्तिसाधन-
मित्यर्थः । भगवति चित्तप्रवेशहेतुत्वात् । आदिपदात् पुत्रत्वसम्बन्धित्वादयः ।
स्नेहत्वाभावेऽप्यविहितत्वभगवद्विषयकत्वयोरविशेषात् द्वेपादिरपि संगृह्यते ।
तेन भगवत्सम्बन्धमात्रस्य मोक्षसाधकत्वमुक्तं भवति । तत्र विहितभक्ता-
वित्यर्थः । शास्त्रे सर्वथा हेयत्वेनोक्ता हि गृहाः । सर्वनिवेदनपूर्वकं गृहेषु भगवत्सेयां
कुर्वतां तदुपयोगित्वेन तेभ्य एव मुक्तिर्भवतीत्यर्थः । एतादृशानां गृहा भग-
वद्गृहा एवेति ज्ञापनायायतनपदम् । तेषु तथा प्रयोगप्राचुर्यात् । आदिपदेन

भाष्यप्रकाशः ।

कामादीतरत्र तत्र चायतनादिभ्यः ॥ ३९ ॥ सूत्रप्रयोजनमाहुः पूर्वत्यादि ।
तद्द्वार्थमिति । कैमुतिकन्यायेन तदर्थम् । तेनास्य प्राप्तिकृत्वं बोधितम् । सूत्रं व्याकृतुं पूर्वोक्तं
विभजन्ति भक्तिरित्यादि । अन्यतोऽप्राप्तत्वादिति । शास्त्रव्यतिरिक्तहेतुवन्तरादप्राप्तत्वात् ।
व्याकुर्वन्ति इतरत्रेत्यादि । कामादेः कथं मुक्तिसाधनत्वमित्यपेक्षायां 'कामं क्रोधं भयं
स्नेहमहंस्मं साहृदमेव वा । नित्यं हर्षा विदधतो यान्ति तन्मयतां हि ते' इति दशमस्कन्ध-
वाक्यानुसारेण हेतुमादिपदस्यार्थं तत्कथनतात्पर्यं चाहुः भगवतीत्यादि । सूत्रशेषं व्याकुर्वन्ति
तत्रेत्यादि । एतदग्रे, चकारार्थबोधिका माहात्म्यज्ञानेत्यादिका फक्किता उक्ता, सा लेखक-
प्रमादात् पथात्पतिततास्तीति ज्ञेयम् । ननु कामादीनां कथं तथात्वमित्याकाङ्क्षायां सांश्रं हेतुं
व्याकुर्वन्ति शास्त्र इत्यादि । इदं चाग्रे 'गृहिणोपसंहार'सूत्रे सेत्स्यतीति ज्ञेयम् । अत्रापमेवाशय
इत्यत्र गमकमाहुः एतादृशानामित्यादि । प्रयोगप्राचुर्यादिति । 'अण्डमुत्पादयामासुर्ममाय-
रक्षिम् । --

कामादीतरत्र तत्र चायतनादिभ्यः ॥ ३९ ॥ कैमुतिकेति । यत्सम्बन्धेन कामा-
दीनां मुक्तिसाधनत्वं तत्सम्बन्धेन सत्यशमदमादीनां मुक्तिसाधनत्वे किमु वक्तव्यमित्येवं कैमुतिकन्यायेन ।
पूर्वोक्तमिति । सूत्रे पूर्वमुक्तं कामादि इतरत्रेति च । न च विभागोऽस्त्येवेति वाच्यम् । ग्रन्थप्रयोजनं
प्रपञ्च विभागो इत्याशयात् । सौत्रकामादीतरत्रेत्यनयोः सप्रपञ्चं विभागं करो कुर्वन्तीत्यर्थः । विहितेति ।
विधिविषया । 'तं भजेदिति । विधिरख्यं इति । भाष्ये । तदर्थमत्यन्ताप्राप्तिमाहुः शास्त्रेति । तत्कथ-
नेति । तेन भगवदित्यादिभाष्येणादिशब्दकथनतात्पर्यम् । भाष्ये । भगवत्सम्बन्धमात्रस्येति ।
प्रमयपक्षेति यावत् । उच्येति । भाष्ये उक्ता । अत्र चकारोक्तेस्तत्सम्बन्धस्य युक्तत्वात् । शास्त्र
इत्यादीनि । 'गृहं सर्वात्मना त्याज्य'मित्यादिशास्त्रे । गृहा इति पुंस्त्वं स्मार्तम् । तेभ्य इति । आय-
तनादिभ्यः । 'महार्तायतयामानां न यन्धाय गृहा मता' इति वाक्यात् । एतादृशानामित्यादीति ।
भगवद्गृहा इति । एतेनेतादृशः महाराजोपचारेण भक्तार इत्युक्तम् । महाराजो यावत्पर्यन्तं तिष्ठति

स्त्रीपुत्रपश्वादयः संगृह्यन्ते । एतेन ज्ञानादिमार्गादुत्कर्ष उक्तो भवति । बाध-
कानामपि साधकत्वात् । माहात्म्यज्ञानपूर्वकस्नेहे सत्येव भर्तृत्वेन ज्ञाने कामोपि
सम्भवतीति ज्ञापनाय चकारः ॥ ३९ ॥

इति तृतीयाध्याये तृतीयपादे त्रयोदशं सैव हि सत्यादय इत्यधिकरणम् ॥ १३ ॥

भाष्यप्रकाशः ।

तनमुत्तमम् । 'पञ्चायतनपूजे'त्यादौ तथात्वात् । पूर्वोक्तं प्रयोजनं निगमयन्ति एतेनेत्यादि ।
एतेनेति । पूर्वसूत्रे भगवद्वक्तित्वस्य, अत्र च 'गोप्यः कामा'दित्यादिसप्तमस्कन्धवाक्यात् कामा-
दीनामविहितभक्तिहेतुताम्, 'भक्तिरस भजन'मित्युक्त्वा, 'एतदेव च नैष्कर्म्य'मिति विहितभक्तेः
संन्यासरूपतायास्तापनीये श्रावणात्, 'मद्गार्तायातयामानां न वन्धाय गृहा मता' इति वाक्यात्
गृहादीनां च मुक्तिसाधनत्वस्य कथनेन । चकारसञ्चितमर्थमाहुः माहात्म्येत्यादि । इतिज्ञाप-
नायेति । इतिहेतोर्विहितभक्तां कामादपीति ज्ञापनाय । अत्रोभयोर्भक्तयोः स्वरूपबलसाधन-
योर्विचारेण पुष्टिभक्त्याश्रितमर्यादाभक्तिबोधकं चान्न ऊरावधिश्चित्त दक्षिणाद्विसरोरुहं
स्थितमिति विशेषणं प्रतिपादितं ज्ञातव्यम् ।

अन्ये तु, 'अथ यदिदमस्मिन् ब्रह्मपुरे दहरं पुण्डरीकं वेद्यं दहरोऽस्मिन्नन्तर आकाश'
इत्युपक्रम्य, 'एष आत्माऽपहतपाप्मा विजरो विमृत्युर्विशोको विजिघत्सोऽपिपासः सत्यकामः
रश्मिः ।

तावत्पर्यन्तं तद्ब्रह्ममिति । स्त्रीपुत्रेति । प्रमेयबलविषया एव । निगमयन्तीति । तस्मात्तथेतिवत् ।
अविहितेति । अस्य मुक्तिसाधनत्वस्येत्यनेनान्वयः । विहितेति । भजनस्य 'तं भजे'दिति गोपाल-
तापिनीये विहितत्वात् । संन्यासेति । नैष्कर्म्यं संन्यासो भवतीति तथा । निर्गतः कर्मणः निष्कर्मा
संन्यासी तस्य भावो नैष्कर्म्यं संन्यासः । उपनिषद् आवर्तयेत् आरणं वेति सकलकर्मनिषेधात् । गृहा
इति बहुवचनार्थमाहुः गृहादीनामिति । आदिपदेन स्त्रीपुत्रपश्वादयः संगृह्यन्ते । दम्पत्योः सहाधि-
कारात्स्त्रीः । भगवत्सेवार्थं वधानयनम् । 'पुत्रेण लोकं जयतीति पुत्रः । 'पुत्रे कृष्णप्रिये रति'रिति । 'पय-
सामिहोत्रं जुहोतीति । 'पत्रं पुष्पं फलं तोयं यो मे भक्त्या प्रयच्छति । तदहं भक्त्युपहृतमश्वामि प्रय-
त्नात्मन' इति । अत्राप्यादिपदेनारामोपवनादिः । अव्ययानां द्योतकत्वमाश्रित्याहुः चकारेति । विहि-
तेति । 'माहात्म्यज्ञानपूर्वस्तु सुदृढ' इति वाक्याद्विहितत्वम् । कामादपीति । तत्र चेति सूत्रांशा-
त्कामादपीत्यर्थः । षोडशधिकरण्या अर्थमाहुः अत्रोभयोरिति । विहिताविहितयोः । स्वरूपबलं
साधनं च तयोः । स्वरूपबलं बाधकानां साधकत्वम् । पूर्वसूत्रे शास्त्रोक्ताखिलसाधनरूपत्वम् । पुष्टीति ।
अविहितभक्तिकामाद्याश्रिताया मर्यादाभक्तेर्विहितभक्तेर्बोधकम् । बोधकत्वं तु 'भक्त्यदात्मोर्हनावम-
त्रै'त्यत्र भगवत्पादयोर्भक्तित्वमुक्तम्, तत्र वाम ऊरुः पादसहित इति पुष्टिभक्त्याश्रितत्वस्य । 'दक्षिणा-
द्विसरोरुह'मिति मर्यादाभक्तेः । अत्र पूर्ववाक्योक्तयेति भाष्यप्रकाश उक्तम्, तेन हृदयब्राह्मणोक्त-
मूसर्वात्मभावयोरुपासनासूचि । तथाहि । 'एष प्रजापतिर्यद्वृद्धय'मित्युपक्रमः । अत्र हृदयस्य प्रजाप-
तित्वं विधीयते । कथमेवं स्यात् हृदयं सर्वात्मभावत्वेन वक्ष्यमाणं प्रजापती रजोधिष्ठतेति । एवं तु
स्यात् । हृदि अयं रजोधिष्ठता । वेदान्तत्वात् योगे तु प्रजानां पतिर्भगवान् । भूमा प्रजापतिः सर्वात्म-
भावकरणेन सर्वात्मभावत्वाद्भूमा । 'एतद्ब्रह्मेतत्सर्व'मिति ब्रह्मलिङ्गम् । सर्वात्मभावरूपत्वमाह 'तदेतद्व्य-
क्षर'हृदयमितीति । 'हृ इत्येकमक्षरमभिहरन्त्यस्मै स्वाश्वान्ये च य एवं वेदे'ति । स्वाश्वेत्यत्र शसो ङा ।
अन्ये चेति । हृ । सम्प्रदाने प्रत्ययः । हृञ् हारेण इत्यस्मात् । हृदः सान्निध्यात् । स्वाश्वानिन्द्रियाणि
वसवोऽग्निमुखाभिहरन्त्यन्ये तदनुसारिणः । सर्वेन्द्रियाणां भगवत्परात्वं सर्वात्मभावः निरोधलक्षण-

भाष्यप्रकाशः ।

सत्यसङ्कल्प' इति छान्दोग्य आधायते । 'स वा एष महानज आत्मा योऽयं विज्ञानमयः प्राणेषु, 'य एषोऽन्तर्हृदय आकाशस्तस्मिन् शेते सर्वस्य वशी सर्वस्येशान' इति वाजसनेयके । तयोरेकविधं परस्परगुणोपसंहारो भवेत् वेति सन्देहः, कामादिष्वेवैकविधमुपसंहारं च सिद्धान्ती-
कुर्वन्ति । कामादीत्यत्र कामपदं 'देवदत्तो दत्तः' 'सत्यमामा मामे'तिवचनार्थकदेशरूपम् । तेन सत्यकामाद्या वाजसनेयके वशित्वाद्याश्छान्दोग्ये उपसंहार्याः । हृदयायतनस्य, वेद्यस्येश्वरस्य, लोकासम्भेदप्रयोजनकसेतुत्वरूपेधरधर्मस्य च समानत्वादिति चाहुः ।

तच्चिन्त्यम् । यथार्था सत्यकामपदस्य यागिकत्वेन नामत्वाभावात् तदेकदेशस्य कामादिपदस्य नामकदेशताया वक्तुमशक्यत्वात् । अथ हृदयस्य, तदापि तदेकदेशेन कामादिपदेन प्रक्षेप समर्पणीयम्, न तु तद्गुणा अपि । दृष्टान्ते तथैव दर्शनात् । अथ योगरूढत्वम्, तदापि कामपदस्य सर्वकामादिपदकदेशतायास्तुल्यत्वान्मनोमयादिवाक्योक्ता अपि धर्मा वाजसनेयके कृतो नोपसंहारेण, कृतो वा तस्यानेनैकविद्यात्वामावः । हृदयस्यायतनस्य वेद्यस्येश्वरस्य सत्यसंकल्प-
त्वाकाशात्मत्वस्य समानधर्मस्य सत्त्वात् । किञ्च । यद्यायतनादिकमेतदेकविद्यत्वादिसम्पादकत्वेन व्यासचरणानामभिप्रेतं स्यात्, तदा कामादीतरत्र वशित्वादि तत्रेति श्रूयः, न त्वेवं सन्दिग्धं वदेयुः । किञ्च । सर्ववेदान्तप्रत्ययाधिकरणे 'चोदनाद्यविशेषा'दित्यनेन शाखान्तराधिकरणोक्ता-
धत्तारक्षयो वा हेतवो विषयक्यार्थं संगृहीताः । तत् यद्यापतनादिभिरङ्गीत्रियेत, तदा
रश्मिः ।

अन्येपि । 'य एवं वेदे'त्युपासनम् । एवं 'द इत्येकमक्षरं ददत्वस्मै स्वाश्वान्ये च य एवं वेदे'त्यत्र । तथैव 'यमित्येकमक्षरमस्ति स्वर्गलोकं य एवं वेदे'त्यत्र । स्वर्गलोक आत्मसुखम् । व्युत्पत्तिस्तु एतीति यम् । एतच्च । एकविधमित्यस्य कारणं परस्परमिति । इति सन्देह इति । इति सन्देहो यस्मिन् एकविध-
मिति पूर्वपक्षे स तथोक्तस्तस्मिन् । नैकविधं कार्यं न उपसंहारं कारणमस्ति । वाजसनेयक इति । उपसंहार्या इत्यन्वयः । सौत्रेतरत्र पदार्थः । छान्दोग्य इति । सौत्रतत्रपदार्थः । आयतनादिभ्य-
इत्यस्यार्थः । हृदयेति । हृदयमायतनं यस्येश्वरस्य । आदिपदार्थमाहुः लोकेति । 'अथ य आत्मा स सेतुर्विधतिरिषां लोकानामसम्भेदाये'त्युक्तो लोकासम्भेदः प्रयोजनमस्य सेतुत्वस्य तत्तथोक्तम् । तेन रूप्यते व्यबहियते यः स ईश्वरधर्मस्तस्य । समानत्वं छान्दोग्यवाजसनेयकयोर्ज्ञेयम् । सत्रे कामशब्दो न नामकदेश इत्याहुः श्रुताविति । नामत्वेति । पाचकपाठकवत् नामत्वाभावात् । विशेषणत्वात्त-
थेति नोक्तम् । विष्णुरातः परीक्षित इत्यत्र न विशेषणत्वेपि नामत्वात् । एवं वेदान्ते योगमादायोक्तम् । माहुलकाग्रहवादिन प्रत्याहुः अथेति । समते रूढ्यभावः । दृष्टान्ते इति । 'देवदत्तो दत्त' इत्युक्ते पूर्वसिन् । वेदान्ते 'स्मृतये'तिमुपमाध्यातुरोधेन वेदत्याग्रहवादिनं प्रत्याहुः अथ योगेति । समते योगरूढिर्बेद एव, न वेदान्ते । सर्वकामादीति । छान्दोग्ये पञ्चमप्रपाठके 'मनोमयः प्राणशरीरो आरूपः (मन्यकामः) सत्यसङ्कल्प आकाशात्मा सर्वकर्मा सर्वकामः सर्वगन्धः सर्वरसः सर्वस्पर्शसम्प्राप्तोऽवाक्य-
नादर एष म आत्मा हृदये' इत्यत्र सर्वकामादिपदानि तेषामेकदेशतायाः । मनोमयेति । वाक्यमव्य-
वहितपूर्वमुक्तम् । तस्येति । मधुविद्यान्तर्गतसोक्तवाक्यार्थस्य । अनेन वाजसनेयकार्थेन । एका विद्या एकविद्या तस्या भाव एकविधत्वं तस्याभावः । अत्र दहरविद्या निगुणविषया वाजसनेयकोक्ता सगुणविषया तयोर्भेद उपसंहारः परस्परं तत्र विद्याभेदो विरूप्यते 'अभेदादनुपाधित्वा'दित्यादिविद्वन्मण्डनेन तदवि-
रोधाय सर्ववेदान्तप्रत्ययप्रवरूपत्वनिषेधमाहुः किञ्च संचति । चत्वार इति । संयोगेन सह । अथ
इति । अत्रैव व्याख्यातम् । तस्यदीति । तत् विषयम् । आपतनादिभिरिति । चोदनाद्यविशे-

आदरादलोपः ॥ ४० ॥ (३-३-१४.)

ननु नित्यानां वर्णाश्रमधर्माणां भगवद्धर्माणां चैककाले प्राप्तौ युगपदुभयोः
करणासम्भवादन्वतरवाधे प्राप्ते, कस्य स्यान्न कस्येति स्यात् संशयः । तत्र कर्मणां स्व-
स्वकाले विहितानामकरणे प्रत्ययायश्रवणादितरत्रातथाश्रवणादन्वदापि तत्कृति-
सम्भवात् सावकाशत्वेन तेषामेव बाधो युक्तः, न तु निरवकाशानामिति पूर्वः पक्षः ।

भाष्यप्रकाशः ।

तस्य हेतोर्व्यतिरेकव्यभिचारः प्रसज्येत, कतिपयैरङ्गीकारे यत्किञ्चिद्देतुसत्त्वस्य यत्र कापि सौल-
भ्याद्विद्यारोदयोच्छिद्येत । प्रकृते च चोदना भिद्यते, एकत्र 'अन्वेष्टव्यं विजिज्ञासितव्य'मिति
वाक्यात्, अन्यत्र च 'य एवं वेदे'ति वाक्यात् । आख्या च भिद्यते, वाजसनेयके दहरविद्येत्या-
ख्याया अप्रसिद्धत्वात् । तत्तद्गुणकसेधरस्य वेद्यत्वे तु रूपमपि भिद्यते इति कथं विधेयम् ।
अथ यथाकथञ्चित् ते चत्वारस्त्रयो वा हेतव आनेयाः, तदा तत एव ऐकविद्यसिद्धेरतत्त्वज्ञ-
सार्थक्यं दुरुपपादमित्यगतिकगतिकं तत्प्रपञ्चरूपत्वमस्येत्यवधेयम् ॥ ३९ ॥ इति त्रयोदशं
सैव हि सत्यादय इत्यधिकरणम् ॥ १३ ॥

आदरादलोपः ॥ ४० ॥ पूर्वाधिकरणेषु सात्त्विकानां वृत्तानां ज्ञानासक्तिधारणाय ज्ञानमा-
र्गाङ्गकिमार्गस्य फलतः साधनतः स्वरूपतः सम्बन्धतश्चोत्कर्षः प्रतिपादितः । अतः परं ये वृत्ता राजसा-
स्तेषां ज्ञाने रुच्यभावेपि कर्मणि रुचेर्विद्यमानत्वात्तन्निरासार्थं कर्मकरणनिर्णयायाधिकरणमारभत
इत्याद्येन सूत्रमवतारयन्ति नन्वित्यादि । कस्य स्यादिति । कस्य बाधः स्यात् । इतरत्रेति ।
रश्मिः ।

येन्तर्मतैस्तैः । तस्य हेतोरिति । नोदनाद्यविशेषहेतोः । अत्र सर्ववेदान्तप्रत्ययत्वामावो न वर्तते
चोदनाद्यविशेषामावोनास्तीति व्यतिरेकव्यभिचारप्रसङ्गः । ततश्च व्याप्तिग्रहप्रतिबन्धः फलम् । कति-
पयैरिति । चोदनाद्यविशेषान्तर्भूतायतनेषु कतिपयैः । सर्वस्तु विद्ययोर्भेद इत्यङ्गीकार इत्यर्थः ।
यत्किञ्चिदिति । अमेदसाधकयत्किञ्चिद्देतुसत्त्वस्य । यत्र कापीति । पक्षे दृष्टान्ते च । च पुनः
विद्याभेदो विद्वन्मण्डनेनोच्छिन्नः पुनरुच्छिद्येत । एकत्रेति । छान्दोग्ये दहरविद्यायां विधातव्यः ।
अन्यत्रेति वाजसनेयके । अश्रसिद्धत्वादिति । किन्तु आख्यमिति प्रसिद्धिः । कथमिति । चोदना-
द्यविशेषान्तर्भूतायतनादिभिः विधेयं कथमिति प्रश्नः । तत्प्रपञ्चेति । सर्ववेदान्तप्रत्ययाधिकरणप्रपञ्च-
रूपत्वम् ॥ ३९ ॥ इति त्रयोदशं सैव हीत्यधिकरणम् ॥ १३ ॥

आदरादलोपः ॥ ४० ॥ वृत्तानामिति । मुक्तावधिकारिणाम् । वृत्तपदं ख्याते व्याख्यातम् ।
'वृत्तोऽतीते दृढे ख्याते बहूले विधृतेऽमृते । वाच्यवद्वर्तने वृत्तं चरित्रछन्दसोरपी'ति विश्वः । भवान्तस-
म्भवत्वाज्ज्ञानासक्तिस्तस्या वारणाय । तेन 'सात्त्विका भगवद्भक्ता ये मुक्तावधिकारिणः । भवान्तसम्भवा
देवात्तेषामर्थं निरूप्यत' इति निबन्धः स्मारितः । फलत इति । 'अक्षरधिया'मित्यत्र । साधनतो
गताधिकरणे । स्वरूपतोन्तराधिकरणे । सम्बन्धतोऽक्षरधियामित्यत्र 'सामान्यत' इति हेतुव्याख्याने ।
राजसा इति । 'राजसं कर्मबहुल'मिति वाक्यात्कर्मबहुलाः । रूचीति । 'सत्त्वात्सङ्गायते ज्ञान'मिति
वाक्यात्सात्त्विकानां ज्ञाने रुचिः, न राजसानाम् । नन्वित्यादीति । प्रत्यवाधेति । 'धर्मं चरे'ति
विध्युल्लङ्घने । एकादशस्कन्धोक्तं 'वेदोक्तं नाचरेद्यस्त्वि'त्याद्युक्त्वा 'मृत्योर्मृत्युमुपैति स' इति प्रत्यवायः
तस्य श्रवणात् । इतरत्रेति । भगवद्धर्माकरणे । अन्यदा अन्यस्मिन् काले । तत्कृतीति । भगवद्ध-
र्मकृतिसम्भवात् । तेषामिति । भगवद्धर्माणाम् । निरवकाशानां वर्णाश्रमधर्माणाम् । उच्चारयेदिति-

मुच्यते । एवं सति तदुक्तकर्मणोपि तथात्वमायाति । एतेन 'भक्त्या मामभि-
जानाती'ति वाक्यात् परब्रह्मस्वरूपज्ञानं भक्त्यैवेति भक्ताः सन्तः पुरुषोत्तमविदो
ये, तेषामेवं वेदाध्ययनादिकं फलप्रदम्, नान्येषामित्युक्तं भवति । अत एव
श्रीभागवतेष्युक्तं 'ऋषयोपि देव युष्मत्प्रसङ्गविमुखा इह सञ्चरन्ति,' 'संसरन्ती'ति
वा । अन्वये निदर्शनम् । ये इत् ईश्वरत्वेन तत् पूर्वोक्तं परं ब्रह्म विदुः, त इमे
भक्ताः सर्वापेक्षया सम्यक्प्रकारेण भगवन्निकटे श्रीगोकुलवैकुण्ठादिप्लासत
इति । तेनान्येषां सम्यगसत्त्वमर्थाक्षिप्तं भवति । पुरःस्थितार्थवाचीदंशब्दप्रयोगेण
नान्येषामसत्तुल्यत्वं श्रुतेरभिमतमिति ज्ञायते । ऋक्शास्त्रायामपि 'तसु स्तोतारः
पूर्व्यं यथाविद ऋतस्य गर्भं जनुपा पिपर्तन, आस्य जानन्तो नाम चिद्विवक्तन

भाष्यप्रकाशः ।

उक्तश्रुतौ निहितत्वेन श्रावणाद्गोतायां 'तद्धाम परमं ममे'ति वाक्याच्च तत्र प्रतिपाद्यत्वेन स्वरूपेण
च वर्तमानम्, तं 'अतोऽसि लोके वेदे च प्रथितः पुरुषोत्तम' इति गीतावाक्याल्लोकवेदप्रसिद्धं परं
ब्रह्म यो न वेद, स किं ऋचा, ऋगिति वेदमात्रोपलक्षकम्, वेदेन किं करिष्यतीति । शेषं स्फुटम् ।
'ऋषयः' इति वाक्यं तु तृतीयस्कन्धे नवमाध्याये । अन्वये निदर्शनमिति । तदज्ञातुर्वेदाध्यय-
नसद्भावेपि सन्मुख्यफलाभावादन्वयव्यभिचारे निदर्शनं श्रुतिः श्रीभागवतवाक्यं चाहेत्यर्थः ।

अथवा, इदमग्रिमेण सम्बध्यते । तथाच वक्ष्यमाणेन वाक्यशेषेण श्रुतिज्ञानवतां भगव-
त्प्राप्तिलक्षणं निदर्शनमाहेत्यर्थः । तदेव श्रुतिशेषं व्याकुर्वन्ति ये इदित्यादि । इदित्यवधारणे ।
तथाच प्रणवार्थभूतस्य भगवतो यज्ज्ञानं तस्यावश्यकत्वं तदज्ञानेऽध्ययनादिनेफल्यं च बोधय-
न्त्यानयर्चा भगवज्ज्ञानसाधनीभूतायां वरणसाध्यायां भक्तावादरो दर्शितः । एवं श्रुत्यन्तरे
साधनभक्तावप्यादरः श्राव्यते इत्याशयेनाहुः ऋगित्यादि । अर्थस्तु, हे स्तोतारो मदुत्कर्षवर्ण-
नपराः । इयं वेदानामुक्तिः । तं लोकवेदप्रसिद्धम्, पूर्व्यं पूर्वस्य कारणस्य सम्बन्धि सर्वकारण-
कारणरूपम्, यथाविदः यथावत्स्वरूपवेत्तारो भवन्तः, ऋतस्य धनुतवाणीरूपस्य वेदस्य,
गर्भं अन्तर्निहितम्, जनुपा स्वस्य सम्पूर्णजन्मना बावज्जीवमिति यावत्, पिपर्तनं पूर्तिपुक्तं
सन्तुष्टं कुरुत, सन्तोषयत । अत्र यथाविद्योक्त्या पूर्णज्ञानानां देहेन्द्रियप्राणान्तःकरणजीववि-
नियोगं भगवत्तोषार्थं दर्शयति श्रुतिरिति भगवद्दर्मेषु श्रुतेरादरः स्फुटति । अथ भगवत्तोषाभावे
किमपि न सिध्यतीत्याशयेन पूर्वोक्तकरणाशक्तावनुकल्पमाहोचरार्थेन । आसमन्तात् अस्य
परमपुरुषस्य नाम अखण्डशब्दब्रह्मरूपत्वेन जानन्तः, विवक्तनं विज्ञेयेण वदत । नाम्नः स्वरूपं
रश्मिः ।

यदिच्छति तस्य तदिति श्रुत्या । उक्तश्रुताविति । तैत्तिरीयश्रुतौ । शेषमिति । एवं सतीत्यारम्भ्य चेल्लं
व्याख्येयम् । अत्र तदुक्तेति । वेदोक्तकर्मणः । 'पटोलपत्रं पित्तघ्नं नाडी तस्य कफापहे'त्यनेवात्रापि
वेदाध्ययने वेदमात्रग्रहणम् । तथात्वं निष्फलत्वम् । एवं शेषं स्फुटम् । अन्वयेति । यत्र यत्र तदज्ञातु-
र्वेदाध्ययनसद्भावस्तत्रतत्र पुरुषोत्तमरूपमुख्यफलमित्यन्वयः, तस्य व्यभिचारे सति निदर्शनं दधानम् ।
श्रीभागवतवाक्यं कर्तुं । निदर्शनमाहेत्यर्थः । निदर्शनं त्वेवम् । यत्र भक्ते संसाराभावस्तत्र पुरुषोत्तम-
प्रसङ्ग इति । निदर्शनं न दृश्यन्तः, किंतु भगवत्प्राप्तिः करणव्युत्पत्त्या तत्राहुः अथवेति । अग्रिमेणे-
ति । श्रुतिशेषेण । वाक्यशेषोऽप्ययम् । श्रुतिः 'ऋचो अक्षरे परमे व्योम'त्रिति । यं इदित्यादीति ।
य एवेश्वरत्वेन तत्पूर्वोक्तमित्यादिः । इम इतीदमः प्रत्यक्षगे रूपमत आहुः श्रीगोकुलेति । वैकुण्ठेषु
गोकुलस्य एवम इति प्रयोगः । प्रणवार्थेति । अयमर्थो गायत्र्यर्थकारिकासु श्रीमद्गोस्वामिभिः स्पष्टी-

तयोर्युगपत्करणेऽनुपस्थितेऽपि यदि पूर्वं भगवद्धर्मकरणमुच्यते, तदा त्वदुक्तं स्यात्, नत्वेवम्, किन्तु भयोर्युगपत्करण उपस्थिते बलाबलविचारे क्रियमाणे,

भाष्यप्रकाशः ।

भगवद्धर्मादरे बोधिते भगवद्धर्मकरणे श्रुत्युक्तानां कर्मणां सार्थक्यं नान्यथेत्येवं श्रुतेस्तात्पर्येण उपनयनादिवद्वक्त्यादेस्तदङ्गत्वं कर्मणश्च प्राधान्यं सिध्यतीत्याशङ्क्य भक्त्याद्यावश्यकत्वबोध-
नतात्पर्यमाहेत्यर्थः । यच्च व्याकुर्वन्ति तयोर्युगपदित्यादि । यजुर्ब्राह्मणश्रुतौ भगवज्ज्ञानस्या-
वश्यकत्वं बोध्यते । तेन स्वाध्यायावर्तनदशायांमपि तदावश्यकता आयाति । ऋक्संहिताश्रुतावपि
'यथाविद' इति 'जानन्त' इति च स्तोत्रविशेषणाद्विधेयस्य भगवद्धर्मस्य करणे ज्ञानस्याधिकारप्रयो-
जकत्वं लभ्यते । मन्त्राणां विधायकत्वं तु 'वसन्ताय कपिञ्जलानालभेते'त्यत्र परैराहृतम् । 'वसन्ता-
ये'त्यादीनां न मन्त्रत्वमिति स्वपक्षेऽपि मन्त्राणां स्वार्थे प्रामाण्यस्याङ्गीकाराद्विशक्तिः कौण्ड्याभावे
विधायकत्वं न हीयते । अतो मुमुक्षूणां भगवद्धर्मा आवश्यकताः । कर्माणि तु 'तमेतं वेदानुवचनेन
ब्राह्मणा विविदिपन्ति ब्रह्मचर्येण यज्ञेन तपसा श्रद्धया अनाश्रकेने'ति श्रुतेर्विविदिपायामेवो-
पक्षीयानि । ज्ञानपर्यन्तत्वपक्षेऽप्यारादुपकारकाणीति विविदिपोक्त्यैव लभ्यत इति दूरापास्तं
तत्प्राधान्यम् । एवं ज्ञानोत्तरं यत्र कथञ्चिद्वर्णाश्रमधर्मा भगवद्धर्माश्च युगपत्प्राप्ताः, तत्र प्रत्यचा-

रहिमः ।

सार्थक्यमिति । 'यदेव विद्यते'ति श्रुतेः पूर्वमीमांसकाशङ्का । श्रुतेरिति । यजुर्ब्राह्मणश्रुतेः 'ॐमिति
प्रतिपद्यत' इत्यादेः । सिध्यतीति । 'त इमे समासत' इत्यत्र यज्जयेति शेषं पूरयित्वा सिध्यति ।
'भक्त्यादीति । भक्तितज्ज्ञानावश्यकत्वबोधनस्य तात्पर्यं ज्ञानकाण्डत्वा 'तमेत'मिति श्रौतं ज्ञानकाण्डीयं
तात्पर्यमाहेत्यर्थः । तयोरित्यस्यार्थं ऋक्संहितायजुर्ब्राह्मणश्रुत्योरित्याहुः यजुर्ब्राह्मणेति । बोध्यते
इति । यज्ञे बोध्यते । आयातीति । ब्रह्मयज्जत्वादायाति । स्तोत्रिति । ज्ञानस्याधिकारेत्यादौ हेतुः ।
विधेयस्येति । पिपर्तनेति विधिविषयस्य भगवतोऽधोक्षजत्वाद्भगवद्धर्मस्य करणे ज्ञानस्य स्तोत्रविशे-
षणस्य । पिपर्तनेति मध्यमपुरुषान्मन्त्रत्वम् । पूर्वतन्त्रे मध्यमपुरुषान्तस्य मन्त्रत्वोक्तेः । तदाहुः मन्त्रा-
णामिति । स्वपक्ष इति । भावार्थपादभाष्ये । एतावता तयोरित्यस्यार्थ उक्तः । अत इति । कर्मणा
पूर्तियुक्तं कुरुतेति पिपर्तनेत्यस्यार्थे ज्ञानकाण्डत्वेन 'तमेतं वेदानुवचनेने'ति श्रुतिविषयत्वेन सेवाख्यक-
र्मणा पूर्तियुक्तं कुरुतेत्यर्थादित्यर्थः । भगवद्धर्मा उक्ता ज्ञानविषयाः । आभासे श्रुतेरुपनयनादिवदित्यादि
यदुक्तं तत्राहुः कर्माणि त्विति । 'विविदिपन्ती'त्यत्र रामानुजाचार्यवत्सन्यायविवक्षायामाहुः ज्ञानप-
र्यन्तत्वेति । आरात् समीप उपकारकाणि कर्माणीति । विविदिपोक्तिर्व्यञ्जनया । सन्यायविवक्षोक्तेः ।
तत्प्राधान्यं कर्मप्राधान्यम् । भाष्यविवरणं तु अनुपस्थितेऽपीति । अपिनोपस्थिते । त्वदुक्तं
कर्मणः प्राधान्यं स्यात्, शास्त्रस्य प्राथम्यात्, नत्वेवम्, शास्त्रप्राथम्यापेक्षया श्रुतिद्वयस्य प्राचल्यात् ।
'तमेतं वेदानुवचनेने'ति 'यदेव विद्यते'ति श्रुतिद्वयम् । प्रकृते । किन्तु भयोरिति भाष्यविवरण-
माहुः एवं ज्ञानेति । कर्मप्राधान्यज्ञानोचरम् । कथञ्चिदिति । कारणत्वेन प्रकारेण भगवति
लोकसंग्राहका वर्णाश्रमधर्माः क्रियाशक्तिरूपाः भगवद्धर्मा ज्ञानशक्तिविषयभक्तिरूपाः । 'भगवान्भक्त-
भक्तिमानि'ति वाक्यात् । ज्ञानशक्तेः सविषयत्वात् भगवान्विषय इति चेद्भक्ता अपि सन्तु, 'मदन्यत्ते न
जानन्ति नाहं तेभ्यो मनगपी'ति वाक्यात् । प्राप्ता इति । भगवति प्राप्ताः । जीवे कथञ्चिन्मार्गाग्रेहेण
प्राप्ताः । प्रत्यचायेति । यथा ब्रह्मदेवे सूतवधानन्तरम् । आदिना 'सूत्योर्मृत्युमुपैति स' इति जीवविषये

अत आदराद्वेतोस्तद्वचनाद्भगवद्धर्माणां बलवत्त्वेनालोपवचनात् न कर्माङ्गत्वमे-
तेषां सिध्यतीत्यर्थः ॥ ४१ ॥

इति तृतीयाध्याये तृतीयपादे चतुर्दशमादरादलोप इत्यधिकरणम् ॥ १४ ॥

साम्प्रप्रकाशः ।

यादिवोधकवाक्यैः प्रबलदुर्बलभावे वैपरीत्येन भाते तदपवादायादरः प्रकाश्यते । ततश्च
भगवद्धर्माणां चाधामावः सिध्यति । तथा सतीतरेषामादराभावेऽपि प्रत्यवायश्रवणवैयर्थ्य-
परिहाराय तेषां गौणकाले करणमर्धाधानवद्वयवस्थाप्यते, अतो न भक्त्यादीनां कर्माङ्गत्वमित्यर्थः ।
अत्र कर्मणामनादरव्युत्पादनेन भगवद्धर्माविरुद्धरीत्या तत्करणस्य व्युत्पादनेन च निष्कामनित्य-
कर्मकृतिवोधकं अपाश्रिताभर्माश्वत्थमिति विशेषणं प्रतिपादितं ज्ञेयम् ।

रक्षितः ।

एकादशवाक्योक्तमृत्युप्राप्तेर्निन्दा । वैपरीत्येनेति । बलबलविचारे ज्ञानकाण्डत्वादुपनयनादिवदि-
त्याभासोक्तं वैपरीत्यम्, तेन 'यदेव विधये'ति श्रुत्या भाते 'तमेत'मितिश्रुत्या ज्ञानकाण्डत्वेन च तस्य
वैपरीत्यस्यापवादाय 'ऋषयोपि देव शुष्मत्प्रसङ्गविमुखा इह सञ्चरन्ती'त्युपस्थाप्यभगवद्धर्मेष्वादरः प्रका-
श्यते, नतु वर्णाश्रमधर्मे । इतरेषामिति । वर्णाश्रमधर्माणाम् । अर्धाधानेनेति । अर्धाधाने कृते
कामनासमाप्तावपि विधिबलादर्धाधानं क्रियते तस्येव । गौणकालोऽनधिकारकालो विधिलभ्यः । तदेत-
त्पृष्ठस्य द्वितीयपादे तृतीयाधिकरणे स्पष्टम् । सूत्राणां न्यायरूपत्वात् । 'असामाख्यं सामाख्यं वा काम्यं
कामे निवर्तिते । आद्यः प्रयोजनाभावादन्यो निन्दादिप्रशंसा'दिति । अथ 'चित्रया यजेत पशुकामः'
'कारीषा यजेत वृष्टिकामः' इत्यादिषु कामप्रेरितेन पुरुषेण कर्मोपक्रान्तम् । तस्य च समाप्तेः प्रागेव केनापि
निमित्तेन तत्फलप्राप्तौ दोषदर्शनेन कामो निवर्तते । तदा कर्मानुष्ठाने प्रयोजनाभावात् न समापनीय-
मिति चेत् । भवम् । प्रक्रान्तस्य कर्मणोऽसमाप्तौ निन्दाप्रायश्चित्तयोः श्रवणात् । 'देवताभ्यो वा एष प्रावृ-
क्ष्यते यो यक्ष्य इत्युक्त्वा न यजेत' 'त्रैधातवीयेन यजेत न देवताभ्य आवृक्ष्यते'ति तदुभयं श्रुतं तस्मा-
त्समापनीयमित्यर्थः । ओ ब्रह्म छेदने । अत इति । वैपरीत्यापवादात् । तत्करणस्य कर्मकरणस्य ।
निष्कामेति । 'कर्माणि साधनत्वेन निरूपयतीति सुबोधिन्याभासात् । 'अपाश्रितः आश्रितः अर्भका-
श्वत्थो येन । आश्रितः पश्चादिति वा । अर्माणां कं सुखं यस्मात् । बालकसुखदायी । अर्भकरूपः कोमलः
अश्वत्थो वा । तस्यैवारणी भवतः । कर्माणि सर्वाणि तत्साधनान्येव । अपाश्रयपदेन च साधनत्वेनैव
कर्मणामपेक्षा, नतु तद्गतं फलमपेक्षत इति सूचितम् । अपाश्रिता अर्भका यस्मिन्निति बालाधिकारः
कर्मणि सूचित' इति सुबोधिनी । आभासे साधननिरूपणं लोकसंग्रहार्थम् । पश्चादिति । मायाया
निवृत्तेः पश्चात् । स चाश्वत्थो धर्मरूपोपि हौश्वर्यधर्मरूपः अन्यथाकरणसमर्थः । अन्यथा ब्रह्मणा प्रार्थि-
तोपि न स्वरूपमन्यययेत् । वीर्यं तु नाख्येयम् । 'नैच्छद्भु'रितिवाक्यात् । ननु नित्यानन्दे प्रभासली-
लानुपपत्तेस्त आहुः अर्भानामिति । ऐश्वर्याविष्टोऽबोक्षजो बाल इति न नित्यानन्दत्वविरोधः ।
धर्मोऽश्वत्थः 'वृक्ष इव स्तब्धो दिवि तिष्ठत्येक' इति । स एवैश्वर्यमित्यर्भकरूपः । अधुना लोकसंग्रहार्थं
कर्मश्रयणरूपं तेन बृहदारण्यकोक्तोश्वत्थः कालात्मा भगवाज्जातोऽश्वत्थादिरूपोपि, अश्वत्ये धर्मे तन्नि-
ष्ठाश्च च तिरोभवतीत्यश्वत्थाश्रयणेच्छया आहुः तस्यैवेति । महीधर्या वेदटीकायामश्वत्थगर्भशमीशाखा-
हणोक्तेः । तत्साधनानीत्यरणिक्साधनयनसाधनानि साक्षात्परम्परयेति बोध्यम् । अपाश्रित आश्रित
इत्यर्थ उक्तोऽपरी अनर्थकविति सूत्रात् । अधुनाऽपार्य हीनं वदन्ति अपाश्रयेति । कर्मणा-

तन्निर्धारणानियमस्तद्वृष्टेः पृथग्यप्रतिबन्धः फलम् ॥ ४२ ॥ (३-३-१५.)

अथेदं विचार्यते । पुरुषोत्तमविदः कर्म कर्तव्यम्, न वेति ।

तत्र मार्गत्रयफलात्मके तस्मिन् सम्पन्ने पुनस्तस्य स्वतोऽपुरुषार्थस्य करणम-
प्रयोजकमिति न कर्तव्यमेवेति पूर्वपक्षः ।

तत्र सिद्धान्तमाह तन्निर्धारणेत्यादिना । अत्रेदमाकृतम् । भक्तिमार्गे हि
मर्यादापुष्टिभेदेनास्ति द्वैविध्यम् । तत्र मर्यादायां पुष्टौ चैतादृशस्य न कर्मकरणं
सम्भवति । अत एव तैत्तिरीयकोपनिषत्सु पठ्यते 'आनन्दं ब्रह्मणो विद्वान्न
विभेति कुतश्चने'ति । 'एतद् ह वा च न तपति किमहं साधु नाकरयं किमहं
पापमकरयमिती'ति । श्रूयते चोभयविधानामपि कर्मकरणमम्बरीपोद्धवपाण्डवा-

भाष्यप्रकाशः

शङ्करभारुकराचार्यौ तु वैश्वानरविद्योक्तस्य प्राणाग्निहोत्रस्य भोजनलोपे लोपो न वेति
शङ्कायां लोपं सिद्धान्तयतः । तत्रोदासीना वयम् ।

रामानुजाचार्यास्तु, इदं सूत्रद्वयं कामादिसूत्रशेषत्वेनाङ्गीकृत्य तत्र मोक्षार्थिनां
निर्विशेषोपासकानां सत्यकामत्वादिवद्भित्वादिकमपि लुप्यते इति शङ्कानिवृत्तये आधम्,
छान्दोग्योक्तं 'सर्वेषु लोकेषु कामचार' इति फलं सांसारिकमिति शङ्कानिरासाय द्वितीयमिति
मन्यन्ते । अयं च परविषयो विचार इति पूर्वोक्तमतद्वयापेक्षायामेव युक्तः ॥ ४१ ॥ इति
चतुर्दशमादरादलोप इत्यधिकरणम् ॥ १४ ॥

तन्निर्धारणानियमस्तद्वृष्टेः पृथग्यप्रतिबन्धः फलम् ॥ ४२ ॥ ननु यथेवं तर्हि
गौणमुख्यन्यायेन कर्मणामप्रयोजकत्वात् परमहंसैव भक्तेष्वपि तत्प्राप्तिरेव न सम्भवतीति
व्यर्थः पूर्वोक्तो विचार इत्याकाङ्क्षायां पाक्षिकप्राप्तिं हृदिकृत्य तत्प्रयोजनबोधनायेदमधिकरण-
मित्याशयेन संशयपूर्वपक्षौ वदन्तस्तदवतारयन्ति अथेत्यादि । तस्मिन्निति । पुरुषोत्तमज्ञाने ।
सिद्धान्तं वदन्तः सूत्रं व्याकुर्वन्ति अत्रेदमित्यादि । एतादृशस्येति । पुरुषोत्तमविदः सर्वदा
भगवदानन्दमनुभवतो वा । श्रूयते चेति । गोपालोत्तरतापनीयेऽतिथिपूजारूपो गृहस्यधर्मो
रश्मिः ।

मिति । अश्वत्थरूपधर्माश्रयणरूपकर्मात्र । बहुवचनमन्यापेक्षम् । हीनाश्रयणान्नतु तद्वत् फलमप्यपेक्षत
इत्यर्थः । अपाश्रिता इति । मुख्यतया तु वैदिका आश्रिताः । अतो बालस्यैश्वर्यविष्टस्यापिकारः
प्रभासलीलायां कर्मणि सूचित इत्यर्थः । वैश्वानरेति । प्राणाग्निहोत्रोपनिषदि स्फुटम् । उदासीना
इति । पूर्वतत्रे द्वारलोपात्कार्यलोपस्य सिद्धत्वे तत एव सिद्धेऽुदासीनाः । परविद्यर्थेयोरिति । 'अथ
परा यया तदक्षरमधिगम्यत' इति श्रुतेः पूर्वा परा । छान्दोग्यं तु नारदसनत्कुमारसंवादास्यं सद्योत्पन्नाव-
विद्याविषयमिति परविद्या ॥ ४१ ॥ इति चतुर्दशमादरादलोप इत्यधिकरणम् ॥ १४ ॥

तन्निर्धारणानियमस्तद्वृष्टेः पृथग्यप्रतिबन्धः फलम् ॥ ४२ ॥ पाक्षिकेति ।
कर्मकरणे भगवदिच्छानिर्धारणपाक्षिकेत्यर्थः । तत्प्रयोजनेति । अत्रे स्फुटम् । भाष्ये । मार्गेति ।
कर्ममार्गेण चित्तशुद्धौ ज्ञानं ज्ञानिनो भक्तौ सत्यां भक्त्या जानाति चाप्ययमिति श्रुत्युक्ते फलालके ।
आकृतमिति । प्रकृते । 'अम्बरीपोद्धवपाण्डवादीनामित्यत्रादिपदार्थत्वेन शुक्लजडादयो भाष्ये
व्याकृतप्रायाः । गोपालेत्यादि । गान्धर्वप्रिभृतीनां पुष्टिमार्गीयत्वं स्फुटम् । 'अहं चाश्रुतं निश्चि शयान'-

दीनाम् । एवं सत्युभयविधानां मध्ये, मम कर्मकरणे प्रभोरिच्छास्तीति यो निर्धारयति, स करोति । य एतद्विपरीतम्, स न करोति । यथा शुकजडादिः । एतन्निर्धारश्च भगवदधीनः, अतो भक्तेष्वपि तन्निर्धारणानियमः, अतः कर्म कर्तव्यमेवातन्निर्धारणे त्वाधुनिकानाम् । एवं सतीच्छाज्ञानवता तत्सन्देहवता च कर्म कर्तव्यमिति सिद्धम् । तन्नोभयोः फलं वदन्नादावाद्यस्याह तदृष्टेः । तस्या भगवदिच्छाया दृष्टिज्ञानं यस्य स तथा । तस्य जीवकृतकर्मफलात् पृथक् भिन्नमीश्वरकृतकर्मणो यत्फलं वेदमर्यादारक्षा लोकसंग्रहश्च तत्फलमित्यर्थः । हिशब्देन 'सक्ताः कर्मण्यविद्वांसो यथा कुर्वन्ति भारत । कुर्याद्विद्वांस्तथासक्त-ध्विर्कीर्तुलोकसंग्रह'मिति भगवद्वाक्यरूपोपपत्तिः सूचिता । द्वितीयस्य मध्यमाधिकारात् कालेसद्भादिजनितचित्तमालिन्येन भगवत्सान्निध्ये प्रतिबन्धः स्यात्, तन्निवृत्तिस्तत्कृतकर्मणः फलमित्यर्थः ।

भाष्यप्रकाशः ।

गान्धर्वीप्रभृतीनाम् । चकारात् स्मृतौ । उभयविधानामिति । मर्यादायां पुष्टौ चाङ्गीकृतानां भक्तानाम् । एतद्विपरीतमित्यत्रापि निर्धारयतीति सम्बध्यते । तथाच निर्धारणानियमपदस्य हेतुर्गर्भवया एवं कर्मप्रसक्तेर्विद्यमानत्वाच्च पूर्वाधिकरणोक्तविचारवैयर्थ्यमित्यर्थः । ननु भवत्वेवं पुरुषोत्तमविदः कर्मकरणम्, तथापि किं तस्य फलमिति विचारणीयम्, न तावच्छौकिकम्, तदनमीष्टत्वात् । नापि प्रत्यवायपरिहारादिः, 'स्वपादमूलं भजत' इति वाक्याद्भगवत्तव तत्सिद्धेरित्याकाङ्क्षायां स्रष्टेपमवतारयन्ति तच्चेत्यादि । एवं सिद्धे कर्मकरणे ज्ञातेच्छतत्सन्देहवतोः फलं वदन्निश्चितेच्छस्य फलं तदृष्टेः पृथगित्यनेन पूर्वमाहेत्यर्थः । द्वितीयस्य विवृण्वन्ति द्वितीयस्येत्यादि । तथाच तादृशोरपि कर्मणः साफल्यस्य सच्चाच्च पूर्वोक्तविचारवैयर्थ्यमित्यर्थः ।

रक्षितः ।

मितिवाक्यात् । तथाच पुष्टिमर्यादाभ्यां भक्ता अप्यादिपदार्थः । अत्र गान्धर्वीप्रभृतीनां श्रूयते चेत्यन्यो न भवति । गोपालतापिनीये गान्धर्वीप्रभृतिष्वम्बरीपादीनामग्रहणात् । तथाच श्रूयते चेत्यस्य वेदोपाख्यानेष्वित्यर्थः । अन्ययान्तरमाहुः स्मृताविति । स्मृतौ श्रूयते श्रावणविपरीतक्रियते । नच स्मर्यते चेति पठनीयमिति वाच्यम् । 'इतिहासः पुराणं वेदानां पञ्चमो वेद' इति श्रुत्या पुराणेष्वपि स्मर्यते चेत्यस्य याथात् । स्मृतयस्तु नवमस्कन्धे 'स इत्यं भक्तियोगेन तपोयुक्तेन पार्थिवः । स्वधर्मेण हारिं प्रीणन्सद्गान्धर्वान् शनैर्वेदा' वित्यम्बरीपस्य कर्मकरणे । दशमस्कन्धे 'क्तुराजेन गोविन्द राजसूयेन पावनीः । यक्ष्ये विभृतीर्षवत' इति पाण्डवानां कर्मकरणे । एकादशस्कन्धे 'ययोपदिष्टं जगदेकचन्द्रना तपः समास्थाय हरेराद्रति'मित्युद्धवस्य कर्मकरणे एकोनविंशध्यायस्था । मर्यादायामिति । मर्यादायामम्बरीपादयः । पुष्टिमर्यादायां गान्धर्वीप्रभृतयः । पुष्टौ 'केवलेन हि भावेन गोप्यो गावः खगा मृगाः । येऽन्ये मूढधियो नागाः सिद्धा मामीयुरस्त्रसे'तिवाक्योक्ता गोप्यादयः । 'स्वपादमूलं भजतः प्रियस्य त्वक्तान्यमावस्य हरिः परेशः । विकर्म यद्योत्पत्तिं कथंचिदनुतोति सर्वं हृदि सन्निविष्ट' इति । मर्यादेत्यादि । मर्यादायामम्बरीपादयः भक्तेः ससाधनत्वात् । पुष्टौ गोप्यादयः निःसाधनभक्तिमत्त्वात् । पुष्टिमर्यादायां गान्धर्वीप्रभृतयः गोपालतापिनीये ससाधनभक्तेः, 'अह्नापृष्ट'मिति निःसाधनभक्तेश्च कथनात् । शुकजडादयो ज्ञानियक्ताः । प्रथमस्कन्धे शुकस्य पञ्चमस्कन्धे जडस्य ज्ञानित्वेन प्रसिद्धेः ।

अथवा । पूर्वसूत्राभ्यां भगवद्भर्मकृतेरावश्यकत्वमुक्तम् । सर्वात्मभाववतो

भाष्यप्रकाशः ।

अत्र भगवत्स्वरूपविषयकपूर्णज्ञानवतामेव तदिच्छया वर्णाश्रमधर्मकरणतदकरणयोर्विभजनात् पूर्णज्ञानप्राप्यत्वबोधकं अकृशमिति विशेषणं प्रतिपादितं ज्ञेयम् । न कुशं यत्वेति तदर्थोदिति ।

एवमेतत्सूत्रव्याख्याने प्रत्यवायश्रवणादिना गौणकालेऽप्यवश्यकर्तव्यतया पूर्वोपक्रमणे साधितानां कर्मणां वैयर्थ्यपरिजिहीर्षया फलस्य वक्तव्यत्वेन पृथग्व्यप्रतिबन्धः फलमिति सूत्रभागसार्थक्यमायाति, न सम्पूर्णस्य सूत्रस्यैव रुच्या व्याख्यानान्तरार्थं सूत्रमवतारयन्ति अथवेत्यादि । पूर्वसूत्राभ्यां भगवद्भर्मणां मोक्षफलानां श्रवणादीनां कृतेः करणसावश्यकत्वमुक्तम्, यः पुनः सर्वात्मभाववान्, तस्य तूक्तभगवद्भचनात्, तं प्रति मोक्षसाध-
रश्मिः ।

भगवदिति । इच्छाया भगवन्निष्ठत्वेन तन्निष्ठसत्ताया अपि परम्परया भगवन्निष्ठत्वेन विषयविधया भगवदधीनत्वम्, मुख्यत्वात्, इतरयोश्च विशेषणत्वात् । ननु प्रभोरिच्छास्तीत्यत्र प्रभुसम्बन्धीच्छानिष्ठः सत्तानुफूलो व्यापार इति वैयाकरणबोधोतः कथमितरयोर्विशेषणत्वमिति चेत् । न । अनौचित्याद्भगवतो विशेषणत्वे सखण्डग्रहवादेन । एतद्भगवदधीनपदेन सूच्यते । एतत्फलमाहुः अतो भक्तेष्विति । येषां पुनर्भगवान् साधनं फलं च तेष्वपीत्यर्थः । तादृशेष्विच्छासत्तयोरभावात् । तथा चैतन्निश्चयस्य ज्ञानरूपस्य सकलभक्तसाधारणं भगवदधीनत्वमुरीकरायमिति भावः । नचान्योन्याश्रयः भगवदधीनो निर्धारः निर्धारधीनो भगवान् साधनमिति ज्ञानमिति वाच्यम् । पूर्वं कर्मकरणनिर्धारणं कार्येणाधीनस्य भगवान्साधनमस्ति कारणं विना कार्याभावादिति भगवान्साधनमिति पश्चाज्ज्ञानस्य सम्भवेनान्योन्याश्रयाभावात् । भगव्ये । वेदेत्यादि । इदं गीतातृतीयाध्याये 'लोकसङ्ग्रहमेवापि संपश्यन्कर्तुमर्हसी'ति लोकसङ्ग्रहः । 'यद्यदाचरति श्रेष्ठ' इत्यारभ्य 'उपहन्त्यामिमाः प्रजा' इत्यन्तेन वेदमयीदारक्षा । ननु 'न कुर्यां कर्म चेदह'मितीश्वरं प्रति व्यतिरेकमुखेन विधिरस्ति तत्र गीतायां अर्जुनं प्रति लोकसंग्रहकथनवद्देवमयीदारक्षायुक्ता न सर्वान्प्रत्याज्ञसेत्याकाङ्क्षायां हिकारस्यार्थमाहुः हीति । अत्र विद्वांसं प्रत्याज्ञास्तीति नोक्तदोष इत्यर्थः । भगवद्वाक्येन रूप्यते व्यवहित इति भगवद्वाक्यरूपा उपपत्तिः युक्तिः । यदीदं भगवद्वाक्यं न स्यात्, उक्तदोषः स्यादिति अव्ययानां वैयाकरणमते द्योतकत्वात्सूच्येतेति । प्रकृते । भगेत्यादि । पूर्णेति । 'पूर्णमदः पूर्णमिदं पूर्णात्पूर्णमुदच्यते । पूर्णस्य पूर्णमादाय पूर्णमेवावशिष्यते' इति श्रुत्या पूर्वं पूर्णं भगवता भक्तमनोरथानुरूपं पूर्तिकर्मज्ञानं तद्वत्ताम्, विभजनात् अम्बरीषाद्युदाहरणसमर्थितात् । अकृशमिति । (अकृशमिति ज्ञानम्, पूर्णत्वात्, अन्येषां परिच्छेदरूपत्वात् । अनेन पूर्णमेव ज्ञानं साधनमिति, न तु 'खण्डग्रहज्ञानानि शरीरकादीनि । सर्वेषां भक्तानामुपसंहृतत्वात् दौर्बल्यमाशङ्क्य निराकृतम् । भक्तानां तत्रैव प्रवेशात् । अनेनान्येपि देहिका धर्मा निवारिताः । उत्पत्तिकार्यतपस्यादीनि चाक्षरसाम्यात् निवारितानि । 'अस् भुवि' 'हुकृञ् करणे' 'शम उपशमे' इति धात्वादयो गृहीताः । प्रपञ्च-कर्मज्ञानानि वा ज्ञानसाधनानि, ततः ससाधनं ज्ञानमुक्तं भवति ।) तथाचायं सूत्रार्थः । मम कर्मकरणेऽकरणे वा भगवदिच्छास्तीति निर्धारणनियमादाधुनिकानाम्, अतस्त्वैनिष्कामतया कर्म कर्तव्यमेव । तद्वृष्टेः । तस्मा भगवदिच्छाया दृष्टिज्ञानं यस्मांम्बरीपोद्धवयुधिष्ठिरादेस्तस्य पृथक् जीवकृतकर्मणो यत्फलं तस्माद्विज्ञं सन्मार्गशालोकसङ्ग्रहादिकं तदेव फलम्, न तु स्वर्गादिकम् । पूर्वोक्तनिष्कामकर्मकर्तुस्तु अप्रतिबन्धः कर्मजप्रतिबन्धाभावः फलं युक्तमिति । इदानीं मुख्यायाः एकादशसर्वस्वत्वेन सर्वनिर्णये उक्तायाः न्यूनतात्प्यनिग्रहज्ञाननिवारिकायाः प्रसङ्गतः प्रस्तावनामाहुः य इति । उक्तेति । भाष्योक्तभग-

‘न ज्ञानं न च वैराग्यं प्रायः श्रेयो भवेदिदं’ इति भगवद्वचनादिधेयाभावादसम्भवाच्च
 कर्मज्ञानयोर्विहितभक्तेश्च करणं न सम्भवतीति तस्य किं फलमित्याकाङ्क्षापूरणाय
 तदनुवदति तन्निर्धारणेत्यादिना । तस्मिन् धर्मिण्येव, न तु धर्मेण्यपि दृष्टिर्यस्य
 स तथा । दृष्टिपदेन ज्ञानमात्रमुच्यते । तेन अन्यविषयकदर्शनश्रवणादिज्ञानाभाव
 उक्तो भवति । एतादृशस्य प्रभुसङ्गममात्रमपेक्षितम् । तत्र भगवदुक्तस्वसङ्गमाव-
 धिकस्य भक्तस्य सङ्गमसमयनिर्धारो भवति । अतादृशस्य तस्य स नेति तन्निर्धा-
 रणानियमः । एतेन फलप्राप्तेः प्रागवस्थोक्ता भवति । फलस्वरूपमाह पृथक्फल-
 मिति । अस्यानिर्वचनीयत्वादनुभवैकवेद्यत्वान्नोक्षान्तं यत्फलं शास्त्र उक्तं
 तस्माद्विधमित्युक्तम् । अन्यत्र हि धर्माणां साधनत्वम्, यत्र फलमेव साधनम्;

भाष्यप्रकाशः ।

नानामविधानस्य सत्याद्यधिकरण उपपादितत्वेन विधेयानां तेषाममावात्, तद्भावस्वभावेन तेषां
 कर्तुमशक्यतया असम्भवाच्च कर्मज्ञानविहितभक्तीनां करणं सर्वात्मभाववतो न सम्भवति,
 तदभावे च न मोक्षोपीति तस्य किं फलमित्याकाङ्क्षायां तस्य यत्फलं तदनेन द्वेणानुवदतीत्यर्थः ।
 व्याकुर्वन्ति तस्मिन्नित्यादि । एतेनेति । तन्निर्धारणानियमपदेन । अन्यत्रेति । मोक्षपर्यन्ते
 फलान्तरे । तथाच भगवत्सङ्गमामिलापौक्त्येन तदेकतानस्य भगवतानुक्तस्वसङ्गमावधिकस्य
 ‘यतो वाचो निवर्तन्ते’ इति श्रुत्युक्तमगणितानन्दरूपं फलम्, तत्प्राप्तिपूर्वदशयां तद्भावप्रति-
 रक्षितः ।

वद्वचनात् । विहितभक्तीति । तेन सर्वात्मभावविहितभक्तेः कामाद्युपाधिना चिन्तनरूपायाः करणं
 सम्भवतीत्युक्तम् । भाष्ये । नन्वत्र पक्षे इदं सर्वं नाधिकरणमिति वक्ष्यते । तथाच तस्याः श्रुतेर्दृष्टि-
 दर्शनम् । तस्या इति पृथीतत्पुरुषोस्त्विति चेत् । सत्यम् । सर्वात्मभावे ‘यत्र नान्यत्सम्यती’त्यादिश्रुतेर्दर्शनं
 वर्तते, तथापि यत्र यस्मिन्नधिकरणेऽन्यधर्मादिदर्शनादिनिषेधाद्धर्मिण्येव दृष्टिः सूच्यते इत्याशयेनाहुः
 तस्मिन्निति । श्रुतावन्यदर्शननिषेधाद्विग्रहवाक्ये एवकारः समासघटको न । ज्ञानमात्रमिति । मात्रं
 कात्स्न्ये । प्रश्न्यति । प्रभोः सम्यक् गमः अपर्यालोचितोऽज्वा पुष्टिमार्गस्तन्मात्रम् । मात्रमवधारणे ।
 ‘मात्रं कात्स्न्येवधारण’ इति कोशात् । अपेक्षितमिति । विप्रयोगभावोदय एव स भावो ज्ञातो भवतीति ।
 तत्र प्रभुसङ्गमातिरिक्तमपेक्षितम् । स्वसङ्गमेत्यादि । वैराग्यं न श्रेयो भवेदित्युक्ते विषयवैतुष्यसंज्ञं
 वैराग्यं न श्रेयः विषयतृष्णा श्रेयः भगवदुक्तः स्वस्य सङ्गमस्यावधिः पूर्वावस्था विषयतृष्णारूपा
 यस्य भक्तस्य तादृशस्य अपर्यालोचिताध्वनः पुष्टिदास्युक्तप्रेम्णः समयः कालः तस्य निर्धारो निश्चयः
 भगवत्सङ्गकालनिश्चयो भवति । यदि भगवत्सङ्गकालनिश्चयो न स्यात्, ‘सत्सङ्गान्मासुपागता’ इत्येकादशे
 द्वादशाध्याये भगवान् वदेत् । अतादृशस्य धर्मादिद्वेषेः सङ्गमसमयनिर्धारो न, सर्वात्मभावैकलभ्यत्वात्तस्य ।
 प्रागवस्थेति । यया ‘वेदान्तविज्ञानसुनिश्चितायाः सत्यासयोगाद्यतयः शुद्धसत्त्वाः । ते ब्रह्मलोके तु
 परान्तकाले’ इति प्रागवस्था, ‘परामृतात्परिमुच्यन्ति सर्वे’ इति फलस्य । शास्त्र इति । मर्यादामक्ति-
 शास्त्रेपीत्यर्थः । फलमित्यादि । ननु कथं फलमेव साधनं फलत्वसाधनत्वयोर्विरोधादिति चेन्न । फलं
 भगवान् स्वज्ञानन्दावेशं त्रितोषाव्य कृपावेशं कृतवानित्यविरोधात् । ‘कृपाविष्टः साधनम्, आनन्दा-
 विष्टः फलमिति भाष्यात् । प्रकृते । अगणितेत्यादि । अगणितानन्देनागणित आनन्दो यत्र विषय-
 तया सोऽगणितानन्दः पूर्वोक्तसाम्यकपुरुषोत्तमभजनानन्दानुभवस्तेन रूप्यते व्यवहितयोर्गोदुत्तरकाले

तत्फलस्यानिर्वाच्यता युक्तैवेति हिशब्देनाह । ज्ञानमोक्षादिना तद्भावाप्रतिबन्धश्च
फलमित्यर्थः । प्राप्तद्विकमेतत्सूत्रम् ॥ ४२ ॥

इति तृतीयाध्याये तृतीयपादे पञ्चदशं तन्निर्धारणाधिकरणम् ॥ १५ ॥

भाष्यप्रकाशः ।

बन्धाभावश्च फलमिति भक्तिविचारे मुख्यभक्तेरपि स्मृत्या प्रसङ्गत उक्तमित्यर्थः । अस्मिन्
इदं केवलं सूत्रमेव, न त्वधिकरणम् । एतज्ज्ञापनायोक्तमेतत्सूत्रमिति ।

अत्रान्ये तु, 'ओमित्येतदक्षरमुद्रीयमुपासीते'त्यादीनि कर्माज्ञान्युपासनानि तत्तत्कर्मसु
जुहूर्पणतादिवन्नित्यं क्रतुसम्बन्धीनि न वेति शङ्कायां न नित्यानीति सिद्धान्त्यन्ति । 'अङ्गे पु
पथाश्रयभाय' इत्यन्तिमाधिकरणं चैतस्यैव प्रपञ्च इत्याहुः । तत्तेनैवास्व गतार्थत्वाद्वैयर्थ्यमस्य सूत्रस्य
तन्मते दुर्वारमिति हेयम् ॥ ४२ ॥ इति पञ्चदशं तन्निर्धारणाधिकरणम् ॥ १५ ॥

रश्मिः ।

ज्ञायते यदकुतोभयं तदगणितानन्दरूपं फलमित्यर्थः । भगवदुक्ताकुतोभयपदस्येत्वाद्ये तन्मन्त्रमाध्यात् ।
तद्भावेति । तद्भावे सर्वात्मभावे प्रतिबन्धो ज्ञानमोक्षादिना ज्ञानमैक्यज्ञानं मोक्षः सायुज्यं आदिना
वैराग्यं पुरुषोत्तमज्ञानस्य तैरपकर्षवत्तया ज्ञानं तदभावरूपं च फलम् । मुख्यभक्तेरिति । मुख्यत्वं
'तस्मात्त्वमुद्धवोत्सृज्य नोदने' त्युपक्रम्य 'याहि सर्वात्मभावेन'त्युक्त्वा 'आत्मानं च स्वयं वेद तस्मादन्य-
धचो मृषे'ति निबन्धोक्तैकादशसर्वस्वत्वम् । स्मृत्या न्यूनताख्यनिग्रहस्थाननिवृत्तौ स्मृत्या । तथाचैप
सूत्रार्थः । तद्दृष्टेः पुरुषोत्तमदृष्टेः सर्वात्मभाववत् इति यावत् । तन्निर्धारणानियमः सङ्गमसमयनिर्धारणा-
नियमोऽतः पृथक्फलं अप्रतिबन्धश्च फलं हि फलस्यानिर्वाच्यता युक्तैवेति । 'उपस्थितेऽतस्तद्वचना'दिति
सूत्रादत्त इत्यनुवर्तते । 'कामादीतरत्रे'ति सूत्राच्चकारः । ननु पुरुषोत्तमदृष्टेस्तन्निर्धारणानियमः कथं सङ्गमसम-
यनिर्धारो भवतीति भाष्यविरोधादिति चेत् । न । पुरुषोत्तमस्य सर्वात्मभावरूपत्वेन सर्वात्मभावे चाहङ्का-
रदेशस्य सत्त्वेन तद्दृष्टेरित्यग्राह्यरूपधर्मदृष्टेः कादाचित्क्या अपि सत्त्वेन तामादाय तन्निर्धारणाभावात्तन्नि-
र्धारणानियमः, सार्वदिकस्तु तन्निर्धारोत्तन्निर्धारणनियम इति भाष्याविरोधात् । अहङ्कारस्य दैन्यविरुद्धत्वेन
दैन्यजपुरुषोत्तमात्मकसङ्गमसमयनिर्धारोक्तिर्विरोधः । एतत्सूत्रमिति । तेनात्र न षोडशकला-
षोडशाधिकरणीप्राप्तं विशेषणमुक्तमिति भावः । नन्वग्रान्यादतः सूत्रार्थः कुतस्त्यक्त इत्याकाङ्क्षायामाहुः
अत्रान्ये त्विति । विषयमाहुः उचित्येतदिति । छान्दोग्येऽस्ति । विशयमाहुः तत्तदीति ।
जुह्वित्यादि । यथा जुह्वां पर्णता पर्णमयीता । 'यस्य पर्णमयी जुहूर्भवती'ति श्रुतेः । आदिना गोदोहनम् ।
'गोदोहनेन पशुकामसे'ति श्रुतेः । यथा गोदोहनं तथा नवेति योजना । नित्यानि अप्रकरणपठितानामपि
जुह्वाद्विद्वारेण क्रतुप्रवेशात्प्रकरणपठितवन्नित्यतैवमुद्रीयायुपासनानामिति पूर्वपक्षः । सिद्धान्तमाहुः नेति ।
तन्निर्धारणानियमः । उद्रीयादिकर्मगुणयाथात्म्यनिर्धारणानि रसतमप्राप्तिः समृद्धिर्युल्यप्राण इत्येवमादीनि
नैतासां नित्यवत्कर्मसु नियमः । कुतस्तद्दृष्टेः । तस्या नियमस्य दर्शनात् । 'तेनोमौ कुरुतो यधैतदेवं
वेद यथ न वेदे'त्यविदुषोपि क्रियाम्यनुज्ञानात् । अपिचैवज्ञातीयकस्य कर्मव्यपाश्रयस्य विज्ञानस्य
पृथगेव कर्मणः फलमुपलभ्यते । कर्मफलसिद्ध्यप्रतिबन्धं तत्समृद्धिरतिशयविशेषः कश्चित् । 'तेनोमौ
कुरुतः नाना तु विद्या चाविद्या च यदेव विद्यया करोती'ति । तत्र नाना त्विति विद्वद्विद्वत्प्रयोगोः
पृथक्करणात् दीर्घवत्तरमिति च, तरप्रत्ययप्रयोगाद्विद्याविहीनमपि कर्म दीर्घवदिति गम्यत इत्येवं
सिद्धान्त्यन्तीत्यर्थः ॥ ४२ ॥ इति पञ्चदशं तन्निर्धारणाधिकरणम् ॥ १५ ॥

प्रदानवदेव तदुक्तम् ॥ ४३ ॥ (३-३-१६.)

अथेदं विचार्यते । सर्वात्मभावो विहितकर्मज्ञानभक्तिसाध्यः, न वेति । तत्र पुराणे 'तस्मात् त्वमुद्वोत्सृज्येत्युपक्रम्य, 'मामेकमेव शरणमात्मानं सर्वदेहिनाम् । याहि सर्वात्मभावेन यास्यसे ह्यकुतोभय'मिति वाक्ये मुक्त्यात्मकाकुतोभयसाधनरूपशरणगमने प्रकारत्वेन सर्वात्मभावस्य कथनेन स्वप्रयत्नसाध्यत्वं गम्यते । अतः साधनसाध्य इति पूर्वं पक्षः ।

तत्र सिद्धान्तं वक्तुं तदुपदेशस्वरूपमाह प्रदानवदिति । यद्ययं साधनोपदेशः स्यात्, स्यात्तदा साधनत्वेन सर्वात्मभावेन शरणप्राप्तेः स्वकृतिसाध्यत्वम्, न त्वेवम्, किन्तु, तदुक्तं भगवदुक्तम् । प्रदानवत् । प्रकृष्टं दानं प्रदानं वरदानमिति यावत्, तद्वदेवेत्यर्थः । वरेण हि स्वकृत्यसाध्यमपि सिध्यतीति तथा । शत्रुसंहारभयादिनापि शरणाग्निर्भवति, तत्र न तस्याः पुरुषार्थत्वम्, किन्तु तन्निवृत्तेरेव । प्रकृतेऽपि सर्वात्मभावे स्वरूपप्राप्तिविलम्बासहिष्णुत्वेनात्यातौ स्वरूपातिरिक्ता-

भाष्यप्रकाशः ।

प्रदानवदेव तदुक्तम् ॥ ४३ ॥ एवं राजसानां कर्मासक्तिवारणायाधिकरणद्वयं प्रणीय मुख्यभक्त्युत्कर्षज्ञापनेन तदमिलापोपजननाय तत्कृतकर्म फलं च प्रदर्शितम् । अतः परं मुख्यभक्तिः केन भवतीत्याकाङ्क्षायादिमधिकरणमारभत इत्याशयेनावतारयन्ति अथेत्यादि । व्याकुर्वन्ति यदीत्यादि । स्यात्तदा साधनत्वेनेत्यादि । सर्वात्मभावकरणकशरणप्राप्तिसाधनत्वेन रूपेण सर्वात्मभावस्य स्वकृतिसाध्यत्वं स्यात् । तन्निवृत्तेरिति । शत्र्यादिभयनिवृत्तेः । नन्वेतद्वाक्योक्तस्यार्थस्य कथं प्रदानतुल्यत्वमित्याकाङ्क्षायां तदुपपादयन्ति प्रकृतेऽपीत्यादि । एतच्चेति । एतादृशं शरणगमनम् । नन्वेवं स्वकृत्यसाध्यत्वेऽस्य भावस्य प्रदानत्वमेव सिध्यति, न तु रदिमः ।

प्रदानवदेव तदुक्तम् ॥ ४३ ॥ एवमिति । पूर्वोक्ताधिकरणद्वयपरामर्शेनेत्यर्थः । चात्रेति । मुख्यभक्तिफलं चकारार्थः । अत्राधिकरणद्वये । प्रवृत्त्यर्थं दर्शितम् । प्रेक्षावत्प्रवृत्त्यर्थं विषयप्रयोजनसम्पन्नाधिकारिणां सर्वत्र प्रदर्शनात् । भाष्ये । तत्रेति । तादृशसंशये सतीत्यर्थः । विषयवाक्यं तु 'यत्र नान्यत्पश्यति नान्यच्छृणोति नान्यद्विजानाति स भूमे'ति छान्दोग्यस्यम् । तेन सर्वात्मभावोक्तेः । अत्र च 'सर्वात्मभावो विहिते'त्यादिभाष्येण तत्प्रतिपादकोक्तश्रुतिस्मरणात् । पुराणस्य श्रुत्युपबृंहकत्वेन पुराणेन श्रुतिसुपबृंहयन् पूर्वपक्षमाह पुराण इत्यादि । प्रकारत्वेनेति । सर्वदेहिनामेकमात्मानं मां सर्वात्मभावेनैव शरणं याहीत्येवं विशेषणत्वेन याहीति क्रियापदे गमनानुकूलव्यापारसाध्यत्वं गम्यत इत्यर्थः । ननु गमनं शरणनिष्ठं तदनुकूलव्यापारक्षोद्वनिष्ठ इति कथं सर्वात्मभावस्य स्वप्रयत्नसाध्यत्वमिति चेत् । न । सर्वात्मभावेन शरणनिष्ठं गमनं तदनुकूलव्यापार इत्यर्थात् । अतएव गम्यत इत्युक्तम्, नतूच्यत इति । तदुपेति । तस्य सर्वात्मभावस्य उपदेशः कथनं तस्य स्वरूपम् । (याहीति लोटाज्ञा प्रतीयते तद्विषयत्वेन शरणगमनं प्रतीयते, तत्र प्रकारत्वेन सर्वात्मभावः । स च 'श्रुतिं ददाति किञ्चित्स न भक्तियोग'मिति वाक्यात्कस्यैचिदेव दानेन सिद्ध इति तस्य स्वरूपमित्यर्थः । न च कदाप्यदाप्यदानमिति वाच्यम् । सर्वात्मभाववद्भक्तानां दर्शनात् । न चेदं सर्वात्मभावाविषयमिति वाच्यम् । मर्यादाभक्तेः साधनतोऽपि सिद्ध्या पुष्टेरुपग्रेणैव सिद्ध्या दानानपेक्षणादस्य वाक्यस्य निर्विषयत्वापत्तेः ।) तदुक्तमिति व्याख्येयम् । भगवतैकादशसर्वस्वत्वेन रूपेणोक्तम् । निबन्धे सर्वनिर्णये स्फुटम् । प्रदानवदिति व्याकुर्वन्ति

स्फूर्त्या तद्भावस्वाभाव्येन गुणगानादिसाधनेषु कृतेष्वप्यप्राप्तौ स्वाशक्यत्वं ज्ञात्वा प्रभुमेव शरणं गच्छति, एतच्च न स्वकृतिसाध्यमिति सुष्ठूक्तं प्रदानव-
दिति । भक्तस्येप्सितोऽर्थो हि वरो भवति । सर्वात्मभावस्यानुभवैकवैयर्थ्यत्वेन

भाष्यप्रकाशः ।

तत्तुल्यत्वमित्याकाङ्क्षायामाहुः भक्तस्येत्यादि । स्पष्टम् । नन्वेवमपि शरणगतेरेव स्वकृत्यसाध्यत्वं
रश्मिः ।

स प्रकृष्टमिति । अयं न विग्रहः एकादशसर्वस्वत्वेनोक्तार्थज्ञातस्य प्रकृष्टदानकर्मत्वेन प्रकृष्टदानतु-
ल्यत्वाभावादत आहुः वरेति । वरस्य सिद्धस्य न तु साधनसाध्यस्य दानं वरदानमिति पष्ठीतत्पुरुषः ।
तथाच वरस्य सिद्धस्य कथनरूपदानमिव तदुक्तं भगवदुक्तं भगवत्कथनमिति यावदित्यर्थः । नच प्रकृष्टस्य
दानमिति भाष्यापत्तिरिति वाच्यम् । प्रकृष्टं दानं वरस्य दानमित्यनयोः पर्यायत्वात् । एवेति । 'आत्मानं च
स्वयं वेद तस्मादन्यवचो मृषे'ति निबन्धात् । ननु वरदानं साधनमेव तेनापि फलवता वर्त्यत इति चेत्,
तत्राहुः वरेणेति । स्वकृतिसाध्यसाधनत्वं साधनत्वम् । स्वकृत्यसाध्यसाधनत्वं तु न । अनुग्रहवद्वरदान-
स्यापि भगवद्धर्मत्वात् । सर्वात्मभावे स्वस्वत्वत्वंसपूर्वकपरस्वत्वोत्पादनं दानं न यतः । प्रकृष्टं अभीष्ट-
मिति यावत् । भगवतोऽभीष्टम् । 'ईप्सितत्वासम्भवेपी'ति वक्ष्यमाणभाष्यात् । तथेति । साधनेतरत्व-
प्रकारेण वरकथनरूपं दानम् । 'युक्तं भगैः स्वैरितरत्र चाधुवै'रिति वाक्यात् । वरदानं भगवन्निष्ठं
साधनं भक्तनिष्ठमिति विभेदः । प्रायस्तत्फलं प्रति तत्तन्निष्ठस्यैव साधनत्वम् । कचिदेव पितृनिष्ठ-
प्रायश्चित्तेन पुत्रनिष्ठा शुद्धिः । ननु मुख्यभक्तावपि दार्ढ्यार्थं 'कामादीतरत्र'सूक्तोकामादीनां तेभ्य
एव मुक्तिसाधकानां का गतिरिति चेत्, तत्राहुः शस्त्रित्यादि । शत्रुसंहाराम्यां भयं तदादिना, आदिना
द्वेषः । न पुरुषार्थत्वमिति । किन्तु कर्तव्यत्वम्, क्रतुपौष्कल्याय विधीयते, या प्रयानादिवत्
शरणाप्तिः, सा कर्तव्या भगवत्सम्बन्धरूपकर्तव्या । मुख्यभक्तिदार्ढ्यार्थत्वेन मुख्यभक्तिरूपकर्तव्या वा ।
ननु क्रतुर्धर्मो यज्ञ इति यावत्, तत् कथं मुख्यभक्तेः क्रतुत्वमिति चेत्, न, 'अप्रतीकालम्बन'सूत्रे
तत्क्रतुपदस्य 'प्राचीनभगवद्भजनलक्षणक्रतुश्च नीयत' इति भाष्यात् । नहि भयादिना शरणास्या
पुरुषस्य कश्चित् प्रीतिविशेष उत्पद्यते, येन पुरुषार्था भवेत् । मुख्यभक्तिरक्षणक्रतुस्तु न कर्तव्यः,
स्वस्यैव क्रतुत्वात् । पुरुषप्रीतये विधीयमानाः पुरुषार्थाः यथा मुख्यभक्त्यादयः । प्रकृते । शस्त्रा-
दीति । पुरुषार्थत्वमित्यन्वयः । यथा गोदोहनादेः पुरुषार्थत्वम्, न कर्तव्यत्वम्, चमसेनापि क्रतुपौ-
ष्कल्यसिद्धेर्गोदोहनाभावेपि । एवं शस्त्रादिभयनिवृत्त्यभावेपि तद्भयेन मुख्यभक्तिरक्षणक्रतुपौष्कल्य-
सिद्धेः । एतच्च पूर्वमीमांसायां चतुर्थीध्याये स्फुटम् । अर्थस्येति । सर्वात्मभावेन मुक्त्यात्मकाकुतोभय-
साधनरूपशरणप्राप्तिकथनरूपसुसिद्धिचयरूपवाक्यस्योक्तं कथनं स एवार्थस्तस्य । एकतिङ्वाक्यमिति पक्षे
वाक्यद्वयोक्तार्थस्य । प्रदानेति । वरस्य यद्दानं तत्तुल्यत्वम् । यथा वरस्य सिद्धस्य दानं कथनं 'मयेमा रंस्य
क्षपाः' इति कथनम् । तथा तादृशशरणगमने प्रकारत्वेन सर्वात्मभावस्य कथनमिति प्रदानतुल्यत्वम् ।
एतादृशमिति । 'तानि पर' इति सूत्रभाष्योक्तं भगवन्मतसिद्धं च शरणगमनं सर्वात्मभावस्य स्वकृत्य-
साध्यत्वेन तत्पूर्वकरीत्या, न स्वकृतिसाध्यमित्यर्थः । प्रदानचदित्यत्र । हृदाञ्च दाने भावे घञ् । प्रथ-
मान्ताद्धतिः । तेन सर्वात्मभावेन मुक्त्यात्मकाकुतोभयसाधनरूपशरणप्राप्तिकथनरूपवाक्यस्योक्तं
कथनम्, स एवार्थो वरदानेन 'मयेमा रंस्य क्षपाः' इति वरस्य कथनेन तुल्यः । अस्येति ।
भावस्यास्येति योजना । भावस्य सर्वात्मभावस्य सम्बन्धिणोऽस्य त्रत्यक्षस्य कथनस्येत्यर्थः । प्रदानत्वं
वरस्य दानत्वं कथनत्वरूपम् । स्पष्टमिति । ईप्सितत्वासम्भवे भक्तेन गद्यं सर्वात्मभावं देहीति स्वानुम-

पूर्वमज्ञानेनेप्सितत्वासम्भवेपि स्वत एव कृपया दानमिति वदित्युक्तम् । अधवा ।
'सर्वात्मभावेन मां याही'ति सम्बन्धः ।

यद्वा । प्रदानवदित्यस्य पूर्ववदेव व्याकृतिः । तत्र साधनासाध्यत्वे
प्रमाणमाह तदुक्तमिति । 'नायमात्मा प्रवचनेन लभ्यो न मेधया न बहुना श्रुतेन ।
यमेवैष वृणुते तेन लभ्य' इति श्रुत्या वरणातिरिक्तसाधनाप्राप्यत्वमुच्यत इति
तत्तथैवेत्यर्थः ।

भाष्यप्रकाशः ।

सिध्यति, न तु सर्वात्मभावसेत्यतो वाक्यस्य योजनान्तरमाहुः अथवेत्यादि । शरणपदं
मामित्यस्य विशेषणम् । तथाच सर्वात्मभावस्यैव प्रदानतुल्यत्वं निरावाधमित्यर्थः । यद्यपि
'गतेरर्थवत्त्व'मित्यारभ्य सर्वोपि वरणश्रुतेरेव प्रपञ्चः, तथाप्यत्र पुराणवाक्यमात्रस्य विषयत्वेनो-
पन्यासेनापाततः पौराणत्वसङ्का अस्य विचारस्य स्यादिति तच्चिरासाय सूत्रांशं प्रकारान्तरेण
व्याकुर्वन्ति यद्वेत्यादि । तत्तथैवेत्यर्थः इति । परमात्मनो लभ्यत्वं वरणजन्यसर्वात्मभावसाध्य-
मेवेति सर्वात्मभावो वरणकलभ्यः, न त्वितरसाधनसाध्य इत्यर्थः । तथाच सर्वात्मभाव-
रश्मिः ।

त्यप्रकाशनात्तस्मै न दद्यादित्यदानम्, तथापि स्वानुमत्यप्रकाशनेऽपि कृपया दानं दानवद्भवत्येव ।
न च भाष्ये स्वानुमतिप्रकाशनं कृतो नोक्तमिति चेत्, न । भगवतो भक्तमनोरथपूरकत्वात्,
भक्तस्य चेप्सितत्वाभावात् । ईश्वरस्य नियमो नास्ति यद्वक्तृष्टेष्ट्यतिरिक्तं न देयमेवेति । एवं स्पष्टमित्यर्थः ।

एवमपीति । एवमिति तृतीयान्तम् । पूर्वोक्तविमर्शे एतच्चेत्यस्य शरणगमनमिति विमर्शेने-
त्यर्थः । नन्वेतादृशमिति शरणगमनविशेषणम्, तत्र सर्वात्मभावस्यापि सर्वात्मभाव इत्यादिना संत्वेन
कथं शरणागतेरेव स्वकृत्यसाध्यत्वमिति चेत्, न । सर्वात्मभावे सतीत्यर्थे सति सप्तम्या सामानाधिकरण्य-
पौधनात् तत्समानाधिकरणकान्यत्यातिस्वरूपातिरिक्तास्फूर्ति-गुणगानादिसाधनकरण-प्रवृत्ताप्ति-स्वाश-
यत्वज्ञान-प्रभुशरणगमनानि, न तु सर्वात्मभावादिविशेष्यं शरणगमनमिति शरणागतेरेव स्वकृत्य-
साध्यत्वात् । शरणपदमित्यादि । 'मुमुक्षुर्वै शरणमनुव्रजे'दिति श्रुतेर्वक्ष्यमाणरीत्याभ्युपपत्तेरस्मत्पदार्थस्य
विशेष्यत्वोपपत्तेश्च शरणपदं मामित्यस्य विशेषणमित्यर्थः । सर्वात्मभावदानं प्रकृष्टदानं न स्वानुमतिप्रका-
शनाभावात्, किन्तु एकदेशविकृतत्वात् प्रदानतुल्यत्वं निरावाधमित्यर्थः । आपातत इति । 'शाश्व-
रभाष्याधनवलोकनकालत्वमासाद्य स्यादित्यर्थः । 'आपातस्तदात्' इति विश्वात् । त्यघूलोपे पथमी ।
शाश्वरभाष्ये पष्ठाध्याये द्वितीयादे 'तस्मिंस्तु शिष्यमाणानि जननेन प्रवर्तेरन्' इत्यधिकरणे प्राप्नुवो
शुचीत, उदभ्युखो मूर्धं कुर्यात्' इत्येवमादयः । तत् प्रभुरूपसर्वात्मभावः । तथैव वरणलभ्यत्वप्रकारो-
भैवेत्यर्थमाहुः परमात्मन इति । परमात्मनः लभ्यत्वमिति प्रयोगोऽवैदिकः । हशि चेत्यस्याप्राप्तिः ।
आहुण इत्यस्य च वाक्यत्वेन संविधाया विवक्षाभावात् । श्रुतौ सर्वात्मभावनिवेशो वाराहे भक्तिनिवेशस्य
'आत्मा वा अर' इति श्रुतौ कृतत्वात् क्रियते स वरणजन्यसर्वात्मभावेति । तथा च वाराहीय-
चातुर्मासमाहात्ये सप्तविंशत्याये श्रवणानन्तरं कार्यं मननं भक्तिपूर्वकम्' इति । वरणं स्वीयत्वेन
स्वीकारः । तस्याधिकारः स दानपात्रं तस्मै सर्वात्मभावादिकथनम्, प्रदानवत् वरस्य दानवत् । ननु
वरकथनवदित्यनुक्त्वा यत् प्रदानवदित्युक्तम्, तेन दानस्य स्वस्वत्वेत्यादिपूर्वोक्तलक्षणमपि कचिद-
भिप्रेतमिति चेत्, न । यत्र महावाक्योपदेशादौ स्वस्वत्वप्वसपूर्वकपरस्वत्वोत्पादनमनुभूयते, तादृशवरदा-

भाष्यप्रकाशः ।

साधनकस्वप्राप्त्यधिकमेकादशस्कन्धीवं भगवद्वाक्यं वरणलभ्यत्वबोधकश्रुत्यर्थनिर्णायकत्वादुप-
न्यस्तम्, अतो न विचारस्याश्रितत्वमित्यर्थः । एवं चात्र सर्वात्मभावोक्तिसन्दर्भे 'रामेण
सार्ध'मित्यत्र 'मन्यनुरक्तचित्ता' इति भक्तविशेषणादिभ्योऽनुरागात्मा भगवददर्शने तीव्रवियोगा-
धिप्रभृतिजनको विगाढभावः परमासक्तिरूपो य उक्तः, स सर्वात्मभावः शरणागतिकारणत्वे-
रदिमः ।

नाभिप्रायकत्वात् । वरणेत्यादि । वरण(लभ्य)लभ्यत्वं मध्यमपदलोपी समासः । उक्तवाराहवाक्यात् ।
तद्वोधकश्रुत्यर्थनिर्णायकत्वादित्यर्थः । ननु 'याहि सर्वात्मभावेने'ति वाक्ये सर्वात्मभावपदेनैकाद-
शसर्वस्वकथनान्तर्गतैर्नैकेन कथं श्रुतीनां गहीनां सर्वात्मभावपरत्वम्, सर्वात्मभावपदस्य समासान्तै-
रन्यविधिसर्वात्मभावपरत्वे प्रकृतसर्वात्मभावानुपोद्बलकत्वादित्याशङ्क्यायामेकादशद्वादशाध्यायसन्दर्भमाहुः
एवं चेत्यादि । तथा च सर्वात्मभावोक्तिसन्दर्भो वर्तत इत्यदोषः । उपपादयां चमूवुः रामेणेति । अत्र
समासनिश्चयोपि भविष्यति । परमासक्तिरूप इति । 'आसक्तिः प्रेम्णो भावकन्दलरूपादुत्तरं तादृशे
प्रेम्णि तत्करणेन तदुत्कर्षावस्था रागादिरूपे'ति भक्तिवर्धिनीविधृतौ श्रीपुरुषोत्तमकृतायाम् । 'स्वविषये
विविधमनोरथजनको भाव आसक्ति'रिति श्रीकल्याणरायाः । घट्टधीर्वा अत्र सन्दर्भ इति पदद्वये द्वादशा-
ध्यायोक्तेः । अत्रातिव्याप्तिवारणाय परमेति । परमत्वं परज्ञानकरणत्वं अनुपपन्नत्वं वा 'अनु-
पपन्नवद्विषय' इति द्वादशाध्यायवाक्यात् । एवमपि परज्ञानकरणाक्षरज्ञानासक्तावतिव्याप्तिः । द्वितीय-
पक्षे अतिव्याप्तिः स्फुटा । 'हेतुबोधितरस्तेषामव्यक्तासक्तचेतसा'मिति शीतयाः अक्षरासक्तिरस्ति ।
तद्वारणाथानुरागात्मेति 'मन्यनुरक्तचित्ता' इति वाक्यविशेषणोक्तः । 'सा परानुरक्तिरीश्वर' इति
शाण्डिल्यसूत्रात् । परेति न लक्षणपटकमिति श्रीगोकुलनाथजिह्वाकायां भक्तिवर्धिन्या एव ।
एवमपि संयोगभक्तावतिव्याप्तिस्तन्निराकरणाय भगवदित्यादि । अदर्शने तीव्रवियोगाधयो मनःपीडा
विप्रयोगे । वैकुण्ठस्थाक्षरब्रह्मादर्शनेपि पूर्वोक्तं भवतीति । भगवददर्शन इति । विप्रयोग उक्तः । मे
तीव्रवियोगाधय इति विशेषणात् । विप्रयोगेतिव्याप्तिस्तद्वारणाय विगाढभाव इति । विशेषेण गाढो
दृढः कामादिभिः भावः प्रेमा । विगाढभावेनेत्युक्तेः । पुष्टिमार्ग उक्तः । भाष्यमत्र 'कामादी'ति सूत्रस्य
'माहात्म्यज्ञानपूर्वकलेहे सत्वेन भर्तृत्वेन ज्ञाने कामोपि सम्भवतीति ज्ञापनाय चकार' इति । एवं पुष्टिमा-
र्गस्य दृढविप्रयोगेऽतिव्याप्तिः । तद्वारणायातिं प्रापयेत् । अतिविगाढभाव इत्यर्थः । 'अतिविगाढभाव' इति
लिङ्गभूयस्त्वसूत्रमाध्यात् । 'धारयन्त्यतिकृच्छ्रेण प्रायः प्राणान् कथञ्चने'ति भ्रमरगीतवाक्यात् । भ्रमर-
गीतेपि सर्वात्मभावोक्तेः सत्त्वात् । एवं चातिविगाढभाववत्स्य अतिकृच्छ्रवतीत्वादित्यनुमेयमिति । एव-
मप्यतिव्याप्तिस्तदवस्यैवेति विशेष्यमाहुः स इति । 'न मे विषयेगीतवाधयोऽन्यं ददशुः सुखाये'ति
वाक्येऽन्यविषयकदर्शननिषेधेन 'स यत्र नान्यत्पश्यती'ति श्रुतिप्रसिद्धः ॥ सर्वात्मभाव इत्यर्थः । अत्राति-
विगाढभावज्ञाप्यत्वेन सर्वस्मिन्नात्मभाव आत्मत्वमात्मस्फूर्तिरिति यावत् । अस्य समासस्य विरोधं स्वयं
परिहरिष्यन्ति तेनेत्याद्यभिग्रन्थेन । श्रीधरोक्तसमासस्तु क्रियाकलापविशेषणत्वे । सर्व आत्मा सर्वात्मा
तस्य भावस्त्वतत्वाच्यः । प्रकृतिजन्यबोधे प्रकारात्मा स सर्वात्मभावः प्रेमकारणमेकादशैकोनविंशे
'सर्वभूतेषु मन्यति'रित्युक्त्वा, 'एवं धर्मैर्मनुष्याणामुद्धवार्त्तमनिवेदिनाम्, मयि सहायते भक्ति'रिति
वाक्यात् न प्रदानसाध्यः कारणात्मा, अयं तु फलकारणभ्यां व्यतिरिक्तः । सर्वेषामात्मभाव इत्यस्य
पूर्वोक्तसमासार्थाभेदेन पूर्वसमासपर्यायत्वात् । सर्व आत्मनां भाव इत्यपि वक्ष्यमाणसमासप्रायः ।
सर्वश्चात्मा च सर्वात्मनौ जडजीवौ तयोर्भाव आत्मरूप इति द्वन्द्वगमितपृथीतत्वरूपे 'अभ्याहितं पूर्वस्'

भाष्यप्रकाशः ।

नोपदिष्ट इति सिध्यति । तत्र परमासक्तिश्चानन्दजन्यैव । लोके आनन्दजनक एवासक्तिदर्शनात् । एवं च यत् यजनकम्, तत्तद्गुणकं तत्तदात्मकं चेति व्याप्तेः पूर्वं सिद्धत्वात् । 'सर्वोपि आत्मनो भाव' इति सुबोधिण्यां व्याख्यानात् । श्रुतौ निरवध्यानन्दरूपत्वेन रसरूपत्वेन पुत्रादिभ्योपि प्रेयस्त्वेन च सिद्धस्यात्मनो यो भावो धर्मः प्रियत्वाख्य आनन्दात्मा, यन्मात्रां सर्वं उपजीवन्ति, स सर्वस्तदंशिभूतो भगवद्धर्म ऐश्वर्यादिवदतिरिक्त एव ज्ञेयः । तस्य दानं चानुभावनम् । युक्तं चैतत् । अन्यथा सर्वेषामेव तथा स्फुरेदिति । अतो विगाढभावेन

रश्मिः ।

इति सूत्रेण आत्मसर्वभाव इत्यापत्तिः । सर्वं च आत्मा च भावश्चेत्येतेषां समाहार इति समाहारद्वन्द्वोपि न । नपुंसकत्वापत्तेः । अव्ययीभावोपि न । अव्ययीभावश्चेत्यव्ययप्रसङ्गात् । द्विगुरपि न । सङ्ख्यापूर्वत्वाभावात् । शरणेति । पूर्वोक्तशरणेत्यर्थः । अधिभौतिकं नवमस्कन्धोक्तं भाष्ये वक्ष्यमाणं च सुबोधिन्युक्तं च सर्वात्मभावं प्रपञ्चयन्ति स्म तत्रेत्यादिना । दानलक्षणं सङ्घटयितुं स्वस्वत्वं ध्वंसप्रतियोगि व्युत्पादयाम्यभूवः परमेति । अनुपङ्गवद्धरीरूपा परमासक्तिः । चकारात् श्रुतिप्रसिद्धो निरोधलक्षणेनोक्तः । उभयोपादानम् । निरोधस्कन्धे स श्रुतिप्रसिद्धः 'मनसो वृत्तयो नः स्युः कृष्णपादाम्बुजाश्रयाः' इति श्रीनन्दवाक्ये प्रसिद्धः प्रपञ्चविस्मृतिपूर्वकभगवदासक्तित्वेन रूप्यते व्यवहियते इति परमासक्तिरूप उपात्तः । श्रुतिप्रसिद्धश्च अपरिह्येय इत्युभयमुपात्तम् । आनन्दजनके पुंसः स्त्रियां स्त्रियाः पुंसि । सर्वात्मभावान्तर्गतसर्वपदार्थानाहुः एवं चेत्यादि । यत्ख्यादिकं यस्य सुखादेर्जनकं तत्ख्यादिकं तत्सुखादयो गुणा यस्य तत्तत्तद्गुणकं च पुनस्तदात्मकं तत्सुखादिकमात्मा स्वरूपं यस्य तादृशम् । पूर्वमिति । समन्वयाधिकरणे । सुबोधिण्यां 'सर्वात्मभावोधिभूतो भवतीनामधोक्षज' इत्यस्य भ्रमरगीते । श्रुताविति । जात्यभिप्रायेणैकवचनम् । 'यतो वाच' इत्यस्यां 'रतो वै स' इत्यस्यां रसरूपत्वेन भैत्रेयीब्राह्मणे पुत्रादिभ्योपि प्रेयस्त्वेन धर्मस्तद्वृत्तिः । आनन्देति । आनन्दधर्मत्वादिति भावः । 'प्रकाशाश्रयवद्वा तेजस्ता'दिति व्याससूत्रात् । तदंशीति । भागारूपांशां शिभूतो भगवद्धर्म इत्यनेन शुद्धस्रोहस्तत्र स्वस्य भगवतः सत्त्वमिति दानलक्षणघटकं ध्वंसप्रतियोगि व्युत्पादितम् । अतिरिक्त इति । न च गौरवं शङ्क्यम् । 'परास्य शक्तिर्विविधैव श्रूयत' इति श्रुतौ धर्मासङ्गोचात् । सर्वपदार्थोक्तः । व्युत्पादितस्य स्वस्वत्वस्य ध्वंसपूर्वकपरस्वत्वोत्पादानं संघटयितुमाहुः तस्येति । सर्वात्मभावस्यानुभावेन स्फूर्त्याख्यानुभवस्य श्रेणे हि स भक्तनिष्ठ इति स्वस्वत्वध्वंसपूर्वकपरास्य भक्तस्य स्वत्वोत्पादनादानत्वमित्यर्थः । भक्तनिष्ठत्वे सर्वस्मिन् आत्मभावः सर्वात्मभाव इति प्रियत्वाख्यसर्वात्मभावस्य स्फूर्तौ समासः । वरकचनवत्सर्वात्मभावकचनरूपं दानं नु । स्फूर्तिरहितस्य सर्वात्मभावस्य । युक्तिमाहु युक्तमिति । एतत् । स्फूर्तिमादाय दानसमर्थनम् । युक्तिमाहुरन्यथा ज्ञानरूपां अन्येति । अन्यथा अनुभावनस्य दानत्वाभावे प्रकारे सति । स्फुरेदिति । यतो न स्फुरति, अतोऽनुभावेन दानत्वं प्रकार इत्यर्थः । एवं सर्वात्मभावपदस्य द्वेधा व्युत्पन्नस्य प्रथमव्युत्पन्नो भक्तनिष्ठो दानेन यदा भवति, तदा विगाढभावसंज्ञो भवति, तदाहुः अन्त इत्यादि । लिङ्गभूयत्वाधिकरणमाध्याद्भगवन्निरोधाल्मकसर्वात्मभावविरहेतिविगाढभावेन तत्स्फूर्तिर्निरोधादुत्तरकालिकत्वेन साधनमुख्यत्वात् प्रदर्शितात् । तादृशस्तत्सदृशोऽनुभवमिन्नत्वे सत्यनुभवगतमयोधर्मवान् । प्रियत्वं भगवद्धर्मसदाविभाषितविगाढभावविभाषितोऽनुभवः प्रियत्वानुभवः मध्यमपदलोपी समासः । तेन भग-

भगवदुक्ताकुतोभयपदस्य न मुक्तिरर्थः, किन्तु 'यतो वाच' इत्यादिनानन्दस्य स्वरूपमुक्त्वा 'आनन्दं ब्रह्मणो विद्वात्र विभेति कुतश्चने'ति श्रुत्युक्तं यत्पूर्वोक्तं, रसात्मकपुरुषोत्तमभजनानन्दानुभवोत्तरकालीनमकुतोभयं तदर्थः ॥ ४३ ॥
इति तृतीयध्याये तृतीयपादे षोडशं प्रदानवदित्यधिकरणम् ॥ १६ ॥

भाष्यप्रकाशः ।

सर्वत्र तथानुभवरूपं यत्कार्यं तादृशः प्रियत्वानुभवः सर्वात्मभाव इति फलति । तेन भगवद्धर्मः विगाढभावतथास्फूर्तिषु सर्वात्मभावप्रयोग आधिदैविकादिभावो ज्ञेयः । ननु पूर्वोक्तः वाक्ये अकुतोभयसाधनत्वेन शरणगतत्वा सर्वात्मभावपूर्वकस्वप्राप्तेर्वोपदेशः । अकुतोभयं चाक्षर-प्राप्तिरूपा मुक्तिरेव । 'अभयं वै जनकं प्राप्तोऽस्ती'त्यादिश्रुत्या निश्चीयते । एवं सति सर्वात्म-भावस्यापि मुक्तिसाधनत्वमेव पर्यवस्यति, वामदेवादिसार्वभौम्ये तथा दर्शनात्, पुरुषोत्तमप्राप्तेरपि साधनकोटिनिवेशेन तदपेक्षया मुक्तेरेवोत्कर्षश्च सिध्यतीति पूर्वोक्तं सर्वं द्रविडमण्डकन्यायमनुसर-तीत्याशङ्क्यामकुतोभयपदार्थमाहुः भगवदुक्तेत्यादि । तथाचास्याः श्रुतेरानन्दमीमांसायां ब्रह्मानन्दस्य गणितानन्दत्वकथनोत्तरमानन्दमयश्लोकेषूक्तत्वादानन्दमीमांसातः पूर्वानुवाके परस्पर-रश्मिः ।

वद्धर्मविगाढभावानुभवेऽपि सर्वात्मभावपदमिति फलितम् । तदेवाहुः तेनेत्यादि । तेन भगवद्धर्मविगाढ-भावयोः सुबोधिन्युक्ता व्युत्पत्तिः, तथा भगवत्त्वेन स्फूर्तिं तु सर्वस्मिन्नात्मभावः सर्वात्मभाव इति । ननु विग्रहे भावपदं भक्तिवाचकं 'भक्तिः प्रवर्तिते'ति वाक्यात्, अत्र त्वनुभवपदमिति वैरूप्यमिति शङ्क्यम् । भावादीनां सर्वात्मभावे सत्यनुभूतानां भक्तिहंसोक्तदिशा भावत्वात् । ननु विग्रहे मुख्यलक्षणे तु भावपदं तदनुरोधेन तस्मिन्सति भक्तिहंसदिगवकाशोऽन्यत्र लक्षणगतभावपदानुगमेऽसम्भव इति चेन्न । भक्ति-मार्तण्डे विस्तरात्सर्वात्मभावनिरूपणे । परन्तु विगाढभावरूपसर्वात्मभावो विजातीययोगादिसंवलितो ज्ञेयो भक्तिनिष्ठ एव । मार्गत्वात् । 'याहि सर्वात्मभावेने'ति वाक्यात् । एकादशस्कन्धसुबोधिन्यां शुद्धस्य भगवद्धर्मत्वं न मार्गत्वमित्युक्तेः । आधीति । स्तोत्रानुश्रुतित्यादिप्राप्तिः । स्मृतिष्वेतादृशप्रयोग-वाहुल्यात् । तदनुकरणेन । एवं सुबोधिनीसमासो विगाढभावस्फूर्तिं व्याकृतो भ्रमरगीते विरहनिरूप-णात् । यत्तत्रे भाष्ये तत्प्रकाशे च सर्वात्मभावस्य कार्यस्वरूपलक्षणे तत्रापीदं सुबोधिनीव्याख्यानं प्रकारान्तरेण योज्यम् । आत्मन इति श्लिष्टप्रयोगात् । 'स्वर्गकामो यजेते'त्यत्र स्वर्ग इति श्लिष्टप्रयोगवत् । यथा तत्र स्वर्गात्मसुखरूपमर्थद्वयमेवमत्रापि विगाढभावस्फूर्तिलिङ्गभूयस्त्वसूत्रोक्तयद्दर्शनादिकयदन्या-दर्शनादिकरूपमर्थद्वयम् । तद्वक्तिमार्तण्डे स्फुटम् । अत्रे भाष्यप्रकाशे च स्फुटम् । सुबोधिनीस्यात्मन-इत्यस्य मनस इत्यर्थत् । संयोगे । संयोगविप्रयोगमेदेन सुबोधिण्या द्वेधा व्याख्यानम् । नन्वनुभवो ज्ञानमिति सर्वात्मभावो ज्ञानं किं तस्मादिति चेन्न । भक्त्यन्तःपातित्वात् । यथापेक्षितसमर्पणं दर्शनं दास्यम् । एतच्च भक्तिहंसे स्फुटम् । विहितकर्मज्ञानमक्यसाध्योपि सर्वात्मभावो भक्तिरेव । भक्तिमुपक्रम्य भ्रमरगीते 'सर्वात्मभावोऽधिकृत' इति वाक्यात् । 'सर्वात्मभावरूपाया मुख्यभक्ते'रिति भाष्यप्रकाशाच्च । अन्यत् भक्तिमार्तण्डे स्पष्टम् । वामदेवेति । पुरुषविधब्रह्मणोऽस्ति । सर्वात्मभाव-निरूपणे ज्ञानप्रकारविशेषनिरूपणाशङ्कायाः पूर्वविकल्पसूत्रे भाष्ये वक्ष्यमाणत्वाद्दहं ब्रह्मास्मीति प्रकारस्य वामदेवसार्वभौम्ये दर्शनात्तद्वत्रापि ज्ञानप्रकारविशेषनिरूपणे भवतु हीत्यर्थः । द्रविडेति । व्यर्थक्रमबोधकन्यायमित्यर्थः । द्रविडदेशे गोधूसाभावान्मण्डका न भवन्ति इति तद्देशीयास्तं, भोक्तुं कर्तुं च न विदन्ति । मध्यदेशादावागतो द्रविडः कथं मण्डका भोज्या इति श्रेष्ठे केनचिदुपहसितः पदयोर्म-ध्यात्पृष्ठाच्च हस्तपरिवर्तनं कृत्वा पश्चाद्गर्वं मुखं विधाय भोज्या इति । तृतीयसुबोधिन्यां, पृष्ठाध्यायेऽस्ति ।

भाष्यप्रकाशः ।

रसरूपतायाः प्रतिपादितत्वादस्याः श्रुतेरुक्तविधे एवार्थ इति निश्चीयते । ततश्च तत्र योऽर्थो 'न विभेति कुतश्चे'ति वाक्येनोक्तः, सोऽत्राकुतोभयपदेनोच्यत इति नात्र त्वदुक्तमुक्ति-
गन्धोपि । किञ्च । भगवद्वाक्येपि 'अथैतत्परमं गुह्यं शृण्वतो यदुनन्दन । सुगोप्यमपि
वक्ष्यामि त्वं मे भृत्यः सुहृत् सखे'ति तादृशेऽधिकारिणि परमगोप्यकथनं स्वत एव प्रतिज्ञाय,
'केवलेन हि भावेन गोप्यो गावः खगा मृगाः । येऽन्ये मूढधियो नागाः सिद्धा
मामीपुरञ्जसे'ति श्लोके भावेन बहूनां स्वप्राप्तिमुक्त्वा, ततः को भाव इत्याकाङ्क्षायाम्, 'रामेण
सार्धं मधुरां प्रणीत' इत्यादिश्लोकचतुष्टयेन भावस्य भक्तिरूपं स्वरूपं ज्ञापयितुं विगाढभावात्मिकां
तत्काष्ठाम्, तथा काष्ठया परब्रह्मरूपस्वप्राप्तिं स्वरूपज्ञानाद्यभाववतां बहूनामुक्त्वा, तदनन्तरं
'तस्मा'दित्यादिवाक्यद्वयेन स्वप्राप्त्यङ्गतोभयासी अवदत् । तेनोक्तश्रुत्युक्तसत्तात्मकप्रदानुभवोत्तर-
कालीनतैवाकुतोभयस्य स्फुटतीति न पूर्वोक्तार्थे इविडमण्डकमित्यर्थः । अत्र सर्वात्मभावस्य
धरणातिरिक्तसाधनासाध्यत्वनिरूपणेन इतरत्र वैराग्यबोधकस्य त्यक्तपिप्पलमित्यस्य विशेषण-
स्थायो बोधितो ज्ञेयः ।

अन्ये तु । बाजसनेयकादौ प्रतमीमांसादावध्यात्माधिदैवतयोः श्रावितौ
पृथगुपगन्तव्यावपृथग्वेति सन्देहे, तत्त्वाभेदादपृथगिति प्राप्तौ, आध्यानार्थादुपदेशमेदात् पृथगिति
सिद्धान्तयन्ति । स च निरूपणप्रकारमेदेन 'नानाशब्दा'दिति सूत्रेण च सिध्यतीति नेदं
छत्रमाकाङ्क्षतीति दिक् ॥ ४३ ॥ इति षोडशं प्रदानवदित्यधिकरणम् ॥ १६ ॥

चदिमः ।

तल्लेखे विवृतोऽयं न्यायः । रसरूपताया इति । 'रसो वै स' इति श्रुत्येत्यर्थः । 'रस आसादने' इत्यस्य
रूपम् । व्याख्यानात्र तु 'रस शब्द' इत्यस्य । अस्तु । ईश्वरत्वात् । तादृशे भृत्यादिसङ्घे । स्वत
एवेति । उद्धवप्रश्नं विना प्रतिज्ञा कृपालुत्वं धोतयति । तत्काष्ठामिति । भावप्रकर्षम् ।
'काष्ठा दारुहिरायां कालमानप्रकर्षयो'रिति विश्वात् । परब्रह्मेति । 'मत्स्वरूपाविदोवलाः । ब्रह्म
मां परमं प्रापुः सङ्गाच्छतसहस्रं' इति वाक्याद्बहूनां शतसहस्राणामित्यर्थः । नेति । मुक्तिस्कन्ध-
सर्वस्वत्वाच्च । धरणेत्यादि । धरणजसर्वात्मभावातिरिक्तानि साधनानि तैरसाध्यत्वनिरूपणेनेत्यर्थः ।
मध्यमपदलोपी समासः । इतरच्चेति । साधनेषु षोडशधिकरणया विशेषणमाहुः त्यक्तेति ।
त्यक्तं पिप्पलं कर्मफलं येन वैराग्यमेतत् । कर्मफलत्वं पिप्पलस्य सुबोधिन्यामुक्तम् । अन्ये त्विति ।
शङ्कराचार्योदयः । तच्चेति । 'यः प्राणः स वायु'रिति श्रुतेः । आध्यानेति । आध्यानार्थो
ध्यमाध्यात्मिकाधिदैवविभागोपदेश इति शङ्करभाष्यात् । ननु निरूपणं प्रकारमेदेपि 'यः प्राण'
इत्युक्तश्रुतेः प्राणवाय्वोरनिरूपणप्रकाराभेदान्न सिध्यतीति पाक्षिकदोषशङ्कायामाहुः नानेति । इदं
सूत्रं वक्ष्यमाणम् । न च नानाशब्दादिभेदादिति सूत्रे यः प्राणः स वायुरिति बहुपास्यमेदो
नास्तीति शङ्क्यम् । तत्रोपास्याभेदेपीति भाष्यात् । सूत्रार्थस्तु प्राणवायू आध्यानार्थं पृथगुपगन्तव्यौ
एकादशकपालप्रदानवत् । यथा 'इन्द्राय राज्ञे पुरोडाशमेकादशकपालमिन्द्रायाधिराजायेन्द्राय स्वराजं'
इत्यत्र पुरोडाशिन्यामिष्टौ राजादिगुणमेदात् यथान्यासमेव देवतापृथक्त्वात् प्रदानपृथक्त्वं भवति ।
एवं तत्त्वाभेदेपि आध्यानांशपृथक्त्वात् आध्यानपृथक्त्वम् । तदुक्तं संकर्षे 'नाना वा देवता पृथग्ज्ञाना'
दिति । संकर्षो देवताकाण्डं तत्रेत्यर्थः । वाकारोऽवधारणे ॥ ४३ ॥ इति षोडशं प्रदानवदित्यधि-
करणम् ॥ १६ ॥

विद्योपदेशार्हा न भवतीति ज्ञात्वा, सनत्कुमारो नारदाधिकारं च ज्ञातुं 'यद्वेत्य तेन मोपसीदे' त्युक्तो नारदः स्वयं विदितमृगवेदादिसर्पदेवजनविद्यान्तमुक्त्वा, 'सोऽहं भगवो मन्त्रविदेवासी'ति स्वाधिकारमुक्त्वा, आह 'नात्मविच्छ्रुतं च मेव भगवद्दृशेभ्यस्तरति शोकमात्मविदिति, सोऽहं भगवः शोचामि तं

भाष्यप्रकाशः

'उपसीदे'ति श्रौतस्य पदस्य 'तं होवाचे'ति श्रौतेनैव पदेनान्वयः । 'यद्वेत्य तेन मोपसीद तत्तत् ऊर्ध्वं वक्ष्यामीति होवाच ।' यत्त्वं जानासि तत्कथनेन मदुपसन्नो भव, स्वाधीतं वद, ततोऽतिरिक्तं तुभ्यं कथयिष्यामीत्युक्तवान् । तदा इत्युक्तः सनत्कुमारेण नारदः स्वविदितं ऋग्वेदादिसर्पदेवजनविद्यान्तं आह । अत्र ऋग्वेदादिपुराणान्तं प्रसिद्धम्, अग्रे तु वेदानां वेदो व्याकरणम्, पित्र्यं श्राद्धकल्पः, राशिर्गणितम्, दैवं उत्पातज्ञानम्, निर्धर्महाकालादिनिधि-ज्ञानम्, वाकोवाक्यं तर्कशास्त्रम्, एकायनं नीतिशास्त्रम्, देवविद्या निरुक्तम्, ब्रह्मविद्या शिक्षाकल्पछन्दश्चितयः, भूतविद्या भूततन्त्रम्, भूतविद्या धनुर्वेदः, नक्षत्रविद्या ज्योतिषम्, सर्पविद्या गारुडम्, देवजनविद्या गन्धर्वोक्तयुक्तिनृत्यगीतवाद्यशिल्पादिविज्ञानानि ज्ञातव्यानि । 'एतद्भगवोऽप्येमि' । एतत्पूर्वोक्तं हे भगवन् अप्येमि, स्मरामीत्युक्त्वा, 'सोऽहं भगवो मन्त्रविदेवासी', शब्दार्थमात्रविश्वादापाततः परोक्षज्ञानवानेवासीति स्वाधिकारमुक्त्वा, 'अनात्मवि'दित्यादि 'तारयति'त्यन्तमाह, तथाचात्मवाक्यप्रामाण्याच्छोकेन लिङ्गेन स्वस्थानात्मवित्त्वमनुमायात्मज्ञापनेन शोकातरणायोपसन्नोऽस्मीत्याशयवता नारदेनोक्तः सनत्कुमारस्तदधिकारमधगत्य, मुख्यब्रह्मवि-द्योपदेशयोग्यत्वसम्पादनाय 'यद्वै किञ्चाध्यगीष्टा नामैवैत'दित्यादिना नारदोक्तानां सर्वेषां नामत्वबोधनपूर्वकं नास्तीति ब्रह्मत्वेनोपासनमुपदिश्य, 'यावन्नास्ती गतं तत्रास्य यथाकामचारो भवती'ति तत्फलं शोकातरणायोक्तवान्, तदा नारदः केवलं नामोपासने उक्तफलाभावम्, तस्य ब्रह्मत्वेनोपासने तत्कं फलम्, तदपि नामगतिपरिच्छिन्नमिति विमृश्य, तेन शोकातरणं च निश्चित्य, ततोऽधिकं जिज्ञासमानः 'अस्ति भगवो नास्ती भूय' इति पप्रच्छ, तत्र 'नास्ती वाच भूयोऽस्ती'त्युचरिते, 'तन्मे भगवान् ब्रवीति'त्येवं नारदेन पूर्वसात् पूर्वसाद्भूयो भूयो वदे'ति पृष्टः सनत्कुमारो 'वाग्वा नास्ती भूयसी'त्यादिना नामरूपविज्ञापकत्वं वाग्वाहात्म्यमुक्त्वा, वाचो

रक्षितः ।

पदम् । उपेति । अन्वयमाहुः यद्वेत्येति । 'ततस्ते ऊर्ध्वं वक्ष्यामी'ति वाक्यान्तरितोऽन्वयः । ब्रह्मविद्येत्यादि । चित्तिर्ज्ञानं शिक्षाकल्पछन्दसां ज्ञानानि । 'छन्दोविचिति वेदिभि'रित्यत्र वृत्तरत्ना-को प्रस्तावे व्याख्यातम् । अप्येमि परस्मैपदकथनादिक्स्मरणे ईत् इत्यस्य अदादेः परस्मैपदिनो रूप-मित्याहुः स्मरामीति । तथाचेति । आत्मवाक्यं 'तरति शोकमात्मवि'दिति श्रुतिः । अनुमायेति । अहं नात्मवित् शोकात्, शब्दवत् इत्येवं प्रयोगः । अहमनात्मविदित्यनुमाय स्वार्थानुमानेन यत्र यत्र शोकः, तत्र तत्र अनात्मवित्त्वमिति व्याप्तिज्ञानात्मकेनानुमितिं विधाय । मुरुषेत्यादि । मुख्यब्रह्म-विद्योपदेशार्थम् । क्षिप्रयोगेणाधिकविज्ञासासंपादनाय 'यत् वै किञ्च अध्यगीष्टा नाम एव एतत्' इति पदच्छेदः । उक्तफलं यथाकामचारस्तदभावम् । विमृश्येति । श्रुतिप्रामाण्याद्विमृश्य । निश्चित्येति । 'यावन्नास्ती गतं तत्रास्य यथा कामचारो भवती'ति श्रुत्यामेवकाराभावेप्यश्रुतकल्पनस्य दोषत्वाभिहितेत्यर्थः । नामेत्यादि । नामरूपयोः शब्दज्ञानविषयकारकत्वम् । 'वाग्वा ऋग्वेदं ज्ञाप-

मां भगवाञ्छोकस्य पारं तारयत्विति नारदेनोक्तः सनत्कुमारः पूर्वस्मात्पूर्वस्मात्
भूयो वदेति पृष्टः, भूयःपदमधिकार्यकम्, नामवाङ्मनःसङ्कल्पचित्तध्यानविज्ञान-
बलान्नापस्तेजआकाशसराशाप्राणान् ब्रह्मत्वेनोपासनाविषयत्वेनोक्त्वा, प्राणो-

भाष्यप्रकाशः ।

ब्रह्मत्वेनोपासनं तत्फलं च पूर्ववद्वाच्यं, तत्र भूयःपदं न बाहुल्यार्थकम्, नापि पुनरर्थकम्,
किन्त्वाधिक्यार्थकम्, आधिक्यमुत्कर्षस्तदर्थकमिति तत्तन्माहात्म्यकथनादवसीयते, एवं नामवाङ्म-
नःसङ्कल्पचित्तध्यानविज्ञानबलान्नापस्तेजआकाशसराशा उक्ताः । तत्र नामवाचौ प्रसिद्धौ, मनो
मनस्यनव्यापारविशिष्टमन्तःकरणम्, मनस्यनव्यापारश्च विवक्षाद्यात्मकः । सङ्कल्पोपि कर्तव्या-
कर्तव्ययोर्विषयसमर्थनरूपस्तादृशान्तःकरणस्यैव वृत्तिविशेषः । चित्तं चैतयितृत्वं प्राप्तकालानुस-
न्धानवत्त्वम्, अतीतानागतविषयप्रयोजननिरूपणसामर्थ्यं च । ध्यानं शास्त्रोक्तदेवतात्मनो
विजातीयानन्तरितः प्रत्ययसन्तान एकाग्रतापरपर्यायः । चिरकालस्थायिज्ञानवादे तु तादृश एक
एव प्रत्ययो बोध्यः । विज्ञानं शास्त्रार्थविषयकं विशिष्टज्ञानम् । बलं अन्नमध्मणजनितं मनसो
विज्ञेयविभावनसामर्थ्यम् । अन्नमापस्तेज आकाशश्च प्रसिद्धाः । सरः सरणं अप्रयत्नश्चित्तव्यापारः ।
आशा अप्राप्तवत्त्वाकाङ्क्षा तृष्णाकामाद्यपरपर्याया । एवमेतेषां स्वरूपमुपनिषद्वाक्यानादवग-
न्तव्यम् । एतेषामत्र ब्रह्मत्वेनोपासनमुक्तम्, प्राणस्य त्वाशातो भूयस्त्वं माहात्म्यं चोक्त्वा, 'स
वा एष एवं पश्यन्नेवं मन्वान एवं विज्ञानमितिवादी'त्यनेन तद्दर्शनादिमतोऽतिवादित्वं यद्यप्युक्तम्,
तथापि तत्र विद्याया अपर्यवसानादग्रे जन्यप्रायपाठे 'आत्मतः प्राण' इति श्रावणाच्च सौत्र
परत्वेन नामिमेतः, किन्त्वास्तन्यत्वेन । स चोक्तमाहात्म्यवत्त्वादपहतपाम्पत्वाद्यान्येभ्य उक्तेभ्य
उत्कृष्ट इति तेभ्योऽस्योत्कृष्टवादित्वमेवातिवादित्वम्, न तु परमकाष्ठापभोत्कृष्टवादित्वरूपं
तदिति सौत्रेण ब्रह्मत्वेनोपास्यतयैवामिमेतः । तदेतदभिसन्धाय भाष्ये प्राणोपि तयोपास-
मध्ये गणितः प्राणान् ब्रह्मत्वेनोपासनाविषयत्वेनोक्त्वेति । श्रुतौ तथानुक्तिस्तु नारदस्य
मुख्यविद्याग्रहणयोग्यता जाता न वेति परीक्षार्थम् । अत एवाग्रे 'तं चेत् शृणुरतिवाद्यसीति,
अतिवाद्यसीति श्रुयान्नापहुवीते'त्युक्त्वा, 'एष तु वा अतिवदति, यः सत्येनातिवदतीति
रश्मिः ।

यतीति श्रुतेः । 'दिवं च पृथिवीं च वायुं चाकाशं चेति श्रुत्या रूपविज्ञापकत्वम् । वाङ्माहात्म्यं
वादेवत्वम् । ब्रह्मत्वेनेति । 'तत्रास्य कामचारी भवति, यो वाचं ब्रह्मेत्युपास्ते' इति श्रुतेः । अत्र
भूयःपदं 'भूयः पुनः पुनः' स्यात् प्रभूतार्थे त्वनव्ययम् । निश्चये च निषेधे च साकल्यातीतयोरपीति
विश्वादेनेकार्यकमिति तदर्थं निश्चिन्त्युः तत्रेति । अवेति । तथा च श्रुत्या पूर्वोक्तार्थवायात् नाम-
नारायणादितो लक्षणया चोत्कर्षार्थकमिति शङ्कः । विषयेति । विषयो यस्य यो ज्ञातः स तस्य
प्रयोजनं फलम् । प्रत्ययसन्ताने स्वमतमाहुः चिरेति । चलमिति । विज्ञानानन्तरं स्नेहरूपबलस्यापि
वक्तुं शक्यत्वेपि ह्यनुग्रहादीनां विशेषकारणानामनुक्तेः प्रसिद्धमेव बलमुरीकृतम् । तथा च भाष्यम् ।
ज्ञात एव स्नेह इति । चलं भक्तिरिति च । यद्वा । अन्नाग्नेजआकाशसराशाकाङ्क्षाणामत्र अधिक्येन
वक्ष्यमाणत्वात् तेषां चानन्दमयाधिकरणोक्तरीत्या वक्तव्यत्वात् चलं भक्तिर्वा । जगति भक्तिः स्वांश-
लत्वेन भवति । च प्रसिद्धा इति । चकारेणानन्दमयाधिकरणे प्रसिद्धाः । न चाप्रयोजकत्वम् ।
शास्त्रार्थविषयकविशिष्टज्ञानाद्भूयस्त्वात् । माहात्म्यमिति । देवत्वम् । अतिवादित्वमिति । अग्रे
स्पष्टम् । अपरीति । अग्रे ततोपि भूयः प्रश्नोत्तराभ्याम् । तथेति । ब्रह्मत्वेन । वदानीति लब्धे लोद

पासकस्यातिवादित्वं सत्यवादित्वेनोक्त्वा, विजिज्ञासितव्यत्वेन सत्यविज्ञानमति-
श्रद्धानिष्ठाकृतिसुखानि पूर्वपूर्वकारणत्वेनोत्तरोत्तराण्युक्त्वा, सुखस्वरूपजिज्ञासा-
यामाह 'यो वै भूमा तत्सुख'मिति । भूम्नः स्वरूपजिज्ञासायामाह 'यत्र नान्यत्
पश्यति नान्यच्छृणोति नान्यद्विजानाति स भूमे'ति ।

भाष्यप्रकाशः ।

प्राणोपासकस्यातिवादित्वं सत्यवादित्वेनोक्तम् । यद्येवं श्रुष्टप्रयोगेऽस्याधिकजिज्ञासोत्पत्त्यते, तदा
योग्यः, नो चेदयोग्य इत्येतदर्थमेवमुक्त्वा, ततो नारदेन प्राणस्य तत्त्वं न प्राणः, किन्त्वन्यदिति
बुद्ध्या, 'सोऽहं भगवः सत्येनातिवदानी'ति स्वामिप्राय उक्तः, तत्र 'अतिवदानी'त्यन्तर्भावितसनर्थः ।
सत्येनातिवियक्षामीत्याशयात् । तदा सनत्कुमारः 'सत्यं त्वेव विजिज्ञासितव्य'मित्यादिना तस्य
सत्यादिजिज्ञासामुत्पाद्य, विजिज्ञासितव्यत्वेन सत्यविज्ञानमतिनिष्ठाकृतिसुखानि पूर्वपूर्वकारण-
त्वेनोत्तरोत्तराण्युक्तवान् । तत्र सत्यं अर्थमनतिक्रम्य स्थितं वस्तुस्वरूपम्, विज्ञानं तद्विषयकं
विशिष्टज्ञानम्, सतिस्तर्कं तदर्थस्वरूपविचारः, श्रद्धा आस्तिक्यबुद्धिः, निष्ठा तद्विषयक
आदरस्तत्परत्वरूपः, कृतिस्तद्विषयसाधनानुकूल इन्द्रियव्यापारः, सुखं अनुकूलबुद्धिवैद्य आन्तरो धर्म
इत्येवं लौकिकसमानाकारं तत्स्वरूपं ज्ञातव्यमिति सत्यादिषु कृत्यन्तेषु विशेषाकथनादायातीति
तथोक्त्वा, ततः सुखे विशेषं वक्तुं सुखस्वरूपजिज्ञासायामाह । 'यो वै भूमा तत् सुखं नाह्ये
सुखमस्ति भूमैव सुखं भूमा त्वेव विजिज्ञासितव्य' इति भूम्नो विचार्यत्वमुक्तम् । तेन प्राणस्य
सत्यवदनादीनां च स एव कारणं तत्त्वं च, अतस्तमेव कृत्यादिप्रणाख्या ज्ञात्वा, सत्यवदनेऽति-
वादित्वम्, नान्यथेत्यवगत्य, किंस्वरूपो विचार्य इत्याकाङ्क्षायां प्रच्छ 'भूमानं भगवो विजिज्ञास'
इति । एवं नारदस्य भूमस्वरूपजिज्ञासायामाह 'यत्र नान्यत् पश्यति नान्यच्छृणोति नान्यद्विजानाति
स भूमे'ति । इह यच्छब्दगतसप्तम्या अधिकरणार्थत्वे ब्रह्मणो व्यापकत्वेन सर्वेषां तदुपश्रित्तया
तद्व्याप्यतया च सर्वेषां सर्वदान्यज्ञानाभावापत्तेः सप्तम्याः सत्यर्थत्वेपि ब्रह्मणः सर्वत्र सत्त्वेन
सर्वस्य तथात्वापत्तेश्च कश्चिद्विशेषो वाच्यः । तथाच यस्मिन् दृष्टे श्रुते विज्ञाते सति द्रष्टुः
रक्षिः ।

छान्दसः । विवक्षामीति ध्याख्यानात् । उपनिषद्भाष्यानाम् । कृत्यादीति । कृतेरादिभूतया
प्रणाख्या । ज्ञात्येति । 'भूमा त्वेव विजिज्ञासितव्य' इत्यत्रैवकारः सर्वत्र, नत्वेवंकारः । अतः कृत्या-
दिप्रणाख्या तदुक्तिवैयर्थ्यपरिजिहीर्षया ज्ञात्वा विजिज्ञास इत्यत्रेच्छाविषयज्ञानं यत् तद्विषयीकरणं
भूम्नः प्रतीयत इति । आदेति । भूमलक्षणमाह । औपस्थेयिकवैयर्थ्याभिव्यापकाधारेषु वैयर्थिका-
धारणीकारो न सम्भवति, ह्यन्यपदार्थस्य विषयत्वादिति शङ्कायां भवेति सप्तम्याः सतिसप्तमीत्वं
समर्पयाम्यमृतुः इहेत्यादिना । अन्यज्ञानाभावापत्तेरिति । न च ब्रह्मणो होपश्रित्तत्वेपि व्याप्य-
त्वेपि 'पश्यन् चक्षुर्भवती'त्यादीत्या चिक्रीडिष्या वा पुराणमते मायया वा न सर्वेषां सर्वदान्यज्ञाना-
भावापत्तिरिति वाच्यम् । भूमाधिकरणे भूम्नो ब्रह्मत्वेन सिद्धस्यात्र ज्ञानप्रकारविशेषनिरूपणे ज्ञानेनाज्ञान-
निवृत्त्या तथात्वापत्तिः जीवस्य ब्रह्माभेदात् । भेदे तु अचलत्वसूत्रोक्तभासे भक्तमनोरथपूरकत्वात्
भगवत्शुभ्रमवनादीनां नित्यलीलास्थानां भात्मत आविर्भावतिरोभावा'विति श्रुतेर्मत्तापीनात्मतो भवनाद्र-
सरूपस्यात्मनो लीलास्यसकलपदार्थरूपत्वेन लीलास्थानां सर्वेषां सर्वदान्यज्ञानाभावापत्तिः, न तु प्रपञ्च-
स्थानामपीत्यदोषात् । तथात्वे । पूर्वोक्तदिशा सर्वस्य निर्विषयस्य नित्यलीलास्यस्य च तथात्वं सर्वदा-
न्यज्ञानाभावापत्तिमत्त्वं तथापत्तेः । कश्चिद्विशेष इति । आशोक्तप्रणोपपादनं वाच्यः । तथा चेति ।
पूर्वोक्तप्रकारे सति । सतीति । न च 'फले सप्तमी यत्र'त्यत्र यत्फलकोन्यदर्शनाभाव इति कर्मणोऽ-

भाष्यप्रकाशः ।

श्रोतुर्विज्ञातुरन्यविषयकदर्शनश्रवणविज्ञानाभावो भवति, स भूमेति लक्षणकथनेन नित्यनिरवधि-
सुखरूपं तत्स्वरूपं स्वेतरस्मिन् सुखत्वसुखसाधनत्वज्ञानाभावजननं तत्कार्यं चेति सिध्यति ।
तेनैवं स्वरूपकार्यलक्षणयुक्तं विचार्यमिति फलति । तत्र भूम्नि दृष्टे श्रुते विज्ञातेऽन्यदर्शनादिकं
कुतो न भवति, किं विशेषदर्शने रजतादिकमिवान्यवश्यति, उत कारणे कार्यमिव भूभ्य-
न्यह्नीयते, अथवा छर्षतेजोनक्षत्रादिकमिव भूमा अन्यचिरस्करोतीति शङ्कायामाह 'अथ यत्रा-
न्यत् पश्यत्यन्यच्छृणोत्यन्यद्विज्ञानाति तदल्पम्, यो वै भूमा तदमृतम्, अथ यदल्पम् तन्म-
त्य'मित्यनेन । अनित्यत्वे सति सावधिसुखरूपत्वे सत्यन्यत्र सुखत्वसुखसाधनत्वज्ञानजनक-
त्वमल्पसुखत्वमिति सिध्यति । तथाच न पूर्वविकल्पितं किञ्चिद्भवति, अपि तु भूम्नि दृष्टे श्रुते
विज्ञाते तदानन्दैकतानतया अन्यदल्पं न सुखत्वेन सुखसाधनत्वेन च पश्यति, न शृणोति न
विज्ञातातीत्यर्थः सिध्यति । तत्र ननु यदि भूभ्रो दर्शनश्रवणविज्ञानेष्वन्यतमेनैवं भाव आनन्दैक-
तानैत्वरूपः, तर्हि शृण्वतो मम कुतो नास्ति । अथ समुदितैस्तैस्तदा यत्र भूमा स्वरूपं स्वकार्यं च
प्रकाशयैस्तैष्ठिति, तस्यैव भावो नान्यस्येत्याशयः, तदा स आधारो वक्तव्य इत्याशयेन पृच्छति
'स भगवः कस्मिन् प्रतिष्ठित' इति, उक्तरीत्या कमभिव्याप्य स्थित इत्यर्थः । तत्रोत्तरमाह 'स्वे
महिम्नी'ति । स्वविभूतौ । अत्रापि को महिमेत्याशङ्का भविष्यतीति तद्वारणाय स्वयमेवाह

रश्मिः ।

न्यस फलेन यच्छब्दार्थेन समवायादिति वाच्यम् । अन्यदर्शनाभावस्य सुपुष्पावपि सत्त्वेनात्मा फलं
स्यादिति तत्फलं तु भक्त्येकसाध्यत्वात् । न च भक्तिप्रकरणादन्यदर्शनाभावो भक्तिरेवेति तस्यात्मा
फलं कथं न भवतीति वाच्यम् । अत्रार्थेऽन्येषां रामानुजाचार्यादीनामसंमतेर्वक्ष्यमाणत्वात् । 'सर्वं हि
पश्यः पश्यती'ति श्रुतिविरोधाच्च । न च सुपुस्तिलक्षणे दृष्टे विज्ञाते इति कुतो लब्धमिति वाच्यम् ।
एतादृशविशेषमन्तरा कस्मिन्नर्थे सप्तमीत्यपि वाच्यम् । सत्यर्थे सप्तमीति चेत् । सुपुस्तित्व्याक्रियताम् ।
ननु सुपुस्तौ व्याक्रियमाणायां शङ्करभाष्यपूर्वपक्षस्य सिद्धान्तीकरणत्वात् सम्प्रदायप्रदीपोक्ता भगवदाज्ञा से-
त्स्यति शङ्कराचार्यमतस्या मन्मतं पूर्वपक्षयन्ति तत्त्वं सिद्धान्तयेत्याकारिकेति चेत्, न । अहङ्कारादेशात् ।
'अथाहङ्कारादेश' इति वक्ष्यमाणश्रुतेः । तस्य तुरीयग्राहकत्वं प्रतिभाति । चित्तस्य सुपुस्तित्वाहकत्वात् ।
तथाच 'अशक्ये हरिरेवास्ति मोहं मा गाः कथञ्चन' इति वाक्यान्न दोषः । किञ्च । सर्वस्य तथात्वापत्ते-
श्वेत्युक्तदोषाच्च । तथाच श्रुतिः 'सर्वं हि पश्यः पश्यती'ति । अत्र रामानुजभाष्यभास्कराचार्या
मिश्रशैवौ च भगवन्तौ 'यत्र नान्यत् पश्यत्यादे'र्भूमातिरिक्त्यावदर्शननिषेधो नार्थः, किन्तु निरवधि-
सुखरूपे ब्रह्मण्यनुभूयमाने ब्रह्मस्वरूपतद्विगम्यन्तर्गतत्वात् कृत्स्नस्य वस्तुजातस्यैश्वर्यविशिष्टब्रह्मभिन्नत्वेन
न पश्यतीति । एतदेवोपपादयति वाक्यशेषः । 'स वा एवं पश्यन्नेवं मन्वान' इत्यादिः । अग्रे 'न
पश्यो मृत्युं पश्यति, न रोगं नोत दुःखताम्, सर्वं हि पश्यः पश्यति सर्वामाप्नोति सर्वश' इति
मन्त्रश्चेति वदन्ति । पूर्वोक्तविरुद्धमेतत् । भूमाधिकरणभाष्यप्रकाशे एतदुक्तम् । इतीति । इति स्वरूप-
लक्षणं कार्यलक्षणं च सिध्यतीत्यर्थः । किमित्यादि । विशेषदर्शनम् । नेदं रजतमित्याकारकं
रजतादिकम्, शुक्ताविदं रजतमिति । आदिना रजौ सर्पोऽयमिति । नायं सर्पः, रजुरेवेति
विशेषदर्शनम् । कारणे जले कार्यं पृथिवी । स्वेति । विगम्यध्यायोक्तायाम् । अत्रापीति ।

भाष्यप्रकाशः ।

‘यदि वा न महिम्नीति गो अश्वमिह महिमेत्याचक्षते हस्तिहिरण्यं दासमार्यं क्षेत्राण्यायतना-
नी’ति । तथाचैतेषु तत्प्रतिष्ठाया अदर्शनात्कथमेतदिति शङ्कां मा कृथाः । तत्र हेतुमाह
‘नाहमेवं ब्रवीमी’ति । एतादृशे महिम्नि प्रतिष्ठित इत्यहं न ब्रवीमि । तर्हि क. प्रतिष्ठित
इत्यत आह ‘ब्रवीमीति. होवाच अन्यो ह्यन्यस्मिन् प्रतिष्ठित’ इति । अत्र ‘इति होवाचे’ति.
श्रुतिवाक्यम्, शेषं सनत्कुमारस्य । तथाच गोअश्वादिभ्योऽन्यो महिमा तस्मिन् प्रतिष्ठित इति ।
तथाच लौकिकमहिमभिन्नः स्वे आत्मीये वृते भक्ते योऽथवा स्वाभिन्नो यो महिमा तस्मिन्-
क्षरीत्या स्थित इत्यर्थः । अतस्तेनापि प्रकारेण विचार्य इत्यर्थतः सिध्यति । तर्हि स कीदृग्
येन तत्रैव प्रतिष्ठित इत्याकाङ्क्षायां तं विवृणोति ‘स एवाधस्तात् स. उपरिष्ठात् स. पश्चात्
स. पुरस्तात् स. दक्षिणतः स. उत्तरतः स. एवेदं सर्व’मित्यारम्भाग्रेऽङ्कारादेशं तत्. आत्मादेशं
च पूर्ववत् ‘आत्मैवेदं सर्व’मितीत्यन्तम् । तथाच यस्य पूर्वं ‘स. एवाधस्ता’दित्याद्युक्क्षरीत्या.
सर्वदिक्षु भूमिमानं सर्वं परिदृश्यमानं भूमेति च मानम् । अथ. तदनन्तरम्, अत. एत-
स्माद्भानाद्वेतोरहङ्कारादेश एव पूर्ववद्भूमाभिन्नस्वमानम् । अथ. तदनन्तरम्, अतस्तादृशमानाद्वेतो-
रात्मादेश एव पूर्ववद्भूमाभिन्नात्ममानमिति । एवंप्रकारकमानवान् यः स पुरुषस्तत्र यो महिमा.

रश्मिः ।

विभूतिष्वपीत्यर्थः । अत्येति । नारदस्य । स्वयं सनत्कुमारः । यदि वा नेति । यदि वा
परमार्थत आधारां पृच्छसि तर्हि भूमः । महिम्नि गो अश्वं गवाश्वं तदादिरूपे. महिम्नि । नेति । न
प्रतिष्ठित इतीत्यर्थः । कथमेतदिति । कथं केन प्रकारेण । ‘स्वे महिम्नी’ति श्रुतिवाक्यमित्यर्थः ।
न ब्रवीमीति । अन्ये ज्ञानिनस्तु भ्रुवन्तीत्यर्थः । अन्यज्ञानिनां परमार्थः गीताविमल्यध्याये ।
‘वेनुनामसि कामधुक्’ ‘उच्चैःश्रवसमश्वानाम्’ ‘ऐरावतं गजेन्द्राणाम्’ ‘श्रीमद्भुजितमेव वा’
‘रुद्राणां शङ्करावासि’ ‘देवर्षीणां च नारदः’ ‘सिद्धानां कपिलो मुनिः’ ‘कीर्तिः श्रीर्वाक् च नारीणां
सृष्टिर्मेधा धृतिः क्षमा । विष्टम्याहमिदं कृत्स्नमेकांशेन स्थितो जगत्’ इत्येतेषु वाक्येषु गवाश्वादीनां
श्रीकृष्णजिदभेदः । अत एव ‘ह्यन्यो ह्यन्यस्मिन् प्रतिष्ठित’ इति श्रुतेर्ज्ञानिनो भूमा तु स्वतो न भिन्न
इति भावं वदन्ति । सर्वोत्पभावस्वरूपमुख्यभक्तिप्रकरणान्नाक्तानामुक्तश्रुतिप्रतिपाद्यपरमार्थमाहुः तथा
चेति । गवाश्वादिभ्योऽन्यो महिमा यस्तस्मिन् तद्रूपेऽन्यस्मिन् प्रतिष्ठित इति । हि युक्तश्चाय-
मर्थः । ज्ञानमार्गीयादयोऽस्मिन् । ननु ज्ञानमार्गीयाथो भक्तिमार्गीयो वेति चेत् । न । महाभाष्ये
‘चत्वारि शृङ्गा त्रयोऽस्य पादा द्वे शीर्षे सप्त हस्तासौ असे’ति श्रुतेर्निस्तकावांशुशुक्ष्णपरत्वेन
व्याख्यातापि शब्दपरत्वेन व्याकरणादत्रापि ज्ञानमार्गपरत्वेन व्याकृता भक्तिमार्गपरत्वेन व्याकृतेति ।
स्वाभिन्न इति । स्वं भगवान् । उच्येति । उक्ता ‘अन्यो ही’त्यादिश्रुत्योक्ता रीतिस्तथा । श्रुति-
श्रामाण्यात् स्वस्मिन्नपि (स्वयं) स्थित इत्यर्थः । अस्मिन् पक्षे ‘अन्यो ही’त्यादिश्रुत्यर्थः स्पष्टः ।
भूमा तु स्वतो न भिन्न इति भावः । स इति । महिमा । श्रुतौ स इति भूमा । पूर्ववदिति । ‘अहमे-
वापस्ता’दित्यादिपूर्ववत् । ‘आत्मैवापस्ता’दित्यादि पूर्ववत् । भूमेति । यथाधस्ताद् घट इत्यत्रापस्त-
नपदमानम् । इदमपदार्थमाहुः परीति । इदमस्तु प्रत्यक्षमे रूपमिति । स्वेति । भूमाभिन्नानां स्वेषां
मानम्, ‘कृष्णोऽहं पश्यत गति’मित्यत्र यथा भूमा भगवान् तत्त्वेन स्वेषां भक्तानां मानम् । हेतोरिति ।
सत्त्वारिभावस्वरूपमित्यर्थः । आत्मपदं मुख्यत्वपरम् । अहङ्कारादेशस्य सत्त्वारिभावत्वज्ञापनाय पुनर्भूमा-
भिन्नात्मज्ञानमित्यर्थः । एवमग्रे भाष्ये स्फुटम् । महिमेति । ‘संस्कृतिसर्वात्मभावस्तस्मिन् प्रसिद्धे

एतेन सर्वात्मभावस्वरूपमेवोक्तं भवति । तत्र विरहभावेऽतिविगाढभावेन

भाष्यप्रकाशः ।

तस्मिन् भूमा प्रतिष्ठित इत्यर्थः सिध्यति । तस्य तत्र प्रतिष्ठितत्वे गमकमाह 'स वा एष एवं पश्यन्नेवं मन्यान एवं विज्ञानज्ञात्मात्मरतिरात्मक्रीड आत्ममिथुन आत्मानन्दः स स्वराइ भवति तस्य सर्वेषु लोकेषु कामचारो भवती'ति । तथाचोक्तप्रकारकदर्शनमननविज्ञानवानुक्तप्रकारकरत्यादिमान् भवतीत्येते धर्मास्तत्र भूमप्रतिष्ठागमका इत्येतैर्लक्षणैर्भूममहिमाधारः पुमान् ज्ञातव्य इत्यर्थः । एतच्च महिमस्वरूपमग्रे अनुबन्धादिसूत्रभाष्ये स्फुटीभविव्याति । एवं तत्स्वरूपं निष्कृष्य तादृशस्य शोकतीर्णत्वं पूर्वशृष्टोचरत्वेनाह 'स स्वरा'दित्यादिना । सः भूमात्मात्मादिमान् स्वस्मिन्नेव राजते, स्वस्मिन् भूमानं रञ्जयति वा, तस्य नामाद्याशाप्राणपर्यन्तलोकेषु कामचारः स्वातन्त्र्यं भवतीति सर्वप्राप्त्या शोकपारतीर्णो भवतीत्यर्थः । एवमेतं परिचाययित्वा तेनैव शोकरणादितरोपायवतो निन्दति 'अथ येऽन्यथाऽतो विदुरन्वराजानस्ते क्षय्यलोका भवन्ति, तेषां सर्वेषु लोकेष्वकामचारो भवती'ति । रञ्जयतीति राजा । अन्यो रञ्जयिता तेषां तेऽन्यराजानः । तथाच ये इतोऽन्यथा विदुरन्वासक्तस्ते तथेति सन्दर्भार्थः ।

एतस्य तात्पर्यं स्फुटीकर्तुं गृह्णन्ति एतेनेत्यादि । एतेन भूम्नः कार्यलक्षणवाक्ये-
रश्मिः ।

धृतभक्ते भूमा भूमाधिकरणोक्तो भगवान् प्रतिष्ठित इत्यर्थः । भगवतो भूमत्वेनोपादानं सुस्वरूपत्वाय । ननु भगवति सर्वात्मभावरूपा भक्तिः, भक्तौ तु न भगवानिति चेत् । न । महिमीति सप्तम्या अभिव्यापकाधारोऽर्थः । न त्वौपशेपिक आधारः । तथा च महिमानं सस्फूर्तिसर्वात्मभावमभिव्याप्य प्रतिष्ठित इत्यर्थात् । न च महिमपदं 'एतावानस महिमा' इत्यत्र विश्वाचकमिति वाच्यम् । विश्वान्तर्गतसस्फूर्तिकैतादृशभावे विश्वाचकस्य सङ्कोचात् । 'सर्वे प्राक्षणा भोजयितव्या' इत्यत्र सर्वपदवत् । तथा चोक्तेति । 'अनुबन्धादिभ्य' इति सूत्रभाष्योक्तप्रकारकेत्यादिः । एत इति । उक्तप्रकारकरत्यादिरूपा धर्माः । उक्तप्रकारकदर्शनादिधर्मास्तु भूमगमकाः, न तु भूमप्रतिष्ठागमका इत्यनुबन्धादिभ्य इति सूत्रभाष्यात् । महिमेति । 'स एवापस्ता'दित्युक्तम् । 'स वा' इत्युक्तं च । व्याकरणस्य वेदाङ्गत्वात् श्रीभागवतस्य वेदत्वात् तच्चतुर्थस्कन्धोक्तं लक्षणमाहुः स्वस्मिन्निति । 'रञ्जयतीति राजे'ति दृष्टुचरित्रे व्युत्पत्तिः । तेनैवेति । भूमेव । इत इति । श्रुत्यन्तर्गतस्यात इत्यस्यार्थः । कार्यलक्षणेति । स्वरूपलक्षणं तु 'सत्यं ज्ञानमनन्तमानन्दं ब्रह्मे'ति ब्रह्मोपनिषदुक्तम् । सर्वात्मभावेति । ननु विगाढभावस्य विरह एव भाष्ये उक्तेः 'यस्मिन् द्ये श्रुते विज्ञाते' इति लक्षणश्रुतिविवरणे प्रकाश एवोक्तसंयोगे सर्वात्मभावपदस्यैकदेशविरह एव प्रवृत्तस्य कथं जीविश्वमेवेनाधिभौतिकादिभेदेन संयोगविप्रयोगभेदेन च द्वादशप्रकारेषु प्रवृत्तिरिति चेत् । न । भाष्येऽतिविगाढभावपदेति पदार्थस्य विवक्षितत्वात् । तथा च वि विशेषेण गाढो दृढः बलं बलपदवाच्यो भावः प्रेमा विगाढभावः । तस्य ज्ञापको निरोधलक्षणग्रन्थोक्तो निरोधः । तदुक्ते तु सर्वात्मभावे सर्वः सर्वेन्द्रियसम्बन्धी आत्मनोऽन्तःकरणस्य भाव इति । आत्मनो भाव इति पृथित्यस्य विधाय सर्वे आत्मभाव इति कर्मधारयः । 'सर्वेन्द्रियाण्यन्तःकरणस्य वृत्तय' इति पञ्चमस्कन्धे निरूपितम् । 'एकादशमी मनसो हि वृत्तय आकृतयः पञ्चधियोऽभिमान' इति । तदुक्तमाचार्यैः 'सर्वात्मभावोऽधिकृतो भवतीनामधोक्षजे । विरहेण महाभागा महान् भेजुग्रहः कृत' इति श्लोके 'सर्वोऽप्यात्मनो भावो भगवत्वेवाधिकृत उत्तरोत्तरं वृद्ध्यर्थं आरब्ध इवे'ति सुषोभिण्या । ननु विरहेणेत्युक्तौ पुष्टिमागयित्वा भवतीनां विरहसामयिकसर्वात्मभावपदनिर्वचनम्,

सर्वत्र तदेव स्फुरतीति 'स एवाधस्ता'दित्यादिनोक्त्वा, कदाचित् स्वस्मिन्नेव भगवत्स्फूर्तिरपि भवतीति 'अथाहङ्कारादेश' इत्यादिना तामुक्त्वा, एतेषां व्यभिचारिभावत्वेनानियतत्वं ज्ञापयितुं पुनः सर्वत्र भगवत्स्फूर्तिमाह 'अथातः

आप्यप्रकाशः ।

न यदुद्धवं प्रति सर्वात्मभावस्वरूपं स्वस्मिन् विगाढभावात्मकं भगवतोक्तं तदेवोक्तमित्यर्थः । कथमित्याकाङ्क्षायामेतदग्रिमोक्तकार्यान्यथानुपपत्त्यार्थादुक्तं भवतीति वक्तुमेतद्विभज्यते तत्रेत्यादि ।

रश्मिः ।

न तु संयोगसामयिकसर्वात्मभावपदनिर्वचनमिति संयोगीयान्वन्निर्वचनमिति चेत् । न । संयोगविप्रयोगभेदेनैकस्या एव भक्तेर्द्विविध्यात् । न च संयोगे मानाभाव इति वाच्यम् । विहितभक्त्यसाध्यत्वेन भक्तिपदं सर्वात्मभावेऽर्धदलवाचकं स्यादिति । न चास्त्वेवमिति वाच्यम् । विशिष्टे शक्तिवादिनां घट इत्युक्ते हि न घटत्वाविषयकप्रत्ययो भवतीति तथा वक्तुमशक्यत्वात् । तथा च प्रत्ययः । प्रतिमादिं पश्यतो भगवन्तं पश्यामीति चक्षुःसंयोगे । विप्रयोगे तु दैहिकपारतन्त्र्यं देशैक्येऽपि । तदा न पश्यामीति प्रत्ययः । तथा च प्रयोगः । विगाढभाववान् निरोधादाचार्यवदिति । एवं सर्वस्मिन् भाव इति सर्वात्मभाव इति लाट्टभट्टकृतसर्वात्मभावविवेके । सा व्युत्पत्तिरतिविगाढभावेन वक्ष्यमाणस्फूर्तिः । तथा चैतादृशः सर्व आत्मनो भावो यत्र विगाढभावे स विगाढभावः सर्वात्मभावः । द्वितीयदले त्वतिविगाढभावः अतिपदार्योंऽनुभवंसाक्षिको विरेह संयोगापेक्षयातिशयरूपः । तत्र सर्वस्मिन्नात्मभावो यत्रातिविगाढभावे स सर्वात्मभावः । तदुक्तं सर्वस्मिन् भावस्वरूपं स्वस्मिन् विगाढभावात्मकमिति । अन्यस्मिन् कामुकेऽयं भावः सर्वात्मभावः स्यात्, तद्व्यावृत्त्यर्थं स्वस्मिन्निति । विगाढभावात्मकसर्वात्मभावान्निरोधात्मकस्तस्मादतिविगाढात्मके स्फूर्त्यात्मकः सर्वात्मभावः । एवं संयोगे द्विविधोऽपि त्रिविधः आध्यात्मिकाधिदैविकयोरभेदात् । अतिविगाढभावतदुद्भवस्फूर्तिरूपो द्विविधोऽपि विरेह त्रिविधः । उक्ताभेदात् । एवं षड्विधो जीवे । ईश्वरेष्वेवं षड्विधः कारणरूपः । तदुक्तं प्रदानवत्सुप्रभाष्यप्रकाशे 'तेन भगवद्धर्म'ेत्यादिना । व्युत्पत्तिस्तु सुयोधिन्या एव 'सर्वोऽप्यात्मनो भावः' इत्यस्याः श्रुतौ निरवधानन्दरूपत्वेन रसरूपत्वेन पुत्रादिभ्योऽपि प्रेयस्त्वेन च सिद्धस्य आत्मनो यो भावो धर्मः प्रियत्वात्स्य आनन्दात्मा यन्मात्रां सर्व उपजीवन्ति स सर्वस्तदंशिमूतो भगवद्धर्म ऐश्वर्यादिवदतिरिक्तः । ननु स दत्तो जीवेष्वपि तादृश इति चेत् । न । 'एतस्मैवानन्दस्यान्यानि भूतानि मात्रामुपजीवन्ती'ति श्रुत्या प्रदानवत्सुत्रोक्तरीत्या भगवद्धर्मात्मकसर्वात्मभावदानेऽपि भगवद्धर्मसर्वात्मभावस्योक्तविधत्वमपि । मात्रारूपत्वेन परिणामात् । एतेन प्रदानवत्सुत्रोक्तमाध्यप्रकाशोक्तलक्षणकसर्वात्मभावनिरवचनाभावात् तद्विरोध इत्याशयः । तत्र भगवद्धर्मात्मकसर्वात्मभावनिरवचनात् । आध्यात्मिकाधिभौतिकास्फूर्तिविगाढभावयोर्मन्त्रात्यादुक्तविधत्वम् । पुराणमतेन तु प्रदानवदेवेति सूत्रभाष्यप्रकाशेऽनुरागात्मेत्यादिनिशेषणविशिष्टः सर्वात्मभावो ज्ञेयः । तथा चैतेन श्रुतिवाक्येन सर्वः सर्वेन्द्रियसम्बन्धी आत्मनोऽन्तःकरणस्य मात्रः 'कामः सङ्कल्प' इत्यादिश्रुत्युक्तस्तस्य विद्यारूपस्य स्वरूपं 'दर्शनान्वे'ति वक्ष्यमाणस्यादुक्तमित्यर्थः । निरोधलक्षणोक्तविद्यारूपमिति यावत् । श्रीवत्स्रजित्कृतसर्वात्मभावनिरूपणे सर्वान्भावपदस्यापमर्शकः । भक्तिमार्तण्डे च । 'नन्दगोपवत्स्रज्जीवां' नन्दगोपसर्वात्मभावत्वेन 'मनसो वृत्तयो नः स्फुरति' प्रपरीतीवचान्योक्तेन सर्वात्मभावनिरूपणस्य युक्तत्वात् । उक्तश्रुतेभ्येति

भाष्यप्रकाशः ।

अयमर्थः । अत्र व्याख्यातरीत्या यो भूममहिमाधाररूपः पुमान् परिचाययिष्यते, तस्य वा स्फूर्तिः, सा नाखण्डब्रह्मज्ञानरूपा, 'तत् केन कं पश्ये'दित्यादिवचदाकाराभावात्, किन्तु सख-
ण्डतद्रूपा, यणां दिशां परिदृश्यमानस्य सर्वस्य चानुवादपूर्वकं तत्स्फूर्तिकथनात् । सापि न
वामदेवादिस्फूर्तिवन्मनुरभवमहं सूर्यश्चे'त्यादिसर्वत्राहङ्गह्रस्व-
कथनेन तस्याः व्यभिचारबोधनात् । अतः सा द्विविधाया अपि ज्ञानिस्फूर्तेर्विलक्षणेति तद्वानपि
तेभ्यो विलक्षणः । 'स यदि पितृलोककामो भवती'त्यादिवदस्य कामानामनुक्तत्वादहराद्युपा-
सकेभ्योपि विलक्षणः । भर्त्यमुखानमीप्सुत्वाल्लोकतोपि विलक्षणः । किन्तु सत्यवदनादि-
कारणभूतकृत्यादिजनकसुखलाभवच्चस्य भूमप्रतिष्ठाप्रभोचराभ्यां तन्महिमाधारत्वेनोक्तत्वात् पूर्वं
भूमलाभयानुक्तः, तेन दृष्टश्रुतविज्ञातभगवत्कः परमभक्तस्तत्र ततोऽन्यदर्शनादिराहित्यस्योक्त-
त्वादिरहभावे प्रपञ्चविसारकपरमासक्तिरूपो योजतिविगाढभावस्तेन सर्वत्र तदेव आसक्तिविषयं
रसिमः ।

भाष्यार्थः । भाष्यीयैवकारव्यावर्त्यमाहुः अयमर्थ इति । 'सा सा सा सा जगति सकले कौऽयमद्वैत-
वाद' इत्यत्रायं भावः कामुकस्योपघर्णितः । कश्चित् तत्रापि संभोगविगाढभावनिरोधविप्रयोगाति-
विगाढभावस्फूर्तिनां सत्त्वात् लौकिकः सर्वात्मभावो रूपप्रपञ्चान्तर्गतो बन्धको रूपप्रपञ्चस्य बन्धकत्वात्
'सर्वग्रन्थीनां प्रविमोक्ष' इति श्रुतिविरोधाच्चेत्यत आहुः मर्त्येति । तथाच लौकिके सर्वात्मभावे मर्त्यसुखा-
भीप्सुरधिकारी, अलौकिके तु शुद्धाहारी । 'प्राणपोषको द्वाहारः, तस्य सदोपत्ये तु न किञ्चित् सिध्यती'ति
भाष्यात् । 'न पश्यो मृत्युं पश्यती'ति मृत्युवस्थसुखत्वात् सर्वात्मभावस्यामर्त्यसुखामीप्सुरधिकारी ।
एतेन वैष्णवस्य स्वस्त्रियामेतादृशभाववतो भावेपि न क्षतिः । आत्मविषयत्वाच्च । न चायोग्ये
भावकल्पनमिति वाच्यम् । 'यद्यदिष्टम'मिति वाक्यात् । 'लोकवत्तु लीलकैवल्य'मिति सूत्राच्च । आत्म-
विषयकः कैवल्यरूपः । व्यादिविषयकोऽकैवल्यरूपः । सत्येत्यादि । सत्यवदनविज्ञानमतिश्रद्धानिष्ठाः
सुखादयः तासां कारणीभूता कृतिरादिः कृत्यादिसुखस्यादिः । तस्या जनकेत्यर्थः । ननु सत्यवदना-
दिजनकेत्येतावतैव चारितार्थ्यं कारणभूतकृत्यादीत्यधिकमिति चेत्, न । एतदनुक्तौ सत्यवदनादिसक-
लजनकेति श्रमः स्यात्, तन्निवृत्तये कारणभूतायाः सुखस्यादिरूपायाः कृतेर्जनकत्वनिश्चयार्थं कारणभूत-
कृत्यादीत्यस्यानाधिक्यात् । उक्तत्वादिति । 'यदा वै सुखं लभतेऽथ करोती'ति श्रुत्येत्यर्थः । दृष्टेति ।
भूमलक्षणश्रुतिव्याख्याने विशेषरूपेण लब्धः । परमेति । दृष्टश्रुतविज्ञातभ(ग)वत्कत्वमेव परमभक्तत्वम् ।
संयोगविगाढभावयोस्तु प्राकृतयोरनुवादात् । संयोगविगाढभावनिरोधानां बध्यमाणत्रयप्रतिपादकग्रन्था-
नुरोधेन वक्तव्यत्वात् । अत्र सत्यवदनादीनां संनिवेशप्रकारः । सर्वात्मभावे 'भक्तिः प्रवर्तिता
दिष्टये'ति वाक्यं प्रमरणीते, भक्तिवर्धिन्यां च 'सेवायां वा कथायां वै'ति वाक्यं विविदिषोर्भक्तस्य
सत्यवदनादिजनककृतिगुरूपसत्तिः । अस्य पुष्टित्वं सन्दर्भस्यैकादशद्वादशाध्यायोक्तस्यैतन्निबन्धे उक्त-
त्वात् स्फूर्तिनिरोधयोः सर्वात्मभावपदं भाष्ये श्रीमागवते चोक्तमिति । अनुग्रहमात्रेण कृतिः पुष्टित्वात् ।
ततो निष्ठा, ततः श्रद्धा, ततो मतिः, ततो विज्ञानम्, ततः सत्यं सत्यवदनं कथा कथनादिरूपमुक्तश्रुति-
प्रामाण्याज्ज्ञेयम् । तच्च भूमलक्षणे । ततः दर्शनश्रवणविज्ञानाद्यनन्तरम् । उक्तेति । एतस्य विरह-
भावलिङ्गत्वम् । न च प्रेमलक्षणे संयोगे वियोगवर्तनं प्रेमेलुक्त्वात् वियोगवर्तनं संयोगेऽस्त्विति
शङ्कम् । प्रेमलक्षणत्वात् । सर्वात्मभावस्य प्रदानमात्रसाध्यत्वात् । परमासक्तीति । परः सर्वोत्कृष्टो
मीयते ज्ञानस्य स्फूर्त्यात्मकस्य विषयीक्रियते यस्यामेतादृश्यासक्तिरनुपपन्नचन्द्ररीरूपा तथा रूप्यते,

भाष्यप्रकाशः ।

भगवत्स्वरूपमेव सर्वत्र स्फुरतीति 'स एवाधस्तादित्या'दिनोक्त्वा, एतेषां विरहभावकृततत्तत्स्फूर्तिरूपाणां ज्ञानानां व्यभिचारिभावत्वेनानियतत्वं ज्ञापयितुं पुनरहङ्कारादेशात् पूर्वं निरूपित-
रश्मिः ।

व्यवहियते ज्ञायते इति तद्रूपोऽतिविगाढभाव इत्यर्थः । 'मनसो वृत्तयो नः स्युः कृष्णपा-
दाम्बुजाश्रया' इति अमरगीतोक्तसर्वात्मभावे निरोधस्कन्धोक्ते निरोधस्य प्रपञ्चविस्मृतिपूर्वकभगवदा-
सक्तिरूपस्य संनिवेशो भाष्यस्य आवश्यकः । तेनातिविगाढभावे वक्तव्येऽस्य विशेषणस्य किं
प्रयोजनमिति कुचोचं निरस्तम् । व्यभिचारीति । विरहेत्यादितत्तत्स्फूर्तयोऽधःस्थत्वादिप्रकारकास्म-
द्विशेष्यका बोध्याः । ते तु त्रयस्त्रिंशत् । 'चिन्ता स्मृतिर्हर्ष औत्सुक्यमपस्मारो विबोधो
मतिरुन्मादो मरण'मित्येतेषु मतिरत्र सम्भवति । तस्या लक्षणं शास्त्रोपदेशमन्त्राद्यैरर्थनिर्धारणं
मतिरिति । 'तेषां ज्ञानी नित्ययुक्त एकभक्तिर्विशिष्यत' इति गीतातः व्यभिचारित्वमस्या भक्तिरसात्
पूर्वभावित्वेनोत्तरभावित्वेन च, भक्तिमार्गे उन्मादो वा । तस्य लक्षणम्, 'सन्निपातग्रहादित
उन्मादश्चित्तविग्रमः ।' तदुक्तं 'उत्तमानां विप्रलम्भो भवेत् प्रियवियोगतः । नीचानां विभवग्रंशात्
सर्वेषां सन्निपातत' इति । अत्रापि वाक्यं 'इत्युन्मत्तवचो गोप्यः कृष्णान्वेषणकातरा' इति । अत्र
भक्तिपदवाच्यत्वात् पदसु सर्वात्मभावपदव्युत्पत्तिः । संयोगः परस्परालिङ्गनपरिचुम्बनाद्यनन्तभेदत्वाद-
परिच्छेद इत्येक एव । सर्व आत्मनो भावः परम्परया यत्र संयोगे स तथोक्तः । संयोगे परम्परया
निरोधकाणत्वात् । वि विशेषेण गाढो दृढः चलपदवाच्यो भावः प्रेमा । 'दृढः स्थूलचलयो'रिति
पाणिनिसूत्रात् । न च भावपदार्थो रतिर्वाच्य इति वाच्यम् । रतेर्भगवदग्राहकत्वात् । 'वशे कुर्वन्ति मां
भक्त्ये'ति वाक्यात् । 'तं भजे'दिति श्रुतेश्च । न च प्रेमपदोपसन्दाने विहितकर्मज्ञानभक्तिसाध्यो
न वेति शङ्कित्वा प्रदानसाध्यत्वं सर्वात्मभावस्योक्तम्, तद्भङ्गः, प्रेमपदेन विहितमक्तिलामो न,
अन्यसाधनसाध्यत्वादिति वाच्यम् । भाष्ये विहितपदाचित्तशुद्ध्यादीनां मर्यादाभक्तिसाधकत्वे पुष्टौ
प्रदानसाध्यत्वे बाधकामावात् । न च प्रदानसाध्यत्वेऽनुग्रहासाध्यत्वापत्त्या भक्तिहेतुविरोध इति
वाच्यम् । सर्वात्मभावोक्तिसन्दर्भरूपे द्वादशाध्याये पुष्टिमार्गकथनानन्तरं 'याहि सर्वात्मभावेने'ति
वाक्यात् पुष्टिभक्तित्वेपि सुषोधिन्त्याः सर्वः सर्वेन्द्रियसम्बन्धी आत्मनोऽन्तःकरणस्य भावः, 'कामः
सङ्कल्प' इतिश्रुत्युक्तो वा, 'एकादशमी मनसो हि वृत्तव' इति पञ्चमस्कन्धोक्तो वा भवनं
भगवति सत्ता वर्तनं तत्परत्वेनावस्थापनं वेत्यर्थिकायाः सिद्धस्य वक्ष्यमाणस्य विद्यारूपस्य निरोधस्य
दानेनान्युपगमात् । इतरसाध्यात्मिकाधिभौतिकस्यानुग्रहसाध्यस्य, पुष्टित्वादननुग्रहेणोपगमात् ।
श्रौतस्य प्रदानसाध्यता, पौराणस्य तु अनुग्रहसहकृतप्रदानसाध्यता सर्वात्मभावस्य निरोधात्मकस्य ।
वक्ष्यमाणनिरोधात्मकस्य । विगाढभावे सर्व आत्मनोऽन्तःकरणस्य भाव उक्तो यत्रेतिव्युत्पत्तिः ।
'नासतो विद्यते भावो नाभावो विद्यते सत' इति गीतायाः । निरोधे व्युत्पत्तिः । सर्वः सर्वेन्द्रियसम्बन्धी
भावः 'कामः सङ्कल्प' इति श्रुत्युक्तः । भाष्ये भूमपदवाच्यो यः । 'एतेन सर्वात्मभावस्वरूपमेवोक्तं
भवती'ति भाष्यात् । भाष्यमते इयं मुख्या व्युत्पत्तिः सर्वात्मभावस्य । भूमलक्षणश्रुतिसिद्धत्वात् । पञ्च
तु सर्वात्मभावव्युत्पत्तिशून्याः सर्वात्मभावान्तर्गतात्वात् सर्वात्मभावा इत्युच्यन्त इति भक्तिहंसदिशा
ज्ञायते । अत्रापि व्युत्पत्तिविरहे । विशिष्टो रहो विरहः । अन्तःसंवेदनम् । विरहो, 'विरहे ये विविधा
भक्तिमात्रा उत्पद्यन्ते, ते न सङ्गमेपी'ति वैशिष्ट्यम् । स च चक्षुरागः । प्रथममित्यवस्थाप्रकारेण
विकलत्वास्वास्वरूपः । नवन्तःसंवेदनेपि चक्षुराग इति चेत् । न । 'कश्चिद्धीरः प्रत्यगात्मानमैश्वदा-

भाष्यप्रकाशः ।

सावृत्त्या सर्वत्र भगवत्स्फूर्तिमाह 'अथात आत्मादेश' इत्यादिना ।

विधात्रयसमाप्तौ च 'स वा एष एवं पश्य'न्नित्यादि कथयति । तत्र 'स' इत्यनेन पूर्वोक्तं परामृश्य, 'एष' इत्यनेन महिमानं निगमयति । तत्रायमर्थः । पूर्वं विधात्रयस्योक्तत्वात्तासां प्रत्येकमहिमरूपत्वे, 'स वा एष' इत्यत्र बहुवचनापत्तिः । समुदितस्य तथात्वे पूर्वविधापरामृष्टस्य भूम्नोपि महिमत्वापत्तिः, अतस्तदुभयमत्र नाभिप्रेतम्, किन्त्वेवं पश्य'न्नित्यादिनोक्तासु दर्शनादिक्रियासु पूर्वोक्तविधात्रयं कर्मत्वेनैवाभिप्रेत्यैवंपदेन परामृशति, दर्शनादिमतथाग्रे फलं

रश्मिः ।

घृतचक्षुरघृतत्वमिच्छ'न्निति श्रुत्वान्तःसंवेदने चक्षुरागोक्तेः । आत्मदर्शने 'सा परानुरक्तिरीश्वरे' इति शाण्डिल्यसूत्रेण रागमन्तरासम्भवचक्षुरागरूपां भक्तिमाह । द्विपति चक्षुःस्वकारणनिर्वाहाय । न चास्तु चक्षुरागः संयोगवद्विरहेऽपि, रागस्य भक्तिलक्षणत्वात्, परन्तु सम्यक् ज्ञानं तस्य श्रुतौ न सम्भवति, प्रत्याशादिभिस्तिरस्कारादिति बोध्यम् । 'भवतीनां वियोगो मे च हि सर्वात्मना कचि'दित्यस्मात् । 'दुस्त्यजस्तत्कथार्थ' इत्यस्माच्च रागप्राप्तेः । लक्षणेऽक्तस्य भानावश्यकत्वाच्च । अन्यथा लक्षणत्वापलाप-प्रसङ्गः । ननु 'कामाद्दोष्यः', 'अलमन्यविचारेण, प्रेमेच्छेति स्थितं मत'मिति वाक्याभ्यां इच्छा ममेति ज्ञेत् । न । 'अनाविष्कुर्वन्नन्या'दितिसूत्रे भक्तिरसस्य गुप्तसौवामिभृद्विस्मभावत्वेन कामादीनां गौण-प्रेमत्वात् । अतः 'कामस्तस्य दिदृक्षैवे'ति 'नैव इच्छा तु साधारण्या'दिति कारिकाशाण्डिल्यसूत्रयो-रिच्छायां विशेषस्य दूषणस्य चोक्तेः । अतः बहुविधोपि विरहोपैक एव गण्यते, संयोगवदिति सिद्धम् । ननु विप्रलम्भ इति वक्तव्ये तदेकदेशोपादानं भाष्ये कुत इति चेत् । न । विप्रयोगस्याभिलापविरहे-प्यप्रवासशापहेतुकत्वेन पञ्चविधस्य सङ्गमप्रत्याशाकालीनास्तदनुत्पादो विप्रलम्भ इति लक्षणलक्षितस्या-शावयवोऽभिलाप इच्छारूपः द्वितीयो विरहः । देशैक्येऽपि गुर्वादिपारतन्त्र्यम् । अन्यासङ्गिनि प्रिये कोप ईर्ष्या । प्रवासो वैदेव्यम् । उत्पादिकोपनियग्रणं शापः वाग्दण्डः । विप्रलम्भलक्षणे प्रत्याशा प्राप्तिनिश्चयः । तत्रोद्धवस्य 'अत्रागतोऽहं विरहातुराले'ति वाक्याद्विरहेऽन्तर्भावस्य सर्वं भवतीति विरहस्य भागवतमते मुख्यत्वात् । अन्यथा प्रवासहेतुके विप्रलम्भे विरहहेतुकत्वं विरुद्धमुक्तं स्यात् । सर्वस्मिन्नात्मभावः परम्परया यत्र विरहे स सर्वात्मभावः । संयोगवद्विप्रयोगेऽपि सर्वात्मभावं वक्तुं तत्रेत्यारम्भ इत्यादिने-त्यन्तं भाष्यं ततः संयोगभाव इत्यादिभाष्येण सुखान्वितमपि ह्येतन्नधुत्या तदेव भाष्यं संयोज्य 'सर्वात्मभावस्वरूपमेवोक्तं भवती'ति भाष्यमावृत्त्या पुनर्योजयन्तिस्स विधेति । विधात्रयमात्मादेशादङ्कारा-देशात्मादेशरूपम् । अहङ्कारस्य पुरुषविधवाङ्मण आत्मतः प्रथममुत्पत्तिदर्शनात् । जीववाचकस्याहङ्कारस्य प्रयोगः, न तु सन्निपातलक्षणैकदेशस्यास्मत्पदवाच्यस्य हेयस्य । लक्षणं तु 'सन्निपातस्त्वहमिति ममे-त्युद्धव या मति'रिति । न चोक्तोन्मादोत्पादकः सन्निपातोऽस्त्विति शङ्कम् । भेदांशे तस्याविरोधात् । भक्तानामन्तराभूतस्याभेदसादानादयं ब्रह्ममिप्रेतोऽहेय एव । तदुक्तं सुवोधिण्यां 'कृत्वाऽतर्न वत्स-पदं स्म यद्धवा' इत्यस्य । भेदः संसारः । सुवोधिण्यां भूम्नोपैतीति । न च निरोधलक्षणेऽपि निरोधस्य भूमपदवाच्यत्वेन स्फूर्तिविषयस्य कथं भूमपदवाच्यत्वमितिशङ्कम् । भक्तिहंसोक्तदिशा सर्वात्मभावान्तः-पातिनोपि स्फूर्तिविषयस्य भूमत्वात् । पूर्वोक्तैति । एवंपदेन पूर्वोक्त्यादिरित्यन्वयः । पूर्वपरामर्शार्थिक एवकारः । फलमिति । 'आत्मरतिरात्मक्रीड आत्ममिथुन आत्मानन्दः, स स्वराद् भवती'ति श्रुत्या

आत्मादेश' इत्यादिना । ततः संयोगभावे सति पूर्वभावेन सर्वोपमर्दिना स्वप्नादिसर्ववर्तिरोधानेनाग्रिमलीलानुपयोगित्वं न शङ्कनीयम्, यतो भगवत एव सर्वसम्पत्तिरित्याशयेन 'तस्य ह वा एतस्यैवं पश्यत' इत्युपक्रम्य 'आत्मत एवेदं सर्व'मित्युक्तवान् । ततः श्लोकेस्तद्भावस्वरूपमुक्तत्वेतस्य मूलकारणमाह 'आहारशु-

भाष्यप्रकाशः ।

वदति, तेन 'कर्म फलार्थत्वा'दिति न्यायात्तादृशफलजनकं यद्विधात्रयकर्मकं ज्ञानं तदत्र महि-
मत्वेन फलति । तथाचत्राग्रे आत्मरत्यादिपदे रतिक्रीडामिथुनानन्दानां रसरूपं भगवन्तं भजत
एव धर्माणापुक्तत्वात् दृष्ट्युतविज्ञातभगवत्को रसस्य संयोगविप्रयोगाभ्यां द्विधानुभवविषय-
त्वाद्विरहभावेऽतिविगाढभावेनोक्तरीत्या सर्वत्र तत्स्फूर्तिमान् भक्तो भूममहिमाधारत्वेन सिद्ध
इति तस्य या स्फूर्तिः सोक्तरीतिकसर्वात्मभावव्यभिचारिभावरूपैव, नान्यविधेति तेन भगवति
विगाढभावरूपं तत्स्वरूपमेवात्रोक्तं भवतीत्यर्थः ।

एतदेव फलतोपि निगमयितुं, 'तस्य ह वा एतस्ये'त्यादेशंन्यस्य तात्पर्यमाहुः तत इत्यादि ।
तथाच विरहभावानन्तरं संयोगभावे असति पूर्वभावेन विरहात्मकेन तथेति पृथक्वेदं सर्वमिति
शङ्कानिरासाय 'तस्य वा एतस्ये'त्यादिना भगवत एव सकाशात् सर्वस्थितिमुक्तवान्, अतो
विरहेण सर्वोपमर्दाभावाल्लीलोपयोगसिद्धिरिति, सापि तादृशभक्ततद्भावयोगैर्गमिकेत्यर्थः । एत-
देव सद्ब्रह्मन्यतात्पर्यकथनेन दृढीकुर्वन्ति ततः श्लोकेरित्यादि । श्लोकास्तु 'न पश्यो मृत्युं
पश्यति न रोगं नोत दुःखताम् । सर्वं हि पश्यः पश्यति सर्वमाप्नोति सर्वंश इति । स एकधा
भवति त्रिधा भवति पञ्चधा । सप्तधा नवधा चैव पुनश्चैकादशः स्मृतः । शतं च दश चैकश्च
सहस्राणि च विंशतिः । आहारशुद्धौ सच्चशुद्धिः सच्चशुद्धौ ध्रुवा स्मृतिः । स्मृतिप्रतिलम्भे
रश्मिः ।

फलमित्यर्थः । न्यायादिति । अयं न्यायः पूर्वमीमांसायां तृतीयाध्याये वर्तते 'कर्माण्यपि जैमिनिः
फलार्थत्वा'दिति सूत्रसिद्धः । कर्माण्यपि शेषाणि फलार्थत्वात् पारार्थ्यस्य शेषलक्षणत्वादिति जैमिनिः
सिद्धान्तवक्ता आहति सूत्रार्थः । विधात्रयेति । 'एवं पश्य'त्रिलस्य विधात्रयं पश्यत्रिल्याधर्मात्
विधात्रयेत्यादिः । ज्ञानं क्रिया कर्मेति यावत् । ननु कथं ज्ञानं कर्मेति चेत् । न । 'भूवादयो धातव'
इत्यस्य सूत्रस्य 'क्रियावाचिनो म्वादय' इत्यर्थात् । अत्रेति । विरहे । उक्तेति । भाष्योक्तरीतिरु-
निरोधात्मकसर्वात्मभावत्वैत्यर्थः । तेभ्येत्यादि । विगाढभावस्यातिविगाढभावस्य रूपं व्यवहारो ज्ञानं येन
सर्वात्मभावेनेति बहुव्रीहिः । विरहभावेपीत्याद्युक्तग्रन्थात् । विरहभावेऽतिविगाढभावेनेति
पाठः । तत्र विरहभावेऽतिविगाढभावेनेति भाष्यात् । तत्स्वरूपं सर्वात्मभावस्वरूपम् । एवकारेण
'सर्वात्मभावं विदध'दिति नवमस्कन्धवाक्ये 'सर्वस्मिन्नात्मभावो यत्र क्रियाकलाप' इति श्रीवरीग्रन्थेन
सर्वस्मिन्नात्मभाव इति समासावेदकश्रीमागवतेन चासार्थस्येतरार्थापेक्षया प्रामाणिकत्वादितरेऽर्था
व्यावर्त्यन्ते । यथैतेनेत्यादिभाष्ये एवकारेण 'मनसो घृतयो नः स्युः कृष्णपादाम्बुजाश्रया' इत्यादिना
अमरगीतोक्तश्रीनन्दसर्वात्मभावस्य 'वन्दे नन्दमजस्रीणा'मित्यत्र नन्दमजस्रीत्वेन तासामपि यत्तुं
शक्यत्वेन 'आत्मनि सर्वेन्द्रियाणि सम्प्रतिष्ठाप्ये'ति श्रुत्या च सर्वः सर्वेन्द्रियसम्बन्धी आत्मनोऽन्तःकरणस्य
भाव इति पृष्टीतयुक्त्यभिमतकर्मधारयार्थस्येतरार्थापेक्षया प्रामाणिकत्वादितरेऽर्था व्यावर्त्यन्ते, तद्वत् ।
अर्थ इति । तत्रायमर्थ इत्यत्रत्यार्थमुद्दिष्यैतादृशार्थत्वं विधीयत इति तत्रायमर्थ इति न वाक्यान्तर-
मिति न वाक्यभेदः । गमिकेति । तादृशभक्तभाववान् आत्मतः पुष्टिमासीत्यप्राणादिसर्वसम्पत्तेः ।

द्वा'वित्यादिना । प्राणपोषको ह्याहारः, तस्य सदोपत्वे तु न किञ्चित् सिध्यति ।

भाष्यप्रकाशः

सर्वग्रन्थीनां प्रविमोक्ष' इति । अयंस्तु, पश्यः उक्तविधया भूमदर्शनवान् मृत्युरोगो न, दुःख-
भावं च न पश्यति, उतेति पादपूर्णे, अथवा पक्षान्तरे, दुःखसत्तामेव न पश्यति, का वार्ता
मृत्युरोगयोः । तत्र हेतुगाह । हि यतो हेतोः सर्वं भूमात्मकं पश्यो भूमद्रष्टा पश्यति । तेन
दुःखादिकं न पश्यतीति । तस्य फलमाह । सर्वशः सर्वेण सर्वमाप्नोतीति न तस्य पुनः शोकः ।
प्राप्ता, प्रकारमाह 'स एकधे'त्यादि । अनेन 'आत्मत आविर्भावतिरोभावा'विति यत्पूर्वमुक्तम्,
तस्य प्रकार आविर्भावप्रकारोक्तिद्वारा विवृतः । स भूमैव उक्तप्रकारैः प्रकटो भवन् पश्यस्य
सर्वं प्रापयतीति । अथवा । पश्य एव भगवतः सकाशात्तत्तदनुभवार्थं तथा प्रकटीभवतीति
बोध्यः । मध्ये, द्विधा चतुर्धा षोडश अष्टधा दशधेत्यादिप्रकारत्यागस्तु तिरोभावप्रकारबोध-
नार्थः । विशेषतस्तु तादृशाधिकाराभावाच्च विवेचितुं शक्य इति नोच्यते । तेन विरहसामयि-
कदशैव बोध्यत इति हृदयम् । एवमग्रेपि भगवत्कृपया बोध्यम् । एतस्य सर्वस्य मूलकारणमा-
हारशुद्धिः । सा च 'त्वयोपभुक्तस्रग्मन्धवासोऽलङ्कारचर्चिताः । उच्छिष्टभोजिनो दासास्तव
मायां जयेमही'तिप्रकारेण भगवत्तत्प्रसादेन भवन्ती सत्त्वं शोधयति । तच्छुद्धौ सत्यां ध्रुवा
पूर्वावस्थासृष्टिः । तस्याः प्रतिलम्भे अविद्याकामकृतानां सर्वासां ग्रन्थीनां प्रकटो ज्ञानितोऽ-
प्यधिको विमोक्ष इति ज्ञेयः । अतः परं श्रुतिरेतस्य ज्ञानस्य यस्यैकस्यैचिददेवत्वायाह 'तस्मै
मृदितकपायाय तमसस्सारं दर्शयति भगवान् सनत्कुमार' इति । तथाच सोपि दर्शयति, न
रश्मिः ।

आत्मवृष्टौ ह्यात्मतस्तादृशभक्तभावरहितानामप्यात्मतः प्राणादिसर्वसम्पत्तेर्हेतोः साधारण्यवारणाय पुष्टि-
मार्गीयेति । 'निपातः पादपूर्णे' इति निरुक्तेनोतपदार्थमुक्त्वा ग्रन्थान्तरानुरोधेनाहुः अथयेति ।
भूमात्मकं सुखात्मकम् । सर्वेणेति । उपनिषद्वाक्यानेपि 'बह्वृत्त्यर्थच्छस्कारकादन्यतरसाम्' इति
पाणिनिस्त्रयात् सर्वदाता सर्वशःपदार्थो बहुशःपदार्थ इति सर्वेणेत्यस्य सर्वदातृत्वेनापि प्राकोणेत्यर्थः ।
तिरोभावेति । श्रुतार्थापत्त्या तिरोभावप्रकारबोधकः । पूर्वमाविर्भावादिकथा सत्यज्ञानानन्तानन्दरूपम् ।
इह तु 'सविदानन्दता स्वत' इति निरोधलक्षणग्रन्थवाक्यादेकधा । पश्चाद्द्विधा सत्यानन्दत्वप्रकाराभ्यां
तिरोभावः । ज्ञानमात्रप्रकाराभ्यां स्थितिः । एकधायां लीलाविशिष्टत्वविधामक्तिविशिष्टविधयोः प्रवेष्टे
त्रिधा । तेजोऽपन्नरूपेण वा । सर्वात्मभावे संयोगोमि वर्तत इति गौरत्वस्यामत्वातिशयामत्वप्रकारैर्वा-
विर्भवति । एवमग्रेपि । न च 'स्वप्राणादिसर्वतिरोधानेने'ति भाष्यात् प्राणादिप्रकारो वक्तुं योग्य इति
शङ्क्यम् । पूर्वं भक्तस्य सायुज्यादिदशायां तथात्वेन पञ्चधा भवनादौ तन्निवेशस्य सुकरत्वादद्यः
कथं कल्प्येत । विवेचितुमिति । महाकविप्रयोगोऽयं काव्यप्रकाशे । अतो विवेक्तुमिति नोक्तम् ।
विगतं वं सुखं यस्मिन्निति विवः प्रपञ्चः तस्मिन् अचित्तुं पूजयितुमिति वा । नोच्यते इति ।
विशेषाकाङ्क्षायां 'सदा सर्वात्मभावेन भजनीयो ब्रजाधिप'इति वदद्भिः प्रभुमिच्छथैव सेवित इति
तद्वन्धात् तर्कणीयो विशेषः । तेनेति । प्राणादिसर्वतिरोधायकप्रकारबोधनेन । पूर्वेति । 'जाति
स्सरति पौर्विकी'मिति मनुः । 'सोऽह' मिलाकारिका व्युत्तरणात् पश्चादविद्यासम्बन्धात् पूर्वति
प्रस्थानरत्नाकरे 'जीवसानुसृष्टिः सती'ति वाक्यात् । 'स्थितिर्भक्ति'रिति रामानुजाचार्याः ।
ग्रन्थीनामविद्याजनितरागादिग्रन्थीनाम् । सर्वात्मभावफलत्वेन 'स सराद् भवती'ति श्रुत्युक्तोऽर्थो
व्याख्यातः, पूर्व 'सर्वग्रन्थीनां प्रविमोक्ष'स्तु सिद्धान्तमुक्तावल्यां 'ततः संसारदुःखस्य निवृत्ति' रित्यनेनोक्तः ।

एवं सति भगवदतिरिक्तस्य स्वतो निर्दोषत्वाभावाद्भगवानेव चेत्प्राणपोषको भवेत्, तदा सर्वं सम्पद्यते । स च सर्वात्मभावे सत्येव भवति । स च तथा तद्वरणं विना न भवति । तच्चोक्तकार्यानुमेयमिति वरणलिङ्गं सर्वात्मभावः, तस्यैव

भाष्यप्रकाशः ।

तु दातुं शक्नोति, एतस्य भगवत्परमकृपाप्राप्यत्वात् । तर्हि कथनमपि कुत इत्याकाङ्क्षायां सन्तुमारस्य कृपासुख्यमाह 'तं स्कन्द इत्याचक्षत' इति । योऽसौ वरदानेन शिवस्य पुत्रोऽपि जातत्वेन तथेत्यर्थः । द्विरुक्तिः समाप्त्यर्था । तदेतत् सर्वं हृदि कृत्य आहुः एवं सतीत्यादि । एवं श्रुतितात्पर्यमुक्त्वा सूत्रं व्याकर्तुमाहुः स चेत्यादि । स भगवाँश्च प्राणपोषकः सर्वात्मभावे सत्येव भवति । स सर्वात्मभावश्च तथा अत्यनुग्रहेण तस्य जीवस्य वरणं विना न भवति, तत् वरणं च भगवत्कृतप्राणपोषणानुमितसर्वात्मभावरूपकार्यानुमेयमिति वरणलिङ्गं सर्वात्मभावः

रदिमः ।

सोऽवान्तरफलमिति तदीकायाम् । परमेति । विरहसामयिकसर्वात्मभावदातृत्वं पारम्यं कृपायाम् । तथा च प्रदानवत्सूत्रमाभ्यस्य, 'सर्वात्मभावस्यानुभवैकवेद्यत्वेन पूर्वमज्ञानेनेति तत्तासम्भवेऽपि स्वत एव कृपया दान'मिति । धरदानेनेति । क्वचित् प्रसिद्धं पुत्रमवन्म । द्विरिति । 'वाक्यादेराम-
धितस्यासूयासंमतिकोपकुत्सनमर्त्तनेष्विति सूत्रेण सम्मतौ द्विवचनं वाक्यादेरामधितस्य । 'स्कन्दि गति-
शोषणयोः' । आदिरनिद । स्कन्दस्य शिवपुत्रत्वे । वरदातुः पितृत्वं शोकशोषकत्वम् । तद्योगरूढ्या ।
रूढ्यभावे तु नागयज्ञोपवीतित्यपि स्कन्द इति प्रयोगापत्तिः पुराणमते, श्रौते तु मते वेदान्तत्वेन
योगमात्रादरणात् स्कन्दस्य प्रकरणात् शोकम्, शोषकः 'तस्मिन् शोकमात्मवि'दिति श्रुतेः शोकस्य ।
इति न रूढ्यपेक्षा । इत्थं च द्विरुक्तिश्चरमवर्णध्वंसरूपसमाप्त्यर्था, श्रौतपौराणमततिरिक्तमताप्रतिपा-
द्यत्वात् । श्रुतितत्तात्पर्यमिति । यथाहुरपनिषद्वाख्यानकारा विश्वेश्वराः 'पूर्वप्रपाठके श्रेष्ठाधिकारिणं
प्रत्येवं ब्रह्मात्मतत्त्वमुपदिष्टम्, अगोचरप्रपाठके मध्यमाधिकारिणः प्रति शाखाचन्द्रन्यायेन ब्रह्मणि
शुद्धिसिरीकरणार्थं सोपानरोहणन्यायेन बोधनार्थं नामादिप्राणान्तसङ्कीर्तनद्वारा भूसाख्यं निरतिशयं
तत्त्वं निरूप्यते' इति प्रपाठकाभासे । तद्भाष्ये पूर्वविकल्पसूत्रस्य निराकृत्यते, तथापि 'अधीहि भगवो
मम'त्यादिप्रपाठके नामादिप्राणान्तसङ्कीर्तनेन माहात्म्यज्ञानस्याक्षुण्णतया पूर्वप्रपाठकेनात्माभेदज्ञानस्य
जातत्वेन सर्वात्मभावरूपमुत्पन्नमत्रौ तात्पर्यम् । 'भगवान् ब्रह्म कास्त्वयैव विरन्वीक्ष्य मनीषया, तदप्य-
वसत् फूटस्थो रतिरात्मन्यतो भवे'दिति शास्त्रार्थनिरूपके द्वितीयस्कन्धे वाक्यात् । न च यत्र
'मान्यत् पश्यती'त्यादेस्तु श्रुतेर्मुख्यमकावगिषावृत्तिरस्तु, किं तात्पर्येणेति चेत्, न । उक्तश्रुत्यभिधा-
युतिप्रतिपाद्यसर्वात्मभावेऽन्यासां श्रुतीनां तात्पर्यमुक्तत्वेत्यर्थात् । अतीति । सर्वात्मभावोक्तिसन्दर्भे
पुष्टिमतेरपि सत्तात् पुष्टिमत्तिकारणं सर्वात्मभावस्यापीत्याश्रयेनोक्तं सामान्यतो विशेषाकाङ्क्षायाम् ।
परमकृपयेति बोध्यम्, 'स्वत एव कृपया दान'मित्युक्तमाख्यात् । क्वचिद्भाष्ये तेन प्रकारेणेत्यर्थ इति
तथाप्यदयोऽपि दृश्यते । विनेति । 'यमेवैष वृणुत' इति श्रुतेः । भगोत्यादि । सर्वात्मभाववान् भगव-
त्कृतप्राणपोषणात् । इत्येवमनुमितिः भक्तः सर्वात्मभाववानित्यनुमितिर्विषयीकृतः सर्वात्मभावस्तद्व-
र्ण्यं तेनानुमेयं वरणवान् सर्वात्मभावादिदेवमनुमातुं योग्यमिति हेतोस्तथा । तस्येत्यादिभाष्यं विवृ-
ण्वन्ति स्म । 'प्रगूतार्थं स्वन्यय'मिति विश्वादाहुः सर्वत इत्यादिभाष्यार्थम् । भूयस्त्वादिति ।
पदेनानेन संपादयन्ति 'फलमत उपपत्ते'रिति सूत्रसंवाधार्थं । एकादशसर्वस्वसर्वात्मभावमनुभवतां भूय-

भूयस्त्वात् सर्वतोऽधिकत्वात्तद्वरणमेव सर्वतः कालादेर्वलीय इत्यर्थः । यल्लिङ्ग-
मेव सर्वतोऽधिकम्, तस्य तथात्वे किं वाच्यमिति कैमुतिकन्यायोपि सूचितः ।
ज्ञानमार्गीयज्ञानेन प्रतिबन्धशङ्कायामाह तदपीति । उक्तमिति शेषः । 'अन्तरा
भूतग्रामवत्स्यात्मनः' इति सूत्रेण । तत्रोपपादितमस्माभिः ॥ ४४ ॥

पूर्वविकल्पः प्रकरणात् स्यात् क्रियामानसवत् ॥ ४५ ॥

तत्राह, नात्र वरणलिङ्गभूयस्त्वं निरूप्यते, किन्वात्मज्ञानप्रकारविशेष एव ।
तथाहि । पूर्वप्रपाठक आत्मना सहभेदः सर्वस्य निरूपितः श्वेतकेतूपाख्यानानेन,
अग्रिमे च 'सोऽहं भगवो मन्त्रविदेवासि नात्मवि'दित्यादिना नारदस्यात्मजिज्ञा-
सैवोक्ता । एवं सत्युत्तरमपि तद्विषयकमेव भवितुमर्हति, अत आत्मप्रकरणत्वादु-
भयोः प्रपाठकयोः पूर्वसिन् यदभेद उक्तः, तस्यैव स्वरूपं 'आत्मत एवेदं सर्वं'-

भाष्यप्रकाशः ।

सर्वतोऽधिक इति तस्य वरणमेव कालादिभ्यो बलिष्ठम् । अतः कालादिरूपप्रतिबन्धकसङ्गा-
वेपि तत्कार्यं भवत्येवेत्यर्थः । एवमत्र प्रदानवत्सूत्रोक्तसर्वात्मभावस्वरूपं सफलं श्रुत्या विवे-
चितं बोध्यम् । हिशब्दसूचितमर्थमाहुः यल्लिङ्गेत्यादि । सूचित इति । निश्चयार्थकहिशब्द-
प्रयोगेण सूचितः । सूत्रशेषमवतारयन्ति ज्ञानमार्गीयत्वादि । आत्मादेशे 'आत्मैवेदं सर्वं'मिति
सर्वस्यात्मत्वेन भानं श्रावितम् । तथा सति स्वात्मन्यपि तदभेदो भासत्येव । भाते च तस्मिन्
विरहभावप्रतिबन्धादुक्तारूपः सर्वात्मभावो ज्ञानमार्गीयज्ञानप्रतिबद्धो नोदेप्यतीति शङ्कायामाहे-
त्यर्थः । समाधिं व्याकुर्वन्ति अन्तरेत्यादि । पूर्वं भजनानन्दरूपफलदित्सायां सत्यां हि भग-
वता विरहभावः सम्पाद्यत इति तत्प्रतिबन्धकं न क्रियत इति तस्मिन्नाधिकरण एवोपपादितमिति
सा शङ्का तदनुसन्धानेनैव निवार्येत्यर्थः ॥ ४४ ॥

पूर्वविकल्पः प्रकरणात् स्यात् क्रियामानसवत् ॥ ४५ ॥ पूर्वोक्तमर्थं दृढीकर्तुं
सूत्रद्वयेनाशङ्कते इत्याशयेनावतारयन्ति तत्राहेत्यादि । उक्त इतीत्यन्तम् । तत्राहेति । उक्तेऽर्थे
पूर्वपक्षी चोदयति निरूपित इति । 'एतदात्म्यमिदं सर्वं'मिति महावाक्ये निरूपितः । उक्त-
रश्मिः ।

लक्षणं स्मार्यते । तेन विषयः प्रपाठको भवति । भूषणपदस्य भूधातुघटितत्वात् । सर्वत इति । इति-
हेतौ । तस्य भक्तस्य तत् वरणमेव वक्ष्यमाणकैमुतिकन्यायप्राप्तमेव । कालादिभ्य इत्यत्रादिपदेना-
दृष्टशीघ्रयोधोक्तसेवाचकादि संगृह्यते । भवत्येवेत्येवकारोऽन्यत्रादृष्टसिद्धान्तेऽयोग्यवच्छेदकः । नीलं
सरोजं भवत्येवेतिवत् । एवमित्यादि । विवेचितमिति । महाकविप्रयोगादिद्र । विवे अचितमिति
वा । 'अत्र गतिपूजनयोः ।' 'अत्र इत्येके' इत्यस्य सेदत्वात् । हीति । ननु सर्वात्मभावनिरूपणस्यो-
पक्रान्तत्वात् सर्वात्मभावस्य कालादिभ्यो बलिष्ठत्वेन तत् सर्वात्मभाव एव कालादेर्वलीय इति भाष्य-
पाठापत्तिः, सा च सर्वात्मभावस्य श्लिङ्गत्वादयुक्ता । तत्पदस्यान्यत्वेन तदनुरोधेन वलीय इत्येव
नपुंसकत्वसमर्थने वलीयःपदस्य विशेष्यनिष्ठत्वेन वलीयानिति भाष्यपाठापत्तिरिमांशङ्कां परिजिहीर्षवो
हीत्यादिः । सूचितमिति । वाच्यार्थं तु निश्चयात्मकं स्वयमेव वक्ष्यन्ति तस्मिन्निति । सायुज्यात्म-
काभेदातिरिक्तेऽभेदे । ज्ञानमार्गीयेति । ज्ञानविशेषणाद्भाष्ये ॥ ४४ ॥

पूर्वविकल्पः प्रकरणात् स्यात् क्रियामानसवत् ॥ ४५ ॥ तत्राहेति । कचिद्भाष्येऽ-
त्राहेति पाठः । अर्थस्त्वेक एव । चोदयतीति । सोति शेषः । भाष्ये आहेति लिङन्तप्रयोगात्
४८ प्र० सू० २०

मित्यन्तेनोक्तमिति पूर्वोक्तप्रकारादन्येन प्रकारेणात्माभेद एव सर्वस्योक्तः । तदे-
वाह । पूर्वस्य पूर्वप्रपाठकोक्तात्माभेदज्ञानस्य विकल्पः प्रकारभेद एवाग्रेपि निरू-
प्यते । तत्रोपपत्तिमाह प्रकरणादिति । एतत्तूपपादितम् । अत्र सिद्धान्तिसम्मतमेव
दृष्टान्तमाह तद्बृहदयसंवादाय क्रियासानसवदिति । यथा पूजनप्रकरणे 'वाद्यं'
तत्क्रियारूपमुच्यते, आन्तरं तु मनोव्यापाररूपमुच्यते । न ह्येतावतान्यतरस्य
तद्विन्नत्वं वक्तुं शक्यम् । प्रकरणभेदात् । तथेहापीत्यर्थः ॥ ४५ ॥

अतिदेशाच्च ॥ ४६ ॥

नामरूपात्मकं हि जगत्, तत् पूर्वं सर्वज्ञत्वेनानूद्य तस्मिन् ब्रह्माभेदो
निरूपितः, अग्रे तु ऋगादिविद्या अनूद्य नामात्मकब्रह्मत्वं तत्रातिदिश्यते ।

भाष्यप्रकाशः ।

रमिति । सनत्कुमारोक्तं प्रत्युत्तरम् । व्याकुर्वन्ति तदेवाहेत्यादि । अग्रेपीति । नवमेऽस्मिन्
प्रपाठके । उपपादितमिति । अवतारग्रन्थ उपपादितम् । वाद्यं तदिति । वाद्यं पूजनम् ।
तद्विन्नत्वमिति । पूजनभिन्नत्वम् ॥ ४५ ॥

अतिदेशान्न ॥ ४६ ॥ व्याकुर्वन्ति नामेत्यादि । नामरूपात्मकं हि जगत्, तत्
पूर्वं पूर्वास्मिन् प्रपाठके 'एतदात्म्यमिदं सर्वं'मिति सर्वपदेनानूद्य, तस्मिन् ब्रह्माभेद एतदात्म्यपदेन
निरूपितः । अग्रे अस्मिन् प्रपाठके तु, 'यद्वै किञ्चाध्यगीष्टा' इत्यादिना नारदोक्ता ऋगादिविद्या
रक्षितः ।

अस्य च तद्व्याख्यानत्वात् । धातुनामनेकार्थत्वात् । भाष्ये । अन्येनेति । शाखासदेशे चन्द्रशाखा-
शब्दवर्जीवान्तर्यामितया जीवसदेशे ब्रह्मणि स्वमिति व्यपदेशः । 'य आत्मनि तिष्ठ'न्नित्यादिश्रुतेरिति
प्रकारेणेत्यर्थः । यद्वा । 'ब्राह्मणोऽस्य मुखमासी'दितिवत्ततो जातत्वात्तदिति व्यपदेशः । 'इग्यणः सम्प्र-
सारण'मित्यत्र 'काकात् जातः काकः, श्वेनात् जातः श्वेनः, एवं सम्प्रसारणात् जातो वर्णः सम्प्रसा-
रण'मिति महाभाष्योक्तेः । 'सन्मूलाः सौम्येमाः सर्वाः प्रजाः' इति वाक्यशेषाच्च । 'ब्राह्मणो मुखमित्येवं
मुखात् जातत्वहेतुतः । यथायदश्रुतिसद्ब्रह्मजीवो ब्रह्मेति वा भवे'दिति स्मृतेर्भेदिति प्रकारेणेत्यर्थः । अन्येपि
प्रकारा भक्तिमार्ताण्डे सन्तीति ततोऽवधेयाः । परन्तु शाखाचन्द्रन्यायः शाङ्कराणां प्रसिद्धः । ततो जात-
त्वनियन्तं तदिति पक्षोपि 'आत्मत एवेदं सर्वं'मिति श्रुतिमापातत उपजीवति । ततो द्वौ प्रकारौ युक्तौ ।

प्रकृते । नयस इति । नयमप्रपाठक इति वाक्यात् । अङ्कतः सप्तमः । अचेति । तन्नाहे-
त्याद्यवतारणग्रन्थ इत्यर्थः । कचिर्युस्तके 'तथाचायमर्थ इत्याद्योहे'त्यन्तो ग्रन्थः, स उपेक्ष्यः, मूलपुस्त-
केऽदर्शनात् । सर्वात्मभावप्रकरणानादरे धीजाभावात् । ज्ञानप्रकरणस्य पूर्वपक्षिसम्बन्धिष्वेपि 'हि
आत्मनि सर्वेन्द्रियाणि सम्प्रतिष्ठाप्ये'ति समाप्तिस्थित्युक्तेः 'एतज्ज्ञानमिति श्रोत'मित्यव्यभिचारिणीं भक्तिं
मध्येकृत्य गीतावाक्याच्च 'यत्र नान्यत् पश्यती'त्यस्या असन्दिग्धत्वान्महाप्रकरणाविरोधात् सर्वात्मभावस्य
गीतामते ज्ञानत्वेन । एतदेवेति । महाप्रकरणत्वमेव । स्पष्टत्वान्न व्याकियते ॥ ४५ ॥

अतिदेशाच्च ॥ ४६ ॥ ऋगादिविद्येति । अत्र छन्दोग्ये विद्यापदमावेपि मुण्डके 'द्वेविद्ये

१. 'तथाचायमर्थः' । अत्र हि वरणद्विहं सर्वात्मभावो न भूयलक्षणव्यवसायेन सिध्यति, येन प्रकरणमनादस्य स एवेति,
किन्तु तदारभ्य 'आत्मत एवेदं सर्वं'मित्यन्तेन शब्दगोण, अतः शब्दगोणे यथा सर्वसमाप्ततदोक्तमिति प्रा-
प्त्यर्थः ।

‘नामैवैतन्नामोपास्ते’ति । इतोपि हेतोर्ज्ञानप्रकारभेद एवाग्रे निरूप्यत इत्यर्थः ॥ ४६ ॥

विद्यैव तु निर्धारणात् ॥ ४७ ॥

तुशब्दः पूर्वपक्षं व्यावर्तयति । ‘यदुक्तं सनत्कुमारनारदसंवाद आत्मज्ञान-
प्रकारविशेष एव निरूप्यत इति, तत्र, किन्तु विद्यैव निरूप्यत इति ।

अत्रेदमाकृतम् । ‘नायमात्मे’ति श्रुतिरितरसाधननिषेधपूर्वकं वरणस्य

भाष्यप्रकाशः ।

अनूद्य नामात्मकब्रह्मत्वं तत्रातिदिश्यते । तथैव मनःप्रभृतिरूपात्मकं जगत्तत्तच्छब्देनानूद्य तत्त-
दात्मकब्रह्मत्वं तत्रादिश्यते । अतो यथा कौण्डपायिनां सत्रे ‘मासमग्निहोत्रं जुहोती’त्यग्निहो-
त्रनाम्ना प्राकृताग्निहोत्रधर्मास्तत्रादिश्यन्ते, तथात्र ‘नामोपास्तेति स यो नाम ब्रह्मेत्युपास्त’ इत्या-
दिवाक्यैर्नामादीजगद्रूपाननूद्य नामादिशब्दैस्तत्तदात्मकब्रह्मत्वं तोष्यतिदिश्यत इत्यतिदेशादपि
हेतोर्ज्ञानप्रकारविशेष एवाग्रेऽस्तिन् गपाठके निरूप्यत इत्यर्थः ॥ ४६ ॥

विद्यैव तु निर्धारणात् ॥ ४७ ॥ उक्तं पूर्वपक्षं सूत्रव्याख्यानेन निरस्यन्ति तुशब्द
इत्यादि । ननु विद्याशब्दो ज्ञानसामान्ये प्रसिद्धः, सर्वात्मभावस्वरूपे ज्ञानविशेषे कथं नियम्यत इत्या-
काङ्क्षायां तदुपपादनाय वरणादिश्रुत्येकवाक्यतया प्रकृतश्रुतितात्पर्यं वक्तुं पूर्वं वरणश्रुतिं व्याकु-
र्वन्ति अत्रेत्यादि । अस्यां उक्तायां श्रुतौ वरणश्रुत्यविरुद्धं तात्पर्यं तस्माद्वरणश्रुत्यर्थ उच्यत
इत्यर्थः । वरणश्रुतिस्तु ‘नायमात्मा प्रवचनेन लभ्यो न मेधया न बहुना श्रुतेन । यमेवैष धृषुते
रश्मिः ।

वेदितव्ये’ इत्युपक्रम्य, ‘तत्रापरा ऋग्वेदो यजुर्वेदः सामवेदोऽथर्ववेद’ इति श्रुतेर्विधापदप्रयो-
गोऽस्ति । अतिदिश्यत इति । ‘नामैवैतन्नामोपास्ते’ति श्रुत्यातिदिश्यत इत्यर्थः । नन्वत्र नामत्व-
मतिदिश्यते, न नामात्मकब्रह्मत्वमिति चेत् । न । ‘स यो नामब्रह्मेत्युपास्त’ इति पूर्णार्थानुपादकश्रुत्या
नामोपासनस्य नामात्मकब्रह्मोपासनत्वात् । अतिदेशस्तु अन्यत्र । ‘सत्त्वं ज्ञानमनन्तं ब्रह्मे’ति प्रतिपाद्ये
ब्रह्मणि प्रतीतस्य ब्रह्मत्वसान्यत्र गतिं कर्षयत् उपासनायाः प्राप्तिः । तदुक्तं पूर्वाचार्यैः । ‘अन्यत्रैव
प्रतीतायाः कृत्स्नाया धर्मसन्ततेः । अन्यत्र कार्यतः प्राप्तिरतिदेशोऽभिधीयत’ इति । प्राकृताब्रह्मोपासना-
ख्यात् तत्समानेषु नामोपासनकर्मसु धर्मप्रवेश आज्ञाविषयप्रवेशो ‘नामैवैतन्नामोपास्ते’त्यनेन स्यात् स
वेदो वातिदेशः । ‘प्राकृतात् कर्मणो यस्मात् तत्समानेषु कर्मसु । धर्मप्रवेशो येन स्यात् सोतिदेश इति
स्मृत’ इति तैरेव । तत्तच्छब्देनेति । मनःप्रभृतिशब्देन तच्छब्दस्य द्विरुक्तावप्यर्थस्यैक्यात् । स च
स चेति विग्रहे एकशेषपत्तिः । तत्तदिति । मनःप्रभृत्यात्मकब्रह्मत्वम् । अत इति । अतिदेशात् ।
मासमिति । अत्यन्तसंयोगे द्वितीया । अग्निहोत्रेति । द्वितीयलक्षणादरेणातिदेशरूपेण । तत्रेति ।
मासमग्निहोत्रे । अतिदिश्यन्त इति । प्रथमलक्षणेन पूर्वतरे सप्तमस्य तृतीये पादे उक्ताधिकरणेऽति-
देशा धर्मनिष्ठाः क्रियन्ते । सत्त्वं तु उक्तम्, ‘क्रियाभिधानं तच्छ्रुतावन्यत्र विधिप्रदेशः स्यादिति ।
चतुःसूत्रमिदमधिकरणं भाष्ये प्रसिद्धम् । भाष्ये ‘सायमग्निहोत्रं जुहोती’ति गपाठ भाष्यकृतः । ज्ञाने-
त्यादि । ब्रह्मत्वप्रकारकनाममनःसङ्कल्पादिनिषेधकज्ञानप्रकारविशेष इत्यर्थः ॥ ४६ ॥

विद्यैव तु निर्धारणात् ॥ ४७ ॥ इदम्पदार्थमाहुः वरणेति । आकृत्यपदार्थमाहुः
तात्पर्यमिति । भिन्नवाक्यत्वार्थं शेषं पूरयन्ति स तस्मादिति । उक्तवेति । श्रुतिवत्त्वात् इत-

साधनत्वमुक्त्वा वृत्तलभ्यत्वे हेतुं वदन् वरणविषयमप्याह 'तस्यैव आत्मा वृणुते तनुं स्वा'मिति । तस्य वृत्तस्यात्मन एव भगवानात्मा, अत एव तत्तनुरूपः स जीवात्मा । तद्वरणस्यावश्यकत्वज्ञापनाय स्वाभिति । सर्वो हि स्वकीयां तनुमात्मी-

भाष्यप्रकाशः ।

तेन लभ्यस्तस्यैव आत्मा वृणुते तनुं स्वा'मिति शुण्डके कठवह्यां चास्ति । विवृणुत इति पाठा-
न्तरं चास्ति । उक्त्येति पादत्रयेणोक्त्वा । अत एवेति । भगवतो वृतात्मात्मत्वादेव । तथाच
तस्यैव आत्मा सन्नर्थात् तं स्वां तनुं वृणुत इत्यन्वयः । ननु भाष्यन्दिनानामन्तर्यामिब्राह्मणे
'यस्यात्मा शरीर'मिति सामान्यत आत्ममात्रस्य ब्रह्मशरीरत्वश्रावणात् कथं वृत्तस्यैव तत्तनुरूप-
त्वमित्याकाङ्क्षायामाहुः तद्वरणस्येत्यादि । तथाच यद्यपि तत्र सामान्यत आत्ममात्रस्य शरी-
रत्वं श्रावितम्, तथापि 'य आत्मानमन्तरो यमयती'ति नियन्तव्यत्वायैव साधारण्येनैव श्रावि-
तम्, न तु स्वकीयत्वकथनपूर्वकम् । अतः सर्वेषु शरीरत्वे साधारणेपि यं स्वीयत्वेनालोचित-
घातमेव वृणुत इत्यर्थः । विवृणुते इति पाठेपि विशेषेण वृणुत इत्यर्थः ।

ननु विवरणपदस्य प्रकाशनार्थकत्वाद्विवृणुत इति पाठेऽयमर्थो न लप्स्यते, किन्तु यं वृणुते
तस्य स्वां तनुं प्रकाशयतीत्येवार्थो लप्स्यत इति चेत् । मैवम् । तस्मिन्नपि पक्षे तनुविवरणलिङ्गे-
नोक्तस्यार्थस्य लभात् । तथाहि । सर्वेषां जीवानां तांस्तेऽप्यत्र 'यं वृणुत' इति विशेषकथनाद्वर-
णीये कथिद्विशेषो विवक्षितः । सोपि न जीवे साधारणशास्त्रीयसाधनजन्मा, पूर्वार्धासङ्गत्यापत्तेः ।
नापि साधनाभावजन्मा, पामरपशुकीटमात्रेषु तदापत्तेः, साधनशास्त्रवैयर्थ्यापत्तेश्च । अतोऽन्य-
थानुपपत्त्या भगवदालोचनजन्मैव वाच्यः । सोपि न ज्ञानिभक्तसाधारणः । भावभेदानुपपत्तेः ।
'स्वं विवृणुत' इत्येतावतैव चारितार्थ्येन तनुपदवैयर्थ्यापत्तेश्च । अतस्तनुपदानुरोधात् साकारस्यैव
प्रकाशो वक्तव्यः । स तु प्रायो भक्तानामेवेति वरणविषयतया मुखेनैव भक्तो लप्स्यते ।

रश्मिः ।

लभ्यत्वे हेतुं स्वात्मत्वम्, स्वात्मा ज्ञानिप्रभृतिभिर्लभ्यत इत्यलभ्यस्य लाभो वृत्तभक्तसोक्तः । वदन्निति
छान्दसं पुंस्त्वम् । श्रुतीनां वा सर्वात्मभावकरणात् भगवत्सेवानुकूल्यरूपं पुंस्त्वं जातमिति लीलायां
प्रसादशक्तेः श्रुतिषु सत्त्वेन स्त्रीत्वविशिष्टशक्त्यवच्छिन्नश्रुतिः पुंस्त्वविशिष्टवदनकर्त्री समानाधिकरणेत्यर्थः ।
तादृशं पुंस्त्वं टिप्पण्यां तदादाय वेदाः प्रमाणम्, शतं ब्राह्मणा इतिवदुपपाद्यम् । सामानाधिकरण्यं
च भिन्नप्रवृत्तिनिमित्तत्वे सत्येकार्यबोधकत्वम् । 'लटः शतृशानचावप्रथमासमानाधिकरणे' इति सूत्रेण
वदत्रित्वं शता शान्दबोधेपि सामानाधिकरण्यमुपपादयति । वरणविषयं तनुम् । द्वितीयाया विपर्यय-
कत्वात् । अत्रैव श्रुतिर्वेदत्रिति प्रयोगः साधुः । अन्यथा मर्यादाभङ्गप्रसङ्गात् । भाष्यप्रामाण्याद्वैतादृशः
प्रयोगः । वृणुत इत्यर्थे इति । न च सिद्धान्तान्तर एकव्यापकजीवपक्षस्योक्तत्वाद्वृत्तानामप्यात्मनां
शरीरत्वेन वृत्तलभ्यलभ्यलाभापत्तिरिति शङ्काम् । अरूपवत्सूत्रसिद्धिसिद्धान्तान्तरेपि वृत्तत्वाच्छेदेना-
लभ्यलाभाह्निकारात् । स्वमिति । आत्मीयम् । स्वमित्युक्ते स्त्रीत्वविशिष्टस्य स्यात्, तनुविशेषणत्वे तु
मिन्नलिङ्गादर्शनेन स्वमित्येव । सामान्ये ति । सिद्धान्त-
गुत्तवलिटीकाप्रामाण्यात् 'ज्ञानिभक्तौ । आदाविति
भक्त्या व्यवधानम्, तथापि नलकृत्तरमणिग्रीववत् कदाचित् तयाऽव्यवधानेपि साकारप्रकाशः ।
कर्मण्यस्य सुरभ्येष्टासुरस्यामोहलीलासामयिकसाकारप्रकाशः, अतः प्राप्य इत्युक्तम् । एवकारो 'नैपा

यत्वेनात्मत्वेन च वृणुते, तद्विशिष्ट एव भोगान् मुञ्जे । अत एव तैत्तिरीयकोप-
निषत्स्वपि 'ब्रह्मविदामोति पर'मिति सामान्यतो ब्रह्मविदः परब्रह्मप्राप्तिमुक्त्वा,
अग्रिमर्चा विशेषतोऽवदन् । 'सत्यं ज्ञानमनन्तं ब्रह्मे'ति परब्रह्मस्वरूपमुक्त्वा, 'यो
वेद निहितं गुहायां परमे व्योमन् सोऽश्नुते सर्वान् कामान् सह ब्रह्मणा विपश्चि-
ते'त्युक्तम् । एतद्यथा तथानन्दमयाधिकरणे प्रपञ्चितमस्माभिः ।

भाष्यप्रकाशः ।

यत्तु केचिदस्मिन् मन्त्रे 'यमेव परनात्मानमेव विद्वान् वृणुते प्राप्नुमिच्छति, तेन वरणेन
एव परमात्मा लभ्यः, नान्येन साधनान्तरेण । नित्योपलब्धस्वभावत्वात् । कीदृशोऽसावात्मलाम
इति, उच्यते । तस्य एव आत्माऽविद्यासंलब्धः स्वां परां तनुमात्मतत्त्वस्वरूपं प्रकाशयति ।
प्रकाशे घटादिरिव विद्यायां सत्यामाविर्भवतीति मुण्डके व्याचक्रुः । यदपि काठके यमेव स्वमा-
त्मानमेव साधको वृणुते प्रार्थयते तेनैवात्मना वरिश्वा स्वयमात्मा लभ्यः ज्ञायते इत्येतत् ।
निष्कामश्चात्मानमेव प्रार्थयते । आत्मनैवात्मलाम इत्यर्थः । कथं लभ्यत इति । उच्यते । तस्या-
त्मकामस्यैव आत्मा विवृणुते प्रकाशयति पारमार्थिकीं तनुं स्वां स्वकीयाम् । स्वं याथार्थ्यमि-
त्यर्थ इति । तत्रापि तनुपदवैयर्थ्यस्य दुर्वारत्वात् वरणीयवरित्रोरभेदाङ्गीकाराच्च व्याख्येयवि-
रोधः स्फुट एव । किञ्च । गीतायां 'एवं सततयुक्ता य' इत्यर्जुनप्रश्ने, भगवता 'भय्यावेश्य
मनो ये मा'मित्युत्तरेण, 'चतुर्विधा भजन्ते मा'मिति भजनमुपक्रम्यैव, 'ज्ञानी त्वात्मैव मे मत'-
मिति ज्ञानिभक्तस्यैवात्मकत्वकथनेन, 'तपस्विभ्योऽधिको योगी'ति सन्दर्भे शुष्कज्ञान्यपेक्षया
योगिन उत्कर्षमुक्त्वा, 'श्रद्धावान् भजते यो मां स मे युक्ततमो मत' इति भक्तोत्कर्षकथने चास-
दुक्तार्थसंघोषोद्भूतनाच्च तदसङ्गतम् । अतो विवरणपदस्य प्रकाशनार्थकत्वपक्षेपि तनुप्रकाशलि-
ङ्गेन भक्तस्यैव वरणविषयत्वं निश्चीयत इति तेष्वेव स्वीयत्वं सिध्यतीति पूर्वोक्तप्रकारे न कश्चि-
दोप इति हृदिहृत्योक्तार्थदार्ढ्याय श्रुत्यन्तरमाहुः अत एवेत्यादि । तथाच यदि लामपदार्थः
प्रकाशनरूपः श्रुत्यभिप्रेतः स्यात्, तदास्यामृचि प्राप्तिपदार्थः कामभोगरूपो नोच्येत । अतो न
पूर्वोक्तोऽर्थे विप्रतिपत्तव्यमित्यर्थः । एतच्छ्रुतावपि विप्रतिपत्तिश्चेत्, तदा पूर्वग्रन्थमवलोक्य
सा निरसनीवेत्याशयेन आहुः एतदित्यादि । आनन्दमयाधिकरणे अक्षरादुत्तमस्व रसरूपस्यैव
रश्मिः ।

तर्केण मतिरापनेये'ति विरोधकम् । 'आत्मा वा अरे द्रष्टव्यः श्रोतव्यः' इत्यादिश्रुतौ वाराहवाक्याद्भक्ति-
प्रवेशवत् वरणश्रुतावपि भक्तिप्रवेशस्य न्याय्यत्वेन तर्काभावाद्भूते । 'बृह सम्मत्तौ' श्रपादिः संविमजनार्थ
इति स नोपात्तः । ननु परेपामयमर्थः, न तु वैयाकरणानाम्, सम्यक् सेवारूपसर्वात्मभावः सम्मक्ति-
पदार्थोऽस्तु, श्रुतौ विकरणव्यत्ययोऽस्त्विति चेत् । न । भक्तिमार्गे यद्वरणं स्वीयत्वेनाङ्गीकाररूपमिति
भाष्ये विकरणव्यत्ययानङ्गीकारात् । न चेदमप्रयोजकमिति वाच्यम् । 'आचार्यवान् पुरुरो वेदे'ति
श्रुतेः । इच्छतीति । ज्ञानवान् इच्छात इति ज्ञानमनुमेयम् । य इच्छति, स यतिष्यत एव ।
इतीति । इमं प्रश्नरूपं हेतुं विचार्य श्रुत्योच्यते इत्यर्थः । प्रकाश इति । सति सतमी । घटादि-
रिति । पूर्वं विद्यमान एवात्मतत्त्वं प्रकाशयति, तद्वत् । घटादेरुपादानविषमसत्ताकान्यथाभावरूप-
विवर्तत्वात् । अभेदेति । ननु भवतामप्यभेदाङ्गीकारोऽस्त्येवेति चेत् । न । भावाद्वैतेन पटस्तन्तव
इत्यभेदप्रत्ययेपि तन्तवः पट इत्यप्रत्ययात् तादृशभेदमादायोपपत्तेः । नन्वभेदमादाय पाक्षिको दोष इति
चेत् । न । उपपन्नत्वादित्याहुः किञ्चेति । रसरूपस्येति । एतेनानन्दमयाधिकरणोक्तः प्राप्तिपदार्थः, न

भाष्यप्रकाशः ।

परशब्दार्थत्वेन निर्णीतत्वात् परमन्वोमत्त्वेन चाक्षरस्य तद्भाष्यो निर्णीतत्वाद्दरणेनैव तत्प्राप्तेरपि विचारितत्वात्तथैत्यर्थः ।

ननु दरणश्रुतिः काठके 'अन्यत्र धर्मादन्यत्राधर्मादन्यत्रास्मात्कृताकृतात्, अन्यत्र भूताच्च भग्याच्च यत्तत् पश्यसि तद्वदेति' प्रश्ने, 'सर्वं वेदा यत्पदमामनन्ती'त्यादिना, 'एतद्वेवाक्षरं ब्रह्मे'ति प्रकृत्य पठिता । मुण्डकेपि 'अथ परा यया तदक्षरमधिगम्यते यत्तददृश्यमग्राह्य'मित्याक्षरमेवोपक्रम्य पठिता । एवं सति पुरुषोत्तमप्रसङ्गस्य कुत्राप्यदर्शनात् कथमत्रैवं भगवत्परत्वेन व्याख्यायत इति चेत् ।

अन्यथाय वदसि । काठके सर्ववेदवेद्यत्वं परस्यैवोच्यते । तच्च वाच्यवाचकाभेदविवक्षया प्रणवे वक्तुमक्षरपदेन प्रणवं परामृश्य, तत्र ब्रह्मत्वमुपासनासाधनत्वाय विधीयते मन्त्रद्वयेन । ततो 'न जायते न म्रियते वे'ति मन्त्रद्वयेनोपासकस्वरूपमुक्त्वा, 'अणोरणीयान् महतो महीया'नित्यादि-मन्त्रत्रयेण तस्य परस्यात्मनो विरुद्धधर्माश्रयत्वादिकमुक्त्वा, तस्य ज्ञानं कथमित्याकाङ्क्षायां 'नाय-मात्मे'ति पठ्यते । अतो नात्र तद्वन्धः । मुण्डकेपि प्रथमे मुण्डके 'यत्तददृश्यमग्राह्य'मित्यादिना सर्वकारणत्वेनाक्षरं प्रस्तुतम्, द्वितीयेपि 'यथा मुदीप्तात् पावकाद्विस्फुलिङ्गा' इति मन्त्रेण तस्मात् सजा-तीयविजातीयसृष्टिमुक्त्वा, 'दिव्यो ह्यमृतः पुरुषः स बाह्याभ्यन्तरो ह्यजः । अप्राणो ह्यमनाः शुभ्रो ह्यक्षरात्परतः पर' इति मन्त्रे पूर्वोक्तादक्षरात् परतः परोऽतिरिक्त उक्तः । तृतीयेपि 'द्वा सुप-र्णे'त्यनेनान्तर्यामितया तमेव परामृश्य ततो 'जुष्टं यदा पश्यत्यन्यमीश'मित्यादिना तदर्शनफलमुक्त्वा, ततो 'ज्ञानप्रसादेन'त्यनेन निष्कलध्यानात्तदर्शनमुक्त्वा, ततो ज्ञानप्रसादेपि न स्वसं-रक्षिमः ।

तु ध्यापनरूप इति ध्वन्यते । न च कामिनामालिङ्गने कामिन्यादिव्याप्तीच्छासत्त्वाद्दश्रुत' इत्यत्र रसरूपत्वेपि व्यास्यर्थोऽस्त्विति वाच्यम् । 'लोकवत्तु लीलाकैवल्य'मिति सूत्रात् तावत्याः शरीरप्रति-पद्याया व्याप्तेः स्वीकारात् । अनवेति । 'एतद्वेवाक्षरं ब्रह्म, एतद्वेवाक्षरं पर'मिति श्रुतौ ब्रह्म-परयोः शब्दवैलक्ष्याहितवैलक्षण्यमनवधाय । परस्यैवेति । अनिदमित्यतयेति शेषम् । ईक्षत्यधिकरण उपपादनादेवकारोऽवधारणे । न'न्येतद्वेवाक्षरं ब्रह्मे'त्यनेन सर्ववेदवेद्यत्वमक्षरेपि श्रुत्योच्यते, तत्राहुः तच्चेत्यादि । प्रणय इति । 'नवीनभावजनक' इत्यादिगायत्र्यर्थकारिकातस्तादृशोऽर्थो ध्वन्यते । अकार उकारो मकारोऽर्धमात्रा चेत्येतच्चतुष्टयात्मके ब्रह्मरुद्रविष्णुकृष्णरूपे वाचक इत्यर्थः । विधीयते, नत्वारोप्यते । तथा च परस्यैक्षत्यधिकरणे कृष्णस्य 'यतो वाचो निवर्तन्ते' इति श्रुतिप्राप्ता-शब्दत्वं निषिध्यते तद्वद्वानिदमित्यतया सर्ववेदवेद्यत्वं इतरत्र तु वर्तते एवेदमित्यतया सर्ववेदवेद्यत्वम् । श्रुतिश्च 'अमित्येतत् । एतद्वेवाक्षरं ब्रह्म, एतद्वेवाक्षरं पर'मिति । परं कृष्णरूपम् । परपदार्थस्यानन्द-मयाधिकरणे निरूपणात् । एतच्चादृश्यत्वाधिकरणे समन्वयाध्यायद्वितीयपादे निपुणतरमुपपादितम् । मन्त्रेति । 'एतद्वेवाक्षरं ब्रह्म, एतद्वेवाक्षरं परम् । एतद्वेवाक्षरं ज्ञात्वा यो यदिच्छसि तस्य तत् । एतदालम्बनं श्रेष्ठमेतदालम्बनं परम् । एतदालम्बनं ज्ञात्वा ब्रह्मलोके महीयते' इति मन्त्रद्वयेन । तस्य प्रणवार्धमात्राप्रतिपाद्यस्य । ज्ञानमिति । फलात्मकम्, न तु साधनात्मकम् । सचेति । तथा च सर्व-कारणे निरङ्कुशजगद्ब्रह्मादिकर्तृत्वेन शाश्वतप्रतिपाद्यत्वरूपलक्षणसङ्ख्या परमे ब्रह्माक्षरात्मके प्रस्तुतमित्यर्थः । अतिरिक्तं इति । गोकुले नित्यलीलाकर्ता । 'तानि परे तथा छादे'ति व्याससूत्रात् । इतीति । शङ्कर-भाष्ये प्रतिपाद्यान्तराभावादिति भावः । छान्दोग्ये सामशाखायां काठकं यजुःशाखायां मुण्डकं शाखान्तरम् ।

किञ्च । पुरुषोत्तमलाभे हेतुभूतं तु भक्तिमार्गे यद्वरणं स्वीयत्वेनाङ्गीकाररूपं

भाष्यप्रकाशः ।

मर्थ्येन पश्यति, किन्तु तत्सामर्थ्येनैवेत्याशयेन 'नायमात्मे'त्यादिकं पठ्यते । तेनोभयत्रापि पुरुषोत्तम एव प्रकृत इत्यनवयवम् ।

एतदेव गीतायामुपवृंहितम् । 'द्वाविमौ पुरुषौ लोक' इत्यारभ्य, 'प्रथितः पुरुषोत्तम' इत्यन्तेन ।

ननु तथापि शास्त्रान्तरस्थस्य वाक्यस्य कथमेतच्छेषत्वमिति चेत्, ऐकार्थ्यादिति ब्रूमः । 'हानौ तूपायने'ति सूत्रे, कुशाच्छन्दःस्तुत्युपगानदृष्टान्तेषु भाह्विनां 'कुशा वानस्पत्या स्थिता मा पाते'ति निगमस्यवाक्यशेषत्वमौदुम्बर्यः कुशा' इति शाव्यायनिवाक्ये सर्वेर्भाष्यकारैरादृतम् । जमिनिना च बाधलक्षणे 'अपि तु वाक्यशेषः स्यादन्याय्यत्वात् विकल्पस्य विधीनामेकदेशः स्या'दिति सूत्रे 'नानुयाजेष्वि'ति वाक्यस्य 'आश्रावयास्तु, श्रौणइ यज ये यजामहे वप'डिति-दूरस्थवाक्यशेषत्वमादृतम् । तस्मान्नात्र शङ्कालेखः ।

ननु तथापि तेषु तेषु भक्तेषु वरणमपि तच्चदनुरूपमनेकविधमिति रसमार्गीयमेवात्र कथं ग्रहीतुं शक्यत इत्याकाङ्क्षायामाहुः किञ्चेत्यादि । तथाचाग्रिमश्रुत्या तथावसीयत इत्यर्थः । श्रुतिस्तु रश्मिः ।

कुशेति । 'कुशा च छन्दश्च स्तुतिशोपगानं च कुशाच्छन्दस्तुत्युपगानानि तेषु तद्वत् । सप्तम्यन्तादिति । अयं सूत्रैकदेशस्य भाष्यकाराणां समासः । भाह्विनामिति । एतेषां कचित् प्रसिद्धा शास्त्रा । कुशेति । 'भो कुशा यूयं वानस्पत्या वनस्पतियोनयः ख्याता इत्थंभूता यूयं मा मां पात रक्षते'त्यर्थः । शाब्देति । खाण्डिकेयानां पञ्चभेदा भवन्ति । कालेताः शाव्यायनी हिरण्यकेशी भारद्वाज्यापस्तम्बी चेति । शाव्यायनिनसैतिरीयशाखाः । छन्द आदिषु तु श्रुत्यन्तरगतविशेषान्वयो वक्ष्यते । यथा 'नवाक्षराणि छन्दांसासुराणि, अन्यानि दैवतानि, तेषां कचित् छन्दोभिः स्तुवते' इत्यत्राविशेषप्राप्तौ 'देवछन्दांसि पूर्वाणी'तिपेङ्ग्याम्नानाद्विशेषग्रहः प्रतीयत इत्यर्थः । यथातिरात्रे षोडशिनो ग्रहस्याङ्गभूतं स्तोत्रं कदेति छान्दोगादीनामाकाङ्क्षायामुदयसमयाविष्टे सूर्ये षोडशिनः स्तोत्रमिति समयाद्युपि सूर्य इत्यार्थश्रुतेः कालविशेषग्रह इत्यर्थः । ऋचो धीयत इत्यार्चाः । 'यथास्थिज उपगायन्ती'ति विशेषश्रुतेर्नाञ्च-युरुपगायतीति श्रुत्यन्तरादध्वर्युभिन्ना ऋत्विज उपगायन्तीत्यर्थविशेष इति भाह्विनः । ननु भवद्भिः किं विचारितमित्यत आहुः जैमिनिनेति । इदं सूत्रं दशमस्याष्टमे पादेऽस्ति । पर्युदासाधिकरणसिद्धान्त-सूत्रम् । सूत्रार्थस्तु, यज्ञमात्रे ये यजामहे इति प्रयोक्तव्यमिति श्रुतम् । नानुयाजेषु ये यजामहं करोती-त्यपि श्रुतम् । तत्र नकारस्य निषेधार्थकत्वेऽतिरात्रे षोडशिश्रवणश्रवणयोर्विनानुयाजेषु यज्ञत्वाविशेषात् प्रयोक्तव्यम्, निषेधान्न प्रयोक्तव्यमिति विकल्पः स्यात्, तस्यान्याय्यत्वाद्ये यजामहविषेधेव नानुयाज-वाक्यमेकदेशः स्यात्, पर्युदासवृत्त्या विषिवाक्यशेषः स्यादिति यावत् । तथा चानुयाजभिन्नेषु यागेषु 'ये यजामह' इति प्रयोक्तव्यमित्येकवाक्यतेति । ननु ये यजामहे वपडिति वाक्ये 'ये यजामहे' इति प्रयोक्तव्यमिति कथं श्रुतमिति चेत् । न । नानुयाजेष्विति निषेधस्य प्राप्त्यपूर्वकत्वेनानुयाजसम्बन्धेन तेषां-नेन शब्देनानुयाजव्यतिरिक्तेषु 'ये यजामहः कर्तव्य' इति श्रुत्यर्थे ये यजामहस्य कर्तव्यतानुयाजेषु प्राप्तानुयाजव्यतिरिक्त्यागेषु प्राप्यत इति ये यजामह इति प्रयोक्तव्यमित्यस्य लाभात् । न च नेत्य-यञ्चब्दः करोतिना सम्बन्धात्विति वाच्यम् । तदा ये यजामहं न करोतीत्येवं प्रतिषेधः स्यात्, तस्यानिष्टत्वात् । पर्युदासः सदग्राही तदर्थको नशब्दः । करोतीत्यस्याधिकरणमालायां कर्तव्य इति

तदेव, न त्वन्यादृशमपीति ज्ञापनायाग्रे वदति 'नायमात्मा बलहीनेन लभ्य' इति । बलकार्यं हि प्रभुवशीकरणम् । तच्च 'अहं भक्तपराधीनः' 'वशे कुर्वन्ति मां'

भाष्यप्रकाशः ।

मुण्डके 'नायमात्मा बलहीनेन लभ्यो न च प्रमादात्तपसो वाप्यलिङ्गा'दिति । ननु श्रुतौ बल-
शब्दो वर्तते, न तु भक्तिशब्द इति कथं तेन तन्निश्चय इत्याकाङ्क्षायां बलशब्देन तत्प्राप्तिमुप-
पादयन्ति बलकार्यमित्यादि । नच बलशब्दस्य शरीरसामर्थ्यं प्रयोगदर्शनाद्भक्तौ तस्य लक्ष-
णिकत्वं स्यादिति शङ्क्यम् । वशीकारके यस्य कस्यापि सामर्थ्यं तत्प्रयोगदर्शनात् । तृतीयस्कन्धे
फपिलवाक्ये 'घलं मे पश्य मायायाः स्त्रीमय्या अपिनो दिशाम् । या करोति पदाक्रान्तान्
भ्रूविजृम्भेण केवलमिति भ्रूविजृम्भसामर्थ्येपि तत्प्रयोगात् । अतः कार्यादिशब्दवत्सापे-

रस्मिः ।

विवरणात् लेडाश्रयणम् । तेषां तव्यदादीनां विधौ विधानात् । लेटोपि लिङ्गं विधानात् ।
आश्रावयेति श्रुतौ श्रौपद् वपडिति हविर्धानार्थकान्ययौ । अनेकेति । यथा 'तं काचिन्नेत्ररन्ध्रेण हृदिकृत्य
निमील्य च । पुलकाद्गुपगृह्णासे योगीवानन्दसम्प्लुते'ति फलप्रकरणे निर्गुणभक्तवरणं योगिवत्
कामसम्बन्धव्यतिरेकेण । रसेति । विवादाभावाय काव्यप्रकाशादौ स्नेहमार्गव्येन रसशास्त्रं प्रपञ्चि-
तमित्युपयोरप्याभिप्रायेण । तदुक्तं 'कामाद्गोप्य' इति । वस्तुतस्तु 'आत्मकाम' इति श्रुत्युक्तो
वेदयोग्य एव कामो वाक्ये ग्रहीतुं शक्यः, भगवतः श्रीकृष्णस्यात्मत्वात् । तत्र काचित् श्रीकृष्णप्रेमवती
काचिद्वेदान्तश्रुतिर्वैराग्योत्कर्षवती श्रीकृष्णे शृङ्गारवती । कोशे प्रेमशृङ्गारयोर्नां भेदात् । 'प्रेमा-
नाप्रियताहादि' मित्यादौ 'शृङ्गारः शुचिरुज्ज्वल' इत्यत्र च । तथापि 'ओमित्येकाक्षरं ब्रह्म, अग्नि-
र्देवता ब्रह्म' इत्यपि गायत्र्यं छन्दः परमात्मं स्वरूपं सायुज्यं विनियोगमायातुं तदा देवी, अक्षरं ब्रह्म
सम्मितं गायत्र्यं छन्दसां मातेदं ब्रह्म लुप्तम् इति सन्ध्याश्रुतेः 'स्त्रीद्वारा पुरुषे भवे'दिति स्त्रीणां
कामावश्यकतया भेदो युक्त उभयेषाम् । अग्रे 'वशे कुर्वन्ति मां भक्त्ये'ति भाष्याच्च । तत्र 'सत्स्त्रियः
सत्पतिं यथे'ति दृष्टान्तात् । यदि च 'आश्रयवत् पश्यति कश्चिदेनमाश्रयवद्भवति तथैव चान्य' इति
जीवप्रकरणगीतायाः इयम्यकामुकीति प्रेमवत्याः कामाभावे शृङ्गारवतीतो भिन्ना, तदा तु भक्तिमार्ग
इति भाष्यं पुष्टिभक्तिमार्ग इत्यर्थकम्, प्रकरणात् दर्शनाच्चेतिसूत्राच्च । तत्र पुष्टिमार्गीयभक्तोदाहरणात् ।
द्विविति । भ्रूविजृम्भः सामर्थ्यं भ्रूविजृम्भसामर्थ्यमिति कर्मधारयः । कार्यादीति । यथा कस्य कार्यम्, कस्य
शब्दः इत्यत्र कुंविदसेत्याद्युक्तौ कार्यं पटत्वेन घटत्वेन कुड्यत्वेन कुसूलत्वेन गृह्यते, यथा वा किं कार्यम्,
कः शब्दः, को घटः इत्यत्र पटः कार्यम्, घटः कार्यम्, कुड्यं कार्यम्, कुसूलं कार्यमित्युक्तौ कार्यत्वेन
पटादीनां ग्रहणम्, पटः पृथ्वी ताव्रपटस्य पृथ्वीत्वेन ग्रहणवत् । आकाशसेत्याद्युक्तौ आकाशतन्मा-
श्रत्वेन पाथिवत्वेन शब्दो गृह्यते, यथा वा ज्वलिः शब्दः 'श्रोत्रग्राह्यो गुणः शब्दः' इत्यत्र शब्दत्वेन
ध्वन्यादीनां ग्रहणम् । को घट इत्यत्र 'घटः पृथिवी'त्युक्तौ पृथिवीत्वेन घटस्य । एवं कस्य घलं
किंवलमित्यत्र भक्तस्य मायाया इत्युक्तौ भक्तित्वेन भ्रूविजृम्भत्वेन घलं गृह्यते, एवं भक्तिर्वलम्,
भ्रूविजृम्भो बलमित्युक्तौ बलत्वेन । भक्तैर्भ्रूविजृम्भस्य ग्रहणमिति कुम्भपदेन घटग्रहणवद्बलपदेनाभिधया
वृत्त्या भक्तिग्रहणमिति बलपदस्य भक्तमायाभक्तिभ्रूविजृम्भैः सापेक्षा वृत्तिरभिधास्या यस्य तत्वात् ।
सामर्थ्यं भक्तिरूपं बलरूपं वा तद्वत्त्वं भक्तावादाय भक्तित्वेन । बलत्वेन वा । बलपदप्रयोगः । घल-
भक्तिनिष्ठं सामर्थ्यमेकमिति भक्तिस्थाने बलपदप्रयोग इति नार्थः, 'सिंहो माणवक' इतिवत् गौण्या-

भक्त्येवैवादिवाक्यैर्भक्त्यैवेति षटशब्देन भक्तिरुच्यते । अन्यथा पूर्ववाक्य एवे-
तरनिषेधस्य कृन्त्यान् पुनर्यलाभावनिषेधं न कुर्यात् । वरणमात्रस्य हेतुत्वमुक्त्वा

भाष्यप्रकाशः ।

धृष्टिकृत्वान् सामर्थ्यरूपत्वमादाय तया प्रयोग इति न लाक्षणिकत्वगन्धोपि । नचैते
यास्य गुणावनामस्य विष्णोः, न तु भगवत इति कथमेताभ्यां भक्ता पुरुषोत्तमवशीकारकत्व-
सिद्धिरिति शङ्काम् । एकादशस्कन्धीयचतुर्दशाध्याये 'न साधयति मां योगो न सांख्यं धर्मं
उद्धव । न म्याध्यायमपस्त्यागो यथा भक्तिर्ममोजिते'ति भगवद्वाक्येपि साधयतिना स्ववशी-
कारस्य बोधनादसंवाधस्य मित्रेः । तद्वाक्योपन्यासस्तु स्फुटार्थत्वात् गुणावतारोपि मूलधर्म-
गमानधर्मनायोधनार्थत्वाज्ज्ञेयः । ननु तयाप्यत्र भक्तिरूपमेव बलं विवक्षितम्, न इतरदात्म-
निष्ठाजनितवीर्यादिरूपमित्यत्र किं गमकमित्यत आहुः अन्यथेत्यादि । तथाच पूर्ववाक्योक्त-
निषेधेनैव साधनजनितबलस्याभावे प्राप्तेपि यः पुनर्यलाभावनिषेधः, तदन्यथानुपपत्तिरेवात्र भक्ते-
र्विवक्षितत्वगमिकेत्यर्थः । ननु पूर्ववाक्ये प्रवचनादीनां श्रयाणामेव निषेधः, नेतरेषामिति
तन्प्राप्त्यर्थमत्र बलाभावनिषेधात् तदनुपपत्तिरित्याह्वायां तन्निवारणाय हेतुन्तरमाहुः वरणे-
त्यादि । तथाच तत्रोत्तरार्थ एवकारेण वरणस्यैवात्मलामहेतुतानिश्चयनात् पूर्वार्थोक्तानां प्रवचना-

रक्षितम् ।

पत्या 'न लाक्षणिकत्वगन्धोपी'त्यस्यैतनग्रन्थस्य विरोधात् । न च षट्स्य कलशत्वेनोपादानवत् पर्या-
यमृतसामर्थ्यरूपत्वमादाय षटपदप्रयोग इति वाच्यम् । षटे वक्तव्ये कलशपदप्रयोगवत् सामर्थ्यं
वक्तव्ये षटपदप्रयोग इत्यत्र गमकाभावात् । न च श्रुतिरेव गमिकेति वाच्यम् । उक्तस्थले षट्स्य
कलशत्वेनेव सामर्थ्यस्य षटत्वेन ग्रहणापत्तेः 'सामर्थ्यरूपत्वमादाये'ति ग्रन्थविरोधात् । अत एव
'षटशब्देन भक्तिरुच्यते' इति भाष्येण षटत्वेन भक्तिरुक्ता । षटः कलशत्वेन यथा । षट्भक्तयोः
पर्यायता भाष्ये उपपादिता । षट्भक्तिमामर्थ्यानां भाष्यप्रकाशे । गुणेति । नवमस्य निबन्धे
'मत्तण्योपि हरिर्मन्त्रा मन्तार्यं न व्यमोचय'दित्यत्र हरिगुणावतारो विष्णुः । आवरणमङ्गे 'त्रिमिद्वैररक्षणे
हेतुमाहुः'ग्ल्याभासान् । 'विष्णुचक्रोपतापितः' 'विष्णुचक्रं मुदशनं'मिति शुक्रवाक्याभ्यां च । 'ततो
निराशो दुर्वासाः पदं भगवतो मयी । वैकुण्ठारव्यं यदध्यास्ते श्रीनिवासः श्रिया सहे'ति वाक्यादक्षरा-
धिष्ठानुः श्रीपुरुषोत्तमस्येति यदि विमात्र्येत, तदा तु न शङ्कावकाशः । आत्मेति । उपनिषद्वाच्याद्युक्तम् ।
तद्विति । तस्य षट्मावनिषेधस्यान्यथानुपपत्तिः, सा च अर्थान्तरकल्पनया समाधेयत्वेनोच्यमानप्रमाण-
सिद्धयोर्द्वयोरर्थयोः परस्परं प्रतिपातः । प्रस्थानरत्नाकरे द्वारमित्यादावेकस्यैव प्रमितत्वाद् द्वयोरर्थयो-
रिति द्वित्वं लाज्यमिति स्थितम् । तथा च भक्तिरूपार्थान्तरकल्पनया समाधेयत्वेनोच्यमानप्रमाणसिद्धं
षट्मावनिषेधस्तस्य पूर्ववाक्योक्ततरनिषेधेन प्रतिपातः । तत्समाधानाय भक्तिरूपार्थान्तरकल्पनमर्यापत्तिः,
एवं तदन्यथानुपपत्तिर्मैकैर्विवक्षितत्वगमिकेत्यर्थः । नन्वन्यथानुपपत्तिः प्रमाणम्, अत्र बलं भक्तिरिति
प्रमायां नार्थापत्तिरिति चेत् । न । प्रमाकरणत्वाभावाद्वदन्यथानुपपत्तेस्तादृशप्रमाकरणत्वेनाभ्युपगमात् ।
अर्थापत्तेः शब्दरूपप्रमाणानुग्राहकत्वेन 'नायमात्मा षट्हीनेन लभ्य' इति शब्दप्रमितार्थो षटरूपः, तस्य
ज्ञानं भक्तित्वेन तस्य दार्ढ्यहेतुत्वात् । अभ्यासादिवत् । न चार्थापत्तेः प्रमाणच्यविरोध इति वाच्यम् ।
शब्दलक्षणप्रमाणानुग्राहकत्वरूपप्रामाण्यात् । अगिहितानुपपत्तिरियम्, 'ज्योतिष्टोमेन स्वर्गक्रामो
यजेते'त्यत्र वाक्यगतज्योतिष्टोमस्य परेषां धनिकतया स्वर्गसाधनतानुपपत्त्या मध्यवर्त्यपूर्वं कृत्यत इति
वेदान्तपरिभाषाकारोक्तः । विशेषप्रपञ्चस्तु प्रस्थानरत्नाकरे वर्तते एव । वरणस्येति । न च 'यमेवैव'

ज्ञाप्यते । प्रकृते श्वेतकेतूपाख्याने परोक्षवादेन ब्रह्माभेदबोधनेन पुरुषोत्तमाधिष्ठानत्वयोग्यता ज्ञाप्यते । अग्रे तु न होतावतैवाधिष्ठानात्मकाक्षराविर्भावो भवति, पुरुषोत्तमस्य वा । तथा सति ज्ञानिनां सर्वेषां परप्राप्तिः स्यात्, नत्वेवम्, 'भक्त्याहमेकया ग्राह्य' इत्यादिवाक्यैः, किन्तु भगवदनुग्रहेण भक्तसङ्गेन च भक्तौ सत्यामिति ज्ञापनाय भक्त एव तद्बोधाधिकारीत्यपि ज्ञापयितुं भक्तस्य नारदस्य भगवद्रावेशयुक्तस्य सनत्कुमारस्य च संवाद उक्तः । तत्रात्मशब्देन पुरुषोत्तम उच्यते । भक्तिमार्गे तु निरूपधिल्लेखविषयः स एव यतः । स तु सर्वात्मभावैकसमधिगम्य इति सर्वात्मभाव एव विद्याशब्देनोच्यते । परमकाष्ठापन्नं यद्वस्तु, तदेव

भाष्यप्रकाशः ।

पूर्वस्यास्य च तात्पर्यमाहुः प्रकृत इत्यादि । प्रकृते छान्दोग्यस्य आत्मवाक्ये श्वेतकेतूपाख्याने, अन्यार्थमन्यकथनरूपो यः परोक्षवादस्तेन जीवस्याक्षरब्रह्माभेदबोधनेन पुरुषोत्तमाधिष्ठानत्वयोग्यता ज्ञाप्यते, अग्रे तदग्रिमप्रपाठके तु 'न होतावते'त्युक्तरीत्या योग्यतामात्रेण न सः, किन्तु भगवदनुग्रहभक्तसङ्गाभ्यां जातयां भक्तौ स इति ज्ञापयितुं तयोः संवाद उक्तः, तस्य च संवादस्य भक्तिमार्गीयलिङ्गयत्तया तथात्वात् तत्रत्यात्मशब्देन तन्मार्गे निरूपधिविप्रीतिविषयः पुरुषोत्तम एवोच्यते, न जीवात्मा, नाप्यक्षरब्रह्म, पुरुषोत्तमस्तु सर्वात्ममार्गकप्राप्य इति स एव सर्वात्मभावो विद्याशब्देनोच्यते । किञ्च, 'परमकाष्ठापन्न'मित्याद्युक्तरीत्या वेदान्तस्यापि पुरुषोत्तम एव तात्प-

रश्मिः ।

गमादिभ्य' इत्यत्रादिपदात् भगवद्ब्रह्मीकरणसमर्थः स्नेहः । प्रथमनिङ्गितार्थत्यागस्तदनुरूपं भजनं चाप्रमादसंलिङ्गतपो घलपदार्थत्वेन व्याकृतम् । तत्र भगवद्ब्रह्मीकरणसमर्थः स्नेहो घलं सर्वात्मभावपदवाच्यमुत्पद्य-भक्तिः । प्रथमनिङ्गितार्थत्यागस्तदनुरूपं भजनं च घलमप्रमादः । इङ्गितपदेन कोशे काल उक्तः, अत्र त्विच्छेता । कोशे कियतां शब्दानां नामनारायणादिकोशेषु पाठात् । पूर्वस्येति । जीवब्रह्माभेदपरव्यस । परोक्षेति । आनन्दमयाधिकरणे विवृतः । पुरुषोत्तमेति । भक्तिरसत्वात् स्पष्टं नोक्तम् । भगवदित्यादि । भक्तिहेतौ स्पष्टम् । अग्रे त्वित्यादिभाष्यं विवृण्वन्ति स्म अग्रे तदिति । भक्तेति । ननूपासनामार्गीया भक्तिः 'सत्सङ्गलब्धया भक्त्या मयि मां य उपासिते' इति वाक्यादिति चेत् । न । उपासनामार्गस्य गोपालतापिनीय उक्तत्वात् गोपालतापिनीयस्य सर्ववेदान्तप्रत्ययाधिकरणादाबुदाहृतत्वात् पाठक्रमस्य भक्तिनिरूपणोत्तरमुपासनानिरूपणात् तथात्वात् । यद्वा । मुख्यभक्तिप्रकरण उपासनाया अयुक्तत्वात् 'सत्सङ्गान्मांमुपासता' इति पुष्टिप्राकरणिकवाक्योक्तसत्सङ्गो गृह्यते, अत एव सत्सङ्गपदं विहाय भक्तसङ्गपदम् । स त्वित्यादिभाष्यं विवृण्वन्ति स्म पुरुषोत्तम इति । तथेति । उक्तज्ञापकत्वात् । तयोरिति नारदसनत्कुमारयोः । तत्रेत्यादि भाष्यं विवृण्वन्ति स्म तस्य चेत्यादिना । यत इति भाष्यीयपदस्यार्थोऽयम् । विद्यापदमक्षराधिगमके मुण्डके उक्तं पुरुषोत्तमाधिगमके सर्वात्मभावपदे विद्यापदं कुत इत्यपेक्षायां परमेत्यादिभाष्यं विवृण्वन्ति स्म किञ्चेति । इत्यादिवक्ष्यमाणभाष्योक्तरीत्या । तात्पर्यमिति । 'सर्वे वेदा यत्पदमामनन्ती'ति श्रुतौ हीदमित्यतया निरूपणं 'यतो वाच' इति श्रुतिविरुद्धम्, अतोऽनिदमित्यतया 'सर्वे वेदा' इत्यादि । अतः परमकाष्ठापन्ने पुरुषोत्तमाख्ये यस्तुनि तात्पर्यवृत्तिः, अन्यत्राभिधा । तथा च प्रतिपाद्यमिति भाष्यं तात्पर्यवृत्त्येदमित्यतया प्रति-

हि वेदान्तेषु मुख्यत्वेन प्रतिपाद्यम् । अक्षरब्रह्मादिकं तु तद्विभूतिरूपत्वेन तदुप-
योगित्वेन मध्यमाधिकारिकलत्वेन च प्रतिपाद्यते । तेन तत्र विद्याशब्दप्रयोग-
औपचारिकः, सर्वात्मभाव एव मुख्यः । युक्तं चैतत् । अक्षरविपयिण्या विद्यायाः
सकाशात्तत् उत्तमविपयिण्यास्तस्या उत्तमत्वम् । एवं सति पूर्वप्रपाठकस्याक्षर-
प्रकरणत्वादुत्तरस्य पुरुषोत्तमप्रकरणत्वाच्चद्वैत्वसिद्धिश्च, अत उक्तन्यायेन विद्यै-
वाग्रिमप्रपाठके निरूप्यते, न तु पूर्वोक्तात्मज्ञानप्रकारविशेषः । अत्र हेतुमाह

भाष्यप्रकाशः ।

यम् । यद्यपि मुण्डके 'अथ परा यथा तदक्षरमधिगम्यत' इत्यक्षरविद्यायाः परविद्यात्वमुक्तम्, तथा-
प्यग्रे 'अक्षरात् परतः पर' इति पुरुषस्य ततः परत्वभावणात्तद्विद्यायामेव परविद्यात्वं विश्राम्यती-
त्यक्षरविद्यायां नान्तरीयकतया विद्याशब्दप्रयोगः परत्वोपचारादेवेति सर्वात्मभाव एव विद्यापदप्र-
योगो मुख्यः । तस्या एव च विद्याया उत्तमत्वम् । एवं सत्पुन्यत्र प्रतिपाद्यभेदेन प्रकरणभेदाच्च-
दुक्तस्य प्रकरणैक्यस्वरूपस्य भवदभिमतात्मविद्याप्रकारविशेषतासाधकस्य हेतोरसिद्धिरित्यसदभिप्रेत-

रक्षिः ।

पाठार्थकम् । पुरुषोत्तमे तात्पर्यवृत्तिः इति भक्ति(भार्तण्डे स्पष्टम्)..... । तदुक्तं 'भगवान् ब्रह्म
कार्त्तव्येन' इत्यत्राप्यपदं पुरुषोत्तमपरमिति । भ्रात्रणादिति । न च शङ्करभाष्योक्तोऽर्थोऽस्त्विति शङ्कम् ।
गीतायामक्षरपदस्य तत्राशङ्कः । ननु पुराणमतं भवदुक्तार्थेऽक्षरात् परत्वं श्रीभागवते ततः परत्वं वाराहे
इति चेत् । न । अदृश्यत्वाधिकरणोक्तश्रुत्या 'तानि परे तथा ह्यहो'तिस्त्रोक्तश्रुत्या चास्य विपयस्य
श्रौतत्वात् । कियतामर्थानां पौराणिकसदृशत्वात् । अक्षरेत्यादिभाष्यं विवृण्वन्ति स्म यद्यपीति ।
अत्र भाष्ये तद्विभूतिरूपत्वेनेत्यादि । तत्र विभूतिरूपत्वमुक्तकृष्टत्वे सत्यवरत्वरूपमुक्तश्रुतावेव विभू-
तिनिरूपणाभ्यामे 'अक्षराणामकारोऽस्मी'ति 'अकारो विष्णु'रित्यन्यत्र कोशादौ । अदृश्यत्वाधिकरणोक्त-
(त)स साधिष्ठानत्व उपयोगित्वेन 'अक्षरविद्या'मिति सूत्रोक्तरीत्या मध्य(म)धिकारी ज्ञानाधिकारी तस्य
फलत्वेनेति त्रयाणां तृतीयान्तपदानामर्थोत्तरः । विश्राम्यतीति । आधिदैविकादिभेदेन विश्राम्यति ।
युक्तमित्यादि । विपयिण्या इत्यन्तभाष्यार्थः । एतेन भाष्यीयाक्षरब्रह्मादिकमित्यादिपदं व्याकृतम् ।
नान्तरीयकेति । गौणतया । परत्वोपचारः सिंहो माणवक इतिवत् । उत्तमत्वमिति । विद्यानामनि-
यतत्वादुत्तमविपयिण्या उत्तमत्वमुचिततरमेव । तेन तत्रेति भाष्यार्थमाहुः इत्यक्षरेति । इतीति तेन
पदार्थकः । सर्वात्मभावसमासो लक्षणश्रुत्युक्तः प्रसिद्धः । 'नातः परतरा विद्ये'ति निरोधलक्षणवाक्यात् ।
तैत्तिरीयशिक्षायां 'अथाधिविद्य'मित्यादि आयुष्ये अध्ययं विभक्तीतिसूत्रेणाध्ययीभावः । विद्यास्त्विति
विग्रहः । आचार्यः पूर्वरूपम् । आचार्यः सनत्कुमारः । अन्तेवास्याुत्तररूपम् । अन्तेवासी नारदः । विद्या
सन्धिः । विद्या सर्वात्मभावः । प्रवचनसन्धानम् । प्रवचनं प्रपाठकः । विद्या प्रायपाठपठितत्वाच्च
विद्या । एवं सतीत्यादिभाष्यमवतारयामासुः एवं सतीति । प्रतिपाद्येति । प्रतिपाद्येत्यादिकं
पूर्वतन्त्रे द्वितीयाध्यायेऽस्ति । हेतोरिति । प्रपाठक आत्मविद्याप्रकारविशेषवान् प्रकरणैक्यात्, नात्मवि-
द्याप्रकारविशेषवान् प्रकरणभेदादिति प्रत्यनुमानेन साध्यसाधकत्वेनासिद्धिः । न चासिद्धिरूपहेत्वाभासः
इत्यर्थः शङ्कः । 'प्रकरणभेदा'दिति भाष्यप्रकाशेनास्य हेतोः सत्यप्रतिपक्षत्वस्फोरणात् । अस्मदिति ।
अस्मदभिप्रेतः सर्वात्मभावो विद्योच्यते निरूप्यते उक्तन्यायेन प्रकृतसूत्रेण प्रमाणेन । एवकारेण
'ननु प्रसिद्धा ब्रह्मविद्योपनिषदुक्ता विद्याधिकरणविषयवाक्यमस्तु, स्पष्टत्वात्, किमनेन प्रपाठ-

निर्धारणादितां । 'सुखं त्वेव विजिज्ञासितव्य'मित्युक्त्वा, सुखस्वरूपमाह 'यो वै भूमा तत्सुखम्, नाल्पे सुखमस्ति, भूमैव सुखम्, भूमा त्वेव विजिज्ञासितव्य' इति । अक्षरपर्यन्तं गणितानन्दत्वात् पुरुषोत्तमस्यैवानन्दमयत्वेन निरवधिसुखात्मकत्वात् स एव भूमा, तस्यैव विजिज्ञासितव्यत्वेन निर्धारणादित्यर्थः । भूम्नो

भाष्यप्रकाशः ।

मेवात्रोच्यते, न तु त्वदुक्तमित्यर्थः । एवं प्रकरणभेदे सत्यतिदेशोऽप्यकिञ्चित्कर एव । अतिदेशमात्रेण तदवान्तरभेदत्वस्य क्वाप्यसिद्धत्वादिति । हेतुं व्याकुर्वन्ति सुखं त्वेवेत्यादि । तथाच पूर्वत्र 'सदेव सौम्ये'ति सद्रूपमात्मानं प्रकृत्य तदभेदज्ञानमुपदिष्टम् । इह तु भूमपदोक्तं निरवध्यानन्दरूपं जिज्ञास्यत्वेन निर्धारयति । यद्यत्र पूर्वप्रकृत आत्मा बोधनीयः स्यात्, तदात्रापूर्वं भूमशब्दं न वदेत्, वदति तु भूमपदम् । अतः शब्दान्तरेण पूर्वसादात्मनः सकाशाद्भूमपदोक्तस्य भेदे सिद्धे विषयभेदान्नात्र पूर्वोक्तं ज्ञानमुच्यते, किन्तु मुख्या सर्वात्मभावरूपैव विद्योच्यते । यद्यपि 'सत्त्वं ज्ञानमनन्तं ब्रह्मे'त्यादिश्रावणात्रयाणामविनाभावः, तथापि सावधिनिरवधित्वाभ्यामानन्दस्य भेदात् पूर्वत्र गणनापरिच्छिन्नस्यैव तस्य सिद्धिः, न तु निरवधेः । अतो भूमपदेनात्र तस्यैव निर्धारणात् तथेत्यर्थः । ननु भूमात्रं जिज्ञास्यत्वेनोच्यते, तावता सर्वात्मभावः कथं लभ्यत इत्याकाङ्क्षायाः माहुः भूम्न इत्यादि । तथाच भूमलक्षणत्वेन 'यत्रे'तिपदेन पूर्वोक्तरीत्या भूमज्ञानसत्तावच्च-

रश्मिः ।

केने'ति शङ्काव्यवच्छेदः । सन्दिग्धानामेव ध्रुतिवाक्यानामधिकरणविषयवाक्यत्वात् । अतिदेशेति । 'अतिदेशाच्चे'ति सूत्रोक्तः । तदिति । ज्ञानप्रकारविशेषरूपस्य । भेदपदं विशेषवाचकम् । 'भेदो द्वैधे विशेषे सा'दिति विश्वात् । प्रपाठको ज्ञानप्रकारविशेषप्रतिपादकोऽतिदेशादिति । ज्ञानप्रकारावान्तरभेदो विद्यतेऽस्य प्रतिपाद्यत्वेन स प्रपाठकः ज्ञानप्रकारावान्तरभेदस्तस्य भावस्तत्त्वम् । क्वाप्यसिद्धत्वादिति । ननु वैकृताङ्गे यत्रातिदेशो वर्तते, तत्र वैकृताङ्गत्वेन ज्ञानप्रकारविशेषो वर्तते एव, उक्तानुमाने च वर्तते, अतः कुत उच्यते क्वापीति चेत् । न । अतिदेशमात्रेणेत्युक्तः । तथाहि । सर्वात्मभावनिरूपकत्वे प्रपाठकस्य सिद्धे प्रपाठको न ज्ञानप्रकारावान्तरभेदप्रतिपादकः, अतिदेशादिति पूर्वोक्तहेतोर्विरुद्धत्वात् साध्याभावसाधको हेतुर्विरुद्ध इति । तथा विकृतावतिदेशो वर्तते, तत्रातिदिष्टानामेव वैकृताङ्गत्वेन ज्ञानप्रकारविशेषाभावात् । विकृतानुदिष्टानामज्ञानामपि वैकृतत्वेन ज्ञानात् । तत्र चातिदेशाभावात् । हेतुमिति । अन्यहेतूकैः सौत्रं हेतुमित्यर्थः । तथा चेति । पूर्वत्रप्रपाठके । कृष्णस्य सदानन्दत्वादानन्दांशमाहुः सदंशस्योक्तत्वात् इहेति । पूर्व्वेति । 'स आत्मा तत्त्वमसि श्वेतकेतो' इत्येवं पूर्वप्रपाठके प्रकृत आत्मा । अपूर्व्वमिति । न पूर्वप्रपाठकेऽभिधायकत्वेनास्तीत्यपूर्व्वं भूमशब्दस्तम् । किन्त्विति । एवकारेणान्यविद्याच्युदासः । यथा 'कर्ण एव दाते'त्यत्र । न च विद्यापदं ज्ञानसामान्यवाचकमित्युक्तत्वात् ज्ञानकाण्डत्वाच्च कथं सर्वात्मभावो विद्येति चेत् । न । मुख्यभक्तेरपि सर्वात्मभावरूपायाः छान्दोग्ये विद्याप्रायपाठपठितत्वात् ज्ञानकाण्डपठितत्वाच्च विद्यात्वमविरुद्धम् । भक्तिप्रायपाठपठितत्वादर्थेनस्य कर्मणो भक्तित्वमिव । अक्षरेत्यादिभाष्यमवतारयांवभूयुः गच्छपीति । तस्य आनन्दस्य । तस्यैव निरवध्यानन्दस्यैव । तथा तत्प्राप्तिका सर्वात्मभावत्वप्रकारिकैव विद्योच्यते, 'फलमत उपपत्ते'रिति सूत्रे सर्वात्मभावस्यैव तत्प्रापकत्वोक्तेः । भूमेति । 'आनन्दमयोऽभ्यासा'दितिसूत्रोक्तः । 'पुरुषोत्तमस्यैव'लाद्युक्तभाष्यात् । सर्वात्मनेति । पूर्व्वोक्तः । पूर्व्वेति । लिङ्गभू-

लक्षणमग्रे उच्यते 'यत्र नान्यत् पश्यती'त्यादिना । यस्मिन् ज्ञाते सति नान्यत् पश्यतीत्यर्थः । तथा सति सर्वात्मभाववतः प्रभुदर्शने सत्यपि लीलोपयोगिवस्तुदर्शनादिकमनुपपन्नमिति शङ्का तु 'तस्य ह वा एतस्यैवं पश्यत एवं मन्वानस्यैवं विजानत आत्मतः प्राणा' इत्यादिना निरस्ता वेदितव्या । तैः सह लीलां चिकीर्षतः प्रभुत एव सर्वं सम्पद्यते, न तु भक्तसामर्थ्येनेति भावेन तदुक्तेः ॥ ४७ ॥

भाष्यप्रकाशः ।

नात्तज्ज्ञानरूपस्य सर्वात्मभावस्य लाभ इत्यर्थः । ननु भूमलक्षणे तदितरदर्शनं निषिध्यते, सर्वात्मभाववतां तु तत् दृश्यते इति कथं तेन तल्लभ इत्यत आहुः तथा सतीत्यादि । तथा सतीति । सर्वत्र भूमदर्शने सति । तैः सहेति । प्राणादिमिधमैः सह । तथाच तादृशलीलोपयोगिपदार्थदर्शने प्रभुसामर्थ्यकारितम्, भगवदिच्छाया एव तथात्वात्, न तु स्वकृतम्, अतस्तेषां भगवदेकद्रष्टृत्वं निर्वाधम्, अतः सुखेन तल्लक्षणात्सर्वात्मभावलाभ इत्यर्थः ॥ ४७ ॥

रश्मिः ।

यस्त्वसूत्रोक्तरीत्या । भूमेति । यत्रेति सति सप्तम्या दर्शनादिविशेषे व्याख्याते भूमौ ज्ञानं चाक्षुषादित्वस्य सत्तासूचनात् । तज्ज्ञानेति । तस्य भूमौ ज्ञानं भूमा ज्ञायतेऽनेन तत् तद्रूपस्य । लाभ इति । यत्रेति भूमलक्षणश्रुतौ 'भगवद्रूपत्वात् सर्वात्मभावसे'ति भाष्यादेकरूपत्वाल्लभ इत्यर्थः । ननु 'सत्यं ज्ञानमनन्तमानन्दं ब्रह्मे'ति श्रुतेर्मध्येतादृक्, स भूमा सर्वात्मभावस्तु सर्वोप्यात्मनो भावरूप आनन्दधर्म इति कथमुभयोरैकरूपतेति चेत् । न । प्रकाशाश्रयन्यायेनैक्यात् । तथा च भूमाधिकरणभाष्यं 'भावशब्दस्यापि सर्वत्वात् भगवति वृत्तेरदोष' इति । मन्त्रत्ययार्थस्य भावत्वेन भाववाचकशब्दस्यापीत्यर्थः । ननु लक्षणसङ्गमनं कथम्, इत्थम् । भूमि स्पष्टत्वात् सर्वात्मभाव उच्यते । यत्रेति यच्छब्दार्थस्य भूमत्वेप्यानन्दमयत्वात् तस्य स्वरूपात्मकात्मना ग्रहणम्, 'स्वयमेवात्मनात्मानं वेत्य त्वं पुरुषोत्तम' इति वाक्यादानन्दमयत्वे सर्वात्मभावस्य यच्छब्दार्थता । ननु पृथगेव लक्षणं कुतो न कृतमिति चेत् । न । 'उत्तमश्चोक्तजनेषु सख्य'मिति वाक्यात् । अत्र शास्त्रार्थरूपभगवान् भक्तसंवलित एव फलतीत्येकलक्षणलक्षितत्वम् । इदं पुष्टिमार्गीयमोक्षनिरूपणे उपपादितम् । ननु निरङ्कुशजगत्कर्तृत्वेन शास्त्रप्रतिपाद्यत्वरूपं ब्रह्मलक्षणं कथम् । एतस्यैव जिज्ञासत्वेन 'अथातो ब्रह्मजिज्ञासे'त्यत्राप्यस्यैव ब्रह्मपदार्थत्वात् । अरूपयत्स्त्रेप्येवं प्रतिपादितमिति विद्वन्मण्डने स्पष्टम् । 'यदेकमव्यक्तमनन्तरूपमिति श्रुतेः । सर्वात्मभावे यथायोग्य..... । तदितरेति । भूमेतेत्यर्थः । सुपुष्पाविव । तत् भूमेतरत् । तेनेति । भूमपदेन सर्वात्मभावस्य लाभः दर्शनसहितस्य कथमित्यन्वयः । तथेति । एतस्यैव विवरणं 'प्रभ्व'त्यादिभाष्ये भाष्यत्वात् स्वपदानि वर्णितानि । भाष्ये । अनुपपन्नमिति । 'नान्यत् पश्यती'ति श्रुतेः । प्रकृते । स्वकृतमिति । आत्मीयभक्तकृतम् । लीलाविष्करणमात्रं भक्तेच्छाकृतम् । 'अचलत्वं चापेक्ष्ये'ति सूत्राभासात् । यद्वा । 'न तु भक्तसामर्थ्येने'ति भाष्ये भक्तचलं निषिद्धम्, न तु भक्तेच्छा, तेन नाचलत्वसूत्राभासविरोधः । भगवदित्यादि । सेच्छाविर्भावितलीलोपयोगिपदार्थकभगवदेकद्रष्टृत्वमित्यर्थः । तथा च सेच्छाविर्भावितलीलोपयोगिपदार्थेऽन्तरदर्शनादिकं 'नान्यत् पश्यती'त्यादिना निषिध्यते इति भावः । तदित्यादि । तस्य भूमौ लक्षणात् तदितरदर्शनरहितात् तदितरदर्शनरहितसर्वात्मभावलाभः सुखेनेत्यर्थः ॥ ४७ ॥

दर्शनाच्च ॥ ४८ ॥

दृश्यते च सर्वात्मभाववतां भक्तानां व्रजसीमन्तिनीप्रभृतीनां पूर्वमितर-
विस्मृतिर्भगवत्स्पर्शादिनाग्रे सर्वसामर्थ्यमिति व्यासः खानुभवं प्रमाणत्वेनाह ।
उक्तं च श्रीभागवते ताभिरेव 'चित्तं सुखेन भवतापहृतं गृहेषु यन्निर्विशत्युत
करावपि गृह्यकृत्ये, पादौ पदं न चलतस्तव पादमूला'दित्यादिना । तेन ज्ञानश-
क्तिक्रियाशक्तितिरोधानमुक्तं भवति । अग्रे तदाविर्भावादिकं स्फुटमेव ॥ ४८ ॥

ननु सनत्कुमारनारदसंवादात्मकमान्तमेकं वाक्यम्, तत्रोपक्रमे 'मन्त्रविदे-
व्यास्मि नात्मविच्छ्रुतः' एवं मे भगवद्गृह्येभ्यस्तरति शोकमात्मविदिति, सोऽहं
भगवः शोचामी'त्यादिना स्वात्मज्ञानस्यैवोपक्रमादुपसंहारोपि तमादायैवोचितः ।
अग्रे चेत् आत्मपदानामीश्वरपरत्वं स्यात्, वाक्यभेद उपक्रमविरोधश्च स्यात्, तस्मा-
द्वाक्यानुरोधात् पूर्वज्ञानप्रकारविशेष एवायमिति मन्तव्यमित्यत उत्तरं पठति ।

श्रुत्यादिवलीयस्त्वाच्च न बाधः ॥ ४९ ॥

भाष्यप्रकाशः ।

दर्शनाच्च ॥ ४८ ॥ शब्देनान्यादर्शनं साधयित्वा प्रत्यक्षेणापि साधयतीत्याशयेन व्याकुर्वन्ति
दृश्यते इत्यादि । खानुभवमिति । खयं समाधावनुभूतम् । शेषं निगदव्याख्यातम् ॥ ४८ ॥

श्रुत्यादिवलीयस्त्वाच्च न बाधः ॥ ४९ ॥ सूत्रमवतारयन्ति नन्वित्यादि । ननु
मास्त्वस्य पूर्वप्रकरणशेषत्वम्, तथाप्यस्य प्रपाठकस्यान्तमेकवाक्यत्वं तु निःसन्दिग्धम्, विषय-
रश्मिः ।

दर्शनाच्च ॥ ४८ ॥ शब्देनेति । 'नान्यत् पश्यती'त्यादिशब्देन । दृश्यत इत्यादि ।
सर्वात्मभावो व्रजसीमन्तिनीनां 'सर्वात्मभावोऽधिकृतो भवतीनामधोक्षज' इत्यत्र प्रमरगीते 'गोपगोपाङ्ग-
नावीत'मिति गोपालतापिनीये 'गोप्यो नाम विष्णुपत्न्यः स्यु'रिति गोपीचन्दनोपनिषदि । पुराणहृदयैरत्र
सर्वेन्द्रियव्यापारा भगवत्परा उन्नेयाः । ननु दर्शनं शब्दं व्यासानामस्त्विति चेत् । न । पुनस्तस्यापत्तेः ।
समाधाविति । 'अनर्थोपशमं साक्षाद्वक्तियोगमधोक्षज' इति समाधिभाषोक्तभक्तिः समाधावनुभूता,
तत्प्रपञ्चः 'चित्तं सुखेने'त्यादिस्तदात्मक एव । भाष्ये ज्ञानशक्तितिरोधानं चित्तहरणेन । न च
'मनसैवानुद्वेष्ट्य' इति श्रुतेर्मेनसः क(1)रणत्वमिति शङ्क्यम् । 'नेह नानास्ति किञ्चने'त्यग्रेतन्मश्रुत्या
तस्याभेदज्ञानकरणत्वात् । अतो ज्ञानमार्गीयं करणं विहाय चित्तं सुषुप्तिग्राहकं मूढः सुषुप्तिवद्भूमा-
धिकरणपूर्वपक्षे तद्वाहकं गृहीतम् । 'करावपी'त्यादिना क्रियाशक्तितिरोधानम् ॥ ४८ ॥

श्रुत्यादिवलीयस्त्वाच्च न बाधः ॥ ४९ ॥ व्यवहारे वयं माद्य इति वदतां वेदान्तिनां
मायावादिनामाशङ्कामाहुरित्याशयेनाहुः नन्वित्यादि । आन्तमित्यादि । अन्तं आ अमिव्याप्य आन्तम् ।
एकवाक्यत्वं स्वार्येणैव समाप्तानां 'नात्मवित्', तरति शोकमात्मवि'दित्यादीनां वाक्यानां 'यत्र नान्य'-
दिति भूमलक्षणवाक्यस्याङ्गाङ्गित्वाद्यपेक्षया पुनरेकवाक्यत्वं संहत्य जातं पूर्वतन्निष्ठा निःसन्दिग्धं तृतीये
तृतीयपादे निःसन्दिग्धम् । विषयस्य श्रीपुरुषोत्तमस्य भेदो धाराक्षरात्मको, तयोश्च निरूपणीयत्वेना-
भावात् । विषयनिष्ठोऽक्षरस्य वा भेदस्तस्याभावात् । विषयोऽक्षरो नेत्यन्योन्याभावविषयिणी प्रतीतिः ।

भाष्यप्रकाशः ।

भेदाभावात्, तत्र चोपक्रमे 'सोऽहं भगव' इत्यादिनात्मैव पृष्टः, उपक्रमश्चासङ्गातविरोधत्वा-
दुपसंहारात् प्रबल इति पूर्वतन्त्रे स्थितम्, अत उपसंहारोऽप्युपक्रममादायैव नेतुमुचित इति तत्रत्या
आत्मशब्दास्तत्परा एव युक्ताः, अग्रे चेत् 'अथात आत्मादेश' इत्यादीनामात्मपदानामीश्व-
रपरत्वं स्यात्, तदा ऐकार्थ्याभावात् 'अथात आत्मादेश' इत्यादिकं भिन्नं वाक्यं स्यात्, उपक्र-
मविरोधश्च स्यात्, अत उपक्रमगततात्मवाक्यानुरोधात् पूर्वप्रकरणोक्तात्मज्ञानस्य प्रकारविशेष एवा-
रदिमः ।

आत्मैवेति । परमतप्रतिपन्नः । श्रीपुरुषोत्तमश्चात्मपदार्थः । आत्मशब्दा 'आत्मतः प्राण' इत्याद्याः ।
तत्परा निर्गुणब्रह्मपराः । अग्रे चेदिति भाष्यं विवराचक्रुः अग्रे चेदिति । ईश्वरेति । न च
कोशादीश्वरः शिव इति शङ्क्यम् । कोशस्य 'वेदाः श्रीकृष्णवाक्यानी'त्यत्र निबन्धे सर्वथा प्रामाण्याभा-
वात् । भिन्नमिति । अर्थभेदात् प्रथमविषयात्मभिन्नात्मप्रतिपादकमुत्तरवाक्यं भिन्नं स्यात् । शङ्कर-
भाष्येऽस्य सूत्रस्याभासे प्रकरणात् लिङ्गमपास्य क्रियाशेषत्वमध्यवसायितम् । तत्र क्रियास्यले ज्ञानप्र-
कारविशेषं निवेशयाम्बभूवुः किञ्चेति ।

अत्रैवं ज्ञेयम् । भाष्ये वाक्यमात्रं वाक्यानामेकवाक्यतात्मकं जगद्विद्यायाः, तत्प्रसिद्धग्रन्था-
नुरोधेनोदाहरणमात्रम्, अन्यथा 'वाक्याद्वलीयस्त्वाच्च न वाध' इति सूत्रकरणापत्तेः । अतो वाक्यप्र-
करणान्यां पलीयस्त्वं लिङ्गस्य चोच्यते इति । न च स्थानसमाख्ययोरग्रहणे 'वाक्यप्रकरणान्यां
पलीयस्त्वाच्च न वाध' इति सूत्रकरणापत्तिरिति वाच्यम् । स्थानस्य देशसामान्यरूपस्यानुष्ठानदेश-
सामान्याभावात् पाठदेशसामान्यं भवति । पाठदेशसामान्येऽपि यथासंख्यरूपपाठदेशसामान्यं नास्ति ।
यथासंख्यमनुष्ठानदेशः समानां(श)स्तस्याभावात् । सन्निधिपाठरूपपाठदेशसामान्यस्यानारम्याधीतविष-
यत्वाभावात् । वाक्यस्यानारम्याधीतविषयत्वात् । एवं स्थानस्याग्रहणम् । समाख्याया यौगिकशब्द-
रूपायाः स्ववाच्यपदार्थानामङ्गाद्वित्वबोधिकात्वाद्वाक्येऽनुपयुक्तत्वात् । एवं समाख्याया अग्रहणम् ।
उभयाकाङ्क्षाप्रकरणम् । तस्य तु 'नात्मवित्, तरति शोकमात्मवित्', 'यत्र नान्यत् पश्यति, नान्यत्
शृणोती'त्यादीनामन्योन्याकाङ्क्षा वर्तते एव, सर्वात्मभावस्योपकारकस्यात्मज्ञानस्योपकार्यस्य चाकाङ्क्षा ।
परन्त्वित् क्रियामाश्रयिष्यम्, न ज्ञानप्रकारविशेषविषयम् । तथा च भाट्टभास्करे राणकः तेन
सिद्धस्य समिधादेः क्रियाद्वारेण ग्रहणेन तेन क्रियाया एव प्रकरणेन ग्रहणम् । तत्राप्यारादुपका-
रिकाया एव प्रयाजदिरूपायाः यस्याः श्रुतिलिङ्गवाक्यैर्नान्यसंयोगो यागार्थत्वात् । संनिपत्योपकारि-
कापास्तवषातादिरूपायाः द्रव्यदेवतार्थत्वेन श्रुतिलिङ्गवाक्यैर्विनियोगात् प्रकरणग्रहणमिति । न च
क्रियास्थाने ज्ञानं प्रक्षिप्य उक्तन्यायेन ज्ञानप्रकारविशेषविषयं प्रकरणमस्त्विति शङ्क्यम् । देवता-
विषयत्वेन प्रकरणाग्रहणात् । अवघातादिक्रियावत् । परन्तु वाक्याद्वलीयस्त्वादिसूत्रप्रसङ्गात्
प्रकरणमुपात्तम् । न च वाक्यस्यानारम्याधीतवाक्याङ्गाद्विभावोपयोगितयात्र प्रपाठके आरम्याधीतत्वेन
'नात्मवित्, तरति शोकमात्मवि'दित्यादिवाक्यानां नाङ्गाद्विभावो भूमलक्षणवाक्येनेति वाच्यम् । नामा-
दिप्राणपर्यन्तं ब्रह्मत्वेनोपासमाविषयत्वेनोक्त्या जिज्ञासितव्यत्वेन सत्यादिमुखान्तमुक्तम् । 'यो वै भूमा
तदमृतम्, अथ यदत्तं तन्मर्त्य'मिति श्रुतावधेति भिन्नप्रक्रमेणात्पानां मर्त्यत्वविधानात् नामादीनामुपा-
सनाप्रकरणेन शोकतरणमनुपलभमानः सत्यादीनां जिज्ञासाविषयाणां शोकतारकत्वं 'स स्वराद् भवती'-
त्यादि 'न पश्यो मृत्युं पश्यति, न रोगम्, नोत दुःखता'मित्यनयोक्तमिति सर्वात्मभावबोधकया
'यत्र नान्य'दिति श्रुत्याङ्गाद्विभावो 'नात्मवित्, तरति शोकमात्मवि'दित्यादिश्रुतीनां भवत्येव ।

नैवं वाक्यानुरोधाद्वरणजसर्वात्मभावलिङ्गभूयस्त्वं बाधितव्यम् । वाक्या-
पेक्षया श्रुतिलिङ्गयोर्वलीयस्त्वात् । एनद्वलीयस्त्वं तु 'श्रुतिलिङ्गवाक्यप्रकरणस्थान-
समाख्यानां समवाये पारदौर्बल्य'मिति जैमिनीयसूत्रे सिद्धम् । प्रकृत इतरसाधन-
निषेधपूर्वकं 'यमेवैष वृणुते तेन लभ्यस्तस्यैव आत्मा वृणुते तनुं स्वा'मिति श्रुति-
वर्णमात्रलभ्यत्वमाह । एतदग्रे च 'नायमात्मा बलहीनेन लभ्य' इत्युपक्रम्य,
'एतैरुपायैर्यतते यस्तु विद्वाँस्तस्यैव आत्मा विशते ब्रह्मधामे'ति श्रुतिः पठ्यते ।

भाष्यप्रकाशः ।

यमिति मन्तव्यम् । किञ्च, अत्र हि वरणलिङ्गं सर्वात्मभावो न भूमलक्षणवाक्यमात्रेण सिध्यति,
येन प्रकरणमनादृत्य स गृह्येत, किन्तु तदारभ्य 'आत्मन एवेदं सर्व'मित्यन्तेन सन्दर्भेण । अतः
सन्दर्भो यथा सर्वात्मभावबोधकमवाप्तप्रकरणम्, तथा प्रपाठकः सर्व आत्मबोधकं महाप्रकरणम्,
मतो भूमलक्षणवाक्यस्य सन्दिग्धत्वात् प्रपाठकरूपं महाप्रकरणमेवानुसर्तव्यमित्यत उत्तरं सूत्रं
पठतीत्यर्थः । सूत्रं ध्याकुर्वन्ति नैयमित्यादि । भूयस्त्वमिति । परमोत्कर्षः । तत्र किं श्रुत्या-
दिप्रकृतमित्यपेक्षायां पूर्वं श्रुतेरुक्तत्वात्तां स्मारयन्तो लिङ्गं स्फुटीकुर्वन्ति प्रकृते इत्यादि ।

रदिमः ।

आत्मशब्दानां 'नात्मवि'दित्यादीनां 'आत्मैवाधस्ता'दित्यादिश्रुत्युक्तात्मविषयत्वात् । ननुक्तमना-
रम्भाधीतत्वमङ्गाभिभावे तत्रमिति चेत् । न । अनारम्भाधीतत्ववदेकार्थविषयत्वस्यापि तत्रत्वात् ।
यथा चातुर्मास्यप्रकरणपठितस्य 'द्वयोः प्रणयति द्वाभ्यामग्निं प्रणयती'ति वाक्यस्य शास्त्रान्तरीयस्य वा
'आहवनीयादध्ययुप्रतिप्रस्थातारौ सहाम्नी प्रणयत' इति वाक्यस्यैकवाक्यतया चातुर्मास्यान्तर्गतयो-
र्वरणप्रवाससाकमेवसंज्ञयोः पर्वणोरीदृशं प्रणयनमङ्गत्वेन ज्ञायते । 'सामर्प्यमालोच्य प्रणयनेन पर्वद्वयं
भावये'दिति । द्वयोरित्यस्यैतत्पर्वद्वयविषयत्वं तस्मात् । तदेतदेकवाक्यत्वमुक्तं तन्निर्धारणानियमाधि-
करणे 'तस्मात् त्व'मित्युपक्रम्य, 'याहि सर्वात्मभावेन'त्यत्र, 'सर्वात्मभावेन मां पुरुषोत्तमं याहि, अमयं
यास्यस' इति । पुरुषोत्तमप्राप्तिस्तु फलात्मकज्ञानद्वारा, तदुक्तं 'तरति शोकमात्यवि'दिति । तदेकवाक्य-
तयोपसंहारस्य 'स खराइ भवती'त्यस्य बलेन निर्णयाद्वाक्यविनियोगोऽयम् । अधिकरणमालायां जैमिनीय-
न्यायमालाविस्तारोपनामिकायां तु उक्तत्रयविशेषः कश्चिन्नोपगतः । तृतीयस्य तृतीयपादारम्भे उपक्रमोपसं-
हारैकवाक्यताबलेन निर्णयाद्वाक्यविनियोगो भवतीति विशेषातिरिक्तः । तेन वाक्यप्रकरणे उभे गृहीते ।
प्रसिद्धग्रन्थानुरोधात् ।

तदाहुः किञ्चेति । वरणेति । इदं भाष्ये स्पष्टीभवित्यति । सन्दिग्धत्वादिति ।
'सर्वात्मभावोऽधिष्ठतो भवतीनामयोक्षज' इत्यस्य पुराणमतत्वात् । न च 'आत्मनि सर्वेन्द्रियाणि
सम्प्रतिष्ठाप्ये'ति छान्दोग्यसमाप्तिश्रुतिविचारेणासन्देह इति वाच्यम् । 'आत्मनि हादं ब्रह्मणि सर्वे-
न्द्रियाणि सम्प्रतिष्ठाप्ये'त्यर्थेन 'कृष्णमूर्तिः सदा ध्येये'त्याद्यर्थाभावात् । उत्तरमिति सूत्रविशेषणम् ।
उत्तरसूत्रेण पठतीत्यस्य पर्यायत्वम् । यदि चैवं व्याख्यातपूर्वपक्षोक्त्यान्तमेव न सम्भवति, पूर्वतद्विध्यां
मायावादिनां च लिङ्गभूयस्त्वं श्रुत्या वाक्यचिन्तास्फुरणात् श्रुतिचिन्ता तु सात्, तेषां लिङ्गाच्छ्रुतेः
प्रायल्याद्वाक्यस्य तु लिङ्गात् दुर्बलत्वादिति विभाव्येत, तदा तु ह्युपनिषद्वाक्यान्तर्गतस्य कस्यचित्
तर्कितुः शङ्कया व्याख्यानमित्युच्यते । भाष्ये । जैमिनीयसूत्रे इति । तृतीयस्य तृतीयपादस्ये ।
पूर्वमिति । विधेवेति सूत्रे श्रुतेर्वैदरूपायाः लिङ्गं शब्दज्ञानमर्थम् ।

भाष्यप्रकाशः ।

अयमर्थः । सत्यमिदमात्मबोधकमान्तमेकं वाक्यम्, उपक्रमश्च बलीयान्, तथापि स नाशप्रतिग्रहेष्टिवाक्य इव निःसन्दिग्धः । तत्रत्यात्मपदस्य जीवाक्षरपुरुषोत्तमसाधारण्यात् । तथा सति तत्र को वा ग्राह्य इति विमर्शे, नारदस्य शोकतारकात्मज्ञानार्थं प्रष्टुं प्रवृत्तत्वेन तादृश एवात्मा ग्राह्यः । स च निरवधिसुखरूपत्वात् पुरुषोत्तम एव, न जीवः, नाप्यक्षरम् । आद्यस्य दुःखित्वादन्यस्य गणितानन्दत्वात् । अतो निरवधिसुखरूपात्माभिधायिका या भूमश्रुतिः, सा वाक्यात् बलीयसी । बुभुत्सितात्मस्वरूपनिर्णायकत्वात् । किञ्च । 'आत्मलाभान् परं विद्यत' इति श्रुत्यन्तरे आत्मलाभस्य परमलाभत्वश्रावणाच्छोकतारकोऽप्यात्मा लभ्यमान एव शोकं तारयति, न त्वलभ्यमानः । लाभश्च न ज्ञानमात्रम्, किन्तु स्वाधीनतापुरस्कृतम् । प्रकृते च 'यदा वै सुखं लभत' इत्यादिकथनाह्वयमानस्यैव निरवधिसुखरूपस्य भूतः शोकतारकत्वमभिसंहितम् । तस्य च 'इतरनिषेधे'त्याद्युक्तरीत्या वरणश्रुतिस्तन्मात्रलभ्यत्वमाह । एतदग्रे च 'नायमात्मे'ति भक्तिरभ्यत्वयोधिका श्रुतिः पठ्यते । अत आत्मज्ञानस्य ज्ञायमानस्यात्मनो वा शोकतारकत्वसम्पादिका 'लभत' इति लाभश्रुतिश्च तादृशी । तथा 'यमेवैव' इति श्रुतिर्वरणमात्रलभ्यत्वमात्मन आह । तदग्रिमा च भक्त्यादिलभ्यत्वम् । तानि च वरणस्यैव व्यापारभूतानि । एत-

रदिमः ।

इतरेत्यादिभाष्ये कस्य इतरनिषेधेत्यादीत्यपेक्षायां भूतः सर्वात्मभावरूपस्यैत्याहुः अयमर्थ इति । अश्वेति । इयं तृतीयस्य चतुर्थचरणे चतुर्दशाधिकरणेऽस्ति । भूमेति । 'नायमात्मे'त्यत्र चलं निरपेक्षवरूपं भूमश्रुतिः 'तपसो वाप्यलिङ्गा'दित्यत्र निरपेक्षवरूपं वा भूमश्रुतिः, प्रकृते तु 'स भूमे'ति भूमरूपा निरपेक्षवरूपा श्रुतिः उपक्रमगतात्मवाक्याद्बलीयसी । न च विनियोगविधेरभावात् कारणाभावे सहकारिपण्यां कारणानां कथमुपयोग इति वाच्यम् । पूर्वतन्त्रवत् कारणत्वाभावात् । तत्रत्यललादलमात्रादरणात् । न च श्रुतिर्वेदः सूत्र इति शङ्क्यम् । जैमिनेर्व्यासशिष्यत्वेन फलाध्याये 'परं जैमिनिर्मुक्त्यत्वा'दित्यादिसूत्रे तन्नामग्रहणात् । अन्यथा वेदादिवलीयस्त्वादित्येव सूत्रयेत् । बुभुत्सितेति । षोडुमिष्टस्यात्मनः । 'सुखं भगवो विविज्ञास' इति श्रुतेः । शोकमिति । ननु पञ्चम्या भाष्यम्, तरणे-उपादानत्वात् । मैवम् । जीवः शोकं तरति, तं जीवं शोकं तारयतीति प्रेरणायां णिच् । तारयतीत्यस्य हारयतीत्यर्थात् । 'दुष्टाचपचदण्ड्यविप्रच्छिन्नश्चासुजिमन्थमुपाम् । कर्मयुक् स्यादकथितं तथा साक्षीहृष्टपुवहा'मित्यत्र निजादीनां चतुर्णामर्थग्रहणात् । एवमपेक्षितोक्त्या सिद्धापेक्षितेन समं भाष्यान्वयमाहुः तस्य चेलादि । आत्मज्ञानसालाभत्वादाहुः ज्ञायमानस्येति । लाभेति । लाभप्रतिपादको निरपेक्षो रवः । तादृशी 'यदा वै सुखं लभत' इति वाक्याद्बलीयसी । मूलपदस्य सर्वात्मभावार्थकत्वपक्षगुत्वा तस्य भगवदर्थकत्वपक्षमाहुः तथेति । आत्मनो भगवतः 'भगवद्वत्त्वात् सर्वात्मभावस्येति भाष्यात् । 'यमेवे'ति सावधारणश्रुत्या भक्त्यादीनामप्रयोजकत्वमाशङ्काहुः तानीति । प्रमादाभावसर्वात्मभावसहितविरहभावफलानि भक्त्यादीनि । एतदिति । वरणमात्रलभ्यत्वं सर्वात्मभावदानद्वारा लिङ्गं शब्दसामर्थ्यरूपम्, 'फलमंत उपपत्ते'दित्यत्र तथा व्याख्यानात् । सर्वात्मभावस्य तु वरणमात्रलभ्यत्वं प्रदानवदधिकरणे सिद्धम् । अर्थद्वयं भगवत्सर्वात्मभावरूपं धृष्टुं सत्येषु वर्तते । तत्रत्ये विचारे मात्रपदं

एतच्च 'विद्यैव तु निर्धारणा'दित्यत्र निरूपितम् ।

अपरं च, 'नात्मवित्, तरति शोकमात्मवि'दितिनारदवाक्यानुवादयो-

भाष्यप्रकाशः ।

दपि पुरुषोत्तमस्य लिङ्गम् । 'पुरुषः स परः पार्थ भक्त्या लभ्यस्त्वनन्यथै'ति गीतावाक्यात् । एतलिङ्गं चकारात् भूमादिश्रुतिः उभयमपि 'विद्यैवे'ति सूत्रे निरूपितम् । अत्र श्रुतिबोधको ग्रन्थः प्रायशुद्धित इति प्रतिभाति ।

पूर्वोक्तस्य लिङ्गस्य श्रुत्यन्तरस्यत्वात् प्रकृतसन्दर्भस्य लिङ्गं दर्शयन्ति अपरं चेति । नारदवाक्यानुवादयोरिति । नारदवाक्ये तदनुवादे च । उत्तमप्रश्नात्मकेनेति । 'अस्ति रश्मिः ।

कार्त्स्न्ये एकत्र, अन्यत्रावधारणे बोध्यम् । गीतेति । सर्वात्मभावस्य लिङ्गं तु 'भगवान् भजतां मुकुन्दो मुक्तिं ददाति कर्हिचित् स्म न भक्तियोग'मिति वाक्यात् । भूमेति । भूमरूपनिरपेक्षो रवः आदिना पुरुषोत्तमरूपनिरपेक्षो रवः । विद्येति सूत्रे पुरुषोत्तमरूपनिरपेक्षो रवो नास्ति । सर्वात्मभावरूपो रवश्चेत्याहुः अत्रेति । 'नायमात्मे'ति आत्मरवः पुरुषोत्तमवाची, 'तपसो वाप्यलिङ्गा'दिति सर्वात्मभाववाची । तथाप्युपपादनसापेक्ष इति प्राप्य इत्युक्तम् । श्रुत्यन्तरेति । मुण्डकश्रुत्यन्तरेत्यर्थः । काठकश्रुत्यन्तरेत्यर्थश्च । अत्र 'नायमात्मे'त्यादिवाक्यस्यात्मलामसामर्थ्यं 'लभ्य' इति पदादालोचितम् । तनुविवरणसामर्थ्यं 'विवृणुत' इति शब्दादालोचितम् । द्वितीयस्य 'नायमात्मे'त्यादिवाक्यस्य धामवेशन-सामर्थ्यं 'विशत' इति शब्दादालोचितम् । तयोः स्वार्थबोधे समाप्तयोर्वाक्ययोः पुनराकाङ्क्षावशेनैकवाक्यतया वरणाह्निङ्गं सर्वात्मभावः 'वरणजसर्वात्मभावे'ति भाष्यात् । तथा च निःसाधनो यः कोप्युक्तमक्तेरङ्गम् । वरणमात्रस्य साधनत्वमुक्त्वा पुनर्वलाभावनियेधेनात्मलाभवाक्यस्य पलाप्रमादयोर्वाक्यस्य च सामर्थ्यमालोच्य परस्परकाङ्क्षयैकवाक्यतया 'श्रेयोभिर्विविधैश्चान्यैः कृष्णे भक्तिर्हि साध्यत' इति वाक्याद्विविधश्रेयोवानुक्तमक्तेरङ्गम् । 'एतेरुपायै'रिति श्रुतावुपायपदान्न पुष्टिमार्गीयः, अपि तु मर्यादामार्गीयः । भक्तिर्हसं स्पष्ट एवायमर्थः । तथा च यः कोपि वरणेन सर्वात्मभावं लभेतेति श्रुतिं कल्पयति पूर्वं लिङ्गम् । द्वितीयं तु लिङ्गं विविधश्रेयोवान् पलाप्रमादान्ध्यामात्मानं लभेतेति श्रुतिं कल्पयति । एवञ्च यत्पूर्वपक्षिणोक्तं वाक्यात् ज्ञानप्रकारविशेषः प्रकरणाह्निङ्गस्य सन्दिग्धस्य बाध इति । तन्नोपपद्यते । लिङ्गस्यासन्दिग्धत्वात् तेन दुर्बलवाक्यान् ज्ञानप्रकारविशेषः, प्रकरणं तु दुरापास्तम् । तथा च यथा तृतीयस्य तृतीयपादेऽष्टमाधिकरणे 'स्थोनं ते सदनं कृणोमि घृतस्य धारया सुशेवं कल्पयामि । तस्मिन् सीदामृतं प्रतितिष्ठि ग्रीहीणां मेघ सुमनस्यमान' इति । अस्य मन्त्रस्यार्थः । भोः पुरोडाश ते तव स्थोनं समीचीनं सदनं स्थानं कृणोमि । विकरणव्यत्ययाच्च तनादिकृञ्मृणुः, किन्तु जुहोत्यादिभ्यः श्लुः शपोपवादः । करोमीत्यर्थः । तच्च स्थानं घृतस्य धारया सुधु सेवितुं योग्यं सुशेवं कल्पयामि । भो ग्रीहिसारभूत त्वं ग्रीहीणां मेघ सुमनस्यमानः समाहितमनस्कस्तस्मिन् समीचीने उपविश तत्र स्थिरो भवेत्यर्थः । तत्र 'तस्मिन्' इत्यनेन पूर्वोत्तरयोरेकवाक्यत्वे सति सर्वोपपत्त्यं मन्त्रः स्थानकरणस्याङ्गम् । तत्र विनियोजिका श्रुतिरेवं कल्पनीया सर्वेणानेन मन्त्रेण स्थानं कर्तव्यमिति । तथा सर्वेण मन्त्रेण पुरोडाशः स्थापनीय इत्यपि कल्पनीया । सदनाद्वत्त्वत्वं प्रतिष्ठापनाङ्गत्वं सापि तदाव्यवहितत्वात् । तथा सति सदनस्थापनयोरस्य मन्त्रस्य विकल्पः समुच्चयो वा स्वेभ्यसा भविष्यतीति प्राप्ते, सिद्धान्तितम् । यदेतत्पूर्वोत्तरार्थयोः परस्पराव्ययेन सम्पन्नमेकवाक्यं तथैतदुत्तरार्थस्य

रात्मपदमुत्तमप्रश्नात्मकेन लिङ्गेन पुरुषोत्तमपरमिति ज्ञायते । स हि सर्वेभ्य उच्चमोऽतो ब्रह्मेत्युपास्यत्वेन सनत्कुमारोक्तप्रतिरूपं ततस्ततो भूयोऽस्तीत्य-

भाष्यप्रकाशः ।

भगवो नाम्नो भूय' इत्यादिरूपाधिक्यप्रश्नात्मकेन । एतदेव विभजन्ते स हीत्यादि । स पुरुषोत्तमो हि निश्चयेन 'स उत्तमः पुरुष' इति श्रुतेः 'अतोऽसि लोके वेदे चे'ति स्मृतेः रक्षितः ।

सदनकरणे शक्तिमकल्पयित्वा कृत्स्नं मन्त्रं सद्ने विनियोक्तुं नार्हति । तथा पूर्वोपस्य स्थापने शक्तिमकल्पयित्वा न तत्र प्रभवति । तथा सति लिङ्गेन वाक्ययाषादर्धद्वयमुभयोर्यवस्थितमिति व्यवस्थापितम् । तद्वत् 'नायमात्मे'तिवाक्यद्वयं स्वार्थबोधसमाप्तम् । तत्र पूर्वं वरणमात्रलभ्यत्वमाह श्रुतिः । भाष्ये भक्तिहेतुग्रन्थस्योद्देशात् तत्र चानुग्रहस्य वरणकारणत्वेन निवेशादनुग्रहेण वरणमात्रलभ्यत्वमाह भक्तिहेतुः । भाष्यत्वाद्वरणानुग्रहयोः कार्यकारणभावः । अत्रेतरसाधननिषेधपूर्वकवरणादिमात्रलभ्यत्वात् पुष्टिः । अत्रापि स्वरूपपलेन मुक्तिः, ज्ञानभक्त्यादि दत्त्वा मुक्तिः । तत्र द्वितीयपक्षे पुष्टावपि सर्वात्मभावप्रवेश इति सर्वात्मभावमपेक्षते । स द्वितीयश्रुतौ लिङ्गपदेन श्रुतोऽश्रुतापेक्षया प्रबलोऽनुकृत्यते । 'गोणमुल्ययोर्मुल्ये कार्यसम्प्रत्यायात् ।' 'मुल्यभक्तिरिति सर्वात्मभावसमाख्या । 'याहि सर्वात्मभावेने'त्येकादशसर्वसं निषन्धोक्तं श्रीभागवते एकादशस्कन्धे द्वादशाध्याये पुष्टिमार्गनिरूपणे यतः । श्रुतपक्ष 'भक्तिरहस्यमजन'मित्यादि । अत्र मनःपदादेकादश मनसो वृत्तयो ग्राह्याः । 'आत्मनि सर्वेन्द्रियाणि सम्प्रतिष्ठाप्ये'ति । 'यत्र नान्यत् पश्यती'ति । 'श्रुतेश्चे'तिसूत्रमत्रैव चतुर्थचरणे । द्वितीयस्यां मर्यादाभक्तिः । 'न च प्रमादा'दिति भक्त्युपायकथनात् । अप्रमादाद्वलं तपश्च । लिङ्गं तु प्रदानवत्सूत्रोक्तीत्या प्राप्यते । अत्रापि वरणमनुग्रहश्च योज्यः । किञ्च, 'पुरुषोत्तमलभहेतुभूतं तु भक्तिमार्ग' इत्यादि 'विधौ'ति सूत्रभाष्यात् । भक्तिहेतुग्रन्थरीत्यानुग्रहोपि । श्रुतयोपि 'आत्मा वा अर' इत्यादि 'तं भजेत् तं रसेत्' 'भक्त्या जानाति चाव्ययम्' । तथा च दृष्टान्तानुरोधात् यथा 'सुवेणावद्यति स्वधितिनावद्यति हस्तेनावद्यती'त्यत्र सुवादीनां सामर्थ्यमालोच्य 'द्रवं मांसं कठिन'मिति श्रुति कल्पयित्वा लुपस्य द्रवावदाने सधितेमांसावदाने हस्तस्य कठिनावदानेऽङ्गत्वं विधिरधंगतसामर्थ्यरूपलिङ्गमालोच्य बोधयति; तथा प्रकृते 'तदज्ञाने सर्वसौख्यं तेन तद्वद्वयं स्मृत'मिति निषन्धात् पुराणविदो विगतसर्वमोहा यावद्वाक्याभ्यामुभयश्रुतिभ्यां एकं मार्गमुपगच्छन्ति, तावत् 'मार्गाख्यो मया प्रोक्ताः' इति वाक्याद्वरणसामर्थ्यं तस्यात्मलभहेतुत्वं ज्ञात्वात्मा लभ्यो भक्तिमार्गात्, सा भक्तिरपि पुष्टिः सर्वात्मभावरूपा, श्रुतौ वरणमात्रोपादानात् । अतः स्वेन वृत्तेन सर्वात्मभावेनात्मा लभ्य इति श्रुतिं प्रकल्प्य पुष्टिमार्गस्य पूर्वश्रुत्युक्तमार्गाङ्गत्वम् । द्वितीयश्रुतौ भक्त्यादेर्वलादिपदवाच्यस्य सामर्थ्यमालोच्य तस्य वरणमन्तराऽसम्भवं 'भगवान् भजतां मुकुन्दो मुक्तिं ददाति कर्हिचित् स्म न भक्तिभोग'मिति वाक्यादालोच्य वरणेन घलादि भक्तिरिति श्रुतिं प्रकल्प्य मर्यादामार्गीयस्य द्वितीयश्रुत्युक्तमार्गाङ्गत्वं च बोधयतीति । लिङ्गस्येति । वरणसामर्थ्यस्य भक्त्यादेर्वलादिपदवाच्यस्य सामर्थ्यस्य च । लिङ्गमिति । आत्मपदस्य उत्तमप्रश्नात्मकत्वं लिङ्गम् । सर्वात्मभावस्य 'स एवाधस्ता'दित्यादिनोक्तो भावो लिङ्गम् । स भगवतो नारदस्योत्तमत्वं 'यो यच्छूद्रः स एव स' इति वाक्यात् पुरुषोत्तमप्रयुक्तं उपनिषदि, अन्यथा नित्ये वेदेऽस्तीति अनित्यस्य नारदस्य श्रीभागवते मध्यमाधिकारिण उत्तमत्वावच्छिन्नस्य संयोगापर्याया स नारद इत्यर्थमनादस्य भाष्यं व्याकुर्वन्ति स्म स पुरुषोत्तम इत्यादि ।

पृच्छत् । अन्ते सर्वाधिकत्वेन सुखात्मकत्वेन भूमानं श्रुत्वा तथा नापृच्छत्, किन्तु तत्प्राप्त्यर्थमत्याख्या 'कस्मिन् प्रतिष्ठित' इत्यपृच्छत् । तदा सर्वात्मभाव-
वत्स्वेव प्रतिष्ठित इत्याशयेन सर्वात्मभावलिङ्गात्मकं भावं 'स एवाधस्तादि-
त्यादिनोक्तवान् ॥ ४९ ॥

भाष्यप्रकाशः

सर्वेभ्यो नामादिप्राणपर्यन्तेभ्योऽक्षराद्योचनः । अतो नामाद्याशान्तेषु ब्रह्मेत्युपास्यत्वेन कथनात्
सनत्कुमारोक्तप्रतिरूपं सनत्कुमारेण 'नाम्नो वाव भूयोऽस्ती'त्याद्युक्ते 'तन्मे ब्रवीतु भगवा'-
नित्येवं तद्वक्षितरूपं तत्तत्ततो भूयोऽस्तीति'ति ज्ञात्वा अपृच्छत् । अन्ते पश्चात् सर्वाधिकं
भूमानं श्रुत्वा, तथा 'अस्ति ततोऽपि भूय' इत्येवं नापृच्छत्, किन्तु तदधिष्ठानमपृच्छत् ।
तथाचैतत्प्रश्नद्वयसामर्थ्येनाप्युपक्रमगतमात्मपदं पुरुषोत्तमपरमिति निधीयते । वाक्याल्लिङ्गस्यापि
बलीयस्त्वादित्यर्थः । नन्वस्त्वात्मपदं पुरुषोत्तमपरम्, तथापि विवक्षितसर्वात्मभावबोधक-
स्याश्लाघादर्शनात् कथं न तद्व्यस्त्वबाध इत्यत आहुः तदेत्यादि । तथाच द्वितीयप्रश्नोत्तरे
सर्वात्मभावलिङ्गस्य दर्शनाच्च तद्बाध इत्यर्थः । एतेनावश्यकोपपत्तिरत्र बाध्यतात्पर्यनिर्णायि-
केत्युक्तम् ॥ ४९ ॥

रश्मिः ।

त्यदादीनामुत्सर्गतः प्रधानपरामर्शित्वेन स पुरुषोत्तमः, न तु नारदः । अपृच्छदित्यत्र तु नारदः कर्ता ।
ननु स नारदो हि निश्चयेन श्रौतत्वादुत्तमः, मध्यमाधिकारित्वस्य श्रीभागवतीयत्वेन भगवन्मतत्वात् ।
श्रौतत्वाभावात् । अतः सर्वोत्तमत्वात् । सनत्कुमारोक्तप्रतिकूलरूपम्, अन्यत् समानं व्याख्यानमिति
व्याख्यानं कुतो नादत्तम्, अन्यथा स हि सर्वेभ्य उत्तम इति भिन्नं वाक्यं स्यादिति चेत् । न ।
पूर्वोक्तदोषाणामवर्जनीयत्वेन वाक्यभेदस्यादोषत्वात् । तद्वक्षितेति । प्रति लक्षणे 'लक्षणेत्यन्मूला-
ख्यानभागवीप्सासु प्रतिपर्यनव' इति पाणिनिसूत्रात् । नारदलक्षितं रूपम् । तथा चेति । पूर्वोक्त-
प्रकारेण च प्रश्नद्वयम्, ततो 'भूयोऽस्ती'ति ज्ञानेन प्रश्नः अपिष्ठानप्रश्नश्च । वाक्यात् 'सोहं भगवो
मन्त्रविदेवास्मि, नात्मवि'दिति वाक्यात् लिङ्गस्य ततो भूयस्त्वेन ज्ञातस्य ज्ञानविषयिणीच्छारूपस्य
तदधिष्ठानज्ञानविषयिणीच्छारूपस्य च अपिपदेनात्मरूपनिरेक्षारवस्य बलीयस्त्वात् । तद्व्यस्त्वबाधो
लिङ्गभूयस्त्वबाधः । ननु वाक्यार्थजीवात्मरूपस्य प्रतीतस्य बाधाद्वाक्याग्रामाग्यापत्तिरिति चेत्, तत्राहुः
एतेनेति । उपपादनादावशयिका युक्तिः, पुरुषोत्तमपर आत्मशब्दो न स्यात्, वाक्यप्रश्नसामर्थ्यश्रुतयो
न स्युरित्येवंरूपा वाक्यस्य तात्पर्यं तस्य पुरुषोत्तमे निर्णायिकेत्येतेन भाष्येणोक्तम् । वक्तुरिच्छा तु
तात्पर्यम् । तस्य शब्दार्थस्यानवच्छेदे विशेषस्पृष्टिहेतुत्वम्, 'संयोगो विप्रयोगश्च साहचर्यं विरोधिता ।
अर्थः प्रकरणं लिङ्गं शब्दस्यान्यस्य संनिधिः । सामर्थ्यमौचित्यी देशः कालो व्यक्तिः स्वरादयः' इति
काव्यप्रकाश आदिपदात् । यद्यप्यादिपदार्थोऽभिनयादयः, इदं च नाभिनयः । अभिनयादय इत्यत्रा-
दिशब्देन हृदयनिहितहस्तो गृहीतः । 'यथा 'इतः ॥ दैत्यः प्रातः श्रीनैत एवाहति क्षय'मित्यत्रात्म-
निर्देशो हृदयनिहितहस्तेन प्रतीयते । तथाप्यादिपदार्थत्वं तात्पर्यस्याप्यविरुद्धम् । जीवेऽभिधावृत्तिः,
पुरुषोत्तमे तात्पर्यवृत्तिस्तस्या निर्णायिकेति वार्थः । परं आकारोऽनादरे । तस्य वाक्यस्य सन्दिग्धत्वादिनि-
वक्ष्यमाणभाष्यप्रकाशात् । सन्दिग्धेऽर्थे काव्यप्रकाशकारिकाप्रवृत्तेरुचितत्वात् ॥ ४९ ॥

नन्वेतया श्रुत्या न सर्वात्मभावलिङ्गात्मको भाव उच्यते, किन्तु व्यापकत्वेन सर्वरूपत्वेन स्वभिन्नाधिकरणाभावादन्यत्राप्रतिष्ठितत्वमेवोच्यत इत्यत उत्तरं पठति ।

अनुबन्धादिभ्यः प्रज्ञान्तरपृथक्त्ववत् दृष्टश्च तदुक्तम् ॥ ५० ॥

भूमस्वरूपं श्रुत्वा 'स भगवः कस्मिन् प्रतिष्ठित' इति प्रश्ने 'स्वे महिम्नी'त्युत्तरम् । तदर्थस्तु स्वीयत्वेन वृत्ते भक्ते यो महिमरूपः सर्वात्मभावस्तस्मिन्निति । स्वरूपात्मके महिम्नीति वा । भगवदात्मकत्वात् सर्वात्मभावस्य । तदितरस्य साक्षात्पुरुषोत्तमाप्रापकत्वादस्यैव तत्प्रापकत्वात् परमकाष्ठापन्नमहित्वरूपोऽयमेव भाव इति महिमशब्देनोच्यते । स तु विप्रयोगभावोदये सत्येव सम्यक् ज्ञातो

भाष्यप्रकाशः ।

अनुबन्धादिभ्यः प्रज्ञान्तरपृथक्त्ववत् दृष्टश्च तदुक्तम् ॥ ५० ॥ सूत्रमवतारयन्ति नन्वित्यादि । तथाच पूर्वमुपक्रमगतवाक्यबलेन प्रत्यवस्थाने तस्य वाक्यस्य सन्दिग्धार्थकत्वादुपसंहारगतत्वेऽप्यसन्दिग्धाभ्यां ततः प्रबलाभ्यां श्रुतिलिङ्गान्धामेतद्व्याख्यानिर्णयेनात्र ताभ्यामात्मपदस्य पुरुषोत्तमपरत्वेऽप्येतया द्वितीयप्रश्नश्रुत्या यत् सर्वात्मभावसमर्थनम्, तन्न युक्तम् । तदुत्तरश्रुतौ पुरुषोत्तमस्य सप्रतिष्ठताया एव सिद्धा भवदुक्तसर्वात्मभावबद्धकसाधिकरणताया असिद्धौ सर्वात्मभावस्यात्र प्रतिपत्तुमशक्यत्वादित्याशङ्कायामिदं सूत्रं पठतीत्यर्थः । उक्ताशङ्कानिवारकं सौत्रं हेतुमुक्तश्रुतिविचारमुखेन व्याकुर्वन्ति भूमेत्यादि । यदुक्तमत्र सर्वात्मभावलिङ्गात्मको भावो नोच्यत इति । तन्न । यतोऽत्र भूमस्वरूपश्रवणानन्तरं तदाधारप्रश्ने सत्कुमारेण 'स्वे महिम्नी'त्युत्तरमुक्तम् । तत्र स्वपदस्यात्मीयवाचकत्वे स्वीयत्वेन वृत्तो यो भक्तस्तन्निष्ठो यो महिमा सर्वात्मभावरूप उत्कर्षस्तस्मिन्नित्यर्थो भवति । यदि च स्वपदमात्मवाचकम्, तदा स्वरूपात्मके महिम्नीत्यर्थो भवति । स च महिमा सर्वात्मभाव एवेत्युभयथापि तस्य महिम्नो भगवत्स्वरूपात्मकत्वात्स्वपदं न विरुध्यते । नच तस्य स्वरूपात्मकत्वं कथं महिमरूपत्वमिति शङ्कनीयम् । सेतुत्ववदुपपत्तेः । तदितरस्य पुरुषोत्तमभिन्नस्य तत्प्रापकत्वाभावादस्य तदात्मकभावस्यैव तत्प्रापकत्वादयमेव सर्वोत्कृष्ट इत्ययमेव महिमपदेनोच्यते । स तु विप्रयोगभावोदये सत्येव सम्यक् परमत्वेन रूपेण व्यभिचारिभावैर्ज्ञातो भवति । ते त्वनियतस्वभावा इति ज्ञापयितुं त्रिविधाः

रदिमः ।

अनुबन्धादिभ्यः प्रज्ञान्तरपृथक्त्ववत् दृष्टश्च तदुक्तम् ॥ ५० ॥ उत्तरेति । तस्य प्रश्नस्य उत्तरश्रुतौ 'स्वे महिम्नी'ति श्रुतौ । सौत्रमिति । अनुबन्धरूपम् । सर्वात्मेति । वृत्तपदसमभिव्याहाराच्चदुत्तरश्रुत्युक्तलिङ्गपदार्थरूपसर्वात्मभावरूप इत्यर्थः । सर्वेति- । 'तपसो वाप्यलिङ्गादिति श्रुतेः । तदितरस्येत्यादिभाष्यं विवराञ्जुः न चेत्यादिना । तत्प्रापकत्वेति । 'स्वयमेवात्मनात्मानं वेद्य त्वं पुरुषोत्तमे'ति 'मन्त्रा ज्ञानाति चाप्यय'मिति भक्तिपरमात्मनोः स्वज्ञानसाधनत्वादेवोक्तेः पुरुषोत्तमभिन्नस्य तत्प्रापकत्वाभावात् । प्रवेशसाधनत्वात् द्वयोरैक्यं वा । 'ततो मां तत्त्वतो ज्ञात्वा विशते तदनन्तर'मिति वाक्यात् । भाष्ये साक्षात्पदं प्रत्यक्षे-तुल्ये वा । 'साक्षात् प्रत्यक्षतुल्यो'रिति विश्वात् । स त्विति भाष्यं विवराञ्जुः स त्विति । परेति । ननु सर्वात्मभावत्वेन सर्वात्मभावः कुतो न ज्ञातो भवतीति चेत् । न । परो गीयते ज्ञायते तेनाधिष्ठानेनेति परमस्तत्वेना-

भवति व्यभिचारिभावैः । ते त्वनियतस्वभावा इति ज्ञापयितुं त्रिविधाः । 'स एवाधस्ता'दित्यादिना, 'आत्मैवेदं सर्व'मित्यन्तेन निरूप्य, भूमप्रतिष्ठाधिकरणप्रश्ने, यदुत्तरितं 'स्वे महिम्नी'ति, तमेवानुवधाति, 'स वा एष' इत्यनेन, तच्छब्दस्य पूर्वप-

भाष्यप्रकाशः ।

तदादेशहङ्कारादेशात्मादेशरूपास्तिस्रो विधास्तस्य भावस्य ज्ञापकाः प्रकारास्तांस्त्रीन् प्रकारान् 'स एवाधस्ता'दित्यारभ्य 'आत्मैवेदं सर्व'मित्यन्तेन निरूप्य, भूमप्रतिष्ठाप्रश्ने यदुत्तरितं 'स्वे महिम्नी'ति, तं महिमपदोक्तं भावमेवानुवधाति, 'स वा एष' इति तच्छब्दस्योक्तमहिमपरामर्शित्वात् तस्मिन् भक्ते 'एवं पश्य'न्नित्यादिना तत्कर्मकदर्शनादिकर्तृताबोधनेन तद्भाववैशिष्ट्यं बोधयस्तमेव भावं महिमपदेऽनुपपन्नयति । तथाच, अनुवधातीत्यनुबन्धः पचाद्यच् । पूर्वं स्वपदेनार्थवलेन वा उक्तं भावमनुलक्षीकृत्य वधाति नियमयतीत्यनुबन्धः, 'स एष एवं पश्य'न्नितिवाक्यस्थः । स इति पूर्वपरामर्शः । आदिपदेन त्रिविधभावबोधकाः पश्यदादयो धर्मः । स च तदादयश्चेत्यनुबन्धादयः । इन्द्रः । तेभ्योऽनुबन्धादिभ्यश्चतुर्भ्यो हेतुभ्यः सर्वात्मभाव एव दृढीक्रियत इति रश्मिः ।

धिष्ठानत्वेन ज्ञातो भवति, 'स्वे महिम्नी'ति श्रुतिसमाकलनवेलासत्त्वात् । अन्यत्र कालेपि श्रुतिसमाकलनजन्यसंस्कारोद्बोधे परमत्वेन न ज्ञातो भवति, अतो न सम्यक्, अधिष्ठानत्वेन, किन्तु सर्वात्मभावत्वेन, श्रुतिसन्दर्भाभावात् । तथा च 'महिम्नी'त्युक्ते सर्वात्मभावप्रतीतिर्यत्र, तत्र परमत्वेनाधिष्ठानत्वेन ज्ञानमहिम्नीत्यधिष्ठानसप्तम्याः । यत्र तु महिम्नीत्यावधिष्ठानप्रतीतिर्नास्ति, तत्र सर्वात्मभावत्वेन सर्वात्मभावः प्रतीयते । राजकीयपुरुष इत्यत्र राजकीयत्वेन पुरुषप्रतीतिवत् । अनुवधातीति । ननु तद्भावलिङ्गानुबन्धो दृश्यते, पूर्व द्यतीति भाष्येण, न तु सर्वात्मभावानुबन्ध इति चेत् । न । लिङ्गानुबन्धे तद्भावोऽनुबद्ध एव । लिङ्गेन सर्वात्मभावानुमानादित्याशयात् । अन्यथा महिमरूपः सर्वात्मभाव इति भाष्यविरोधः । 'यदुत्तरितं 'स्वे महिम्नी'ति तमेवानुवधातीति भाष्यविरोधश्चेति । तच्छब्दस्येति भाष्यं विवरामासुः स वा इति । दर्शनादीत्यादि । 'पश्य'न्नित्यत्र कर्तरि लटः शतृप्रत्ययः, मन्वान इत्यत्र शानच् । विज्ञानन्नित्यत्र शता । एवं दर्शनादिकर्तृता । सा च दर्शनाद्यनुकूलव्यापारवत्ता । दर्शनाद्याश्रयतेति नैयायिकाः । तस्या बोधनेनेत्यर्थः । तद्भाववैशिष्ट्यं लिङ्गात्मभाववैशिष्ट्यं बोधयन् तं लिङ्गात्मकं भावं महिमपदे सर्वात्मभाववाचकेऽनुपपन्नयति । पञ्च सङ्गे भ्वादिः (मेरणा) णिजन्तः सर्वात्मभावस्य प्रतिपादकतासङ्गमनुपस्थालिङ्गात्मको भावः सञ्जति तत्त्वात् । तर्हि स कीदृक् येन तत्रैव प्रतिष्ठित इत्याकाङ्क्षायां तं विवृणोतीति लिङ्गभूयस्त्वस्यभाष्यप्रकाशात् तं भावं 'स एवाधस्ता'दित्यादिश्रुतिरनुपपन्नयति, महिमपदवाच्यसर्वात्मभावव्याख्याया यतः । ननु प्रतिपादकतासङ्गो व्याख्याया श्रुत्या, न तु महिमपदेन, अतः कथं महिमपदेन श्रुतिरनुपपन्नयतीति चेत् । न । अर्थोभेदात् । यथा कलशपदार्थो हि कम्बुग्रीवादिमान् घटपदेषु सञ्जति, अर्थोभेदात् तं कलशपदमनुपपन्नयति । पचेति । 'नन्दिग्रहिपचादिभ्यो ल्युणि न्यच्' इति सूत्रेण । स्वपदेनेति । 'स्वे महिम्नी'ति स्वपदेनार्थवल्, तदितरेतिभाष्योपपादितं तेन वेत्यर्थः । वधातीति । 'स एवं पश्य'न्नित्यादिश्रुतिस्थं दर्शनादिकर्तारं श्रुतिः सैव वधातीत्यर्थः । स चेति । 'स एवाधस्ता'दित्यादिदर्शनादिकर्ता तदादय आत्मादेशहङ्कारादेशात्मादेशरूपास्तिस्रो विधाः । अतो वक्ष्यते चतुर्भ्यो हेतुभ्य इति । दृढीक्रियते इति । तदितरेत्यादिभाष्योपपादितो महिमरूपः सर्वात्मभाव एव श्रुत्यानुबन्धात् । ननु

भाष्यप्रकाशः ।

तस्य न बाध इति सूत्रे योजना । न बाध इति पूर्वसूत्रस्य मन्त्राण्यनुपपत्तेः । वस्तुतस्तत्र 'प्रज्ञान्तर-
पृथक्त्वव'दिति दृष्टान्तबोधितं भावपृथक्त्वमेव साध्यम् । तथाच प्रज्ञान्तरस्य यथा पृथक्त्वमस्ति,
तथास्य भावस्यापि पृथक्त्वम् । यदि हि 'स्वे महिम्नी'त्यत्रान्यत्राप्रतिष्ठितत्वादिकमभिप्रेतं स्यात्,
न भावपृथक्त्वम्, तदानुबन्धादिकं न कुर्यात्, करोति च तत्, अतस्तथेत्यर्थः । पृथक्त्वप्रकार-
थाग्रे भाष्य एव 'समुक्षुभक्तसे'त्यादिरूपे तद्विवरणे स्फुटः । एवं खोक्तं व्यवस्थाप्य परोक्तं
रदिमः ।

त नूनं सर्वात्मभावानुबन्धः 'स एवाधस्ता'दित्यादिश्रुत्युक्तसर्वात्मभावलिङ्गभावरूपं यद्दर्शनादि तत्क-
र्तुबन्धादिति चेत् । न । नूनं सर्वात्मभावानुबन्धो लिङ्गेऽपि सर्वस्मिन्नात्मभावः सर्वात्मभावः इति
व्युत्पत्तिनिरूपणात् । लिङ्गभूयस्त्वाधिकरणे भाष्यप्रकाशे 'तर्हि स कीदृक् येन तत्रैव प्रतिष्ठित इत्याका-
ङ्क्षायां तं विवृणोति । 'स एवाधस्ता'दित्यादिरूपग्रन्थालिङ्गलिङ्गिनोरभेदोक्तेश्च । कर्तुबन्धस्य
भावाधीनबन्धाच्च । भावं लक्ष्यित्य कर्तुर्बन्धात् । अन्यथा बन्धादिभ्य इत्येव सूत्रयेत् । तथा च
सर्वात्मभाववतोऽनुबन्धात् सर्वात्मभावबन्धात् महिमपदेन सर्वात्मभाव उच्यते इत्यनुबन्धहेतुना स
भावो दृढीकृतः । ननु महिमशब्दस्य क शक्तिः, न तावज्जगति, 'एतावानस्य महिमे'ति श्रुतिनिरुक्तशक्तिः ।
'गो अश्व महिमे'त्यादिना जगदेकदेशगवाश्वादिषु महिमपदशक्तिमनूष 'नाहमेवं श्रवीमी'ति शक्तिनिषे-
धात् । किन्तु 'महिमानमीश'मिति श्रुतेः शिवे शक्तिः, स तु 'ज्ञानेन भक्ते'ति श्रुतेः सर्वात्मभाववान् ।
भक्तेत्यत्र भक्तेः सर्वात्मभावरूपमुख्यभक्तिरूपत्वसम्भवात् । अत्रापि महिमपदशक्तावपि सर्वात्मभावस्या-
प्रसिद्धेर्दर्शनाच्चेतिसूत्रे ब्रजसीमन्तिन्य उदाहृताः । ग्रहस्ते महिमपदस्य सामर्थ्यं शक्त्युक्तेः । श्रुतिपूद्वा-
रकत्वरूपसामर्थ्यस्य महिमत्वात् । प्रकृत उद्धारकत्वस्य सर्वात्मभावरूपत्वात् । 'दर्शनाच्चे'ति सूत्रात् ।
अत्र महिमपदं वेदान्तविषयत्वेन योगाद्वर्तते । योगस्तावत् । 'महु वृद्धौ' भ्वादिरात्मनेपदी, 'मह पूजने'
भ्वादिः परस्मैपदी, 'महु भासे' श्रुतिः परस्मैपदी, 'मंहति वृद्धिं कुरुत इति महो भगवान् तस्य भावो
वृद्धिर्जगद्वपेति जगदेतावान् महिमा । मंहयति भासते यो भगवान्, स महः, तस्य भावो महिमा
शिवो भासारूपो 'महिमानमीश'मिति श्रुत्युक्तः । महति पूजयति यः सत्याख्यो भगवान् स महः, तस्य
भावो महिमा पूजनाख्या 'यत्र नान्यत् पश्यती'त्यादिश्रुत्या । तद्वित्तान्तः । इमं निश्च । टिलो पः
सर्वत्र । नन्दीति सूत्रेणाच्च सर्वत्र । उदित्वाबुम् । उदितो नुमधातोः । ननु 'सत्यं ज्ञान'मित्यादि-
स्वरूपलक्षणे सत्यनिष्ठा पूजा कथं स सर्वात्मभावरूपेति चेत् । न । भक्तेति श्रुतेः सत्याख्ये शिवादौ
मुख्यभक्तिसर्वात्मभावरूपपूजाया युक्तत्वात् प्रकृतेऽन्यत्र तु यथावस्तुप्रपञ्चमित्येकेनानुबन्धरूपहेतुना
स भावो दृढीकृतः । एवात्मादेशादङ्कारादेशात्मादेशौलिङ्गैः सर्वात्मभावोऽनुमिति विषयकृतो दृढीकृतः ।
भक्तः सर्वात्मभाववान् आत्मादेशादङ्कारादेशादात्मादेशाच्च । स स स स जगति सकले पश्यन्ती विर-
हिणीवदित्यत्र भक्तः सर्वात्मभाववानित्यनुमितिः । एवं चतुर्भिर्हेतुभिर्दृढीकृतेन सर्वात्मभावेन पूजय-
तीत्यत्र सर्वात्मभावामिन्नं पूजनं करोति, 'प्रकृत्यादिभ्य उपसंख्यान'मिति चार्तिकेन तृतीयाऽभेदे । हेतौ
तृतीयायां तु सर्वात्मभावेन पूजां सत्कारं करोतीत्यर्थः । भक्तिवर्धिनीटीकायां श्रीगोकुलनाथजिह्मिः
'पूजया श्रवणादिभि'रित्यत्र पूजापदं 'पूजां दैद्युः सप्रणयावलोकै'रित्यत्रेव व्याकृतमिति । न चैवं महिमपदे
क्रियत्कल्पनेति वाच्यम् । मीमांसाशास्त्रस्य विचारशास्त्राद्विचारस्य चैवंविधत्वात् । तस्य न बाध इति ।

१. 'उदित्वाबुप्रदितोर्दयोर्धोः' इति मूलपाठः । २. इदं लक्षणं समन्वयद्वितीयपादे विचारितम् । ३. लिङ्गा-

रामशित्वात् । एवं सति त्वदुक्तमन्यत्राप्रतिष्ठितत्वं चेदिह प्रतिपाद्यं स्यात्, तदोक्त-
रीत्यानुबन्धं न कुर्यात्, अहङ्कारादेशादिकं च न कुर्यात्, उक्तप्रश्नोत्तरं खान्यव-
स्त्वभावात् 'न क्वापी'त्येव चदेत् । तस्मादस्मदुक्तं एव मार्गोऽनुसर्तव्यः । आदिपदात्
त्रिविधा ये भावा उक्ताः, तेषामपि स्वरूपं 'एवं पश्यन्नेवं मन्वान एवं विजान'मिति
क्रमेण यन्निरूपितं तदुच्यते । पूर्वं ह्यतिविगाहभावेन तदितरास्फूर्त्या तमेव सर्वत्र
पश्यति । एतदेवोक्तं 'एवं पश्य'न्नित्यनेन । ततः किञ्चिद्वाधानुसन्धानेऽहङ्कारादेशो
भवति । स त्वहमेव सर्वतः स्वकृतिसामर्थ्येन तं प्रकटीकरिष्य इति मनुते ।

भाष्यप्रकाशः ।

दूषयन्ति एवं सतीत्यादि । एवं सतीति । अनुबन्धादिस्वरूपविचारेणोक्तरीत्या श्रुतेः सामञ्जस्ये
सति । एवं सतीत्यस्य तस्मादित्यनेन सम्बन्धः । तथाचैवं श्रुतिसामञ्जस्ये सति तस्मात् ।
अनुबन्धकरणाहङ्कारादेशादिकरण'न क्वापी'त्यवदनरूपाद्हेतुत्रयात् तथेत्यर्थः । ननुक्तहेतुत्रयात्
यद्यपि पूर्वपक्ष्यभिमतं बाध्यते, तथापि त्रिविधभावैः सिद्धान्त्यभिमतं कथं सिध्यतीत्याकाङ्क्षाया-
मादिपदोक्तानां स्वरूपं व्याख्यातुं प्रतिजानते आदीत्यादि । तदुच्यत इति । तत् व्याख्यायते ।
व्याकुर्यन्ति पूर्वमित्यादि । एतदेवेति । एतादृशं दर्शनमेव । स त्विति । अहङ्कारादेशावास्तु ।

रश्मिः ।

अनुबन्धादिभ्य आत्मरत्यादि भवत्यतस्तस्य सर्वात्मभावस्य न बाध इत्यर्थः । ननु 'ततोऽतिदैव्येने'त्या-
दिवक्ष्यमाणभाष्यादनुबन्धादिभ्य आत्मरत्यादि भवतीत्येव सूत्रमस्त्विति बाध्यम् । 'नन्वेतया श्रुत्या न
सर्वात्मभावलिङ्गात्मको भाव उच्यते' इति प्रकृतसूत्राभासोक्तस्य कारणत्वात् सूत्रपठने । अतोऽनुबन्धा-
दिभ्यः सर्वात्मभावलिङ्गात्मकभावस्य न बाध इति युक्तमेव । उच्येति । कर्तृद्वारा सर्वात्मभावानुबन्ध-
रीत्या सर्वात्मभावलिङ्गात्रयकथनरीत्या च श्रुतेः 'स्वे महिषी'त्यस्याः प्रतिपाद्यसामञ्जस्य इत्यर्थः । न
चानुबन्धादिभ्योऽन्यत्राप्रतिष्ठितत्वं सिध्यति । तस्यार्थस्य ज्ञानमार्गायित्वात् । आत्मादेशादेरसम्भवाच्च ।
श्रुत्यादिवलीयस्त्वादिति सूत्रे ज्ञानप्रकारविशेषदूषणाच्च । भक्तिमार्गायिव्याख्याने तु 'व्यतिहार' इति
सूत्रोक्तसञ्चारिरूपस्य सुखेन सर्वात्मभावलिङ्गत्वसम्भवाच्च । तथेति । अस्मदुक्तमार्गोऽनुसर्तव्य-
त्वेन प्रकारेणेत्यर्थः । अतोऽस्मदुक्तोऽस्माभिः 'तन्निर्धारणानियम' इत्यधिकरण उक्तः, कृत्यविषयोपि
मार्गो भक्तिमतां भक्तिमार्गमनु पश्चात् सर्तव्यः प्राप्तुं योग्यः । 'तयोरेव कृत्यक्तखलर्था' इति सूत्रेण
उक्तमार्गोऽनुसर्तव्य इति वार्थः, कर्मणि तव्यसुबद्धा । भाष्य एवकारस्तु कर्ममार्गस्य हिरण्यगर्भा-
तिरिक्तमोचकत्वेन ज्ञानमार्गस्याक्षरमात्रप्रापकत्वेन भक्तिमार्गस्यैव मार्गत्वात् । तदुक्तं तृतीय-
सुवोचिन्यां पञ्चविंशध्याये सिद्धान्तान्तरनिरूपणोक्तिपुरस्कारेण चतुश्चत्वारिंशे श्लोके 'सर्वं शास्त्रार्थं
निरूप्य परलोकार्थं यततां अस्मिन् लोके एतावानेव निःश्रेयसोदयः, तच्चेत् स्थिरीभवति, तदा
कृतार्थता, तत्स्थिरीकरणार्थं भक्तिरेव, केनापि प्रकारेण भगवति स्थिरं मनः परमपुरुषार्थसाधकमिति योग-
सिद्धान्तः । तत्र भक्तिरेव स्थिरीकरणे हेतुरिति स्वसिद्धान्तानुसारेणापि भक्तिनिरूपिता, भागवतानुसारे-
णापि । तस्माद्भक्तिः सर्ववादिसम्मतोति सैव कर्तव्ये'ति । इयं भक्तिमार्गस्य कृतिविषयस्य विषयीकुर्वाणा
मुख्यभक्तिरूपसर्वात्मभावमपि सिद्धान्तविषयीकरोति । कैसुतिकन्यायेन 'इत्येकादशसर्वस्यं भगवान् स्वयमु-
क्त्या'निति सर्वनिर्णयोपान्त्ये उक्तं कृत्यविषयमपि । 'तस्मादन्यवचो म्ये'ति सर्वनिर्णयात् । अनुभवाच्च ।
एतादृशमिति । एवंपदादिति भावः । न तु ज्ञानमार्गीयामेददर्शनम्, एवंपदेन पूर्वविमर्शात् । पूर्वत्र

करोति च तथा । अत एवान्वेषणशुणगाने कृते ताभिः । एतदेवोक्तं 'एवं मन्वान' इत्यनेन । ततो निरूपधिस्रोहविषयः पुरुषोत्तम आत्मशब्देनोच्यते इति तदादेशो भवति । तदा पूर्वकृतस्वसाधनवैफल्यज्ञानेनातिदैन्ययुक्तसहजलोहजविविधभाव-

भाष्यप्रकाशः

तथाचाहङ्कारादेशोक्तरीत्या स्वमाने स्वस्मिन् सामर्थ्यविशेषमानादहमेव सर्वैः प्रकारैः 'स्वसामर्थ्येन तं प्रकटीकरिष्य इति मनुत' इत्यादिकथनया फक्किकयाहङ्कारादेशफलमुक्तम्, प्रामाणिकत्वाय परिचायितं च । 'ततो निरूपधी'त्यादिना चात्मादेशमानफलमुक्तम् । एवं विधात्रयोक्तानां स्वरूपं

रदिमः ।

मम तत्त्वाभ्युपरिष्ठादित्यादिस्फूर्तौ पष्ठया मेदावगाहिन्या आक्षेपात् । 'अन्तरा भूतग्रामवत् स्वात्मन' इति सूत्रे भक्तानां भेदस्यादोषत्वेऽपि । अत एवकारोपि । स्वमान इति । व्यापकत्वेन माने । नन्वस्त्वभिन्नानां भक्तानां व्यापकत्वम्, आधुनिकानामणूनां जीवानां तु व्यापकत्वमानन्दादयः प्रधानस्येति सूत्रविरुद्धमिति चेत् । न । सायुज्ये तदीयव्यापकत्वस्य जीवेष्वङ्गीकारात् । तमिति । व्यापकमपि । मनुत इति । 'मन्वान' इति श्रुतौ 'मनु अवबोधन' इत्यस्य तनोलादिगणस्थसोपादानम् । न तु मन्यत इति दिवादिगणस्थस्य, 'मन ज्ञान' इत्यस्य नवा 'मानयत' इति चुरादिगणस्थ 'मनि स्तम्भ' इत्यस्य मन्यमान इति मानयान इति चाप्रयोगात् । अवबोधत इत्यर्थः । भाष्ये भागवतमतेनाहुः करोति चेति । अहं करिष्य इत्यत्र । ब्रह्मदे नीतानां भमानां ब्रह्मभूतानामहमः प्राकृत्यस्य 'ततोऽहं नामाभव'दिति पुरुषविधयाहङ्कारादुक्तव्यतया 'करोति च तथे'त्युक्तम् । ननु श्रौतं 'मनुत' इत्येतावदेव भणतीत्यलं भागवताय करोतीत्यस्मैपदायेति चेत्, तत्राहुः अत एवेति । कृष्णोपनिषदि 'तस्मान्न भिक्षा एतास्ता आभिर्मिक्षो न वै विभु'रित्यभिन्नत्वेन तच्छब्दाभिहिताभिः कृते फलप्रकरणे इति श्रौते ते, मनुत इति श्रौते पूरणीये इत्यर्थः । एतदेवेति । एवकारेण 'मन ज्ञाने' इत्यस्यानिदो मन्तव्य इत्यस्य युक्तिभिरनुचिन्तनरूपमननस्य व्यवच्छेदः । 'मनु अवबोधन' इति सेटस्तदर्थभावात् । दर्शनसाधनत्वाच्च युक्तिभिरनुचिन्तनरूपमननस्यास्य प्रकृतमननस्य दर्शनानन्तरमावित्वाच्च । एवंपदाच्च । प्रकृते । फलमिति । 'अहमेवावस्था'दित्यादिस्फूर्तौ 'अहमेव सर्वैः प्रकारै'रित्यादिफक्किकयोक्तं फलं 'अत एवे'त्यादिभाष्येण परिचायितमित्यर्थः । तत इति । अन्वेषणस्य प्रकटीकरणार्थत्वेन शुणगानस्य दोषनाशार्थत्वेन दोषनाशानन्तरं 'नराणां क्षीणपापानां कृष्णे भक्तिः प्रजायत' इति वाक्योक्तन्यायात्रिरुपधिस्रोहस्तद्विषयस्तु पुरुषोत्तमः । भक्तेः सर्वात्मभावत्वात् । 'इन्द्रियाणि सुहोती'ति श्रुतेः । न च तृतीयमार्गत्वमिति वाच्यम् । श्रुतीनां वैराग्यशमदमतितिक्षामुमुक्षुत्वानामवर्जनीयत्वात् । साधनचतुष्टयवतां भक्तानां तृतीयमार्गत्वं चिन्त्यम् । विरहकालेऽन्वेषणपूर्वकृतशुणगानसाधनानां भगवदप्राकृत्ये वैफल्यं तस्य ज्ञानस्य दैन्यकारणत्वम्, न तु वैफल्यस्य, अतो ज्ञानपदम् । तेनातिदैन्यं कतरत्वं आर्तिरूपाधिकारिरूपं रसनिविष्टं स्नेहे विविधभावोत्पत्तौ कारणं भवतीति स्नेहे तद्युक्तत्वमुक्तम् । सहजपदेनानुग्रहजन्यत्वसूचनात् स्नेहे पुष्टिमक्तित्वम् । साधनजन्यत्वे स्नेहस्य सहादिर्भावो न स्यात् । स्नेहस्य तु स्वभाव एव यद्विविधभावजनकत्वम् । अतिरिक्तत्वेऽत्र यौरवम् । एतेन भाष्येण 'विज्ञान'त्रितिश्रुतौ विविधभावप्रादुर्भावोक्तः । 'जनी प्रादुर्भाव' इति धातोः । 'जा अवबोधन' इत्यस्य रूपं विज्ञानत्रिति, तदा तु विविधभावविपकज्ञानवत्त्वेन विविधभाववान् ज्ञानद्वारोति भाष्यार्थः । तत इति । इदमेवात्मादेशमानफलं

वान् भवति । तदेतदुक्तं 'एवं विज्ञान' इत्यनेन । अत एवोपसर्ग उक्तः । ततोऽति-
दैन्येनाविर्भावे सति या अवस्थाः, ता निरूपिता 'आत्मरति' रित्यादिना । अत्रात्म-
शब्दाः पुरुषोत्तमवाचका ज्ञेयाः । अन्यथौपचारिकत्वं स्यात् । मुख्ये सम्भवति तस्या-
युक्तत्वात् । ननु सर्वात्मभावस्यापि मुक्तौ पर्यवसानम्, उत नेति संशयनिरा-

भाष्यप्रकाशः ।

व्याख्यायाग्रिमग्रन्थं योजयन्ति ततोऽतिदैन्य इत्यादि ।

सूत्रांशमवतारयन्ति नन्वित्यादि । ननुक्तयुक्तिभिरत्र भवतु सर्वात्मभावः, तथाप्यत्र फलत्वेन
सर्वग्रन्थिप्रविमोक्षसंयोजकत्वात्तस्य च 'मिद्यते हृदयग्रन्थि' रिति श्रुत्यन्तरस्वारसेन परावरदर्शनस्य
यत्फलं तस्यैवात्र ग्राह्यत्वात्तस्य च 'तमेवं विद्वानमृत इह भवती' त्यादिश्रुत्यन्तरेषु मुक्तिरूपस्यैव
सिद्धत्वादस्य भावस्यापि मुक्तायेव पर्यवसानमिति फलतो न कश्चिद्विशेषः । अथ, न, तदोक्तस्य
फलवाक्यस्य विरोध इत्यस्यापि फलबलेन पूर्वज्ञानविशेषत्वमेवादर्थव्यमिति शङ्कानिरासाय दृष्टान्तमाह-
रश्मिः ।

तदुक्तमित्यर्थः । अग्रिममिति । अनुबन्धादिभ्यः किं भवतीत्याकाङ्क्षायामात्मरत्यादि भवतीति सूत्रं
योजयितुमग्रिममित्यादिः । तत्त इत्यादि । ननु 'मत्तयाहमेकया ग्राह्य' इति वाक्येन सर्वात्मणा-
यस्य पुरुषोत्तमाविर्भावकारणत्वोक्तैरतिदैन्यस्याविर्भावकारणत्वं कथमिति चेत् । न । भक्तिर्वेनेति
यद्गमः । यतोत्र भाष्येऽतिदैन्यस्याविर्भावेहेतुत्वोक्तिर्मत्तयन्तःपातित्वेन भक्तित्वात् । अत एव
भगवदाविर्भावे भक्तदुःखं 'मूर्तिर्माता तथा चान्ये दुःखमाजो हरिप्रिये'ति कारिकाया हेतुत्वेनोक्तम् ।
सूत्रांशमिति । प्रसङ्गसङ्गत्या सूत्रांशेऽत्रेतेन सूत्रेण त्रिषु च फलं विचारयन्तः सूत्रांशमित्यर्थः । प्रदान-
यत्सूत्रे सर्वात्मभावसाधनं लिङ्गमयस्त्वादिसूत्रे प्रमाणप्रमेये विचार्य फलं विचारयितुं सूत्रांशदारभ्य
विचारः । चतुर्विधविचार एकादशस्कन्धसर्वस्वत्वात् सर्वात्मभावस्य । तथाचानुबन्धादिभ्य आत्मर-
त्यादि भवति, अतः सर्वात्मभावस्य न पाथः । आत्मरत्यादिना तत्रनकप्रिविधस्फूर्तः सर्वात्ममावरत्यादि-
जनकप्रिविधस्फूर्त्या सर्वात्मभावसानुमानात् । पुष्टिमार्गायात्मरत्यादिजनकस्फूर्तिवारणाय सर्वात्ममाव-
रत्यादिजनकेति विशेषणम् । अथ नेति । न मुक्तौ पर्यवसानमपि त्वतिदैन्येनाविर्भावे सति या
अवस्था आत्मरत्यादयस्ता एवेत्युत नेति भाष्यं व्याकृतम् । विरोध इति । सन्देगधुर्वचः । अत-
'स्ततः शोकैस्तद्भावस्वरूपमुत्प्लेतस्य मूलकारणमाहाहारशुद्धा' वित्यादिनेति भाष्यस्य न विरोधः । पूर्व-
ज्ञानेति । पूर्वप्रपाठकोक्ताभेदज्ञानेत्यर्थः । शङ्केति । ननु शङ्का तर्कः संशयो विरुद्धकोट्यवगाहि
ज्ञानमिति भाष्यस्य संशयपदविवरणं शङ्कलानुपपन्नमिति चेत् । न । एतादृशव्याख्याने शङ्कापदस्य संशया-
विवरणत्वात् । संशयस्याय नेत्यन्तग्रन्थे परिसमाप्तेः । दृष्टान्तमिति । मुक्त्यपर्यवसाने दृष्टान्तम् । ननु
ह्यात्मरत्यादिजनकसर्वात्मभावलिङ्गात्मकभावे दृष्टान्तमित्यर्थः कुतो न कृत इति चेत् । न । सूत्राणाम-
त्पाक्षरत्वात् । 'अत्पाक्षरमसन्दिग्ध' मित्यादिवाक्यात् । स्फुटं सर्वनिरूपणे त्वत्पाक्षरत्वं भज्येत ।
संशयपदात् । 'आत्मरतिः आत्मक्रीड आत्ममिथुन आत्मानन्दः स स्वराइ भवती'ति विषयः सूचितः ।
संशयस्तु सर्वात्मभावस्य मुक्तौ पर्यवसानम्, उतात्मरत्यादावेव, तथा च 'स स्वराइ मुक्तो वा स्वेन
रूपेण राजत' इति भजनानन्दवान् वा । स्वेन भगवता राजत इति । कर्तरि क्प् । तत्र पूर्वपक्षः
स्वराइ मुक्त एव, कुत इत्यत उक्तं भाष्यप्रकाशे तदेत्यादि । तदा संशयकाल उक्तसाहारशुद्धावि-
त्यस्य फलवाक्यस्य विरोध इत्यस्यापि फलबलेन पूर्वज्ञानविशेषत्वमेवादर्थव्यमिति । सिद्धान्तस्तु,
न मुक्तौ पर्यवसानम्, किन्तु भजनानन्द इत्यवान्तराधिकरणकम् । तदाहुः दृष्टान्तमिति ।

साय दृष्टान्तमाह प्रज्ञान्तरपृथक्त्ववदिति । मुमुक्षुभक्तस्य खेष्टदातृत्वेन भगवद्वि-
पयिणी या प्रज्ञा, सा सर्वात्मभाववद्भक्तप्रज्ञातः प्रज्ञान्तरमित्युच्यते । तच्च कर्मज्ञा-
नतदितरभक्तप्रज्ञाभ्यः पार्थक्येन तदिष्टमेव साधयति यथा, तथा सर्वात्मभाववतो
भक्तस्य यत्प्रकारिका भगवद्विपयिणी प्रज्ञा, तमेव प्रकारं स भावः साधयति, नान्य-
मिति न मुक्तौ पर्यवसानमित्यर्थः । अत्र व्यासः स्वानुभवं प्रमाणत्वेनाह दृष्टश्चेति ।
उक्तभाववतो भक्तस्य प्रमुखरूपदर्शनाद्यतिरिक्तफलाभावोऽस्माभिरेव दृष्ट इत्यर्थः ।
एतादृशा अनेके दृष्टा इति नैकस्य नाम गृहीतम् । अत्र शब्दमपि प्रमाणमाह तदुक्त-
मिति । भगवतेति शेषः । श्रीभगवते दुर्वाससं प्रति 'अहं भक्तपराधीन' इत्युपक्रम्य,
'वशे कुर्वन्ति मां भक्त्या सत्स्त्रियः सत्पतिं यथे'ति । यो हि यद्वशीकृतः, स तदि-
च्छानुरूपमेव करोति, अतो न सायुज्यादिदानम्, किन्तु भजनानन्ददानमेव ।
तेषां मुक्तपनिच्छा तु 'मत्सेवया प्रतीतं च सालोक्यादिचतुष्टयम् । नेच्छन्ति

भाष्यप्रकाशः ।

त्यर्थः । दृष्टान्तं व्याकुर्वन्ति मुमुक्षुभक्तस्येत्यादि । तथाच अन्या प्रज्ञा प्रज्ञान्तरम्, तत्कृतं पृथक्त्वं
प्रज्ञान्तरपृथक्त्वम्, पृष्टव्यं वतिः । अतः प्रज्ञान्तरफलस्यैवेतत्फलस्यापि पृथक्त्वमेवेति न तस्य बाध
इत्यर्थः । नच फलोक्तिविरोधः । दर्शनस्य प्रागेव जातत्वेन अविद्याकामकर्मजन्यहृदयग्रन्थिभेदस्य
प्रागेव जातत्वाद्यत्र ततोऽतिरिक्तस्यैव फलस्य सर्वेषां एकत्वपर्यन्ताशास्यत्वरूपाणां ग्रन्थीनां प्रकृष्टो
विलक्षणो यो मोक्षः पुनस्तदनुद्भवरूपस्तस्याभिप्रेतत्वेनाविरोधात् । अग्रिमं शेषद्वयमवतारयन्ति अत्र
व्यास इत्यादि । अत्र शब्दमित्यादि च । तादृशो मुक्तिपर्यन्तानिच्छां निगमयितुमाहुः तेषां
मुक्तपनिच्छेत्यादि । तथाच ज्ञानमार्गीयभगवद्दर्शने हृदयग्रन्थिभेदनं नानाविधवृत्त्यनुदयरूपम्,

रश्मिः ।

प्रज्ञान्तरेति । अत्र पृथक्पदार्थः फलत्वेन गृहीतः । प्रज्ञान्तरकृतपृथक्पदार्थफलस्येवेत्यर्थः । न च
प्रज्ञान्तरपृथक्त्वस्येवेति वक्तव्यमिति वाच्यम् । पृथक्फले तात्पर्यात् । कीदृशोद्भूतो घट इति वक्तव्ये
कीदृशमद्भुतं घटत्वं येनेदृशो घट इति तात्पर्येण कीदृशमद्भुतं घटत्वमिति प्रयोगवत् । एतत्फलस्येति ।
सर्वात्मभावफलस्य । नैतत्स्येत्यत्र पूर्वसूत्रादनुवर्तितमप्यनुपलब्धम् । तेन प्रज्ञान्तरपृथक्त्ववच्च बाध
इति वाक्यभेदः । वाक्यभेदस्य सूत्रेऽदोषत्वं अल्पाक्षरत्वसारवत्त्वान्याम् । भाष्ये । यत्प्रकारिका
भजनानन्ददातृत्वप्रकारिका । तमेव भजनानन्ददातृत्वं भजनानन्द एव । तथा च भजनानन्दमेव ।
प्रकृते । फलेति । आहारशुद्धाविति श्रुत्युक्तफलोक्तीत्यर्थः । प्रागेवेति । 'मुक्तोपपृथग्यप्यपदेशा'दिति
व्याससूत्रात्तथा । तथा च पाठकममनादित्यर्थक्रमेणाहारशुद्ध्यादिना मुक्तः सर्वात्मभाववानुपसर्पति
मयवन्तमिति पाठकमानादरे हेतुरुक्तः । तथा च भाष्यं ततः श्लोकैरित्यादि लिङ्गमयस्त्वसूत्रस्य ।
अत्रेति । मक्तिमार्ग इत्यर्थः । पुनरिति । 'यजते नैव तादृश' इति निबन्धादविद्यानुद्गमेन तथा ।
अवीति । प्राग्जातत्वाविरोधात् । न च पूर्वापरभावविरोधः । पाठकममनादित्यर्थक्रमादर्थ 'अग्निहोत्रं
शुद्धोनि यवाणं पचती'तिवत् पूर्वापरविरोधात् । अत्र व्यास इति । दृष्टः समाधिभाषोक्तसमाधौ ।
अनेके जैमिन्यौदलोमिप्रभृतयः सूत्रप्रसिद्धा अस्माभिर्दृष्टा इत्यर्थो भाष्यस्य दृष्टानेकदृष्टपदानाम् ।
प्रमाणमिति भाष्यं नैयायिकप्रसिद्धा, अन्येषां श्रौतग्रामाण्यात् । दर्शनेति । ज्ञानमार्गीयत्व-

सेवया पूर्णाः कुतोऽन्यत् कालविश्रुतम् । स्वर्गापवर्गनरकेष्वपि तुल्यार्थदर्शिनः ।
सालोक्यसाष्टिसामीप्यसारूप्यैकत्वमप्युत । दीयमानं न गृह्णन्ति विना मत्सेवनं
जना इत्यादिवाक्यसहस्रैर्निर्णीयते ॥ ५० ॥

न सामान्यादप्युपलब्धेर्मृत्युवन्न हि लोकापत्तिः ॥ ५१ ॥

ननु 'नान्यत् पश्यती'त्यारभ्य सर्वस्य प्रपाठकस्य सर्वात्मभावनिरूपकत्वो-
क्तिरनुपपन्ना । अत एवात्मपदानां पुरुषोत्तमपरत्वोक्तिश्च । यतस्तस्य मुक्तावपि
कामाभावः प्रतिपाद्यते । अत्र तु तस्य 'सर्वेषु लोकेषु कामचारो भवती'ति श्रुतिः
पठ्यते । एवं सति न तन्निरूपणमत्रेति वा वाच्यम्, तद्भाववतोऽप्यन्यकामवत्त्व-
मिति वा । द्वितीयस्योक्तप्रमाणपराहतत्वेनाद्यपक्ष एवाश्रयणीय इति पूर्वपक्षं

भाष्यप्रकाशः ।

अत्र तु सर्वग्रन्थीनां प्रविमोक्षो भगवद्विषयकनानावृत्त्युदयेपि एकत्वपर्यन्तानिच्छारूप इति दर्शन-
भेदात् फलभेदस्तत्क्रतुन्यायादप्युपपन्न इत्यर्थः ॥ ५० ॥

न सामान्यादप्युपलब्धेर्मृत्युवन्न हि लोकापत्तिः ॥ ५१ ॥ ध्वन्नमवतारयन्ति
नन्वित्यादि । प्रतिपाद्यते इति । श्रीभागवते कपिलादिवाक्यैः प्रतिपाद्यते । अत्र त्विति ।
श्रौते सनत्कुमारवाक्ये तु । एवं सतीति । स्मृतिश्रुत्योर्विरोधे सति । उक्तप्रमाणपराह-
रश्मिः ।

भक्तिमार्गायत्यधर्माभ्यां 'तस्मिन् दृष्टे परावरे' इति श्रुत्युक्तदर्शनभेदात् फलस्य हृदयग्रन्थिभेदस्य लिङ्ग-
देहभेदस्य भेदः । तत्क्रतुन्यायः 'सर्वत्र प्रसिद्धोपदेशाधिकरणसिद्धः । तत्र क्रतुभेदात् फलभेदः ।
'भाष्ये । वाक्यसहस्रैरिति 'सहस्राणी'ति श्रुतेर्बहुवचनं विंशत्याद्याः सदैकत्व इत्यन्यत्र । योजनातः
सहस्राणीति लोके तृतीयस्कन्धे । तथा चैष सूत्रार्थः । अनुबन्धादिभ्यश्चतुर्भ्यो हेतुभ्योऽत्र चकारो
लुप्तपट्टीकोऽनुक्तसमुच्चये वर्तते । चसार्यसात्मरत्यादिजनकसर्वात्मभावलिङ्गात्मकभावस्य सूत्रानुक्तरूपस्य
न बाधोऽस्ति । प्रज्ञान्तरपृथक्त्ववत् सर्वात्मभावफलसापि न बाधोऽस्ति । भजनानन्दो व्यासपादैर्दृष्टो
भवति समाधिभाषायाम् । भगवतोक्तं चास्ति । अथ चतुर्णां वाक्यानां दण्डान्वयः । तदुक्तं दृष्टः
प्रज्ञान्तरपृथक्त्ववन्मुक्त्यपर्यवसानार्थस्तद्युक्तोऽनुबन्धादिभ्यश्चकारार्थाश्च आत्मरत्यादिस्तज्जनकसर्वात्मभाव-
लिङ्गात्मकभावस्य न बाध इति । चादीनां वाचकत्वमपि प्रस्थानरक्षाकरेऽस्ति । मुख्यपर्यवसानरू-
पोऽर्थोपि चकारार्थः ॥ ५० ॥

न सामान्यादप्युपलब्धेर्मृत्युवन्न हि लोकापत्तिः ॥ ५१ ॥ पूर्वपक्षं निरस्यन्तीति
वक्ष्यमाणभाष्यत्रिसूत्राधिकरणसन्देहं वारयन्ति सूत्रमिति । त्रिसूत्रे अधिकरणे, सूत्रमिति वा ।
श्रीति । 'भकाम'इति श्रुत्या उपलक्षकः प्रकाशः । वाक्यानि तु 'सालोक्यसाष्टिसामीप्ये'त्यादि ।
'मुक्तसङ्गततो भूयानन्दोष्ठा धर्ममात्मनः' । 'आत्मनो धर्ममदोष्ठा निःकाम' इत्यर्थे इति श्रीधरी ।
'सालोक्यसाष्टिसामीप्य'मिति । आदिपदेन 'मत्सेवया प्रतीतं चे'ति भगवद्वाक्यं सार्धम् । स्मृतीति ।
स्मृतिपदं श्रुतेरप्युपलक्षकम् । उक्तस्मृतीति । उक्तश्रुतिमुपलक्षयति । उक्तानि 'दर्शनाच्चे'तिसूत्र-
भाष्येण 'तदुक्त'मिति सूत्रांशेन चोक्तानि स्मृतिवाक्यानि तैः पराहतत्वम्, श्रीभागवतस्य वेदवेदान्त-
सारत्वात् । स्मृतीनां सर्वात्मभावप्रकरण उदाहृतत्वेन तद्विरुद्धश्रुत्यर्थः स्यात्, भविकत्वद्योतनं वा

निरस्यति । नेति । तत्र हेतुमाह सामान्यादप्युपलब्धेरिति । तत्समानधर्मयो-
गादपि तत्प्रयोगः श्रुतावुपलभ्यतेऽनेकज्ञो यतः । प्रकृतेऽपि विविधानां लोकानां
विविधसुखप्रधानत्वाद्भगवत्सम्बन्धिषु सर्वेषु सुखेषु कामचारो भवतीति श्रुतेरर्थो
ज्ञेयः । ननु यथाश्रुत एवार्थोऽस्तु, तत्राह न हि लोकापत्तिरिति । सर्वात्मभाव-
वत इति प्रकरणात् 'नान्यत् पश्यती'त्यादिधर्मविशिष्टस्यात्मनः प्राणादिसर्ववतो

भाष्यप्रकाशः ।

तत्त्वेनेति । उक्तसृष्टिवाक्यपराहतत्वेन । व्याकुर्वन्ति नेतीत्यादि । नेति । यदुक्तं मत्र सर्वा-
त्मभावो नोच्यत इति, तत्र युक्तमित्यर्थः । हेतुं विवृण्वन्ति तदित्यादि । अनेकज्ञ इति । यथा
'अजामेका'मित्यत्र, 'सृष्टीरुपलब्धाती'त्यादौ च । तथाच यत एवम्, अतः प्रकृते कामचारया-
क्येऽपि विविधानां लोकानां विविधसुखप्रधानत्वाच्चेन साधर्म्येण भगवत्सम्बन्धिषु पूर्वोक्तेषु रति-
श्रीडादिषु सुखरूपेषु पदार्थेषु लोकपदप्रयोग इति 'तेषु कामचारो भवती'ति श्रुतेरर्थो ज्ञेयः, न
नामादिलोकपरः । भगवत्सम्बन्धिनस्तु सर्वात्मभाववत इष्टा एव, तद्विज्ञास्तु श्रुतिपर्यन्तं नष्टा
इति नैतेनात्र सर्वात्मभावभावः शक्यशङ्क इत्यर्थः । यथाश्रुतार्थस्याग्रहणे युक्तिबोधनाय दृष्टान्तं
रचिमः ।

श्रुतिपराहतत्वम् । 'इतिहासपुराणैस्तु वेदं समुपबृंहये'दिति वाक्यात् । पूर्वपक्षमिति । इदं ध्वन्यते ।
'तस्य सर्वेषु लोकेषु कामचारो भवती'ति विषयवाक्ये । अत्र न सर्वात्मभावनिरूपणं तद्भाववतोऽप्य-
न्यकामवत्त्वं वेत्यत्र संशये च पूर्वपक्षमित्यर्थः । यदुक्तमिति । 'न तन्निरूपणमत्रे'ति भाष्येण यदु-
क्तम् । ननु न सर्वात्मभावलिङ्गात्मको भाव उच्यते इत्यनुबन्धादिभ्य इति सूत्रभासेन यदुक्तमिति
चेत् । न । तस्य सूत्रस्य निवृत्त्यात् । तदिति । 'गौण्यसम्भवा'दिति सूत्रे गौण्यङ्गीकारादाहुः चधेति ।
अनेकज्ञ इत्यत्र शब्दः । वह्नो हनेकाः प्रवृत्तीर्देदाति यः प्रयोग इत्यर्थः । 'अजा'मित्यादिश्रुतिः कल्प-
नोद्देशसूत्रे विचारिता प्रथमस्य चतुर्थपादे । सृष्टीरित्यादिश्रुतिः पूर्वतत्रे प्रथमस्य चतुर्थपादे । अजा-
शब्देनाया सृष्टिः कल्पनयोच्यते । 'यथा ह्यजा वर्करसहिता सवत्सा स्त्रामिहिता, तथेय'मिति ।
सृष्टिशब्दोपेता मन्त्रा यासामिष्टकानामुपधाने विद्यन्ते ता इष्टकाः सृष्टय इत्युच्यन्ते । सृष्टिमाना-
स्तामुपयति मन्त्रे इति विग्रहः तद्वानासामुपधान इति व्याकरणसूत्रसिद्धप्रक्रियया तन्निष्पादनात् ।
'मन्त्रासृज्यत', 'मूतान्यसृज्यन्ते'त्यादयः सृष्टिशब्दोपेता उपधानमन्त्राः । आदिना 'वाचो धेनुमुपससी-
ते'ति, 'आदित्यो देवमधु' । युलोकादीनां चाश्रित्वं पञ्चाग्निविद्यायाम् । नेति । परमतेनोपनिषद्भा-
स्यानेन सिद्धोऽर्थो नैत्यर्थः । 'लोकं दर्शने विविधसुखज्ञानेऽपि'त्यर्थः । वेदान्ते योगरूढ्योगादरणात् ।
न च योगादेरप्रकरणादात्मविषयकत्वेन लोकपदार्थदर्शनसिद्धेर्गौण्या किं प्रयोजनमिति शङ्कम् । वादि-
सुहृत्सुसारित्वादस्य सूत्रस्य । 'लोके शब्दार्थसम्बन्धो रूपं तेषां च यादृशम् । न विवादस्तत्र कार्यो
लोकोच्छित्तिस्तथा भवेत् । ये धातुशब्दा यत्रार्थे उपदेशे प्रकीर्तिताः । तथैवार्थो वेदराशेः कर्तव्यो
नान्यथा कचि'दिति पञ्चावलम्ब्यनात् । ननु 'छन्दोवत् सूत्राणि भवन्ती'ति महामाप्यात् । 'ये धातु-
शब्दाः' इति कारिकाया योगमात्रमस्त्विति चेत् । न । सूत्रे लोकापत्तिदानेन लोकशब्दार्थो योगरूढितः
पूर्वकाण्डोक्तौ गृहीतो, अनूदितो वेत्यदोषात् । सर्वात्मभाववत इति भाष्यं प्रपञ्चयामासुः भगोत्यादि ।
सर्वात्मभाववत इति प्रकरणात् सम्बध्यते । तथाच सर्वात्मभाववतो लोकापत्तिर्नहीति योजना ।
'भगवत्सेवोपयोगिदेहो वैकुण्ठादिष्विति सेवाफलग्रन्थात् भगवत्सम्बन्धिनो लोकास्तु सर्वात्मभाववतः

लोकसम्बन्धो युक्तिसहोऽपि नेति ज्ञापनाय हिशब्दः । किञ्च । एतदग्रे, 'न पश्यो मृत्युं पश्यती'ति श्रुत्या यथा मृत्युनिषेधः क्रियते, तथा 'आत्मत एवेदं सर्वं'मितिश्रुत्यैवकारेणात्मातिरिक्तव्यवच्छेदः क्रियत इति मृत्युवल्लोकोपि न सम्बध्यत इत्याह मृत्युवदिति । तत्र रोगादीनामपि दर्शननिषेधे सत्यपि मृत्योरेव यन्निदर्शनमुक्तम्, तेन भक्तानां लोकान्तरसम्बन्धस्तत्तुल्य इति ज्ञाप्यते, अत एव 'नोत दुःख'मिति दुःखसामान्यनिषेधोऽग्रे कृतः ॥ ५१ ॥

परेण च शब्दस्य ताद्विध्यं भूयस्त्वाच्चनुबन्धः ॥ ५२ ॥

अत्र हेत्वन्तरमाहास्मिन्नेव श्लोके, 'सर्वमाप्नोति सर्वश' इति परेण पादेन

भाष्यप्रकाशः ।

व्याकुर्वन्ति किञ्चेत्यादि । अतिरिक्तव्यवच्छेद इति । प्रापञ्चिकसर्वव्यवच्छेदः । अग्रे मृत्युवदिति पष्ठार्थे वतिः । तथाच मृत्योरिव लोकानामप्यापत्तिर्नैत्यर्थः । अन्यद्विहायैतस्यैव कथनेन यत् सूच्यते, तत् तत्र गमकं चाहुः तत्रेत्यादि ॥ ५१ ॥

परेण च शब्दस्य ताद्विध्यं भूयस्त्वाच्चनुबन्धः ॥ ५२ ॥ एतत्सूत्रप्रयोजनमाहुः अत्रेत्यादि । लोकापत्त्यभावरूपस्यार्थस्य ग्राह्यत्वे 'न पश्य' इति श्लोकस्य हेत्वन्तरमाहेत्यर्थः । तमेव हेतुं सूत्रव्याख्यानेन व्याकुर्वन्ति सर्वमित्यादि । एतच्छ्लोकसेन परेण तुरीयेण 'सर्वमाप्नोति सर्वश' इत्यनेन पादेन, शब्दस्य 'सर्वेषु लोकेषु कामचारो भवती'त्यस्य श्रुतिवाक्यस्य रश्मिः ।

पष्ठयन्तम्, इष्टा एव । भगवत्सम्बन्धिमित्रा लोका मुक्तिपर्यन्तं यथा भवति, तथा नेष्टाः, निषेधात् । एतेन 'तस्य सर्वेषु लोकेषु कामचारो भवती'ति वेदेन । अत्र यद्यपि 'लोका न लोका' इति श्रुतौ लोकानां निषेधः कृतः, तथापि भक्तमनोरथपूरकत्वेन सर्वात्मभाववद्भक्तेच्छा लोकनिरूपणे ज्ञेया । भक्तेच्छाभावे तु सर्वात्मभाववतो भगवत्सम्बन्धिनो भक्तेष्टा ज्ञेया लोकेतरे । प्रापञ्चिकेति । 'जगद्व्यापारवर्जं प्रकरणादसन्निहितत्वाच्चे'ति व्याससूत्रात् । तत्रेत्यादीति । अत एव लोकान्तरसम्बन्धाभावादेव दुःखस्य सामान्यं नित्यमेकमेकानुगतमात्मरूपं वा । 'एतदहं वाव न तपती'ति श्रुतेः 'यत्र त्वस्य सर्वमात्मैवाभूत्, तत् केने'त्यादिश्रुतेश्च । आत्मलोके कर्माभावात् । 'ध्यानप्राप्त्याच्युताश्लेषनिर्वृत्त्या क्षीणमङ्गला' इति वाक्यात् । 'ज्ञानाग्निः सर्वकर्माणि भस्मसात् कुरुतेऽर्जुने'ति वाक्याच्च । दुःखस्याज्ञानजन्यत्वाच्च । ननु दुःखं न पश्यतीति वक्तव्ये दुःखतामित्यत्र वर्णागमः कुतो नाङ्गीकृत इति चेत् । न । दुःखसत्तामेव न पश्यतीत्यत्र तात्पर्येणैतावतोऽर्थस्य विवक्षितत्वाद्दर्णागमाभावात् । असङ्गतौ वर्णागमस्वीकारात् । तथा च तद्भाववतोऽप्येतत्कामवत्त्वमिति सिद्धान्तः ॥ ५१ ॥

परेण च शब्दस्य ताद्विध्यं भूयस्त्वाच्चनुबन्धः ॥ ५२ ॥ परेण चतुर्थपादेन 'सर्वमाप्नोती'त्यनेनोपसंहृतत्वादर्थनिर्णायकेन । सर्वदातृवाचकेन 'सर्वश' इति पदेन वा शब्दस्य 'तस्य सर्वेषु लोकेषु कामचारो भवती'तिश्रुतिवाक्यस्य ताद्विध्यं तस्य 'आत्मत एवेदं सर्वं'मित्यस्य विधत्ता समानार्थकत्वमुपलब्धं यद्यपि पूर्वसूत्रात् प्रत्ययविपरिणामेनोपलब्धेरित्यस्य रूपमन्वेति, तथापि प्रथमोत्पत्त्यर्थं प्रतीयत इत्यध्याहार्यम् । चकारात् तस्मात् न लोकापत्तिरित्यनुवृत्त्यर्थः । पुनश्चकारोऽनुक्तसमुच्चय इत्यनुक्तोऽर्थो 'नन्वात्मत एवेदं सर्वं'मिति वाक्येनैवैतदर्थलाभे पुनः 'सर्वेषु लोकेषु कामचारो

शब्दस्य श्रुतिवाक्यस्य 'आत्मत एवेदं सर्वमिति यत् पूर्वं श्रुतिवाक्यं तद्विधत्तैव प्रतीयते इति न लोकसम्बन्धो वक्तुं शक्य इत्यर्थः । ननु 'आत्मत एवेदं सर्वमिति वाक्येनैवैतदर्थलाभे पुनस्तदुक्तिर्नोचितेत्याशङ्कायां तत्र हेतुमाह । तुशब्दः शङ्कानिरासे । भूयस्त्वाद्देतोः । उक्तेऽर्थं हेतूनां बाहुल्ये तद्वाक्यं भवतीत्याशयेनोक्तार्थस्यैव श्लोकेनानुबन्धः कृत इत्यर्थः । अथवा । भूयः-पदमाधिक्यार्थकम् । तथाच स्वकृतसाधनसाधितफलापेक्षया स्वयमुद्यम्य भगवता साधितफले निरवधिरुत्कर्ष इति ज्ञापनाय पुनः श्लोकेन तथेत्यर्थः ॥ ५२ ॥

भाष्यप्रकाशः ।

ताद्विध्यम्, 'आत्मन एवेदं सर्वमित्येवं रूपं यत् श्लोकात् पूर्वं श्रुतिवाक्यं तद्विधत्ता तस्मान्नार्थकत्वमेव प्रतीयते, एतस्य पश्यश्लोकस्य 'तदेव श्लोक' इत्यनेन पूर्वोक्तसर्वार्थसंग्राहकतयोक्तत्वात्, पूर्वं चात्मन एव सर्वस्य निगमितत्वात् सर्वैः प्रकारैरात्मन एव पूर्वोक्तं सर्वमाप्नोतीत्यर्थस्य सिद्धेर्न प्रापञ्चिकलोकसम्बन्धो वक्तुं शक्य इत्यर्थः । सूत्रशेषमवतार्य व्याकुर्वन्ति तुशब्द इत्यादि । अनुबन्धः कृत इति । अनु पूर्वोक्तं लक्ष्यीकृत्य वर्धयते सम्बध्यत इत्यनुबन्धः स कृतः । समासव्यासधारणस्य लोके विदुषामिष्टत्वादानेन श्लोकेन कृत इत्यर्थः । उक्तीत्या व्याख्याने अपुष्टार्थत्वमित्यरुच्यर्थान्तरमस्याहुः अधवेत्यादि । तथेति । अनुबन्धः ॥ ५२ ॥

रक्षिः ।

भवतीत्यत्रोक्तिर्नोचितेति । तुरसाः शङ्काया निरासः । कृतः । भूयस्त्वात् । हेतूनां भूयस्त्वात् । उक्तार्थस्य हेतुन्तररूपस्यानुबन्धः कृत आधिक्यादानुबन्धः कृत इति सूत्रार्थः । पादेनेति । तेन भाष्ये परेण पादेनेति पाठः । पदेनेति प्रामादिकः पाठः । तदेव इति । तत् पूर्वोक्तमर्थं सङ्गहेण प्रतिपाद्यत्वेनाभिमुखीकृत्यैव श्लोको भवतीत्यर्थः । तदित्यव्ययम् । सर्वैरिति । सर्वश इत्यस्यार्थः । सर्वदानुभिः सर्वमाप्नोतीत्यर्थव्यक्तेः सर्वैः प्रकारैरिति पर्यवसितोऽर्थः । बहुभिः प्रकारैरित्यर्थः । 'बहु-स्पायैम्य' इति शब्दः । न प्रेति । पूर्वसूत्रादनुवर्तितस्य न लोकापत्तिरित्यसार्थकयनम् । बध्यत इति । भावे प्रलयः । अनुबन्ध इति । भावे धञ् । ननु पूर्वं व्यासस्य विद्यमानत्वात् श्लोकोक्तसमासस्य किं प्रयोजनमिति चेत्, तत्राहुः समासेति । 'धर्मादिष्वनियम' इति समासशब्दस्य पूर्वनिपातः । इष्टत्वादिति । यथात्रैव 'साहोऽध्येय' इति प्रारम्भे । अपुष्टार्थत्वमिति । ननु लिङ्गभूयस्त्वप्रतिज्ञानालिङ्गभूयस्त्वसूत्र इति पुनरुक्तेऽर्थेऽप्यपुष्टत्वं नेति चेत् । न । अपुनरुक्तलिङ्गभूयस्त्वस्य सूत्राशयगोचरत्वात् । 'अनवय'मिति सूत्रलक्षणात् । भाष्ये । स्वकृतेति । मर्यादायामात्मसायुज्ये 'अचलत्वं चोपेक्ष्ये'ति सूत्राभासोक्तमकेच्छ मर्यादिकसाधनमुक्ता स्वकृतं साधनं तत्साधितं फलमात्मत एवेदं सर्वमिति श्रुत्युक्तमपि तस्यापेक्षया प्रदानवत्सूत्रोक्तदिशा स्वयमुद्यम्य वरवदास्यता भगवता साधितं फलं पश्यस्य सवीत्यभावस्तस्मिन्नित्यर्थः । हेतावाधिक्यान् पुनरुक्तिकृतमपुष्टत्वमिति भावः । अनुबन्ध इति प्रकारे वाक् । अनुबन्धत्वेन प्रकारेणानुबन्ध इत्यर्थः ॥ ५२ ॥

एक आत्मनः शरीरे भावात् ॥ ५३ ॥

उक्तेऽर्थं श्रुत्यन्तरसम्पत्तिमप्याह । एके शास्त्रिनस्तैत्तिरीयाः, शरीरे भक्त-
शरीरे हृदयाकाश इति यावत्, तत्र आत्मनो भगवतो भावादाविर्भावात् तेन
सह सर्वकामोपभोगं वदन्तीं श्रुतिं पठन्ति 'सत्यं ज्ञानमनन्तं ब्रह्म यो वेद
निहितं गुहायां परमेव्योमन् सोऽश्रुते सर्वान् कामान् सह ब्रह्मणा विपश्चिते'ति ।
अत्रोपक्रमे 'ब्रह्मविदामोति पर'मिति श्रुतिरक्षरब्रह्मविदः परब्रह्मप्राप्तिं सामान्यत
उक्त्या, विदोपतः कथनार्थं 'तदेपाभ्युक्ते'तिवाक्यं तद्ब्रह्मप्रतिपाद्यत्वेनाभिमु-
खीकृत्यैषा वक्ष्यमाणा ऋक् परब्रह्मविद्विरुक्तेत्युक्तत्वेवमुक्तयती 'सत्यं ज्ञान'मिति ।
परब्रह्मस्वरूपमनुभवैकवेद्यम्, न शब्दादिभिर्वेद्यमिति ज्ञापनाय स्वयं तत्तत्त्वप्र-
तिपादिकाप्यन्यमुत्वेनोक्तयती । अत्र ब्रह्मणा सह सर्वकामोपभोग उक्त इत्ये-
तदेकवाक्यतायै 'सर्वेषु लोकेषु कामचारो भवती'ति श्रुतेरप्युक्त एवार्थं

भाष्यप्रकाशः ।

एक आत्मनः शरीरे भावात् ॥ ५३ ॥ सूत्रप्रयोजनमुक्त्वा व्याकुर्वन्ति एके इत्यादि ।
भाष्यमत्र निगदव्याख्यातम् । एवमनेनाधिकरणेनाविहितभक्तिरूपस्य सर्वात्ममायस्य स्वरूपं तस्य
सर्वेभ्यः साधनेभ्य उक्तुमत्वं तत्फलं च निर्धारितम् ।

शाङ्करे भास्करीये च भाष्ये इदं नवसूत्रमेकमधिकरणम् । तत्र चाग्निरहस्ये, 'नैव वा
इदमग्रे सदासी'दित्यस्मिन् ब्राह्मणे मनोऽधिकृत्य, 'पद्मिंशत् सहस्राण्यपश्यदात्मनोऽग्नीर्कान्म-
रश्मिः ।

एक आत्मनः शरीरे भावात् ॥ ५३ ॥ निगदेति । भक्तशरीर इति । ननु भक्तेति
विशेषणं कुतो लब्धमिति चेत् । शृणु । 'ब्रह्मविदामोति पर'मित्यत्र ब्रह्मविद्वक्त्या परमाप्नोतीति भाष्येऽ-
र्थाद्भक्तलभ इति । भक्तेर्ज्ञानव्यापारत्वात् । 'अकृश'मिति विशेषणं योऽज्ञाधिकरण्या नोक्तं तथापि ज्ञेयम् ।
पूर्णसाधनत्वात् । तथा च सुयोधिनी- 'अकृश'मिति ज्ञानम् । पूर्णत्वात् । अन्येषां परिच्छेदरूपत्वात् ।
अनेन पूर्णमेव ज्ञानं साधनमिति'ति । न चात्र नेदं विशेषणमिति वाच्यम् । प्रमासलीलायाम् 'म्यसा-
श्रितार्मकाश्चर्य'मिति विशेषणे पूर्वाधिकरणोपान्ते ऐश्वर्याविष्टस्य कर्तुमकर्तुमन्यथाकर्तुं समर्थत्वेनो-
पदेशकाभावादासुरव्यामोहलीलोपयोगात् । एवं निगदव्याख्यातमित्यर्थः । निर्धारितमिति ।
प्रमाणं 'तन्निर्धारणानियमस्तद्वृष्टेः पृथग्यप्रतिबन्धः फल'मित्यधिकरणे । साधनं प्रदानवत्सूत्र उक्तमिति
सर्वं शुभम् । एवेति । उक्तोर्थ एव, नान्यः, विकल्पापत्तेरित्यर्थः । विकल्पस्त्वेकाग्र्यत्वभावात् इति
भावः । नन्वग्निरहस्योक्तसम्पादिकाग्नीनां क्रियामयत्वं प्रकरणाद्विषय्यति, न ज्ञानमयत्वमिति चेत् ।
तत्राहुः शाङ्कर इत्यादि । श्रुत्यर्थस्तु-नैव वा इदमुत्तरेः पूर्वमासीत् । नाप्यसदित्युपक्रम्य मनसः
प्रादुर्भावमुक्त्वा 'तन्मन आत्मानमैक्षते'त्यात्मेक्षणपूर्वकमग्नीनपश्यदिति मनोऽधिकृत्य आत्मनः
स्वस्य सम्बन्धित्वेन, अग्नीन् किमूतान् पुरुषाद्युद्गेन कृशशतवर्षान्तरगतैः पद्मिंशत्सहस्रैरहोरात्रैरवच्छि-
न्नतया एकस्मिन्नहोरात्रे उत्पन्नसर्वमनोवृत्तिष्वहोरात्रगतैकत्वरोपेण मनोवृत्तीनामसंख्येयानामपि पद्मिंश-
त्सहस्रत्वम् । इष्टिकात्वेन च सम्पाद्यन्ते । 'पद्मिंशत्सहस्राणी'त्यादिना । मन एव स्ववृत्तिरूपान् अग्नीन्
अर्कान् ऋक्पूजायां अर्च्यन् । अत एव मनोविकारान् । मनश्चित्तः मनसा चीयन्ते सम्पाद्यन्ते इति

॥ ३ ॥ साध्यप्रकाशः ।

नोमयान्मनश्चित' इति यद्वाक्यं तद्विचार्य, तेषामग्नीनां न क्रियामयत्वम्, किन्तु विद्यामयत्वमेवेति सिद्धान्तितम् ।

रामानुजाचार्यमते त्विदमेकसूत्रम् । तत्र, तैत्तिरीयमहानारायणोपनिषत्स्यः 'सहस्रशीर्षं देव'मिति सर्वोऽनुवाको विषयवाक्यम् । तत्र किं पूर्वानुवाके 'दहरं विपाप'मिति यद्दहरोपासनं विहितम्, तद्विषयो निर्धार्यते, उत सर्ववेदान्तोदितपरविद्योपासनानां विषय इति संशये, दहरोपास्यविशेष एव निर्धार्यते प्रकरणात् । पूर्वस्मिन्ननुवाके 'दहरं विपापं परवेद्भूमृतं यत्पुण्डरीकं पुरमध्यसंस्थम् । तत्रापि दहरं गगनं विशोकस्तस्मिन् यदन्तस्तदुपासितव्य'मिति दहरविद्या प्रकृता । असिद्धानुवाके 'पद्मकोशप्रतीकाशं हृदयं चाप्यधोमुख'मित्यादिना हृदयपुण्डरीकाभिधानम् । एतस्य नारायणानुवाकस्य दहरविद्योपास्यनिर्धारणार्थत्वमुपोद्गलयतीत्येवं प्राप्तं, उच्यते । लिङ्गभूयस्त्वादिति । अस्यानुवाकस्य निखिलपरविद्योपास्यविशेषनिर्धारणार्थत्वे यद्ब्रूहि लिङ्गानि दृश्यन्ते । तथाहि । परविद्यासु अध्वरशिवशम्भुपरं ब्रह्मपरं ज्योतिः परतत्त्वपरमात्मादिशब्दनिर्दिष्टमुपास्यं वस्तिह तैरेव शब्दैरनूद्य, तस्य नारायणत्वं विधीयते, भूयसीषु विद्यासु श्रुतावनूद्य नारायणाभिधानभूयस्त्वं नारायण एव सर्वविद्याद्विपास्यमस्थूलत्वादिविशेषितानन्दगुणकं परं ब्रह्मेति विशेषनिर्णये भूयो बहुतरं लिङ्गं भवति । लिङ्गशब्दश्चिह्नपर्यायः । चिह्नभूतं वाक्यं बहुतरमस्तीत्यर्थः । तद्वि प्रकरणाद्वलीय इति पूर्वतश्चे सिद्धम् । यत्पुनः 'पद्मकोशप्रतीकाश'मित्यादिवचनमस्य दहरविद्याशेषत्वमुपोद्गलयतीत्युक्तम् । तच्च । लिङ्गात्मकेन वलीयसा प्रमाणेन सर्वविद्योपास्यनिर्धारणार्थत्वेऽवष्टुते सति दहरविद्यायामपि तस्यैव नारायणस्योपास्यत्वमित्यर्थकजया तद्वचनेपपत्तेः । नच 'सहस्रशीर्ष'मित्यादिद्वितीयानिर्देशेन पूर्वानुवाकोदितोपासनसम्बन्धः शङ्कनीयः । तस्मिन् 'यदन्तस्तदुपासितव्य'मित्युपासितेन कृत्यप्रत्ययेन उपासिकर्मणोऽभिहितत्वात्तदुपास्ये द्वितीयानुपपत्तेः । 'विद्यमेवेदं पुरुषः' 'तत्त्वं नारायणः पर' इत्यादिप्रथमानिर्देशाच्च प्रथमार्थे द्वितीया वेदितव्या । 'अन्तर्वर्हिश्च तत् सर्वं व्याप्य नारायणः स्थितः । तस्याः शिखाया मध्ये परमात्मा व्यवस्थितः । स ब्रह्मा स शिवः स हरिः सेन्द्रः सोऽश्वरः परमः स्वरा' इति निर्देशः सर्वस्मात् परो नारायण एव सर्वत्रोपास्य इति निर्णयमानत्वाच्च प्रथमार्थे द्वितीयेति निश्चीयत इत्युक्तम् ।

मम त्वग्रान्यदपि प्रतिभाति । सहस्रशीर्षादिषु त्रिषु मध्यममध्ये तुरीयपादे यत् 'उपजीयती'ति क्रियापदम्, तत्र कर्मत्वेन द्वितीयान्तपदान्यन्वयं प्राप्नुवन्ति, तन्मन्त्रारम्भे 'विध्वत' इत्यनेन यजगद्रूपं विध्वमुक्तम्, तदिदं विध्वमेव पुरुषः धरः परमं विध्वं नारायणं हरिमुपजीयतीत्येवं पदसम्बन्धे बाधाभावात् । एवमन्यान्यापि पदानि तत्रैव योजनीयानि । बाहुलकाश्रयश्चिह्नः ।

मनश्चित्तान् मनोऽपश्यदिति । न क्रियेति । अभिचयनप्रकरणवत् क्रियामयत्वं तत् न, किन्तु प्रकरणाद्विषय वलीयस्त्वाद्विद्यामयत्वमित्यर्थः । लिङ्गभूयस्त्वादग्नीनां ज्ञानमयत्वं तद्विज्ञं प्रकरणाद्वलीयः । तदपि 'श्रुतिलिङ्गवाक्यप्रकरणे'त्यादिजैमिनिमुने उक्तमिति सूत्रार्थः । पूर्वतश्च इति । उक्तसूत्रे सिद्धम् । द्वितीयेति । कर्तुरुपासनक्रिययोपसिततमत्वात् । दहरविद्यायामभिहितकर्मणो द्वितीयानुपपत्तिमाह रामानुजाचार्यः तस्मिन्नित्यादि । द्वितीयेति । 'सहस्रशीर्ष'मित्यादि । प्रथमार्थे इति ।

भाष्यप्रकाशः ।

वापेक्षया व्यवहितान्यपक्षस्य लघुत्वादिति । अत्र तु तैरप्यु सन्नेषु शङ्कराचार्याद्युपन्यस्तैव विद्या विचारिता ।

तन्मतचोरः शैवस्तु, तद्देवैकसूत्रेऽसिद्धाधिकरणे, महानारायणोपनिषत्सं 'सर्वो वै रुद्रस्तस्य रुद्राय नमो अस्तु । पुरुषो वै रुद्रः सन्महो नमो नमः । विद्यं भूतं भुवनं चित्रं बहुधा जातं जायमानं च यत् । सर्वो ह्येष रुद्रस्तस्य रुद्राय नमो अस्तु' इति मन्त्रमुदाहृत्य, तदग्रिमं 'कद्रुद्राये'ति मन्त्रं त्यक्त्वा, 'नमो हिरण्यवाहवे हिरण्यपतयेऽम्बिकापतये उमापतये पशुपतये नमो नमः' इति मन्त्रं चाग्र उदाहृत्य, अत्र किं सर्वात्मत्वादिभिर्मापतित्वेन च श्रूयमाणं परं ब्रह्म पूर्वप्रकृते सवितृमण्डलविद्यामात्र उपास्यम्, उत सर्वासु परविद्यास्विति सन्देहे, प्रकरणाद्यप्राप्तिमुद्धान्य, परविद्यालिङ्गसम्बन्धवाक्यभूयस्त्वात् सर्वासु परविद्यास्विति सिद्धान्तयित्वा, 'सर्वो वै रुद्र' इति वाक्ये 'सर्वं सखिदं ब्रह्मे'ति शाण्डिल्यविद्योपास्यलिङ्गम्, 'पुरुषो वै रुद्र' इत्यत्र पुरुषश्रुत्योपास्योपास्यलिङ्गम्, 'स'दित्यत्र सद्धिद्योपास्यस्य, 'मह' इत्यत्र 'मह इति तद्ब्रह्म अज्ञान्यन्या देवता' इति व्याहृतिविद्योपास्यस्य, कद्रुद्रमन्त्रे 'शंतम' हृदे'ति हृदययोतनादहर-विद्योपास्यस्य, 'हिरण्यवाहव' इति हिरण्यरूपत्वं सवितृमण्डलोपास्यस्य, 'उमापतय' इति सर्वपरवि-द्योपास्यस्येत्युच्यते ।

तन्मन्दम् । आद्यायां परविद्यालक्षणाभावात् । 'अथ परा यया तदधरगविगम्यत' इत्य-धरप्रापकत्वस्य तद्रूपकत्वस्य वा तद्व्यवस्थात्वात् । अस्यास्तु सर्वप्रतीकतया तत्कृत्युन्यायात् धर-प्रापकत्वेनाधराप्रापकत्वात्, सर्वस्य ब्रह्मकारणकत्वमात्रभावेनाद्वयत्वादिलक्षणकाधराज्ञापक-त्वात् । द्वितीयेपि वाक्ये पुरुषशब्दस्य गौणत्वात्, 'भगवानिति शब्दोऽयं तथा पुरुष इत्यपि । निरुपाधी च वर्तेते वासुदेवे सनातने' इति विष्णुपुराणवाक्येन 'स एव वासुदेवोऽयं साक्षा-त्पुरुष उच्यते । स्त्रीप्रायमितरत् सर्वं जगद्ब्रह्मपुरःसरम् । स एव वासुदेवोऽयं पुरुषः प्रोच्यते बुधैः । प्रकृतिस्पर्शराहित्यात् स्वातन्त्र्याद्वैभवादी'ति नारसिंहवाक्याभ्यां च पुरुषशब्दस्य भग-वत्येव मुख्यवृत्तत्वेन तदभिमतं शिवे तथात्वस्य वाचितत्वात् । अत एव तृतीयवाक्येपि 'सन्मह' इत्येकं पदम्, सतो महस्तेजः सन्मह इति चैकपदे तदर्थः, तेन तयोरपि पदयोः सद्धिद्याध्या-रश्मिः ।

'छन्दसि बहुल'मिति सूत्रात् । तैरिति । रामानुजैः । सूत्रार्थस्तु । पूर्वेण इष्टिकचिताभिना विकल्प्यन्ते मनश्चितादयोऽगम्य इति तेषां विकल्पः प्रकरणात् क्रियाप्रकरणात् क्रिया क्रियारूपाश्च ते चितरूपा तामयिचितादीनामपि क्रियामयकत्वमुपवेष्टेन क्रियामयत्वं मानसग्रहवदुपपद्यते, यथा द्वादशाहेपि वाक्ये दशमेऽहनि मानसग्रहस्य मनोनिष्पाद्यग्रहस्य उत्पादनस्तोत्रशस्त्रप्रत्याहारणमक्षणत्वेन विद्या-रूपस्यापि क्रियामयकत्ववद्वतया क्रियारूपत्वम्, तथेहापीति । शैव इति । भगवानिति शेषः । उमेति । परब्रह्मत्वस्यात्र पर्यवसितेः । विष्णुसमानशीलव्यसनवत्त्वं पर इति । तदुत्कर्षासहनं हत्वा विष्णा-वुत्कर्षमाहुः तदिति । आद्यायामिति । श्रुतौ । अस्यास्तु 'सर्वो वै रुद्र' इत्यस्यास्तु सर्वेषां जगत्स्य-पदार्थानां प्रतीकताज्ञाता, 'विष्टम्याहमिदं कृत्स्नमेकांशेन स्थितो जग'दिति गीतातत्त्वाज्ञस्य क्षरत्वेन तत्कृत्युन्यायो यादृशः कृतुस्तादृशं फलमिति कृतोः सेवायाः सर्वस्य रुद्रत्वेन भावनारूपायाः क्षरविषय-तया तत्त्वात् । सर्वस्येति । क्षरस्य । वाक्य इति । 'पुरुष' इत्यादिश्रुत्यन्तर्गतं वाक्यं पदसमूहः । साक्षादिति । साक्षात्प्रत्यक्षतुल्ययोः । वैभवात् विशुभे वैभवस्तस्मात् । भावप्रधानो निर्देशः । अत इति । मुख्यपुरुषमहिम्नादेव । सतो ब्रह्मणो महस्तेजः । ऐकपद्य इति । एकपदत्वेन सन्महः-

मन्तव्यः ॥ ५३ ॥

इति तृतीयाध्याये तृतीयपादे सप्तदशं लिङ्गभूयस्त्वाधिकरणम् ॥ १७ ॥

व्यतिरेकस्तद्भावाभावित्वाच्च तूपलब्धिवत् ॥ ५४ ॥ (३-३-१८.)

ननु 'ब्रह्मविदामेति पर'मिति श्रुत्या अक्षरब्रह्मविदः परब्रह्मप्राप्तिरुच्यते । तत्रेतरसाधनसापेक्षं ब्रह्मज्ञानं परं प्रापयति, उत तन्निरपेक्षमिति भवति संशयः । अत्र श्रुतौ तन्मात्रोक्तेरितरनिरपेक्षमेव तत्तथेति पूर्वं पक्षः । सिद्धान्तस्त्वेवं सति ज्ञानमार्गीयाणामपि परप्राप्तिः स्यात् । सा त्वनेकप्रमाणवाधितेति पूर्वमवोचाम ।

भाष्यप्रकाशः ।

इतिविद्योपास्यलिङ्गत्वाभावात् । 'हिरण्यवाहव' इत्यस्य सवितृमण्डलोपास्यत्वगमकताप्यक्षिद्रित्वलिङ्गविरुद्धस्य 'अन्तस्तद्धर्मा'धिकरण एवास्माभिरुपपादितत्वात् । उमापतिपदस्य कस्यामपि निःसन्दिग्धायां परविद्यायामदर्शनाच्च । इदं यथा तथा मया प्रहस्ताख्ये याद उपपादितत्वाच्चात्र विशिष्योच्यते । दहरविद्योपास्यत्वं तु क्रमशुक्तौ प्राप्यविभूतिमध्येपि शिवस्य सत्त्वादनुमोदामह इति दिक् ॥ ५३ ॥ इति सप्तदशं लिङ्गभूयस्त्वाधिकरणम् ॥ १७ ॥

व्यतिरेकस्तद्भावाभावित्वाच्च तूपलब्धिवत् ॥ ५४ ॥ पूर्वाधिकरणान्तिमसूत्रे तैत्तिरीयश्रुतिः सम्मतित्वेन प्रदर्शितेति प्रसङ्गात्तदर्थविचारायाधिकरणान्तरमारमत इत्याशयेन तद्विषयादिकं वदन्तस्तदवतारयन्ति ननु ब्रह्मेत्यादि । प्रकृते सहकार्यनुक्तिः केवलाक्षरविदां तदप्राप्तिदर्शनं च सन्देहवीजम् । पूर्वपक्षसिद्धान्तौ तु स्फुटौ । सा त्वनेकेत्यादि । ज्ञानमार्गीयाणां परप्राप्तिस्तु 'यमेवैष वृणुते' 'नायमात्मा बलहीनेन' 'भक्त्या मामभिजानाति' 'भक्त्याहमे-
रक्षिः ।

पदार्थः । अक्षीति । छान्दोग्यस्य 'यथा कप्यासं पुण्डरीकमेवमक्षिणी' इति वेदे । अग्नीनां ज्ञानरूपत्वव्यवस्थापनम्, 'ग्रह तर्हि अग्नि'रित्युत्तरार्धमुपोधिन्त्युक्तश्रुत्याऽसन्दिग्धम् । प्रकरणस्याभिधुतितत्पदसामर्थ्याभ्यां प्रकरणस्य नैर्घत्यान्नैर्घत्यम् । यद्वा । सूत्राणां न्यायरूपत्वेनाभिरहस्येपि प्राप्तिः । न च भवन्नये यस्य सूर्यासि लिङ्गानि तत्तच्छब्दवाच्यं यथा तत् वरणमेव घलीय इति, अन्यत्र तु तत् लिङ्गमेव घलीय इति तत्पदार्थानुगम इति वाच्यम् । तत्पदार्थत्वेन वरणादीनां ग्रहणे तत्पदार्थत्वस्यानुगमात् । अन्यथा सूत्रेषु विश्वतोमुखत्वस्य लक्षणांशस्याव्याप्तेः ।

माध्यास्तु । अनुव्याख्याने तु । तट्टीकायां न्यायसुधायाम् । 'विद्यैवे'ति सूत्रमुपन्यस्य यद्यपीदमधिकरणमनुबन्धादिभ्य इत्यतः पूर्वम्, तथाप्युपासनस्वरूपावगमे सत्येव तत्सार्यव्ययसमर्थनस्यावसरः, नान्येयेति व्युत्क्रमेण व्याख्यानमित्युक्तोपपादितं तथाहीत्यादिग्रन्थेन । ते 'अनुबन्धादिभ्य' इत्यादौ उपासनास्वरूपं 'विद्यैव तु निर्धारणा'दित्यादौ तत्सार्यव्ययमुच्यते ।

भिक्षुभाष्येपीदं द्रष्टव्यम् ।

तत्र रामानुजाचार्यमतमपि न्यायसम्बारेण गतार्थतां भजते । भाष्यभिक्षुभाष्ये सभ्यगालोच्य तदधिकरणार्थपर्यवसानमालोच्यम् ॥ ५३ ॥ इति सप्तदशं लिङ्गभूयस्त्वाधिकरणम् ॥ १७ ॥

व्यतिरेकस्तद्भावाभावित्वाच्च तूपलब्धिवत् ॥ ५४ ॥ प्रकृत इति । श्रुतौ । सन्देहवीजमिति । व्युत्क्रमेण सन्देहवीजम् । स्फुटाविति । ज्ञानमार्गीयाणामिति । साधना-

किञ्च । ज्ञानशेषभूतब्रह्मापेक्षया फलात्मकस्य परस्य मुख्यत्वात् 'तदेवाभ्युक्ते'ति श्रुतिस्तदेव प्रतिपाद्यत्वेनाभिमुखीकृत्य ऋगुक्तेत्याह । तेन तत्र ब्रह्मपदे पुरुषोत्तमपरे ज्ञायेते । तथाच । गुहायां यथाविर्भूतं परमं व्योम पुरुषोत्तमगृहात्मकमक्षरात्मकं व्यापिवैकुण्ठं भवति, तदा तत्र भगवानाविर्भवतीति तत्प्राप्तिर्भवतीत्युच्यते 'यो वेद निहितं गुहायां परमे व्योम' इत्यनेन । तथाच । ज्ञानिनां गुहासु परमव्योमो व्यतिरेक एव, तत्र हेतुः, तद्भावाभावित्वादिति । 'यमेवैष वृणुत' इति श्रुतेर्वरणाभावे भगवद्भावस्यासम्भवात्, ज्ञानिनां तथा वरणाभावाद्भगवद्विषयको भावो न भावीति तथेत्यर्थः । ननु ज्ञानविषयत्ववदाविर्भावोऽप्यस्तु, किञ्च, तदतिरिक्तमाविर्भावमपि न पश्याम इत्याशङ्कयामाह न तूपलब्धिवदिति । उपलब्धिर्ज्ञानम्, तद्गुहायामाविर्भावो न भवतीत्यर्थः । यस्मै भक्ताय गल्लीलाविशिष्टं स्वस्वरूपमनुभावयिता प्रभुर्भवति, तद्गुहायां तल्लीलाश्रयभूतमक्षरस्वरूपं वैकुण्ठलोकवदाविर्भावयतीति नोक्तशङ्कालेशोपि । यत्र पुरुषोत्तमस्य

भाष्यप्रकाशः ।

क्या ग्राह्य' इत्यादिप्रमाणपाधितेति इतः पूर्वाधिकरणेष्ववोचामेति नात्र सिद्धान्ते सन्देग्धव्यमित्यर्थः । ननु भवत्वेयम्, तथाप्ययमर्थः प्रकृतश्रुतेः सत्राच कथं लभ्यत इत्याकाङ्क्षायां पूर्वं श्रुतेस्तद्व्याप्याहः किञ्चेत्यादि । तेन तत्रेति । तेनास्यामृचि । ज्ञापेते इति । आनन्दमयाधिकरणद्वितीयवर्णकस्येन 'अथवा अक्षरे ब्रह्मण्यनन्दात्मके' इत्यादिव्याख्यानान्तरेण ज्ञायेते । ऋचि 'परमं व्योमे'ति पदद्वयं ज्ञानशेषभूतब्रह्मपरमित्याशयेन ऋक्सिद्धमर्थमाहुः तथाचेत्यादि । उच्यत इति । अस्मां ऋच्युच्यते । तथाचास्मां श्रुतां गुहायां परमव्योमनि परप्राप्तिरुक्ता, परमव्योमाविर्भावस्तु न ज्ञानमार्गीयगुहायाम्, अतः परमव्योमपदादत्र सोऽर्थो लभ्यत इत्यर्थः । सत्रात्तद्विषयवन्ति तथाचेत्यादि । व्यतिरेक इति । अभावः । सत्रशेषमयतारयन्ति ननु ज्ञानेत्यादि । ज्ञानविषयत्ववदिति । अक्षरस्य ज्ञानविषयत्ववत् । तदतिरिक्तमिति । ज्ञानविषयत्वातिरिक्तम् । व्याकुर्यन्ति उपलब्धिचित्यादि । अनाविर्भावे हेतुं स्फुटीकुर्वन्ति यस्मा इत्यादि । लोकवदिति । लोकयुक्तम् । तथाच ज्ञानमार्गीयान् प्रति तादृशतदनुभावेनेच्छाया अभावान्न परमव्योमात्मकाक्षरस्वरूपस्याविर्भावः । स चाविर्भावो दर्शनविषयत्वयोग्यतारूपः, न तु ज्ञानविषयत्वमात्रम् । अतो भगवत्तत्वेच्छामावेन केवलक्षरज्ञानिनो वरणात्मकसहकारिशून्यत्वान्न परप्राप्तिरिति ज्ञानिभक्तस्यापि वरणात्मकसहकारिसापेक्षमेव ज्ञानं परप्राप्तिजनकमिति सिद्धान्तो निर्विचिकित्स इत्यर्थः । ननु श्रुतावक्षरस्यादृश्यत्वादिगुणकत्वस्योक्तत्वात् समन्वयाध्याये

रदिमः ।

न्तरमकेरपेक्षामावोक्तेः । एवं सिद्धान्तः स्पष्ट इत्यर्थः । किञ्चेत्यादीति । ज्ञानशेषेति । 'ब्रह्म विदित्यत्र ज्ञानविशेषणीभूतं यद्ब्रह्म तदपेक्षया । ब्रह्मपदे इति । 'ब्रह्मवि'दित्यत्रत्याब्रह्मपदादग्रेतने ब्रह्मपदे । सोऽर्थ इति । इतरसाधनसापेक्षं ब्रह्मज्ञानं परं प्रापयतीत्यर्थः । भाष्ये- । तथेत्यर्थ इति । तद्भावाभावित्वादित्यर्थ इत्यर्थः । वैकुण्ठलोकोऽस्त्यसिन्निति वैकुण्ठलोकवत् । द्वितीयान्ताद्वतिर्नोक्त इत्याशयेनाहुः लोकयुक्तमिति । दर्शनविषयत्वचेति । आविर्भावतितोभाववादे स्फुटः । नत्विति । उपेक्षान्नानविषये आविर्भूतेनाविर्भावप्रसङ्गात्तया । ननु श्रुताविति ।

चाक्षुषत्वम्, तत्र ततोऽधोऽक्षस्य तस्य तथात्वे का शङ्का नाम । एतदुपपादितं पूर्वम्, चिद्वन्मण्डने च । ननु ज्ञानिज्ञानविषयभक्तगुहाविर्भूताक्षरयोर्मैदोऽस्ति, न वा । नाद्यः । मानाभावादेकत्वेनैव सर्वत्रोक्तेः । न द्वितीयः । निरवयवस्य क्वचिल्लोकरूपत्वात्तद्रूपत्वाभ्यामेकत्वानुपपत्तेरिति चेत् । नैवम् । लोकरूपत्वस्य पश्चाद्भावित्वे हीयमनुपपत्तिः, न त्वेवम्, किन्त्वक्षरस्वरूपमेव तथेति श्रुतिराह । 'अम्मस्यपारे भुवनस्य मध्य' इत्युपक्रम्य 'तदेव भूतं तदु भाव्यमा इदं तदक्षरे परमे व्योमन् ।' एतद्वये च, 'यमन्तःसमुद्रे कवयोऽवयन्ति यदक्षरे परमे प्रजा' इत्यादिरूपा । स्मृतिरपि 'परस्तस्माच्च भावोऽन्योऽव्यक्तो व्यक्तात् सनातनः । यः स सर्वेषु भूतेषु नश्यत्सु न विनश्यति । अव्यक्तोऽक्षर इत्युक्तस्तमाहुः परमां गतिम् । यं प्राप्य न निवर्तन्ते तद्धाम परमं मम' इत्यादि तु गीतासु । श्रीभागवतेपि 'दर्शयामास लोकं खं गोपानां तमसः परम् । सत्त्वं ज्ञानमनन्तं यद्ब्रह्म ज्योतिः सनातनम् । यद्वि पश्यन्ति सुनयो गुणापाये समाहिता' इति दशमे । द्वितीये च 'तस्मै खलोकं भगवान् समाहितः सन्दर्शयामासे'त्युपक्रम्य, कालत्रिगुणमार्योविसम्बन्धराहित्यमुक्त्वा, भगवत्पार्षदानुक्त्वा, विमानप्रमदा उक्त्वा, श्रीरुक्ता । तथाच श्रुतिस्मृत्येकवाक्यतायां तादृक्स्वरूपमेवाक्षरमिति निर्णयो भवति । एवं सति सचिदानन्दत्वदेशकालपरिच्छेदस्वयम्प्रकाशत्वगुणातीतत्वादिधर्मवत्त्वेनैव ज्ञानिनामक्षरविज्ञानम्, भक्तानामेव पुरुषोत्तमाधिष्ठानत्वेन तथेति ज्ञेयम् । 'मह्यनामशनि'रिति श्लोकोक्तरीत्या पुरुषोत्तमस्येव । प्रभुणा ये

भाष्यप्रकाशः ।

तथा निर्णीतत्वाच्च नेदं साधीय इति शङ्कायामाहुः यत्रेत्यादि । तथाच वरणेन पुरुषोत्तमस्वरूपस्य चाक्षुषत्वं वरणश्रुतौ 'भक्त्या त्वनन्यये'ति गीतास्मृतौ चोक्तम्, अक्षरस्यापि 'कश्चिद्दीर्' इति श्रुतायुक्तम्, तच्च पुरुषोत्तमादधोऽक्षम्, अतः साधनविशेषसम्पत्तौ कैमुतिकन्यायावतारात् सर्वादश्यतायामपि दृश्यत्वे विरोधाभावाच्च सन्देह इत्यर्थः । अत्राक्षरस्वरूपविचारेण चोदयति रदिमः ।

अक्षरधियमित्यधिकरणे 'एतद्वै तदक्षर'मित्यादिश्रुतायुक्तत्वात् । समन्वयेति । 'अक्षरमम्यरान्तधृते'रित्यत्र निर्णीतत्वात् । इदमिति । सहकारिसापेक्षं ज्ञानं परप्राप्तिजनकमिति साधीयः । उक्तमिति । 'प्रत्यगात्मानमैक्ष'दिति प्रत्यगात्मरूपाक्षरज्ञानमुक्तम् । का शङ्का नामेति भाष्यविवरणं कैमुतिकेति । भाष्ये । पूर्वमिति । 'न तूपलब्धिव'दित्यत्र । चिद्वन्मण्डने इति । 'अमेदादनुपाधित्वा'दित्यत्र सगुणत्वेनाभिमतामेदोपपादनात्तथा । शब्दापेक्षयेति । पूर्वपक्षत्वाद्वादेरित्युक्तम्, तत्सार्धप्रधानत्वात् । भगवतो व्यासस्य शब्दप्राधान्यात् । उत्तानेति । 'अम्मसी'त्यत्र लोकययनिरूपणमिति न साङ्ग्यम् । गीतास्त्विति । तन्माहात्म्यं भगवत्प्रेक्षया बहुवचनम् । देशकालेति । परिच्छिन्नत्वं मध्यमपरिमाणवत्त्वम् । भक्तानां तु देशकालकृतपरिच्छेदो वर्तते । श्रीगोवर्धनदेशाद्यमुनादेशः परः, यमुनादेशाच्च श्रीगोवर्धनदेशोऽपरः । प्रातःकालीना लीला न मध्याह्ने इत्येवं कालकृतपरिच्छेदः । लीलामु मध्यमपरिमाणरूपपरिच्छेदः, 'एकं रूपं रसात् पृथ'गितिवत् । तथेतीति । अधरज्ञानम् । एकस्यानेकत्वे दृष्टान्तमाहुः मह्यनामिति । पुरुषोत्तमस्यानेकत्वेन दर्श-

यथा विचारिताः सन्ति, ते तथा भवन्तीति तद्विचार एव सर्वेषामधिकाररूप इति 'कृतप्रयत्नापेक्षस्त्व'त्यत्र निर्णीतम् ॥ ५४ ॥

अस्मिन्नर्थं कैमुतिकन्यायकथनार्थं निदर्शनत्वेनोत्तरं पठति ।

अङ्गावयवद्व्यास्तु न शाखास्तु हि प्रतिवेदम् ॥ ५५ ॥

यागे तत्तद्वत्विद्विषयतर्कतन्व्यान्यन्वाधानादीन्यङ्गानि । तत्रावयवद्व्याः सर्व एवत्वित्यजो यजमानेन । अवयवन्धनं नाम 'अध्वर्यु त्वां वृणे,' 'होतारं त्वां वृणे,' 'उद्गातारं त्वां वृणे' इत्यादिरूपं वरणमेव, अन्यथा सर्वकर्मविद्वेषां तत्कृतिपट्टना-मेकप्राधिकारः, नान्यत्रेति नियमो न स्यात् । तस्य तस्य तथा वरणे तु यजमाने-च्छैव हेतुः । ते च तदा न सर्वासु शाखास्तु विहितान्यङ्गानि कर्तुं सर्वेपि शक्ताः, किन्तु यजमानवरणनियमिता एव तथा । तत्र हेतुमाह । हि यतः कारणात् प्रतिवेदं नियमितान्यङ्गानि, 'हौत्रमृचा, आध्वर्यवादि यजुषा, उद्गात्रं साम्ने'ति । तथाचालौकिके धैरिके कर्मणि जीवेच्छापि नियामिका भवति यत्र, तत्र किमु धातुं प्रतिरोमकूपं सावकाशममितत्रघ्णाण्डस्थितिमतस्तदीशितुरिच्छैव न्या-मिका तत्तत्साधनफलसम्पत्ताविति ॥ ५५ ॥

भाष्यप्रकाशः ।

नन्वित्यादि । तथाच शब्दापेक्षयार्थस्य बलिष्ठत्वादर्थस्वरूपविचारे पूर्वोक्तमनुपपन्नमित्यर्थः । तत्र समादधते भैवमित्यादि । निर्णीतत्वमित्यन्तेन । इयमिति । उक्तविकल्परूपा । न त्वेवमिति । न तु रूपभेदः । शेषमुक्तानार्थम् । तथाच स्वरूपस्योक्तरूपत्वाद्भगवदिच्छयाधिकारभेदेन तस्य तस्य तथा भानान्न काप्यनुपपत्तिरित्यर्थः ॥ ५४ ॥

अङ्गावयवद्व्यास्तु न शाखास्तु हि प्रतिवेदम् ॥ ५५ ॥ सूत्रमवतारयन्ति अस्मिन्-त्यादि । व्याकुर्वन्ति याग इत्यादि । इत्यादिरूपं वरणमिति । तत्तत्कर्मकर्तृतानियमनरूपं सम्मजनं विभाग इति यावत् । शेषं स्फुटम् । तथाचाक्षरस्य तत्सर्वरूपत्वेपि ज्ञानिषु तथानाविर्भावे भक्तहृदये च तथाविर्भावे उक्तरीत्या कैमुतिकन्यायाद्भगवत्तत्तेषां तेषां तादृक्ताद्व्यफलदित्सैव नियामिकेत्यर्थः ॥ ५५ ॥

रश्मिः ।

नमधिकारभेदात् । यथेति । 'कामाद्रोप्यो भयात् कंस' इति पदुपाधिभिर्भिन्नत्वेन विचारिताः । तद्विचार इति । भगवद्विचारः । सर्वेषामधीति । विषयतासम्बन्धेन तथा । भगवति तु विचारः समवायसम्बन्धेन । सिद्धमाहुः तथा चेति । स्वरूपस्येति । अक्षरस्वरूपस्य । साध्योक्तरूपत्वात् । तस्य तस्येति । ज्ञानिनो मक्तस्य च । कापीति । क्वचिल्लोकरूपातद्रूपाभ्यामेकत्वानुपपत्तिरूपा भाष्योक्ता । उपासनादिविषयभगवद्धर्मरूपपोढशकला निवृत्ताः । अग्रेऽष्टाधिकरण्यां पङ्क्तिर्मा धर्मा समष्टिश्चेति संख्यातात्पर्यम् ॥ ५४ ॥

अङ्गावयवद्व्यास्तु न शाखास्तु हि प्रतिवेदम् ॥ ५५ ॥ सम्मजनमिति । 'वृक्षं संभक्त'विति धातुपाठत् । शेषमिति । आध्वर्यवादीति । आदिना प्रतिप्रस्थातुः प्रतिप्रस्थापय । एवं स्फुटं शेषम् ॥ ५५ ॥

मन्त्रादिवद्वाऽविरोधः ॥ ५६ ॥

ननु पूर्वं कर्मज्ञाननिष्ठानामपि पुंसांमग्रे भक्तिमार्गीयत्वं यत्र भवति, तत्र तथैव भगवद्भरणमिति हि सिद्धान्तः । ऋत्विजस्त्वेकस्मिन् याग एकत्र वृत्तस्य नापरत्रापि तथेति विरुद्धो ह्येष्टान्त इत्यरुच्या निदर्शनान्तरमाह । यथैक एव कश्चिन्मन्त्रो बहुषु कर्मसु सम्बध्यते, कश्चित् द्वयोः, कश्चिदेकत्रैव, तथैव विधा-

भाष्यप्रकाशः ।

मन्त्रादिवद्वाऽविरोधः ॥ ५६ ॥ सूत्रमवतारयन्ति नन्वित्यादि । तथैव भगवद्भरणमिति । तत्तदनन्तरमेतं भक्तिमार्गे प्रवेशयिष्यामीत्येवं विचारितत्वात्तदनन्तरमेव भगवद्भरणम् । ऋत्विज इति पृष्टी । नापरत्रापि तथेति । नान्यकार्ये विनियोगः । सूत्रं व्याकुर्वन्ति यथैक एवेत्यादि । उदाहरणं त्वाद्यस्य 'देवस्य त्वा सवितुः प्रसव' इत्यादिरनुपङ्गमन्त्रः । द्वितीयस्य सूत्रोपस्थाने मन्देहादिनिवारणे च गायत्रीमन्त्रः । तृतीयस्य 'तेजस्वी भूयास'मिति । एवमन्यदपि द्रष्टव्यम् । कर्मोदाहरणं ज्योतिष्टोमादि जयन्तीव्रतादि च द्रष्टव्यम् । कर्मोदाहरणमन्यदप्याहुः रक्षिः ।

मन्त्रादिवद्वाऽविरोधः ॥ ५६ ॥ अनुपङ्गेति । उदाहरणमित्यनुपङ्गः । अनुपङ्गो वाक्यपरिसमाप्तिः । वाक्यस्य परिसमाप्तयेन । अनुपङ्गोपि मन्त्रभेदकः । अनुपज्यत इत्यनुपङ्गः । सम्बद्धमन्त्रः । 'देवस्य त्वा सवितुः प्रसव' इत्यसिद्धमादायेत्येकोऽनुपङ्गः । एवमितरावपि । यथाऽमृतामिपेके । भैषज्ये च 'देवस्य त्वा सवितुः प्रसवेऽग्निनोर्याहुभ्यां पूष्णो हस्ताभ्याम् ।' भैषज्येनेति । द्वितीयस्येति । द्वयोः कर्मणोः सम्बद्धस्य । 'आ सत्येन रजसा वर्तमानो निवेशयन्नसृतं मर्त्यं च । हिरण्यमेन सविता रथेन देवो याति भुवनानि पश्य'न्नित्यत्र । मन्देहेति । आरणे सह वै पन्नायाम् । 'तदुह वा एते ब्रह्मवादिनः पूर्वाभिमुखाः सन्ध्यायां गायत्रियामिमित्रिताम्मसो अप ऊर्ध्वं विक्षिपन्ति । ता एता आपो यज्रीमूला तानि रक्षांसि मन्देहारुणे दीपे प्रक्षिपन्ती'तिश्रुत्वा स्पष्टं मन्देहादिनिवारणम् । मन्देहदीपे निवारणं मन्देहादिनिवारणम् । तस्मिन् । गायत्रीव गायत्री । आसत्येन रजसेति । स्थानसाम्यं सम्बन्धो लक्षणा । मन्त्रत्वमभियुक्तप्रसिद्ध्या । अस्यन्तत्वान्तमध्यमपुरूपान्तत्वाभावेपि । सूत्रादिभावार्थपादभाष्ये । तृतीयस्येति । एकत्र कर्मणि सम्बद्धस्य मन्त्रः 'तेजस्वी भूयास'मिति होमे उदाहरणम् । अन्यदपीति । 'इपे त्वोर्जेत्वे'ति । शाखाच्छेदनेऽनुमार्जने । 'इपे त्वे'ति शाखायां 'छिनत्पूर्जस्वेत्यनुमार्ष्टि वे'ति कल्पसूत्रात् । तथा प्राणापानयोः प्रत्यगसने । 'प्राणमूर्ध्वमुन्नयत्यपानं प्रत्यगसती'ति काठकात् । वेदार्थे द्वितीयपर्याये । तथा क्षुत्पिपासासिगृद्धिकर्ष्ये शक्त्यै औपधिपालने विचारकारणमृतशक्त्यै च । 'इपे पीपिहि ऊर्जे पीपिही'त्यारणात् । 'हरिः ऊ'मिति च । बहुषु कर्मसु । द्वयोः कर्मणोः 'यस्य पर्णमयी जुहूर्भवति न स पापं श्लोकं शृणोती'त्युदाहरणम् । यागे पापश्लोकश्रवणभावे च कर्मणोः । पापश्लोकश्रवणभावावसायि कर्मत्वम् । कर्मान्तःपातात् । एकत्र कर्मणि 'कारीर्या यजेत वृष्टिकामः' इत्युदाहरणम् । वृष्टिकामोपि कर्म, 'कर्तो कर्म च करणं चे'ति गीतावाक्यात् । आदिपदादिति भाष्यविवरणं कर्मोदाहरणमित्यादि । ज्योतिष्टोमादीति । 'ज्योतिष्टोमोऽग्निष्टोमः' । इदं कर्म तत्रैकत्र कर्मणि एको ब्रह्मा कर्तृकर्मरूप उपयुज्यते । 'परमेष्ठिनो वा एष यजोऽग्रे आसीदमिष्टोम इति, तेन स परमां काष्ठमगच्छ'दिति । 'कर्मणा ब्रह्मैवमुच्यते' इति सुबोधिनी । आदिशब्दाद्योऽग्रे चक्ष्यः । स्मार्तोदाहरणं जयन्तीत्यादि । जयन्तीव्रतं सेवाकर्मायै भगवदावेशार्थं च । आदिना प्रायश्चित्तं कर्म शुद्ध्यर्थम् । एकं पितृकृतं प्रायश्चित्तं कर्मानेकपालशुद्ध्यर्थम् ।

नात्, तथात्रापीत्यर्थः । आदिपदात् कर्मोच्यते । यत्र काम्येनैव नित्यकर्मनिर्वाहः, तत्र कामितार्थसाधकत्वे प्रत्यवायपरिहारेऽप्येकमेव तदुपयुज्यते । यथाच सर्वतो-
मुख्येऽनेकहोतृप्रवरेऽध्वर्युप्रवरे च गृह्यमाणे 'देवाः पितर' इत्यादिना यजमानकर्तृ-
कानुमन्त्रणमेकमेव सर्वत्र सम्बध्यते, तथैव विधेः, तथात्रापि तावद्विधं यदेकमेव
वरणम्, तेन तत्तन्निष्ठानन्तरं भक्तिनिष्ठेति न दृष्टान्तविरोध इत्यर्थः ।

अथवा । ॐमित्युदाहृत्यैव मन्त्राणामुच्चारणान्मन्त्रादिरोहः । स यथा
ब्रह्मात्मकत्वेनैक एव सर्वमन्त्रेषु सम्बध्यते, तथा वरणमपीति तथेत्यर्थः । यद्यपी-
तरनिष्ठानन्तरभूतभक्तिनिष्ठावतोपि वरणं तथाभूतमेकमेवेति नोक्तदोषः, तथा-
प्युत्कृष्टमात्रं धृतस्य नीचकक्षापादनमनुचितमिति मत्वा पक्षान्तरमुक्तम् । वस्तु-
तस्तु साधनमर्यादया यत्र भक्तिर्दित्सिता, तत्र तथेति नानुपपत्तिः काचित् ॥ ५६ ॥
इति तृतीयाध्याये तृतीयपादे अष्टादशं व्यतिरेकाधिकरणम् ॥ १८ ॥

भाष्यप्रकाशः ।

यथाचेत्यादि । सर्वतोमुखः कश्चिद्यागविशेषः । तावद्विधमिति । क्रमिकतत्तत्प्रकारकम् ।
मन्त्रादिपदं तद्गुणसंविज्ञानबहुव्रीहिणा व्याख्याय पृष्ठीसमासपक्षेण प्रकारान्तरमाहुः अध-
चेत्यादि । ननु पूर्वव्याख्याने को दोषो येन व्याख्यानान्तरमत्रोक्तमित्याकाङ्क्षायां तदुक्तमङ्गी-
कृत्य सम्भावितं दोषमाहुः यद्यपीत्यादि । तथाभूतमिति । यादृशं केवलभक्तिमार्गीयस्य
तादृशम् । पक्षान्तरमिति । ॐकारनिर्दर्शनपक्षः । तथाच ब्रह्मात्मकत्वेनोत्कृष्टस्याप्योद्धारस्य तत्त-
न्मन्त्रसाङ्गत्वाय तत्तत्सम्बन्धो न दोषावहः, तथा धृतस्यापि तत्सम्बन्धो मर्यादामार्गैरक्षार्थत्वाच्च
दोषावह इत्यर्थः । युक्त्या समाधाय सिद्धान्तेन समाधानमाहुः वस्तुतः इत्यादि । तथाच भग-
वदिच्छाविचारादेवानुपपत्तिपरिहारः, निर्दर्शनं तु वादिनिग्रहायेति द्वयकाराशय इत्यर्थः ॥ ५६ ॥
इत्यष्टादशं व्यतिरेकाधिकरणम् ॥ १८ ॥

रसिगः ।

आदिपदार्थमाहुः कर्मोदेति । अन्यदिति । बह्वर्थकमेकं कर्म । द्व्यर्थमेकं कर्म तु यत्र काम्ये-
नैवेत्यादिभाष्येणोक्तम् । काम्येन पशुकामनया कृतेन । एवकारो भगवत्प्रेरणया कृतकर्मव्यवच्छे-
दकः । नित्यकर्ममिहोत्रादि । कामितार्थः पश्चादिति । प्रत्यवायेति । 'धर्मेण पापमपनुदती'ति श्रुते-
स्तथा । तदिति काम्यं कर्मोति भाष्यार्थः । तथैव विधेरिति । विधिस्तत्रैव । क्रमिकेति । क्रमप्रा-
प्तो यो होतृत्वाध्वर्युत्वरूपः प्रकारः यस्मिन् वरणे सम्भजने तत् क्रमिकतत्तत्प्रकारकं वरणम् । भाष्ये ।
तत्तन्निष्ठेति । कर्मज्ञाननिष्ठानन्तरम् । प्रकृते । मन्त्रादीति । सौत्रम् । तद्गुणेति । मन्त्र आदि-
र्यस्य कर्मण इति, तद्गुणसंविज्ञानो बहुव्रीहिः । प्रथमान्ताद्वतिः । उपयुज्यत इत्येकक्रियान्वयेन विशे-
षान्वयप्यन्यवित्तरूपतद्गुणसंविज्ञानबहुव्रीहिलक्षणसत्त्वात् । तेन तद्गुणसंविज्ञानबहुव्रीहिणा । पृष्ठीति ।
मन्त्रादिः मन्त्रादिरोकारः । प्रथमान्ताद्वतिः । भाष्ये । तथेत्यर्थ इति । दृष्टान्ताविरोध इत्यर्थ इत्यर्थः ।
प्रकृते । दोषमिति । कर्मज्ञानसम्बन्धरूपम् । अनुचितमित्यन्तेन भाष्येणाहुः यद्यपीत्यादीति ।
नोक्तदोष इति । सम्भावितो दोषः । नन्वयं दोषो भाष्ये कोक्त इति चेत्, शृणु । यद्यपीत्यादि-
ग्रन्थस्य दोषं हृदिकृत्वा तत्परिहाराय प्रवृत्तत्वादित्याक्षेप्यत्वेन व्यञ्जनावृत्त्योक्त इति जानीहि ।
ॐकारेति । निर्दर्शनं दृष्टान्तः । तत्सम्बन्धः कर्मज्ञानसम्बन्धः । वस्तुतः इत्यादीति । तत्र
तथेति । तत्र भक्ते तथा कर्मज्ञाननिष्ठानन्तरं भक्तिमार्गीयवरणमित्यर्थः । अनुपपत्तिरिति । कर्म-
ज्ञानसम्बन्धः ॥ ५६ ॥ इत्यष्टादशं व्यतिरेकाधिकरणम् ॥ १८ ॥

भूम्नः क्रतुवज्ज्यायस्त्वं तथाहि दर्शयति ॥ ५७ ॥ (३-३-१९.)

ननु सुखस्वरूपजिज्ञासायां 'यो वै भूमा तत् सुखं'मित्युक्तम्, भूमस्वरूप-
जिज्ञासायां 'यत्र नान्यत् पश्यती'त्यादिना तद्यन्निरूपितं तत्सर्वात्मभावस्वरूप-
मिति यदुक्तम्, तन्नोपपद्यते । भूम्नो हि सुखरूपतोच्यते । सर्वात्मभावे तु विर-
हभावे दुःसहदुःखानुभवः श्रूयते । तेन मोक्षसुखमेव 'यो वै भूमे'त्यादिनोच्यते ।
'यो वै भूमा तदमृत'मिति वाक्याच्च । अग्रे च, 'स वा एष एवं पश्य'न्नित्याद्यु-
क्त्वा, 'तस्य सर्वेषु लोकेषु कामचारो भवती'ति फलमुच्यते । तच्च मोक्षानन्तरम-
सम्भवः, अतः स भावो मोक्षो वात्रोच्यत इति संशयः ।

तत्र कामचारोक्तेर्मुक्तिपूर्वदशायां सन्माहात्म्यनिरूपणार्थत्वादमृतशब्दाच्च
मुक्तिरेव भूमपदेनोच्यत इति पूर्वः पक्षः ।

तत्र भूमशब्देन स भाव एवोच्यत इति सिद्धान्तः । तत्र दुःखदर्शनानुप-
पत्त्या सर्वाधिकत्वलक्षणं भूमत्वमनुपपन्नमिति शङ्कां परिहरति । भूम्नः सर्वात्म-
भावस्य ज्यायस्त्वं सर्वस्मान्मन्तव्यम् । तन्नोक्तानुपपत्तिपरिहारार्थं दृष्टान्तमाह
क्रतुवदिति । दर्शपूर्णमासप्रकरणे तैत्तिरीयके पठ्यते 'परमेष्ठिनो वा एष यज्ञोऽग्र
आसीत्तेन स परमां काष्ठामगच्छ'दित्युपक्रम्य, 'य एवं विद्वान् दर्शपूर्णमासौ

भाष्यप्रकाशः ।

भूम्नः क्रतुवज्ज्यायस्त्वं तथाहि दर्शयति ॥ ५७ ॥ प्रासङ्गिकं विचार्य पुनः प्रकृ-
तशेषमेव विचारयतीत्याशयेनाधिकरणप्रवतारयन्तः संशयं व्युत्पादयन्ति नन्वित्यादि । तद्य-
दिति । भूमस्वरूपम् । श्रूयते इति । पुराणवाक्येभ्यः श्रूयते । तेनेति । सुखस्य दुःखविलक्षण-
त्वेन । यो वै भूमा तदमृतमिति वाक्याच्चेति । इदमपि 'तन्नोपपद्यत' इत्यत्र 'मोक्षाङ्गीकारे'
च हेत्वन्तरम् । तत्रानन्तरं दुःखसद्भावेन सुखस्यामृतत्वाभावात्, मोक्षे चानन्तरं दुःखभावेन
सुखस्यामृतत्वादिति । एवं मोक्षकोटिव्युत्पादिता । अग्रे चेत्यादिना असम्भवीत्यन्तेन सर्वा-
त्मभावकोटिव्युत्पादनम् । अत उभयबीजसद्भावादेवं संशय इत्यर्थः ।

पूर्वपक्षमाहुः तत्रेत्यादि । कामचारोक्तेरिति पृष्ठी ।

सिद्धान्तमाहुः तत्र भूमेत्यादि । सम्प्रसादाधिकरणे भूमशब्देन परमात्मनो निर्णीतत्वा-
च्छिद्भूयस्त्वाधिकरणे सर्वात्मभावस्यापि निर्णीतत्वादत्र भूमलक्षणवाक्ये भूमपदेन स भावः सर्वात्म-
भावसहित एव परमात्मोच्यते । यथा 'घटेन जलमाहरे'त्यादौ घटादिपदेन छिद्रेतरत्वादिसहितो
पटादिः, तद्वदिति सिद्धान्त इत्यर्थः । एवं सिद्धान्तं सामान्यत उक्त्वा तं व्युत्पादयितुं
अग्रप्रवतारयन्ति तत्र दुःखेत्यादि । व्याकुर्वन्ति भूम्न इत्यादि । सर्वात्मभावस्येति । इदं पृष्ठय-
र्थस्य विवरणम् । भूमसम्बन्धिनः सर्वात्मभावस्येत्यर्थः । अत्र लौकिकतस्मिन्सायैव कथनमिति
बोध्यम् । तत्रेति । ज्यायस्त्वप्रतिज्ञायाम् । दर्शपूर्णमासप्रकरण इति । संहिताप्रथमाष्टकपट्ट-
रश्मिः ।

भूम्नः क्रतुवज्ज्यायस्त्वं तथाहि दर्शयति ॥ ५७ ॥ प्रकृतेति । सर्वात्मभावशेषम् ।
पुराणेति । अमरगीतोक्तेभ्यः । श्रुतिवाक्यं तु 'वने वृन्दावने श्रीङ्ग गोपगोपीसुतैः सह'ति सामान्यम् ।
तत्रेति । सर्वात्मभावे । भाष्ये । उक्तानुपपत्तीति । दुःखदर्शनानुपपत्त्या सर्वाधिकत्वलक्षण-

यजन्ते परमामेव काष्ठां गच्छतीति । यथा व्रतादिदुःखात्मकत्वेऽपि परमकाष्ठा-
लक्षणफलगमकत्वेन दर्शपूर्णमासयोः सर्वप्रभुभ्योऽधिकत्वं वक्तुं 'अग्र आसीदिति
स्तूपते, तथा दुःखहेतुत्वेऽप्यनन्यलभ्यसाक्षात्पुरुषोत्तमानन्दप्राप्तिहेतुत्वेन सुख-
रूपत्वमुच्यत इत्यन्येभ्यः सर्वेभ्यो ज्यायस्त्वं मन्तव्यमित्यर्थः । अत्रोपपत्तिमाह ।
तथाहि दर्शयति । श्रुतिस्तु 'स एवाधस्तादित्याद्युक्त्वा, 'अथादङ्कारादेश' इत्या-
द्युक्त्वा, 'अथात्मादेश' इत्याद्युक्तवती, अत्रे चैतादृशस्य 'आत्मत एव प्राणा-
शास्त्रादिसर्व'मिति च दर्शयति । एतत्सर्वात्मभाववत्येव सर्वमुपपद्यते, न तु
मुक्तस्य । वृत्तिभेदाभावात् प्राणायामभावाच्च । जीवन्मुक्तिदशायां प्राचीनानामेव
सत्त्वात्, 'आत्मतः प्राणा' इत्यादि न वदेत् ।

भाष्यप्रकाशः ।

प्रपाठकनवमानुवाके । अग्र आसीदिति । 'परमेष्ठिनो वा एष यज्ञोऽग्र आसीत्' । उच्यत इति ।
भाविस्वरूपमादायोच्यते । तथाच परमकाष्ठाप्रापकत्वात्तथेत्यर्थः । ननु भाविस्वरूपमादायैवोच्यते,
न विद्यमानं स्वरूपमादायेत्यत्र किं गमकमित्याकाङ्क्षायामाहुः अत्रोपपत्तीत्यारभ्य, न वदेदि-
त्यन्तम् । तथाच भूमपदेन यदि मोक्षावस्थामभिप्रेयात्, तदेवं त्रिविधा वृत्तीर्न वदेत्, प्राणादीनां
नामान्तानां तत्र सम्बन्धं च न वदेत्, तदानीं तदुभयाभावात्, अतस्तदन्यथानुपपत्त्या भूमलक्षणे
सर्वात्ममात्रभाविस्वरूपमेवोच्यत इति सर्वात्मभावसहित एव भूमा, न तु मोक्षावस्था । नापि
जीवन्मुक्तावस्थेति युक्तम् । तां चेदभिप्रेयात्, तदा 'आत्मतः प्राणा' इत्यादि न वदेत्, तस्यामव-
स्थायां प्रारब्धवशादेव पूर्वप्राणादीनां सत्तायाः सत्त्वात्, अतो द्विविधस्यापि मोक्षस्यात्रादातुमश-
क्यत्वात् सर्वात्ममात्रेण ब्राह्म इत्यर्थः ।

रश्मिः ।

भूमत्वानुपपत्तिपरिहारार्थम् । प्रकृते । भावीति । परमकाष्ठापन्नस्वरूपमादाय । तथेत्यर्थ इति ।
ज्यायस्त्वमित्यर्थ इत्यर्थः । विद्यमानमिति । दुःखरूपम् । त्रिविधेति । 'स एवाधस्तादित्युक्ता ।
अदङ्कारादेशरूपा । आत्मादेशरूपा च । एतच्च प्राणायामभावाच्चेति भाष्याग्रे न वदेदित्यस्य सम्बन्धं
कृत्वा योजितं ज्ञेयम् । जीवन्मुक्तीत्यादिभाष्ययोजना प्राणादीनामित्यादि । प्राचीनाना-
मित्यस्य विशेषणमपीदम् । च पुनस्तस्य वा एतस्यैवं पश्यत एवं मन्वानस्यैवं विजानत आत्मतः प्राण
आत्मत आशेत्यादि । मध्ये 'आत्मत आविर्भावतिरोभावा'विति । उपान्ते 'आत्मतो नामे'ति । अन्ते
'आत्मतो मन्त्राः, आत्मतः कर्माणि, आत्मत एवेदं सर्व'मिति । अत्र नामान्तानां तत्र जीवन्मुक्ते तथा ।
तदानीमित्यादि । सर्वात्मभावेन भावि फलं तस्य स्वरूपं तस्य काले इत्यर्थः । तदुभयेति । निःसम्बो-
धमोक्षजीवन्मोक्षोभयं तदभावात् । तदन्वयेति । प्राणादिनामान्तसम्बन्धस्य सर्वात्मभावभावि-
स्वरूपकल्पनं विनानुपपत्त्या । एवकारस्तु ब्रह्मविद्यापाठके आनन्दमयान्तानि रूपाण्युक्त्वा श्रान्यते ।
'अथातोऽनुप्रश्नाः । उता विद्वानमुं लोकं प्रेत्य कश्चित् समश्नुते ।' 'सोऽकामयते'त्याद्युक्त्वा तत्र दशर-
सात्मकजगदित्युक्तम् । मध्ये 'रसो वै स' इत्युक्त्वा 'स य एवंवित् । अस्माहोकात् प्रेत्य ।
एतमन्नमयमात्मानमुपसंक्रामती'त्याद्युक्त्वा 'एतमानन्दमयमात्मानमुपसंक्रामति, तदप्येष श्लोको भवति ।
यतो वाचो निर्वर्तन्ते अप्राप्य मनसा सह । आनन्दं ब्रह्मणो विद्वान् न विभेति कुतश्चे'ति श्रुतेः ।
तामिति । मोक्षावस्थां जीवन्मुक्तावस्थां वा । तस्यामिति । जीवन्मुक्तावस्थायाम् । न वक्तुं शक्यमिति

यद्वा । ननु लोकेपि शृङ्गाररसभाववति पुंसि नार्यां च त्वदुक्तभावसम्बन्धि-
व्यभिचारिभावाः श्रूयन्ते । सैव सर्वत्र, स एव सर्वत्रेति । एवं सति लौकिकसधर्म-
वत्त्वान्न त्वदुक्तभावस्यालौकिकज्ञानादिभ्य आधिक्यं वक्तुं शक्यम्, अलौकिक-
विषयत्वालौकिकत्वमपि न तथेति भवति संशयः । तत्र मनुजस्वरिपुत्वादिज्ञानाना-
मिव कामादिभावेन स्नेहभावस्यापि सम्भवाज्ञास्यालौकिकत्वमिति पूर्वः पक्षः ।

सिद्धान्तस्त्वस्य भावस्य लौकिकेभ्यो ज्यायस्त्वं मन्तव्यम् । ननुक्तं लोक-
साधारण्यं बाधकमिति शङ्कानिरासाय निदर्शनमाह क्रतुवदिति । यथा दर्शा-
द्विपु दोहनाधिभ्रयणातञ्जनव्रीह्यवघातादिपुरोडाशभक्षणादीनां लौकिकक्रियातु-
ल्यत्वेन दर्शनेपि न लौकिकत्वम्, लौकिकप्रमाणाप्राप्तत्वादलौकिकतत्प्राप्तत्वात्,
तथोक्तप्रमाणरूपवरणलभ्यत्वेन श्रुत्युक्तत्वाच्च लौकिकत्वमस्य भावस्येति दिक् ।

वस्तुतस्तु ग्रामसिंहस्य सिंहस्वरूपत्वेपि न तादृश्यं वक्तुं शक्यम् । तथा
लौकिकपुंसि नार्यां वा तदाभासो रसशाले निरूप्यते, तद्दृष्टान्तेन भगवद्भाव-
व्यक्तीति भावनार्थम्, न तु कपीणां लौकिके तात्पर्यं भवितुमर्हति । अत्रोपपत्ति-

भाष्यप्रकाशः ।

एतस्यार्थस्य पूर्वोपकरणत्वेन सामान्यस्यार्थविचारेणापि सिद्धप्रायत्वमित्यस्या वर्ण-
कान्तरेण सूत्रं व्याकुर्वन्ति यद्वेत्यादि । श्रूयन्त इति । साहित्यग्रन्थेषु भरतस्यार्था चोच्यन्ते ।
अलौकिकज्ञानादिभ्य इति । लोकविलक्षणेभ्योऽक्षरज्ञानश्रुतिजीवन्मुक्तिभ्यः । न तथेति
भवति संशय इति । न वक्तुं शक्य इति लौकिकसजातीयधर्मवच्चालौकिकविषयत्वाम्यां
हेतुभ्यां भवति संशय इत्यर्थः । पूर्वपक्षमाहुः तत्रेत्यादि । तत्रेति । भगवति । सिद्धान्तं वदन्तः
सूत्रं व्याकुर्वन्ति सिद्धान्त इत्यादि । प्रतिज्ञायां हेतुं वक्तुं नन्वित्यादिना बाधकमाशङ्क्य
दृष्टान्तं व्युत्पादयन्ति यथेत्यादि । उक्तप्रमाणरूपवरणलभ्यत्वेनेति । अलौकिकप्रमाण-
रूपतच्छ्रम्यत्वेन । तथाच सर्वात्मभावो लौकिकसदृशत्वेपि न लौकिकः, अलौकिकप्रमाणप्राप्त-
त्वात्, लौकिकप्रमाणाप्राप्तत्वाच्च, यागीयदोहनाधिभ्रयणादिवत्, यज्ञैवम्, तन्नैवम्, लौकिक-
तद्वदिति हेतुसिद्ध्या न प्रतिज्ञायां दोष इत्यर्थः । एतादृश्यं सादृश्यदर्शनजाः शङ्का अविचार-
कस्यैवोद्यन्ति, न तु विचारकस्येत्याद्येनाहुः वस्तुत इत्यादि । तथाच विचारकस्तु लोकेपि
तथा तदभावं पश्यन्नेवं शङ्कत इत्यर्थः । ननु यदि न सादृश्येन तादृश्यम्, तदा ऋषिभिर्भर-
वादिभिरलौकिकभावधर्मसादृश्यं लौकिके रसे कुतो निरूप्यते, अवस्तदर्शनाद्विचारकस्यापि शङ्का
तूदेत्येत्याकाङ्क्षायाः मृषीणां तथा तन्निरूपणस्य तात्पर्यमाहुः तथा लौकिकेत्यादि । भग-

वदिति ।

तथेतीत्यस्यार्थः । सजातीयेति । सधर्मत्वादित्यस्यार्थः । तत्रेत्यादीति । कामादीति ।
आदिना भयादिपञ्चकम् । 'कामाद्गोप्य' इति वाक्योक्तम् । प्रतिज्ञायामिति । अस्य भावस्य
लौकिकेभ्यो ज्यायस्त्वं मन्तव्यमित्यस्याम् । निरूप्यत इति । शास्त्रान्ते 'परमेण समाधिना'
शास्त्रकरणोक्तेः । तथा तन्निरूपणस्येति । अलौकिकभावधर्मसादृश्येन लौकिकरसनिरूपणस्य ।

माह तथाहीत्यादि । पूर्वोक्तभाववत् आत्मतः प्राणादिकं सर्वं दर्शयति श्रुतिः । 'तस्य ह वा एतस्यैवं पश्यत' इत्यादिना । इतः पूर्वमपि 'स वा एष एवं पश्य' त्रि-
त्युपक्रम्य, 'आत्मरतिरात्मक्रीड आत्ममिथुन आत्मानन्दः स खराह भवति,
सर्वेषु लोकेषु कामचारो भवतीति श्रुतिश्च । न हि लोके एवं सम्भवति, आत्म-
पदानां भगवद्वाचकत्वादिति सर्वोत्तमविषयकभावस्यैव तथात्वं युक्तमिति चोप-
पत्तिर्हिदृशेन सूच्यते ॥ १७ ॥

इति तृतीयाध्याये तृतीयपादे एकोनविंशं भूम्न इत्यधिकरणम् ॥ १९ ॥

भाष्यप्रकाशः ।

चद्वाचयद्भक्तरीति भावनार्थमिति । भगवति विगाढभाववान् यो भक्तस्तद्वीति भावनार्थम् । ननु
ऋषीणां तथैव तात्पर्यमित्यत्र किं गमकम्, अत्र आहुः नत्वित्यादि । तदुक्तं कामध्वजसमाप्तौ
वात्स्यायनेन 'तदेतद्भक्त्यर्थेण परमेण समाधिना । विहितं लोकयात्रार्थं न रागाद्योऽस्य संविधिः ।
रक्षन् धर्मार्थकामांस्त्रीन् सम्पश्यन् लोकवर्तिनीम् । अस्य शास्त्रस्य तत्त्वज्ञो भवत्येव जितेन्द्रिय'
इति । तथाच यदि लौकिके तात्पर्यं स्यात्, एतच्छास्त्रतत्त्वज्ञस्य जितेन्द्रियभवनरूपं फलं न धेदत् ।
एवं भरतोक्ते सङ्गीतशास्त्रेऽपि ज्ञातव्यम् । उपवेदत्वात् । अतः पूर्वोक्त एव निश्चयः । शत्रुशेषमव-
तारयन्ति अत्रेत्यादि । उक्तस्यार्थस्य प्रकृतश्रुत्यभिप्रेतत्वे उपपत्तिमाहेत्यर्थः । उपपत्त्यन्तरं बोध-
यितुं हिदृशदार्ढ्यमाहुः सर्वोत्तमेत्यादि । तथात्वमिति । सर्वसाधनज्यायस्त्वम् ।

अत्रान्ये, वैश्वानरविद्यामुदाहृत्य, किमिहोभयथाप्युपासनं स्यात् व्यस्तस्य समस्तस्य च,
उत समस्तस्यैव वेति सन्देहे, व्यस्तस्यापि विहितत्वात् फलस्यापि कथनादुभयथेति प्राप्ते, समस्त-
स्यैव न्याय्यम् । अन्तमेकवाक्यत्वात् । यथा 'वैश्वानरं द्वादशकपालं निर्वपेत् पुत्रे जात' इत्यत्र ।
'मूर्धा ते व्यपतिष्यन्मां नागमिष्य' इत्याद्यनर्थस्य व्यस्तोपासने दर्शितत्वाच्चेत्याहुः ।

रश्मिः ।

विगाढेति । पटुपाधिजन्यभाववान् । पूर्वोक्त इति । सर्वोत्तमभावविषयः । उक्तस्येति । सप्तम्बोध-
भोक्षरूपस्य सर्वोत्तमभावस्य । प्रकृतश्रुतिः 'तस्य ह एवं पश्यत' इत्यादिः । भाष्ये । लोके
एवमिति । इह लोके जीवन्मुक्तस्य सम्भवति । प्रकृते । सर्वोत्तमेत्यादीति । उपपत्तिरिति ।
युक्तमित्यस्य युक्तिरुपपत्तिस्तद्विषयमित्यर्थात् तद्विशेषणीयतोपपत्तिः । सर्वोत्तमभावस्य भूमत्वेऽपि मुख्य-
भक्तिव्यवसाय पादार्थसङ्गतिर्धर्मत्वादिति बोध्यम् । वैश्वानरेति । 'प्राचीनशाल औपमन्यव' इत्यस्या-
माख्यायिकायां व्यस्तस्य समस्तस्य वैश्वानरस्योपासनं श्रूयते । व्यस्तोपासनं तावत्, 'औपमन्यव कं
त्वमात्मानमुपास्ते' इत्यादि । 'दिवमेव भगवो राजत्रिति होवाच, एष वैश्वतेजा आत्मा वैश्वानरोऽयं
त्वमात्मानमुपास्ते' इत्यादि । तथा समस्तोपासनमपि । 'तस्य ह वा एतस्यात्मनो वैश्वानरस्य मूर्ध्व
सुतेजाश्चक्षुर्विश्वरूपः प्राणः पृथक्वर्मात्मा सन्देहो बहुलो यस्तिरेव रयिः पृथ्येव पादा' इत्यादि । एवं
वैश्वानरविद्याम् । फलस्येति । 'तस्मात् तव सुतं प्रसुतमासुतं कुलं दृश्यत' इति फलस्य । आन्त-
मिति । अन्तं 'तस्य ह वा एतस्येति समस्तोपासनवाक्यम्, तदभिव्याप्य आन्तं एकवाक्यत्वसमस्तस्य
वाक्यत्वं तस्मात् । 'तस्य ह वा' इत्यत्र तच्छब्देन व्यस्तपरामर्शं कृत्वा एतस्येत्यनेनोक्तसमस्तस्याभेदोक्तेः ।
यथा वैश्वानरमिति । प्रथमस्य द्वादशधिकरणे चतुर्थपादे । 'वैश्वानरं द्वादशकपालं निर्वपेत्, पुत्रे
जाते यदष्टकपालो भवति गायत्र्यैवैनं ब्रह्मवर्चसेन पुनातीत्यादि इष्टिविधायके वाक्ये येयं द्वादशसङ्ख्या
तस्यामष्टत्वादिसङ्ख्यानामन्तर्भाव उक्त इत्यान्तमेकं वाक्यम् । मां नागमिष्य इति । मां प्रति विशेषः

नाना शब्दादिभेदात् ॥ ५८ ॥ (३-३-२०.)

पूर्वाधिकरणैः सर्वात्मभावस्वरूपादिनिर्णयं कृतवान्, अथ मत्स्यादिरूपाणां भगवदवतारत्वमविशिष्टमिति सर्वेषां समस्योपासना कार्या, उत पार्थक्येनेति विचारयति । अत्रोपास्याभेदेऽपि रूपभेदादेकत्रोपासकस्यान्यत्रानुपासनलक्षणावशात्सम्भवादस्या अप्यसिद्धिसम्भवादपि समस्यैव सा कार्येति प्राप्ते, सिद्धान्त-

भाष्यप्रकाशः ।

तन्मासार्कं रोचते । पूर्वकाण्डे उदवसानीयाख्ये कर्मणि 'अप वै सोमेनेजानादेवताश्च यज्ञश्च क्रामन्ती'त्यादिना देवतायज्ञावरोधार्थं पूर्वं पञ्चकपालं विधाय, ततो 'गायत्री वा अग्नि'रित्यादिना तदोपदर्शनेन दृष्टित्वा 'अष्टाक्षपालमाग्नेयं पुरोडाशं पञ्चसङ्ख्याकं याज्यानुवाक्ये चोपसंहारे विहिते' इति पूर्वविधानस्यानभिप्रेतत्वबुद्धेः शीघ्रमुदयेन न पूर्वप्रकारकरणशङ्कोदयः, तथात्रापि शङ्काया एव पराहत्यानुदयेन पूर्वपक्षानुदयादिति ॥ ५७ ॥ इत्येकोनविंशं भूम्न इत्यधिकरणम् ॥ १९ ॥

नाना शब्दादिभेदात् ॥ ५८ ॥ सङ्गतिं बोधयन्तोऽधिकरणमवतारयन्ति पूर्व-
स्यादि । 'प्रदानय'दित्यादिभिः पूर्वाधिकरणैर्मुख्याधिकारिणामर्थे सर्वात्मभावस्वरूपस्य तदुत्कर्षस्य तत्फलस्य तदधिकारिणां च निर्णयं कृतवान्, अथ तदनन्तरं पुराणोक्तानां मत्स्याद्युपा-
सनानामपि नित्यानुमेयवेदमूलत्वादिदानीमपि केषाञ्चिद्द्वामनहयग्रीवाद्युपासकानां दर्शनात् तादृ-
शानामर्थे उपासनान्तरनिर्णयस्यावश्यकत्वात्, मत्स्यादिरूपाणां भगवदवतारत्वमविशिष्टम्, यथा
मुतेजःप्रभृतीनां वैश्वानरावयवत्वमिति तेषां सर्वेषां समस्य भगवत्तैकीकृत्योपासना कार्या, उत
मुतेजःप्रभृतीनां व्यस्तोपासने दोषश्रवणवदत्र दोषस्याश्रयणाद्व्यस्ततया कार्येति शङ्कायां प्रस-
ङ्गाद्विचारयतीत्यर्थः । पूर्वपक्षमाहुः । अत्रेत्यादि । अस्या अप्यसिद्धिसम्भवादिति । रूपा-
रदिमः ।

प्रष्टुं न आगमिष्य इत्यर्थः । दोषेति । 'अग्निर्गायत्रः, अष्टाक्षरा गायत्री, तत्सम्बन्धी, अतः पञ्चकपालत्वं
दोषः । तद्दर्शनेन । आग्नेयं पुरोडाशमिति । अग्रे तस्येति शेषः । पञ्चसङ्ख्याक इति । पञ्चकपाले ।
'उपसंहारस्तस्मिन् विहिते' इति 'उदवसानीयाख्ये कर्मणी'त्यनेन पूर्वोक्तान्वयः । कर्मणि विहित इति ।
सतिसप्तमी । इतिः समाप्तौ । तत्समानाधिकरणः पूर्वविधानस्य पञ्चकपालसम्बन्धिनेऽनभिप्रेतत्वबुद्धेः
शीघ्रमुदयः तेनेत्यर्थः । अत्रापि । अधिकरणे ॥ ५७ ॥ इत्येकोनविंशं भूम्न इत्यधि-
करणम् ॥ १९ ॥

नाना शब्दादिभेदात् ॥ ५८ ॥ सङ्गतिमिति । कृष्णावतारस्य 'समान एवं चाभेदा'-
दित्यधिकरणे निरूपणात् मुख्याधिकारिणो वृत्ताः, तेभ्यः सर्वात्मभावं ददातीति । सर्वात्मभावनिरूपणा-
नन्तरं स्मृतावताराणां निरूपणं धर्मत्वात् । किं पुनर्ब्रह्माण्डान्तर्मायादूरीकरणे प्रकटे कृष्णेऽप्यवतार-
प्यवहारार्द्धमकत्वम् । इवार्थे कन् । अतो न पादार्थव्याप्तिः । सर्वात्मभावस्वरूपस्य प्रदानवेदावधि-
करणेषु, तदुत्कर्षस्य 'भूम्नः क्रतुव'दित्यधिकरणे, तत्फलस्य 'आत्मरतिरात्मक्रीड' इत्यादिभाष्येणात्रैवाधि-
करणे तदधिकारिणां एतत्फलप्रेप्सुनामर्थात् प्राप्तिनाम् । दोषेति । 'मृषां ते व्यपतिष्य'दित्याद्युक्तदोष-
श्रवणवत् । अत्रेति । मत्स्यादिरूपाणां व्यस्तोपासने । प्रसङ्गादिति । ॥ उक्तः । अत्रेत्यादीति ।
उपास्याभेदस्तु यथा रामो हास्यावतारः, वामनः कटियुवावतारः, एवमलौकिकार्थत्वेनोपास्याभेदेऽपि ।

माह । सर्वेष्ववतारेषु नानैवोपासना कार्या ।- तत्र हेतुः शब्दादिभेदादिति । तत्तत्स्वरूपवाचकशब्दानां मन्त्राणां चादिपदादाकारकर्मणां च भेदादित्यर्थः । एतेनैव मिथोचिरुद्धानामाकारकर्मणामेकत्र भावनस्याशक्यत्वमयुक्तत्वं चेति भावः सूचितः ॥ ५८ ॥

इति तृतीयाध्याये तृतीयपादे विंशं नानाशब्दादिभेदादित्यधिकरणम् ॥ २० ॥

भाष्यप्रकाशः ।

न्तरावधारूपापराधकृतप्रतिबन्धेनासम्भवात् । तथाचात्र दोषाश्रवणेष्युक्तरीत्या दोषसम्भवाच्च कार्य-
त्यर्थः । सिद्धान्तं बोधयितुं द्वयं व्याकुर्वन्ति सर्वेष्वित्यादि । तर्ह्यन्नादोषस्य कथं निवृत्तिरित्यत
आहुः एतेनेत्यादि । एतेनैवेति । उपासनमेदस्यापनेनेव । अयुक्तमिति । विरुद्धत्वादयुक्तम् ।
तथाच शक्यस्य युक्तस्याकरणे ह्यपराधः, न त्वशक्यस्यायुक्तस्याकरणे । अतोऽनुपासनस्य तत्रापरा-
धाप्रसज्यकत्वेन प्रतिबन्धमायान्नासिद्धिरित्यर्थः । एतेन यत् पूर्वं 'न भेदादिति चे'दितिद्वयेऽधि-
कगुणोपसंहाराचित्यमुक्तम्, तत्प्रकारोत्र दर्शितः । तच्चद्रूपप्राधान्येन ब्रह्मोपासकस्याधिका अपि
गुणा अविरुद्धाः एवोपसंहार्याः, न त्वन्येपीति । तस्मात्तेषां व्यस्तोपासनमेव कर्तव्यमिति सिद्धम् ।

अन्ये तु, अत्र यासु यासु विद्यासु श्रुतिनानात्वेऽप्यर्थक्याद्वैधर्म्यम्, यथा 'मनोमयः
प्राणशरीरः', 'कं ब्रह्म', 'सत्यकामः सत्यसङ्कल्प' इत्यादी । यथा च, 'प्राणो वा व संवर्गः',
'प्राणो वा व ज्येष्ठः श्रेष्ठः', 'प्राणो ह पिता प्राणो माते'त्यादी च । तत्र श्रुतिनानात्वस्य गुणा-
न्तरपरत्वात्, विद्याभेदेन विधैक्याच्च, स्वपरशाखोक्तं गुणजातं विद्याकात्तर्यार्थमुपसंहार्यमिति
पूर्वपक्षे, शब्दादिभेदाद्विद्याभेदं सिद्धान्तयन्ति । पूर्वतश्चे शब्दान्तरादीनां कर्मभेदकत्वेन सिद्ध-
त्वात्, प्रकृते च 'वेद' 'उपासीत' 'कतुं कुर्वति'त्यादिशब्दभेदात् । आदिपदेन यथासम्भवं
गुणादीनामपि भेदस्य सद्ब्रह्म । नच शब्दभेदेपि 'यजति' 'जुहोती'त्यादिवत् 'वेदोपासीते'-
त्यादायर्थभेदाभावात् भेद इति वाच्यम् । तथाप्येकस्मिन्नेव वेदे प्रतिप्रकरणमितरेतरव्यावृत्तगुणो-
पदेशरूपानुबन्धभेदेन तस्यां तस्यां विद्यायां तादृक्तादृग्गुणविशिष्टसर्वोपासतया विद्याभेदोपपत्तेः ।
एवं स्थितेपि 'सर्ववेदान्तप्रत्यये'त्यादि द्रष्टव्यमिति चाहुः ।

रश्मिः ।

सुयोधिन्यां संनिवेशोऽवताराणां स्पष्टः । उत्तरीत्येति । अव्यवहितपूर्वोत्तरीत्या । तत्प्रकार इति ।
व्यस्तोपासनयामपराधाभावजनकत्वमवतारेऽधिकगुणोपसंहारो दर्शितः । किञ्च, अविरुद्धेत्यादिः
प्रकारः । तेषामिति । मत्स्यादीनाम् । आभरणादिरूपत्वे तत्तद्वाचकशब्दानां मन्त्राणां चादिपदादाकार-
कर्मणां च भेदादेवकारः । शब्दान्तरेति । आदिनाभ्याससंज्ञे । वेद इति । अमः सुः । वेदम् ।
गुणाद्रीनामिति । वेदत्वादियुगाः । आदिना संज्ञारूपे । वेदोपासीतेति । वेदशब्दादमोहा ।
वेदमुपासीतेति । अर्थभेदेति । 'यज देवपूजासङ्गतिकरणदानेषु' । 'ह दानादनयोः' । अत्र दानरूपा-
र्थभेदवत् 'वेदोपासनं कुर्वति' 'कतुं कुर्वति'त्यर्थभेदाभावात् । प्रतिकरणमिति । करणं कर्तुं शब्दं
शब्दम् । वीप्सायां प्रतिः । इतरेतरस्मिन् मनोमयादौ व्यावृत्ता ये गुणा मनोमयत्वादयः तेषामुपदेशरू-
पोऽनुबन्धः मुख्यानपायी तस्य भेदस्तेन । 'अनुबन्धः प्रकृत्यादेर्दोषोत्पादे विनश्वरः । मुख्यानपाषिनि-
शिशौ प्रवृत्तस्यानुवर्तन' इति विश्वः । स्थितेपीति । विद्याभेदे । सर्वेति । आविद्यकत्वादिशेषदर्शनेन

विकल्पोऽविशिष्टफलत्वात् ॥ ५९ ॥ (३-३-२१.)

पार्थक्येनोपासनानि कर्तव्यानीति स्थिते विचार्यते । किमग्निहोत्रदर्शपूर्णमासादिवदेयां समुच्चयः, उत फलविकल्प इति । तत्र विधिफलयोः समानत्वात् समुच्चय इति प्राप्ते, निर्णयमाह । उपासनानां विकल्प एव । तत्र हेतुः । अविशिष्टफलत्वात् । शुक्तिफलकत्वं हि सर्वपासुपासनानामविशिष्टम् । एवं सत्येकेनैव तत्तिसद्भावपरस्याप्रयोजकत्वाद् अग्निहोत्रादिवन्नित्यताबोधकश्रुत्यभावात्तदर्थिनो विकल्प एव ॥ ५९ ॥

इति तृतीयाध्याये तृतीयपादे एकविंशं विकल्पाधिकरणम् ॥ २१ ॥

भाष्यप्रकाशः ।

तदसङ्गतम् । सर्ववेदान्तप्रत्ययसङ्गोक्तचोदनाद्यविशेषरूपहेत्वभावादेवोक्तस्थलेषु विद्याभेदसिद्धत्वेनैतत्सञ्चारम्भवैयर्थ्यप्रसङ्गात् । नचोपसंहारनिवृत्त्यर्थत्वान्नानर्थक्यमित्यपि युक्तम् । ऐक्यहेत्वभावादेव सिद्धे विद्याभेदे उपसंहारप्राप्तेरेवामावात् विद्यासूचकनानापदविरोधाच्चेति ॥ ५८ ॥ इति विंशं नानाशब्दादिभेदादित्यधिकरणम् ॥ २० ॥

विकल्पोऽविशिष्टफलत्वात् ॥ ५९ ॥ अधिकरणमवतारयन्ति पार्थक्येनेत्यादि । विचार्यते इति । उपोद्घातसङ्गत्या विचार्यते । संशयमाहुः किमित्यादि । तथाच विधिसामान्यात् क्रमेण कार्याणीत्येवं समुच्चयः, उत फलतौल्यादिकल्प इत्यर्थः । पूर्वपक्षमाहुः तत्रेत्यादि । विधिः फलं च सर्वत्र तुल्यम् । यथाग्निहोत्रादीनाम् । तथा सति यदेव न क्रियते, तत्फलभावेन न्यूनतापत्तेर्विकल्पस्य प्राप्तप्रामाण्यपरित्यागादिदोषवत्तया तदादरे तत्संसर्गाच्च समुच्चय एव ज्यायानित्यर्थः । सिद्धान्तमाहुः उपासनानामित्यादि । तथाचाग्निहोत्रादितौल्यस्याभावाच्चित्रोद्भिदादितौल्यस्य सत्त्वादिकल्पस्यादुष्टत्वेन स्वर्गादिवद्विश्रमायानिष्टचिरूपायां तत्तदवतारसाधुज्यरूपायां रक्षितम् ।

द्रष्टव्यम् । सर्ववेदान्तेति । चोदनाविशेषदर्शनात् तथा । नानेति । उपसंहारे वैयर्थ्येन विधैक्ये तथा । अत्र चकारेण हेत्वन्तरं सूचितम् । स हेतुः । उपसंहारोऽर्थाभेदादिति । यथा कथञ्चित् समस्तोपासना ॥ ५८ ॥ इति विंशं नानाशब्दादिभेदादित्यधिकरणम् ॥ २० ॥

विकल्पोऽविशिष्टफलत्वात् ॥ ५९ ॥ उपोद्घातेति । प्रकृतं पार्थक्येनोपासनं तत्तिसद्धार्या फलविकल्पचिन्ता उपोद्घातः स सङ्गतिः तथा । किमित्यादीति । अग्निहोत्रेति । अग्निहोत्रादिमतो दर्शपूर्णमासाधिकारात् समुच्चयः । विधीति । पञ्चमस्कन्धे 'ॐ नमो भगवते मुख्यतमाय नमः सत्त्वाय प्राणायौत्रसे सहसे घलाय महामत्स्याय नमः' इतीत्यत्र 'अस्ति'ति विधेः कूर्माद्यवतारभक्तिविधिभ्यः सामान्यात् । क्रमेणेति । 'मत्स्यकूर्मवराहे'त्यादि पाठक्रमेण । फलतौल्यादिति । सामान्यतो विश्वजिज्ञासेन शुक्तिः फलं तस्य तौल्यात् । सर्वत्रेति । मत्स्याद्यवतारभक्तिषु । यथास्मरति । 'अग्निहोत्रं जुहुयात्' 'दर्शपूर्णमासान्यां यजेते'त्यादयो विधयः । प्रत्यवायपरिहारः फलम् । प्राप्तप्रामाण्येति । 'विकल्पोऽदोषदुष्ट' इति पूर्वतन्त्रे परिसंख्याविधावस्ति । तदादर इति । विकल्पादरेऽदोषसंसर्गाधेत्यर्थः । समुच्चय इति । पाठक्रमेण समुच्चयः । चित्रोद्भिदादीति । पूर्वतन्त्रप्रसिद्धम् । 'उद्भिदा यजेत पशुकामः' अन्यत्र 'चित्रया यजेत पशुकामः' इति प्रथमस्य चतुर्थपादे । स्वर्गादिवदिति । आदिना वृष्टिः ।

काम्यास्तु यथाकामं समुचीयेरन्न वा पूर्वहेत्वभावात् ॥ ६० ॥ (३-३-२२.)
 येषु तृपासनेषु भिन्नानि भिन्नानि फलान्युच्यन्ते, तत्र त्वनेकफलार्थिनस्तत्त-
 त्फलकोपासनानि समुचीयेरन्, अविशिष्टफलत्वाभावात् । यत्र त्वेकस्यैवोपास-
 नस्य स्वकामितानेकफलत्वं श्रूयते, तत्र तथैव चेदुपासनं करोति, तदा न समु-
 चीयेरन्नपि । स्वकामितेष्वेकतरस्य तदन्यफलवैशिष्ट्येनाविशिष्टफलत्वाभावादिति
 पूर्वहेत्वभावादिति श्लिष्टप्रयोगाभिप्रायेणोक्तमिति ज्ञेयम् ।

अथवा । कामैक्ये नियतफलकानि तानि न समुचीयेरन् । अत्र हेतुः स्पष्टः ॥ ६० ॥
 इति तृतीयाध्याये तृतीयपादे द्वाविंशं काम्याधिकरणम् ॥ २२ ॥

भाष्यप्रकाशः ।

च मुक्तौ विशेषाभावेन च फलस्याविशिष्टत्वात् समुचये अप्रयोजकत्वदोषापत्तेश्च विकल्प एव
 ज्यायानित्यर्थः । एतेनैव ब्रह्मप्राप्तिफलानां सद्ब्रिह्मादहरविद्योपकोसलविद्याशाण्डिल्यविद्याऽक्षरवि-
 द्यादीनां एकफलानां प्राणादिविद्यानां च विकल्पोऽग्रगन्तव्य इत्यपि बोधितम् । अत्र सर्वेऽप्ये-
 वमेवाहुः ॥ ५९ ॥ इत्येकविंशं विकल्पाधिकरणम् ॥ २१ ॥

काम्यास्तु यथाकामं समुचीयेरन् न चा पूर्वहेत्वभावात् ॥ ६० ॥ 'अविशिष्ट-
 फलत्वा'दित्यस्य विकल्पहेतोः प्रत्युदाहरणमिदम् । एवं मुक्तिफलिका उपासना विचार्य, काम्यासु
 पक्षद्वयस्य सम्भवात् ताः पृथक् विचारयतीत्याशयेन सूत्रं पठित्वा व्याकुर्वन्तस्तत्र तत्तत्फलानां
 काम्यत्वादुपासनानां समुचयपक्षं व्याकुर्वन्ति येष्वित्यादि । येषु, 'स यो नाम ब्रह्मेत्युपास्ते
 यावन्नामो गतं तत्रास्य कामचारो भवति', 'सर्वं वै तेऽन्नमाप्नुवन्ति येऽन्नं ब्रह्मोपासत' इत्यादिषु
 तथेत्यर्थः । एवं समुचयपक्षं व्याख्याय 'न वा' इति पदाम्यामुक्तमसमुचयपक्षं व्याकुर्वन्ति यत्र
 त्वित्यादि । श्रूयते इति । यथा भार्गव्यां विद्यायां 'य एवं वेद प्रतितिष्ठति, अन्नवानन्नादो
 भवति महान् भवति प्रजया पशुभिर्ब्रह्मवर्चसेन महान् कीर्त्यते' इति श्रूयते । तत्र तथैव चेत् ।
 तदुक्तस्वकामितसकलफलसाधकतया चेत्तदुपासनं करोति, तदा तत्फलकान्यन्यानि 'तत्प्रतिष्ठे-
 त्युपासीत' 'तन्मह इत्युपासीत'त्यादीनि तत्तदुपासनानि न समुचीयेरन्नपि । अत्रापि
 हेतुः पूर्वहेत्वभावादिति । तं विवृण्वन्ति स्वकामितेष्वेकतरस्य । स्वकामितफलेष्वेकतरस्य
 फलस्य तदन्यफलवैशिष्ट्येन अविशिष्टफलत्वाभावादिति । तथाच समुचये अविशिष्टफलत्वाभा-
 रश्मिः ।

नित्यानां प्रत्यवायपरिहारः, ज्योतिष्टोमस्य स्वर्गः । कारीर्यां वृष्टिः । तद्वदुपासनानां न, किन्तु मुक्तिफलत्वं
 अविशिष्टत्वं सर्वासुपासनासु तस्मात् । अप्रयोजकत्वमपरोपासनायाः, अतोऽप्रयोजकत्वदोषापत्तेः ॥ ५९ ॥

काम्यास्तु यथाकामं समुचीयेरन्न वा पूर्वहेत्वभावात् ॥ ६० ॥ विकल्पहेतो-
 रिति । पूर्वसूत्रोक्तस्य । प्रत्युदेति । निलेषु कर्मसु विकल्प उक्तः । काम्येषु समुचय उच्यते । तत्र
 विविफलयोः समानत्वहेतुः, अपरस्याप्रयोजकत्वदोषापादकत्वाच्चाह्वतः । तत्राविशिष्टमुक्तिमात्रफलत्वात् ।
 अत्र काम्येषु तु विशिष्टस्य मुक्तिमात्रस्य फलस्याभावरूपात् पूर्वहेत्वभावरूपहेतोः प्रतिकूलमुदाहरणम् ।
 विविफलयोः समानत्वेऽपरस्याप्रयोजकत्वम्, विविफलयोः समानत्वेऽपरस्य प्रयोजकत्वम्, परन्तु
 कामनानियतमिति । तत्रेति । काम्येषु । समुचयेति । यथा सेवायां न पुत्रेण नापि पशुना कार्यम्,
 किन्तु समुचितेन पुत्रादिना, अतः समुचयपक्षम् । स य इति । सः यः इतिच्छेदः । इत्यादीति ।

अङ्गेषु यथाश्रयभावः ॥ ६१ ॥ (३-३-२३-)

प्रधानेषु निर्णयमुक्त्वाङ्गेषु तमाह । एकार्थसाधकानामुपासनानां भेदेनाङ्गभेदेऽप्येकतरोपासने फलैक्यादङ्गानि तत्र समुच्चीयेरन्न वेति संशये, निर्णयमाह । उपासनानां तदेवाश्रयः, तथाच यदङ्गं यदुपासनाश्रितम्, तत्रैवास्य भाव इत्यर्थः ॥ ६१ ॥

भाष्यप्रकाशः ।

नोऽनेकफलत्वात्, समुचयाभावे त्वविशिष्टफलत्वाभावस्तत्फलस्यान्यफलविशिष्टत्वादिति भेदेऽपि 'पूर्वहेत्वभावा'दिति यत्सङ्ग उक्तम्, तत्तथेत्यर्थः । अत्र व्याख्यानहेतुः पक्षान्तरमाहुः अथवेत्यादि । कामैक्ये इति । एकमात्रविषयत्वेन तदैक्ये । अत्र हेतुः स्पष्ट इति । असिन् पक्षे तेषां फलभेदेन विशिष्टफलतया अविशिष्टफलत्वाभावरूपः पूर्वहेत्वभावः स्फुट इत्यर्थः ।

अत्रापि मध्वाचार्यमिधुव्यतिरिक्तानां सर्वेषामेकमतम् । अस्माकं त्वेतावान् विशेषः । अत्र सूत्रे काम्यपदादुद्गीथाद्युपासना अपि संग्रहीतुं शक्यन्ते । तावपि 'यदेव विद्यया करोती'त्यादिभिः फलश्रवणात् । कामपदमावेपि रात्रिसत्रन्यायेन काम्यत्वस्य शक्यत्वादिति ॥ ६० ॥ इति द्वाविंशं काम्याधिकरणम् ॥ २२ ॥

अङ्गेषु यथाश्रयभावः ॥ ६१ ॥ कर्माङ्गत्वेऽपि स्वव्यापारेण फलसाधने उपासनान्तरानपेक्षत्वात् प्रधानानामुद्गीथाद्युपासनानामपि काम्यत्वेन यथाकामं समुच्चयविकल्पयोः पूर्वसङ्ग्रेणैव सिद्धत्वाच्च विषयान्तरं बोधयन्तोऽधिकरणमवतारयन्ति प्रधानेत्यादि । अन्यानपेक्षतया स्वव्यापारद्वारा फलजनकानि प्रधानानि, तेषु समुचयादिनिर्णयमुक्त्वा, अन्यानपेक्षतया फलजनकेष्वङ्गेषु निर्णयमाहेत्यर्थः । ननु किं प्रयोजनं येन पृथगारम्भ इत्यत आहुः एकार्थेत्यादि । एकोऽर्थः एकं फलम्, तत्साधकानामनेकेषामुपासनानां रूपादिभेदेन भेदेऽपि तेषां मध्य एकतरोपासनेऽन्येषामस्य च फलैक्यात् तत्फलार्थं गान्ध्याङ्गानि तत्र तत्रोक्तानि, तान्येकसिद्धिभिः ।

अन्यत्र द्रष्टव्यानि । तथेत्यर्थः इति । भिन्नानि भिन्नानि फलान्युच्यन्त इत्यर्थः । भाष्ये । अविशिष्टेति । सूत्रे पूर्वहेत्वभावादित्युक्तम्, अत एवेति चोक्तम् । 'अत एव प्राण' इत्यतिदेशाधिकरणवत् । अतोऽस्य प्रयोगसामिप्रायवर्णनं छिष्टप्रयोगत्वात् करिष्यन्ति । प्रकृते । असमुच्येति । 'न वा समुच्चीयेर'न्निति योजनासिद्धं पक्षम् । तदुक्तेति । यथा 'अकामः सर्वकामो वा मोक्षकाम उदारधीः । तीव्रेण भक्तियोगेन यजेत पुस्यं पर'मित्यत्र तीव्रभक्तियोगः । तत्र नान्यकर्मसमुच्चयः । तत्तथेति । छिष्टप्रयोगामिप्रायेणोक्तमित्यर्थः ॥ ६० ॥ इत्येकविंशं विकल्पाधिकरणम् ॥ २१ ॥

अङ्गेषु यथाश्रयभावः ॥ ६१ ॥ उपासनेति । अवयव्यतिरिक्तोपासनान्तरानपेक्षत्वात् अवयविनश्चावयवमात्रत्वादवयव्यनङ्गीकरणेन । काम्यत्वेनेति । 'आपयिता ह वै कामानां भवति, य एतदेवं विद्वानक्षरमुद्गीयमुपास्त' इति श्रुतेस्तथा । फलसम्बन्धित्वं प्रधानत्वमङ्गेष्वपीति प्रधानलक्षणान्तरमाहुः अन्यानपेक्षेति । एकतरिति । महाभाष्यप्रयोगाद्ब्रह्मनां निर्धारणे इतरच् ।

१. तस्य । २. धीपुरोत्तमैर्भाष्यप्रकाशस्य अन्तिमशेषे 'काम्यास्तु' इति शब्दं प्रथमधिकरणत्वेन निर्दिष्टम् । अतस्तदनुगारेण 'काम्यास्तु' इत्यादि द्वाविंशमधिकरणं भवति । धीहृण्यनन्दैः धीतोपेक्षरैश्च 'काम्यास्तु' इति प्रथमधिकरणत्वेन न निर्दिष्टम् । तेषु तस्यैकविंशे विकल्पाधिकरणेऽन्तर्भावः इति । धीपुरोत्तमैरपि पूर्वमेवमेव निर्दिष्टम् । वेदान्ताधिकरणमालायां स्वस्मिन् पादे पञ्चविंशत्यधिकरणानि, भाष्यप्रकाशस्य चतुर्विंशत्यधिकरणानि । अतः प्रकाशे पञ्चविंशत्यधिकरणानि, रसो च चतुर्विंशतिरस्यमिदं तथैव योजितमिति ।

अत्र हेतुमाह ।

शिष्टेश्च ॥ ६२ ॥

तत्तदुपासनं तत्तदङ्गविशिष्टमेव वेदे शिष्यत इति तथेत्यर्थः । चकारादति-
रिक्तकरणे प्रायश्चित्तोक्तिरपि बाधिकेति सूच्यते ॥ ६२ ॥

इति तृतीयाध्याये तृतीयपादे त्रयोविंशमङ्गेषु यथाश्रयभावाधिकरणम् ॥ २३ ॥

भाष्यप्रकाशः

उपासने समुचीयेरन्नवेति संशये, उपसंहारसूत्रेऽर्थाभेदपदस्य फलभेदवाचकत्वे फलं क्त्वात् समुच्य-
प्राप्तौ, वक्ष्यमाणहेतुभ्यां निर्णयमाहेत्यर्थः । सूत्रं व्याकुर्वन्ति उपासनाङ्गानामित्यादि । तदेवेति ।
उपासनमेव । तथाच आश्रयमनतिक्रम्य यथाश्रयम्, भावः सत्ता, यथाश्रयं भावो यथाश्रयभाव
इति सूत्रयोजना । उदाहरणं तु छान्दोग्ये 'मनो हिङ्कारो वाक्प्रस्ताव' इत्यादिभिर्दशभिर्वाक्यैर्गा-
यत्र-रथन्तर-वामदेव्य-बृहत्-वैरूप-वैराज-शुक्ल-रैवत्य-यज्ञायज्ञीय राजननामग्रहणपूर्वकं विहितानि
दश सामोपासनानि, तेषु द्वेकमेकमसाधारणं फलमुक्त्वा, तदुत्तरं 'सर्वमायुरेति ज्योग्जीवति महान्
प्रजया पशुभिर्मवति महान् कीर्त्ये'ति सर्वोपासनेषु साधारणं फलमुक्त्वा, क्रमेण 'महामनाः स्यात्
तद्व्रतम्, न प्रत्यङ्गमिमाचामेन्न ग्रीवेत् तद्व्रतम्,' एवं 'न काश्चन परिहरेत्,' 'न तपन्तं
निन्देत्, न वर्पन्तं निन्देत्,' 'नर्तुभिन्देत्,' 'न पशुभिन्देत्,' 'संवत्सरमज्ञो नाश्रीयात्,' 'ब्राह्मणान्न
निन्देत्' इति तत्तदुपासनाङ्गभूतानि व्रतान्युक्तानि । तथाच तस्य व्रतस्य तत्तदुपासन एव सम्यन्धः,
नान्यत्रेति बोध्यम् । एवञ्जातीयमन्यदपि । न्यायस्य साधारणत्वात् । यथा मार्गण्या आनन्दवि-
द्याया अङ्गभूतेषु त्रिविधप्रतिष्ठितत्वोपासनेषु प्रतिष्ठादीनां फलानामेक्यं तत्तदुपासनाङ्गभूतानां
'अन्नं न निन्द्यात् तद्व्रतम्, अन्नं न परिचक्षीत तद्व्रतम्, अन्नं बहु कुर्वीत तद्व्रतम्'मिति तत्तद्व्रतानां
भेद इति ॥ ६१ ॥

शिष्टेश्च ॥ ६२ ॥ अत्र भाष्यं स्फुटम् ॥ ६२ ॥ इति त्रयोविंशमङ्गेषु यथाश्रय-
भावाधिकरणम् ॥ २३ ॥

रश्मिः ।

वक्ष्यमाणेति । शिष्टिप्रायश्चित्तोक्तिन्याम् । उपासनमिति । अवयवि । यथाश्रयमित्यन्वयाभावः ।
ततः कर्मधारयः । भाष्ये । तत्रैवास्त्येति । उपासनेऽस्याङ्गस्य भावः सत्तेत्यर्थः । प्रकृते । सर्वमायु-
रिति । शतवर्ष आयुः । ज्योक् । टीकायां स्पष्टम् । अत्रेपि । आनन्देति । आनन्दप्रसन्नज्ञानानन्तरं 'सैषा
भार्गवी वाक्णी विद्या परमे व्योमन् प्रतिष्ठिते'त्यानन्दविद्या तस्याः । अङ्गेति । अङ्गभूतत्वं प्रतिष्ठान्नव-
त्त्वान्नान्नदत्त्वादीनामानन्दविद्याफलानां 'पुनरन्नं न निन्द्यात्, तद्व्रत'मित्युपक्रम्योक्तेः साङ्गविद्यायाः पूर्वो-
क्तफलवत्त्वात् । 'एवमन्नं न परिचक्षीत तद्व्रत'मित्यत्र, 'अन्नं बहु कुर्वीत तद्व्रत'मित्यत्र चेत्येवमङ्गभूतेषु
त्रिषु । अत्रेति । 'अन्नं न निन्द्यात् तद्व्रत'मित्यत्र 'स य एतदन्नमन्ने प्रतिष्ठितं वेदे'त्युक्तम् । तथा
'अन्नं न परिचक्षीत तद्व्रत'मित्यत्र 'स य एतदन्नमन्ने प्रतिष्ठितं वेदे'त्युक्तम् । तथैव 'अन्नं बहु
कुर्वीत तद्व्रत'मित्यत्र 'स य एतदन्नमन्ने प्रतिष्ठितं वेदे'त्युक्तमित्यत्र प्रतिष्ठितत्वोपासनानि तेषु ।
तत्तदुपासनेति । अन्नप्रतिष्ठितत्वोपासनाङ्गभूतानाम् ॥ ६१ ॥

शिष्टेश्च ॥ ६२ ॥ उदाहरणं द्रष्टव्यम् । प्रायश्चित्तेति । यथा 'आग्निं धूम्रललाममालभेत,
यो दुर्ग्राहणः सोमं पिपासे'दिति । अत्र सर्वे पदसूत्रमधिकरणमङ्गीकुर्वन्ति, तदग्रे स्पाष्टी-
भविष्यति ॥ ६२ ॥ इतिद्वाविंशं यथाश्रयभावाधिकरणम् ॥ २२ ॥

समाहारात् ॥ ६३ ॥ (३-३-२४.)

कर्ममार्गीयोपासने निर्णयमुक्त्वा ज्ञानमार्गीयोपासने तमाह । अथवोपनि-
पत्सु नृसिंहोपासनादिषु मत्स्यकूर्मादिरूपत्वेनापि स्तुतिः श्रूयते । श्रीभागवते
च, 'नमस्ते रघुचर्याये'त्यादिरूपा स्तुतिर्विजनाये । एवं सति रूपभेदेपि भगवद्व-
तारस्याविशिष्टत्वादेकस्मिन् रूपे रूपान्तरसमाहारो दृश्यत इति सर्वरूपत्वे-
नैकत्रोपासनमपि साध्वित्यर्थः ॥ ६३ ॥

गुणसाधारण्यश्रुतेश्च ॥ ६४ ॥

ऐश्वर्यवीर्यादिगुणानां सर्वेष्ववतारेषु साधारण्यं श्रूयते । तेन धर्मिधर्माणा-
मैक्यात् पूर्वोक्तं साध्वित्यर्थः ॥ ६४ ॥

इति तृतीयाध्याये तृतीयपादे चतुर्विंशं समाहाराधिकरणम् ॥ २४ ॥

साध्यप्रकाशः ।

समाहारात् ॥ ६३ ॥ सूत्रप्रयोजनमाहुः कर्ममार्गीयेत्यादि । कर्माङ्गतया कर्ममार्गीयेषु
सामाद्युपासनेषु अङ्गनिर्णयमुक्त्वा, ज्ञानाङ्गतया ज्ञानमार्गीयेषु तेवङ्गनिर्णयमाहेत्यर्थः । सूत्रे
व्याकुर्वन्तो विषयमाहुः अथर्वेत्यादि । अत्र मत्स्यकूर्मादिपदात् पूर्वं ब्रह्मविष्णवादीतिपदस्य
श्रुतिर्वोध्या । तथाच नृसिंहोपासनायां 'यो वै नृसिंहो देवो भगवान् यथा ब्रह्मा तस्मै वै नमो नम'
इति, श्रीरामोपासनायां च 'यो वै रामचन्द्रः स भगवान् ये च मत्स्यकूर्माद्यवतारास्तस्मै वै नमो नम'
इत्येवं विभागेन स्तुतिः श्रूयत इत्यर्थः । द्वितीयं पौराणोदाहरणम् । एवं विषय उक्तः । तत्र
तत्सर्वरूपत्वेनोपासना कार्या, उत तेषां रूपाणां विरुद्धधर्मवत्त्वात् तथा न कार्येति संशये, शब्दादि-
भेदेन नानोपासनस्य पूर्वमुक्तत्वात् सर्वरूपत्वेनोपासने च तद्विरोधाच्च कार्येति प्राप्तम् । तत्र सिद्धान्त-
वक्तुं सूत्रं व्याकुर्वन्ति एवं सतीत्यादि । अत्र 'अङ्गेषु यथाश्रयभाव' इत्यनुवर्तते । समाहार इति ।
एकीभावः । तथाच ज्ञानमार्गीयोपासनाङ्गेष्वपि यथाश्रयभावे सति, 'रूपभेदेपी'त्यादिनोक्तरीत्या
समाहारदर्शनात् तथेत्यर्थः । एतदेवाभिप्रेत्य 'भेदाभेति चे'दिति सूत्रे 'उपासनाविषयेष्वि'-
त्यादिनाप्रतारेष्वपि सर्वगुणोपसंहाराचित्यमुक्तम् ॥ ६३ ॥

अत्र हेत्यन्तरं सूत्रान्तरेणाह ।

गुणसाधारण्यश्रुतेश्च ॥ ६४ ॥ अत्र चकारोऽधिकरणपूर्णत्वद्योतकः । शेषं प्रकटार्थम् ।

तथाच भगवत्त्वप्राधान्योपासने एवं सर्वरूपत्वेनोपासनं कार्यम्, तच्चद्रूपप्राधान्येनोपासने तथा न
कार्यमिति विभागान्न कोपि विरोध इत्यर्थः ॥ ६४ ॥ इति चतुर्विंशं समाहाराधिकरणम् ॥ २४ ॥

रक्षिः ।

समाहारात् ॥ ६३ ॥ पूर्वकाण्डव्यवच्छेदेन वेदान्तपरिच्छिन्नकर्ममार्गीयोपासन इत्यर्थं मत्वाहुः
कर्माङ्गतयेति । 'यदेव विधये'ति श्रुतिविषयेषु सामोपनिषदुक्तोपासनेषु पूर्वाधिकरणे निर्णयमुक्त्वा,
आदिना यद्वा 'तमेतं वेदानुवचनेन'ति श्रुत्याहुः ज्ञानाङ्गतयेति । मत्स्यकूर्मश्रुत्यभावं नृसिंहोपासने-
ऽद्वयमाहुः अत्र मत्स्येति । तथाचेति । श्रुत्यै प्रतिषेधे च । आदिना रामोपासनेत्याशयेनाहुः श्रीरा-
मेति । नृसिंहोपासना आदिर्यासां रामोपासनादीनां तां नृसिंहोपासनादयः तासु । अत्रातद्गुणसंविज्ञाने
नृसिंहोपासनानन्वयः श्रूयत इत्यनेनेत्याशयः । अनन्वयापेक्षायां तु न श्रुतेः प्रयोजनम् । यथाश्रयभाव
इति । यथाश्रयभावो व्याकृतः । तथेत्यर्थः इति । सर्वरूपत्वेनैकत्रोपासनमपि साध्वित्यर्थः ॥ ६३ ॥

गुणसाधारण्यश्रुतेश्च ॥ ६४ ॥ तच्चद्रूपेति । मत्स्यत्वादिरूपप्राधान्ये तु । मत्स्य इति प्रतीतिः,
न तु मत्स्यो भगवानिति प्रतीतिरिति भावः ॥ ६४ ॥ इति त्रयोविंशं समाहाराधिकरणम् ॥ २३ ॥

न वा तत्सहभावाश्रुतेः ॥ ६५ ॥ (३-३-२५.)

नन्वेवमुपासनं नित्यम्, उत वैकल्पिकमिति संशये, उत्तरीत्या नित्यत्वे प्राप्ते, तन्निषेधमाह नेति । किन्तु वा, विकल्प एवैवमुपासन ऐच्छिकः, तत्र हेतुमाह सहभावाश्रुतेरिति । नियमतस्तेषां रूपाणां सहभावश्रवणं चेत् स्यात्, तदा स्यात्तथोपासनस्य नित्यता, न त्वेवम्, अतो विकल्प एवेत्यर्थः ॥ ६५ ॥

दर्शनाच्च ॥ ६६ ॥

योपि रूपान्तरसमाहारपूर्वकमुपास्ते, सोप्येकं रूपमुपास्यत्वेन मत्वा तत्त-
थोपास्त इति फलं तस्यैकस्यैव रूपस्य दर्शनं भवति, न तु सर्वेषाम्, इतोपि हेतो-
र्विकल्प एवेत्यर्थः । एतद्वृष्टान्तेन यस्मिन् रूपे यादृग्धर्मवत्त्वं श्रूयते, तादृग्धर्मवि-
शिष्टमेवैकं रूपमुपास्यमिति व्यासहृदयमिति ज्ञायते । उपासनानिर्णयान्ते दर्श-
नात्मकहेतूकत्वा सर्वोपासनानां भगवत्साक्षात्कारः फलमिति ध्वन्यते । माहा-
त्म्यज्ञापनार्थं परं सर्वावताररूपत्वं यथार्थमेव कैश्चिज्ज्ञाप्यते । यथार्थत्वात्त-

भाष्यप्रकाशः ।

न वा तत्सहभावाश्रुतेः ॥ ६५ ॥ अधिकरणमवतारयन्ति नन्वित्यादि । सर्वरूपत्वेनैका-
ग्रतारोपासनं नित्यं अग्रिहोत्रदशैर्पूर्णमासादिवत् क्रमेण समुच्चैतव्यम्, उतैकमेव यावज्जीवं कर्तव्य-
मित्येवं वैकल्पिकमिति संशये, उत्तरीत्या सर्वेषां सर्वरूपत्वेनेश्वर्यादिगुणसाधारण्येन च क्रमिकसमु-
च्चये प्राप्ते, तस्य समुच्चयस्य निषेधमाहेत्यर्थः । व्याकुर्वन्ति नेतीत्यादि । चेत्स्यादिति । 'दर्शपूर्णमा-
साम्यामिष्टा सोमेन यजेते'त्यादिवशेत् स्यात् । शेषं स्फुटम् । एतमेव विकल्पमभिसन्धाय स्वाध्यायश्च
सर्वदृष्टान्तव्याख्यानोत्तरं 'प्रकृतेयी'त्यादिना तत्तद्वृत्ते तत्तदसाधारणधर्मोपसंहारो व्यवस्थापितः ॥ ६५ ॥

दर्शनाच्च ॥ ६६ ॥ पूर्वसूत्रात्तत्पदमत्रानुवर्तत इत्याशयेन सूत्रं व्यकुर्वन्ति योपीत्यादि ।
तत्तथोपास्त इति । तत् एकमवताररूपं सर्वरूपवत्तथोपास्ते । एतद्वृष्टान्तेनेति । दर्शनदृष्टान्तेन ।
एतेन पूर्वाधिकरणोक्तपक्षस्य गौणता सूचिता । तथा दर्शनाभावादिति । सर्वनिरूपणान्ते एवं कथ-
नस्य तात्पर्यमाहुः उपासनेत्यादि । ननु यद्येकस्यैव रूपस्य दर्शनम्, तदा सर्वरूपोपसंहारबोधनस्य
किं प्रयोजनम्, अत आहुः माहात्म्येत्यादि । कैश्चिदिति । स्मृतिपुराणादियार्क्यैः । तदपी-
ति । सर्वरूपोपसंहरणम् । तथाचैकरूपदर्शनेपि सर्वरूपोपसंहारोऽप्येकदेशिनां न दृष्ट इति भावः ।

अन्ये तु इदं पद्वृत्तेवाधिकरणमङ्गीकृत्य, कर्माङ्गभूतेषूद्गीथादिषु न आश्रिता वेदत्रय-
विहिताः प्रत्ययास्ते समुचीयेरन्, उत यथाकामं स्पूरिति संशये, प्रत्ययाश्रयभूताः स्तोत्रादयो
रश्मिः ।

न वा तत्सहभावाश्रुतेः ॥ ६५ ॥ स्पष्टम् ॥ ६५ ॥

दर्शनाच्च ॥ ६६ ॥ सर्वरूपवत्तथेति । रामस्य हासरूपत्वं वामनस्य कटिभूषणरूपत्व-
मित्येवमादिप्रकारेण । भाष्ये । न तु सर्वेषामिति । रामादीनां हस्तादिरूपत्वादिति भावः ।
उपासनेत्यादीति । भगवदिति । चित्तशुद्धिद्वारेति ज्ञेयम् । माहात्म्येति । महात्मनो व्यापकस्य
भावो मत्सादिः 'अरूपवत्सूत्रसिद्धमाहात्म्यं तस्य ज्ञापनार्थम् कर्माङ्गेति । 'इत्याह नास्तिक्यनिराकरि-
ष्णुरात्मास्तितां माध्यकृदत्र युक्त्या । दृढत्वमेतद्विषयः प्रबोधः प्रयाति वेदान्तनियेवणेनेति पूर्वमीमांसा-
कारिका । प्रत्यया ज्ञानानि अङ्गविषया बोध्याः । प्रत्ययेति । प्रत्ययाश्रयाः ज्ञानविषयाः स्तोत्राद्यर्थाः ।

वप्यविरोधीति ज्ञेयम् ॥ ६६ ॥

इति तृतीयाध्याये तृतीयपादे पञ्चविंशं न चा तत्सहभावाश्रुतेरित्यधिकरणम् २५

इति श्रीवेदव्यासमतवर्तिश्रीमद्ब्रह्मभाचार्यविरचिते श्रीमद्ब्रह्मसूत्राणु-

भाष्ये तृतीयाध्यायस्य तृतीयः पादः समाप्तः ॥ ३ ॥ ३ ॥

• भाष्यप्रकाशः ।

यथा समुचीयन्ते, एवं तदाश्रिताः प्रत्यया अपि । तत्रानुशिष्टत्वादिभ्यो हेतुभ्यः समुचीयेरन्निति पूर्वपक्षे, सहभावाश्रयणादिहेतुभ्यां ययाकामं स्युरिति सिद्धान्तयन्ति ।

तत्रास्माकं रोचते । यथाकामसूत्रोक्तहेतुर्नैव तादृशनिर्णयसम्भवेन तद्वयर्थ्यात् । गुणसाधा-
रण्यास्ये पूर्वपक्षसमाप्त्या शिष्टिस्तत्रस्थचकारवैयर्थ्यापत्तेरिति । तस्मात् पूर्वोक्तमेव युक्तमिति दिक् ।

अत्रायं संग्रहः । 'सर्वे वेदा यत्पदमामनन्ती'ति श्रुतेः सर्वस्य वेदस्य ब्रह्मविद्यात्वम्, 'इति-
हासपुराणं च वेदानां पञ्चमं वेद'मिति श्रुतेर्वेदपदेन तयोरपि सद्ब्रह्माचयोरपि तथात्वम् । 'दे विद्ये
वेदितव्ये' इत्याद्यायवर्षणश्रुतेर्न वेदादिस्था अपरा, अक्षराधिगमिका परेति फलतो विभागः ।
परास्वपि 'ब्रह्मविदामोति परम्', 'अक्षरात् परतः पर' इति श्रुतेः पुरुषोत्तमस्य तत आधिक्ये
तद्विद्यानां विषयफलयोर्वैलक्षण्यविद्यातोऽप्याधिक्यम् । परास्वपरासु च तत्तद्वेदोक्तसु सर्ववेदा-
न्तप्रत्ययसूत्रोक्तहेतुना फलसंयोगरूपचोदनानामविशिष्टत्वे विधैक्यनिर्णयः । तन्मध्ये अन्यतर-
स्याभावे तु विद्याभेदः । गुणोपसंहारस्तु प्रायशो रूपैक्यात् प्रयोजनैक्याद्वा, कचिच्चयैवदाता-
स्यादपि । स च स्वाध्यायसूत्रोक्तैरूपणप्रकारभेदाधिकारिभेदसम्बन्धिभेदः 'योऽन्यथा
सन्त'मिति वाक्योक्तदोषापत्त्या च कासुचिदात्मविद्यासु बाध्यते, कर्मणि तु पूर्वोक्तैस्त्रिभिर्न्यूना-
तिरिक्तप्रायश्चित्तश्रयणाच्च बाध्यते । तदभावे तु भवति । परविद्या अपरविद्याश्च फलैक्ये
रदिमः ।

वाचकत्वेनाहत्वादित्वेन समुचीयन्ते । तदाश्रिताः कर्माङ्गभूतविषयाः प्रत्ययाः । अनुशिष्टेति ।
अग्रिमसूत्रोक्तैः । सहभावेति । 'नवे'ति 'दर्शना'दिति सूत्रोक्तान्यात् । चकारेति । सूत्रार्थस्तु
शिष्टिः शासनं विधानमित्यर्थः । यथाज्ञानां प्रतिवेदं विधानं तथा तथा तदाश्रितोपास्तीनां विधाना-
विशेषाच्चाहवत् समुचयनियम इति । एवं निरर्थकश्चकारवैयर्थ्यापत्तेरित्यर्थः ॥ इति चतुर्विंशं न
चा तत्सहभावाश्रुतेरित्यधिकरणम् ॥ २४ ॥

'सर्ववेदान्तप्रत्यय'सूत्रार्थपुरःसरमाहुः सर्वे वेदा इत्यादि । तथात्वमिति । वेदत्वम् । फलत
इति । कर्मज्ञानाक्षरज्ञाने फले ताम्याम् । ननु 'अक्षरं ब्रह्म परमं वेदानां स्थानमुत्तम'मिति पुरुषोत्तम-
स्वेदमित्यतया ज्ञानविषयेऽधोक्षजे कथं विद्येततः प्रसङ्गादाहुः परास्विति । तथा च देशकृतपरत्व-
सम्बन्धेन ये कैश्चिदर्थैरनयोऽज्ञजसापि विद्येति भावः । विषयेति । विषयः पुरुषोत्तमः, परप्राप्तिः
फलं तयोर्वैलत् । 'सर्ववेदान्तप्रत्यये'त्यत्र सर्वपदं मुख्यवृत्तमित्याहुः परास्विति । अपरास्विति ।
धर्मकमेरूपासु । फलेति । फलं संयोगश्च रूपं च चोदना च तासाम् । तन्मध्ये इति । तेषां मध्ये ।
अन्यतरस्येति । तस्य महामाण्यात् । 'उपसंहारोऽर्थभेदा'दिति सूत्रार्थसङ्ग्रहः गुणोपेति । स
चेति । गुणोपसंहारः । त्रिभिरिति । उक्तेहेतुभिः । बाध्यत इति । उपसंहारो बाध्यते । भवतीत्यु-
पसंहारः । 'विकृत्योऽविशिष्टफलत्वा'दित्यसार्थसङ्ग्रहः । परविद्या इति । 'काम्यास्त्वित्यस्य सङ्ग्रहः

भाष्यप्रकाशः ।

विकल्पन्ते, फलभेदे तु यथाकामं समुचीयन्ते, कचिदेकस्योपासनस्य स्वकामितानेकफलत्वे विकल्पन्ते च । कर्ममार्गीयविद्याङ्गानि तु बहूनां विद्यानां फलैक्येऽपि यथाश्रयं तत्रैव व्यवतिष्ठन्ते, ज्ञानमार्गीयविद्याङ्गानि तु यथाश्रयं कचित् समाह्रियन्ते, कचित्तु यथाश्रयं व्यवतिष्ठन्ते । अवतारोपासनं च यथाकाममेव भवति, सर्वासां परविद्यानामुपास्यस्वरूपसाक्षात्कारः फलमिति च ॥ ६६ ॥ इति पञ्चविंशं न वा तत्सहभावाश्रुतेरित्यधिकरणम् ॥ २५ ॥

इति श्रीमद्वल्लभाचार्यचरणनखचन्द्रनिरस्तहृदयध्वान्तस्य पुरुषोत्तमस्य
कृतौ भाष्यप्रकाशे तृतीयाध्यायस्य तृतीयः पादः ॥ ३ ॥ ३ ॥

रश्मिः ।

फलभेद इति । कचिदेकस्येति । यथा 'अकामः सर्वकामो वे'त्यत्र । 'अङ्गेषु यथाश्रयमाव' इत्या-
र्थसङ्ग्रहः कर्ममार्गीयेत्यादिः । 'यथाश्रय'मिति सूत्रव्याख्याने व्याख्यातम् । तत्रैव अवयवित्वेव ।
'समाहार'सूत्रार्थसङ्ग्रहः ज्ञानमार्गीयेति । 'गुणसाधारण्ये'त्यादिसूत्रार्थसङ्ग्रहः अवतारेति । 'दर्श-
नाच्चे'ति सूत्रार्थसङ्ग्रहः सर्वासामित्यादि ।

इति श्रीविठ्ठलेश्वरैश्वर्यनिरस्तसमस्तान्तरायेण श्रीगोविन्दरायजित्पौत्रेण
सम्पूर्णवेत्ता विठ्ठलरायजिद्धात्रीयगोकुलोत्सवात्मजगोपेश्वरजिता
कृते भाष्यप्रकाशस्य तृतीयाध्यायस्य रश्मौ तृतीयाध्यायस्य
तृतीयः पादः सम्पूर्णतामगमत् ॥ ३ ॥ ३ ॥

इति श्रीमत्कृष्णद्वैपायनमणीतमसूत्रेषु तृतीय उपनिषदां षोडशतमकारनिरूपके
साधनाध्याये गुणोपसंहारो नाम तृतीयः पादः ॥ ३ ॥ ३ ॥

प्रास्ताविकम् ।

भाष्यप्रकाश-रश्मि-परिवृंहित-श्रीमदणुभाष्यस्य तृतीयाध्यायस्याद्यपादद्वयस्य प्राक्तनान्तरं यत्किमपि समुपलब्धं तन्निवेदनमावश्यकम् । आंग्लभाषायां यद्यप्येतत् सविस्तरं निरूपितम्, तथापि तद्भाषानभिज्ञानां प्रमोदाय सङ्क्षेपेणात्रानूयते । श्रीमन्नायद्वाराधीशश्रीमद्भोस्वामिकुलतिलकश्रीमद्भो-वर्धनलालजिमहाराजचरणानां तत्सुलालबावाश्रीदामोदरलालचरणानां परमोदाराजगृहेण श्रीमत्प्रभु-चरणश्रीमद्विठ्ठलेश्वराणां निजश्रीहस्ताक्षरलिखितस्य श्रीमदणुभाष्यस्य चतुर्थाध्यायस्य तृतीयाध्यायस्य चतुर्थपादस्यान्तिमपत्रत्रयस्य 'अनुष्ठेय'मिति सूत्रस्य वर्णकान्तरस्य च दर्शनसौभाग्यं सम्प्राप्तम् । तद्भागस्य श्रीमदणुभाष्यस्य पाठादि तदाधारेणैव योजयिष्यते । श्रीमत्प्रभुचरणश्रीहस्ताक्षरप्रतिकृतिमपि यथावकाशं प्रकटीकरिष्यामः । एतेनाणुभाष्यस्यान्तिमसार्धाध्यायस्य प्रणेतृत्वं श्रीमत्प्रभुचरणानामेवेति तन्मूलपुस्तक-दर्शनेन सुष्ठु निश्चीयते । श्रीमदणुभाष्यस्यायं विभागः श्रीमत्प्रभुचरणैः श्रीगोकुल एव तत्र निवासाङ्गी-कृत्यनन्तरं प्रणीत इत्यपि निर्णीतमस्माभिरांग्लटिप्पणे । कारणानि च सविस्तरं तत्रैव दर्शितानि ।

भाष्यप्रकाशश्च श्रीमत्पुरुषोत्तमानां श्रीहस्ताक्षरलिखितान्तिमशोधयुक्तो 'गुजराती' मुद्रणालयाधि-पतिसन्मान्य 'मटवरलाल इच्छाराम देसाई' इत्यस्य सौहार्देन प्राप्तः । एतेन प्रकाशमुद्रणमपि विदुषां हृदये सन्तोषं जनयिष्यतीति । अत्राप्यधिकजिज्ञासुभिरन्यत्रास्मिन्नेव पुस्तके द्रष्टव्यमिति ।

एतत्प्रादुर्भाष्यस्य पाठादियोजनेऽस्माभिः श्रीमत्प्रभुचरणपौत्राणां श्रीमद्भरिधनपितृचरणानां श्रीकल्याणरायाणां पुस्तकसोपयोगः कृतः । श्रीकङ्करपल्लीस्यश्रीमदद्वतकाधीश्वरप्रभोर्मन्दिरस्यप्राचीनचित्र-सङ्ग्रहात् श्रीमत्पुरुषोत्तमानां प्राचीनं चित्रं श्रीमन्मातृचरणश्रीमद्भोस्वामिनीश्रीसौन्दर्यवतीनां निःसीमानु-ग्रहेणोपलब्धम् । तत्तादृशमेव सम्पाद्य 'श्रेष्ठिवर-चैष्णव-लालजीभाई' इत्येतेषां सम्मत्यात्र निवेशितमिति ।

श्रीपुरुषोत्तमचरणानां गुरुश्रीकृष्णचन्द्रचरणानामेतद्भाष्यविभागविवरणमस्माभिस्तन्मूलपुस्तका-धारेण संशोध्य परिशिष्टे निवेशितम् । एतन्मूलपुस्तकमस्माभिः 'परलोकनिवासित्रिपाठिमनःसुखरा-मसुनुविद्वद्वतनसुखरामभाई'सकाशात् सम्प्राप्तम् । एतदखिलं विवरणं ग्रन्थप्रणेतृणां श्रीहस्ताक्षरे-ष्वेव लिखितमिति तद्दर्शनेनास्माकं स्फुरति । एतदखिलं विवरणं श्रीपुरुषोत्तमैर्निजकृतौ प्रायः समग्रमेव समावेशितं दृश्यते । एते श्रीकृष्णचन्द्राः श्रीमत्प्रभुचरणानां तृतीयलालश्रीबालकृष्णानां द्वितीयसुनु-श्रीवज्रनायानां सुतवः संवत् १६५५ श्रावण-कृष्ण-सप्तम्यां प्रादुर्भूताः । निखिलोपलब्धग्रन्थसूत्रभाष्यसमी-क्षापूर्वकमणुभाष्यमर्माद्वटनपद्धतियुक्तास्माभिर्भाष्यप्रकाशे दृश्यते, सा पद्धतिः श्रीपुरुषोत्तमैः श्रीकृष्णचन्द्रा-णामेव प्रेरणया कृपया चोपलब्धेति प्रतिमाति । तृतीयाध्यायस्य तृतीयपादभाष्यप्रकाशस्यात्र मुद्रितपरिशिष्टेन सम्पादनेनास्मदभिप्रायः स्फुटयिष्यतीति । साम्प्रदायिकविद्वत्सु प्रार्थनीयमिदं यच्छास्त्ररीत्या श्रीमदणु-भाष्यस्यावगाहनं भवताममीष्टं चेत्, एतेषां श्रीकृष्णचन्द्राणां श्रीमदणुभाष्यस्य प्राचीनतमैतद्विवरणस्यान्वे-षणं कर्तव्यमिति । सम्प्रदाये तेषां तच्छिष्यश्रीपुरुषोत्तमानां च वंशशोस्तन्नत्वात् नामावशेषा एव ते जाता इति विचिन्त्य चेतो हुनोत्सस्माकम् । कस्मिन् वर्षे तेषां प्रादुर्भावो जात इत्यपि सम्प्रदायवंशवृक्षे प्रायो न दृश्यते । निर्भयरायः सम्प्रदायकल्पद्रुमे 'हमे शास्त्रचित्ता' इति वर्णयति । 'भद्रपुरनिवासि-चैष्णवश्रेष्ठिवर-दि-य-गोविन्ददास'सकाशादुपलब्धात् प्राचीनपुस्तकतस्तज्जन्मसमयोस्माभिर्ज्ञातः । एतेषां गोस्वामिनां पण्डितमुकुटमणीनामैतिहायं सम्प्रदायगौरवमभिलषद्भिरवश्यमन्वेषणीयमिति विज्ञप्तिः ।

श्रीमद्वाराधेयश्रीमद्भुवाभाषी शर-
माकण्डरमहोदयवः ।
चेन्न-हृदय-११-१९८३ ।

मूलचन्द्र तेलीवाला ।

श्रीकृष्णाय नमः ।

परिशिष्टम् ।

शुणोपसंहारपादभाष्यविवरणम् ।

सर्ववेदान्तप्रत्ययं चोदनाद्यविशेषात् ॥ १ ॥ तृतीयपादं व्याचिख्यासवः सङ्गति-
बोधनाय पूर्वपादार्थमनुवदन्तः प्रस्तूयमानार्थमाहुः पूर्वपादेत्यादि । विचार्यन्त इति । धर्माः
सर्वे सर्वत्र सन्ति, कचिदेव वा केचन सन्ति, केचन न सन्ति, सर्वत्रैव न सन्त्यौपाधिका वा सन्तीति
सन्देहे विचार्यन्त इत्यर्थः । नन्वत्र सर्वैरेकेदृशिविधिबोधनाभेदविचार एवाद्विपते, तत्कुतो धर्मा
विचार्यन्त इत्युच्यते इति चेत् । उच्यते । आचार्यस्य ब्रह्मनिरूपणार्थमेव मुख्यतया प्रवृत्तत्वेन
ब्रह्मज्ञेयतयैव विद्याविचारस्यौचित्यात्पूर्वपादसङ्गतिसौकर्यात् पक्षवाचकविज्ञानोपासनादिपदाध्याहारा-
पेक्षया पूर्वपादान्तपरामृष्टग्रन्थानुपपन्नस्यैव व्याप्यस्त्वात्सर्ववेदान्तप्रत्ययमित्येकवचनस्यापि स्वारसात्
विद्याविचारादर्थभिरपि तद्वेदाभेदयोर्विषयभेदाभेदाभ्यामेव समर्थनेन तद्विचारस्यापि विषयविचारैक-
शरणत्वेन तत्सिद्धान्तितविषयैक्यस्यैवमपि सिद्धेति बुध्यस्व । ननु सिद्धे विग्रहे धर्माः सिद्धप्राया
एवेति पुनः किमिति विचार्यन्त इत्यत आहुः ते चेदित्यादि भिन्ना इत्यन्तम् । अतो विचार्यन्त
इत्यर्थः । एवं सङ्गतिं प्रदर्श्य मतान्तरोक्तविषयस्यापि प्रस्तुतरीतिकविचारेण निर्णयसिद्धिबोधनाय
तत्साधारणं विषयद्वयं पूर्वमाहुः यथेत्यादि । एतदाद्युदाहरणानां विमूतिविषयकत्वाद्विचारस्यैतादृ-
शविषयमात्रपरताव्यावर्तनायोदाहरणान्तरमाहुः अपरं चेत्यादि । एवं विषयं निर्दिश्य पूर्वपक्षाकारं
विधेयं पूर्वं मतान्तरीयाकारं वदन्तस्तेनाशङ्कान्तरग्रन्थापयन्ति तथा चेत्यादि । अत्र दृष्टान्तो-
दाहरणं त्वामिक्षाधिकरणम् । तत्र हि 'तप्ते पयसि दध्यानयति सा वैश्वदेव्यामिक्षा वाजिभ्यो वाजिन'-
वाक्ये तप्तद्रव्यनिष्पन्नयनविरलद्रव्यद्वयरूपक एको यागो यागद्वयं वेति सन्देहे, द्रव्यदेवताविशिष्ट-
यागान्तरविधौ गौरवप्रसङ्गादपूर्वान्तरकल्पनाप्रसङ्गाच्च न यागद्वयविधिः, किन्तु पूर्वस्मिन्नेव यागे
वाजिनं शुणो विधीयते, वाजिभ्य इत्यनेन च वाजोन्नमामिक्षा तत्प्रेषामस्तीति ध्युत्पत्त्या पूर्वोक्ता विश्वे-
देवा एवोपलक्ष्यन्त इति पूर्वपक्षः, तत्रोत्पत्तिशिष्टामिक्षा द्रव्यावरुद्धे याग उदात्तशिष्टे वाजिनं गुणत्वेन
प्रवेशं न लभते निर्धूलत्वात्, ततश्च तत् द्रव्यं स्वसम्बन्धियागं पूर्वस्माद्गिनन्ति, वाजिपदं चाश्वे
रूढत्वाच्च योगेन विश्वान् देवानुपलक्ष्यविष्यति, तथा सति विध्यपूर्वान्तरकल्पनयोः प्रामाणिकत्वात्-
कृतं गौरवं न दोषायेति द्रव्यदेवताभेदाद्यागभेद इति स्थितम् । तथा प्रकृते पद्यासयः पङ्क्तय
इत्यादि । श्रीकृष्णः श्रीरामो नृकेसरीत्यादीन्परिच्छेदकरूपभेदाद्वेद्यभेदः । किंच यथा कारीरीवाक्या-
न्यधीयानास्तैत्तिरीया मूम्नौ भोजनमाचरन्ति नेतर इति धर्मभेदः, तथात्र शिरोव्रतमाधर्वणिकानामेव
नेतरेषामिति धर्मभेदः । विमूतिभेदश्च कचिद्रामस्वरूपं विमूतिमध्ये गण्यत इतरत्र ब्राह्मदेवस्वरूपम्,
एवं मुरलीधरत्वं धनुर्धरत्वं चेति धर्माणामावापोद्वापौ । किञ्च दृष्टादृष्टफलभेदोपि । यथा राममन्त्राणां
सर्वकामदत्तं मोक्षः । श्रीकृष्णस्मरणस्य भगवद्विषयककामजननं तन्मन्त्रस्यानायासतो भगवत्पद-
प्राप्तिरिति, रूपभेदेन धर्मभेदेन फलसंयोगभेदेन च वेद्यभेदप्राप्तौ दोषान्तरमापतितम्, तेन मतान्तरोक्त-

१. इदमखिलं विवरणं श्रीगुरुोत्तमचरणैः खड्गप्रकाशे प्रायः शब्दस्य उद्धृत्य समावेशितम् । श्रीगुरुोत्तमगुरुभिः
श्रीमद्गोतामिभ्रीकृष्णचन्द्रचरणानामयं कृतिरित्यस्यप्रत्ययः ।

पूर्वपक्षसमाधानाम्यां धर्मभेदापादितदोषो नापैतीति कश्चिदधिक आकारो वक्तव्य इत्यर्थः । अत्रोपासना-
विषयाणामग्रहत्वं सिद्धान्तत्वेनाभिमन्यमानः कश्चिदेकदेशी पूर्वोक्ताशङ्कामप्रयोजकां मनसि कृत्वा
चोदयति नन्वित्यादि । तदुपयन्ति मैवमित्यादि । समन्वयविरोधापत्तेरिति । आचार्येण हि
समन्वयः श्रुतीनां ब्रह्मनिरूपकत्वेन प्रतिपादितः, न तु तासामौपाधिकनिरूपकत्वेनातस्तथेत्यर्थः ।
अथ ग्रहिलतया तथैव प्रतिपादित इत्युक्तौ युक्त्यन्तरमाहुः तासामित्यादि । ननु तासां यथाकथं-
चिद्ब्रह्मप्रतिपत्त्यर्थत्वाच्च हानिरित्यत आहुः श्रुतेरित्यादि । अन्यथा सतोऽन्यथा कथनात्तथेत्यर्थः ।
अथ विषमोजनवद्वदतीति न प्रतारकत्वमित्यत एतन्न्यायस्याप्रवृत्तिं सूचयन्ति अपरं चेत्यादि ।
तत्तदुपासनामिति । अन्यथा ज्ञानरूपमित्यर्थः । तथा च न. विषमोजनवदपोक्तिरिति भावः ।
एतद्व्याख्यायुक्त्यन्तरमाहुः स्पष्टेत्यादि । तथा च यदि त्वदुक्तं व्यासोऽभिप्रेयात्, स्पष्टार्थानि रामादि-
यदान्यपि देवतावाचकानि ब्रह्मवाचकानि वेति सन्दिग्धं तन्निर्यमपि कुर्यादतस्तदमावाच्यं तथेत्यर्थः ।
एवमेकदेशिमतं निरस्य सर्वासां ब्रह्मनिरूपकत्वमेव व्यासाभिप्रेतमित्याशयेन सिद्धं पूर्वपक्षस्वरूपमाहुः
एवं च स्तृतीत्यादि । सर्वासां ब्रह्मनिरूपकत्वे सति धर्मभेदकृतधर्मभेदाब्रह्मानेकत्वापत्त्या 'नेह
नानास्ती'त्यादिश्रुतिविरोधस्तासामौपाधिकपरत्वे पट्टनां वाक्यानां ब्रह्मविद्यात्वहानिरित्ययमेव पूर्वपक्षाकार
इत्यर्थः । अत्र सूत्रावयवमुपन्यस्य समादधते अभिधीयत इत्यादि । ननु नायं प्रतिज्ञार्थः ।
तथाहि । पूर्वकाण्डे यज्ञस्यानन्तरूपनिरूपणं यथा भगवन्मूर्तित्वसिद्ध्यर्थम्, तथा ब्रह्मनिरूपणाय
प्रवृत्ते उत्तरकाण्डेऽनेकरूपनिरूपणप्रयोजनाल्लाघयाकथंचित्प्रतिपत्त्यर्थत्वस्य सिद्धान्तनानङ्गीका-
रादनन्तरूपश्रुतेरसङ्गुचितवृत्तित्वेन निरूपणस्याशक्यत्वाच्चेत्याशङ्क्यामाहुः ब्रह्मण इत्यादि । तथा
च 'फलमत उपपत्ते'रित्यत्र ब्रह्मणः फलदातृत्वस्य विश्रितत्वात्तत्फलसाधकोपासनार्थं तत्तन्निरूपण-
मित्ययमेव प्रतिज्ञार्थ इत्यर्थः । ननुपासनार्थमेकमनेकरूपेण निरूप्यत इति कथमवगन्तव्यमित्यत
आहुः तत्र हेतुरिति । तथाच सूत्रोक्तहेतोर्वगन्तव्यमित्यर्थः । कथमित्याकाङ्क्षायां तमनूद्य विवृण्वन्ति
चोदनेत्यादि । तथा च ब्रह्मत्वेनोपासनाविधानात्तथावसीयते, तेन यथाग्रिहोत्रे द्रव्यभेदे उपांशु-
याजे देवताभेदेपि एकदेशस्यैव भेदात्तत्र यागभेदस्तथात्रापि किंचिद्ब्रह्मधर्मभेदात्तत्र वेद्यभूतब्रह्मभेद इत्येव-
मित्यर्थः । ननु शास्त्रान्तराधिकरणे केवलानां रूपादीनां व्यभिचारित्वं हृदिकृत्य 'एकं वा संयोगरूप-
चोदनाऽरूपाऽविशेषा'दिति सूत्रेण संयोगादिहेतुचतुष्कसमुदायं हेतुरूत्याभेदः साधित इति प्रकृत
एकेन हेतुना कथं सिद्धिरित्यत आहुः आदीत्यादि । तथा चात्रापि संयोगरूपचोदनात्मकहेतुप्रय-
त्नादेकदेशरीतिकोदाहरणे आख्या अपि सत्त्वेनोक्तचतुष्कस्यापि सत्त्वात्त दोष इत्यर्थः । ब्रह्म
सर्ववेदान्तप्रत्ययमेकं चोदनाद्यविशेषात्, यत्र चोदनाद्यविशेषस्तत्र प्रतिपाद्याभेदः । सर्वशाखाप्रत्यय-
ज्योतिष्टोमवदित्यनुमानमत्र सिद्धम् ।

तत्र दोषमाशङ्क्य सूत्रकारः समाधत्ते इत्याशयेन सूत्रं पठन्ति भेदादित्यादि । उक्तहेत्व-
सिद्धिमिति । धर्मभेदकृतमिधोभेदादिपदसंग्रहीतरूपाभेदस्य पक्षे ब्रह्मण्यभावेन चोदनाद्यविशेषादित्यस्य
हेतोः स्वरूपासिद्धिमित्यर्थः । तथा च ब्रह्मधर्मत्वेत्यादि, यथा षोडशिश्रवणाग्रहणयोः स्वरूप-
भेदेऽप्यतिरात्रधर्मत्वेनाभेदस्तथा तत्तद्धर्मवैशिष्ट्यावैशिष्ट्ययोर्ब्रह्मधर्मत्वेन तथात्वात् त्वदुक्तहेतोरेव स्वरूपा-
सिद्धिरित्यर्थः, भेदेन हेतुना सिद्धान्तहेतुं दूषयता त्वया प्रतिवाक्यं प्रतिपाद्यं ब्रह्म भिन्नं धर्मभेदाद्यत्र
धर्मभेदस्तत्र प्रतिपाद्यभेद आभिधावाचिनयागवदित्यनुमानं लक्षितम् । तत्र त्वदुक्तहेतोरेतिरात्रदृष्टान्तेन
व्याप्यत्वासिद्धिरित्यपि बोध्यम् । नन्वेवं ब्रह्मैक्यमत्राचार्यः किमित्याग्रहेण निरूपयतीत्याकाङ्क्षायामुप-
पादारस्यप्रविचारेण तदाशयमाहुः एवं स्तृतीत्यादि । तत्रेति, न्यूनगुणके रूपे । उचित इति,

कर्मणि द्वयोरेकदा कर्तुमशक्यत्वात्पर्यायभेदेन विकल्पस्यापि प्रसक्तिः, प्रकृते तु तदपि नेत्यत उचित इत्यर्थः । नन्विदं सूत्रकारेण नोक्तमित्याशङ्क्यामाहुः इति भाव इति । पूर्वसूत्रोक्तहेतोरत्र शोधनादग्रे कथनाच्च तथाशयो लभ्यत इत्यर्थः । उपसंहारपदार्थस्य सामान्यतः प्रसक्तस्य विशेषे नियमनमित्यग्रिमसूत्रे स्फुटीभविव्यति । तत्रापि तेषां तेषां गुणानां तत्रतत्र सत्त्वेन ज्ञानरूपमित्यग्रे वाच्यं 'न वा विशेषादि'ति सूत्रे । नन्वेवं सति यत्र ब्रह्मत्वेनोपासनं विधीयते तत्र तद्वाक्यनिर्णयो भवति, यत्र पुनर्ब्रह्मत्वेनोपासनं न विधीयते यथा प्राणसंवादे पञ्चाग्निविधायाम् च, तत्र ब्रह्मत्वेनोपासनाभावेनैक्याभावात्कथं निर्णय इत्याशङ्क्यां तत्रापि न्यायस्यास्य तौल्यादेतेनैव निर्णय इति हृदिकृत कंचिद्विशेषमाहुः अत्रेत्यादि । उ०मित्येतदक्षरमिति, अकाराक्षरमित्यर्थः । तथा च विभूत्युपासनान्यायस्तत्रापि बोध्य इत्यर्थः । अत्राचार्येणोपासनामात्रनिर्णयो न क्रियतेपि तु साधनमात्रस्य, तथा सति भक्तिमार्गस्यापि व्यवस्था वक्तव्यैवेत्याशयेनाहुः भक्तीत्यादि । अत्र इति, 'न वा प्रकरणभेदा'दिति सूत्रे । ननु भक्तेरप्रस्तुतत्वात्तत्त्वव्यवस्थायनमनुपपन्नमिति चेत् । न । उपासनाया अपि तथात्वात् । न च तस्याः श्रौतत्वादास्ति प्रस्ताव इति वाच्यम् । तुल्यत्वात् । गोपालतापनीये इति 'सकलं परब्रह्मतद्यो ध्यायति रसति भजति सोऽमृतो भवती'ति ध्यानाद्भिन्नतया तस्या अपि विधानात् । 'भक्तिरस्य भजनं तदिहामुत्रोपाधिनैराशयेनैवामुष्मिन् मनःकल्पनमेतदेव च नैककर्म्य'मिति लक्षणभेदाच्च । न च यच्छब्दोपपन्धादयमनुवाद एव न विधिरिति वाच्यम् । 'यदाग्नेयोऽष्टाकपाल' इत्यादिवददोपात् । न च कर्तुं सामानाधिकरण्यात्वेदं साम्प्रतमिति वाच्यम् । तथापि समासौ 'कृष्ण एव परो देवस्तं ध्यायेत्तं रसेत्तं भजे'दिति दर्शनेनादोपात् एकस्मिन्नेव प्रकरणे सृष्टिकर्तृत्वादिना माहारात्म्यस्य आत्मत्वेन निरुपाधिप्रियत्वस्य च शोधनात् श्रुतीनां भक्तावेव तात्पर्यावसायाच्च । नन्वत्र विहितभक्तिमार्गीया व्यवस्था वाच्या अधिहितभक्तिमार्गीया वेति चेत् । उभयोरपीति ब्रूमः । किं मानमिति चेत् । श्रीभागवते श्रीनन्दादीनां फलकथनात्तद्वलेनाधिहितभक्तेरपि प्रामाणिकत्वसिद्धौ तत्त्वव्यवस्थाया अपि मन्दमध्यमयोरर्थे आवश्यकत्वात् । अतो नात्र बोधावसर इति दिक् ॥

ननु सूत्रकारेणैवं कुत्रोक्तमिति चेत् । अग्रिमसूत्रेऽधिकारस्य नियामकत्वं वदता सूचितमिति जानीहि ।

अग्रिमसूत्रमवतारयन्ति नन्वित्यादि । तथा च शिष्टाचारविरोधात्पूर्वत्र साधितोपासनार्थक्यचिन्तावैयर्थ्ये प्राप्ते प्रतिवदतीत्यर्थः । सूत्रस्थस्य तथात्वेनेत्यस्यार्थमाहुः स एकमित्यादि बोधयतीत्यन्तम् । यत एवं बोधयत्यतो हेतोः स्वाध्यायस्य वेदस्य तथात्वेन नानास्वरूपकैर्कर्मबोधकत्वेनेत्यर्थः । तत्प्रयुक्त इति नियमविशेषणम् । तथा च बोधनप्रकारमर्यादावलात्तावत्कर्मकरणनियम इत्यर्थः । अत्र बीजमाहुः तावद्भिरित्यादि । स्वाध्यायस्य तथात्वेनेत्यस्य हेतोर्यज्ञानां भगवन्मूर्तितासाधकत्वेन चारितार्थादनेन हेतुना दोषपरिहारं मन्वानः सूत्रकृद्वेत्यन्तराणि समुच्चिनोतीत्याशयेनाहुः नन्वित्यादि । उक्तहेतुप्रयुक्ते नियमे शिष्टाचारबीजमूलां सम्गतिमाहुः अत एवेत्यादि । अत एव, तत्तच्छाखावाक्यतत्तदधिकारन्यूनाधिकप्रायश्चित्तानां नियामकत्वादेव । परशास्त्रोक्तमिति, यथा 'कुच्छुटोसीत्यश्मानमादत्ते कुटुरसीति वे'त्यश्मादानमत्रो येषां कल्पे विकल्पितस्तेरेव तत्र पठ्यते, नेतेरे । विकल्पे तूभयस्याशास्त्रार्थत्वमिति, यत्कल्प एवं विनियोगविधिर्नास्ति तेषां तादृशस्थले इच्छया करणे धर्माभासपरधर्मत्वापच्या तथेत्यर्थः । अतोपीति, कल्पोक्तनियमवलादपि । नियम्यन्त इति, लिङ्गात्रियम्यन्ते । एवं सृष्टं व्याख्याय उपासनाया अपि समाचारत्वेन सङ्ग्राह्यमेव नियमं तत्राप्याहुः प्रकृतेपीत्यादि । तथा सतीनि, तद्वोधकप्रमाणमननुसृत्य रूपान्तरासाधारणधर्मोपसंहारेऽङ्गीकृते

सति । तथा चैवं भावने सवदृष्टान्तबोधिता लिङ्गस्य नियामकता मज्जेतातस्तथा न भावनीयमित्यर्थः । अत्र वादी लैङ्गिकनियमस्याप्रयोजकत्वं शङ्कते नन्वित्यादि । तत्र समादधते सत्यमित्यादि । तत्रेति, आक्षेपे । कार्येति, मूलरूपोपासकेन कार्या । इति ज्ञेयं परमिति । मन्त्रेवताराणामेव तत्त्वविधानदर्शनात्तथेत्यर्थः । ननु श्रुत्या त्वेतावद्वोच्यत इति सत्यम्, तथापि मूलरूपत्वाविशेषस्योपसंहारहेतोर्विधमानत्वादुपसंहारे किं बाधकमित्यत आहुः तत्रेत्यादि । उक्तमेवेति । लैङ्गिकनियमरूपं यत्कर्मण्युक्तं तदेव, अन्यथा तत्राप्यतिप्रसङ्गः स्यादिति भावः । ननु पूर्वसूच्योक्तेषु सर्वत्र सर्वगुणोपसंहारप्राप्तौ समाचारस्यैव निरूपणप्रकारभेदाधिकारभेदप्रायश्चित्तश्रवणासाधारणलिङ्गानां नियामकत्वमाहृतम्, तेन तत्तच्छास्त्रिभित्तदधिकारिभित्तलिङ्गनियताः स्वाधिकारानुसारेण स्वशास्त्रोक्ता गुणा भावनीया इति सिद्धम् । तथा सति प्राणायुपासनायां शास्त्रान्तरोक्तगुणोपसंहारो, न स्यादित्यत आहुः प्राणादीत्यादि । न च निरूपणप्रकारभेदरूपं बाधकं दृश्यत एवेति वाच्यम्, तस्य मन्दमत्यनुग्रहार्थत्वेन बाधकत्वाभावात् । शास्त्राविभागात् पूर्वमिच्छयैवाधिकारमनुसृत्यभिः करणात् । आचार्येण मन्दमतेस्त्रावतैव फलसिद्धियोधनार्थमेव तदुपन्यासात् । हेत्वन्तरकथनेन तथानिश्चयात् । तेनैकशास्त्राध्येतुस्त्रावतैव सिद्धिर्द्विष्याद्येतेषु तूपसंहारेणोपासनापौष्कल्यात्फलशैश्वर्यमिति फलति, तदेतदभिसन्धायोक्तं न किञ्चिद्बाधकमिति । लैङ्गिकनियमसमर्थनाय मत्स्यकूर्मादिरूपेणायमेव सर्वकर्मकृतवानिति यदुक्तं तत्र चोदयति नन्वित्यादि । तत्र समादधते भैवमित्यादि । धर्मिग्राहकमानतः सिद्धिं दृष्टान्तेनोपपादयन्ति यथेत्यादि । नियतपदार्थवादिमते भावभिन्नस्य निषेधमुखप्रतीतिगोचरसैकस्यैव पदार्थस्य तादृशप्रतीतिष्वेतेन तावद्रूपत्वं स्वीक्रियते, न तु निरूपकभेदमादाय स्वरूपनानात्वम्, तद्वदयं ब्रह्मण औपनिषदत्वात्तद्वाक्यवलेन तथेत्यर्थः । एवमुपपत्तिपरिहाराय श्रुतिरूपप्रमाणेन भगवतोऽनन्तरूपत्वं साधितम् । अतः परं श्रुतार्थोपपत्तिश्रुतिगमनान्तधर्मवत्त्वं साधयितुं पूर्वं श्रुतितात्पर्यमनूय वादिनमनुयुज्यन्ति अपरं चेत्यादि । तदाशयमनूय दूषयन्ति उपेत्यादि । चद्राम इति, तवानिष्टापत्तिं वदामः । न चदेदिति ग्रहणकोक्तमवदत्तं व्याकुर्वन्ति तथाहीत्यादि । तस्येति, ब्रह्मज्ञानस्य । एकजातीयत्वे हेतुः । घटवत्कृतेत्यादि । निरूपयेदिति, ब्रह्मविज्ञानफलं निरूपयेत् । अपि वा चदेदिति, अशेषगुणज्ञानाभावे फलाभावापत्त्या वदेदित्यर्थः । आशयान्तरमनुवदन्ति । न चेत्यादि । उपासनानामभावाच्चैव प्रकाराज्ञानादुपासनाया असिद्धेस्तथेत्यर्थः । तद्वृत्त्यन्ति परेत्यादि । तथा चैवमाशयकल्पनपक्षे प्रकारोक्तिर्वैयर्थ्यं तदवस्थमित्यर्थः । तर्हि कस्तदाशय इत्याकाङ्क्षायां मन्दाधिकारिणामपि तावतैव फलसिद्धयर्थं वदतीत्याशयं हृदिफलय तेन विवक्षितं साधयन्ति तस्मादित्यादि । तस्मादिति, त्वदुक्ताशयस्यानुपपन्नत्वात्, एतेनेति, उक्तार्थापत्त्याधिकारव्यवस्थापनेन । उक्तोपपत्त्याय श्रुतिमुपन्यसन्ति तदुक्तमित्यादि । स्वाभाविकीति विशेषणतात्पर्यकथनेनैकदेशिमते निरस्ते अनन्तधर्मवत्त्वं ब्रह्मणि वास्तवमिति सिद्धम् । तथा सति यस्य रूपस्य ये असाधारणा धर्मास्ते तस्मिन्नेव रूपे नियता इत्याक्षेपलभ्यत्वामात्रान्नान्यत्रोपसंहर्तुं शक्या इत्यर्थः । एवं लैङ्गिकनियमं समर्थयित्वा खोक्तसूत्रव्याख्यानं दृढीकर्तुं मतान्तरीयमेतत्सूत्रव्याख्यानमप्यसमञ्जसमिति बोधनाय तमनुवदन्ति केचिदित्यादि । अयं मतान्तरग्रन्थः शास्त्रान्तराधिकरणस्थस्य 'विद्यायां धर्मशास्त्र'मिति सूत्रीयशावरभाष्यस्य अयामनुसृतिः, तत्र हि 'कारीरीवाक्यान्वधीयानास्तेतिरीया भूमौ भोजनमाचरन्ति नेतरे, तथैकेऽग्निमधीयानाः उपाध्यायस्योदकुम्भमाहरन्ति नेतरे, तथैकैश्चमेधमधीयाना अश्वस्य घासमाहरन्ति नेतर' इति धर्मभेदात्कर्मभेद आशङ्किते, विद्यायां धर्मशास्त्रमिति सूत्रेण विद्यावेदनमध्ययनमिति यावत्, तस्यायं धर्मो, न तु कर्मण स्तेनान्यधर्मसा-

न्याभेदकत्वात्कर्मभेदः परिहृत इति स्थितम् । तेन प्रामाणिकः, परन्तु सूत्रकारानुशयविरुद्ध इति बोधनाय दूषयन्ति स चिन्त्यत इत्यादिना । चिन्ताहेतुमाहुः न हीत्यादि । हि यतो हेतोः । अस्य शिरोव्रतस्य विद्याधर्मत्वं विद्याभेदकं न भवति, उक्तन्यायेन चोदनाद्यविशेषरूपेणान्यत्रापि तथालेन सर्व-विद्याधर्मत्वस्य सिद्ध्या तदभेदकत्वात्, तथा चास्य भेदकत्वमापाद्य ततोऽन्यधर्मसाधनेन तदसाधकत्वं काकदन्तविचारन्यायमनुसरतीत्युपेक्ष्य इत्यर्थः । इवपदं प्रकारस्य प्रामाणिकत्वबोधनार्थम् । प्रामाणिकत्वेनोपेक्ष्यत्वमसहमानशोदयति नन्वित्यादि । तत्रोपेक्ष्यत्वे चीजभूतामनुपपत्तिं बोधयन्ति सूत्रस्येत्यादि । तत्तात्पर्यकल्पनेति, शिरोव्रतोपदेशतात्पर्यकल्पना । ननु मुख्यार्थवाधः फलमुखो न दोषायेत्यतो दूषणान्तरमाहुः किञ्चेत्यादि । तथा च भवता हि विधैकत्वसाधकत्वेनेदं सूत्रं व्याख्यातम्, तथा सति शिरोव्रतस्य प्रकृतग्रन्थविशेषपसंयोगेनासङ्कीर्णत्वेपि पूर्वसूत्रोक्तहेतोर्दृढत्वे सम्पन्ने 'तेषामेवैतां प्रज्ञविद्यां वदेते'त्यत्र यथैतच्छब्दस्तथा सर्वत्र धर्मकथन एतच्छब्दादर्शनेन तद्धर्मोपसंहारस्य प्राप्तावसरत्वादुक्ताशङ्काया अनिवृत्तिस्तस्मादस्य सूत्रस्योक्तरीत्योपसंहारनियमबोधकतयैव व्याख्यान-मुचितम्, एवं च नियमविशेषस्यैवोपसंहारपदार्थत्वात्तल्लक्षणस्यापि सौत्रत्वसिद्धिरिति गुणोपि । तस्मान्मतान्तरीयव्याख्यानमुपेक्ष्यमेवेत्यर्थः ।

एवं मतान्तरनिरासेनैतत्सूत्रार्थं निष्कृष्य पुनः सिंहावलोकनेन स्थूणाखननवत्पूर्वसूत्रार्थं दृढीकर्तुं चिन्तान्तरमारभन्ते नन्वित्यादि । पूर्वोक्तरीत्येति, अनन्तरूपत्वसमर्थनरीत्या । शेषग्रन्थस्तु निगदव्याख्यातः । तथा च निर्धारसम्भवे धर्माणां मायिकत्वमेव शरणीकरणी-यम् । तथा सति स्वरूपपराणामेतच्चिन्ताया अनुपयोगात्पूर्वोक्तशङ्काया अनिवृत्तावप्यदोष इति मतान्तरीयव्याख्यानं साध्येवेति भावः । तत्र तन्निर्धारणचिन्तासार्थक्याय समादधते अभिधीयत इति । तत्र पूर्वं निरवयवत्वेपि यथावतार्येणंशस्तं प्रकारं बोधयितुं रामानुजा-दिमतस्याप्येकदेशत्वं बोधयन्तोऽंशं च प्रयोजकं वदन्ति सत्त्वमित्यादि । अत्र वाक्ये सत्त्व-विशेषणान्यां प्रियापदविशुद्धपदाभ्यां सत्त्वस्य प्राकृतत्वं व्यावर्त्यते । 'मां भजन्ति गुणाः सर्वे निर्गुणं निरपेक्षक'मिति, 'विलज्जमानया यस्य स्थातुमीक्षापथेऽमुये'ति वाक्याभ्यां तस्या गुणानामप्रियत्वेन तस्या अविशुद्धत्वेन च बोधनाय तद्गुणस्य सत्त्वस्य प्रियत्वशुद्धत्वयोरशक्यवचनात् । न चाप्रसिद्ध्या नैव-मिति शङ्क्यम्, 'सत्त्वं रजस्तम इति निर्गुणस्य गुणास्त्रय' इति द्वितीयस्कन्धे त्रयाणां भगवद्गुणलोकेस्तत्र तेषां सिद्धत्वात् । 'कार्ष्णिं न हि सूत्रं तदेव पुनः प्रौढार्थमापद्यमानं सूत्रतामापद्यत इति भगवान्निर्गुणस्ते गुणा' इति तत्र विवरणात्तदेतदुक्तं भगवद्धर्मरूप एव कश्चनास्तीति । एतमेव रामानुजमते शुद्धसत्त्वं नाम रजस्तमोमिश्रप्राकृतसत्त्वविलक्षणसत्त्वगुणाश्रयो द्रव्यविशेष इत्याहुः 'स्वसत्ताभासकं द्रव्यं त्रिगुणात्तद्विलक्षण'मिति प्रमाणं चाहुः । सिद्धान्ते तु प्राकृतानामिव तस्यापि द्रव्यत्वस्याविरुद्धत्वात्तत्रैव विश्राम्यत इति विशेषः । एवं प्रयोजकमुक्त्वा तेन सिद्धमंशस्वरूपमाहुः यादृशेनेत्यादि । अतो निरवयवत्वांशत्वशोधकप्रमाणयोर्न विरोध इत्यर्थः । अतः परं श्रैष्ठ्यबोधनाय मूलस्वरूपं विवृण्वन्ति यत्राधिष्ठानेत्यादि । प्रादुर्भूतस्य पूर्णत्वे गमकमाहुः अत एवेत्यादि । तेनेति, जृम्भाव्यादान-दामोदरलीलासु व्यापकत्वं प्रदर्शयितुं स्थायत्वेनेत्यर्थः । एवमिति, सत्त्वस्याधिष्ठानत्वे । सर्वत्रैति, अवतारादौ । विभूतिस्वरूपमाहुः मन्त्रेत्यादि । तत्त्वमिति, विभूतिरूपत्वम् । तत्र तत्रेति, नानाविध-लौकिकशरीरेषु । एवं रूपत्रयविभागस्याप्रयोजकत्वं मन्यमानशोदयति नन्विति । न्यायसिद्धत्वा-द्विभूतिरूपं तथास्तु, अवताररूपमूलरूपे तु न तथा, वदतो व्याघातादित्यर्थः । समादधते मैवमिति । तच्चेति, स्वतोऽनन्तरूपत्वे प्रमाणं च । आदिपदेन 'क्षयन्तमस्य रजसः पराक' इत्यादीनां

सङ्ग्रहः । एवं सत्त्वाधिष्ठानतदनधिष्ठानयोः स्थिरीकरणेन तथा प्राकट्यमपि स्थिरमेवेति रूपविभागोपि स्थिर इति साधयित्वा । तादृक्प्राकट्यप्रयोजकं तत्प्रयोजनं चाहुः प्राकट्यं हीलादि । प्राकट्यमपि तथेति, अत्रापि धीजं 'ये यथा मां प्रपद्यन्त' इति प्रतिज्ञावाक्यं बोध्यम् । एतेनैवेति, प्राकट्य-प्रकारव्यवस्थानेनैव । एवं विभागमुपपाद्य सिद्धमाहुः एतेनेत्याद्यध्यवसीयत इत्यन्तम् । मधुरा-द्वारकादिस्थानां प्रायशः सोपाधिकखेहवत्त्वात्तदर्थं प्राकट्यविनियोगे वैरूपापत्तिं हृदिकूलोक्तमानुष-द्विकत्वादिति । ब्यूहविशेषं द्वारीकृत्य तत्करणेन तेषां तद्वानात्तथेत्यर्थः । एतदेव रूपमिति, सत्त्वाव्यवहितं श्रीकृष्णस्वरूपम् । इदमिति, अधिष्ठानाव्यवधानम् । तथेति, विषयः । तथा च यदि निर्विशेषं ब्रह्म स्यात्तदा तथा स्यादपि, तनु प्रागेव निरस्तम्, तथा सति विरुद्धधर्माधारस्यैवं स्वरूपनिर्धारसिद्धेर्धर्माणाममायिकत्वेन वास्तवत्वात्तदुपसंहारचिन्ताया अप्युपयुक्तत्वादुक्तशङ्का निवर्त-नीयैवेत्यतो मत्तान्त्रीयव्याख्यानमुपेक्ष्यमेवेति भावः । एवं स्वरूपधर्मादिकं निन्दार्यान्तया चिन्तया सिद्धं गुणान्तरमाहुः एवं सन्तीत्यादि । गुणभेदस्याप्रयोजकत्वादिति, विद्यागुणभेदस्य वेद्यभेदाप्रयो-जकत्वात् । निःप्रत्यूहमिति, निर्विशेषवादिमते धर्माणामुपाधिनिष्ठत्वादुपाधीनां भिन्नत्वादुपास्यानां रूपाणां चाग्रसत्त्वात्तेन रूपेण वेद्यैकत्वं सविधम्, अत्र तु ब्रह्मणः सर्वरूपत्वात्प्राज्ञलमतस्तथेत्यर्थः ।

तेन वेद्यैक्यादेव विधेयमित्येतमेवार्थं सूत्रकारोभिप्रेतीति ज्ञापयन्तं सूत्रमेवाग्रिमं पठित्वा व्याकुर्वन्ति दर्शयति चेत्यादि । इत्यादिनेत्यादिपदेन रामानुजभाष्यभाष्यावादिभाष्याद्युपन्यस्त-श्रुतीनां संग्रहः । तथा च श्रुतिरपि वेद्यैकत्वेन विद्यैकत्वं दर्शयति, न तु स्वतः, दोषं च ब्रह्मभेददर्शने, अतोपि निःप्रत्यूहं ब्रह्मणः सर्ववेदान्तप्रत्ययत्वमित्यर्थः । एतेन श्रीरामादिविद्यानां ब्रह्मविद्यात्वेनैक्यम् विभूतिविद्यानां तु प्राणादिरूपतत्तद्विभूतिविद्यात्वेनैक्यमिति सिद्धम् ॥ १ ॥

अतः परं यदर्थमिदमैक्यं विवेचितं तत्प्रयोजनमुपसंहारसूत्र उच्यते इत्यन्य एकदेशिनो पदन्ति, तथा सत्युपसंहारहेतोरैक्यस्य पूर्वं सिद्धत्वादस्मिन् सूत्रे उपसंहारस्वरूपादित्येव वक्तव्यं पदान्तराणां प्रयोजनाभावेन वैयर्थ्यादिति न सोर्थः, किन्तु श्रुतितात्पर्यबोधनाय पूर्वसूत्रोक्तनियमसमर्थ-नायोपसंहारप्रयोजकज्ञापनाय चैवं सूत्रप्रणयनमित्याशयेनाहुः नन्वित्यादि । पूर्वसूत्रोक्तरीत्येति, लैङ्गिकनियमेनेत्यर्थः । कचिदिति, रूपविशेषे । उक्तावताररूपत्वस्य श्रीराम इति, ब्रह्मधर्मस्य ब्रह्मरूपविशेषे । एवमग्रे रूपान्तरधर्मस्य रूपान्तर इति बोध्यम् । इत्याशङ्क्येति । इति अतो हेतोलिङ्गस्य नियामकत्वं यत्पूर्वसूत्रे उक्तं तदसार्वत्रिकत्वाद्ब्रह्मभित्तीययुक्तमित्याशङ्क्येत्यर्थः । पदार्थ-स्येति, अभिधेयस्य । 'इति रामपदेनसौ परं ब्रह्मामिधीयते', 'तयोरैक्यं परं ब्रह्म कृष्ण इत्यमिधीयते' इति श्रुतिः । तथा च परब्रह्मत्वे श्रुतेस्तात्पर्यं न तु रूपान्तरत्वे, यदि तयाभिप्रेत्यात्रोपसंहारेदित्यर्थः । अर्थाभेदपदकृत्यमुक्त्वा शेषाणां वक्तुमाहुः नन्वित्यादि । विधिशेषशब्दे षड्वितीतिः । पूर्वं चोप्यर्थे । समानेपीति, अर्थाभेदे समानेपि । तथा च तस्य मत्स्यादिरूपत्वमेवोपसंहृतम्, न तु तद्वर्गवत्त्वम्, तेन तेषां तद्वत्त्वधर्मलैङ्गिकनियमवाधो नेत्यर्थः । नन्वयमर्थस्तूपसंहारार्थाभेदादित्यनेनैव सिद्ध इति शेषवैयर्थ्यं दुर्वारमित्यतः पक्षान्तरमाहुः यद्वेति । मत्वर्थीयो वत्प्रत्यय इति, यदिति, प्रत्ययो योत्र सूत्रे स मत्वर्थीयः । सर्वे सर्वपदादेशा इत्यभिप्रेत्यैवमुक्तम् । अस्मिन् पक्षे विधिशेष इत्यत्र पष्ठीत-सुराः । अस्य यागस्येति चातुर्मास्यप्रथमपर्वणो वैश्वदेवयागस्य । इत्याशङ्कीतेति, वैश्वदेवाख्यपर्वणः संवत्सरादिमान्यमिष्टाभिहेतुत्वात्तपागकाळे तदीयसूक्तत्राकमध्ये संवत्सरीणामिति यत्र सूक्तवाकाशीः पु

होता आशासीतेत्यर्थः । शेषं प्रकटार्थम् । उक्तरीतिरिति, अर्थवादबलात्फलान्तरसाधकत्वम् । तथा च यो मां स्मृत्वा निष्कामः संकामो भवति, यो ध्यायति सोऽमुतो भवतीत्युभयविद्यार्थवादबलाद्ग-
वत्सरणे उभयफलसाधकत्वमुपसंहरणीयमित्यर्थः । अस्मिन्पक्षे चकारार्थो नोक्त इति, तमाहुः
प्राणादीत्यादि । तदादय इति, चाधका भावादयः । अयमर्थः पूर्वसूत्रेणैव सिद्ध एवेति पुनःसंग्रहे
धीजं न पश्याम इत्यत आहुः वस्तुत इति, पूर्वसमुच्चयार्थ इति, अर्थभेदादित्यस्य समुच्चयार्थः ।
अत्रापि चकारवैयर्थ्यमाशङ्क्य तत्तात्पर्यमाहुः शास्त्रेत्यादि । अतो न वैयर्थ्यमित्यर्थः । एवं चाधिकारः
प्रापञ्चित्यादिरूपबाधकार्यभेदार्थवादविशेषैर्विनियतो गुणोपसंहार इति सिद्धम् ।

पूर्वसूत्र उपसंहारप्रयोजको हेतुरर्थभेदरूप उक्तस्तं समर्थयितुमिदं सूत्रद्वयमित्याशयेन सूत्रमुप-
न्यस्य सूत्रं व्याकुर्वन्ति अन्यथात्वमित्यादि । उक्तन्यायेनेति, अर्थभेदादित्यनेन अप्रसङ्गत्वं सां-
दिति, तथा चास्मिन्पक्षे उपसंहारस्यैवासिद्धिरिति भावः । इति भाव इति, तथा च शब्दचलकृतनिर्ण-
यस्योभयत्रापि तुल्यस्येन सिद्धो ब्रह्मत्वेनाभेद इति नोपसंहारासिद्धिरित्यर्थः । पूर्वसूत्रांशाशङ्कितमन्यथा-
सूत्रे प्रकारान्तरेण परिहरतीत्याशयेन सूत्रं पठित्वा व्याकुर्वन्ति न चेत्यादि । विकल्पेनेत्यस्यैव त्वस्मिन्
विवरणं पूर्वोक्तदित्यादि । नवेति, तथा च अन्यथा त्वप्रकरणभेदाद्वा नेति सूत्रयोजना । विषय-
व्याप्यं तु तैत्तिरीयसंहितापष्ठकाण्डद्वितीयाध्यायस्यम् । एवं च प्रकरणभेदेन तत्तदुपयोगिगुणकथनात्तत्र
तावतैवार्थसिद्धेरेकरसत्वाग्राह्यत्वाद्यनपायाच्च नात्रह्यत्वमित्यर्थः फलति । एवं सूत्रद्वयेनोपसंहारसूत्रोक्तो
हेतुः समर्थितः । अतः परमस्मिन्नेतत्सूत्रव्याख्याने वक्ष्यमाणाशङ्कानिर्बृत्तिर्न भवतीत्यस्यैव प्रकारान्तरेण
ध्याचक्षते अथचेत्यादि । पूर्वसूत्रेणेति, उपसंहारसूत्रेण । इत्यत्रेत्यादि, इति हेतोः अत्रास्मिन्
सूत्रे गुणोपसंहारस्य तथात्वमाहेत्यर्थः । तदेतदुच्यत इति, एकान्तिभक्तस्वभावतः प्राप्तोऽनुप-
संहार एवानूवत इत्यर्थः । एवं प्रकृतेपीति, एकान्तिभक्तोपलभ्यमानगुणेषु इतरेषां स्वल्पेऽप्युपसंहारो
नेत्यर्थः । अस्मिन् सूत्रेऽधिकारभेदादुपसंहारो व्यवस्थापितस्तां व्यवस्थामग्रिमसूत्रे हेत्वन्तरेण दूषयित्वा
तस्मिन् हेतौ दोषप्रदर्शनेन तां पुनर्द्वयेतीत्याशयेनाग्रिमसूत्रं पठन्ति संज्ञात इत्यादि । नन्वधिकार-
स्यान्तरत्वेपि प्रमाणेष्वगणनान्न घलीयस्त्वमित्यत आहुः संज्ञैकत्वस्येत्यादि । प्रमितभेदेऽप्येति,
छान्दोग्ये 'अमित्येतदक्षरमुद्रीयमुपासीते'त्युद्रीयावयवं प्रणवं प्रस्तुत्य रसतमादिगुणोपव्याख्यानपूर्वकं
देवासुराः संयेतिरे'त्यादिना अथ ह्य एवायं मुख्यः प्राणस्तमुद्रीयमुपासाच्चकिर इत्युद्रीयावय-
वप्रणवविषयमुपासनमुच्यते, वाजसनेयके तु 'हन्तासुरान्यञ्ज उद्रीयेनात्ययामे'ति कृत्स्नमुद्रीयं प्रस्तुत्य
'अथ हेममासन्नं प्राणमूचुस्त्वं न उद्रीयेती'त्यादिना कृत्स्नोद्रीयविषयमुच्यते, तेन प्रकरणभेदे विषय-
भेदाभ्यामुपासनभेदः प्रतीयत इति तथेत्यर्थः । न च नैर्घल्यमधिकारस्य, प्रकरणान्तःपातित्वेन
समाख्यापेक्षया प्रचलत्वात् । एवं पूर्वसूत्रद्वितीयवर्णकेनानेन सूत्रेण चेत्येवं सूत्रद्वयेन समाचारसूत्रे
याधिकारस्योपसंहारनियामकतोक्ता सा प्रपञ्चिता । पूर्वसूत्राभ्यामपि तदुपयोग्येवोक्तमिति । चतुःसूत्री
तस्यैव शेष इति बोधितम् ॥ २ ॥

अतः परमधिकरणान्तरेण पुनर्धर्मानेव विचारयतीत्याशयेन सूत्रं पठन्ति व्यासेरित्यादि ।
ननु विरुद्धगुणाशङ्कितमब्रह्मत्वं पूर्वं परिहृतमेवेति किमनेनाधिकरणेन विचार्यत इत्याकाङ्क्षायां
तद्विषयादिकमाहुः बाल्येति, तथा सतीति, प्राकृतत्वं इति । तच्चोक्तमिति, श्रुत्युक्तम् ।
सर्वमिति, उपासरूपेषु साधितब्रह्मत्वं तत्त्वेनोपासनादिश्रुतिविरोधपरिहारश्चेत्यर्थः । सिद्धान्तग्रन्थस्तु
निगदव्याख्यातः । क्रमेणेत्यादि । सर्वरसश्रुत्याक्षेपलभ्येन क्रमेण 'तस्यैव आत्मा विवृणुते तत्तुं

स्वा'मिति श्रुतिलभ्येन, वृत्तेष्वावरणात्मकयोगमायापसारणेन, तथात्वात्सर्वमवस्थाप्रतीत्यादिकमुपपन्नमा-
क्षेपलभ्यत्वान्ध्रैतमिति ग्रहणस्तादृशत्वाच्च, काप्यसामञ्जस्यमिति भावः ।

अन्ये तु । अन्यथात्वादिसूत्रत्रयात्मकमधिकरणान्तरं कल्पयन्ति । तत्रोद्गीथविद्यां विषयी-
कृत्यान्यथात्वसूत्रे मुख्यप्राणसोपासत्वाङ्गीकारेणैक्यप्रतिज्ञासमकहेतुना विधैक्यं पूर्वपक्षीकृत्य नवे-
त्यादिसूत्राभ्यामुद्गीथावयवप्रणवकृत्सोद्गीथयोर्वैधयोर्भिन्नत्वं संज्ञायाः साधारणत्वं च प्रदर्श्य, विद्यामेदं
सिद्धान्तयन्ति । ततो व्याप्तिस्त्रेप्यधिकरणान्तरम् । 'तत्रोमित्येतदक्षरमुद्गीथमुपासीते'ति सामानाधिकरण्ये
प्रतीयमानेऽध्यासापवादैकत्वविशेषपक्षाः सम्भवन्ति । तत्राध्यासपक्षे लक्षणाप्रसङ्गादपवादपक्षे फला-
भावप्रसङ्गात्पर्यायताविरहेणैकत्वस्याप्यभावात्परिशिष्टो विशेषणपक्षः सिद्धयति । व्यावर्तकं हि विशेषणं
यथा नीलं यदुत्पलं तदानयेति, तथोद्गीथो य ॐकारस्तमुपासीतेति सर्ववेदव्यापिन ॐकारस्य ग्रहणप्र-
सङ्गे उद्गातृविषयस्य समर्पणमिति । तत्र भेदस्योच्चारणगतत्वेनोत्पलानामिवोद्धारस्य नानात्वाभावात्प्रत्य-
नुवाकर्तुपक्रमसमाध्यादिष्विव साममक्ताबुद्दीयावयवत्वेनापि सर्ववेदव्यापिनस्तस्यैव सत्त्वादुद्गीथपदेन
कस्य व्यावृत्तिरिति निर्वचनाशक्त्या सामञ्जस्यासम्भवात्सर्वविरोधः स्फुटति । एतदपेक्षया ये सूत्रचतुष्ट-
यात्मकमधिकरणं वदन्तोऽनेनापि विधानानात्वं साधयन्ति, त एव युक्तं वदन्ति ।

प्रकृतमनुसरामः । एवमवस्थास्वरूपनिरूपणेनासामञ्जस्यं परिहृत्य तासां तथा स्वरूपाङ्गीकारे
प्रासदोपस्य परिहारायोत्तरं पठन्तीत्याशयेनाहुः नन्वित्यादि । तत्तद्भक्तविशिष्टा इति, तत्तद्भाव-
क्रीडोयोगिभक्तविशिष्टाः । श्रूयन्त इति । कृष्णोपनिषदि देवप्रार्थितदानोत्तरं 'यो नन्दः परमानन्दो
यशोदा मुक्तिगोहिनी'त्यादिना श्रीनन्दादिवृन्दापर्यन्तानां स्वरूपश्रावणात् 'सोऽयतीर्णो महीतले', 'वने
वृन्दावने श्रीडन् गोपगोपीसुरैः सहे'ति तैः सह श्रीडाश्रावणाच्च तथेत्यर्थः । तथा सति यो दोषस्त-
माहुः तथा चेत्यादि । नित्यत्वेनेति, ग्रहणमर्थाविशेषान्नित्यत्वेन । एवं 'सतीति, पूर्वलीला-
भक्तयोर्नित्यत्वेन तल्लीलावैशिष्ट्यस्यापि नित्यत्वे सति । भिन्नत्वं स्यादिति, एकस्यैकदाऽनेकलीला-
सम्पन्धसाशक्यवचनत्वात्तथात्वं स्यात् । अनुभवेत्यादि, अनुभवो लीलास्थानाम्, तदावेदकमान-
मुक्तधृतिः । भिन्नत्वं तदुभयविरुद्धम्, तथा च लीलानित्यत्वे भक्तभेदप्रसङ्गो भक्ताभेदे च लीला-
नित्यत्वमङ्ग इत्युभयतःपाशाखुरित्यर्थः । एतत्परिहाराय सूत्रं पठित्वा व्याचक्षते लीलेत्यादि । ब्रह्मणा
सहामेदादिति, 'तस्मान्न भिन्ना एतास्ता आभिर्भिन्नो न वै प्रभु'रिति कृष्णोपनिषन्मन्त्रे अमे-
दश्रावणात्तथेत्यर्थः । नन्वस्तु ग्रहामेदो भक्तस्वरूपस्य, परं लीलायाः कथं नित्यत्वसिद्धिरित्याकाङ्क्षायां
तदर्थमभेदप्रकारं व्याकुर्वन्ति अत्रेत्यादि । तत्तादात्म्यं रसस्येति, अनेन प्रपञ्चस्य यद्ब्रह्मतादात्म्यं
तस्मादिदं विलक्षणमिति बोधितम् । तथा च सच्चिदानन्दात्मकमपि ब्रह्म यदा भक्तहृदयेष्याविर्भवति,
तदा स्वस्य रसत्वं रसशब्दोक्तप्रनाद्या प्रकटयतीति श्रुत्यक्तलीलाप्रकारान्यथानुपपत्त्याऽवसीयते,
सोऽप्याविर्भावप्रकारत्वेन प्रकोरेण मायापसारणहेतुक इति ते स्वज्ञानानुसारेण तत्तत्कालिकत्वं लीलानां
मन्यन्त इति न लीलास्वरूपनित्यत्वमङ्गः । इयं कल्पना श्रुतार्थापत्तिसिद्धेति सर्वामेदो निःप्रत्यूहः
लीलानित्यमङ्गात्मकविमरहित इत्यर्थः । करुणादीनां त्वनुक्रियमाणानामेव रसत्वमिति न काप्यनुपप-
त्तिः । अत्र किञ्चिदाशङ्क्य परिहरन्ति नन्वित्यादि । सामञ्जस्यादित्यन्तम् । प्रादुर्भाव इति,
विचार्यमाण इति शेषः । प्रकटार्थमन्यत ।

अभेदे प्रासस्य दोषस्य परिहारायाग्रिमं सूत्रमित्याशयेनाहुः नन्वित्यादि । नियमादिति, अयं
नियम आकाशपरिमाणे आत्मचेतनायां च स्फुटः ॥ ३ ॥

एवं त्रिसूत्र्या भक्तिप्रकरणीया ब्रह्मपक्षा विचारिताः । अतः परमुपासनामार्गे भक्तिमार्गे च तदुपसंहारानुपसंहारी चिन्तयतीत्याशयेन सूत्रं पठन्ति ।

प्रियेत्यादि । प्रमेयपरस्य प्रमाणमनुसृत्य भक्तिमार्गे प्रवृत्तस्य प्रियशिरस्त्वादयो भावनीया न वेति संशयं हृदिकृत्य तन्निवृत्तये पूर्वपक्षं परिहरतीत्याशयेनाहुः नन्वित्यादि । अत्रापीति, भक्तिमार्गे । चित्तशुद्धीत्यादि । अत्र सूत्रार्थं एवं व्याकृतो बोध्यः । भेदे, चित्तशुद्धितारतम्ये सति, हि यस्माद्भेदोः उपचयापचयौ प्रमोदमोदरूपावानन्दोपचयापचयौ स्वशुद्धा भासेते इति शेषः । न तु तारतम्याभावे, अतः प्रियशिरस्त्वाद्यप्राप्तिस्तदनुपसंहार इति । यद्वा, यतो भेदे ब्रह्मणः संकाशाद्भेदे तौ लीलास्थानां तु ब्रह्माभेदस्य पूर्वमुक्तत्वाच्चित्ते तारतम्याभावेन नोपचयापचयभानं सम्भवतीति तदनुसारिणः स्वरूपपरस्य न तदुपसंहार इत्यर्थः । अस्मिन् वर्णके उपासनामार्गादिनिर्णयो नोक्त इति, वक्ष्यमाणा शङ्का चैवं नापैतीति मनसिकृत्य पक्षान्तरमाहुः अथवेत्यादि । अनुक्तत्वादिति, लिङ्गस्य नियामकत्वेनायुक्तत्वात् । तद्रूपस्येति । पक्षिरूपस्य । पुरुषरूप इति, अवर्णोपनिषदुक्तपुरुषरूपः । तथात्व इति, आनन्दमयत्वे । देशभेदेनेति, दक्षिणोत्तरपार्श्वसत्त्वेन । पक्षेपीति, अपिः समुच्चयार्थः । तत्रेति । ब्रह्मणि । न त्वदुक्तरूपत्वमिति, नोपचयापचयरूपत्वम् । निरूपितमिति, 'पुरश्चक्र' इति श्रुतिविचारे निरूपितम् । तथा च तत्रालौकिकशरीरे भक्तानां देहादिस्थित्यर्थमन्नमायदिरूपस्तत्र तत्र प्रविशतीत्युक्तम्, तेन जीवे पक्षिरूपेण प्रविशतोऽवयवा मित्रा एव, ते जीवस्य यथाधिकारं प्रियादिरूपेण भासन्ते, न तु तेषां तथात्वं नित्यत्वादतो दोषाभावादुपासनामार्गेऽत उपसंहार्याः, भक्तिमार्गे तद्ब्रह्माभावात्तन्मार्गीयैर्नोपसंहार्या इति पूर्वोक्ताधिकारनियता वर्णकद्वयसिद्धा व्यवस्था । यत्तु, कोशधर्मानेतान्ब्रह्मधर्मत्वेन परिकल्प्य न्यायमात्रमाचार्येण दर्शितमिति वदन्ति, तदप्येतेन परास्तं ज्ञेयम् । आनन्दमयाधिकरणे तत्प्रपञ्चनाच्च । पौनरुक्त्यपरिहारायाहुः यच्चपीत्यादि । इयमिति, अन्नब्रह्मधर्मत्वविपयिणी ।

अत्र वर्णकद्वयेन या व्यवस्थोक्ता, सैवाग्रे सूत्रत्रयेण द्वादीकियत इत्याशयेन पूर्वत्र हेतुं विवरीतुं सूत्रमवतारयन्ति नन्वित्यादि । सूत्रयोजना तु पूर्वसूत्रस्याप्राप्तिश्चात् नञमपसार्थं धातुं कृत्यप्रत्ययान्तं कृत्वा प्राप्यपदेन कार्या । तस्यैवार्थं उपसंहार्या इति । नन्वयमर्थं उपसंहारसूत्र एव सिद्ध इति पुनः किमित्युच्यत इत्याकाङ्क्षायां कश्चिद्विशेषमाहुः तत्रेत्यादि । तथा चाविरोधबोधनाय पुनः प्रपञ्च इत्यपुनरुक्तिरित्यर्थः । अनेन सूत्रेण ब्रह्मत्वेनोपासने लिङ्गं न नियामकमिति निगमितम् ।

उत्तरत्र हेतुं विवरीतुमग्रिमसूत्रमवतारयन्ति अथेत्यादि । सूत्रयोजना तु इतरपदाप्राप्यपदानुपपन्नेन बोध्या । ननु प्रयोजनाभावेप्यधिकस्याधिकं फलमिति तदुपसंहारे को दोष इत्यत आहुः अन्येषामनुपसंहार इत्यादि । अविवक्षितत्वादिति । तथा चाविवक्षितसङ्ग्रह एव दोष इत्यर्थः । तत्रेति, अविवक्षितत्वे । तथा 'चानन्द आले'त्यात्मशब्दो मध्यं ब्रह्मज्ञानानन्दपदसामानाधिकरण्याल्लियादीनां स्वरूपमेव संयुह्यति, न त्वाकारमपीति पक्षादयो न विवक्षिता इत्यर्थः । नन्वाकारपूर्णाः पठित आत्मशब्द आकारे तात्पर्यरहित इत्यत्र किं मानम्, तथात्वे वा तन्निरूपणस्य किं प्रयोजनमतमाहुः अत्र इत्यादि । तथा चोक्तानन्दमयविवरणे तस्य रसात्मकत्वश्चावर्णेन च तथावगम्यत इत्यर्थः । तेन सिद्धमन्यत्फलद्वयमाहुः एतेनेत्यादि ज्ञेयमित्येतेन । कैश्चित्तु द्विसूत्रमाध्यानाधिकर(णं)भिन्नं परिकल्प्य, 'इन्द्रियेभ्यः परा ह्यर्था' इत्यादि 'सा काष्ठा सा परा गति'रित्यन्ते विषयवाक्येऽर्थादीनां त्रतस्ततः परत्वप्रतिपादने प्रयोजनात्सा काष्ठेत्यादिना पुरवविषयका-

तत्पक्षया पदावृत्त्यर्थान्तरग्रहणस्यैवौचित्यात् । हानाविति । सत्त्वे तुल्यत्वेन श्रुत्यन्तरे सामान्यधिकनिषेधाच्च साम्यपदं लक्षणयाऽद्वैतपरमिति पक्षो निरस्यते; तथा चेह साम्यशब्दो नोद्वेगः, किन्तु हानौ ओहाक् त्यागे । ब्रह्मणा सृष्टीच्छया स्वरूपात्यागे विभागस्य पूर्वस्थितित्यागात्मकत्वादविभागे इति यावत्, तस्यां सत्यां ये धर्मास्तिरोहितास्ते परमोपायने आविर्भूतास्तत्प्रयुक्तसाम्यपरः । तत्र हेतुः उपायनेत्यादि । दृष्टान्तः कुशोत्यादि । 'कुशाच्छन्दःस्तुत्युपगानवत्' प्रस्तोतृस्थापितकुशाच्छन्दःस्तुत्युपगानसाधनमकारवदिति योजना । हानिशब्देनोच्यत इति, त्यागात्मकत्वात्क्षयात्मकत्वादोच्यत इत्यर्थः । तद्वैवेति, ब्रह्मसम्बन्ध एव । अत्राभेदबोधनादिति । जीवे ब्रह्माभेदबोधनात् । तदुक्तपदसूचितमर्थान्तरमाहुः अपि चेत्यादि । ब्रह्मधर्मवदिति, अत्र तत्सूचनवदित्यर्थः । उपसंहारप्रकरणे धर्मसाम्यनिचारस्यासङ्गतत्वाच्चायमधिकरणार्थ इत्याशङ्क्यामाहुः यथेत्यादि । तथा चोपसंहारसादृश्यात्प्रासङ्गिकमेतन्निरूपणम्, फलविचारे उपयोक्ष्यमाणत्वाच्च प्रसङ्ग इत्ययमेवाधिकरणार्थ इत्यर्थः । यत्तु उपायनशब्दस्य हानशब्दशेषत्वं कैश्चिद्व्याख्यातम् । तच्चिन्त्यम् । आपर्यगिकश्रुतोपायनशब्दस्य फलबोधकत्वेन हानशेषत्वाभावेन, तस्य विषयवाक्यत्वाभावप्रसङ्गकत्वात् । 'तदा विद्वान् पुण्यपापे विधूये'त्येतावन्मात्रस्यैव विषयवाक्यत्वेऽप्यार्यवताण्डिकौपीतकिश्रुतिषु कम्पनार्थकविधूयनशब्देन हान्यर्थालाभात्तस्य हानशेषतायाः क्लृप्तत्वात् । यदप्यस्योपायनवादस्य स्तुत्यर्थत्वादप्यदीपपुण्यपापयोः कथमन्यत्र प्राप्तिरित्यत्र नाभिनिवेशः कार्य इत्युक्तम् । तदपि न रोचिष्णु । 'राज्ञि चामालजा दोषाः पद्मीदोषाश्च भर्तरी'त्यादिस्मृतावभिमानमात्रेण दोषसंक्रमकयनात्, भारतादीं यमस्य माण्डव्यशापप्रसङ्गे बालकृतपापस्य जनकत्वोपाधिना पितृसंक्रान्तिस्मरणाद्विष्यामिदपुण्येन विशङ्कोः स्वर्गप्राप्तिस्मरणाद्यानापि तथा सम्भवेन स्तुतिमात्रत्वाद्भीकारस्याप्रयोजकत्वात् । 'क्षीयन्ते चास्य कर्माणि तस्मिन् द्ये परावरे, ज्ञानामिः सर्वकर्माणि भस्मसात्कुरुते तथे'त्यादिश्रुतिस्मृतिभिर्ज्ञानस्य कर्मनाशकत्ववद्विषाविशेषस्यान्यत्र कर्मसंक्रामकत्वेऽपि बाधकाभावात् । ननु सुकृतदुःकृतयोः कर्तृसामानाधिकरण्यस्यैव सर्वत्र दर्शनात्साक्षादप्यस्मिन् सम्भवो न शक्यवचन इति चेत् । न । 'राज्ञि चामाले'त्याद्युक्तस्मृतिविरोधापरिहारात् । न च तत्र न साक्षात्संक्रमोऽपि तु फलस्य तत्र सम्बन्धात्तत्र तदुपचर्यत इति वाच्यम् । हेतुव्यधिकरणस्य फलस्यैवाशक्यवचनत्वात् । वाक्यबलात्तु सुकृतदुःकृताभीकारस्यापि शक्यकल्पनत्वात् । न च तत्राद्रव्यत्वं बाधकमिति वाच्यम् । गन्धवदुपपत्तेः । अवयवगमनस्य सुक्तिविरुद्धत्वात् । सूत्रकृताप्यनङ्गीकाराच्च । तस्मात्पूर्वोक्त एव प्रकारः साधीयानिति दिक् ॥ १० ॥

प्रसङ्गाद्वक्तिपूर्वदशं विचारयतीत्याशयेन सूत्रं पठन्ति सम्प्रराय इत्यादि । साम्प्रराय इति पाठे स्वार्थेण बोध्यः । ननु सम्प्ररायशब्दः परलोकवाचकत्वेन प्रसिद्धस्तत्कथं भक्तिपूर्वदशविचारोन्नेतीत्याशङ्क्यां सूत्रे तर्त्तव्यामावपदात्तयेति हृदिहृत्य तर्त्तव्यलिङ्गं विषयवाक्यमुपन्यस्यन्ति याजेत्यादि । इदं वाक्यं शारीरब्राह्मणस्थम्, तत्र पूर्वं 'मनसैवानुद्वेष्टव्य'मित्यनेन तदर्थेनसाधनमुक्त्वा 'विरजः परं आकाश'दित्यादिना विरजत्ववशित्वेज्ञानत्वादीन् धर्मान् बोधयित्वा ततोऽनिरुक्तत्वाय 'नेति नेती'त्यनेनैतावन्मात्रत्वं निषिध्य, 'अशृणो नहि शृण्वते अशीर्यो नहि शीर्यतेऽब्रह्मोऽसितो न सज्जते न व्यथते' इत्यनेन लौकिकप्रमाणाग्राह्यत्वमनाशित्वमसङ्गत्वं पित्र बन्धने अवद्वत्वेन निर्दुःखत्वं चोक्तत्वात्तेन जडजीवविलक्षणं ब्रह्मस्वरूपं बोधयित्वा ब्रह्मण एतादृशत्वात्तद्विदपि साध्वसाधुर्कर्मरहित इति बोधयितुं पठ्यते 'अतः पापमकरवमतः कल्याणमकरवमित्युभे द्वेष एते तत्त्वमृतः साध्वसाधुनी'ति, अत इदमभिसन्धाय पापमकरवं कृतवानसि अत इदमभिसन्धाय कल्याणं पुण्यं कृतवानसि इति ।

वानुवादः । श्रुतेर्नाभियाधीतत्वेन भक्तहृद्याविष्टमगवद्भक्तत्वाभावात्पूर्वोक्तो व्यासाशयो न निश्चेतुं शक्यत इति विषयवाक्यं तात्पर्यकथनपूर्वकं तमुदाहृत्यन्ति अन्ये चेत्यादि । तथा च तुरीयपादेना-
विर्मतमस्यविषयकत्वे श्रुतेर्निश्चिते यद्वयोरेवानुपसंहारकथनं तेन तथेत्यर्थः ॥ ७ ॥

एवमनारम्याधीतानां धर्माणां भक्तिमार्गेऽनुपसंहारमुक्त्वा उत्तमाधिकारिभिरशेषगुणपूर्णं पर-
ब्रह्मैवोपास्यं न तु विभूतिरूपमिति घोषयितुमुपासनामार्गेषु विशेषेणुपसंहारं वदतीत्याशयेन सूत्रं पठि-
त्वाधिकरणं रचयन्ति-पुरुषेत्यादि । अत्र हीति, पुरुषविद्यायाम् । अनेकत्वोपलक्षणतात्पर्यमाहुः
तेनेत्यादि । तत्रेति, अन्नमयाधुपासनाप्रकरणे । स इति, अन्नमयादिः । वैलक्ष्यण्यान्तरमाहुः
किञ्चेत्यादि । तथात्वेनेति, मूलभूतब्रह्मत्वेन । एतदधिकरणसिद्धमर्थमाहुः तेनेत्यादि । एतेनेदं
घोषितं व्यासचरणानां परब्रह्मपरत्वमवन एव तात्पर्यादस्माभिरवमधिकरणानि व्याख्यायन्ते ।
उत्तमाधिकारिणां तावतैवार्थसिद्धेः । इतरेस्तु साधारणाधिकारिणामर्थे उच्यन्ते । न हि शत्रुजयः
पोद्गशवर्षशतजीविनं श्रीकीर्त्यादिकमुत्तमसामिलपितं भवति । तेन नात्र (चोद्य)चोद्यावसर इति ॥ ८ ॥

अग्रिमाधिकरणमवतारयन्ति अथेत्यादि । कुतो न वाच्यमित्यत आहुः न हीत्यादि ।
उपासनार्थमितरेषां पाप्मवेधः सञ्च्यत उतासञ्च्यते, यथाद्यः पक्षस्तदा न संशयापायः । यदि
द्वितीयस्तदोक्तदोषोपत्तिरित्यर्थः । नन्वर्थवादाधिकरणे विधेयस्तावकत्वेनार्थवादानां प्रामाण्यं पूर्वतमे
व्यवस्थापितम्, 'विधिना त्वेकवाक्यत्वास्तुत्यर्थेन विधीनां स्यु'रिति, एवं च यथाकथञ्चन स्तुत्याप्यु-
पासनरुचिसिद्धेर्नाप्रामाण्यमिति चेत्तत्राहुः एकत्रेत्यादि । स्तुत्यंशे असन्तमर्थं वदतीति निश्चिनुयात्तदा
विचारकस्य विध्यंशेपि तथात्वसन्देहोद्भव तत्र प्रवृत्तिव्याघातेन विधेः प्रवर्तकत्वसिद्धान्तो व्याह्रन्त्येत,
वैयर्थ्यं च वेदस्य स्यात्, न च मध्वादिविद्यासु कल्पनोपदेशस्य व्यासपादैरङ्गीकारादत्रापि तथास्त्विति
वाच्यम् । भूतार्थकप्रयोगविरोधापत्तेः । मध्वादिविद्यास्यपि 'तस्य बौरेव तिरक्षीनवशोन्तरिक्षमपूर्वम्'
इत्याद्युद्देश्यं रूपविशिष्टस्यैव रूपान्तरविधानदर्शनेन तावन्मात्रस्यैव काल्पनिकत्वात् । अन्यथा तत्रापि 'ता
एता ऋच एतमृगवेदमन्यतप'त्रित्यादिवाधापत्तेः । न चार्थवादेषु सर्वत्र यथाश्रुतार्थग्रहणं 'आदित्यो यूषः
पञ्चमानः प्रस्तरः । गो अश्वा एव पशवोऽन्ये त्वपशव' इत्यादिगौणीव्युच्छेद इति वाच्यम् । तत्र प्रत्यक्ष-
विरोधेन गौणीस्वीकारात्तदनुच्छेदात् । असति प्रमाणान्तरविरोधे तदुद्घातान्तेनान्यत्र तथा वक्तुमशक्य-
त्वात्, तथासति 'प्रतितिष्ठन्ति ह वै य एता रात्रीरुपयन्ती'त्यादावार्थवादादिकफलस्याप्यनङ्गीकारापत्तेः ।
तस्माद्यत्र प्रमाणान्तरविरोधस्तत्रैव कल्पनोपदेशाद्विः, मान्यंनेति निश्चयः । तदेतद्विद्वत्कृत्वाहुः
साक्षादित्यादि । पूर्वतन्निविचारेणैवं परम्पराक्रियार्थत्वमुक्त्वा उत्तरकाण्डविचारेण साक्षात्क्रियार्थत्व-
मेवेत्याहुः वस्तुत इत्यादि । य एवं चेदेति । वाक्यैरिति, 'एतद्वै छन्दसां धीर्ममाश्रावयास्तु
श्रीपञ्चज ये यजामहे वषट्कारो य एवं वेद स वीर्यरेव छन्दोभिरर्चति, इन्द्रस्य वा एषा यजित्वा तनूय-
घ्नस्तस्मामेव तद्यजन्ति य एवं वेदोपैनं यज्ञो नमती'त्यादिजातीभेदान्फलघोषकवाक्यैरित्यर्थः । तमेवेति
हेतुमेव । तर्ह्यसन्त्यस्य कथं ब्रह्माभेद इत्यत आहुः आसन्न्यस्त्वित्यादि । अर्थशब्दस्यार्थान्तरग्रहणे-
प्ययमर्थः सिध्यतीत्याशयेन पक्षान्तरमाहुः अथचेत्यादि । उक्तमानैरिति, उपास्यत्वादिलिङ्गैः ॥ ९ ॥

अग्रिमाधिकरणमवतारयन्ति एवमित्यादि । तत्रेति, भगवत्सम्बन्धे । पठ्यत इति, मुण्डके
पठ्यते । एतत्पादं तु 'यदा पश्यः पश्यते रुक्मवर्णं कर्तारभीशं पुरुषं ब्रह्मयोनि'मिति । इति योज-
नेति, अनेन परमुदाहृतं । साम्यं समत्वमद्वैतलक्षणं, उपैति अवगच्छतीति योजना निरस्ता । अद्वैतस्य
वैषम्याभावरूपत्वेन लक्षणाप्राप्तात्, साम्यस्य द्वयधर्मत्वेन, तदभावरूपतायां श्रुतिविरोधप्रसङ्गाच्च ।

तत्प्रेक्षया पदार्थान्तरग्रहणस्यैवौचित्यात् । हानाविति । सूत्रे तुशब्देन श्रुत्यन्तरे सामान्यधिकनिषे-
धाच्च साम्प्रपदं लक्षणमाऽद्वैतपरमितिपक्षो निरस्यते; तथा चेह साम्प्रपदो नोद्वैतपरः, किन्तु हानौ
ओहाक् त्यागे । ग्रहणा सृष्टीच्छया स्वरूपात्यागे विभागस्य पूर्वस्थितित्यागात्मकत्वादविभागे इति
यावत्, तस्यां सत्यां ये धर्मास्तिरोहितास्ते परमोपायने आविर्भूतास्तत्प्रसक्तसाम्प्रपरः । तत्र हेतुः
उपायनेत्यादि । दृष्टान्तः कुशोल्यादि । 'कुशाच्छन्दःस्तुत्युपमानवत्' प्रस्तोतृस्थापितकुशाच्छन्दःस्तुत्यु-
पमानसाधनमकारवदिति योजना । हानिशब्देनोन्यत इति, त्यागात्मकत्वात्क्षयात्मकत्वादोन्यत इत्यर्थः ।
तद्वैवेति, प्रहसम्बन्ध एव । अत्रानेदबोधनादिति । जीवे प्रहामेदमोपनात् । तदुक्तपदसूचितमर्या-
न्तरमाहुः अपि चेत्यादि । द्रव्याधर्मवदिति, अत्र तत्सूचनवदित्यर्थः । उपसंहारप्रकरणे धर्मसाम्प्र-
विचारस्यासङ्गतत्वाच्चायमधिकरणार्थ इत्याशङ्क्यामाहुः यथेत्यादि । तथा चोपसंहारसाहचर्यात्मा-
सङ्गिकमेतद्विरूपणम्, फलविचारे उपयोक्ष्यमाणत्वाच्च प्रसङ्ग इत्ययमेवाधिकरणार्थ इत्यर्थः । यत्तु
उपायनशब्दस्य हानशब्दशेषत्वं कैश्चित्स्यात्तत् । तच्चिन्त्यम् । आध्यात्मिकश्रुतोपायनशब्दस्य
फलशोधकत्वेन हानशेषत्वाभावेन, तस्य विषयवाक्यत्वाभावाप्रसङ्गात् । 'तदा विद्वान् पुण्य-
पाये विधुये'त्येतावन्मात्रस्यैव विषयवाक्यत्वेत्प्याधर्वणताण्डिकीपीतकिक्षुतिषु कम्पनार्थकविधुत्तनशब्देन
हान्यर्थात्तामस्य हानशेषतायाः क्लृप्त्वात् । यदप्युपायनवादस्य स्तुत्यर्थत्वादप्यदीयपु-
ण्यपापयोः कथमन्यत्र प्राप्तिरित्यत्र नाभिनिवेशः कार्य इत्युक्तम् । तदपि न रोचिष्णु । 'राज्ञि
चामात्यजा दोषाः पत्नीदोषाश्च भर्तरी'त्यादिस्मृतावभिमानमात्रेण दोषसंक्रमकथनात्, भारतादीं यमस्य
माण्डव्यशापप्रसङ्गे वालकृतपापस्य जनकत्वेपापिना पितृसंक्रान्तिस्मरणाद्व्याप्तिप्रपुण्येन विशुद्धोः
स्वर्गप्राप्तिस्मरणाच्चाप्रापि तथा सम्भवेन स्तुतिमात्रत्वाङ्गीकारस्याप्रयोजकत्वात् । 'क्षीयन्ते चास्य कर्माणि
तस्मिन् द्ये परावरे, ज्ञानाग्निः सर्वकर्मणि भस्मसात्कुरुते तथे'त्यादिश्रुतिस्मृतिभिर्ज्ञानस्य कर्मनाशक-
त्ववद्विधाविशेषस्यान्यत्र कर्मसंक्रामकत्वेपि बाधकभावात् । ननु सुकृतदुःकृतयोः कर्तृसामानाधिकं-
रण्यस्यैव सर्वत्र दर्शनात्साक्षादन्यस्मिन् सम्भवो न शक्यवचन इति चेत् । न । 'राज्ञि चामात्ये'त्याद्यु-
क्तस्तुतिविरोधापरिहारात् । न च तत्र न साक्षात्संक्रमोऽपि तु फलस्य तत्र सम्बन्धात्तत्र तदुपचर्यत
इति वाच्यम् । हेतुव्यधिकरणस्य फलस्यैवाशक्यवचनत्वात् । वाक्यपलातु सुकृतदुःकृताङ्गीकारस्यापि
शक्यकल्पनत्वात् । न च तत्राद्वयत्वं बाधकमिति वाच्यम् । गन्धवदुपपत्तेः । अवयवगमनस्य सुक्ति-
विरुद्धत्वात् । सूत्रकृताभ्यनङ्गीकाराच्च । तस्मात्पूर्वोक्त एव प्रकारः साधीयानिति दिक् ॥ १० ॥

प्रसङ्गाद्वक्तिपूर्वदशां विचारयतीत्याशयेन सूत्रं पठन्ति सम्पराय इत्यादि । साम्पराय इति
पाठे स्वार्थेण बोध्यः । ननु सम्परायशब्दः परलोकवाचकत्वेन प्रसिद्धस्तत्कथं मक्तिपूर्वदशाविचारोन्नेती-
त्याशङ्कायां सूत्रे तर्त्तव्याभावपदान्त्येति हृदिहृत्य तर्त्तव्यलिङ्गं विषयवाक्यमुपन्यस्यन्ति चाजेल्यादि ।
इदं वाक्यं शरीरब्राह्मणस्यम्, तत्र पूर्वं 'मनसैवानुद्वेष्ट्य'मित्यनेन तदर्थनसाधनमुक्त्वा 'विरजः परं
आकाश'दित्यादिना विरजत्ववक्षित्वेशानत्वादीन् धर्मान् बोधयित्वा ततोऽनिरुक्तत्वाय 'नेति नेती'त्यने-
नैतावन्मात्रत्वं निषिध्य, 'अष्टादो नहि दृष्टते अशीर्षो नहि शीर्यतेऽसन्नोऽसितो न सन्नते न
व्यथते' इत्यनेन लौकिकप्रमाणाप्राप्तत्वमनाश्रित्वमसङ्गतत्वं यिज् मन्थने अवद्वलेन निर्दुःखत्वं चोक्त्वा
तेन जडजीवविलक्षणं प्रहसरूपं बोधयित्वा ब्रह्मण एतादृशत्वात्तद्विदपि साध्वसाधुर्कर्मरहित इति
बोधयितुं पठ्यते 'अतः पापमकरचमतः कल्याणमकरवमित्युभे दोषे एते तत्त्वमृतः साध्वसाधुनी'ति,
अत इदमभिसन्धाय पापमकरत्वं कृतवानस्मि अत इदमभिसन्धाय कल्याणं पुण्यं कृतवानस्मि इति ।

वानुवादः । श्रुतेरनारम्भाधीतत्वेन भक्तहृद्याविष्टमगवद्भक्तत्वाभावात्पूर्वोक्तो व्यासाशयो न निश्चेतुं शक्यत इति विषयवाक्यं तात्पर्यकथनपूर्वकं तमुदाहर्यन्ति अन्येचेत्यादि । तथा च तुरीयपादेना-
विर्भूतग्रन्थविषयकत्वे श्रुतेर्निश्चिते यद्द्वयोरेवानुपसंहारकथनं तेन तथेत्यर्थः ॥ ७ ॥

एवमनारम्भाधीतानां धर्माणां भक्तिमार्गेऽनुपसंहारमुक्त्वा उत्तमाधिकारिभिरशेषगुणपूर्णं पर-
ब्रह्मैवोपास्यं न तु विभूतिरूपमिति घोषयितुमुपासनामार्गेषु विशेषेणुपसंहारं वदतीत्याशयेन सूत्रं पठि-
त्वाधिकरणं रचयन्ति पुरुषेत्यादि । अत्र हीति, पुरुषविधाधाम् । अनेकलोपलक्षणतात्पर्यमाहुः
तेनेत्यादि । तत्रेति, अन्नमयाधुपासनाप्रकरणे । स इति, अन्नमयादिः । वैलक्ष्यण्यान्तरमाहुः
किञ्चेत्यादि । तथात्वेनेति, मूलमृतब्रह्मत्वेन । एतदधिकरणसिद्धमर्थमाहुः तेनेत्यादि । एतेनेदं
घोषितं व्यासचरणानां परब्रह्मपरत्वम्बन्धेन एव तात्पर्यादिसंभारिरेवमधिकरणानि व्याख्यायन्ते ।
उत्तमाधिकारिणां तावत्तैवार्थसिद्धेः । इतरैस्तु साधारणाधिकारिणामर्थे उच्यन्ते । न हि शङ्खजयः
पोडशवर्षशतजीविनं श्रीकौर्त्यादिकमुत्तमस्याभिलषितं भवति । तेन नाथ (चोद्य) चोद्यावन्सर इति ॥ ८ ॥

अग्रिमाधिकरणमवतारयन्ति अथेत्यादि । कुतो न वाच्यमित्यत आहुः न हीत्यादि ।
उपासनाधर्मितरेषां पाप्मण्येः सन्न्ययत उतासन्न्ययते, यथायः पक्षस्तदा न संशयापायः । यदि
द्वितीयस्तदोक्तदोषापत्तिरित्यर्थः । नन्वर्थवादाधिकरणे विधेयस्तावकत्वेनार्थवादानां प्रामाण्यं पूर्वतमे
व्यवस्थापितम्, 'विधिना त्येकवाक्यत्वास्तुत्यर्थेन विधीनां स्यु'रिति, एवं च यथाकथञ्चन स्तुत्याप्नु-
पासनरुचिसिद्धेर्नाप्रामाण्यमिति चेत्तत्राहुः एकचेत्यादि । स्तुत्यर्थे असत्तमर्थं वदतीति निश्चिनुयात्तदा
विचारकस्य विध्यंशेपि तथात्वसन्देहोद्भवे तत्र प्रवृत्तिव्याघातेन विधेः प्रवर्तकत्वसिद्धान्तो व्याहृत्येत,
वैयर्थ्यं च वेदस्य स्यात्, न च भव्यादिविद्यासु कल्पनोपदेशस्य व्यासपादैरङ्गीकारादत्रापि तथास्त्विति
वाच्यम् । भूतार्थकप्रयोगविरोधापत्तेः । भव्यादिविद्यासु 'तस्य द्यौरेव तिरश्चीनवः शोन्तिरिक्षमपूर्वम्'
इत्याद्युद्देश्यं रूपविशिष्टस्यैव रूपान्तरविधानदर्शनेन तावन्मात्रस्यैव कालनिकत्वात् । अन्यथा तत्रापि 'ता
एता श्वच एतमृगवेदमभ्यतप' इत्यादिवाधापत्तेः । न चार्थवादेषु सर्वत्र यथाश्रुतार्थग्रहणं 'आदित्यो द्यूः
यजमानः प्रस्तरः । गो भव्या एव पशवोऽन्ये त्वपशव' इत्यादिगौणीव्युच्छेद इति वाच्यम् । तत्र प्रत्यक्ष-
विरोधेन गौणीस्त्रीकारात्तदनुच्छेदात् । असति प्रमाणान्तरविरोधे तदुद्घातेनान्यत्र तथा वक्तुमशक्य-
त्वात्, तथासति 'प्रतितिष्ठन्ति ह वै य एता शस्त्रीरुपयन्ती'त्यादावार्थवादिकफलस्याप्यनङ्गीकारापत्तेः ।
तस्माद्यत्र प्रमाणान्तरविरोधस्तत्रैव कल्पनोपदेशाद्धिः, धान्यत्रेति निश्चयः । तदेतदुदिकृत्वाहुः
साक्षादित्यादि । पूर्वतमविचारणैवं परम्पराक्रियार्थत्वमुक्त्वा उत्तरकाण्डविचारेण साक्षात्क्रियार्थत्व-
मेवेत्याहुः वस्तुत इत्यादि । य एवं वेदेति । वाक्यैरिति, 'एतद्वै छन्दसां धीर्धर्माश्चावयास्तु
श्रौपत्यज ये यजामहे षयद्वारो य एवं वेद स वीर्यैरेव छन्दोभिरर्चति, इन्द्रस्य वा एषा यज्ञिया तनूर्य-
ध्वंस्तमेव तद्यजन्ति य एवं वेदोषेनं यज्ञो नमती'त्यादि जातीयैर्ज्ञानफलघोषकवाक्यैरित्यर्थः । तमेवेति
हेतुमेव । तर्ह्यसैन्यस्य कथं ब्रह्मभेद इत्यत आहुः आसन्न्यस्त्वित्यादि । अर्थशब्दसंज्ञान्तरग्रहणे-
न्ययमर्थः सिध्यतीत्याशयेन पक्षान्तरमाहुः अथवेत्यादि । उक्तमानैरिति, उपासत्वादिलिङ्गैः ॥ ९ ॥

अग्रिमाधिकरणमवतारयन्ति एवंमित्यादि । तत्रेति, भगवत्सम्बन्धे । पठ्यते, इति, मुण्डके
पठ्यते । एतत्पूर्वार्द्धं तु 'यदा पश्यः पश्यते रुक्मवर्णं कर्त्तारमीशं पुरुषं ब्रह्मयोनि'मिति । इति योज-
नेति, अनेन परमुदाहृतं । साम्यं समत्वप्रद्वैतलक्षणं उपैति अवगच्छतीति योजना निरस्ता । अद्वैतस्य
वैयर्थ्याभावरूपत्वेन, लक्षणाप्राप्तात्, साम्यस्य द्वयधर्मत्वेन, तदभावरूपतायां, श्रुतिविरोधप्रसङ्गात् ।

तत्पक्षेया पदावृत्त्यर्थान्तरग्रहणस्यैवौचित्यात् । हानाविति । सूत्रे तुशब्देन श्रुत्यन्तरे सामान्यधिकनिषे-
धाच्च साम्यपदं लक्षणयाऽद्वैतपरमितिपक्षो निरस्यते; तथा चेह साम्यशब्दो नद्वैतपरः, किन्तु हानौ
बोधाक् त्वागे । ब्रह्मणा सृष्टीच्छया स्वरूपात्यागे विभागस्य पूर्वस्थितित्यागात्मकत्वादविभागे इति
यावत्, तस्यां सत्यां ये धर्मास्त्रिरहितास्ते परमोपायने आविर्भूतास्तत्प्रयुक्तसाम्यपरः । तत्र हेतुः
उपायनेत्यादि । दृष्टान्तः कुशोत्यादि । 'कुशाच्छन्दःस्तुत्युपगानवत्' प्रस्तोतृस्थापितकुशाच्छन्दःस्तुत्यु-
पगानसाधनमकारयदिति योजना । हानिशब्देनोच्यत इति, त्यागात्मकत्वात्क्षयात्मकत्वाद्बोध्यत इत्यर्थः ।
तद्वैधेति, ब्रह्मसम्यग् एव । अत्राभेदबोधनमिति । जीवे ब्रह्माभेदबोधनम् । तदुक्तपदसंचितमर्था-
न्तरमाहुः अपि चेत्यादिः । ब्रह्मधर्मवदिति, अत्र तत्प्रवचनवदित्यर्थः । उपसंहाराप्रकरणे धर्मसाम्य-
विचारस्यासङ्गतत्वाच्चायमधिकरणार्थ इत्याशङ्क्यामाहुः यथेत्यादि । तथा चोपसंहारसादृश्याच्चा-
साक्षिकमेतन्निरूपणम्, फलविचारे उपयोक्ष्यमाणत्वाच्च प्रसङ्ग इत्ययमेवाधिकरणार्थ इत्यर्थः । यत्तु
उपायनशब्दस्य हानशब्दशेषत्वं कैश्चिन्त्याख्यातम् । तच्चिन्यम् । आथर्वणिकश्रुतोपायनशब्दस्य
फलबोधकत्वेन हानशेषत्वाभावेन, तस्य विषयवाक्यत्वाभावाप्रसङ्गकत्वात् । 'तदा विद्वान् पुण्य-
मापे विधुमे'त्येतायन्मात्रस्यैव विषयवाक्यत्वेप्याथर्वणताण्डिकौपीतकिश्रुतिषु कम्पनार्थकविधूतनशब्देन
हान्यर्थोऽभासस्य हानशेषतायाः क्लृप्त्वात् । यदप्यस्योपायनवादस्य स्तुत्यर्थत्वादप्यदीयपु-
ण्यपापयोः कथमन्यत्र प्रातिरिक्त्यत्र नाभिनिवेशः कार्यः इत्युक्तम् । तदपि न रोचिष्यु । 'राज्ञि
चामाजया दोषाः पत्नीदोषाश्च भर्तरी'त्यादिस्मृतावभिमानमात्रेण दोषसंक्रमकथनात्, भारतादौ यमस्य
माण्डव्यशापप्रसङ्गे षालकृतपापस्य जनकत्वोपाधिना पितृसंक्रान्तिस्मरणादिव्यामित्रपुण्येन त्रिशङ्कोः
स्वर्गप्राप्तिस्मरणाच्चात्रापि तथा सम्भवेन स्तुतिमात्रत्वाङ्गीकारस्याप्रयोजकत्वात् । 'क्षीयन्ते चास्य कर्माणि
तस्मिन् दृष्टे परावरे, ज्ञानाग्निः सर्वकर्माणि भस्मसात्कुरुते तथे'त्यादिश्रुतिस्मृतिभिर्ज्ञानस्य कर्मनाशक-
त्ववद्विधाविशेषस्यान्यत्र कर्मसंक्रामकत्वेपि बाधकाभावात् । ननु सुकृतदुःकृतयोः कर्तृसामानाधिक-
रण्यस्यैव सर्वत्र दर्शनात्साक्षादन्यस्मिन् सम्भवो न शक्यवचन इति चेत् । न । 'राज्ञि चामात्ये'त्याद्यु-
क्तस्मृतिविरोधापरिहारात् । न च तत्र न साक्षात्संक्रमोऽपि तु फलस्य तत्र सम्बन्धात्तत्र तदुपचर्यत
इति वाच्यम् । हेतुव्यधिकरणस्य फलस्यैवावश्यकवचनत्वात् । वाक्यमलातु सुकृतदुःकृताङ्गीकारस्यापि
शक्यकल्पनत्वात् । न च तत्राद्रव्यत्वं बाधकमिति वाच्यम् । गन्धवदुपपत्तेः । अवयवगमनस्य युक्ति-
विहङ्गत्वात् । सूत्रकृताभ्यन्तरीकाराच्च । तस्यात्पूर्वोक्त एव प्रकारः साधीयानिति दिक् ॥ १० ॥

प्रसङ्गाद्व्यतिरिक्तपूर्वदर्शान् विचारयतीत्याशयेन सूत्रं पठन्ति सम्पराय इत्यादि । साम्पराय इति
पाठे स्तार्येण बोध्यः । ननु सम्परायशब्दः परलोकवाचकत्वेन प्रसिद्धस्तत्कथं मत्किपूर्वदर्शाविचारोन्नेती-
त्याशङ्क्यायां सूत्रे तत्संन्यामावपदात्तयेति हृदिकृत्य तत्संन्यासिद्धिः विषयवाक्यमुपन्यस्यन्ति चाजेल्यादि ।
इदं वाक्यं शारीरब्राह्मणस्यम्, तत्र पूर्वं 'मनसैवानुद्वेष्टव्य'मित्यनेन तदर्शनसाधनमुक्त्वा, 'विरजः परं
मैवावन्मात्रत्वं निषिध्य, 'अणुश्चो नहि शब्दतोऽशरीर्यो नहि शरीर्यतोऽसमोऽसितो न' सज्जते न
च जडजीवविलक्षणं ब्रह्मस्वरूपं बोधयित्वा ब्रह्मण एतादृशत्वात्तद्विदपि साध्वसाधुर्कर्मरहित इति
बोधयितुं पठ्यते 'अतः पापमकरमतः कल्याणमकरवमित्युभे द्वौ, एते तरलमृतः साध्वसाधुनी'ति,
अत इदमभिसन्धाय पापमकरं कृतवानसि अत इदमभिसन्धाय कल्याणं पुण्यं कृतवानसि इति

अभिमाधिकरणमपि भक्त्यारतम्यबोधनद्वारा वरणश्रुतिविचारस्य प्रपञ्च इत्याशयेन सूत्रं पठन्ति
उपपन्न इत्यादि । अत्र पूर्वाधिकरणसिद्धपुष्टिमत्तुक्तर्पासहिष्णुमर्यादाभक्तरूपपूर्वपक्षवादिसुखेन
विषयवाक्यं संशयं च वदन्तः सूत्रं ध्याकुर्वन्ति नन्वित्यादि । तत्र मुक्तेस्तदनपेक्षत्वस्य श्रौत(स्व)बो-
धनायाह तदुक्तमिति । कुत्रेत्याकाङ्क्षायामाह अष्टावशार्णेत्यादि । भक्तिरहस्यभजनमिति ।
भक्तिशब्दाच्छान्दसः सोर्लुक् । रहस्यभजनमित्यस्यैव विवरणं तदिहेत्यादि । अमुष्य वस्तुत-
एतदीयस्यात्मनो जीवस्येहामुत्रोपाधिनैराशयेनैव ऐहिकमुसमुक्तिपर्यन्तामुष्मिकसुखविषयकेप्साराहि-
त्येनैव कल्पनं तदीयत्वसमर्थनं अन्तर्बहिःसेवया तद्गृहीकरणमित्यर्थः । अयं पाठः शाखान्तरीयः ।
उक्तवाक्यद्वयस्य तात्पर्यं विचार्यत्वेनाह एतदत्र विचार्यत इति । कथमित्याकाङ्क्षायामाह
मन्त्रेत्यादि । अत एवेति, स्वरूपस्य फलत्वादेव । इति संशय इति, उक्तहेतुभ्यामुभयसाम्यमेव
युक्तमिति पूर्वपक्षार्थे संशय इत्यर्थः । ननु पुरुषोत्तमे सायुज्येयि सौत्रहेतोः सत्त्वात्कथं रहस्यभजन-
कर्तुराधिक्यसिद्धिरित्यत आहुः यद्यपीत्यादि । अयमेवार्थः सूत्रकारानुशयगोचर इत्याहुः अत
एवेति । उक्तसाध्यामिप्रेतत्वादेव । तथा च रहस्यभजनकर्ता उप समीपे पशो गत इति हेतोरुपपन्न
इत्यर्थः । रहस्यभजनकृत उपपन्नताया विषयवाक्यादेव लामादर्थस्य गोप्यत्वाच्च न वारद्वयं तत्प्रयोगः ।
चतुर्विधमुक्तव्यावृत्त्यर्थं तादृशस्य सिद्धं स्वरूपमाहुः तेनेत्यादि । एतदेवोद्भापनेन द्रव्ययन्ति न
चेत्यादि । इतोप्युक्तभक्तसूचनाय पष्ठान्तरमाहुः अधयेत्यादि । एवं परमा भक्तिकाष्ठा सूचिता । तेन
फलमक्तौ मुक्तिर्न सन्निपतीति सिद्धम् ॥ १३ ॥

अतः परं भक्तिसाध्यायां मुक्तौ सर्वा भक्तयः सन्निपतन्ति न वेति, विचारयितुमधिकरणान्तर-
मारभत इत्याशयेन सूत्रं पठन्ति अनियम इत्यादि । विषयवाक्यपाठः शाखान्तरस्य । सवाङ्मे
मनोनिवेदनं धारयतिपदार्थः । रसति, कीर्तयति जपतीत्यर्थः । भजति, शरीरादिना सेवते ।
ध्यायते, एकदेशं लीलां वा चिन्तयति । प्रेमति, स्निहति मुषिष्टिरादिवत् । उपदिशति, भगवन्तं
मन्त्रद्वारा बोधयति कथयति वा । आचरति, भगवद्धर्मानिति शेषः । प्रत्येकपक्षे लोकविरोधमा-
शङ्क्य परिहरन्ति नन्वित्यादि । एषमेवाहेति, प्रत्येकपक्षमेवाहेत्यर्थः । एवमेतत् वर्णकेन प्रत्ये-
कपक्षं ध्याख्याय समुच्चये लोकन्यायेन फलशैल्यं बोधयितुं वर्णकान्तरमाहुः एतेनेत्यादि । श्लिष्ट
इति, अनियम इत्यनेन एकमेव कर्तव्यं न द्वयं त्रयमित्यस्याप्यनियमस्य सङ्गहातयेत्यर्थः ॥ १४ ॥

पूर्वोक्तायां भगवद्धर्माणां फलप्यभिचारं परिहर्तुं प्रसङ्गादधिकरणान्तरमारभतः इत्याशयेन सूत्रं
पठन्ति चावदिति । मुक्तो भवति न वेति विचार्यत इति । मुक्तिं प्राप्नोति न वा, यदि प्राप्नोति,
तदा भक्तित्वं न मुक्तिजनकतावच्छेदकं, यदि न प्राप्नोति तदा भगवद्धर्मत्वमपि न तथा, तथा चाये
पूर्वोक्तश्रुतिविरोधो द्वितीये भगवद्धर्माणां प्रतिबन्धकत्वप्रसङ्ग इत्यतो विचार्यत इत्यर्थः । अत्र भगव-
द्धर्माणां वरणहेतुकत्वाच्चैरपि मुक्तिरित्येका पूर्वपक्षवादी, विहितत्वाभावाच्चेत्यपरस्तत्रोभयत्र मुक्तिसङ्गा-
वास्तन्देह एव पर्यवसतीत्याशयेनाहुः तत्रेत्यादि । सिद्धान्तमाहुः यस्मिन्नित्यादि । तत्सम्पत्ता-
विति, कार्यसम्पत्तौ । तथैव विचारितत्वादिति, अधिकारसमाप्त्यनन्तरमेव भक्तेः फलोन्मुखत्वस्य
विचारितत्वात् । तथा च सामान्यभावेन विलम्ब इति न भगवद्धर्माणां मुक्तिप्रतिबन्धकत्वं न वा
भक्तित्वस्य मुक्तिजनकतावच्छेदकत्वहानिरित्यर्थः । अपिकारिणां मुक्तिश्च न ग्रहणां सहैव नियता,
किन्त्वधिकारसमाप्तिं नियतेति बोधयितुं ग्रहणां सहेति वाक्यविषयमाहुः यचेत्यादि । अनेनाधि-
करणेन 'भक्ताधिकारिणां मुक्तिरन्यथा प्रकृतौ लभ्यते' पुनः सद्यै तथैस्वर्ग कर्मिणां पुनरागति'रिति
सर्वेति निषयः सूचितो योष्यः । अत्र भक्तेपदं ज्ञानिनामप्युपलक्षकम् ॥ १५ ॥

मुक्तिसरूपविचारायाग्रिममधिकरणमिवाशयेन सूत्रं दत्तं अस्मिन्नादि । तस्मात्तत्रैव
प्रक्षुब्धभावो निक्षिप्याहुः नन्वित्यादि । मुक्तौ च तदुत्पन्नवदिति । तस्मात्तत्रैव निक्षिप्या-
निवृत्तिरिति श्रुत्या वैजात्यासम्भवात् । श्रुत्याविरोधे स्मृतिरिति चेन्न तत्रैव नान्यथा ।
भक्तौ ज्ञानस्यापि सम्भवादिति, ज्ञानकारणत्वमेवमुक्तं । तदुत्पन्नवदिति चेन्न तत्रैव निक्षिप्या-
धिकायां तदभावादुक्तार्थस्य गीतास्मृत्योपपत्तिरित्यादि । तथा च भक्तौ ज्ञानमिति चेन्न तत्रैव निक्षिप्या-
दामार्गे ज्ञानस्य मुक्तिप्राप्त्यन्तायाः प्रतिपादनादित्येव । परमेश्वर इत्येतन्मादयः सन्ति तदुत्पन्न-
वाक्यानि समर्थनीयानीति भावः । आहन्ति, विषयसंश्लेषस्य मुक्तौ ईदृशं तदुत्पन्नवदिति चेन्न
स्याकारणत्वमाहेत्यर्थः । तदुत्पन्नवदिति तुः पूर्वपक्षनिर्वाण इत्येवम्, तस्मात्तत्रैव निक्षिप्या-
शब्देन न कार्येत्यर्थः । तत्र हेतुं व्याकर्तुं धुनितात्पर्यं विदुर्दन्ति चाहन्ति । तत्र च श्रुत्यासम्भवात्
फलव्यकथनादियं शङ्का न कार्येत्यर्थः । ननु तावता सा कदा निर्यते इत्यत आह तत्रैव निक्षिप्या-
तथा च भक्तेश्वरज्ञानान्नकत्वाद्यतो न परमार्थतत्त्वत्वेत्यर्थः । तत्रैव सति कारणादुत्पन्नवदिति
वैजात्ये श्रुतिर्विरुद्धेतेत्यत आहुः किञ्चेत्यादि । तस्येति, इदमस्मत् । पूर्वपक्षनिर्वाण इत्येवम्, तस्मात्तत्रैव निक्षिप्या-
तेन 'मम वेद ममैव भवती'त्यादित्यत्र वाक्यान्तरं तत्रैव विद्यमानं न तु पूर्वपक्षनिर्वाण इत्येवम्, तस्मात्तत्रैव निक्षिप्या-
न्तत्वेन, तेनाक्षरप्राप्तेर्मुक्तित्वं यदुच्यते, तदुत्पन्नवदिति चेन्न तत्रैव निक्षिप्या-
परमुक्तित्वम्, तेनावधारणमपि पुनरावृत्त्यभावेन स्यादिति चेन्न तत्रैव निक्षिप्या-
चोपपद्यमानं न विरुध्यते । ननु यद्यक्षरप्राप्तेर्परमुक्तित्वं तदुत्पन्नवदिति चेन्न तत्रैव निक्षिप्या-
यथुतौ मुक्तिप्राप्त्यन्तेन कथं तदुच्यते इति चेत्तदाहुः एवं मतीत्यादि । तत्रैव निक्षिप्या-
मुक्तिरिति सागान्यमिति । श्रवणादीनामिवाधुन्यानि पुराणतत्त्वत्वेनैव तत्रैव निक्षिप्या-
भक्तस्य पुराणोत्तमसम्पन्धित्वं तथा पुराणोत्तमप्राप्तौ तत्रैव निक्षिप्या-
मुक्तिप्राप्त्यन्तेन तेनैव सामान्यमित्यर्थः । तद्वत्त्वं व्याकृतं एव हेतुः तत्रैव निक्षिप्या-
भवत्वेन पुराणोत्तमप्राप्तेर्मुक्तित्वम्, परन्तु पुराणोत्तमप्राप्तेर्मात्रं तत्रैव निक्षिप्या-
तमवतारयन्ति नन्वित्यादि । हेतुम्, भगवदिच्छादपम् । तथा चैतन्मतेन तत्रैव निक्षिप्या-
प्रापणेच्छया तानून्यप्रथमावधारणं तथा भगवत्कृपया स्वतन्त्रेणैव तत्रैव निक्षिप्या-
तथेत्यर्थः । सूत्रोक्तां सम्मतिं व्याख्यातुमवतारयन्ति नन्वित्यादि । तत्रैव निक्षिप्या-
चैतच्छेषमिति, साधनसौकर्यं स्वप्राप्तिरूपसौकर्यं च । तत्रैव निक्षिप्या-
साधामर्त्यं चोक्त्वा परस्य यद्वत्तथैकत्वमर्थं यद्वन्ति तदुत्पन्नवदिति चेन्न तत्रैव निक्षिप्या-
परत्वविधानेः सत्यैव वक्ष्यति । वापकाभावे तच्छब्देन यत्प्रतिपाद्यमानं तत्रैव निक्षिप्या-
यच्छुमिति । एतेनेति, 'सः सर्वानि भूतानी'ति वाक्यान्तरात् । तत्रैव निक्षिप्या-
परत्वकथनेनेत्यर्थः । यमित्यादि । भूतप्राप्त्यन्तेन वदन् तत्रैव निक्षिप्या-
प्रसज्येयातामित्यर्थः । स्फुटमन्यत् । उक्तार्थाय श्रौतार्थं तत्रैव निक्षिप्या-
सामान्यतद्वाक्याम्यामित्यसार्थान्तरं सञ्चक्षन्ति किञ्चेत्यादि । तत्रैव निक्षिप्या-
दस्य तस्यार्थमाहुः अत्रेत्यादि । एतदुपपन्नं तत्रैव निक्षिप्या-
तिष्ठवत्वेन लोकालम्बित्यमाहुः यदित्यादि । तत्रैव निक्षिप्या-
महामात्रमिति चेन्न तत्रैव निक्षिप्या-
किमे

अत्रोद्धवादिपुष्टेशसं स्मार्तत्वं न शङ्कनीयम् । 'विधिश्च प्रतिषेधश्चेत्यादिप्रश्नेन, 'मां विधत्तेमिधत्ते मा'मित्याद्युत्तरेण च श्रौतत्वंसं स्फुटीकरणेन श्रुतिभिरवोपदेशनिश्चयात् । शूद्रादीनां श्रवणाधिकारा-
यैव व्यासपादैः स्वष्टोक्तैरुक्तत्वात् । 'सर्ववेदेतिहासानां सारं सारं समुद्धृत'मिति वाक्यात् । एवं
सन्देहोपि 'एतदन्तः समाप्ताय' इति वाक्यात् ज्ञेयम्, तेन न चोपायकाशः ॥ १८ ॥

अनु यद्यभेददर्शनस्य भक्तिफलत्वं न सात्तदा लीलास्थानां स्वस्मिन् ब्रह्माभेदो न स्फुरेत्,
दृश्यते च स इति पूर्वाधिकरणसिद्धान्तोऽयुक्त इति शङ्कायामुत्तरमधिकरणमित्याशयेन सूत्रं पठन्ति
व्यतिहार इत्यादि । एतरेय इव तैत्तिरीये आवृत्यमावाक्यं व्यतिहारलाम इत्यत आहुः
अत्रेत्यादि । व्यतिहारेणभेदबुद्धौ तात्पर्यं श्रुतेरिति वदतां तेन तदसिद्धिं बोधयन्तो दूषयन्ति
अपरं चेत्त्यादि । शेषं तूक्तानार्थम् ॥ १९ ॥

फलमुखेन मत्तयुत्कर्षं साधयित्वा साधनमुखेन तं साधयितुमग्रिममधिकरणमित्याशयेन सूत्रं
पठन्ति सैव हीति । शेषमतिरोहितार्थम् ॥ २० ॥

अनु भक्तेः कथमेवमसहायशून्यत्वमित्याकाङ्क्षायां तत्र हेतुं बोधयितुं कैमुतिकेन स्वरूपत
उत्कर्षं च बोधयितुमग्रिमाधिकरणं प्रणयतीत्याशयेन सूत्रं पठन्ति कामादीति । तदेतद्विशदयन्ति
पूर्वसूत्र इत्यादि । सूत्रं व्याकर्तुं तदुपयोगित्वेन भक्तिविभागं विभाजकोपाधिस्वरूपं च पूर्वमाहुः
भक्तिरित्यादि । अन्वयत इति, शास्त्रव्यतिरिक्तास्वभावादितः । इतरत्रेत्यस्यार्थः कामाद्युपाधिजसह-
रूपायामिति । इत्यर्थ इति, इत्येपोर्यः शेषमेत इत्यर्थः । कथमेवमित्याकाङ्क्षायां तत्र प्रयोजकमाहुः
भगवन्तीत्यादि । भवतीत्यन्तम् । सूत्रशेषं व्याकुर्वन्ति तत्रेत्यादि । तेषु तथा प्रयोगप्राचुर्योदिति ।
यथा पञ्चायतनपूजेति । एतेनेति । कामादीनां गृहादीनां च मुक्तिसाधकत्वकथनेन । इति
ज्ञापनायेति, तेन विहिताविहितोभयरूपापि स्पृहीतेति भावः । इतरं तु । 'अथ यदिदमस्मिन्ब्रह्म-
पुरे दहरे पुण्डरीकं वैश्व दहरोस्मिन्नन्तर आकाश' इत्युपक्रम्य 'एष आत्माऽपहतपाम्पा विजरो विमृत्यु-
विशोकोऽजिघत्सोऽपिपासः सत्यकामः सत्यसहस्र' इति छान्दोग्ये आम्नायते । 'स वा एष महानज
आत्मा योयं विज्ञानमयः प्राणेषु, य एषोन्तर्हृदय आकाशस्तस्मिन्छेते सर्वस्य वशी'त्यादि वाजसनेयके
आम्नायते । तयोरैकविषयं न वा परस्परगुणोपसंहारो न वेति सन्देहद्वये, कामादीति सूत्रेणैकविषयमुप-
संहारश्च सिद्धान्तिक्रियते । कामादीत्यत्र, कामपदं देवदत्तो दत्तः सत्यमामा भामेतिवन्नामैकदेशरूपम् ।
तेन सत्यकामाया वाजसनेयके वशिष्वावाश्छान्दोग्य उपसंहार्योः ।-हृदयस्यायतनस्य वेद्यसेश्वरस्य
लोकासम्भेदप्रयोजनसेतुत्वरूपेश्वरधर्मस्यापि समानत्वाद्विधैक्यं परस्परुपसंहारश्चेत्याहुः । तच्चिन्त्यम् ।
सत्यकामादिपदानां नामत्वाभावेन दृष्टान्तवैषम्यात् । आयतनादीनां केपाधिदेव समानत्वे विधैक्या-
ङ्गीकारे 'चोदनाद्यविशेषा'दित्यस्य व्यभिचारित्वप्रसक्तम् ॥ २१ ॥

एवमधिकरणत्रयेण सात्त्विकानां वृत्तानां ज्ञानासक्तिनिवारणाय ज्ञानमार्गाद्वक्तिमार्गस्य फलतः
साधनतः स्वरूपतः सम्बन्धतश्चोत्कर्षः प्रतिपादितः । अतः परं ये वृत्ता राजसांस्तेषां ज्ञाने रुच्यभावेपि
कर्मणि रुचेर्विद्यमानस्यातन्निर्णयायाधिकरणान्तरमारभत इत्याशयेन सूत्रं पठन्ति आदरादलोप
इति । संशयादिकमाहुः नन्वित्यादि । इतरत्रेति, भगवद्दर्शनेषु । ब्रह्मयज्ञप्रकरण इति,
आरण्यके स्वाध्यायमाद्ये । 'अमिति प्रतिपद्यते एतद् यजुस्त्रयीं विद्यां प्रत्येषां वागेतत्परममक्षरं
तदेतद्व्यामुक्त'मिति प्रणवाद्यरं प्रतिपद्यते पञ्चमो लकारः । प्रणवज्ञेन यक्ष्यमाणः पूर्वमुच्चारयेत्, कुत
इत्याकाङ्क्षामाह । एतद् यजुस्त्रयीं विद्यां प्रति अयं यजुरूपः प्रणवमग्रस्त्रयीं विद्यां लक्ष्यकृत्य'प्रति-

एतत्पूर्वोक्तं हे भगवन् अभ्येमि स्मरामि । सोऽहं भगवो मन्त्रविदेवासि । स्कन्दायैविदस्मि, प्रोक्षः
 शान्दानुभवमात्रं भेत्तीति स्वाधिकारमुक्तवान् । तर्हि किमवशिष्टमित्याकाङ्क्षायां 'नात्मवि'दित्यादि
 'तारत्यत्वि'त्यन्तमाह । तथा चाप्रवाक्यप्रामाण्याच्छोकेन लिङ्गेन स्वस्यानात्मवित्त्वमनुमाय तज्ज्ञानेन शोकं
 वर्तुमुपसन्नोऽस्तीति नारदाशयः । तदा शोक्तारणाय नारदेन विज्ञापितः सनत्कुमारः 'यद्वै किं चाध्य-
 गीष्टा नाभैवैतन्नाम वा ऋग्वेद' इत्यादिना नारदोक्तानां सर्वेषां नामत्वबोधनपूर्वकं नाम्नो ब्रह्मत्वेनोपासन-
 मुपदिश्य, 'यावन्नाम्नो गतं तत्रास्य यथा कामचरारो भवती'ति तत्फलं शोक्तारणायोक्तवान्, तदा नारदः
 केवळनामत्वेनोपासने उक्तफलाभावं ब्रह्मत्वेनोपासने उक्तं फलं तदपि यावन्नाम्नो गतमित्यनेन नामगति-
 परिच्छिन्नमिति विमृश्य तेन शोकातरणं निश्चित्य ततोधिकं विज्ञासमानोऽस्ति भगवो नाम्नो भूय' इति
 प्रप्रच्छ, इदं भूयःपदं न बाहुल्यार्थकमपि तूक्त्यर्थकमित्याशयेनाहुः भूय इत्यादि । आधिक्यमुक्त्यर्थः ।
 तत्र 'नाम्नो वाच भूयोऽस्ती'त्युत्तरिते 'तन्मे भगवान्मन्मवीत्वि'ति विज्ञापयामास । तदा सनत्कुमारो 'वाग्वा
 नाम्नो भूयसी'त्यादिना नामरूपविज्ञापकत्वरूपं तन्माहात्म्यमुक्त्वा वाचो ब्रह्मत्वेनोपासनं तत्फलं च
 पूर्वबहुवाच । एवमग्रेषु । तत्र मन इति मनस्वनव्यापारविशिष्टमन्तःकरणम्, मनस्वनव्यापारश्च
 विचारात्मकः । एवं सङ्गस्योपि कर्तव्याकर्तव्ययोर्विषयविभागेन समर्थनरूपस्तादृशान्तःकरणस्यैव वृत्ति-
 विशेषः । चित्तं चेतयितृत्वं प्राप्तकालानुसन्धानवत्त्वम्, अतीतानागतविषयप्रयोजननिरूपणसामर्थ्यं च ।
 ध्यानं शास्त्रोक्तदेवतालस्वनो विज्ञातीयानन्तरितः प्रत्ययसन्तान् एकाग्रतापरपर्यायः । विज्ञानं शास्त्रार्थ-
 विषयकं विशिष्टज्ञानम् । चलमन्नमधुणुजनितं मनसो विज्ञेयविभावनसामर्थ्यम् । अन्नमापस्तेज
 आकाशः प्रसिद्धाः । स्मरः स्मरणमप्रयत्नश्चित्तव्यापारः । आश्रा अग्रासवस्त्वाकाङ्क्षा, तृपणा
 कामाद्यपरपर्याया, प्राणः सृष्टं आसन्न्यः सर्वसद्वातनियामकः । एतस्य दर्शनमननविज्ञानैः
 सत्येनातिवादित्वं फलमुक्तं 'स वा एष एवं पश्यन्नेवं मन्वान एवं विज्ञानव्रतवादी भवती'ति, न तु
 पूर्वोक्तोपासनानामिवोपास्यगतिपरिच्छिन्नम् । अतिवादित्वं च पूर्वोक्तनामाद्यतितवादित्वं एतदति-
 रिक्तनिकर्षवादित्वमिति यावत् । तत्र 'नापहुषीते'त्यनेन सङ्कोचवारणादुत्कर्ष उक्तोतिवादित्वे पूर्वोक्तो-
 पासनाफलानामिवोपास्यगतिपरिच्छिन्नत्वं नोक्तमिति प्राण एवात्येति प्रभो नारदस्य मा भूदित्येतदर्थ-
 माह, 'एष तु वा अतिवदति यः सत्येनातिवदती'ति । एवमुक्ते नारदेन प्राणस्य तत्त्वं न प्राणः, किन्तु
 सत्यमित्यवगतम्, ततः 'सोऽहं भगवः सत्येनातिवदानी'ति स्वाभिप्राये निवेदितेऽप्यष्टस्यावक्तव्यत्वात्तस्य
 प्रश्नकरणायाह 'सत्यं त्वेव विजिज्ञासितव्य'मिति । तदा 'सत्यं भगवो विजिज्ञास' इति प्रश्ने 'यदा वै
 विज्ञानात्यय सत्यं वदती'त्यादिना तत्कारणत्वेन विज्ञानं विज्ञानकारणत्वेन मतिमित्येवं श्रद्धानिष्ठा-
 कृतिमुखान्तान्मुक्तवान् । अत्र पदसु प्रश्नोत्तरयोर्वैयधिकरण्यम्, सत्यादिविषयकायां जिज्ञासायां
 तत्कारणानां कथनात् । ततः सुखस्वरूपजिज्ञासायां 'यो वै भूमा तत्सुख'मित्यादिना भूमानं सुख-
 त्वेनोक्तवान्, तेन ज्ञायतेऽत्रोक्तानां सत्यादीनां कारणभूतभूमाभिन्नत्वं तज्ज्ञानागम्यत्वं च, 'प्राणा वै
 सत्यं तेषामेव सत्यम्, नित्यं विज्ञानमानन्दं प्रबो'त्यादौ तथा सिद्धत्वात् सन्दंशपतितत्वान्मत्यादयोप्येवं
 ज्ञेयाः । ततो भूमस्वरूपजिज्ञासायां 'यत्र नान्यत्पश्यती'त्यादिना यस्मिन् रसरूपे ज्ञाते इतरविषय-
 दर्शनश्रवणविज्ञानाभावः स भूमेति भूमस्वरूपमुक्तवान्, सुखस्यान्तरेणाभिष्यतेर्भूमरूपस्यापि तस्य
 तत्रैवाभिष्यत्वाऽऽनन्दत्वान्तर्वर्तित्वान्मायां रसरूपत्वेन भूमाः सर्वात्मभावरूपत्वं सिद्धति, तदेतदृदि-
 कृत्याहुः एतेनेत्यादि । एतादृशत्वं लौकिकेपि रसे भवतीति तद्वारणायात्वे सुखं निराकृतं 'नात्ये
 सुखमस्ती'ति, तत्रात्ये कथं न सुखमित्याकाङ्क्षायामत्यस्वरूपकथनपूर्वकं भूतोत्पत्त्यं च यथायथमभ्युप-
 गम्यत्वं चाह 'यो वै भूमा तदभ्युपगम्य यद्वत् तन्मर्थ'मिति । तथा च शोकर्यवसानान्नात्ये सुखमित्यर्थः ।

अत्र भूगोऽयुतत्वकथनात्कालपरिच्छिन्नत्वं बोधितम् । तथा सत्युत्पत्तिर्योगात्स्थितिस्तस्य विज्ञास्येत्यतो नारदः पृच्छति, 'स भगवंः कस्मिन् प्रतिष्ठित' इति, तत्रोत्तरमाह 'स्वे महिम्नि यदि मा न महिम्नी'ति; अत्र पक्षद्वयकथनाच्चारदस्य पुनः सन्देहो भविष्यतीत्याशङ्क्य निषेधवाक्यं व्याकरोति 'गो अश्वमिह महिमेत्याचक्षते हस्तिहिरण्यं दासभार्यं क्षेत्राण्यायतनानीति नाहमेवं ब्रवीमी'ति, गोअश्वादिरूपे महिम्नि न प्रतिष्ठित इत्येवमहं ब्रवीमीत्यर्थः । तर्हि स को वा महिमा यत्र प्रतिष्ठित इत्याकाङ्क्षायां 'अन्यो ह्यन्यस्मिन् प्रतिष्ठित इति ब्रवीमीति होवाचे'ति श्रुतिराह । गोअश्वादिव्योऽन्यो यो महिमा स्वे भक्ते य उक्तपक्षरूपो भावस्तस्मिन्प्रतिष्ठित इत्यर्थः । (तेनेदं सर्वात्मभावरूपं भूमाख्यं सुखमत्यन्तैकान्तभक्त एवेति निश्चीयते ।) ततः स कीदृक् महिमा येन तत्रैव प्रतिष्ठित इत्याकाङ्क्षायां तं विवृणोति 'स एवाधस्तात्स उपरिष्टात्स पश्चात्स पुरस्तात्स दक्षिणतः स उत्तरतः स एवेदं सर्वमित्यथात अहङ्कारादेश' इत्यादि । तथा च यस्य सर्वत्र तद्भानं सर्वस्मिन् तदभेदभानं इति एवंप्रकारेण अथ एवंभानोत्तरं अतः अस्मात् भानादहङ्कारादेश एव भगवत्प्रतिरूढतया स्वस्मिन् मूलत्वप्रतिसन्धाने स्वसैव पूर्ववत्सर्वत्र भानं सर्वस्मिन् स्वाभेदभानं च तादृशो यः तस्मिन् प्रतिष्ठित इत्यर्थः । एतेन स्वे आत्मीये परमैकान्तिकभक्ते महिम्नि तन्निष्ठे भावे स्वविभूतिरूपे प्रतिष्ठितो नेतरप्रेति भावो बोधितः । तर्ह्यआत्मादेश इत्यादिकं किमित्युच्यत इत्यत आहुः तत्र चिरहभावत्वादि । एतेनामिति, विरहभावकृत-तेत्तरंस्फूर्तिरूपाणां ज्ञानानाम् । तथा च पूर्वोक्तभाववद्भक्तस्वरूपनिश्चयनार्थमेवेदमप्युच्यत इत्यर्थः । अत्राहङ्कारादेशात्मादेशयोः कथनाद्भामदेववत् ज्ञानिभावस्यैव विभूतिरूपत्वमिहामिसंहितं न तु भक्तभावस्येति शङ्का भविष्यतीति ज्ञानिनः सकाशाद्विवेक्तुमाह 'स वा एष एवं पश्यन्नेवं मन्वान एवं विज्ञानच्चारमरतिरात्मक्रीड आत्ममिथुन आत्मानन्द' इति । उक्तप्रकारकदर्शनमननविज्ञानवाञ्छुक-प्रकारकरत्यादिरूपसंयोगभाववान् भवति, न तु शुष्काद्वैती वाकर्मा कूटस्थवद्वा भवतीति भक्त एवायं बोद्धव्य इत्यर्थः । एवं तत्स्वरूपं निष्कृष्य पूर्वं शोकपारतारण्यं चोदितस्वात्तत्तारणोपायत्वमेतस्यैव भावस्य नेतरस्येति बोधयन्नुक्तप्रकारकभक्तस्य फलमाह 'स स्वराज्यवति तस्य सर्वेषु लोकेषु कामचारो भवती'ति । सः भूमात्मरत्यादिमान् स्वस्मिन् भूमात्मन्येव राजमानो भवति, तस्य नामाद्या-शापर्यन्तलोकेषु स्वातन्त्र्यं भवति, ततः सर्वप्राप्या शोकपारतीर्णो भवतीत्यर्थः । एवं शोक्तारणोपाय-मुपदिश्य उपायान्तरं निराकर्तुमन्यथा ज्ञानवतो निन्दति 'अथ येऽन्यथातो विदुरन्यराजानस्ते-क्ष्वयलोका भवन्ती'त्यादि । अन्यस्मिन् भूमातिरिक्ते राजमाना भवन्तीत्यर्थः । नन्वत्र जीवन्मुक्त एव यत्तव्यः, 'सर्वेषु लोकेषु कामचारो भवती'ति गतिस्थित्योर्बोधनात् । नतु भक्तः । तादृशस्य भक्तस्य पूर्वोक्तरीतिकविरहभावे दशभावस्याया एव सम्भवेन गतेः सुतरां बाधितत्वादित्याकाङ्क्षायामाहुः ततः संयोगेत्याद्युक्तवानित्यन्तम् । ततः पूर्वोक्तसर्वात्मभावोत्तरं संयोगभावे असतीति पदच्छेदः । श्लोकार्थमाहुः तत इत्यादि । श्लोकार्थस्तु, पश्य उक्तदर्शनवान् मृत्युरोगौ दुःखभावं न कस्यापि पश्यति, उतेति पादपूर्णे पक्षान्तरे वा । दुःखतां दुःखसत्तामेव न पश्यति तथा च मृत्युरोगयोः (का)वार्तेत्यर्थः । दर्शनविषयमाह सर्वमिति, सर्वं भूमात्मकमेव पश्यतीत्यर्थः । फलमाह 'सर्वशः सर्वभामोती'ति । तथा सति न पुनः शोक इत्यर्थः । प्राप्तौ प्रकारमाह 'स एकधे'त्यादिना । सः भूमा पश्यार्थमेवं प्राणादिरूपो भवति, तेन सर्वं पश्यः प्राप्नोति, पश्यो धैवं मूत्वा भूम्नः सर्वं प्राप्नोती-त्यर्थः । स एकधेति श्लोकेन 'आत्मत आविर्भावतिरोभावा'विति श्रुत्युक्तयोस्तयोः प्रकार आविर्भावमुखेन विवृतः । एवं फलपर्यन्तं भावस्वरूपमुक्तम्, तेनापि भक्त एवावोच्यत इति दृढीकृतम् । अयमुपदेशो न यस्यै कस्यैचिद्विदुषे कर्तव्योऽपि नु उत्तमाधिकारिणे एवेति बोधनाय श्रुतिराह 'तस्मै श्रुतिः

प्रमादादित्यादि यदुच्यते, तेन भक्तेसाध्यप्रमादः सल्लिङ्गं तपश्च सहकारित्वेनोच्यते, तत्राप्रमादो भगवदिच्छानुरूपपरिणामादिः । सल्लिङ्गं तपः सर्वात्मभावसहितो विरहभावो ज्ञेयः । उत्तरार्धं व्याकुर्वन्ति एतादृशस्येत्यादि । तद्वदय इति, श्रौतस्य पष्ठचन्ततत्पदस्य तात्पर्यकथनायेदम् । एवं श्रुतिद्वयार्थं निश्चित्य सौम्यस्य विद्यापदस्य सर्वात्मभावबोधकत्वमुपपादयितुं विषयवाक्यतात्पर्यं पूर्वसङ्गतिं च विशदीकुर्वन्ति प्रकृत इत्यादि । ब्रह्माभेदबोधनेनेति, अक्षराभेदबोधनेन । तत्रेति, सनत्कुमार-
नादयोर्भक्तयोः संवादे । तद्वैतसिद्धिरिति, पूर्वपक्षनिरूपितप्रकरणैक्यरूपस्य हेतोरसिद्धिरित्यर्थः । एवं प्रकरणे भिन्ने सत्यतिदेशोपकिञ्चित्कर एव, नव्यतिदेशमत्रेण तदवान्तरभेदत्वसिद्धिः, कापि सिद्धा । निर्धारणं दर्शयन्ति सुखं नित्येत्यादि । पूर्वत्र 'सदेव सौम्ये'ति सद्रूपं आत्मानं प्रकृत्य तदभेदज्ञानमुपदिष्टम् । इह तु निर्वक्ष्यानन्दरूपं जिज्ञास्यत्वेन निर्धारयतीति, विषयभेदाच्च पूर्वं ज्ञानं किन्तु मुख्या सर्वात्मभावरूपैव विद्योच्यत इत्यर्थः । ननु भूमात्रं जिज्ञास्यत्वेनोच्यते, तावता सर्वात्मभावः कथं सिध्यतीत्याकाङ्क्षायां भूमलक्षणवाक्ये, सिध्यतीत्याशयेनाहुः भूम्न इत्यादि । ननु सर्वात्मभाववतां लीलोपयोगिपदार्थदर्शनं दृश्यते, भूमलक्षणे तु तदितरदर्शनं निषिध्यत इति भूमलक्षणे सर्वात्मभावो नोच्यत इत्याकाङ्क्षायामाहुः तथा सतीत्यादि । निरासप्रकारमाहुः तैरित्यादि । तथा च तद्दर्शने प्रयुक्तं न भक्तकृतमतो भक्तेषु न सर्वात्मभावसम्भवाभाव इत्यर्थः ।

इममेवार्धमग्निमसूत्रे स्फुटीकरोतीत्याशयेन सूत्रं पठित्वा व्याचक्षते दर्शनाच्चेत्यादि । पुनरा-
शङ्का सूत्रान्तरमवतारयन्ति नन्वेत्यादि । तमादयेति । पूर्वतन्त्रे असंजातविरोधत्वेनोक्तक्रम-
प्राप्त्यस्य स्थापितत्वात्तदनुरोधेनैवोपसंहारागताः शब्दा नेया इत्यर्थः । आत्मपद्वानामिति, 'अथात आत्मादेश' इत्यारम्भ पठितवानां तेषाम् । वाक्यभेद इति, अर्थकत्वामावात्स इत्यर्थः । सूत्रं पठित्वा समादधते श्रुत्यादीति । श्रुतिं दर्शयन्ति प्रकृत इत्यादि । न केवलमुदासीनतया ज्ञायमानः शोकं तारयति, अपि तु लम्पमानः, अन्यथा 'आत्मलामात्रं परं विद्यत' इति श्रुत्यन्तरात्तदलामे परमफलाभावाच्छोको नापेयात् । लामश्च न ज्ञानमात्रं किन्तु स्वाधीनतापुरस्कृतमाहाक्षापूर्वा विलक्षणानन्दजनकं ज्ञानम् । स च लामो वरणाधीन इति शोकतारणश्रुतिसार्थक्यसम्पा-
दिका वरणश्रुतिरेव पलीयसी । आदिपदसूचितं हेत्वन्तरं दर्शयितुं अपरं चेत्यादि विम-
ज्जन्ति सहीत्यादि । सनत्कुमारोक्तस्वरूपमिति, सनत्कुमारोक्ते वाक्ये रूपे किं नामादिरूपं लक्ष्यीकृत्येत्यर्थः । तथा चैतेन प्रथमद्वयेनाप्युपक्रमगतमात्मपदं पुरुषोत्तमपरमेवैत्यर्थः । नन्वेवमात्मपदस्य पुरुषोत्तमपरत्वेपि सर्वात्मभावलिङ्गस्यामावात्स्य कथं सिद्धिरित्यत आहुः तदेत्यादि । तथा च द्वितीये प्रश्नोत्तरे सर्वात्मभावलिङ्गदर्शनादेव सिद्धिरित्यर्थः । एतेनावयवकोपपत्तिरप्येतत्तात्पर्यनिर्णायकेत्युक्तम् । उक्तमर्थं दृढीकर्तुमाशङ्क्य सूत्रान्तरमवतारयन्ति नन्वेतयेत्यादि । अनुबन्धादिभ्यः प्रज्ञान्तर-
पृथक्त्ववद्दृष्टश्च तदुक्तमिति, अत्र न वाध इत्यनुपपद्यते । तथा चातुबन्धादिभ्यो हेतुभ्यः सर्वात्मभावलिङ्गात्मकभावस्य निश्चायनात्तद्वाधोत्र न वक्तुं शक्य इत्यर्थः । इममर्थं व्याकृतुं, पूर्वं श्रुतिं व्याचक्षणा आहुः भूमेत्यादि । तथा च यदि तथाभिप्रेयात्स' इत्येकमेव पदं वदेत्, 'अन्यो ह्यन्यस्मिन्नतिष्ठित' इति च न व्याकुर्वीतस्तथेत्यर्थः । नन्वत्र 'स्वे महिषी'ति कथनोत्तरं, 'यदि वा न महिषी'त्याशङ्का 'गो अथमिह महिमेत्याचक्षते, हस्तिहिरण्यं दासमार्यं क्षेत्राण्मायतनानी'त्यनेन महिमस्वरूपं निरूप्य, 'नाहमेवं मवीमी'त्यनेन तत्र भूमप्रतिष्ठां निषिष्य 'मवीमीति हे'त्यनेन स्वस्मिन् प्रतिष्ठां निगमयित्वा पूर्वोक्तमहिमि प्रतिष्ठानिषेधे हेतुवच्यते 'अन्यो ह्यन्यस्मिन्नतिष्ठित' इति, एवं सति

‘खे महिमी’त्यस्य स्वस्वरूपे व्यापक इत्यर्थः सेतस्यतीत्यस्वरसमुद्भाव्य पक्षान्तरमाहुः स्वरूपात्मके महिमीति चेति । अनेनापि प्रकारेण व्याख्याने तत्राप्तिरित्यर्थः । तथात्वं व्याकुर्वन्ते भगवदित्यादि । सर्वभावस्य रसात्मकत्वाद्भगवद्भेदः प्रागेव विवृत इति महिमरूपत्वं विवृण्वन्ति तदितरेत्यादि । तथा च भावस्याधिकरणसापेक्षत्वादर्थादेव तत्राप्तिरिति सोऽपि पक्षो न दृष्ट इत्यर्थः । एवं सर्वात्मभाव एवात्रोच्यते इति व्याख्याय पूर्वोक्तशङ्काभपाकर्तुं सर्वात्मभावलिङ्गानि स्फुटीकुर्वन्तः सूत्रस्य हेतुं व्याकुर्वन्ति सत्त्वित्यादि । त्रिविधा इति द्वितीया निरूप्येत्यनेनान्येति । तमेवानुवध्नाति, घृतभक्तं घृतभक्तनिष्ठं भावमेव वा गोचरयतीत्यर्थः । तत्र हेतुः । तच्छब्देस्यत्यादि । ‘स वा एष’ इत्यनेन पुरुष उच्यते, ‘एवं पश्य’न्नित्यादिना दर्शनमननादिकर्तृतावोधनेन मात्रवैशिष्ट्यं च स्फोर्येत इति पूर्वोक्तानुबन्धदर्शनात्तादृशभक्तनिष्ठसर्वात्मभावरूप एव महिमा तत्राभिप्रेत इत्यर्थः । एवं सतीति मित्रं वाक्यम् । उक्तरूपे महिम्नि विद्यमान एव श्रुतिसङ्गतिरित्यर्थः । लिङ्गं व्याकर्तुमादिपदार्थमाहुः आदिपदादित्यादि । तत्स्वरूपं विवृण्वन्ति पूर्वमित्यादिना । स्फुटमग्रे । ननूक्तयुक्तिगिरत्र भवतु सर्वात्मभावस्तथाप्यत्र फलत्वेन सर्वग्रन्थिमोक्षस्यैवोक्तत्वात्तस्य च ‘मिषते हृदयग्रन्थि’रिति श्रुत्यन्तर-स्वारस्येन परावरदर्शनफलरूपस्यैव ग्राह्यत्वात्तस्य च ‘तमेवविद्वानमृत इह भवती’त्यादिश्रुत्यन्तरे मुक्तिरूपत्वेनैवोक्तत्वादसापि मुक्तावेव यदि पर्यवसानं तदा फलतो न कश्चिद्विशेषः । अयं न, तदा प्रकृते फलोक्तिविरोध इत्यस्यापि फलवलेन पूर्वविकल्पत्वमेवेत्याशङ्कां हृदिक्त्वा सूत्रांशमवतारयन्ति ननु सर्वेत्यादि । प्रज्ञान्तरपृथक्त्ववदिति, प्रज्ञानन्तरकृतं पृथक्त्वं प्रज्ञान्तरपृथक्त्वं तद्वत् न बाध इत्यन्वयः । एतमेवार्थं व्याकुर्वन्ति मुमुक्षुभक्तेत्यादि । शेषं प्रकटयाम् । दृष्टञ्च तदुक्तमित्यत्रापि न बाध इत्यन्वयो बोध्यः । एवं च दर्शनान्तरे हृदयग्रन्थिभेदनं नानाविधवृत्त्यनुत्पत्तिरूपम्, अत्र तु सर्वग्रन्थिनां प्रनिमोक्षो नानाचित्युदयेषि तासामनुबन्धकत्वरूपमिति दर्शनभेदात्फलभेदात्तत्कृतुन्याया-दप्युपपन्न इति भावः ।

लिङ्गविरोधपरिहारायाग्रिमं पठतीत्याशयेन सूत्रं पठन्ति न सामान्यादिति । विरोधं व्युत्पादयन्ति नन्वित्यादि । प्रतिपाद्यत इति । ‘सालोक्यसाध्या’ति वाक्ये उच्यते । एवं सतीति, श्रुतिस्मृत्योर्विरोधे सतीत्यर्थः । उक्तप्रमाणं सालोक्यम् । अनेकश इति, ‘आदित्यो यूपः यजमानः प्रस्तरः स एष एव मृत्युर्य एष एतस्मिन्मण्डले पुरुष’ इत्यादावित्यर्थः । प्रकरणादिति, लभ्यत इति शेषः । अत एवेति, लोकान्तरस्य मृत्युतुल्यत्वादेवेत्यर्थः ।

परेणेति सूत्रे ॥ श्रुतिवाक्यपदेन, ‘न पश्य’ इति श्लोको बोध्यः । अनुबन्ध इति, अनु-पश्चाद्वध्यते सम्यग्व्यत इत्यनुबन्धः । उक्तार्थे अपुष्टार्थत्वं विभाव्यार्यान्तरमाहुः अथवेत्यादि ।

अग्रिमसूत्रमाप्यं तु प्रकटयाम् । अन्ये त्वेतत्सूत्रमग्रिमाधिकरणे योजयन्ति । तदग्रे विचारणी-यम् ॥ २५ ॥

एवमनेनाधिकरणेनाविहितभक्तिरूपसर्वात्मभावस्वरूपं तस्य सर्वसाधनोत्कृष्टत्वं तत्फलं च निर्धारितम् । अतःपरम् ।

les'vara got Vallabhacharya's Bhashya on the *Brahma-Sūtras* upto III-2-33. It seems this was the only portion in his possession when he composed his *Vidvan-mandana*. It was at a late stage, after he adopted Gokula near Muttra as his permanent residence, and when he seems to have lost all hopes of securing a complete manuscript of his father's *Brahma-Sūtra-Bhashya*, that he undertook to complete the Bhashya fragment of his father on the *Brahma-Sūtras*. In order to distinguish this Bhashya from that of his father, he seems to have named it *Anu-Bhāshya*. In Subodhini Vallabhacharya does not refer to his commentary on *Brahma-Sūtra* as *Anu Bhashya*, but only as *Bhashya* without the word *Anu*. The absence of any pungent expressions, which we find in the *Vidvanmandana*, against opponents in the *Anu-Bhāshya* portion of Vitthales'vara would clearly show that the portion of the *Anu-Bhāshya* by Vitthales'vara is the work of his mature age.

We express our heartfelt obligations to H. H. S'ri Govardhanalalji Maharaja of Nathadwara and his son S'ri Damodaralalji for allowing us the use of the said original manuscript of the *Anu-Bhāshya*, and for giving us photographs of some of its pages. In due course photo-blocks of the same will be ready, when the *Vaishnava* public will be in a position to know Vitthales'vara's handwriting.

A picture of Purushottamaji is placed in this volume. The original was obtained by us from S'ri Dwarikanathaji's *Mandira* at Kankroli in Mewar, through the kindness of H. H. S'rimad Goswamini S'ri Saundaryavati Vahuji, the mother of S'ri Vraja Bhushanaji, the present occupant of the seat. We also thank Seth Lalji Naranji J. P. for having given his consent on behalf of the trustees for defraying the cost of getting the blocks made and printed.

One of the manuscripts utilised in basing the text of this *Pāda-Bhāshya* has turned out to be of S'ri Kalyāṇarajaji, the father of the Great S'ri Harirajaji. This *Kalyāṇarajaji* is the first grandson of Vitthales'vara. We beg to draw the attention of the scholars of the *Sampiādāya* as well as others to the *Paris'ishta* printed here. It is almost a complete commentary on the *Gunopasanhāra Pāda* of the *Anu-Bhāshya*. It was made available to us by the late Mr. Tansukhram M. Tripathi B. A., the veteran scholar of Gujarat. On a comparison of the same with the *Prakāśa*, we find that almost the whole of it is incorporated in the *Prakāśa*. It seems possible from the style of expression and method of writing that Purushottamaji owes much to this. Its style resembles that of Krishnachandrajaji's *Vritti*. If so, the comparative method of exposition followed by him in *Prakāśa* owes its origin to the genius of Krishnachandrajaji. This Krishnachandrajaji was born on the 7th day of Dark half of S'raṇa 1655 *Sāmvat*. He was the guru of Purushottamaji both in name and fact. It is possible that Krishnachandrajaji wrote his commentary from the very beginning, and the same is incorporated in the *Prakāśa* as here. We request scholars to make a search for the same. If found, it will be the oldest commentary on the *Anu-Bhāshya*. The copy of the *Gunopasanhāra-Pāda-Vivaraṇa* printed in the *Paris'ishta* seems to be the original in Krishnachandrajaji's own hand.

Dombay,

27-4-27.

M. T. Telivala.